

Giới thiệu Được Hương Trùng Sinh

Truyện Được Hương Trùng Sinh của tác giả Hi Hành là truyện xuyên không kết hợp với chút trùng sinh làm câu chuyện trở nên sinh động mà phong phú hơn.

Khi nàng tỉnh dậy thì thấy mình trở về so với cách đây chục năm, khi mà cuộc sống này vẫn còn mỉm cười với cô.

Có lẽ đó là quãng thời gian hạnh phúc và tuyệt vời nhất mà cô từng trải qua. Tất cả cũng chỉ vì do một sai lầm của cô mà cuộc sống sau này mới tệ hại với cô đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Thiên Khai năm thứ ba, sau hai năm chinh chiến cuối cùng kết thúc kèm đặc phái viên song phương hạ xuống con dấu hòa thư, Đại Chu cùng Đại Kim lấy hoà thủy phân giới, không phân quân thần, mãi xưng huynh đệ.

Tin tức truyền đi, nhân dân hai nước hoan hô chúc mừng, chỉ có người trải qua chiến tranh mới biết hòa bình trân quý biết bao nhiêu.

Đại Chu, kinh sư Túc An, Vĩnh Ninh phố, dinh thự phủ Viễn công do hoàng gia ban cho, lúc này cờ màu tung bay, chiêng trống vang dội ngập trời.

Phủ Viễn công, Thẩm Phác Văn là một trong những truyền kỳ của Đại Chu quốc. Hắn xuất thân thế gia, nhưng không dựa vào gia thế, mà lấy vị trí trạng nguyên tiến vào triều, nhiều lần đảm nhiệm chức vụ quan trọng, là tam triều nguyên lão, lúc Đại Kim xuôi nam, Long Khánh đế thân chinh xuất trận, bắt ngờ gặp mai phục, là hắn bất chấp quên mình hộ giá, lấy chính thân mình đỡ bốn mũi tên của địch nên Long Khánh đế mới bình an vô sự. Khi Long Khánh đế băng hà, các hoàng tử hỗn chiến, là hắn hết lực ủng hộ lực hoàng tử lên ngôi, nên mới đạt được thành tựu như bây giờ.

Lại nói, năm nay Đại Chu quốc có hai sự kiện long trọng, đầu tiên, tất nhiên là Đại Kim nghị hòa ngưng chiến, quốc gia không phải cúi đầu xưng thần đổi lấy việc ngưng chiến. Hai là, Phủ Viễn công rốt cuộc lựa chọn được con nối dõi.

Nhân sinh không có vạn sự như ý, câu nói này ứng với Phủ Viễn công đức cao vọng trọng.

Như vậy, nhân vật truyền kỳ, lại không có con ruột nối dõi, phu nhân phủ Viễn Công là người hiền lành, vì tướng công nạp vô số thê thiếp, cuối cùng không có nổi một mụn con. Phủ Viễn công bản tính rộng rãi, từ nay về sau cự tuyệt nạp thiếp. Trải qua nhiều năm lựa chọn, tại đại thọ bảy mươi tuổi rốt cuộc chọn một người trong tộc cho làm con thừa tự.

Tất nhiên đối với người sắp làm con thừa tự kế thừa tước vị này, hẳn thập phần hài lòng, lần đối chiến với Đại Kim cũng lập được chiến công hiển hách. Là một thanh niên trẻ tuổi, trong gia tộc họ Thẩm tuy vị trí trung thấp nhưng tính tình trầm ổn, từng bị tàn tật, khi mọi người thấy thanh niên bên cạnh Phủ Viễn công tất cả đều ngoài ý muốn mà chấn kinh. Không thể tranh luận, người trẻ tuổi này cũng sắp trở thành một truyền kỳ của Đại Chu.

Ngày mười tám tháng bảy đẹp ngày cho việc xem cát, nghi, nạp thân.

Bên ngoài phủ Viễn Công vô cùng náo nhiệt, từng nhóm người mặc cẩm bào không ngừng mang tới lễ vật, người tuyên xướng không kịp hít thở, cơ bản báo tên quan viên trong triều mấy lần, cho đến khi quả mừng của hoàng thượng đến không khí mới đạt tới cao trào.

"Này... Thiên ân cuộn cuộn a.." Tên sai vặt ưỡn thẳng lưng, khuôn mặt không thể che lấp đầy ánh hào quang.

Quân trong kinh thành giới nghiêm tất cả các ngã tư đường, nhưng không ngăn được dân chúng hiếu kỳ muốn xem náo nhiệt, pháo nổ, chiêng trống vang trời, con ngựa dẫn đầu đội ngũ đón dâu trở về.

"Nhìn kia...đó là Thẩm gia công tử.." Truyền kỳ xuất hiện kèm theo từng đợt huyền ảo, cuộn trào mãnh liệt, dân chúng bị cấm quân chen áp đến lão đảo xiêu vẹo.

Công tử ngồi trên ngựa một thân trang sức đỏ, dưới ánh mặt trời phát ra thần thái chói mắt khiến người xem không thể nhìn thẳng.

Tại phía sau là bốn gã nâng hỉ kiệu, phía trước mặt đại hồng kiệu thêu chữ "Hi" bằng chỉ kim tuyến, bốn góc kiệu là banh vải nhiều màu sắc, lúc đứng đưa sáng rõ bắn ra bốn phía, các cô nương có mặt tại đây vừa hâm mộ vừa tức đến đỏ mắt.

"Ta... nếu có thể ngồi trên một cái kiệu như vậy, chết cũng cam nguyện a..." Có cô nương hô to đưa tới một mảng tiếng cười.

Tại trong tiếng cười có người phát ra thanh xuy, thanh âm mang mấy phần thê lương cùng không khí vui mừng thoáng chốc bất hòa.

"...Chỉ nghe người mới cười, nào nghe người cũ khóc..." Một lão già vừa quơ quơ đầu đầy tóc bạc vừa u u thở dài. Người chung quanh nghe thấy, người biết nội tình thì nổi tâm trạng buồn rầu, người không biết thì vội vàng hỏi thăm.

"Nói vậy, vị Thâm công tử này đã thú qua vợ rồi?" Lời chưa nói xong, liền nghe bên kia một trận ồn ào, càng náo nhiệt, dân chúng tâm lại sôi trào lên.

Tầm mắt mọi người đều hướng về phía trước cửa phủ Viễn Công, tất cả chân kinh, đội đưa dâu đã rào bước lên đại môn lúc này cùng dừng chân lại.

Một nữ tử thân áo váy tổ đứng trước đại môn, lưng quay về hướng mọi người, dân chúng không ai nhìn thấy dung nhan của nàng, chỉ thấy thân thể nhỏ bé và yếu ớt đang không ngừng đong đưa, tựa như nếu có trận gió thổi qua liền muốn ngã.

Tân lang chinh chiến sa trường khuôn mặt thô ráp nay càng thô ráp hơn, chân mày cau lại, môi mỏng mím thành đường thẳng, hần nhìn người nữ tử trước mặt, chậm rãi nâng cằm lên.

"Cô thị, người định như nào?"

Giọng nói tân lang vang lên, tựa như đao kiếm trên chiến trường va chạm vào nhau, lạnh như băng không có một chút tình cảm.

Nữ tử thân mình run lẩy bẩy, như bị khí thế tân lang chế trụ, nàng hốt hoảng ngửa đầu cười to, thanh âm giống như chim cú kêu to, vượt qua tiếng chiêng trống vang trời, khiến dân chúng đứng gần phải che lỗ tai lại.

"Ta như nào? Như nào sao?" Nữ tử nghiêm nghị nói, nàng duỗi tay run run chỉ đôi tân lang tân nương trước mặt "...Thâm An Lâm..Ta... Cô Thanh Nương gả cho người bảy năm...phụng dưỡng phụ mẫu người, lo liệu gia nghiệp...bảy năm. bảy năm a..Thâm An Lâm..Thâm An Lâm.ta tới cùng làm sai cái gì" Nàng nói chuyện, từng bước một bước đến gần, ngửa đầu nhìn đôi tân lang cao cao tại thượng, lúc đến gần lại khóc không ra tiếng.

Tân nương đứng bên cạnh, tay nắm thật chặt hồng trù, trong lòng bất an, nàng tiến lên dựa sát vào người tân lang.

Nhìn đôi phu thê sóng vai đứng thẳng, nữ tử rớt cuộc không chịu nổi, thân hình lay động "..Ta gả cho người lúc... người không có ở nhà.." Nàng si ngốc nhìn tân lang tuần tú trước mặt, "..Thâm lang.. người nhìn áo cưới thực đẹp đi.."

Tân lang mi giãn ra mấy phần, như nghĩ tới điều gì, thanh âm cũng hòa hoãn "...Cô thị..đừng vội nào.." Hần chậm rãi nói, một mặt quơ quơ tay. Bên phía hạ nhân làm bộ lập tức đánh tới.

"Ai dám tới đây!" Nữ tử hốt hoảng từ trong tay áo rút ra một thanh đao, lung tung vung tứ phía, một mặt hướng tới tân lang "...Bà mẫu hài cốt chưa lạnh, người liền hưu thê khác thú, người đừng quên bà mẫu muốn người lập lời thề!"

"Cô thị!" Bà mẫu, hai chữ nhập vào tai, sắc mặt tân lang nháy mắt xanh mét, mới vừa hiện một tia nhu hòa nay liền biến mất, quát to một tiếng.

"Cô thị..Cô thị.." Nữ tử tiêu điều lạnh lẽo lập lại "Thâm lang...nhiều năm trôi qua, người chưa từng gọi tên riêng Mười Tám Nương..hôm nay..người liền gọi ta Mười Tám Nương đi..."

"Còn ra thể thống gì!" Tân lang phẫn nộ, ồng tay áo vung lên "Dẫn đi!" Hạ nhân từng nhóm thân cao thể tráng lao lên tính đoạt thanh đao trong tay nữ tử.

"Thâm An Lâm" Nữ tử quát chói tai, nàng ngẩng đầu, hướng tân lang "Ta ...Cô Mười Tám Nương lấy cái chết, thề thành quỷ cũng không buông tha người!" Kèm lời nói, đám người bộc phát một trận kinh hô.

Lúc này, tân nương đang dính sát vào tân lang cũng phát hiện không khí thay đổi, bất chấp lễ nghi, nâng tay kéo khăn voan che mặt xuống, đập vào mắt nàng là màu đỏ tươi chói lóa.

"A!" Nàng không khỏi kinh hô, che miệng lại, toàn thân phát run.

"Cô thị!" Tân lang sai bước tiến lên một bước rồi lại dừng chân, trên mặt gân xanh nổi lên, đôi tay nắm chặt, nhìn nữ tử bị đao cắm tại lồng ngực té xuống, chậm rãi chuyển khai tầm mắt.

"..Thâm An Lâm.." Nữ tử tồn tại một tia ý thức, tầm mắt nàng nhìn chung quanh, cuối cùng dừng trên khuôn mặt như hoa sen mới nở của tân nương "...Viên...Tổ Phụng..."

Thanh âm bốn phía dần dần biến mất bên tai nàng, gương mặt người nọ cũng dần trở nên mơ hồ.

"..Ta..Cô Mười Tám Nương bảy năm vì hần làm áo cưới..." Nàng lầm bầm nói, lại không có người nghe đến nàng nói tiếp " Cũng tốt, cũng tốt ... Nghĩ ta Mười Tám Nương khiếp nhược nhu thuận cả cuộc đời, lúc sắp chết cũng sáng khoái một phen.."

Kỳ thật, nàng biết, này thống khoái, một đao này trừ mắt đi tính mạng của bản thân, cũng không thu hoạch được gì, hần Thâm An Lâm hưu thê sớm đã dàn xếp tốt, nàng chết sẽ không cấp hần vết nhơ nào, ngược lại càng tăng thêm điểm sáng cho hần mà thôi. Chính là, nàng cũng không nghĩ sống nữa, lúc thấy hưu thư là lúc nàng bơ vơ không nơi nương tựa, dù nàng khóc nàng nhào nàng quỳ xuống cầu xin, đến cuối cùng chỉ phí sức, thậm chí đến nguyên nhân cũng không có được, nam nhân nàng coi là trời là đất chỉ lưu lại cho nàng là bóng lưng lạnh băng.

Cô Mười Tám Nương nàng tới cùng làm sai cái gì? Bảy năm trước là nhà hần cầu nàng gả, bảy năm sau cũng là nhà hần đuổi nàng, sớm biết thế này, trước sao làm?

Nàng là cô bé mồ côi, phụ mẫu mất sớm, không huynh không đệ không tỷ muội tương trợ, không nhi tử...Đến cuối cái gì cũng không có, sống trên thế gian không người thương...một chút cũng không sinh cơ...một chút cũng không sinh ý...

"Nhanh, ần huyết nhân trung..." Thanh âm bốn phía tràn đầy lo âu, ngay sau đó là một trận đau nhức, khi đao đâm vào ngực, nàng cũng không cảm thấy đau như vậy.

"..Còn thờ...nhanh.."

"Thanh nhi...Thanh nhi.." Tiếng gọi như xa như gần dần dần ngưng tụ ý thức nàng.

"..Đại phu tới..nương...ta tìm đại phu tới.." Tiếng nói quen thuộc, quen đến mức nước mắt nàng không khống chế được mà trào lên.

"Nương...muội muội khóc...muội muội còn sống.."

Nương..ca ca...cho rằng đã quên họ, một khắc này nàng có thể thấy họ sao? Có thể gặp họ? Nhìn thấy thân nhân mình yêu quý...

Một ánh sáng hiện lên, nàng mở mắt ra.Nàng thấy gương mặt phụ nhân ước chừng khoảng ba mươi đầy lo lắng bi thương, hai mắt thì nhắm lệ nhìn nàng "Nương.." nước mắt nhất thời cuộn trào mãnh liệt, phát ra tiếng gọi đến bờ môi cũng như tiếng vo ve của ruồi muỗi.

Phụ nhân sớm đã bị hoa mắt căn bản không thấy nàng đã mở mắt ra.

"Nương! Muội muội tỉnh!" Tiếng nói đột nhiên vang lên, đồng thời xuất hiện khuôn mặt thanh niên ngây ngô vẫn đang chảy lệ.

"Ca ca" Nàng lắp bắp nói, không dám lớn tiếng chỉ sợ bùng tình mộng đẹp, chỉ dám si ngốc ngắm nhìn những khuôn mặt này...

Mười năm...mười năm ...nàng mất họ đã mười năm.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Mưa xuân tí tách rả rích suốt đêm, sáng sớm, mưa tạnh, Cổ Mười Tám Nương cũng mở mắt.Lọt vào mắt là cái trướng đình đốt bằng than chì, loại vải màn này...chính là thời điểm nhà họ Thẩm khốn đốn, sinh hoạt không khác bọn hạ nhân.

Sai, không phải Thẩm phủ...

Cổ Mười Tám Nương đặt ngang tay bên gối, đôi tay không khỏi nắm chặt. Thẩm phủ...cùng nàng đã không có bất kỳ quan hệ nào, nếu có quan hệ thì chính là cừ nhân, không đội trời chung.

"Mười Tám Nương...Mười Tám Nương.." Có người đến đẩy cánh tay nàng, thanh âm mềm mại tràn đầy quan tâm.

Thanh âm đầy quan tâm khiến đầu mũi nàng lại sục sục, nước mắt nhất thời chảy ra.

Phụ nhân ngồi trên giường bỗng giật mình "Mười Tám Nương...Mười tám Nương thế nào? Đầu lại đau sao?" Phụ nhân đưa tay ôm nàng vào lòng, vịn về trán nàng, vén tóc lên thấy rõ lưu một mảng tím bầm.

Cổ Mười Tám Nương dựa sát vào trong lòng của phụ nhân, tham luyến hưởng thụ hương vị quen thuộc.

"Mười Tám Nương..?" Phụ nhân lo âu gọi nàng.

Từ ngày ngã trên núi xuống tới nay, đến lúc hôn mê tỉnh lại, hải tử thay đổi càng thêm âm trầm ít nói, thi thoảng lại phát ngốc.

"Ta không sao.." Đầu nàng cọ xát vào trong lòng mẫu thân, giọng nồng đậm âm mũi nói.

Cảm thấy vật áo ướt, trên mặt phụ nhân hiện tia cười lại có tia lo.. "Thế nào lại khóc?" nàng vuốt mái tóc dài đen nhánh oán trách hỏi.

"Nương.." Cổ Mười Tám Nương lại một lần gắt gao ôm chặt mẫu thân, cảm nhận mẫu thân tồn tại, lắp bắp nói "Ta nghĩ về người..."

Phụ nhân bật cười, nâng nàng dậy, duỗi tay nhẹ nhàng vuốt xuôi đầu mũi nàng" Ngươi ăn cơm, ngủ cùng một chỗ với nương, chẳng lẽ bởi vì lúc ngủ nhắm mắt không thấy nương liền nghĩ tới nương? Vậy về sau liền không ngủ nữa a" Phụ nhân trên mặt mang ý cười.

Thời điểm này, mẫu thân mới hai mươi tám tuổi, nhìn qua lại tưởng ba mươi tám, trải qua những ngày tháng sống gian nan nguyên bản dung nhan thanh lệ sớm đã bị vết tích năm tháng phai nhạt, nghĩ thời điểm lúc chính mình có tiền, mẫu thân lại không được hưởng thụ...

Cố Mười Tám Nương nước mắt bùng lên, khẽ gật đầu, tiếng khàn khàn nói "Nếu như có thể vĩnh viễn nhìn nương, Mười Tám Nương nguyện ý không an giấc"

Phụ nhân cười ra tiếng nhìn nàng, điểm đầu mũi nàng một cái "Đừng nói càn!"

Cố Mười Tám Nương nhìn mẫu thân không nói chuyện.

"Tốt, Mười Tám Nương, đói đi, nương bung com cho ngươi ăn.." Phụ nhân cười lên.

"Nương" Nàng gọi mẫu thân, di chuyển đến bên giường "Ta lên ăn"

Phụ nhân trên mặt hiện tia lo lắng, chần chờ nói "Ngươi có thể? "

"Được" Mười Tám Nương hướng mẫu thân gật đầu.

Nàng phải khỏe lên, không còn thời gian nữa.

Hiện tại là Kiến Nguyên năm thứ năm, tháng ba, ngày hai mươi tám, chính xác nàng quay trở lại mười năm trước, lúc này nàng tròn mười ba tuổi.

Phụ thân gian khổ học tập, đọc sách quyết lập chí lớn từ nhỏ, mới đỗ đạt được cái chức Huyện lệnh, trên đường đi nhận chức lại mắc bệnh mà qua đời.

Vào hạ, mẫu thân mang nàng và ca ca mười lăm tuổi hồi nguyên quán Kiến Khang, đến nương tựa vào người trong tộc.

Đến đầu mùa đông, mẫu thân bị một tên ăn chơi trong tộc vũ nhục, tự sát bỏ mạng, ca ca trả thù nhưng không thành, ngược lại bị vu cáo hãm hại phải ngồi tù.

Tháng Chạp, ngày hai mươi ba, ca ca ra tù, thân nhiễm bệnh dịch chết trong lòng nàng.

Cũng trong một năm này, nàng mất đi người thân, từ nay bơ vơ không nơi nương tựa, phải ăn nhờ ở đậu người trong tộc.

Vận mệnh cũng từ năm này mà bắt đầu, như vậy hiện tại, nàng muốn thay đổi tất cả.

Nhìn trong mắt con gái giống như thấp sáng ngọn lửa, phụ nhân không khỏi giật mình, hài tử này...

"Cũng tốt, nằm lâu xương cốt cũng nhão, nên hoạt động, hoạt động ..." Phụ nhân chợt cười nói, người ngồi xỏ xuống.

Cố Mười Tám Nương cúi đầu, nhìn mẫu thân mình nay tóc đã điểm bạc, nhìn không được đầu mũi không khỏi lại sụt sịt.

"...Ồ trong sân đi đi lại lại cũng được, ăn xong lại nằm một lát..." Phụ nhân giúp nàng mặc thêm một cái áo dày đuôi ngắn, giọng nói nhẹ nhàng dặn dò "Tối qua, ngươi lại ngủ không ngon giấc sao? Nằm mơ thấy ác mộng..?"

Đúng, ác mộng, Cố Mười Tám Nương cắn chặt môi dưới, khẽ gật đầu, may là nàng rút cuộc tỉnh lại.

"Mười Tám Nương..." Phụ nhân khom người tới vai nàng, nhìn đôi mắt mơ màng của nàng trong gương đồng nói "Đừng sợ, nương ở đây."

Đúng, nương còn ở đây, vĩnh viễn ở đây.

Cố Mười Tám Nương mấp máy miệng, nhìn gương đồng phản chiếu khuôn mặt chính mình mang mấy phần trẻ con đang khe khẽ mỉm cười, khuôn mặt nữ tử tuy tái nhợt nhưng lại hiện ra hai cái má lún đồng tiền.

"Tốt.." Mẫu thân từ sau lưng nàng cũng soi gương nói "Mười Tám Nương nhà ta cười lên thật đẹp a..."

Cửa gỗ bỗng bị đóng một tiếng, tiếng động không chỉ khiến hai người lấp bắp kinh hãi, ngay cả người xông tới cũng giật mình.

Gương mặt khỏe mạnh mang nét kháu khỉnh, mày rậm rất to, thiếu niên luống cuống tay chân đỡ cửa gỗ, lấy tay ngăn nó phát ra tiếng kéo kẹt.

"Hái ca nhi!" Phụ nhân mang mấy phần oán trách nhìn hắn.

Cố Hải thè lưỡi, thấy tiểu cô nương đang ngồi trước gương ngơ ngẩn nhìn mình.

"Dọa đến muội muội..." Thiếu niên tự trách cười cười nói, lời còn chưa dứt, thấy tiểu cô nương nước mắt men theo khuôn mặt tái nhợt chảy xuống, hắn nhất thời vung tay đối bồi vai chính mình mà đánh "Đánh ta, đánh ta, muội muội đừng giận.."

Cố Mười Tám Nương từ trước gương chạy tới, duỗi tay ôm cánh tay thiếu niên lên tiếng khóc lớn.

Đây là ca ca nàng, so với nàng lớn hơn hai tuổi, từ nhỏ đến lớn luôn che chở nàng phía sau lưng, chính nàng lại trở mặt nhìn hằn chết trong lòng ngực mình...

Sau khi khóc xong, nàng an tĩnh ngồi dưới mái hiên ăn bánh bột ngô, từng ngậm từng ngậm ăn, miếng bánh khô ở cổ họng, nàng tựa hồ như mỹ vị chốn nhân gian. Miệng uống một ngụm cháo loãng to, nuốt xuống miếng bánh ngô, cổ họng nàng hừng hực đau, nhưng cảm giác này khiến nàng rất cao hứng, chứng minh mọi điều là thật, tất cả đều là sự thật a, hơn nữa nàng còn sống, không chỉ có một mình.

Đứng ở trong sân, bên cạnh phụ nhân y phục ẩm ướt, ánh mắt Cố Hải thủy chung không có lý khai khỏi Mười Tám Nương.

"Nương.." Cố Hải nhỏ giọng nói "Muội muội càng lúc thích khóc... mắt cũng sưng lên.."

Tào thị khẽ gật đầu, trên mặt hiện vẻ đau buồn, không chỉ thích khóc, từ ngày tỉnh lại, ban ngày phát ngốc, đêm tối thì gặp ác mộng liên tục, mỗi đêm lại là khóc, lại là kêu...

"Hải ca nhi, người trước đừng đi chặt củi, lấy củi, ở nhà bồi muội muội, mẫu thân đi một chuyến tới hẻm nhà Ma bà bà" Tào thị có quyết định nói.

Ma bà bà là bà cốt có tiếng, Cố Hải nhũ nhủ mảy, thân là thành phần trí thức đối với việc mọi người truy phụng thầy cúng vu bà có điểm phản cảm, chần chờ nói "Không thì tìm đại phu tới khám xem.."

"Quá trưa mẫu thân đi tìm đại phu tới" Tào thị đáp.

"Nương, ta ăn xong" Cố Mười Tám Nương ở dưới mái hiên nói, một mặt đứng dậy thu thập chén đĩa.

Tào thị sai bước tiến tới "Nương tới".

Thời điểm Tào thị mang tai Cố Mười Tám Nương vừa đúng lúc Cố phụ đi thi, vì gom góp lộ phí mà đem bán rất nhiều của cải trong nhà để lấy tiền mặt, cơm nước tự nhiên giảm xuống, hệ quả là Cố Mười Tám Nương không những bị sinh non, cơ hồ không giữ được mạng sống. Cố phụ cùng Tào thị cầu vô số danh y, còn nghe theo lời bà cốt phán đi nhận một ăn mảy làm mẹ nuôi.

Cố Mười Tám Nương danh tự này cũng do mẹ nuôi thuận miệng mà đặt cho, lúc ấy khát cái mẹ nuôi đem nửa cái bánh bột ngô đen ngòm chia thành mười tám miếng, thuận miệng đặt cái danh tự này cho nàng.

Bởi đối với Mười Tám Nương thân thể yếu đuối mà sinh ra hồ thẹn, nên phụ mẫu rất sùng nịnh nàng, tuy nhà nghèo khó nhưng là dường nàng áo quần tới tay cơm tới há mồm.

Cũng vì như thế, không như những hài tử nhà nghèo khác, không chỉ không có năng lực quản gia, ngược lại tính tình lại nhu nhược không rành thế sự.

"Nương, ta dọn" Cố Mười Tám Nương đề lại tay Tào thị, kiên định nói.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Vận mệnh

Tuy rất kinh ngạc, nhưng khi thấy Mười Tám Nương kiên trì, Tào thị đành nhượng bộ để nàng thu dọn chén đĩa.

Lưu Cố Hải ở nhà bồi nàng, Tào thị vội vàng ra khỏi cửa.

Thời điểm khi thấy Tào thị cẩn thận dè dặt đem chén nước trộn lẫn tro rom rạ đặt trước mặt nàng, Cố Mười Tám Nương nhìn không được kích động.

Nàng một lần nữa thấy sự việc đã xảy ra đang tái hiện lại mà kích động, nàng thật sự xác nhận nàng thực sống lại.

Từng ký ức như thần kỳ hiện lên rõ ràng trước mặt nàng, lần bị thương này là nàng cùng ca ca lên rừng chặt củi, lấy củi, không hiểu sao lại ngã xuống khe suối, đầu bị thương dẫn tới hôn mê. Nhà nàng thỉnh không biết bao danh y, mất nhiều tiền bạc, Tào thị yêu nàng lo lắng sợ nàng hồn bay mất, đặc biệt xin nước phép về cho nàng uống. Khi uống xong, nửa đêm nàng bắt đầu tỏ tả bệnh càng thêm nặng, vì chữa bệnh cho nàng mà Tào thị đem tài sản duy nhất còn lại đi bán đó là căn nhà họ đang sống.

Cũng chính bởi bán căn nhà, mẫu thân mới không thể không mang huynh muội nàng đến nương tựa họ tộc, tất cả hết thảy chính là từ nơi này bắt đầu.

"Nương, ta hiện tại có chút choáng váng, lát nữa nữ nhi uống" Cố Mười Tám Nương ngẩng đầu, thấp giọng nói.

Tào thị giật mình, vội để bát nước xuống, xoa trán nàng, lại đỡ nàng nằm xuống giường.

"Người nằm, có việc gì gọi nương, nương giúp người uống ..." Tào thị dặn dò một câu, ngồi trước giường, tay cầm đôi giày đang thêu dở.

Nhìn mẫu thân an tĩnh ngồi bên cạnh, nghe dặn dò lại thì thoảng nhìn nàng một lần, Cố Mươi Tám Nương không khống chế được tình cảm, nước mắt lại trào lên, nàng khép mắt lại.

"Mười Tám Nương!" Tào thị nhìn nàng một lúc, nhỏ giọng gọi.

Cố Mươi Tám Nương sợ mở mắt ra lệ sẽ rơi xuống, liền giả ngủ. Tào thị đem chăn mỏng đắp cho nàng, luu luyến sờ mặt nàng, tay cầm giày thêu, mũi giày thêu hình một con chuồn chuồn, từng mũi từng mũi kim dần thay đổi thêm sinh động như thật.

"Cố tẩu tử, Cố tẩu tử..."

Ngoài cửa bỗng vang lên giọng nói to, Tào thị giật mình, nhanh chóng đeo giày, đi nhanh ra.

"Đến...Luu đại nương, bà đừng lớn tiếng" Tào thị vừa nói vừa mở cửa "Mười Tám Nương mới ngủ".

Cố Mươi Tám Nương tự nhiên là không ngủ, nàng mở to mắt, xoa xoa, lắng nghe cuộc nói chuyện bên ngoài.

Nàng đem bát nước đổ vào cái bình cắm hoa Đào, nhìn xuyên qua cửa sổ hướng ra ngoài.

Nhìn thấy một phụ nhân béo thân mặc hồng y chiết eo đang nói nhiệt tình, tuy Tào thị đã nhắc nhở nàng nhỏ giọng nhưng vẫn có vài câu truyền vào trong tai Cố Mươi Tám Nương.

"..Trương lão gia đã ra giá rồi.."

"Ta bảo này, Cố tẩu tử, căn nhà này có thể bán được 500 lượng bạc trắng đó"

"...Người nhà này không sát mặt đường lại ở tuốt trong hẻm...phải...phải...ta biết đây là sản nghiệp của tổ tiên...chính là nó cũng cũ nát quá rồi..."

Cố Mươi Tám Nương nghe được, tim khó ức chế mà đập rộn lên, mẫu thân muốn bán nhà.

Trong sân, tiếng nói chuyện rất nhanh thì kết thúc, Tào thị tự mình đưa Luu đại nương ra cửa.

"..Ta nói Cố nương tử, người quyết định nhanh lên..." Luu đại nương ra ngoài vẫn không quên dặn dò lần nữa.

Tào thị gật gật đầu "Ta hiểu, đa tạ đại nương quan tâm."

"Cũng không phải xa lạ...Làng xóm láng giềng với nhau...Xem các người cô nhi quả phụ sống gian nan, ta không quan tâm sao được!..." Luu đại nương nói rồi mờ mờ nước mắt.

Tào thị bị nói trúng chỗ thương tâm, cũng lau nước mắt.

Cố Mươi Tám Nương đứng bên cửa sổ, bờ môi hiện một tia cười nhạt, nàng bây giờ không còn là hài tử 13 nữa, trải qua 10 năm kinh nghiệm, 10 năm này nàng gặp không biết bao nhiêu âm mưu quỷ kế. Luu đại nương là kẻ tiểu nhân sao trốn được mắt nàng.

Luu đại nương này sợ là tốt quá mức, bọn họ cần mua được căn nhà...

Cố Mươi Tám Nương ánh mắt xuyên qua cửa sổ nhìn chung quanh tiểu viện, căn nhà là gia gia cho nhà nàng, tuy nhỏ, bố cục rất hài hòa, bây giờ phụ thân qua đời, số người ngấp nghé muốn nhà này không ít...

Tuyệt đối không cho phép bán, Cố Mươi Tám Nương tay nắm chặt thành quả đảm, quyết không cho phép ăn nhờ ở đậu tái hiện, nhưng nàng phải làm như thế nào?

Tào thị đứng trong sân nhìn sân viện, u u than thở, nhẹ nhàng mở cửa đi vào, lại gặp nữ nhi đứng bên cửa sổ, lông mày cau lại.

"Đánh thức người sao?" Tào thị cười nói, ánh mắt dừng lại bát nước không "Đã uống?"

Cố Mươi Tám Nương gật gật đầu, Tào thị không nghi ngờ vui mừng thờ phào một cái.

"Ca ca đâu? Đi học đường sao?" Cố Mươi Tám Nương tùy miệng hỏi, tầm mắt nhìn chung quanh.

Trên mặt Tào thị hiện tia hổ thẹn tự trách "Ca ca người.. hấn lên rừng chặt củi, lấy củi.."

Cố Hải giống Cố phụ là thành phần tri thức, đọc sách cầu quan tước, trước đây cùng Cố phụ đọc sách, sau Cố phụ nhiều năm thi không đậu, tuy càng chiến càng bại, tâm lý biết mình thiên phú không cao sợ chậm trễ chuyện thi cử của hấn, nên dạy hấn học, đốc thúc hấn đọc sách, lại cho đến học quán, trong học quán có vị danh sĩ chữ nho rất nổi danh.

Cố phụ qua đời, tình hình trong nhà lại càng gian nan, Cố Hải càng lúc càng không quan tâm tới việc đọc sách, thi thoảng tan học mới đi chặt củi, lấy củi

bán lấy tiền trợ giúp gia đình, sau cố định ba buổi học trốn một buổi, bởi vì thành tích chuyên cần không đạt nên kéo điểm học xuống rất nhiều, lại bị nhóm đệ tử trong học quán đũa cọt gây nên Cổ Hải chán ghét đọc sách, buông tha cho việc cầu tiến.

Nhưng thân là hàn môn đệ tử, trừ đọc sách thi cử, thì biết làm gì khác.

Cổ Mười Tám Nương cắn cắn môi.

"Ta đã trở về" Thanh âm Cổ hải vang lên ngoài cửa "Nương, mau mở cửa.."

Tào thị vội chạy ra mở cửa, Cổ Hải điệu một bó củi đầu đầy mồ hôi đi vào, áo đuôi ngắn bằng vải đay bị hần khoác trên đồng củi, chỉ mặc một chiếc áo somi.

"Ca ca uống nước" Cổ Mười Tám Nương bụng bát nước đi đến cạnh hần.

Đây là lần đầu tiên hần uống nước do muối muối bụng tới, Cổ Hải nhếch mép cười, vội tiếp uống một mạch hết sạch, hần hiển nhiên rất khát. Tào thị ở một bên nhìn, tâm đau, quay mặt lau nước mắt.

"Nương, hôm qua bán được 10 quan tiền!" Cổ Hải không chú ý động tác của mẫu thân, hưng phấn lấy tiền đưa.

Tào thị vội tiếp, khen ngợi hần.

"..Ngày mai ta đi bán vải thứ, ngươi không thể bỏ học nữa.." Tào thị tâm lý hi vọng nhi tử đọc sách, không quên dặn dò "...Tiên sinh sợ là sẽ giận.."

Đây là tiền hần tới đa một lần bán củi, vì tiền sinh hoạt trong nhà chiếm tất cả tâm tư hần. Nghe mẫu thân nói thế, Cổ Hải lập tức thờ ơ "Không cần, mấy buổi này là giảng Luận ngữ học mà, phụ thân đã sớm dạy ta, nghe đi nghe lại cảm thấy dong dài hết sức..."

"Ca ca.." Cổ Mười Tám Nương đột nhiên xen vào nói "Từ viết học nhiều chẳng thừa, phụ thân dạy ngươi, tiền sinh nay dạy lại, không phải càng cao hứng sao?"

Cổ Hải bị ghen, nhìn muối muối mắt sáng long lanh, không được tự nhiên gãi gãi đầu "Không phải, không phải...ta không phải ý tứ này, tất nhiên là muốn đi..."

Gặp nữ nhi một câu nói khuyên được nhi tử, Tào thị khe khẽ mỉm cười, đồng thời cũng kinh ngạc, kinh ngạc không phải nữ nhi biết Luận ngữ, trọng phu lúc còn sống cũng có dạy nữ nhi đọc sách, hơn nữa thân thể yếu đuối, cũng không học nữ công, thời gian rảnh rỗi không có việc gì làm, năng kinh ngạc là hành động của nữ nhi.

Cổ Mười Tám Nương tính tình nhu thuận, người khác nói gì nàng làm cái đó, trước giờ không có chủ động biểu đạt ý kiến chính mình, bây giờ thế nhưng khuyên nhủ ca ca đọc sách. Phải nói, trải qua cực khổ mới dần trở thành nhân tài, nhi tử biết chặt củi, lấy củi trợ giúp gia đình, nữ nhi lại biết quan tâm ca ca...Tào thị lặng lẽ lau nước mắt, gia cảnh khó khăn càng lúc đi xuống, Cổ Hải sớm muộn cũng chịu không nổi, vẫn là nên nhờ cậy thân tộc, nhờ gia tộc che chở, tương lai hai hài tử cũng có tiền đồ.

"Hải ca nhi, Mười Tám Nương, chúng ta hồi Kiến Khang thôi" Tào thị đặt tay lên vai nhi tử, đem nữ nhi áp sát ở bên người nói.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Ngăn cản

Kiến Khang là quê quán bọn họ, hơn phân nửa thân thích sống tại đó, hồi bé cũng đã về thăm. Nghe mẫu thân nói vậy, Cổ Hải không có ý kiến gì, hần biết mẫu thân một mình duy trì nhà này quá mệt mỏi, trở lại gia tộc, nhiều thân thích chiếu cố, mẫu thân cũng không phải vất vả nữa.

"Tốt quá, ta có thể nhìn thấy nhị thúc công, còn có Hoa Thanh ca ca.." Cổ Hải hoan hô nhảy nhót, trông như có thể nhanh chóng đi gặp người thân, kỳ thật, những người thân này hần gặp qua không quá 2-3 lần, chỉ sợ bộ dáng như nào hần cũng không nhớ được.

Tâm tư hải tử Tào thị tự nhiên biết, nhưng cũng vui mừng vì hải tử hiểu chuyện, tự hổ thẹn gia cảnh suy tàn, không thể không đem hai hài tử đi ăn nhờ ở đậu "Hoa Thanh ca ca ngươi đã thi tú tài, khi đó ngươi cùng hần đọc sách nhất định có ích, Mười Tám Nương.." Tào thị xoa đầu con trai một chút, rồi xoay mặt nhìn con gái "Mười Tám Nương cũng có thể cùng nhóm muối muối làm bạn, ngươi nói xem có được không?"

"Không tốt!" Mười Tám Nương lắc đầu.

Tào thị cùng Cổ Hải ngoài ý muốn nghe thấy Mười Tám Nương trả lời, nữ nhi thường xuyên nói đồng ý, câu không này thực là lần đầu tiên a.

*** thuganhauoi ***

"Vì sao?" Cổ Hải lập tức thắc mắc, một mặt khuyên nhủ "Muội muội, Kiến Khang nơi đó thật đẹp...còn có...còn có nhiều đồ ăn ngon...muội quên phụ thân nói vệt quay cay..."

Mười Tám Nương lắc lắc đầu, tay níu góc áo Tào thị "Không muốn, nữ nhi muốn ở tại chỗ này, nơi này có hương vị của phụ thân."

Từ khi sinh ra tới nay họ vẫn sinh hoạt tại đây, ba người không nhìn được mà nhìn xung quanh sân viện, từng ngọn cây cọng cỏ đến từng viên sỏi đều khắc vết tích sinh hoạt hằng ngày của bọn họ.

"Phụ thân thích ở chỗ này dạy nữ nhi học bài..." Mười Tám Nương chỉ dưới gốc cây Lựu "Phụ thân thích ngồi đây luyện chữ..."

Lúc nói chuyện, nàng ôm lấy cánh tay Tào thị "Nương, ta không muốn ly khai nơi này, không muốn phụ thân một mình ở đây.."

Nhìn hai mắt nữ nhi hồng lên quyết không từ bỏ, đầu mũi Tào thị cũng lên men, nàng duỗi tay ôm lấy nữ nhi "Được, chúng ta không đi."

Cổ Hải nhìn không được nhủ mảy, cảm thấy muội muội không hiểu chuyện, hẳn phải tìm cơ hội nói chuyện một chút.

Không đợi lâu, ngày hôm sau, Tào thị đi nhờ người bán đồ mình thuê, Cổ Hải tay cầm cái bánh chuẩn bị đến học quán, đi gần đến cửa lại chần chờ, xoay người cầm lấy con dao chẻ củi.

"Ca ca.." Mười Tám Nương từ trong nhà đi ra.

Cổ Hải giấu con dao chẻ củi phía sau người, nhếch mép cười nói "Muội muội đã dậy? Ăn cơm đi, ca ca đi học đường" Nói xong, hẳn vội muốn đi, bị Mười Tám Nương chạy mấy bước tới bắt lấy.

"Mười Tám Nương, người làm gì vậy?" Cổ Hải giật nảy mình, trong ấn tượng của hắn, muội muội là người yếu đuối, gió thổi qua có thể ngã ngay, mấy ngày nay mẫu thân làm lưng vất vả đêm ngày, ban ngày muội muội ở nhà một mình, chính mình nhất thời xúc động tưởng giúp nàng giải buồn mới mang đi chắt củi, lấy củi, không nghĩ lại té xuống khe suối, mẫu thân không trách cứ hắn nhưng hắn lại hận chết bản thân.

"Ca ca, ta biết nhà đang gặp khó khăn, không như vậy đi" Mười Tám Nương nghĩ nghĩ rồi nói "Ca ca an tâm đi học, hết giờ học, muội cùng ca ca đi chắt củi, lấy củi, như vậy sẽ không chậm trễ việc học của ca, ca cũng không cần nghỉ học"

Nàng chưa dứt lời, Cổ Hải liền vung tay lên tạo ra một trận gió "Đánh chết ta cũng không mang người lên núi...muội muội ngoan, người ở nhà nghỉ tạm, dưỡng thân cho khỏe đi..."

"Ca ca..." Mười Tám Nương trầm giọng đánh gãy lời hắn đang nói "Chẳng lẽ chỉ vì ta ngã một lần, từ nay không được đi nữa? Như vậy, trẻ con khắp thiên hạ tập đi bị ngã cũng không phải đi nữa?"

Cổ Hải ngẩn người, lần đầu tiên thấy sắc mặt muội muội trịnh trọng như vậy.

"Như thế, ca ca sẽ bị tiên sinh khiển trách, định không học nữa sao?" Cổ Mười Tám Nương thánh âm run rẩy, nàng xoải bước tiến lên một bước. Kiếp trước, Cổ Hải xúc động lại thêm mất cảm, nhiều lần bị người trào phúng, bị tiên sinh trách phạt, mới bình nứt không sợ bể bụng tha việc học, cũng buông tha tương lai chính mình. Ca ca nàng kỳ thật là người có tự chất tốt. Mắt Thanh Nương hồng lên, chẳng qua người còn non nớt lại bị gia cảnh sinh hoạt trong nhà làm lòng rối loạn, lần này, nàng sẽ chia sẻ cùng hắn.

Cổ Hải nghe nàng nói trịnh trọng như vậy, nhìn không được cười "Muội muội, đây là đạo lý gì a?" Hắn hơi nâng cằm lên "Từ viết tri si hồ dừng, tiên sinh trách ta không sao, ta tự thấy tài năng của mình, quyết chỉ tự cường, có thẹn nơi nào mà không dám đọc sách?"

"Tốt, ca ca là người nói, ngày sau có người cười nhạo người, người không thể lại cam chịu như vậy?" Cổ Mười Tám Nương giọng nghẹn ngào nói ra câu này.

"Đó là tất nhiên" Cổ Hải nói, bản thân kinh ngạc, không hiểu muội muội thế nào lại đột nhiên nói về việc này, đang nói đến việc lên núi chắt củi, lấy củi sao? Đẳng nào cũng lạc chủ đề, hắn cũng nghĩ đến chuyện kia "Muội muội, nghe ca ca nói, chúng ta hồi Kiến Khang đi!" Hắn nhìn chằm chằm sắc mặt muội muội mà nói, một mặt lo lắng, sợ mình nói chuyện này, muội muội không cao hứng.

Này, khuôn mặt tiêm tiêm, mắt hạnh lượng lượng, thần sắc hồ hững, ánh mắt không giống ngày xưa, nhà gặp chuyện mà không kinh hoàng...muội muội, quả thật cùng với trước kia không giống nhau, chắc là bị dọa hỏng đi, nhất là không thể chấp nhận việc phụ thân mắc bệnh mà mất, hiện tại, thành ra lại tốt.

Tâm lý Cổ Hải thoải mái nhẹ nhàng thở một hơi, đem tâm tư trong lòng nói ra "...Như vậy, mẫu thân cũng không cần khổ cực, các thân thích sẽ chiều cổ chúng ta.."

"Ca ca.." Mười Tám Nương vẫn an tĩnh nghe Cổ Hải nói, đột nhiên mở miệng đánh gãy lời hắn, nghiêm túc hướng hắn nói "Ca ca, người nói thân thích có thể chiều cổ chúng ta sao?"

Cổ Hải sắc mặt cứng đờ, lắp bắp nói "Đương... Đương nhiên...chúng ta là người trong tộc..." Sự thật thì, hắn lơ mơ phảng phất lường trước như vậy,

nhưng là..bất kể như thế nào, cũng tốt, bọn họ là thân tộc mà?

"Lúc nhỏ phụ thân cùng nương mang chúng ta trở về, ca ca cảm thấy người thân chúng ta quan tâm?"

"Là ai nói quần áo chúng ta cũ nát như bọn ăn mày, dùng đá ném chúng ta..?"

"Mỗi một lần trở về, nương vì sao trốn tránh trong phòng lén lút khóc..?"

"Là ai đánh vỡ cái khay lại đổ cho ca ca, mặc cho mẫu thân quỳ xuống cầu xin, cũng mặc kệ, trước mọi người mà đánh người?"

"Là ai ném khối lương khô xuống đất kêu người làm ngựa để hấn cười? Là ai sai chúng ta, đối xử với chúng ta như nô bộc...?"

Cố Mươi Tám Nương thì thảo nói, nàng lẩm bầm lâu bầu, mỗi câu nói ra, nước mắt cũng chậm rãi chảy xuống. Kiếp trước, sống khuất nhục, tro mắt nhìn thân nhân mất đi, nàng hoảng sợ bất lực, chấp nhận bọn họ bày bố, bơ vơ không nơi nương tựa, thật sâu khắc vào đáy lòng nàng, không thể quên cũng không thể để tái hiện một lần nữa.

Cố Hải chậm rãi nhớ lại, tay nắm chặt thành quả đấm. Chuyện xảy ra lúc nhỏ, theo thời gian cũng trở lên mờ nhạt, nhưng tâm lý chịu nhục đã sớm khắc sâu thành vết, tùy thời điểm có thể nhảy ra kích thích thần kinh hấn.

"Trước kia phụ thân còn sống, còn có công danh trên người, ăn mặc tự chủ, họ còn đối xử như thế với chúng ta, bây giờ..." Cố Mươi Tám Nương hít thật sâu mấy hơi, áp chế nội tâm đang cuộn trào mãnh liệt, nắm chặt cánh tay Cố Hải "Ca ca, người nói về sau chúng ta sống tốt sao?"

"Sẽ không.." Cố Hải hai mắt hồng lên, nắm chặt quả đấm, không chút do dự mà hô lên hai chữ.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đồng tâm

Hấn cắn chặt môi dưới, nghĩ đến nhị thúc công nhìn phụ thân bằng ánh mắt khinh miệt, nghĩ đến lúc hấn trốn phía sau núi đá, thấy phụ thân trong tiệc rượu bị người trong tộc xa lánh, nghĩ đến ngay cả người hầu quét nhà cũng khinh miệt nói hấn là tiểu phế vật, thời điểm đó hấn là đứa bé bướng bỉnh không biết tiểu phế vật là gì, còn cực kỳ hứng thú chạy đi hỏi phụ thân..

"Tuyệt đối sẽ không!" Cố Hải lặp lại một lần, cắn môi dưới chảy ra máu.

"Ca ca, chúng ta ba người cùng ở một chỗ, mình làm mình ăn, ăn cơm mình làm ra, dù ngày nay gian nan, cũng có thể ở trước mặt người khác đứng thẳng lưng, vì cái gì phải đi nhìn sắc mặt người khác mà làm?" Cố Mươi Tám Nương hít sâu thở một hơi. Nàng nghĩ đến Thẩm gia, một lão nô đã từng nói một câu này, không biết vì cái gì, một câu nhẹ nhàng không có gì lạ lúc này trong đầu nàng lại vang rõ ràng.

"Ai có cũng không bằng chính mình có.." Nàng thì thảo nói ra.

"Đúng!" Cố Hải cao giọng "Đúng, chúng ta dựa vào chính mình! Không phải dựa vào họ! Không muốn bọn họ phải bỏ thì!"

"Ca ca, người phải học tốt, thi đỗ công danh lần tới!" Cố Mươi Tám Nương nắm cánh tay hấn nói.

"Được.." Cố Hải nghiêm túc gật đầu, giọng lên quả đấm quơ quơ "Ta muốn trúng công danh, cho nương làm cáo mệnh phu nhân, xem ai dám coi thường chúng ta, tùy ý khi dễ chúng ta!" Hấn nghĩ đến hơn nửa năm này, hấn lo lắng chuyện nhà, tư tưởng không tập trung, không đi nghe đủ bài giảng, thời điểm thi hương cũng đang tới gần.

"Muội muội, ca đi học đường" Cố Hải ném dao chặt củi, nhanh chân chạy ra ngoài.

"Ca ca, muội ở sau núi học đường chờ người, người tan học, chúng ta cùng nhau đi đón củi!" Cố Mươi Tám Nương nước mắt lấp lánh ở phía sau hồ.

Cố Hải xa xa khoát tay áo, rẽ ngoặt liền không nhìn thấy Mươi Tám Nương đứng lặng ở trước cửa ngày ngốc ngóng nhìn một hồi, thẳng đến lúc đại nương nhà hàng xóm chào nàng mới tỉnh lại, quay người vào nhà đóng cửa.

Nhìn tiểu viện mọc đầy sinh khí, Thanh Nương nắm chặt quả đấm, thay đổi vận mệnh mới bước chân được một bước, muốn nhà lại không đi ăn nhờ ở đậu, này cũng không đủ. Nàng biết nhà không tích tiền, còn nợ tiền ở bên ngoài, kế tiếp còn có chi phí sinh hoạt của ba người họ, chỉ dựa vào việc mẫu thân thừa thừa tuyệt đối chống đỡ không nổi, huống chi ca ca còn muốn đi học đường...

Tiền ... Tiền.. Muốn sinh tồn nhất định phải có tiền, nàng cần có tiền.

Giờ khắc này, nàng hận chính mình là nữ nhân, vai không thể gánh, tay không thể nâng, kinh nghiệm cũng bình thường, xuất giá là tiền thân tộc, xuất giá

bà bà là hậu thuận, ngay cả khi nhận hiệu thuốc bắc, hành động của nữ chủ nhân nàng cũng thuận theo chương quỹ...Trừ nghe lời người khác nói, nàng cái gì cũng không biết...

Thương tâm, phần hận, buồn phiền tâm tình đập vào trong lòng, chẳng lẽ nàng chỉ có thể trở mắt nhìn sự tình này phát sinh lần nữa sao?

Nàng phải làm gì?

Cổ Mười Tám Nương vui đầu trong gối khóc lớn, mỗi một lần, nàng lại bị ký ức "kiếp trước" đầy dọa, hận không thể lên tiếng khóc lớn, lại vì nương ngủ ở bên người mà không thể.

Nàng sợ ca ca lại chết trước mắt mình, sợ hãi nghe đến tên Kiến Khang, nhưng nghĩ tới người lúc này đang sống tại Kiến Khang, nàng hận không được lập tức cầm dao xông tới, giết chết hắn, giết chết hắn...

Thống khoái khóc một hồi, tâm tư dần bình tĩnh trở lại, Mười Tám Nương nhìn trời xanh thăm thẳm, hít sâu một hơi.

Kiếp trước lúc phụ thân còn sống, nàng tuy rằng đọc không ít sách, nhưng trước giờ không nghiêm túc nghiên cứu, hiện tại nghĩ kinh nghiệm lúc sống, lại đọc ít văn thư, nhất là cha nghiêm túc dạy nàng, nàng tâm dần dần bình tĩnh xuống.

Không thể gấp, không thể nóng vội, nàng tin tưởng, lão thiên gia cho nàng sống lại sẽ không phải đùa giỡn nàng, còn nữa, hồi tưởng ngày xưa, nàng Cổ Mười Tám Nương cũng tự hỏi không phải người xấu, lão thiên gia sẽ không cho nàng một lần nữa thống khổ.

Nàng quỳ gối trước cây Lựu, thành kính dập đầu, tạo thành chữ thập cầu phúc, thần Phật trên cao, phù hộ Mười Tám Nương nàng.

Tào thị bán kim chỉ vội vàng trở về, nguyên bản muốn nhanh chóng nấu cơm cho nữ nhi, lại thấy cơm đã nấu trên bếp lò, sân viện sạch sẽ bóng loáng hiển nhiên đã quét tước qua.

"Nương, ngươi từ từ ăn, ta đi đưa cơm cho ca ca." Cổ Mười Tám Nương cầm giỏ cơm nói.

Tào thị nhìn nước mắt không muốn rơi ra. Trọng phụ lúc còn sống, gia cảnh nhà tuy không tốt, nhưng cung cấp nuôi dưỡng nhi tử tại học đường vẫn có tiền ăn cơm, cho nên bọn họ không có đem cơm, nhưng từ khi trọng phụ chết, gia cảnh rớt xuống trầm trọng, Cổ Hải tại học đường lên lút nhịn ăn vì không có tiền, sau nàng phát hiện, khóc một trận, sau bắt đầu đưa cơm.

Đem cơm chỉ mất một lúc, nhất là Cổ Hải mỗi ngày chưa tới giữa trưa đã nhanh chóng quay về, sau đó ở nhà giúp nàng làm việc, hai là, nàng thật sự không có phương pháp, lại không yên tâm nữ nhi mà đi, nàng tự biết như vậy hủy buổi học nhi tử, chính là...

Nàng làm mẫu thân thật sự thấy hết sức hổ thẹn.

Bây giờ thì tốt a, nhi tử được đưa cơm, có nghĩa là lại bình thường đọc sách, một lần nữa hồi tâm, mà nữ nhi chủ động gánh vác chiếu cổ ca ca, tảng đá trong lòng nàng xem như được hạ xuống.

"Nương, ngươi đừng lo lắng, ta khỏe, ta ở nhà cái gì cũng có thể làm" Mười Tám Nương ngẩng đầu nhìn nương, bởi vì làm lưng vát và u buồn mà thành khuôn mặt lão thái, lòng chua xót.

"Tốt" Tào thị gật đầu, về mặt từ ái hướng nữ nhi nói "Đi đường cẩn thận"

Nàng không có đối với thân thể nữ nhi mà biểu đạt sự lo lắng, nữ nhi sẵn sàng nàng, nàng cũng muốn sẵn sàng nữ nhi, muốn chia sẻ tâm tư.

Cổ Mười Tám Nương khẽ gật đầu, vác giỏ, thuận tay cầm lấy dao chẻ củi "Nương, ta đợi ca ca tan học, cùng hắn đón củi ,ngươi đừng lo lắng"

Tào thị nghĩ nàng trước bị thương, thần sắc do dự, nhưng nhìn ánh mắt nữ nhi kiên định ,gật đầu "Tốt, ngươi...cẩn thận, ngươi sức nhỏ, lượm cành cây gãy..."

Cổ Mười Tám Nương lộ ra một khuôn mặt tươi cười ,cất bước đi ra cửa.

"Chao ôi! Cổ nương tử.." Lưu đại nương lác lư đi tới, thấy Tào thị tại ngưỡng cửa vội cười hô " Chuyện kia, ngươi nghĩ như thế nào?"

Tào thị trên mặt hiện mấy phần do dự, chần chờ một chút, mới nói "Đại nương tử, làm phiền ngươi phí tâm....căn nhà này ta tạm thời không bán..."

"Gi!" Lưu đại nương khuôn mặt bỗng cứng đờ.

Nghe lời mẫu thân nói, Mười Tám Nương hơi quay đầu xem, bờ môi hiện tia cười yếu ớt, rất nhanh biến mất, hiện tại không phải thời điểm để cười.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Học đường

Ra khỏi ngõ nhỏ, Cổ Mươi Tám Nương dờ dẫm đứng tại đầu phố, nhìn ngả tư quen thuộc, mọi người, cửa hàng, âm thanh rao hàng tất cả mới như ngày hôm qua.

“Mười Tám Nương, Mười Tám Nương...” Một cô gái bán đậu hũ khoảng mười lăm mười sáu tuổi đeo tạp dề vải màu lam vẩy tay hô to gọi nàng.

“Đậu Hoa tỷ tỷ..” Mười Tám Nương hướng nàng ngơ ngẩn kêu.

Tiểu cô nương cười sáng khoái, lộ ra hàm răng trắng “Khỏe không? Dọa chết ta...ta xem xem, có lưu sẹo không?...Thế nào không để ý..” Nói chuyện nhanh chóng đi đến bên cạnh nàng, để hai tay ướt trên tạp dề, chăm chú xem xét “Sẹo lớn như vậy..” Tiểu cô nương khoa trương kêu lớn một tiếng, lập tức an ủi “Không sợ, không sợ, mấy mẩn tóc mái che hết...a..” Nàng nói chuyện nhìn thấy cô gái trước mắt ngơ ngẩn nhìn chính mình, không khỏi hé miệng cười “...Nhìn cái gì? Trên mặt ta mọc hoa sao?”

“Tốt, lâu không gặp Đậu Hoa tỷ tỷ..” Cổ Mươi Tám Nương lẩm bẩm nói.

Tiểu cô nương che miệng cười “Thật lâu? Khả khả..” Nàng chớp chớp mắt, néo néo đuôi sam của Mười Tám Nương “Trách ta không đến thăm người sao? Người này quý hẹp hòi...Ta tuy không đi thăm người, nhưng nhờ người đem mấy chén đậu hũ...người cũng biết tầu tầu ta sắp sinh, nương muốn ta ở nhà coi nàng...” Nàng than thở, một bộ sầu lo “Cũng không biết lần này tầu ta có sinh được nhi tử không? Nếu không phải tầu tầu lại bị nương ta nểng...tầu tầu thực đáng thương...”

“Là nhi tử..” Cổ Mươi Tám Nương nghiêm túc nói.

Tiểu cô nương khanh khách cười càng lợi hại “Nhờ người cát ngôn, nhờ người cát ngôn..”

Cổ Mươi Tám Nương nhìn nàng cũng cười vui, khoát tay áo cáo từ, đi bộ mấy bước lại nghĩ tới cái gì quay đầu nghiêm túc nói “Đúng rồi Đậu Hoa tỷ tỷ, thời điểm tầu tầu sinh, người nhớ đi thỉnh Vương đại nương ở phố tây, Chu đại nương phố đông hôm đấy không có nhà.”

“Sao, không ở nhà?” Tiểu cô nương ngây cả người, vẻ mặt lẩn lộn, nhìn bóng lưng tiểu cô nương đã đi xa “Chẳng lẽ người biết tầu từ ngày đó sinh hay sao?”

Tiên nhân huyện là một cái huyện thành nhỏ, cách Từ Châu khoảng mười dặm, núi non thanh tĩnh, vốn là đất hoang không người ở, không biết sao xuất hiện một đạo sĩ, một cao tăng tại đây tu luyện đắc đạo thành tiên, ngồi một con tiên hạc phi thiên, tiên hạc vỗ cánh quét sạch vùng đất trống, sau tiên hạc giương cánh, địa phương nổi danh, dân chúng dần dần tụ tập về đây bởi vậy kêu là Lạc huyện.

Tiên nhân huyện học đường cũng ở trong truyền thuyết tiên nhân phi thiên, ngoại thành có một ngọn núi nhỏ, phong thủy thích hợp, học đường vốn là do các hộ dân khá giả hùn vốn thiết lập nên, đào tạo nhiều nhân tài, thi đỗ đạt tới bằng nhân.

Đối với một tiểu huyện thành mà nói, có rất nhiều người nổi danh, dẫn tới mấy thị trấn kế bên cũng có học sinh tiến đến xin học.

Đến gần nơi này, xa xa đã nghe rõ tiếng đọc sách lanh lảnh, giờ ăn cơm trưa đã đến, nhưng vẫn còn tiếng đọc sách, thấy rõ nòng đậm phong cách học tập.

Cổng học đường đứng sừng sững một tượng Tiên Hạc, không biết được đúc từ khi nào, năm tháng phủ thêm lớp áo loang lổ, Tiên Hạc giương cánh muốn bay, sinh động như thật.

Cổ Mươi Tám Nương không đi vào học đường, nàng nhớ tới phụ thân lúc đưa nàng tới thăm tượng Tiên Hạc, nhưng chỉ ghé qua một lần, bởi vì nơi này có vị tiên sinh học vấn rất cao, nhưng tính tình kỳ quái, trong đó điểm thứ nhất là nhất định không cho nữ nhân tiến vào học đường.

Đứng ở bên ngoài, Mười Tám Nương thăm dò hướng đi, xem có thể tìm người nhắc gọi Cổ Hải, nhìn xung quanh có ba thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi quần áo chỉnh tề đang đi tới, trong đó có một người nhìn thấy Thanh Nương liền ngừng bước chân cùng người khác nói mấy câu, ba người cười hi hi tiến tới chỗ nàng.

“Tiểu nương tử, người tìm ai?” Một thiếu niên có đôi mắt nhỏ mở miệng hỏi, ánh mắt rơi xuống cái giỏ nàng đang cầm.

Học đường nơi này cũng có nhà bếp, nhưng có một bộ phận học sinh nuốt không nổi thức ăn, hoặc tự mang hoặc người trong nhà mang đến, nhìn thấy tiểu cô nương vác cái giỏ, đi gần nghĩ thấy mùi thức ăn, lập tức biết mục đích nàng tới.

“Là tôi đưa cơm đi” Thiếu niên mắt nhỏ xoay động cười tít mắt “Cho ai?” Nói xong giang tay ra “Ta thay người đưa vào trong”

Nếu là trước kia, Cổ Mươi Tám Nương nhất định nói cảm ơn, hơn nữa phi thường cảm kích giao cho hắn. Nhưng đó là trước kia, hiện tại Cổ Mươi Tám Nương nàng quyết không tin hắn.

“Đa tạ mấy huynh trưởng, ta còn có câu muốn nói, cho nên còn thỉnh mấy vị huynh trưởng giúp ta gọi ca ca ra” Nàng cúi đầu nói, tay cầm cái giỏ không có nơi lỏng chút nào.

Ba thiếu niên nghe tiểu nương tử trả lời ngoài ý muốn, trên mặt không vui.

“Có nhẩn cái gì nói ra chúng ta giúp người nhẩn lại a...” Một thiếu niên mập mạp cười ha hả nói, tay duỗi tới cầm cái giò.

Chỉ cần nơi có người liền ngư long hỗn tạp, học đường cũng không ngoại lệ, người nghiêm túc đọc sách cầu lấy tiền đồ tự nhiên là chiếm đa số, nhưng người đục nước béo cò ăn không ngồi rồi cũng có.

Mấy người thiếu niên này tuy mang dáng vẻ thư sinh, nhưng mỗi cử chỉ hành động lại không có mang tỳ gì là phần tử trí thức văn nhả.

Cổ Mười Tám Nương nhảy bèn lui về phía sau một bước, lại hiện trong mắt bọn hắn là tràn đầy đề phòng.

Sẽ không đi, ba người này muốn cướp giò com chính mình đưa tới? Xem bọn hắn ăn mặc trang điểm so với mình gia cảnh tốt hơn rất nhiều a.

Sự thật thì Cổ Mười Tám Nương đoán trúng một nửa.

Bọn hắn ba người đích xác là muốn cái giò của nàng, nhưng không phải vì ham mê ăn uống mà là dùng thu khổ cực phí.

Bởi vì đưa com là người nhà hàn môn đệ tử, tính tình khí thế kém bọn hắn một bậc, hơn nữa tiên sinh kiêng kỵ học đường phát sinh tranh đấu, một khi xảy ra, không hỏi ai gây chuyện, nhẹ thì quở trách, nặng thì đuổi học, bởi vậy việc ngăn ngừa học sinh dọa dẫm vơ vét tài sản của nhau không cần thiết, việc bị vơ vét tài sản tuy là giận nhưng cũng chỉ có tự nhận mình gặp xui.

Cứ như vậy còn rất ít người đưa com tới, ba người này đã lâu không có thu nhập, hôm nay dễ dàng lại gặp được một người, nhìn qua vẫn là một tiểu cô nương nhu nhược mà thôi.

Không nghĩ đến thế nhưng sẽ bị cự tuyệt.

Thiếu niên béo thất bại, tức giận “Người, tiểu nương tử, thực không biết tốt xấu!”

“Có cái gì lời nói mà không nói cho chúng ta nhẩn dùm?” Thiếu niên hừ một tiếng, đánh giá Mười Tám Nương vài lần, âm thanh tà khí nói “Chẳng lẽ là lời đường mật sao?”

Lời vừa nói ra, ba thiếu niên cạc cạc cười lên.

“Học đường trang nhả, mấy vị huynh trưởng lên tiếng thận trọng một chút” Mười Tám Nương ngẩng đầu nghiêm nghị nói.

“A! Đến phiên người tiểu nương tử giáo huấn chúng ta a!” Thiếu niên mắt nhỏ hồ to gọi nhỏ “Đem giáo huấn dạy ta sao, này việc tiểu gia là chính ta định..!” hắn nói chuyện duỗi tay hướng cái giò của Mười Tám Nương, lúc này có người khụ khụ một tiếng.

“Các người đang làm cái gì?” Một thiếu niên gương mặt sáng sủa lên giọng truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Học sinh

Thanh âm này khiến ba thiếu niên sắc mặt hốt hoảng, tự nhiên dừng động tác tay lại, cười xoay sang hướng khác.

Một thiếu niên đồng dạng kỳ bảo tổ đang đứng ở chỗ không xa, thân hình dong dỏng cao, phong thái trí thức nồng đậm, nhũ mày nhìn qua.

Cổ Thanh Nương “sống một đời” tại tiên nhân huyện hoạt động phạm vi cũng là chính con đường phụ cận, học đường, nơi này nàng đến có thể đếm số lần tới trên đầu ngón tay, càng không cùng với học sinh nơi này giao tiếp, cho nên trong trí nhớ của nàng không có thiếu niên này, tự nhiên cũng không nhận thức được hắn là ai.

Ba thiếu niên cũng nhận được, nhìn thấy hắn tâm lý không nhận được nhận mình xui xẻo, trên mặt lại không dám biểu lộ.

Hắn tên Thái Văn, người Lâm huyện tới đây, cũng là con nhà quyền quý, nói hắn như vậy vì thấy hắn ăn ngủ tại học đường này, chi phí không phải người bình thường có thể chấp nhận, nhưng phương diện khác tới nói, trong nhà sẽ không bỏ chính mình quanh năm suốt tháng trong học đường, nếu không phải trường bối yêu quý thì là hài tử trong nhà không được thụ sủng.

Dù hắn bất luận phải hay không phải là con cháu nhà quyền quý chân chính, nhưng là đệ tử đặc ý của tiên sinh, tại học đường này chính là không hơn không kém quyền thế.

Có một con cháu quan lại không biết như thế nào bị hắn bắt lấy sai lầm, ở trước mặt tiên sinh nói mấy câu, kết quả tiên sinh thật sự đem đuổi ra khỏi học đường, mặc ai đến cầu tình cũng không được. Bị học đường xua đuổi, chính là bị hủy tiền đồ, hành vi một học sinh, bị tiên sinh ghét bỏ, cơ bản liền

cắt đoạn việc báỉ sư cầu học, thử hỏi tiên sinh nghi ngờ nhân phẩm của người, ai dám nhận?

Như vậy quả thật kẻ thù của nhau mới làm chuyện như vậy, nhưng sự thật, Thái Văn thực chính lấy chuyện luận sự, người nhà học sinh cũng không dám phát tiết, bởi vậy rõ ràng tính hẩn cổ quái.

Con cháu quan lại hẩn còn dám như vậy, bọn hẩn ba cái xuất thân thương hộ nào dám chọc đến hẩn, nếu bị hẩn phát hiện lỗi lầm, bầm báo tiên sinh đuổi học ra đường, cha bọn hẩn còn không đánh chết.!

“Không có cái gì, Thái học huynh ..chúng ta...chúng ta...là tiểu nương tử đến đưa cơm, chúng ta giúp nàng.” thiếu niên mắt nhỏ vội cười giải thích, một mặt xoay người dùng ánh mắt uy hiếp Thanh Nương.

Nhưng trong lòng lại hiện bất an, tiểu nương tử này nếu thực cáo tội trạng của họ, tiên sinh trách phạt, bọn hẩn liền giáo huấn nàng một chút, cũng là mất nhiều hơn được.

Thái Văn nghe được ánh mắt lạnh nhạt liếc qua ba người, ánh mắt có mấy phần khinh thường, sự tích mấy người này hẩn có nghe qua, chẳng qua không có người dám tố cáo cũng là không có nhân chứng thực tế.

Xem Thái Văn không nói chuyện cũng không ý tứ gì, ba người tâm lý chột dạ.

“Tiểu nương tử, người nói xem có đúng không?” thiếu niên mập vội đối Thanh Nương hô.

“Vâng” Thanh Nương theo tiếng đáp, thanh âm hồ hững.

Lời nói ra, ba thiếu niên nhẹ nhàng thở ra tiểu nương tử cũng hiểu biết.

“Cho ai?người nói ,chúng ta liền cảm, giờ đã quá giờ cơm trưa, đừng hiểu lầm, tiên sinh chính là không hứa đem thức ăn trong nhà tôi!” thiếu niên mắt nhỏ thuận thế nhiệt tình nói.

“Cổ Hải” Thanh Nương nói nhưng vẫn không đem cái giỏ đưa tới “Làm phiền gọi hẩn ra”

“Cổ Hải” ba thiếu niên trừng mắt thần sắc có chút cổ quái.

“Ân,Cổ Hải ngụ ngõ hẻm Trường Nhạc” Thanh Nương kinh ngạc, cho rằng ba thiếu niên muốn làm trò, không khỏi hướng Thái Văn đứng không xa, gấp hẩn cũng nhú mày.

“Vây, người không cần đưa..” Thiếu niên mập bộ dạng vui sướng khi người gặp họa cười nói.

“Vi sao?” Thanh nương nội tâm nhảy dựng lên, cất cao thanh âm vấn đạo “Hẩn thế nào?”

“Hẩn a,chọc cái tiên sinh, đang bị phạt chép sách..” thiếu niên mắt nhỏ nói đồng dạng vui sướng khi người gặp họa “Phải chép phạt xong trước trời tối, nếu mà không đủ tám trăm chương, tiên sinh liền đuổi hẩn ra khỏi học đường. tám trăm chương ha, đến trời tối cũng không xong, huống chi hẩn còn bị đánh bàn tay..người vẫn nên mang cơm về chờ hẩn về nhà ăn đi..”

Tám trăm chương? Dù ba đầu sáu tay cũng không chép kịp..này xem ra chính là muốn đuổi hẩn ra khỏi học đường!

Thanh Nương đầu oanh một tiếng,mặt bỗng trắng bệch..”Không..” nàng lẩm bẩm nói.

Đuổi ra khỏi học đường, ca ca sẽ ra sao?phụ thân không còn, không thể ở nhà tự học, còn nói hẩn bị đuổi ra khỏi học đường, tương lai đi thi huyện lý lấy lý do phẩm đức bại hoại thủ tiêu tư cách dự thi, vậy tại tiên nhân huyện bị đoạn đường sống, mẫu thân cũng chỉ có thể mang bọn hẩn hồi thân tộc đi.

Thế nào lại xảy ra chuyện như thế? Nàng nhớ được kiếp trước ca ca chính mình buông tha đèn sách,hiện tại lại bị đuổi?

Mới thuyết phục được mẫu thân không bán căn nhà, thuyết phục ca ca cùng chính mình một lòng không đi nhờ vả thân tộc, mắt nhìn vận mệnh có thể tại đây thay đổi, lại tựa như mơ hồ có một đôi tay lại đẩy bọn hẩn, đẩy bọn hẩn nhất định phải theo lộ tuyến trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chuyển lời

Không, quyết không, đừng hòng, Cổ Thanh Nương cắn chặt môi dưới.

Ba thiếu niên phấn chấn cao hứng nói lời châm chọc, bọn hẩn cũng không phải cùng Cổ Hải khúc mắc gì chẳng qua thấy người khác gặp xui nên cảm

thấy vui vẻ mà thôi.

Thái Văn ở một bên nhủu mày, xoay người định đi.

“Này, vị huynh trưởng, xin đợi một chút” Thanh Nương cao giọng gọi hắn, xoắn bước tiến lên một bước.

“Đệ tử không thể hỏi đến chuyện sinh sự” Thái Văn bước chân chưa ngừng, đầu cũng không quay lại ném một câu.

“Ha, người này tiểu nương tử là yêu cầu hắn giúp ca ca người nói chuyện? Thực là nằm mơ!” ba thiếu niên cười lớn.

“Chính là, cầu ai cũng không thể cầu hắn a...” mập mập ha ha cười nói, phát hiện thanh âm quá lớn, vội che miệng lại, lén lút nhìn Thái Văn, hắn tựa hồ cũng không nghe thấy.

Cố Thanh Nương không hỏi lý do, nhìn Thái Văn càng lúc càng đi xa, cắn răng chạy đuổi theo hắn. Nàng tuy không biết học sinh này là ai, nhưng người này tướng mạo, cùng ba thiếu niên kia bất đồng, là một người nghiêm túc nghiêm cứu học vấn.

Gặp người ngăn lại, Thái Văn mày nhăn lại, mang mấy phần không bình tĩnh nói “Cô nương, tiên sinh không thích nữ tử khóc rống, người vẫn nên nghĩ thoáng một chút đi, đừng làm tiên sinh đau thêm...”

Cố Thanh Nương lắc đầu, đáng gờm lời hắn nói “Này là huynh trưởng, ta không phải muốn huynh cầu tình hộ ca ca”

“Sao?” Thái Văn có chút ngoài ý muốn, thoáng nhìn xuống, gặp chuyện này tiểu cô nương cơ hồ muốn khóc lớn, thế nào...

“Ta nghĩ thỉnh huynh trưởng cấp ca ca ta nhấn lời.” Thanh Nương áp chế nội tâm trong lòng đang cuộn trào mãnh liệt, nghiêm nghị bình thản nói.

Nhấn lời?

Thái Văn do dự một khắc, duỗi tay làm thỉnh “Người nói.”

“Thỉnh huynh trưởng chuyển lời cho ca ca nói, kiệt kỳ lực, trí kỳ thâm, tuy viết chưa học, từ tất gọi là học.” Thanh Nương hoãn thanh nói.

Thái Văn nguyên bản không đếm xỉa, nghe xong lời này, thần sắc không khỏi ngưng lại.

“Đa tạ huynh trưởng, thỉnh chuyển lời đến ca ca, ta ở bên ngoài chờ hắn.” Thanh Nương cúi đầu thi lễ, nói xong không có dừng lại, xoay người bước nhanh lui ra ngoài.

“Này, tiểu nương tử nói cái gì?”

“..Từ viết.. nàng cũng đọc qua kinh thư a?”

“..Ta xem nên khuyên Cố Hải sớm buông tha, trở lại hội trong nhà nói tốt cho hắn không bị lão tử đánh..”

Ba thiếu niên hi hi ha ha cười, nhìn Cố Thanh Nương đi ra đại môn học đường, tại tượng tiên hạc đứng lại, thần sắc ngưng trọng ngẩng đầu nhìn tượng hạc.

“Đến giờ giảng bài, ba người các người, là nghĩ về nhà bị lão tử trong nhà đánh sao?” Thái Văn lạnh lùng quay đầu nói.

Ba thiếu niên im bật, vội nhanh bước chạy đi vào.

Thái Văn quay đầu, mắt nhìn tiểu cô nương đã ngồi trên tảng đá dưới chân tiên hạc, quả thật là chuẩn bị tốt.

“Cố Hải?” hắn lầm bầm nói, chậm rãi hướng phòng học trung đi đến, hắn cùng học đường trung nhóm học sinh không lui tới, hơn nữa tiến trình không giống nhau, Cố Hải cũng không phải học sinh xuất chúng tại đây, bởi vậy cũng không có ấn tượng gì.

Nơi này tổng cộng có ba gian phòng học, phân biệt thuộc về không cùng năm tuổi học sinh, Thái Văn tuy mười lăm tuổi, nhưng cũng không học cùng Cố Hải một lớp, mà là so với hắn cao hơn một lớp.

Ngừng tại lớp Cố Hải, tiên sinh còn chưa tới, trong gian phòng mười bảy mười tám thiếu niên an tĩnh ngồi tại chỗ của mình, có nghiêm túc đọc sách, cũng có người đang ngủ, tán gẫu, trong phòng một góc vang lên thanh âm.

Ở trong này, ngồi tại bên trong một góc vui đùa viết chữ, thiếu niên phá lệ khiến người khác chú ý.

“..Ta nói này Cố Hải, người đừng phí sức..” thiếu niên mắt hí trong ba thiếu niên lúc này ngồi tại phía sau lưng Cố Hải, quy củ không dám ly khai khỏi chỗ, liền cầm bút viết đâm chọc phía sau lưng Cố Hải, hi hi ha ha nói chuyện.

Cố Hải tay trái chính diện đặt ở trên bàn, bàn tay bị đánh sưng đỏ một mảnh, hắn cắn môi dưới, như cao tăng nhập định bình thường không quan tâm ngoại giới sự chỉ múa bút thành văn.

“...Muội muội người tới..ha ha..” thiếu niên mắt híp phía sau đăm chọc hấn một hồi, nói tiếp.

Cố Hải tay dừng lại, ngồi bút chấm một giọt mực lớn trên giấy.

“Ta..” hấn quay đầu định nói chuyện, một bóng dáng dừng tới đây, đứng dưới bóng râm

“Kiệt kỳ lực, trí kỳ thân, tuy viết chưa xong, từ tất gọi là học..” Thái Văn cao giọng nói, ánh mắt lạc ở trên bàn, một bên chất đồng chữ chép phạt, quét mắt một cái, thấy mấy chương tuy nhìn có vẻ sạch sẽ nhưng chữ viết đã mang khí nóng nảy.

Thiếu niên này tâm đã loạn.

Cố Hải tự nhiên nhận thức được Thái Văn, là nhân vật nổi danh trong học đường mà hấn bắt quá là trung đẳng tư chất, hằng ngày không lui tới, đột nhiên đứng trước mặt không khỏi có chút dờ dẫm.

“Thái học huynh?” hấn nhẩn không được mở miệng hỏi thăm.

Thái Văn lặp lại lời vừa nói, lần này không phải máy móc đi ra mà là nói ra.

“Thái học huynh...” Cố Hải có chút ngoài ý muốn, hấn biết ý tứ câu nói này, nhĩn không được mà kích động.

Đây là giảng đạo cho mình sao...

“Muội muội người muốn ta nhắn người lời nói, nàng nói, nàng ở bên ngoài học đường chờ người.” Thái Văn hoàn thanh nói, nói xong, có chút suy nghĩ nhìn Cố Hải, xoay người đi.

“Thanh Nương?” Cố Hải ngơ ngác.

“Đúng a, đúng a, muội muội người tới, đang xem tiên hạc, không như người mau mau thu thập cùng nàng đi đi, đừng để nàng đợi lâu...” thiếu niên mắt híp nghe thấy hấn lâu bầu, vội ở phía sau cười nói, một mặt cầm bút đăm chọc hấn hai cái.

Cố Hải xoay người, đoạt bút viết trong tay thiếu niên mắt híp, bẻ đôi.

Thiếu niên mắt híp tay còn duỗi, tươi cười cứng trên mặt, mọi người trong học đường hiển nhiên thấy một màn này, bỗng vang lên tràng cười

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Tiên sinh âm mũi nồng đậm hứ một tiếng, không nhìn hấn, ánh mắt đảo qua chỗ Cố Hải đang ngồi.

Cố Hải tựa hồ cũng không chú ý không khí trong gian phòng biến hóa, hấn cúi đầu, ngơ ngẩn nhìn chữ chính mình, thần sắc trên mặt tuy không có biến hóa gì, nhưng lồng ngực nhấp nhô kịch liệt biểu hiện nội tâm hấn đang khuấy động.

Không biết nghĩ đến cái gì, hấn đột nhiên đem mấy chương vừa viết xong cầm trong tay xé bỏ.

Động tác này khiến nhóm học sinh chú ý ở trong lòng kinh hô, lão thiên, thời gian đã không đủ, thế nào hấn còn đem chương mới viết xong xé bỏ?

Đại đa số trên mặt hiện lên một tia thương hại, nhìn Cố Hải là nhận mệnh muốn buông tha, đúng thôi, này không đến nửa ngày sao có thể chép xong tám trăm chương.

Cố Hải lại tiếp tục cầm xem mấy chương khác, lật đi lật lại, sau đó mọi người cho rằng thời điểm hấn nên đứng dậy li khai, hấn lại đem mặt giấy trải tốt, chính chính cầm lấy bút bắt đầu viết lên.

Phòng học vang lên thanh âm ồ lên.

*** thuganhanuoi *** *** thuganhanuoi *** *** thuganhanuoi ***

Tiên sinh đã đi đến chỗ ngồi lập tức phát ra thanh âm uy nghiêm, ánh mắt đảo qua trong phòng, nhóm học sinh lập tức an tĩnh lại.

“Người,tới giảng lại bài hôm qua.” Tiên sinh chỉ mặt một cái học sinh nói.

Học sinh run run một chút, theo tiếng đi đến trước mặt tiên sinh, bắt đầu thuật lại, thanh âm một hỏi một đáp quanh quẩn trong học đường, không có

người nào lại chú ý Cố Hải đang chép phạt.

Giảng giải xong ý nghĩa bài học, tiên sinh từ bàn của mình đứng dậy, ánh mắt đảo qua nhìn nhóm học sinh bởi vì tan học mà nhảy nhót.

“Đi đi.” Tiên sinh nói.

Học đường vang lên tiếng bàn ghế va vào nhau, nhóm học sinh ly khai bàn học của chính mình, nối đuôi nhau đi đến trước mặt tiên sinh cung kính thi lễ, sau tăng tốc lập tức bước chân ra khỏi phòng học.

Rốt cuộc trong phòng cũng chỉ còn Cố Hải, ánh nắng chiếu Cố Hải pho ra bóng dáng loang lổ trên mặt đất, viết xong, Cố Hải thở hắt ra, đặt bút xuống đứng dậy, đem chồng chữ chép phạt cung kính dâng đến trước mặt tiên sinh.

“ Bao nhiêu?” tiên sinh đậm đậm vấn.

“Ba trăm chương” Cố Hải cung kính đáp.

Tiên sinh không có nói chuyện, duỗi tay cầm lấy chồng giấy, lật từng trang xem, xem hết sức nghiêm túc, thẳng đến lúc xem xong toàn bộ “Đi đi” nói.

Vẫn thả tay an tĩnh đứng kế bên, Cố Hải theo tiếng dạ, thi lễ tiên sinh, nói “Đa tạ tiên sinh dạy bảo, học sinh cáo lui.”

Hắn đơn giản thu thập dụng cụ của chính mình, thần sắc bình tĩnh, trên mặt thậm chí mang mấy phần nhảy nhót, như một cái học sinh bình thường đang chuẩn bị trở về nhà.

“Ngày mai đem năm trăm chương còn thiếu giao tới.” tiên sinh nói.

Cố Hải đi đến ngưỡng cửa thân hình dừng lại, không thể tin xoay người lại, trợn mắt há mồm nhìn tiên sinh.

“Còn mắt thế thống!” tiên sinh xem không quen hắn dạng này, hừ một tiếng, phẩy tay áo lướt đi qua hắn.

Cố Hải ngây ngốc đứng lạng tại ngưỡng cửa, tựa hồ không lý giải được hàm ý câu tiên sinh vừa nói, thẳng đến lúc có một tảng đá nện trên đầu hắn.

“Hắc, Cố cứng đầu, người ở chỗ này lưu luyện cái gì, không có chuyện sao, ca ca cấp người họa một bức tranh, đặt ở đầu giường ngày sau tưởng niệm.” thiếu niên mắt híp cầm đầu ba thiếu niên âm dương quái khí cười nói.

Nói còn chưa xong liền nghe Cố Hải hét lên dọa hắn đem lời định nói mắc kẹt ở cổ họng, lại thấy Cố Hải nhảy dựng lên, giờ quả đấm lại hét lên hai tiếng, ba thiếu niên vội chạy ra xa.

“Này tiểu tử không nên thương tâm quá độ phát điên đi?” ba thiếu niên mắt to trừng mắt nhỏ ngơ ngác nhìn nhau.

Thẳng đến lúc chạy ra khỏi học đường, đôi mắt Cố Hải mới biến hồng, hắn hung hăng vắn về hai mắt, ngẩng đầu liền thấy tiểu cô nương dưới ánh chiều tà đang ngồi bên tượng hạc.

“Thanh Nương.” Thanh âm ngẹn ngào, hắn chạy nhanh tới.

Thanh Nương nhìn thiếu niên đang chạy tới, tâm tình nguyên bản đang khuấy động đột nhiên bình tĩnh trở lại.

[1]*** thuganhanuoi *** *** thuganhanuoi *** *** thuganhanuoi ***[1]

“Ca ca .” nàng đứng lên, còn chưa nói lời nào, Cố Hải đã khom người xuống cái giỏ cạnh chân nàng lật lên, cầm lấy bánh bột ngô từng ngum từng ngum ăn.

“Đói chết ta...” hắn mơ hồ nói không rõ, hướng Thanh Nương lộ ra khuôn mặt tươi tắn.

Cố Thanh Nương chỉ thấy một cổ cay thẳng hướng cổ họng, song trong mắt nhin không được hiện ra nước mắt.

“Ăn từ từ, ăn ít một chút, về nhà còn phải ăn cơm chiều.” nàng cũng cười nói.

Cố Hải bị mắc nghẹn, cổ họng một trận ho khan, Thanh Nương vội thay hắn vỗ phía sau lưng.

“Tốt!” nàng cười nói.

“Hào a, người này làm muối muối, thế nhưng đói ca ca vui sướng khi người gặp họa!” Cố Hải làm một bộ dạng kinh ngạc nói.

Thanh Nương nâng tay nhẹ nhàng đánh hắn một quyền, huynh muội hai người liếc nhau một lần nữa cười lên, cười ra cả nước mắt.

“Nhanh về nhà đi, nương lo lắng.”

Cố Hải cúi đầu xách cái giỏ, lúc này mới thấy bên cạnh còn đặt một bó củi nhỏ.

“Ngươi còn đi nhặt củi?” hần kinh ngạc nói.

“Đúng vậy” Thanh Nương đeo giỏ lên, khẽ mỉm cười, trên mặt đầy vẻ kiêu ngạo “Ca ca cho rằng ta không thể sao?”

Cố Hải mỉm cười, xoa người chùi nước mắt, nắm bó củi hắc hắc cười nói “Có thể, chính là quá thiếu, còn thua ta chặt vài đao thành quả..”

“Thôi đi, liền ngươi, vài nhát đao..” Thanh Nương cười nói.

“Ngươi không tin, ngày mai liền cho ngươi xem ca ca lợi hại như thế nào..”

Kèm với tiếng cười nói, tiên hạc giương cánh muốn bay lảng lảng nhìn chăm chú một lớn một nhỏ hai bóng dáng chậm rãi đi xa.

Màn đêm buông xuống, một ngày lại trôi qua, một ngày mới lại tới.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Viễn Chí

Học đường sư huynh muội ai cũng không có đề tâm, tự nhiên cũng không có ai tố cáo Tào thị.

“Bởi vì nghỉ học nhiều, cho nên phải học muộn chút...” Cố Hải giải thích cho Tào thị nguyên nhân mình về muộn.

“Không ngại, nghe tiên sinh dạy học là tốt.” Tào thị tay luôn kim chỉ, ánh mắt từ ái nhìn nhi tử.

“Nương, người xem, là muội muội đi nhặt củi..” Cố Hải vỗ đầu nhếch nhếch cười nói,

“Chính là bớt chút, chờ ca công khóa đi lên, chúng ta liền có thể lấy được nhiều củi...”

Tào thị nghe vậy cười nói được.

“Ta còn có bài tập, nương..” Cố Hải nhìn thấy chén đĩa ngại ngùng nói.

Tào thị mới muốn đứng dậy, Thanh Nương từ trong bếp đi ra, nhanh chóng thu thập.

“Ca ca làm bài đi.” Nàng cười nói.

Thu thập xong, Thanh Nương ngồi dưới cây Thạch Lựu trong viện, bóng đêm che phủ Thanh Nương, phòng ốc lộ ra ánh đèn, chỉ cảm thấy này là thế gian nhìn sự vật.

“Thanh nhi?” Tào thị thật lâu không thấy tiên tới, lo lắng ra hỏi.

Thanh Nương vội đứng lên, trong đêm tối thanh âm dịu dàng gọi nàng.

Tào thị nhìn thấy nàng nhẹ nhàng thở ra, vẫy tay muốn nàng tới đây “Sương đêm không tốt cho thân thể, đừng ngồi ở trong sân.”

Thanh Nương nhìn mẫu thân gật gật cái đầu.

Xem nàng mặt hơi hơi đỏ, Tào thị đột nhiên than thở, hài tử này lại khóc, là nghĩ đến phụ thân nàng sao? Bất quá đã nhiều ngày như thế, sao lại...

“Thanh nhi...” Tào thị vuốt tóc nàng, trêu mếu đem nàng thiếp đi trên vai mình “Còn có nương ở đây, đừng lo lắng.”

Thanh Nương nhị nước mắt chảy xuống, duỗi tay ôm lấy eo mẫu thân, ân một tiếng.

Mẹ con hai người lẳng lặng ôm nhau, Cố Thanh Nương tâm tình dần bình phục lại, tầm mắt lạc tới góc phòng nhìn đồng củi lớn, nàng nhớ là hôm qua Cố Hải lấy được.

“Nương, củi sao không có bán đi?” nàng đứng vững thân thể, thấp giọng hỏi.

Tào thị than thở “Nhiều người bán...” nói xong lại vỗ vỗ đầu an ủi nữ nhi “.. Mẫu thân ngày mai lại đi, buôn bán nào có thuận lợi, nghĩ bán liền có người mua không thành, trả giá đi trả giá lại, người mua là thế..”

Nguyên lai là thế a, Thanh Nương trầm mặc, không lo việc nhà không biết gạo củi mắc, không mưu sinh không biết mưu sinh khó.

Vì tiết kiệm dầu thấp, mẹ con hai người sớm đi ngủ, mà phòng cách vách đèn vẫn sáng đến bình minh. Sáng sớm, hai mắt Cố Hải thừng lên, trong nhà nhìn nhau nhin không được cười lên.

“Ca ca, ngươi có làm bài tập cũng không cần gấp như vậy, hư hỏng thân thể liền không tốt a.” Thanh Nương cười nói.

Cố Hải duỗi tay vuốt xuôi đầu mũi nàng “ Xem ngươi mắt, muội muội, ngươi đừng sợ, nương cùng ca ca ở đây, ác mộng ngươi cũng không phải sợ.”

Hắn vỗ vỗ bộ ngực không ấy cường tráng “ Nếu không, ca ca ta chạy đến trong mộng của ngươi đánh bọn hắn chạy!”

Thanh Nương mặt giãn ra cười, nói không làm phiền ca ca.

“Nương, người cũng đừng lo lắng, không phải nói trời không tuyệt đường sống , chúng ta người một nhà nhất định vượt được qua.”

Nhìn nữ nhi hài tử chính mình có lòng tin, Tào thị khẽ gật đầu cười.

Quyết tâm là tốt, chính là tới cùng nên nhanh chóng kiếm tiền mới là vấn đề lớn.

Chém một hồi củi, Thanh Nương thờ dốc ngồi trên núi đá, cúi đầu nhìn chỗ da tay bị rách, lại nhìn dưới chân một đồng cỏ nhỏ, không khỏi tự giễu cười cười.

Thân thể chính mình quá nhược, xem tới nhất thời nửa ngày rên không ra, nàng dời tầm mắt hướng dưới núi, sương mù vây quanh học đường lúc hiện lúc ẩn.

“Đi.” Thanh Nương tầm mắt ngừng ở dưới một núi đá, một bụi cỏ màu lục theo gió lung lay. Trên mặt nàng nhin không được hiển hiện một tia cười “Này là Viễn Chí.”

Tươi cười chậm rãi có chút chua xót, Thảm gia có mấy cửa hàng, trong đó có một cái hiệu thuốc, bà mẫu phân cho bọn họ, lúc đầu thời điểm không sinh lợi, bởi vì một sự phò bào chế mà chuyển biến tốt đẹp, sinh lời càng làm càng lớn, danh tiếng Thuận Hòa đường vang vọng khắp Kiến Khang. .

Cố Thanh Nương cắn chặt môi dưới, không có bọn hắn, không có bọn hắn.. hắn là hắn, ta là ta.

Thảm An Lâm hằng năm không ở nhà, đủ loại chi phí sinh hoạt đặt lên người nàng, tất cả tiền đồ hi vọng cùng tiệm thuốc, nàng không có năng lực khác, chỉ biết nhu thuận, vì hiệu thuốc tính kế, lại cộng thêm suốt ngày ở trong tiệm thuốc, đối với dược liệu, nàng có chút hiểu biết, một đời trước, nàng duy nhất từ Thảm gia được đến từ khâu nhọc đại khái cũng chỉ có cái này.

Dược liệu.. nhân tình nàng không khỏi sáng ngời, từ trên núi đá đứng dậy chậm rãi đi đến chỗ cây Viễn Chí.

“Này cây Viễn Chí, thực không sai..” Cố Thanh Nương lăm bầm, duỗi tay xuất lực ngắt.

Ánh nắng chiếu nghiêng, Cố Hải ở giữa rừng áp sát tay gọi Thanh Nương mấy lần, liền nghe thấy tiếng thanh thúy muội muội đáp lại.

“Đã dặn ngươi, đừng lên núi trước, ngươi chính là không nghe... chao ôi! Ngươi ngắt nhiều thảo dược như vậy để làm gì?” Cố Hải tầm mắt lạc trên đồng cỏ cạnh đồng cỏ nhỏ.

Thanh Nương chấn động làm rớt rễ cây Viễn Chí trên bùn đất, nghe vậy cười nói “Bán nha.”

“Bán” Cố Hải không hiểu “Đó là dược thảo?”

“Ca ca, đó không phải dược thảo là dược liệu, là Viễn Chí.” Thanh Nương đứng lên, men theo sơn đạo chậm rãi đi ra, nhìn tứ phía.

“Chao ôi, ngươi đừng đi loạn đi...” Cố Hải vội gọi nàng.

Cố Thanh Nương không có quay đầu, khoát khoát tay áo “Ca ca, ngươi đồn củi đi, ta hái một chút nữa.”

Hoàng hôn kết thúc buổi lao động, bồi bó củi lớn Cố Hải thỉnh thoảng quay đầu mắt nhìn muội muội, ánh mắt lại lạc trên cái giỏ, giỏ đựng cơm trưa bên trong đã chất đầy dược liệu.

“Này thực là Viễn Chí?” Cố Hải nhin không được nghi vấn.

“Đúng rồi, Viễn Chí, thân hành, diệt tựa đại thanh mà tiểu,” nàng cười nói “ Thần Nông thảo mộc lý có ghi lạ, trở về muội tìm choc ca đọc”

Cố Hải biết muội muội mình đọc nhiều sách, hơn nữa không cần công danh mà đọc, cho nên lượng sách đọc cực lớn, không nghi ngờ gì , xua tay nói “ ta cũng không có thời gian xem mấy thứ đó...ta sợ ngươi nhận sai.”

Cố Thanh Nương cười, sẽ không, nàng cùng dược liệu giao tiếp suốt bốn năm, thẳng đến lúc bà mẫu đem tiệm thuốc thu về, nàng cắn môi dưới ,tuy tiệm thốc là tâm huyết lớn nhất của nàng, nhưng bà bà mở miệng muốn, nàng không chút do dự, phụ mẫu là lớn, hiểu đạo tối thượng, không phải sao? Chính là

vì cái gì, sau Thẩm An Lâm biết, nhìn mình càng thêm... Cũng là từ sau chuyện đó, hần xoay người rời đi, thẳng đến lúc công thành danh toại kèm với một tờ lưu thư trở về...

Nàng làm cái gì sai? Nàng tới cùng là sai cái gì?

“Thanh Nương? Thanh Nương, người sao thế?” Cổ Hải thanh âm nóng nảy vang lên.

Cổ Thanh Nương lấy lại tinh thần “Không có chuyện gì.”

Cổ Hải cho rằng nàng mệt mỏi, không phải do gió núi thổi, tóm lại lo lắng.

Ăn cơm thu thập mọi thứ xong, Cổ Thanh Nương liền nhân lúc trời còn sáng ngồi ở trong sân rửa sạch rồi thái được liệu.

Tào thị một kim khâu vá, mỉm cười nhìn nàng bận rộn, thỉnh thoảng hỏi đôi ba câu, chim quý riu rít từ trên cây sà xuống, liu liu nhảy lượn lờng thực trong sân.

Tào thị xem, không khỏi dừng tay lại, trên mặt hiện lên mấy phần kinh dị.

Cổ Thanh Nương chính tay cầm lấy chày gỗ, không nặng không nhẹ gõ xuống một chút một, từng bước tẩy sạch rễ cây Viễn Chí.

“Thanh Nương, người muốn đem này bán?” Tào thị nhin không được hỏi.

Gửi thanks

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Thời tiết đầu hạ, hừng đông sớm, thời điểm hai mẹ con đến chợ người đã không thiếu, thanh âm rao hàng hết đợt này đến đợt khác.

Cái tiểu huyện này mọi hàng hóa trên thị trường hỗn độn, trên mặt đất gàn gụa vết bẩn, Cổ Thanh Nương vẫn là lần đầu tới cái địa phương như vậy, nhưng nàng không chút do dự, giẫm lên nước bẩn chiếm được một chỗ đứng tốt.

“Nương, nơi này.” Nàng để giỏ xuống, lắc lắc cánh tay đau nhức, tiếp củi gỗ từ Tào thị.

Hai mẹ con còn không đứng vững, liền có một cái chân to đá tới đây, giỏ mộc đựng Viễn Chí nhất thời bị lật đổ hết ra ngoài.

“Người làm cái gì?” Thanh Nương vừa sợ vừa giận không khỏi hô lên.

“Biến, ai nhượng các người chiếm chỗ lão tử!” một trang hán tử vùng đao giết heo lên.

“Là chúng tôi trước...” Thanh Nương muốn tranh luận, lại bị Tào thị kéo xuống.

“Xin lỗi, chúng tôi lúc này đi.” Tào thị cúi đầu nói, một mặt khom người nhặt Viễn Chí bị rơi.

“Phi!” trang tử gặp nàng chịu thua, cũng không nói thêm gì nữa, đem bàn chính mình đặt lên.

Hai mẹ con ly khai nơi này, đi đến một góc khuất mới dừng bước, Thanh Nương xem vị trí, cười khổ một tiếng, quái không được mẫu thân không bán được củi.

“Thanh nhi mệt mỏi đi? Ngồi trên củi đỡ mệt...” Tào thị phủ đầu vai nữ nhi nói.

Cổ Thanh Nương lắc đầu, ngược lại đem Tào thị ấn xuống ngồi trên đồng củi “Nương, người ngồi”

Hai mẹ con nói lời này... mãi cho đến trưa, củi còn không có bán đi, trong lúc có người tới hỏi, nhưng ra giá Tào thị lắc đầu cự tuyệt.

“Nương?” Thanh Nương không hiểu, theo ý nàng, này củi bán đi có thể được mấy đồng tiền, các nàng còn chi dùng a.

Tào thị hề cười khổ, duỗi tay lạng lẽ chỉ mấy người đồng dạng đang bán củi “Này giá đã định, nếu chúng ta bán thấp hơn...”

Các nàng bán thấp liền quấy nhiễu tất cả củi lửa gia, khẳng định sẽ bị những người bán kia hội tìm gây sự, quy định này đối với Thanh Nương không xa lạ, chỉ là không nghĩ tới bán củi nhỏ cũng có định giá.

Nàng cũng cười than một tiếng.

“Tiểu cô nương, người bán cái gì đây?” có người chỉ vào cái giỏ mộc của nàng hỏi.

Gặp có khách tới, Thanh Nương rất là cao hứng, vội đáp “Viễn Chí”

Dù sao lần đầu tiên, tâm lý có chút khấn trương, hồi ức được hành kế chiêu đãi khách, nàng lắp ba lắp bắp nói tiếp “Khách quan, này..này Viễn Chí.. sắc hoàng, ông tre thô, nội dày..”

“Viễn Chí? Thảo được a.” khách nhân thanh âm cười tít mắt vội tránh ra.

Nguyên lai chỉ là hiểu kỳ hỏi một chút, Thanh Nương than thở, thẳng đến lúc tan chợ, củi cùng thảo dược cũng không bán được.

“Thanh nhi đừng gấp, chậm rãi chờ.” Tào thị thấy nữ nhi ừ ừ, cười an ủi, trong lòng cũng âm thầm than thở.

Cổ Thanh Nương đối nàng cười cười, khẽ gạt đầu, đi đến đầ ngõ, tiểu nương tử bán đậu hũ đang cắn hạt dưa, thấy nàng vội chào hỏi.

“Thanh Nương, người khỏe?” nàng chào hỏi xong, nghĩ đến cái gì, quay đầu chạy vào trong tiệm, đảo mắt cầm vài quả trứng gà chạy ra, đưa cho Thanh Nương “Tặng người.”

“Tẩu tử người sinh?” Thanh Nương lập tức minh bạch, cười hỏi.

Đậu Hoa mắt cười thành một đường “Đúng đúng, hôm qua sinh, là tên tiểu tử!” nói chuyện về sau lặng lẽ chỉ chỉ, hạ giọng nói “Nương ta đem tẩu tử cùng bảo bối sủng lên..” nói xong che miệng cười khanh khách.

“Chúc mừng chúc mừng.” Tào thị nghe vậy cũng cười chúc mừng.

Đậu Hoa cười cảm ơn, lại kéo Thanh Nương, về mặt tò mò hỏi “Chao ôi, người thế nào biết hôm đấy Chu đại nương không có nhà? May mắn theo lời người nói, đi thỉnh Vương đại nương, bằng không..” nói vỗ vỗ bộ ngực về mặt nghĩ lại thấy mà sợ.

Đời trước tẩu tử Đậu Hoa bởi vì bà mẹ chậm trễ, bỏ mạng, nương Đậu Hoa nắn suốt nửa con đường, Thanh Nương ấn tượng khắc sâu.

Nghe Đậu Hoa nói, nàng không khỏi hé miệng cười, lại không có nói chuyện, tổng không thể nói nghe nương người nói đi.

“Phần tử tri thức biết chính là nhiều, phải hay không đọc thư hội xem bói?” Đậu Hoa cười nói, mắt thấy dưới chân nàng giỏ mộc “Người mang theo cái gì?”

“Thảo Dược Viễn Chí” Thanh Nương ừ ừ đáp.

“Người đi bán thảo dược?” Đậu Hoa hỏi.

Thanh Nương gạt gạt đầu, lại than thở “Không người mua.”

Đậu Hoa lại cười khanh khách, duỗi tay hướng đối diện nói “Người đi phố xá trên bán? Ai đi phố xá trên mua? Nặc, người nên đi hiệu thuốc bắc kia hỏi một chút a”

Cổ Thanh Nương thuận theo tay nàng chỉ nhìn lại, con đường bên kia, có một biển quảng cáo hiệu thuốc bắc, tuy rằng trời tối, nhưng như trước vẫn có khách ra vào.

Hiệu thuốc bắc...

Cổ Thanh Nương cẩn cẩn môi, do dự, bình thường hiệu thuốc cùng dược hành giao tiếp, mà dược hành cùng dược liệu thương gia bán lẻ giao tiếp, nàng bây giờ chỉ là cái bán tân dược, tối đa phải cùng thương nhóm dược liệu bán lẻ giao tiếp, trực tiếp đi hiệu thuốc bắc, chỉ sợ người ta không muốn mua thảo dược của nàng.

“Đi thử thôi, hỏi một chút, sợ cái gì.” Đậu Hoa thấy nàng do dự, cười nói, trong mắt có tia thương tiếc, này nguyên bản là thiên kim tiểu thư quan gia, bây giờ lại lạc phải mưu sinh, không thể nghiễm mặt là rất bình thường.

“Đi, ta đi cùng với người.” Như vậy nghĩ, Đậu Hoa để hạt dưa trên tay xuống, quay đầu hướng trong điểm gọi “Nhị ca, ta ra đây một chút.”

“Trời đã tối rồi, lại nổi điên chạy đi đâu?” bên trong có giọng nam đáp lời, đi ra một thanh niên hơn hai mươi tuổi, thấy Cổ Thanh Nương cùng Đậu Hoa, vội cười chào hỏi.

“Đi, đi, đi.” Đậu Hoa nói, một mặt thay nàng cõng giỏ mộc lên.

“Nương, ta đi hỏi một chút.” Cổ Thanh Nương hướng Tào thị nói.

Tào thị gật gật đầu, cười nói tiếng hạo, không quên lại an ủi nàng “ Không sao, không gấp”

Trước đi vào trong nhà.

“Đậu Hoa tỷ, ta tới giúp ngươi.” Thanh nương vượt qua Đậu Hoa đã đi ra nói.

“Ta cũng được, ngươi thân thể thế này, không bằng ta lao động chân tay..”

Đậu Hoa cười đẩy tay nàng ra, khi nói chuyện đã đến gần hiệu thuốc bắc.

Cổ Thanh Nương ngẩng đầu, xem biển trước mặt “Thiên Kim Đường” ba chữ, thời điểm trước nàng rất ít đi ra ngoài, ở trên con đường lâu như vậy, quen thuộc cũng chỉ có Đậu Hoa mà thôi, nàng mơ hồ nhớ phụ cận có một hiệu thuốc bắc, chính mình cùng cha thường mua được của hắn, nhưng chính mình một lần cũng không đi qua nơi này.

“Hàng xóm láng giềng, nhận được, đừng sợ.” Đậu Hoa cười tit mắt an ủi nàng, đương trước rào bước tiến lên hiệu thuốc bắc.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Hiệu thuốc bắc

Hiệu thuốc bắc không lớn không nhỏ, có chút tối, trên quầy tiểu nhị đang bận rộn luôn tay luôn chân không ngừng nghỉ, một đại phu đang ngồi giữa sảnh híp mắt dưỡng thần.

Thấy có người tiến vào, một tiểu nhị xoay người.

“Đậu Hoa tới bốc thuốc sao?” tiểu nhị quen biết Đậu Hoa lập tức cười hi hi nói.

Đậu Hoa phun nước miếng đặt giỏ mộc xuống đất “Na, có người nào như ngươi gấp mặt chào hỏi như vậy! Ngươi mới cả ngày bốc thuốc đó.”

“Ta không phải mỗi ngày đều bốc thuốc đó sao.” Tiểu nhị ha ha cười, một mặt vuốt tay cầm lấy thuốc đặt trên quầy.

Nghe hắn đáp lời dí dỏm, Cổ Thanh Nương không khỏi cười ra tiếng.

“Di.. này tiểu nương tử này trông lạ mặt ha...” tiểu nhị một mặt cầm được, một mặt hỏi han Thanh Nương.

“Nói cái gì, này là nữ nhi Cổ đại quan trọng ngõ nhỏ kia.” Đậu Hoa cười giới thiệu.

Cổ đại quan nhân không xa lạ, khổ cực sách vở vài chục năm mới đỗ cái công danh, còn không được hưởng phúc liền tiến Diêm Vương điện, số phận đen đui không thường thấy.

Nhóm tiểu nhị trong hiệu thuốc bắc cùng đại phu đang dưỡng thần giật mình, hướng ánh mắt xem Thanh Nương.

Trong những ánh mắt này có thương hại, có hiếu kỳ, cùng vui đùa, Cổ Thanh Nương hơi hơi cúi thấp đầu xuống.

Đậu Hoa thấy nàng không được tự nhiên, vội đứng chắn trước mặt nàng, đối tiểu nhị nói “ Tiểu Tuyền ca, các ngươi mua được liệu không?”

“Được liệu?” tiểu nhị được gọi tên thu hồi ánh mắt đang đánh giá Thanh Nương dừng dưới chân Đậu Hoa “Đậu Hoa, ngươi bây giờ không bán đậu hũ nữa sao? Chuyển sang bán được liệu?”

Đậu Hoa cười khanh khách “Ngươi mau nói mua hay không mua đi.”

Xem nàng không phải vui đùa, tiểu Tuyền ca cùng một tên tiểu nhị khác bên cạnh liếc nhau, mua hay không mua còn do chương quầy định đoạt.

“Tiểu Tuyền ca, giúp đỡ hỏi hộ ta một chút.” Đậu Hoa thấy hắn khó xử, vội cười nói, một mặt hướng mắt về phía Cổ Thanh Nương.

Tiểu nhị hiểu ra, nguyên lai là Cổ tiểu Nương tử muốn bán được liệu a.

Cổ đại quan nhân nhân duyên là hàng xóm không sai, lại nói cô nhi quả mẫu sống cũng không dễ dàng, tâm lý tiểu nhị động trắc ẩn, cắn chặt răng gật đầu nói “Được, ngươi đợi, ta đi hỏi một chút.”

“Hỏi cái gì?” bỗng có giọng nói, bên trong rèm cửa được vén lên, một nam nhân đi ra.

“Chu chương quây.” tiểu Tuyền ca vội chào hỏi.

Xuyên qua mảnh rèm màu xanh, một nam nhân ước chừng ba mươi bảy ba mươi tám, hai tay chấp sau lưng chậm chạp đi tới, thấy Thanh Nương đứng bên cạnh Đậu Hoa, híp híp mắt.

“Chu chương quây.” Đậu Hoa cười vắn an, một mặt lôi kéo Thanh Nương.

Cố Thanh Nương cúi đầu cùng gọi.

“Đậu Hoa a, nghe nói tâu tử người sinh, chúc mừng a” Chu chương quay không nhanh không chậm nói, ánh mắt dừng trên người Thanh Nương.

Này tiểu nương tử mang khí chất nhu nhược, nhưng tại lúc Chu Chương quây đang đánh giá Thanh Nương lại cảm thấy tiểu nương tử này bên trong cùng bên ngoài bất đồng, về phần bất đồng chỗ nào lại không nói ra được.

Hắn thấy tướng mạo nàng lại cảm thấy quen thuộc.

“Này có phải... Có tiểu nương tử?” Chu chương quây nghi vấn hỏi.

“Vâng, Chu chương quây.” Cố Thanh Nương ngẩng đầu, cười nói.

“Thật...” Chu chương quây tuy có nghi ngờ nhưng cũng không hỏi thêm, mà quay đầu hướng tiểu Tuyền ca “Người âm ỉ gọi cái gì?”

Tiểu Tuyền ca vội nói chuyện.

“Ồ nháo!” Chu chương quây nghe vậy tròng mắt quát “Sao có thể lung tung thu mua dược liệu? không hiểu quy củ?”

Tiểu Tuyền ca bị mắng ngẩn người, quy củ? thu mua dược liệu thì có quy củ gì? Ngày xưa không phải cũng mua như vậy a...

Hắn ngờ ngác nhìn Chu chương quây, Chu chương quây quay đầu hướng hắn ánh mắt cảnh cáo, tiểu Tuyền ca bỗng sáng tỏ, cúi đầu.

Mà bên này Cố Thanh Nương nghe vậy bỗng hoảng hốt, cúi đầu, cắn chặt môi dưới, hai bên tai nóng rực.

“Ai nha, Chu chương quây, người xem xem, dược liệu thôi, người muốn mua, mua ai cũng vậy.” Đậu Hoa quen thuộc Chu chương quây một chút cũng không sợ hắn cười nói, một mặt đem giỏ xách lên đi tới trước mặt Chu chương quây “Người xem... này... phải...”

Nàng có tâm giới thiệu, lại không biết, vội quay đầu nhìn Thanh Nương.

“Là Viễn Chí a.” Chu chương quây bộ dạng người trong nghề đáp.

“Vâng, Viễn Chí” Thanh Nương hít sâu một hơi, ngẩng đầu nói “Chương quây người nhìn xem thế nào?”

Chu chương quây ân một tiếng, đậm mặc quét mắt qua giỏ mộc, vân vân râu nói “Tiểu nương tử đào?”

Cố Thanh Nương gật đầu.

Chu chương quây ánh mắt nhìn giỏ mộc trầm tư không nói chuyện.

Đậu Hoa thấy bộ dáng hắn, âm thầm bĩu môi.

“Như vậy a, Cố tiểu nương tử, theo quy định, này dược thảo ta không thể thu, chúng ta là hiệu thuốc bắc, có quy định là do dược hành cung cấp...” Chu chương quây chậm rãi nói.

“Vâng... là do ta đường đột.” Thanh Nương cười khổ một tiếng rồi nói, đi lên mấy bước muốn cống giỏ mộc lên.

Đậu Hoa bĩu môi, nghĩ định nói gì nhưng lại thôi.

“Bất quá, tiểu nương tử, người thì ta liền phá lệ thu mua.” Chu chương quây lời nói xoay chuyển.

Lần này mọi người có mặt trong hiệu thuốc có chút ngoài ý muốn, tròng mắt nhìn hắn.

Chu chương quây tựa hồ rất vừa lòng với hiệu quả này, trên mặt hiện tia cười ôn hòa, nhìn Cố Thanh Nương gật đầu nói “Hàng xóm láng giềng, Cố đại nhân là người lương thiện, ta tất nhiên quen biết, nay người đã mất vẫn là muốn giúp đỡ...”

Cố Thanh Nương nghe vậy cười cười nhưng không có nói gì.

“Cố tiểu nương tử, người có bao nhiêu?” Chu chương quây hỏi, không đợi hỏi đáp mà hướng tiểu Tuyền ca “Đi, cân lên.”

Tiểu Tuyền ca theo tiếng, không nhiều lời, vội cầm cân trong hậu đường ra.

“Tám cân lẻ năm lạng” hắn nói.

Cố Thanh Nương nhép nhép môi định nói chuyện, nhìn Chu chương quảy lại nuốt xuống.

“Ân, tám cân năm lạng.” Chu chương quảy suy nghĩ một lúc, gật đầu nói “Đi, lấy mười quan tiền đưa tiểu nương tử, ta mua.”

Mười quan tiền có thể mua một bó củi rất lớn, Đậu Hoa cao hứng, cảm thấy là mấy cọng thảo mà thôi so với đống củi dùng ít sức hơn nhiều.

“Đa tạ Chu chương quảy, sớm biết Chu chương quảy có tấm lòng Bồ Tát.” Nàng cười, nói lời khen tặng.

Cố Thanh Nương âm thầm cười khở một tiếng, mười quan tiền... Củi đầu tiên lên nói tiếng đa tạ.

Chu chương quảy cười gật đầu, tiểu Tuyền ca cầm tiền ra, Cố Thanh Nương lần nữa nói tiếng cảm ơn rồi rời khỏi tiệm thuốc bắc.

“Xem, ta nói gì nào, thử kết quả ngoài dự đoán a.” Đậu Hoa thật sự cao hứng, cười đến híp hai mắt vào.

“Ân, cảm ơn người, Đậu Hoa.” Cố Thanh Nương chân thành nói.

Kiếp trước nàng trốn tránh trong nhà, cùng vị cô nương này bất quá là gật đầu chào nhau, không nghĩ đến nàng lại nhiệt tình giúp đỡ mình như vậy, sớm biết thời điểm trước đã cùng nàng giao hảo qua lại, có lẽ chính mình tính tình cũng có thay đổi.

Sớm biết.. Trên đời này nào có sớm biết, chẳng qua nàng được thần Phật phù hộ, nay nàng ngàn vạn lần không thể cô phụ.

Đậu Hoa cười xua tay “Sao nói lời xa lạ a” nàng lắc lắc cánh tay “Thanh Nương, người thực lợi hại, cũng có thể kiếm được tiền”

Cố Thanh Nương gật gật đầu, mỉm cười, đứng, nàng có thể kiếm tiền, nàng có thể tránh được những chuyện trước kia, nàng không cần trốn tránh phía sau lưng mẫu thân cùng ca ca chỉ biết ăn không ngồi rồi.

Trở lại nhà, Cố Hải đem đỡ bó củi xuống, nhìn đống củi trong góc tường vẫn không bán được mặt đầy lo lắng.

“Ca ca.” Cố Thanh Nương cao hứng hướng hắn quơ quơ tay.

“Có chuyện cao hứng?” Cố Hải nở một tia cười nhìn Cố Thanh Nương.

“Xem, tiền!” Cố Thanh Nương sống hai đời người, lại nhìn không được tâm tư tiểu hài tử khoe khoang một chút, đem mười quan tiền lộ ra.

Cố Hải nhìn thấy tiền, không dám tin tưởng “Tiền ở đâu ra?”

“Thảo được a.” Cố Thanh Nương hi hi cười nói.

Tào thị từ phòng bếp đi ra, nghe thấy vội hỏi “Thanh Nương, thực bán được?”

Cố Thanh Nương mang mấy phần đắc ý khẽ gật đầu, lại có chút buồn bực, này Chu chương quảy mua với giá thấp nhất đi...

“Mười quan tiền.” nàng cầm tiền trong tay ước lượng, một cân Viễn Chí tối thiểu cũng mười quan tiền đi, còn là tình chế qua...

Nàng than thở, có lẽ đây là giá Viễn Chí của mười năm sau đi.

“Thực bán được tiền?” Cố Hải trừng lớn mắt “So bó củi ta bán còn nhiều hơn!”

“Đương nhiên, đây chính là thảo dược, tự nhiên so với củi lửa là có giá hơn...” Cố Thanh Nương lại cao hứng trở lại, bất quá thế nào, Chu chương quảy thu mua thảo dược của nàng, nàng phải cảm kích, hơn nữa về sau, nàng có khách cố định, mười quan thì mười quan, tam thiên liền có thể tránh một hồi, thế nào so với việc bán củi tốt hơn nhiều!

“Ta về sau không chặt củi, lấy củi nữa, ta cũng muốn đào thảo dược!” Cố Hải hô to gọi nhỏ, chân đá bó củi hướng bên tường.

“Hải ca nhi, như thế nào!” Tào thị cười oán trách nói.

“Không được rồi, ta làm ca ca còn không giỏi giang bằng muội muội!” Cố Hải khoa trương hô, tiểu viện bỗng vang lên một mảnh tiếng cười.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Ý nghĩ

Cùi là vẫn muốn bán, chẳng qua việc chặt cùi, lấy cùi số lượng rất ít, phân nửa thời gian là Cố Hải giúp Thanh Nương đào thảo dược.

Kèm với việc được liệu được bán đi, Cố Thanh Nương tâm trạng vui mừng, ban ngày chạy lên núi đào dược liệu, buổi tối đem rửa sạch rồi tinh chế, kiếp trước kiến thức học ở dược hành bị nàng lãng quên, lúc này một lần nữa bị nàng đào trong ký ức ra.

“Thanh Nương, này muốn đốt ở trên bếp lò?” Tào thị thanh âm từ phòng bếp vọng tới.

Cố Thanh Nương thu hồi suy nghĩ, lắc lắc tẩy sạch sẽ rễ cây Viễn Chí, chạy vào xem

Phòng bếp tỏa một cỗ hương vị cây cỏ quen thuộc, hương vị tuy không tinh đậm đặc nhưng đã khiến Thanh Nương cảm thấy quen thuộc.

Quầy dược liệu của Thảm gia có vị cây cỏ càng đậm, đó mới là chân chính mùi thuốc.

Quầy dược của Thảm gia...

Cố Thanh Nương cắn chặt môi dưới, nếu không phải chính mình, tiệm sớm đã bị bán đi, nào đến phiên bọn hán Thảm gia mỗi ngày đều lời hàng đầu vàng, mà chính mình lại bị hưu, còn bị đuổi ra khỏi nhà.

Này phải là của ta...

Cố Thanh Nương lần đầu nghĩ như vậy, nàng không khỏi vì chính mình mà chấn kinh, đồng thời lại có một tia khoái ý.

Lúc trước nàng làm dâu con Thảm gia không có suy nghĩ như vậy...

Bây giờ nàng không phải dâu con nhà họ Thảm, nàng cùng Thảm gia nửa điểm cũng không có quan hệ, hơn nữa nàng hận bọn hán...

Đúng.. không sai..quầy dược đó phải là của mình!

Ta muốn cầm nó trở về, nếu như có cơ hội...

“Thanh Nương?” Tào thị quơ quơ cánh tay nàng, lo lắng “Nương có hay không làm sai?”

“A, không có.. không có.” Thanh Nương lấy lại tinh thần, nắm chặt tay không buông, đối mẩu thân cười cười, ánh mắt dừng tại chõng rễ cây Viễn Chí đã hong khô “Chính là như vậy...” nàng bổ sung thêm một câu “Trong sách chính là tả như vậy.. không sai.”

Tào thị cũng cười, vuốt ve tóc nàng “Sớm biết chỗ thư văn kia có thể dùng đến, liền không nên đem bán...”

Cổ phụ tàng thư không thiếu, bây giờ bộ sách còn rất quý, cho nên lúc gia cảnh nhà khó khăn liền đem đi bán một số lượng lớn.

Cố Thanh Nương lúc nói mình do đọc được kiến thức về thảo dược trong thư văn là lúc bọn họ đã đem bán đại bộ phận khoảng một thời gian.

“Muội muội trí nhớ tốt như vậy, xem quá một lần liền như vậy nhớ, về sau không cần bán sách nữa, đi quầy hàng trước nhìn xem là tốt.” Cố Hải trên mặt thăm dò cười nói.

Lời nói này dẫn đến hai mẹ con phá lên cười.

Cố Thanh Nương cười cười, tâm động, muốn nói về kinh thư, nàng thực mơ tưởng muốn nhìn xem, quyển sách này trước mắt còn ở tại thư phòng Thảm gia, tại một nơi bị tro bụi che kín.

Đương nhiên nàng chính là dùng quyển sách này đổi được toàn lực sư phó toàn lực trợ giúp, vực dậy quầy dược Thảm gia khỏi từ hồi sinh.

Thảm gia..

Xác thực mà nói thăm tam lão gia gia, Thảm tam lão gia bậc cha chú là Phủ Viễn Công Thảm gia đồng lứa nhị phòng, Thảm tam lão gia lại ở cùng nhị phòng và tam phòng, làm quan không lớn không nhỏ, cũng chính là nhìn qua là cái phá hư gia môn mà thôi, không phải dựa vào Thảm An Lâm sau làm con thừa tự Phủ Viễn Công, mới coi khinh nàng cô cháu dâu mồ côi, đem chính mình hưu.

Nếu như, Thảm An Lâm không có làm con thừa tự phủ Viễn Công? Thảm gia sẽ như thế nào vận mệnh?

Nếu như...

Cố Thanh Nương hô hấp không khỏi dồn dập lên, trong mắt nàng dấy lên ngọn lửa rừng rực, hưu thư bị ném ngay trước mặt, nhục nhã, bị đuổi ra đại môn, sỉ nhục, tự vẫn tại trước mặt đôi tân lang tân nương, đau đớn, trong lòng bỗng cuộn trào mãnh liệt tàn sát bữa bãi cơ thể nàng, khiến nàng lại muốn hô to nghĩ muốn khóc lớn.

Nếu như Thảm gia không có quây được cung cấp tài chính cùng tiền tài, mất đi cơ hội kế thừa công tước phủ Viễn Công, Thảm gia họ thế nào? Bọn hần còn có tư cách đắm nằm dưới chân nữa sao?

Ý niệm này tựa hồ như một ngọn lửa nhỏ nháy mắt hùng hực bốc cháy lên thiêu nóng cả người nàng hằm hạp.

“Thanh Nương? Thanh Nương?”

Tiểu Tuyền ca lên tiếng đánh gãy dòng suy nghĩ của Thanh Nương.

Tiểu Tuyền ca nhìn không được xoa xoa mắt, hần vừa rồi thấy trên khuôn mặt luôn nhu nhược của tiểu nương tử một tia cười, phi thường cô quái khiến hần không khỏi rùng mình.

“Ngươi không có việc gì đi?” tiểu Tuyền ca lại một lần nữa hướng Thanh Nương hỏi.

“Không sao, ta... chính là hơi mệt..” Cố Thanh Nương đối tiểu Tuyền ca nụ cười tủm tỉm.

“Nga, có mệt lắm không?” tiểu Tuyền ca vội ân cần hỏi han, ánh mắt chận rãi đảo qua sọt dược liệu, thực vậy a, tiểu cô nương trông thật mệt mỏi, mới có một hai ngày, lại đào nhiều dược liệu như vậy, hơn nữa lại làm sạch sẽ như vậy.

“Không có chuyện gì, đa tạ tiểu ca.” Cố Thanh Nương hướng hần nở nụ cười.

Nhìn Cố Thanh nương trên gò má hiện hai má lún đồng tiền, tiểu Tuyền ca mặt không khỏi ửng hồng lên, ngại ngừng gãi gãi đầu, chuyển khai tầm mắt.

“Ta đi hậu đường lấy tiền đưa cho ngươi.” Tiểu Tuyền ca nói, nhắc chân muốn đi.

Cố Thanh Nương chần chờ, không phải nàng nổi lòng tham, giá tiền này thật quá thấp, bộ dạng muốn nói, nàng tới là buôn bán, không phải tới cầu xin bố thí, quan niệm này nếu không được xoay chuyển, nàng liền đứng nghĩ dựa vào việc này mà mưu sinh.

“Tiểu Tuyền ca, ta tính chế quá..” nàng cắn cắn môi dưới, ngẩng đầu nói chuyện “Tiểu Tuyền ca, giá tiền có hay không thương lượng lại một chút?”

“Gi?” Chu chương quây ở phía sau hậu đường nghe tiểu Tuyền ca nói lại, trừng lớn mắt, bật cười “Nàng muốn mặc cả?”

Nay Cố tiểu nương tử thực lòng tham không đáy a.

“Chương quây, nàng nói là nàng tính chế Viễn Chí..” tiểu Tuyền ca nhìn sắc mặt tiểu nhân của Chu chương quây nói.

Điểm này tất nhiên Chu chương quây biết, trước đó hần thấy Cố Thanh Nương tới bán dược liệu, hần là rất kinh ngạc, thế nhưng lại là tính chế qua, hần thật cao hứng, muốn vẫn là giá tiền này, lại còn mang tiếng thiện tâm a!

Bất quá thiện tâm lại bị ngươi bỏ qua, ngược lại muốn bày ra tư thế tới đàm giá tiền, thật sự khiến Chu chương quây mất hứng.

Một cái tiểu nha đầu! cũng xứng cùng hần nói điều kiện!

“Đi, cấp nàng nói, mười quan tiền, bán hay không!” Chu chương quây hừ một tiếng, lại bổ sung “Bừa bãi, nàng không biết tự lượng sức mình! Loại người này là không tin được”

“Cha, có chuyện gì không cao hứng?” một cô nương quần áo mộc mạc mang theo một tiểu nha đầu đi tới, trên người nồng đậm mùi thuốc.

Nàng hi hi cười ngồi xuống, bụng ly trà lên một hơi uống hết.

Chu chương quây chỉ có một nữ nhi tên Lệ Nương, năm nay mười sáu tuổi.

Thấy nữ nhi, trên mặt Chu chương quây hiện một tia cười, chợt lại trầm xuống, hừ nói “Ta bất quá là thấy nàng đáng thương, liền giúp đỡ, ai nghĩ... còn là thiên kim quan gia, là không có ánh mắt, vẫn là trợ mặt mo ra!”

“Thiên kim quan gia?” Chu Lệ Nương hiếu kỳ hỏi “Ai? Chẳng lẽ là Tôn gia đại cô nương?”

Tôn gia chính là Huyện lệnh tiền nhân huyện, nhưng không được phụ thân hỏi đáp, Chu Lệ nương chính mình phủ định, nếu là Tôn gia đại cô nương, phụ thân sớm đã ghénh tiến tới dâng trà ngon hầu hạ, lại nói, Tôn đại tiểu thư thế nào lại đến cửa hàng nhỏ của bọn hần.

Nghĩ như vậy, Chu Lệ nương trên mặt liền tràn đầy hâm mộ, ghen tỵ cùng với không cam lòng, sĩ công nông thương, Đại Chu triều nghiêm khắc phân thứ, bọn hần tuy có tiền bên người, địa vị xã hội luận lên còn không như lớp quê mùa chết đói dưới quê, càng miễn bàn đến phần tử tri thức, cùng với phần tử tri thức xuất thân quan lại sĩ tộc.

Chu Lệ Nương tuy là nữ nhi, nhưng đối với cảm xúc lại thâm hậu, mười sáu tuổi ở Đại Chu triều đã thuộc hàng ngũ gái lờ thì.

Chu Lệ Nương không phải không nghĩ đến việc thành thân, luận bộ dạng thực cũng không sai, nhưng chính bởi xuất thân thương hộ, chậm trễ nhân duyên tốt của nàng.

Trụ tại thành tây có một thư sinh nghèo kiệt xác, thể nhưng cự tuyệt lời cầu hôn của Chu chương quây, Chu Lệ nương sinh khí ngày ngày rửa thư sinh này cả đời thì không đậu công danh, cũng chết đói, chết vì bệnh tật, mà chính mình vì rửa người một hơi, nhất định phải tìm thư sinh mới lấy nhưng không thể, cuối cùng chậm trễ đến bây giờ.

Không thể không phủ nhận, Chu Lệ Nương sở dĩ coi trọng thư sinh mục đích có lẽ là muốn thoát khỏi thân phận xuất thân thương hộ.

Nghe nói Huyện lệnh gia có cô nương bộ dạng nhu nhược, xấu xí, nhưng lại có mối hôn sự tốt, điều này làm cho Chu Lệ nương vô cùng hâm mộ, vừa hận lại ghen tỵ.

"Cũng không biết Tôn gia cô nương lờ loét đã tốt lên chưa?không thấy đến bốc thuốc."Chu Lệ nương cười nói.

"Lệ nương." Chu chương quây biết tâm tư nữ nhi, oán trách nhìn nàng một cái "Chớ có nói bậy."

Nhanh chóng đổi sang đề tài khác, Huyện lệnh là chúa đất tại nơi họ sống, chộc không được, bắt quá cái Huyện lệnh chết rồi hấn liền không sợ a.

"Là Cố gia nữ nhi, hoàn cảnh nhà khó khăn không trụ nổi, đào được một ít được muốn đem ta thu mua, ta xem nàng đáng thương cấp nàng chút tiền, không nghĩ đến nàng lại tới..." Chu chương quây vân vê râu nói "Này một lần thể nhưng muốn thương lượng giá bán..."

Cố gia nữ nhi, Chu Lệ nương nường mày, hành vi nữ nhi thương hộ, đối với tiên nhân huyện chính mình "Giai cấp dịch nhân" thật sự rõ ràng, lập tức biết nàng là ai.

"Phụ thân, người vãng đầu, chúng ta là hộ buôn bán, cũng không phải nơi làm từ thiện!" Chu Lệ nương đứng dậy, cất cao thanh âm nói "Còn muốn thương lượng giá tiền? Nói năng cút."

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Chu chương quây kinh ngạc nhìn phản ứng nữ nhi, nhưng đào mắt liền biết nguyên do.

"Lệ Nương." Hấn cười cười, ra hiệu nữ nhi chớ nóng nảy "Người nghe phụ thân nói, sinh ý quy sinh ý, nhân tình thì nhân tình, nàng bán được liệu cũng không phải giả..."

Chu Lệ Nương xuy cười ra tiếng "Nàng?"

Người khác nàng khả năng không biết, nhưng nữ nhi Cố gia cùng nàng sinh sống trên một con phố, từ nhỏ đến lớn gặp nàng không quá mười lần ra khỏi cửa, mỗi lần cũng đều do phụ mẫu hoặc ca ca dẫn đi, nói tới chuyện này Chu Lệ Nương liền tức giận, quanh năm suốt tháng trong nhà lúc ra ngoài cùng công chúa hoàng thất vì hành không khác mấy.

Thảo được? Nàng có thể phân biệt được ngũ, cốc ta Chu Lệ Nương liền theo họ nàng.

"Phụ thân, chúng ta cũng không phải nhà nhiều tiền, người ta tốt xấu là nữ nhi quan gia, không đến lượt hộ tiểu thương giúp đỡ." Chu Lệ Nương thờ phỉ nói.

Chu chương quây vân vê chòm râu, chính mình tiểu thương hộ có thể giúp đỡ nàng cũng mang tiếng thiện, cảm giác này thật không sai a. ...

"Hạnh nhi, đi nói với nàng, chúng ta không thu mua được liệu của nàng nữa.." Chu Lệ Nương hướng tiểu nha hoàn nói.

Tiểu nha hoàn lập tức vâng dạ đi ra ngoài.

"Vây... vậy ta đi trả lại được liệu cho nàng." Tiểu Tuyên ca cúi đầu nói.

"Ai cho người làm chủ lấy vào?" Chu Lệ Nương trách mắng, liếc mắt nhìn hấn "Thế nào?Nghĩ muốn giúp nàng ta?Như vậy liền có thể hướng người ta gả làm vợ a?"

Tiểu Tuyên ca vừa then vừa cúi, lại không dám nói chuyện, cúi đầu lui ra, nghe bên phòng hai nữ nhân đang tiếp Cố tiểu nương tử nói cười, trong lòng không rõ hương vị gì, nhưng biết làm thế nào được, đạo, người nghèo chính là bị coi thường a.

"Ai nha!"

Hấn đột nhiên vỗ đầu, chạy đến bên góc tường trong viện, hấn lúc này thuận tay đem được liệu của Cố Thanh Nương đặt chỗ này, như thế nào đào mắt

đã không thấy đâu.

“Được đâu?” Hấn đứng giữa viện không hòa nhã hô to “Người nào không có mắt tiện tay cầm...”

Mãng còn chưa dứt lời liền bị một bàn tay đánh trên đầu.

“Ngươi đang mắng ai? Ngươi mới không có mắt!” Một nam nhân quát.

Tiểu Tuyền ca che mũi trên mặt mỉm cười xoay người đứng đối diện với nam nhân thô kệch cao lớn khom lưng cúi đầu.

“Bánh đại phu, nguyên lai là ngài a, ngài sao lại tới đây?”

Nam nhân này là đại phu huyện bên, dừng nhìn bộ dáng thô lỗ, chính là một tay châm cứu siêu hạng, ngoại hiệu là Bánh Nhất Châm.

“Thế nào? Đồng hành oan gia, ta không được tới nơi này?” Bánh Nhất Châm trừng mắt cao giọng nói.

Tiểu Tuyền ca vội nói không dám, trong phòng Chu chương quỳ được gọi ra.

“Khách quý, khách quý đến.” Chu chương quỳ cười nói.

“Ngươi này lão tiểu tử, khách cái gì, trong lòng chắc mắng ta lại tới mua thảo dược đi?” Bánh Nhất Châm ha ha cười nói.

Chu chương quay trong lòng mắng một câu, đứng vậy, người lão tiểu tử không ở địa bàn của ngươi, ba bốn ngày đến chỗ ta gây chuyện, trên mặt tươi cười không biến mất, híp mắt, vân vân rồi nói “Bánh lão đệ lời này sai rồi, như thế thế nhân không bệnh tật, chỉ nguyện ngươi ta cũng bán a.”

“Ngươi cái lão tham tiền, nói lời sáo rỗng, ta còn không hiểu ngươi...” Bánh Nhất Châm ha ha cười.

Hai người gặp nhau không tránh khỏi tranh cãi, cũng không để trong lòng.

“Bánh thúc thúc.” Chu Lệ Nương vẫn an, mời hấn vào trong phòng ngồi.

“Lệ Nương a, thúc thúc đang chờ rượu hỉ ngươi a...” Bánh Nhất Châm ha ha cười.

Chu Lệ Nương sắc mặt cứng đầu, không có nói chuyện.

“Không đi làm việc, ở chỗ này hô to gọi nhỏ cái gì?” Chu chương quỳ trừng mắt mắng tiểu Tuyền ca ngụ ý.

Tiểu Tuyền ca vẻ mặt đau khổ “Ta để dược liệu chỗ này không biết bị ai lấy...”

“Cái gì dược liệu...” Chu chương quỳ chưa hỏi xong liền hoảng lên nhìn trên vai Bánh Nhất Châm đang cống một cái giò mộc.

“Nói đến dược liệu, lão Chu, ta lần này tới đây mua vài thứ...” Hấn nói lời này, quơ quơ giò mộc “Ngươi nơi này thật không ý tứ, lừa ta nói không có Viễn Chí, vẫn sợ ta không có tiền, thế nào, Thiên Kim đường các ngươi chỉ đại phu kê mới bán Viễn Chí hay sao?...Này không phải Viễn Chí thôi đâu, nhìn, thân Viễn Chí chế biến dạng này hoàn hảo...đáng trách...Người lão tiểu tử...Bây giờ gấp cao thủ...Viễn Chí chế biến không sai...tuy ta không phục, cũng không thể không khen ngươi một câu...Người làm Viễn Chí tương lai có thể thành đệ nhất chế phẩm a...”

Đây là lần đầu hấn khen chính mình, Chu chương quỳ tâm lý ngất ngây, rốt cuộc hơn ngươi một lần, trên mặt vẫn khiêm nhường “Đâu có, đâu có, Bánh lão đệ nói quá, kiến thức nhiều, ta nơi nào có thể hơn pháp nhãn ngươi a...Tiểu tử dược liệu mà thôi khách khí.”

Bánh Nhất Châm thâm ý, tự nhiên mình bạch lời nói trêu đùa của Chu chương quỳ, nếu là ngày thường sớm đã đáp lễ hấn, nhưng hôm nay dược liệu chính hấn khen, cũng không phản đối, chỉ biết trợn mắt nhìn.

“Cái này...cái này...” Tiểu Tuyền ca đứng một bên chần chờ mở miệng, duỗi ngón tay chỉ cái giò “Chuyện này,,Bánh tiên sinh có thể không trả lại ta...”

Bánh Nhất Châm trừng mắt, nhìn Chu chương quỳ “Thế nào? Lão Chu, ngươi đây quyết tâm không bán cho ta?”

Sao có thể chứ, bán là có tiền a, ai lại không muốn.

Chu chương quỳ nghiêng đầu nháy mắt với tiểu Tuyền ca, tay vuốt chòm râu, híp mắt, khó xử nói “Bánh lão đệ...Nói tới sợ ngươi cười, Viễn Chí nơi này chỉ có chỗ này...Không thì ngươi lựa thứ khác, ta giảm giá cho ngươi...”

Bánh Nhất Châm cụt hứng trừng mắt nhìn Chu chương quỳ, chọn thứ khác? Ngươi dám nói ta dùng Hoàng Liên thay Viễn Chí a?Này lão tiểu tử, không phải nghĩ cách nâng giá lên đi, dài dòng nhiều sự.

“..Được, bây giờ Viễn Chí mười quan tiền một cân, Viễn Chí tịnh chế tối đa mười lăm quan tiền, ngươi nơi này là thân Viễn Chí ta trả hai mươi quan một cân, ngươi xem?” Hấn trừng mắt nói.

Thật hào phóng! Xem ra hấn đang cần gấp Viễn Chí đi, trên mặt Chu chương quỳ không nhịn được lộ ra vui sướng, nếu mình ra giá, hấn cũng không cự

tuyệt đi.

“Lão Chu! Ngươi thật giáo hoạt...” Bành Nhất Châm nháy mắt nhìn ra ý ra ý đồ của hắn, đem giỏ mộc trong tay suy nghĩ một chút, duỗi tay lấy trong ngực ra một xâu tiền ném cho tiểu Tuyền ca “Sợ này ước chừng mười cân đi, đây là hai trăm quan, trả ngươi, ngươi nếu dài dòng đừng trách ta trở mặt a”

Hai trăm quan... xem như chốt giá.

Chu chương quây ha ha cười, vỗ vỗ Bành Nhất Châm, mang mấy phần oán trách nói “Xem ngươi, đem lão Chu ta là người gì a... ta là loại người này sao?”

Phi... Bành Nhất Châm trong lòng phun nước miếng, nếu không phải cần gấp mới không cho ngươi chiếm được tiện nghi lão gia.

“Không được a chương quây.” Tiểu Tuyền ca buồn rười rượi hô.

“Lăn qua một bên.” Chu chương quây trách mắng, tiểu hỏa này không biết chọn lúc nói a.

“Chương quây, này... này là thảo dược của Cố tiểu nương tử a... Ngươi không phải nói không thu mua sao.. Chuyện này... này..” Tiểu Tuyền ca vẻ mặt đau khổ lên tiếng nói, lòng không nhịn được cười ra tiếng.

Cừ thật, mười quan tiền qua tay liền thành hai trăm quan tiền, các ngươi xem thường người ta, muốn người ta biến, hay a, xem các ngươi làm thế nào làm người ta cút.

Bành Nhất Châm không hiểu đầu đuôi, Chu chương quây cùng Chu Lệ Nương sững sốt, liếc nhau, sắc mặt khế biến.

Chuyện này.....

Mà lúc này ngoại đường mơ hồ truyền tới tiếng Hạnh nhi giễu cợt.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Thiệt giả

Thiên Kim đường khó có khi náo nhiệt như bây giờ, bên ngoài đã có nhiều người đứng xem trò vui.

“..Nói không thu là không thu, sao còn nói Thanh Nương bán dược giả?” Đậu Hoa cắn phẫn nói “Lại nói, lần trước chương quây của các ngươi thu mua không nói là giả, ngươi một tiểu nha đầu biết cái gì mà nói thiệt giả? Chỗ này không đến lượt ngươi nói chuyện...”

“Hạnh nhi khuôn mặt đỏ bừng, dậm chân nói “Ta là người Thiên Kim đường, ngươi là gì chứ? Một cái bán đậu hũ, nơi này nào đến phiên ngươi nói chuyện?”

“Ta thích nói thì nói, xem ngươi chó cậ thế chủ!” Đậu Hoa ngửa đầu nói.

Đám người đứng bên ngoài bỗng cười lên, còn có người hô mắng hay.

“Tiểu Đậu tử, ngươi có về không!” Nương Đậu Hoa đối diện vùng thò hồn hèn gọi.

“Nương!” Đậu Hoa dậm chân.

Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn

“Ngươi còn không nhắc chân, không về ta đánh gãy đùi ngươi!” Nương Đậu Hoa mắng.

Lần này cũng làm cho đám người bên ngoài một trận cười to.

Cố Thanh Nương than thở, đi lên lôi kéo ống tay áo Đậu Hoa “Đậu Hoa tỷ, ngươi đi nhanh đi.”

Đậu Hoa vẻ mặt bất bình tức giận nói “Ngươi đừng sợ bọn hắn, bọn hắn này loại người, không mềm nắn rắn buông!”

Nói xong thờ phì phì đi ra ngoài.

“Ngươi mới là bắt chó đi cày lo chuyện bao đồng... Thế nào không nghĩ tới là Tây Thi đậu Hoa, nịnh bợ người ta mong thành nha đầu quan gia tiểu thư

a?” Hạnh nhi đắc ý hả hề cười, nhìn bóng lưng Đậu Hoa hô.

“Thế nào cũng hơn người một cái nha đầu thương họ a!” Đậu Hoa không yếu thế bởi trả một câu.

Lời nói này nói trúng nhược điểm của Hạnh nhi, nhất thời dậm chân “Người..Người..Cũng là thương họ...”

“Đủ!” Cố Thanh Nương đột nhiên quát.

Hạnh Nhi lời định nói liền mắc nghẹn, nhìn cô nương trước mặt yên lặng hỉ nộ không rõ, tâm lý mơ hồ khiếp sợ.

“Chính là nói không mua được của ta phải không?” Cố Thanh Nương lạnh nhạt hỏi.

Ánh mắt Hạnh Nhi rơi xuống xiêm y trên người cô nương, váy dài làm từ vải đay, dưới váy lộ ra đôi hài bạc màu.

“Đúng, chính là không muốn mua.” Hạnh Nhi nâng cằm nói.

“Ta có thể hỏi là tại sao không?” Cố Thanh Nương hỏi lại.

Hạnh Nhi hừ một tiếng “Ta không phải nói, được liệu của người là giả.”

Bên ngoài đám người bỗng vang lên tiếng nghị luận, còn có cả tiếng cười.

“Ha, nghĩ muốn kiếm tiền đến điên đi, thế nhưng dám đem được giả lừa bán lấy tiền.” Có người ù ù cạc cạc nói.

Cố Thanh Nương quay đầu lại nhìn đám người thấy một nam nhân mập mạp.

Thấy nàng nhìn qua, nam nhân mập mạp kia ngược lại wrang ngạnh cùng đám người nói

“Mọi người đều nói phần tử tri thức có chí khí, có chí khí thì nên bán căn nhà a, cũng không thể đem được giả bán sống qua ngày!”

Là Trương lão gia! Cố Thanh Nương lập tức đoán ra lai lịch của nam nhân, nàng khe khẽ mỉm cười, nguyên bản hiệu thuốc bắc không thu mua được của nàng thì thôi, người ta cũng là sinh ý người tỉnh ta nguyện, nàng quyết định không nói thêm nữa, nhưng bây giờ tiểu nha đầu lại đem tội danh này hướng nàng ẩn lên, đây chính là muốn đoạn nguồn sống a.

Nàng lần này được trời xanh phù hộ sống lại, chính là vì cầu một con đường sống, vì chính người thân của nàng, ai cũng đừng nghĩ chặn nàng!

“Ta được thế nào lại là giả?” Nàng xoay người nhìn tiểu nha đầu “Là chường quày các người nói?”

Bị ánh mắt này đảo qua, Hạnh Nhi không khỏi khiếp sợ, nhãn thần có chút trốn tránh.

“Người phải nói minh bạch cho ta.” Cố Thanh Nương xoay bước tiến lên một bước, nhìn tiểu nha đầu gần từng tiếng.

“Chúng ta Thiên Kim đường nói giả chính là giả! Chẳng lẽ chúng ta không phân biệt được thật hay giả?” Hạnh Nhi cắn răng nói rõ ràng.

Cố Thanh Nương không ngờ tiểu nha đầu nói vậy, ngăn người, người vây xem bỗng ồ lên tiếng nghị luận lại nhao nhao.

Lời này cũng là... Thiên Kim đường ở trong huyện này danh tiếng không nhỏ, so với một tiểu nha đầu mười mấy tuổi tự nhiên là tin hẳn.

Cố Thanh Nương nhìn chằm chằm Hạnh Nhi, chỉ cảm thấy một trận khó chịu trong người.

Vì cái gì? Vì cái gì? Nàng tay ở trong ống tay áo nắm chặt .

“Ha... tiểu tiểu nha đầu lừa bịp tổng tiền, còn nhỏ mà giả dối!” Bên ngoài Trương lão gia hô to gọi nhỏ, bày ra một dạng biểu tình thương tiếc lắc đầu.

“..Chính là, này hài tử nhìn qua thành thật, không nghĩ đến thế nhưng dùng được giả lừa gạt tiền...”

“Này hài tử a... Người không thể tham đồ tư lợi a...”

Bên ngoài nhất thời vang lên tiếng nghị luận xôn xao.

“Hừ..Chính là nói thôi...” Hạnh Nhi rung tay đắc ý “Người nhưng không thể chỉ nhìn tướng mạo nha...”

Nàng lời còn chưa dứt, từ trong hậu đường một người nhanh chóng bước ra, dương tay liền đánh nàng một bạt tai.

Hạnh Nhi bởi vì bất ngờ nên không tránh kịp, ngã xuống đầu óc choáng váng, thét chói tai.

Tất cả mọi người giật nảy mình.

“Người này đáng chết! Người dám bôi xấu danh dự ta!” Chu chương quỳ phần nộ trừng Hạnh Nhi mắg.

Hạnh Nhi bụm mặt “Lão...lão gia..”

“Cút!” Chu chương quỳ hướng nàng đá một cước, Hạnh Nhi trước mặt công chúng bị đánh nhất thời nước mắt giàn giụa, nhưng một câu không dám nói, liền bò lên định chạy vào trong.

“Đứng lại!” Chu chương quỳ lại hét nàng ngừng lại “Hương Cố tiểu nương tử nhận lỗi!”

Hạnh Nhi có chút ngốc, mờ mịt nhìn Chu chương quỳ.

“Ta đánh chết người, cái miệng ăn nói lung tung, tiểu nương tử đem dược đến nào đến phiên người khoa tay múa chân!” Chu chương quỳ dương tay lại muốn đánh.

Hạnh Nhi này có thể nói là phản ứng kịp, vội vàng quỳ xuống, chuyển đến trước mặt Cố Thanh Nương dập đầu nói “Tiểu nương tử đại nhân đại lượng, nô tỳ sai lầm, nô tỳ mất mủ nên mới nói lung tung...”

Cố Thanh Nương lạnh lùng nhìn nàng, bờ môi chậm rãi hiện tia cười.

“Nha đầu này hằng ngày ở cùng với chúng ta, nhận thức được vài loại dược liệu, liền tự cho là đúng, Cố tiểu nương tử, người đừng chấp nhặt với nàng ta...”Chu chương quỳ về mặt xin lỗi nói.

Một mặt trừng mắt nhìn Hạnh Nhi “Còn không lăn vào trong.”

Hạnh Nhi vừa lăn vừa bò vào trong.

“Nhìn cái gì vậy, mau tản ra, vậy chỗ này làm gì!” Chu chương quỳ cao giọng hướng đám người nói.

Người vây xem không phải hạ nhân hần, nhất thời không chuyển, này diễn ra chuyện ly kỳ sao có thể giải tán, mọi người nhất thời không hài lòng.

“Ta nói, Chu chương quỳ, tôi cùng người bán dược thật hay giả?” Đám người nhao nhao hô.

“Thật thật, tiểu nương tử dược thế nào lại giả.” Chu chương quỳ lung túng cười trả lời, một lần nữa to giọng “Đi, đi, các vị đi đi.”

Chung quanh mọi người ồ lên “ Làm cái gì! Chủ tớ các người đùa giỡn tiểu nương tử a.”

Truyện chỉ được đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn

Cảm giác bị chủ tớ hần đùa giỡn, mọi người bất bình ồn ào không chịu rời đi.

“Tiểu nương tử, ta sẽ gọi người đến đem bán nha đầu này đi.” Chu chương quỳ không thèm để ý bên ngoài, mang mấy phần áo váy cùng từ ái cười nhìn Thanh Nương nói, một mặt lấy từ trong lồng ngực ra mấy đồng tiền đưa cho Thanh Nương “Đây là tiền bán dược.”

“Không, ta không muốn, ta muốn dược liệu của ta, ta không bán!” Cố Thanh Nương lùi về sau mấy bước, không nhận tiền của hần, nàng mím môi, khẽ ngẩng đầu lên, cách gần đó mấy người có thể thấy hốc mắt tiểu cô nương ửng đỏ.

“Đúng, không bán!” Có người hô lên “Có khi nào để bị khi dễ!”

Chu chương quỳ lúng túng, hướng mọi người chấp tay nói hàng xóm láng giềng tốt, là hạ nhân không hiểu chuyện, ngàn vạn lần mong thứ lỗi.

“Cố tiểu nương tử, đến, đến...” Hần nói , lại lấy từ trong ngực ra mấy đồng tiền “Đây là ta... tiền đền tội, cảm mua chút đường ăn...”

Cố Thanh Nương không khỏi cười, thấy nàng cười, Chu chương quỳ cũng nhẹ nhàng thở ra, vẫn là tiểu hài tử dễ dụ a...

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Không bán

“Chu chương quỳ..”Nàng chậm rãi mở miệng nói, trên mặt tựa khiếp ý “Dược của ta không phải giả..”

Chu chương quỳ tươi cười nói “Đương nhiên không phải! Đó là nha đầu nói lung tung!”

Nói xong lại hướng phía hậu đường mắng vài câu.

Xem Chu chương quỳ mặt đầy tức giận cùng áy náy, Cố Thanh Nương không thể nói rõ trong lòng có cảm giác gì.

Nếu như là nàng trước kia, đương nhiên sẽ cho rằng Chu chương quỳ không rõ sự tình, hết thấy đều là nha đầu kia tự chủ trương.

Nhưng nàng bây giờ đã khác, Cố Thanh Nương trong mắt hiện lên tầng sương mù. Tục ngữ có câu đánh chó phải nhìn mặt chủ, mà đồng dạng, chó cắn người cũng phải xem chủ tử, không có chủ tử ra hiệu, hạ nhân thế nào lại nhảy ra gây sự?

Ngươi này là quý...

Xem ngươi đáng thương mà thôi...

Thế nhưng lừa lên không xong...

Lời tiểu nha đầu nói còn quanh quẩn bên tai nàng, những lời này là Chu chương quỳ nói chân thực đi.

Tuy rằng không biết vì sao hần đột nhiên đứng ra ngăn cản đến đỏ mặt, nhưng ít ra tại lúc nha đầu mắng chính mình, hần vẫn là như thế tâm lý, hơn nữa cũng là trước mặt, bất quá là bởi vì bất đắc dĩ mới không thể mở miệng nói lời hay..

Vì sao? Cố Thanh Nương suy nghĩ hướng ánh mắt nhìn Chu chương quỳ.

Chu chương quỳ quay lại nội đường mắng nha đầu, giống như người bị ủy khuất chính là nữ nhi của hần.

Bởi vì mưu sinh là chuyện tối quan trọng nhất mà lừa hận tạm thời được áp chế trong lòng lập tức lại dâng lên, Chu chương quỳ trước mặt tựa hồ hóa thân thành thân tộc Cố thị cùng người Thẩm gia, lạnh lẽo khinh thường nàng.

Xem thường ta, các ngươi xem thường ta, cảm thấy ta không có thân nhân nâng đỡ, ai nghĩ muốn giẫm lên tới giẫm một cước, giẫm xong rồi ném hai khối đường bồi thường sao.

Cố Thanh Nương nghĩ nghĩ, nàng bỗng cười lớn.

“Cố tiểu nương tử đừng tức giận a, nghe đại thúc nói, đừng cùng hạ nhân so đo, tới tới..Cầm tiền này..”Chu chương quỳ nói.

Hần thấy thân sắc tiểu cô nương không thay đổi, liền cho rằng là phản ứng của tiểu hài tử bị ủy khuất, tiểu hài tử mà thôi, nói vài câu ngon ngọt đầu vào đẩy a.

“Thêm,thêm, nên thêm ít tiền, bồi thường ủy khuất cho người ta a..” Đậu Hoa ở ngoài hô “Ngươi nói phải hay không Trương đại lão gia...”

Trương đại lão gia hừ lạnh một tiếng, rồi đám người bỏ đi.

Mọi người kinh ngạc, chính mình không tổn thất a, quần chúng thích nhất xem náo nhiệt, thời gian này không có tản đi ngược lại người người chen lấn muốn xem tận mắt.

“Chu lão gia, người mua được của tiểu nương tử nhà người ta bao nhiêu tiền a?” Một đại gia tò mò hỏi.

“Đi đi..” Chu chương quỳ nén giận, khua tay nói, một mặt hướng Cố Thanh Nương “Cố tiểu nương tử, chúng ta vào bên trong nói chuyện, ngoài này ồn ào...”

Cố Thanh Nương cường chế tâm tư chính mình phải bình tĩnh,nàng nhìn Chu chương quỳ, trước kia gặp chuyện gì nàng đều nhường nhịn nên bị người giẫm đạp, lại không đòi được một câu hay được đối xử từ tế, cuối cùng bị đẩy vào trong vũng nước bùn, lần này nàng tuyệt không sống như vậy.

Nàng nghĩ nếu nàng không lui không nhường nhịn thì kết cục sẽ ra sao.

Cố Thanh Nương ý cười càng lúc càng nồng,Chu chương quỳ, ta muốn nhìn xem, ngươi giẫm ta một cước này không phải tùy tiện nói giẫm liền thôi!

Nghe Chu chương quỳ mòi mòi, nàng lắc đầu, cười nhạt, nàng cũng không phải loại đàn ông.

“Có lời gì mà không thể để mọi người nghe?” Đậu Hoa lại hô lên.

“Đứng rồi, đứng rồi” Người xem chỉ sợ thiên hạ không loạn ồn ào hỏi.

Chu chương quỳ âm thầm cắn răng, chỉ đành lấy tay đưa tiền tới “Đây là tiền mua được...”

“Là mười quan tiền?” Cố Thanh Nương cười yếu ớt hỏi, nhìn tiền trong tay hần.

Chu chương quỳ gật gật đầu “Đúng thế, tiểu nương tử, vẫn là tám cân, giá tiền...”

“Chu chương quây, chẳng lẽ tiểu Tuyền ca còn chưa hướng người nói?” Cố Thanh Nương cười nói.

“Nói? Nói cái gì?” Chu chương quây ngẩn người.

Xem gương mặt khuôn mặt tươi tắn tuy có chút nhợt nhạt, đầu óc Chu chương quây bỗng oanh một tiếng.

Hắn nghĩ tới, lúc này tiểu Tuyền ca mới vừa chạy vào nói với hắn...Này, Cố tiểu nương tử là muốn mặc cả.

Cố Thanh Nương nhìn sắc mặt Chu chương quây, trên mặt như trước cười nhạt, tuy trong mắt nàng đã bị kín một tầng sương mù dày đặc.

Chu chương quây khựng lên, trên mặt hiện mấy phần kinh ngạc.

“Tiểu Tuyền ca?” Hắn nói, sau híp mắt suy tư “Ta mới xuất môn trở về, còn chưa gặp hắn, Cố tiểu nương tử có chuyện cứ nói.”

Cố Thanh Nương nhìn mắt hắn không khách khí “Chương quây xem qua được của ta?”

“Lướt qua thôi...” Chu chương quây tay vuốt cằm râu, tâm lý khó xử, tới cùng nên nói đã xem hay chưa xem đây?

Muốn nói không xem, cô nương này có hay không rao giá trên trời?

“Mới vừa rồi tiểu Tuyền ca cầm vào trong. Chương quây không nhìn thấy tiểu Tuyền ca đi?” Cố Thanh Nương nhắc nhở hắn.

Chu chương quây khòe miệng giật giật, nhìn cô nương trước mắt.

Này...Cố gia tiểu nương tử nghe nói thân thể nhu nhược, mười ba tuổi bắt đầu giống mười một, đứng nơi đó, một trận gió thổi tới liền có thể ngã.

Nhưng xuất thân từ gia đình phần tử tri thức, thần thái đoan trang, từng hành động giờ tay nhắc chân đến nói cười mang nồng đậm phong độ của người tri thức, khiến người nhìn lại cảm thấy đoan trang hữu lễ, Lệ Nương nhà hắn muốn học cũng không học được a.

Như vậy hài tử này sẽ không có nhiều tâm nhân đi.

Chu chương quây suy nghĩ mắt nhìn xuống đồng thời nhủ mấy phần không hài lòng nói “Tiểu Tuyền ca, nhất thời không gặp liền dùng mảnh lời, lại đi nơi nào cãi cọ đi, quay về ta lại thu thập hắn!”

Không có trực tiếp trả lời chính mình có nhìn thấy được liệu hay không.

Lại hướng Cố thanh Nương nói “Tiểu nương tử có việc cứ nói.”

Cố Thanh Nương cười cười “Là như vậy, ta lần này tịnh chế Viễn Chí ống tre, hơn nữa...” Nàng mím môi nhìn Chu chương quây “Hơn nữa không phải tám cân mà là mười cân.”

Chu chương quây tay khẽ run rẩy, nhỏ một cọng râu, không dám tin tưởng nhìn tiểu cô nương phía trước.

Nàng nói cái gì? Mười cân? Đó là?

“Viễn Chí ống tre bao nhiêu tiền?” Cố Thanh Nương đột nhiên hỏi.

Chu chương quây sững sờ thuận miệng đáp “Hai mươi quan.”

Lời vừa ra khỏi miệng hắn thiếu chút nữa cắn rớt đầu lưỡi, vội bổ sung nói “Đây là giá nhập số lượng lớn...Cố tiểu nương tử...Người được là ít...”

“Ta biết...” Cố Thanh Nương gật đầu nói “Liên theo chương quây nói, chương quây người nói nhiều hay ít?”

Thấy tiểu cô nương trên mặt hiện trước cười nay sợ hãi, mang mấy phần ngượng ngùng, nhưng lọt vào mắt Chu chương quây lại cảm thấy như mũi nhọn.

“Thanh Nương...” Hắn nhìn không được mở miệng nói “Được liệu người là Viễn Chí ống tre? Người không nhớ lắm chứ?”

“Đương nhiên là Viễn Chí ống tre, là tự tay ta làm...” Cố Thanh Nương cắn cắn môi, sắc mặt ngưng trọng “Vẫn là khiến tiểu Tuyền ca cảm đến đây, chương quây người tự nhìn xem”

Cầm cái gì mà cầm, sớm đã bị lấy đi...Chu chương quây âm thầm cắn răng, cười trừ, khoát tay chặn nói “Xem cái gì, ta còn không tin Thanh Nương người sao, nói nghe xa lạ quá.”

Cố Thanh Nương cười “Vậy chương quây ra giá đi.”

Chu chương quây không tự giác vuốt tay vân vê râu, xoắn xuýt nửa ngày, mới chậm rãi nói “Viễn Chí số lượng không lớn...Nhưng là của Thanh Nương người hàng tốt... Mười quan tiền đi.”

“Mười quan tiền?” Cố Thanh Nương lặp lại, trên mặt hiện vẻ thất vọng, chần chờ khó xử mở miệng “ Theo lý thuyết Chu chương quây không phải người ngoài...Bất quá, gia cảnh trong nhà ngày càng khó khăn.Chương quây, Thanh Nương mạo muội, muốn đi nơi khác hỏi một chút.”

Nàng nói xong liền cúi đầu, như là vì chính mình cự tuyệt mà xấu hổ.

Không bán? Chu chương quây cười khổ một tiếng, hôm nay nguoi không bán cũng phải bán cho ta.

“Như vậy đi, hàng xóm láng giềng.” Hần than thở, đồng tình nói “Thương lượng một chút, ta mua mười lăm quan tiền.”

“Mười lăm quan một sọt?” Cố Thanh Nương ngẩng đầu chớp mắt hỏi.

“Là một cân a.” Chu chương quây vội nói, chỉ sợ nàng muốn cự tuyệt, lời vừa nói ra khỏi miệng liền thấy tiểu cô nương hiện nụ cười cổ quái

.

Chết! Chu chương quây thật muốn cho chính mình một bạt tai.

“Một cân?” Cố Thanh Nương nhìn Chu chương quây, trên mặt kinh ngạc rồi đến ủy khuất hiện rõ ràng “Nguyên lai là Viễn Chí bán theo cân a..”

Thanh âm này tràn đầy trào phúng.

“Cố tiểu nương tử...” Chu chương quây ngơ ngẩn một khắc, ánh mắt dần sắc bén lên, hần nghiêm nét mặt nói “Nguoi hôm nay là ý gì?”

“Không có ý gì...” Cố Thanh Nương yên lặng nhìn xuống dưới, hơi ngẩng đầu lên, thẳng tắp hướng Chu chương quây nói “Được này ta không bán.”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Nói nhiều như vậy vẫn không đạt được kết quả như mong muốn?

Tiểu cô nương trước mắt nhu nhược như thế nhưng trong mắt Chu chương quây lại có điểm không giống.

Đoạn đối thoại vừa rồi lặp lại một lần trong đầu hần, lần này, Chu chương quây giặt mình mình bạch, chẳng lẽ ngay từ đầu mình là bị bẫy?

Cố Thanh Nương lần đầu nói không bán, liền bắt đầu thăm dò chính mình, tiện đà lần hai nhắc đến tiểu Tuyền ca, bức chính mình nói không nhìn thấy thảo dược, ngay sau đó nàng lại ném ra hai vấn đề thăm dò, nói thảo dược của nàng toàn bộ là thân Viễn Chí, chính mình lại lần nữa nhận, chỉ sợ rốt cuộc tiểu nương tử là khẳng định thảo dược đã bán đi, cho nên nàng nói cái gì thì liền cái đó sao, nghĩ cái gì muốn cái gì...

Chuyện này...Đây là đạo gì a, tiểu cô nương xuất thân gia đình tri thức cũng như vậy giả dối! Thật quá đáng!

"Cố tiểu nương tử, lúc trước hạ nhân bắt kính, lão phu đã xin lỗi, cũng nói đây là hiểu lầm..." Chu chương quây nhin lửa giận trong lòng, híp mắt trầm giọng nói "Tục ngữ nói làm người không thể quá tuyệt tình, phạm sự lưu ba phần, ngày sau còn phải gặp nhau không phải sao?"

Xem không khí nơi này dường như thay đổi, mọi người vây xem thấp giọng trò chuyện, không rõ vừa mới còn tốt, chỉ một câu nói liền nổi cáu a.

"Chu chương quây, lời này ta không hiểu a." Cố Thanh Nương nhợt nhạt cười, "Nguoi mua ta bán, chuyện tình nguyện, tục ngữ nói mua bán không có tình nghĩa ở đây, nguoi ta bất đồng giá cả, chẳng lẽ, vì chuyện này làm tổn thương hòa khí hay sao? Thế nào? Chu chương quây ý tứ là ta hôm nay không bán thảo dược cho nguoi, chúng ta liền thành cừu nhân hay sao?"

Nàng cười khổ một tiếng "Như thế ta nhất định phải bán thảo dược cho nguoi sao?"

Lời này vừa nói ra, mọi người bên ngoài nhất thanh ô lên.

Chu chương quây lời ghen tị tại cổ họng, lời nuốt không trôi nhả không ra, nhìn Cố Thanh Nương thế nhưng nói không ra lời.

Hần bị nàng moi ra giá tiền thực sự của Viễn Chí, lại bị nàng nhìn thấu chuyện Viễn Chí đã bị bán đi...

"Thảo dược là ta tự tay làm, trong nhà ta có lưu một cuốn dược trung thời cổ viết về phương thức tịnh chế thảo dược, tuy không dám nói thể gian lương phẩm, nhưng khẳng định Tiên nhân huyện không có người thứ hai làm được thành phẩm như ta..."Cố Thanh Nương chậm rãi nói, trêm mặt mang mấy phần tự tin "...Chu chương quây, ta nghĩ muốn giá tốt, chẳng lẽ không đúng?"

Chu chương quỳ một hồi phun ra, thân hình không khỏi quơ quơ, ý tứ tiểu cô nương chính là nhắc nhở mình đừng tùy tiện lừa gạt Viễn Chí của nàng, được nàng là độc nhất vô nhị a...

Ta phi... Chu chương quỳ kinh doanh hiệu thuốc bắc nửa đời người, vẫn là lần đầu tiên bị một tiểu cô nương chặn họng không nói được lời nào.

Hắn thật muốn sai người hướng Bành Nhất Châm đem được trở về, sau đó cho tiểu cô nương một trận mắt mịt.

Nhưng...đối phương là Bành Nhất Châm a... Bình sinh hứng thú của hắn là đối nghịch chính mình, nếu biết chính mình nhất định muốn lấy lại được, hắn vô cùng có khả năng mở miệng hồng hách, đề ra điều kiện cô quái nào đó làm khó dễ chính mình.

Không được, hôm nay coi như bán thân gặp xui, vừa vận gặp phải người không thể đắc tội, cũng chỉ có thể đắc tội chính mình a.

Chu chương quỳ than thở, khôi phục nét mặt tươi tắn, một mặt có chút oán trách nhìn Cố Thanh Nương nói " Người xem người tiểu hài tử, nói cái gì! Tục ngữ nói đến huynh đệ còn mình bạch tính toán sổ sách a, ta như thế nào cấu người? Như vậy đi..."

Hắn vắn về râu nghĩ nghĩ, xoay người đối diện với tiểu hòa kếp đang choáng váng nói " Đi, đem ba trăm quan lại đây."

Tiểu hòa kếp chớp mắt không kịp phản ứng, đầu óc sững sờ, một cân mười lăm quan, không phải nói lần này có mười cân thôi sao, tính kiểu gì ra ba trăm quan tiền?

"Phát gốc cái gì!" Chu chương quỳ trừng mắt mắng tiểu hòa kếp.

Tiểu hòa kếp nhắc chân chạy vào hậu đường, không nhiều lời cầm theo một xâu tiền tới, Cố Thanh Nương tiếp, hướng Chu chương quỳ nói " Chu chương quỳ quả nhiên công đạo."

Chu chương quỳ tự nhiên hiểu nàng đang trào phúng chính mình cũng chỉ biết cười.

Ta nuốt không trôi con tức giận này đâu! Tiểu nha đầu chúng ta chờ xem.

"Cố tiểu nương tử , đi từ từ!" Hắn lạnh lạnh cười nói " Người nên cẩn thận, đi chậm vẫn tốt hơn, chớ để sảy chân."

Cố Thanh Nương nghe vậy, quay đầu , ha ha cười.

Nàng trong lòng cười lớn, uy hiếp ta? Cố Thanh Nương nhìn Chu chương quỳ, ánh mắt nàng có chút tiêu điều vắng vẻ.

Nếu như ta bị một cái trường quỳ nhỏ nhỏ của hiệu thuốc bắc làm sợ hãi, ta sống còn ý nghĩa gì nữa, đừng nói đến chuyện bảo vệ thân nhân, thay đổi vận mệnh?

Cố thị tộc cũng tốt, Thảm gia cũng tốt, một cái đứng ra so với người một thương hộ cao hơn nhiều, trước mặt bọn họ, người Chu chương quỳ chính là một con kiến.

Ta Cố Thanh Nương là muốn đối mặt địch nhân như thế, địch nhân chưa gặp, trước sợ con kiến như người, sống lại còn có nghĩa gì?Không như kiếp trước trực tiếp chết đi!

Bất quá phải tạ tạ hắn, nếu không có hắn, dược liệu của Cố Thanh Nương không có nguồn tiêu thụ, nàng biết, chính mình quả thật có thể dựa vào chính mình có miếng cơm ăn!

Dựa vào chính mình kiếm bữa ăn, vì cái gì coi khinh muốn chính mình ăn nói khép nép? Nếu như nàng hồ đồ như kiếp trước, lại vì sinh cơ ngày sau, nuốt xuống một ngụm cũng không phải chuyện xấu.

Nhưng hiện tại không thể! Bây giờ nàng tuyệt đối không thể nuốt xuống được! Tại nàng biết rõ rành rành thời điểm này Chu chương quỳ đối đãi với mình như thế nào.

Nhân tất tự nhục mà hậu nhân nhục, nếu hôm nay nàng lui một bước, chính là nhận thua, trước mặt Chu chương quỳ vĩnh viễn nhượng ba phần!

Giống như kiếp trước của nàng, thời thời khắc khắc luôn nhường nhịn, thẳng đến lúc không còn đường để lui.

Hôm nay nàng chính là muốn bức chính mình bước ra một bước này, bước ra, vĩnh viễn không nhượng ai một bước, nàng cũng muốn nhìn xem, vận mệnh sẽ như thế nào!

Thấy nàng đột nhiên không hề chú ý lễ nghi mà cười lớn, Chu chương quỳ hơi ngẩn ra.

"Còn muốn tạ Chu chương quỳ mua hàng, nếu không nhờ Chu chương quỳ, dược ta bất quá không người biết đến." Cố Thanh Nương thu lại nụ cười, khôi phục khuôn mặt nhợt nhạt mỉm cười.

Nói chuyện, nàng quơ quơ tiền trong tay, lúc ra đến cửa ngoài, người xem vẫn chưa rời đi thấy nàng lại là kinh ngạc cùng hâm mộ.

"Như vậy bán được nhiều tiền?" Một người nhao nhao nói.

Nhìn thấy được của tiểu nương tử không phải giả, vẫn là lương phẩm thượng hảo, bằng không Chu chương quỳ lại đưa cho nàng nhiều tiền?

Đám người âm ỉ tản ra, hiệu thuốc bắc lập tức an tĩnh lại, tọa đường đại phu bảo trù chộp mắt, tiểu hòa kế an tĩnh cúi đầu suy tư.

Chu chương quỳ đứng tại chỗ, sắc mặt âm tĩnh bất định, nâng tay vỗ mặt bàn phát ra tiếng phịch.

"Chu chương quỳ hạ hỏa a" Có người đứng ngoài nhìn thấy ha ha cười nói.

Chu chương quỳ nheo mắt nhìn tới người nói, không mẫn không nhạt nói "Trương đại lão gia a, nơi nào không thoải mái sao?"

Nam nhân mập mạp Trương lão gia nghe vậy cũng không câu, Chu chương quỳ lửa giận càng lớn hấn lại càng cao hừng.

"Ta xem là Chu chương quỳ tâm lý không thoải mái đi?" Hấn ha ha cười nói, tuyệt không để ý đến sắc mặt Chu chương quỳ, duỗi tay đặt trên vai Chu chương quỳ "Tới tới, chúng ta vào trong phòng ngồi, để lão đệ ngươi bắt mạch, chữa bệnh a..."

Thời điểm Chu chương quỳ bị người kéo vào trong phòng, Cố Thanh Nương cũng bị một người chặn lại.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

"Tiểu cô nương rất lợi hại a" Bành Nhất Châm ôm cánh tay, liếc mắt nói, nếu như trên vai không vác cái hòm thuốc, rõ ràng chính là một tên đầu đường ác bá.

Cố Thanh Nương xem hấn không có nói chuyện, liền từ một câu này, nàng đã đoán ra người này là một trong những người vây xem, hơn nữa là một người thông minh xem nàng đối với Chu chương quỳ có chút tâm tư nhỏ nhỏ a.

Bất quá hấn không giống những người khác xem náo nhiệt xong thì tản đi mà ngược lại mơ tưởng cùng mình chào hỏi, vì mục đích gì thì Cố Thanh Nương không đoán ra.

Lấy bất biến ứng vạn biến, nàng không kinh ngạc cũng không kinh hoàng, chỉ là đem tay áo vò vò, cầm chắc tiền trong tay.

"Mấy đồng tiền trong tay ngươi, lão Bành ta không để trong mắt." Bành Nhất Châm ha ha cười nói, cảm thấy lúc này tiểu cô nương biểu hiện mới giống những tiểu cô nương khác, hấn ngoáy lỗ mũi, đảo tròn mắt, làm bộ dạng hòa nhã dễ gần, chẳng qua mặt mũi thật sự không thích hợp loại biểu tình này, nhìn qua muốn có bao nhiêu cổ quái liền nhiều cổ quái.

"Tiểu cô nương..." Hấn cười tí mắt nói "Thúc thúc còn có thể cho ngươi thêm tiền a..."

Cố Thanh nương đi vòng qua người hấn.

"Chao ôi, đừng thế..." Bành Nhất Châm không có kinh nghiệm giao tiếp với nữ hài tử, vội đứng lên gọi nàng.

Thấy cô nương bước chân không dừng ngược lại tăng tốc.

"Cố tiểu nương tử, ta muốn mua dược liệu của ngươi." Hấn lớn tiếng nói.

Sớm mình bạch nói có phải hay không, Cố Thanh Nương dừng bước xoay người lại.

"Ta hiện tại không có" Nàng nói.

Bành Nhất Châm thấy nàng chịu nói nói chuyện với chính mình, nhẹ nhàng thở ra "Không gấp, không gấp, về sau có liền mua."

Cố Thanh Nương nghe vậy không khỏi híp mắt nhìn "Không biết tiên sinh hiệu thuốc ở nơi nào?"

Không nghĩ tới tại chỗ Chu chương quỳ hiệu quả thật tốt, nhanh như vậy chuyện tốt đã tới cửa a.

"Hà Trung huyện, tới đầu huyện nhà ngói tứ gian, ngươi hỏi Bành Nhất Châm ai cũng biết." Bành Nhất Châm tự hào vỗ vỗ bộ ngực nói.

"Bành Nhất Châm? A..." Cố Thanh Nương lẩm nhẩm tên, danh tự này hấn là ngoại hiệu đi.

"...Hắc hắc đây là mọi người đặt cho ta...Khụ." Bành Nhất Châm nhìn không được khoe khoang "Mọi người nói tài châm cứu của ta tốt nhất, một

châm có thể khiến Diêm Vương nhượng bộ lui binh a... Hắc hắc, là mọi người ưu ái, kỳ thật..."

Nhìn trước mặt một đại nam nhân khỏe khoắn vẫn là khiêm nhường đong đưa, Cổ Thanh Nương nhin không được cười.

Các đại phu châm cứu bả tính trầm ổn tự trọng, như vậy cầu y người tài cảm thấy có thể tin cậy, trông hấn như vậy một cái nam nhân thô ráp bộ dáng thô phi, cũng không biết làm nghề này có no bụng qua ngày hay không.

"Tốt, Bành Nhất Châm..Ta ghi nhớ..Không biết tiên sinh muốn mua được liệu như thế nào...Bành?Bành Nhất Châm?" Nàng cười cười, đánh gậy lời hấn định nói, lời nói được một nửa đầu óc bỗng lóe một vệt sáng.

Cái danh tự này rất quen thuộc a !

Bành Nhất Châm không chú ý nàng khác thường, nghe hỏi, liền ha ha cười, tay to lớn vung lên thành một trận gió "Chỉ cần là được liệu của ngươi, tiểu nương tử cứ việc đưa tới chính là..."

"Ngươi là Bành Nhất Châm!" Cổ Thanh Nương đột nhiên thanh âm cất cao, nàng không khỏi bước lại gần, giương mắt ngó gần nhìn nam nhân trước mặt.

Bành Nhất Châm biết chính mình rất có danh, tuy bây giờ chỉ hạn chế tại huyện Hà trung, nhưng hấn tin tưởng sớm hay muộn tương lai chính mình nổi danh khắp thiên hạ, nhưng, trước mắt tiểu cô nương rốt cuộc có phản ứng kịp, một bộ như sấm đánh bên tai.

"Chính là tại hạ, a a a..." Hấn tâm khiêm nhường nói mấy câu văn vẻ nho nhã, nhưng ức chế không nổi đắc ý cười lên.

"Ngươi chính là Bành Nhất Châm..." Cổ Thanh Nương nhìn hấn, lẩm bẩm nói, lắc lắc đầu "Không thể..."

Mười năm sau, thần y Bành Nhất Châm vang danh thiên hạ, các thế gia đại gia tộc bỏ một số tiền lớn mời hấn, hoàng thất Đại Chu cũng muốn đem hấn vào Thái Y Viện, càng quan trọng hơn là, Bành Nhất Châm, là quý nhân của Thẩm An Lâm! Chính là hấn đã chữa khỏi hai chân tàn phế của Thẩm An Lâm, hấn mới có thể rong ruổi trên chiến trường, lập nhiều chiến công, đuổi tay được kẻ thừa tước vị phủ Viễn Công, cũng là hấn dùng chân đá nàng.

Nghe nói thần y Bành Nhất Châm xuất hành không phải xe ngựa không đi, một thân nho nhã trắng thuần, phụ nhân Cổ Thanh Nương luôn sông trong nhà vô duyên không được nhìn thấy chân dung, nàng sinh bệnh còn không đủ trình độ cùng tư cách mời thần y.

Nhưng người nam nhân này nào có nửa điểm bộ dáng thần y? Lôi tha lôi thôi, trên người còn mang hương vị giang hồ a.

Cổ Thanh Nương ánh mắt lạc trên cái hòm thuốc tại phía sau lưng hấn, thế nhưng có gắn một cái chuông nhỏ leng keng a, có lẽ hấn thật chính là thần y chuyên đi mọi nơi chữa bệnh đi.

Trông mặt nàng hoài nghi, Bành Nhất Châm cảm thấy rất mất mặt.

"Ta dám can đoan, lảng giềng tám huyện gần đây kêu ta Bành Nhất Châm, có lẽ địa phương khác còn kêu Lư Nhất Châm Dương Nhất Châm gì gì đó, nhưng Bành Nhất Châm..." Bành Nhất Châm đem bộ ngực vỗ phách phách vang lên "Liền chỉ có một mình ta!"

"Thực là ngươi? Ngươi chính là thần y Bành Nhất Châm?" Cổ Thanh Nương nói nhỏ, nàng đột nhiên hỏi hấn, lúc ấy phải tìm cơ hội gặp mặt thần y.

Hỏi hấn, nàng cười khở một tiếng, hỏi hấn thật sự nhiều.

"Chao ôi, tiểu nương tử?" Bành Nhất Châm nhìn tiểu cô nương đang thất thần, không khỏi âm thầm suy đoán nàng sẽ không có tật xấu gì đi? Nhưng vừa xem nàng tị Chu chương quẩy như kẻ cầm ăn phải Hoàng Liên, lại cảm thấy sẽ không, nếu không châm nàng một kim xem sao?

Đang nghĩ ngợi lung tung,tiểu cô nương thần sắc lại khôi phục bình thường, hoặc giả nói, so với lúc nãy còn muốn tinh thần hơn, một cặp mắt hạnh, phá lệ sáng ngời, giống như thấy đã thú...

Bành Nhất Châm không khỏi run run, này liên tưởng cái gì vậy?

Bất quản mười năm sau hấn có phải thần y hay không, chỉ bằng hấn kêu Bành Nhất Châm, Cổ Thanh Nương cảm thấy chính mình không thể bỏ qua hấn, này là trời xanh ban cơ hội cho nàng, cơ hội báo thù.

Thẩm An Lâm, ngươi muốn hai chân đi lại bình thường a, ta xem ngươi sao có thể tông quân chinh chiến, còn có thể giành được tước vị phủ Viễn Công, thế nào đạt được công danh thành toại, còn thế nào hưu thế cũ cưới thế mới.

"Bành tiên sinh đã nghe qua đại danh, ngươi có thể thu mua được của ta, là vinh hạnh tiểu nữ..." Cổ Thanh Nương nháy mắt giãn ra mà cười, cúi đầu thì lễ.

"Ha ha, tiểu nương tử khách khí, được ngươi làm thực không sai a, có thể thu mua được như vậy là lão Bành ta may mắn." Bành Nhất Châm ha ha cười nói.

Cổ Thanh Nương cười nhạt một tiếng, trong mắt hiện mấy phần cảnh giác, lời này dễ ngọt tiểu hài tử đi?

"Người có được liền đem đến Hà Trung huyện đi, giá tiền thương lượng, lão Bành ta chỉ ít dám can đoan sẽ không nghĩ nà gia hòa bình thường tâm đen tối ..." Bành Nhất Châm cười nói một mặt hướng hiệu thuốc bắc Chu chương quây lác lác đầu "Bất quá chính là nhường tiểu nương từ người nhiều đi chút lộ..."

"Không ngại" Cố Thanh Nương cười nói, nghĩ nghĩ mang mấy phần cảm kích nói "Vẫn là đa tạ Bành đại phu người..."

Lời còn lại nàng không có nói, nhưng Bành Nhất Châm nghe hết sức minh bạch.

Náo mộ trận này, người sáng suốt liền biết Chu chương quây tuyệt đối không thu mua dược liệu của Cố Thanh Nương, thậm chí còn có khả năng tại lúc người khác thu mua liền ngáng chân, đối với thời điểm này chủ động thu mua dược của nàng, không nghi ngờ là đối địch Chu chương quây, đối với Cố Thanh Nương là đem than trong ngực tuyết rơi đại ân nhân, giá trị tuyệt đối được nàng Cố Thanh Nương tồn tại cảm kích.

"Tốt liền nói tốt, là Cố tiểu nương từ được tốt thôi, không thiếu nguồn tiểu thụ." Nghe nàng nói lời cảm tạ, Bành Nhất Châm nhẹ nhàng thở ra, khó nén tiểu ý héch miêng nói, hần nói chuyện, mở cái hòm thuốc ra, để Cố Thanh Nương xem.

Nguyên lai lại là hần mua Viễn Chí chính mình, Cố Thanh Nương giật mình, Bành Nhất Châm không có nói thêm nữa, nói địa chỉ xong liền cáo từ.

Theo bóng lưng hần Cố Thanh Nương suy nghĩ, người này tới cùng là có mục đích gì? Bất quá, không quản mục đích là gì, chỉ cần hần kêu Bành Nhất Châm, chính mình liền cùng hần nhất định giao tiếp.

Bất quản hần vì cái gì, ta là vì Thâm An Lâm!

Cố Thanh Nương hít sâu một hơi, ánh mắt kiên định, trời xanh đã ban cho nàng cơ hội này, nàng vì cái gì muốn buông tha.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Song Hỉ

Thấy Cố Thanh Nương cảm về tận mấy trăm văn tiền, Tào thị giật nảy mình, Cố Thanh Nương đơn giản kể lại đầu đuôi sự tình, Tào thị nghe xong nửa buổi không có nói chuyện.

"Thanh Nương, người là hài tử..." Rất lâu sau, Tào thị mới thờ dãi nói chuyện, duỗi tay muốn xoa đầu Thanh Nương muốn nói lại thôi, tâm lý có chút kỳ quái, hài tử này thế nào lại tính khí quật cường hùng hổ dọa người a?

Cố Thanh Nương biết ý tứ mẫu thân muốn khuyên nàng nên nhịn, không nên đắc tội với Chu chương quây, vì mấy trăm tiền đoạn về sau không có nơi bán được.

"Nương, hôm nay nếu nhìn chuyện này xuống, ngày sau liền nhận được vô số ủy khuất, loại người như Chu chương quây, chính là một tiểu nhân nắn rần buông, đối với loại người này, không thể thuận theo hần, ta chính là hiểu hần, biết trong lòng hần tính toán gì, ta cũng không sợ hần a." Cố Thanh Nương nói.

"Thanh Nương, chúng ta... Bị người coi khinh là không thể ngăn nổi, người tổng thể..." Tào thị cười khổ một tiếng.

Cố Thanh Nương gắt gao mím môi, mở miệng nói "Coi khinh có thể, nhưng không phải bọn hần có thể chỉ vào mặt chúng ta mà nhục mạ!"

Nàng nắm chặt tay "Nương, người đừng lo lắng, không phải là chuyện mua bán không thành sao, Chu chương quây không mua thì thôi, đối với người sinh ý tới nói chuyện, đây là chuyện thường, hần không đến mức cùng ta thành cừu nhân không đội trời chung, tối đa, không cùng giao tiếp mà thôi, đối với hần không tổn thất gì, đối với ta, vốn là có khó khăn, nhưng hiện tại cũng không tính a..."

Nàng cười đem chuyện Bành Nhất Châm nói ra.

"Vị Bành Nhất Châm này ta biết..." Tào thị nói "Phụ thân người mấy năm trước cánh tay đau chính là thỉnh hần..."

"Phụ thân đi tìm hần xem bệnh?" Cố Thanh Nương kinh ngạc, nàng chính là một điểm ấn tượng cũng không có, bất quá không có ấn tượng là chuyện bình thường, trước kia nàng mỗi ngày là ngầy ngô đại đột sống qua ngày, giống kẻ đầu gối, nơi nào thì có ấn tượng.

"Không phải hần" Tào thị cười "Là phụ thân hần, nghe người nói số tuổi, hần bây giờ là Bành Nhất Châm đã do con hần tiếp nhận."

Nguyên lai Bành Nhất Châm là cái chiêu bài, Cố Thanh Nương giật mình, muốn cười, nàng nghĩ Bành Nhất Châm gia được đường biển hiệu danh tự cũng là Bành Nhất Châm ba chữ này đi.

"Ngày gia nhân lại là hòa thiên." Tào thị hơi hơi yên tâm

Cố Thanh Nương cũng gật gật đầu "Ta lên núi, hái nhiều thảo dược, sớm vượt qua giai đoạn này."

Tào thị gật đầu, tâm đầu vì nữ nhi mấp máy hạ xuống mấy sợi tóc.

Đào nửa sọt Viễn Chí, lúc nghỉ ngơi Cố Thanh Nương ngồi trên núi đá, khẽ cau mày, cúi đầu, tâm lý như mơ hồ nghĩ.

Nàng phải hay không sắp sửa lấy việc hái thuốc hoặc nói bán dược liệu để sống? Chỉ ít trước mắt, không có thủ đoạn mưu sinh khác, Cố Hải còn ba kỳ thi, mà thời gian ba kỳ thi này mất bao nhiêu thời gian, cũng không có người nói chuẩn, có người trong ba năm một mạch liền thành, cũng có người phí cả đời người, ví dụ như phụ thân nàng.

Chỉ bằng tài nghệ ít ỏi, sinh hoạt như trước không có cam đoan, Cố Thanh Nương mấp máy miệng, nàng dù sao lại nửa đường nhận được dược liệu, lại rất nhanh bỏ lại, muốn thực dựa vào cái thủ nghệ này sống, nàng cần học tập, nàng hiện tại phân biệt được dược liệu không nhiều, cách bào chế lại càng thiếu.

"Tìm sách xem là tốt a, nhất là quyển sách ở Thảm gia..." Nàng thì thảo tự nói.

"Muội muội..." Cố Hải phía sau đi tới.

Cố Thanh Nương quay đầu, nhìn Cố Hải nhanh chạy đến, không biết là chạy gấp hay vì chuyện khác, mặt đỏ rực.

"Người muốn xem sách gì?" Cố Hải nghe nàng tự nói, trên mặt tự trách, chính muội muội thích "Hiệu sách bán không thiếu.."

Cố Thanh Nương lắc lắc đầu, hiện tại bọn hắn không có dư giả tiền mua sách a "Ta nghĩ đến vốn dĩ trước kia xem quá dược liệu, không cái gì...ca ca, có chuyện vui?"

Nàng thấy Cố Hải khoe miệng cùng đuôi lông mày nhếch lên, giấu không được ý cười, đã rất lâu không có xuất hiện trên mặt thiếu niên này, từ khi phụ thân ốm chết, thiếu niên trên lưng áp lực đè nặng, rốt cuộc không có giống bạn cùng lứa tuổi có cuộc sống đầy đủ, thẳng đến lúc chết đi.

Cố Hải nghe vậy ý cười trên môi càng đậm "Hôm nay, tiên sinh nhượng ta tiến sân cao trung."

Cố Thanh Nương nghe vậy cực vui mừng "Thực?"

Đại Chu triều học đường, bình thường có ba cấp, theo thứ tự là lớp sơ cấp dành cho trẻ nhỏ, Cố Hải đã học xong cấp này nhưng so trên không đủ so thấp có dư lại chưa tham gia nhóm học sinh đi thi huyện, mà nhóm còn lại bao gồm chưa học xong cao trung hoặc đã học xong cao trung đang chờ kỳ thi huyện diễn ra, trong đó đương nhiên bao gồm nhóm học sinh do chính tiên sinh tuyển chọn, nhóm học sinh coi đây là vinh dự, hướng chỉ Cố Hải sắp sửa thi huyện, thời điểm này tiến sân cao trung thật là việc đại hi a.

"Ca ca..." Cố Thanh Nương vui mừng mà khóc, cầm chặt tay Cố Hải.

Cố hải nhin không được hai mắt đục ngầu, xoa đầu muội muội "Chỉ là, về sau thời gian học chiếm nhiều, không có thời gian hái thuốc cùng muội muội... Khiến muội muội cùng nương vất vả..."

"Ca ca nói cái gì vậy!" Cố Thanh Nương chùi nước mắt "Ca ca ngày đêm dùi mài kinh thư không phải vì nương cùng muội sao."

Chỉ có chờ đến ngày Cố Hải bộc lộ tài năng, khiến người khác không dám xem thường bọn họ, khiến nương cùng muội muội ngang hàng với nhóm tiểu thư phu nhân trong thân tộc, không, so với thân tộc còn phải tốt hơn.

Cố Hải nắm chặt quả đấm, ánh mắt đối muội muội kiên định gật đầu.

"Đi, chuyện vui mừng này nhanh nói cho nương biết." Cố Thanh Nương nắm cái sọt, lay Cố Hải chạy xuống núi.

Đi qua trường học, chưa đến giờ cơm chiều, một vài học sinh ở nhờ từ học đường tứ tán mà đi, hoặc ôm sách hoặc nói cười, trong đám người này, duy nhất một người trẻ tuổi đơn độc đứng lặng dưới khóm trúc, phá lệ không hợp.

"Là Thái học huynh." Cố Hải thấy, bước chân chậm lại.

Một lần trước, hắn chuyển lời mới khiến cho Cố Hải trải qua khảo nghiệm của tiên sinh, Cố Thanh Nương cũng ngừng lại.

"Chúng ta đi cảm ơn hắn." Nàng đề nghị.

Đối với Thái học huynh, Cố Hải vô cùng kính ngưỡng, nhất là về sau cùng hắn học chung, tâm lý lại càng thích thú.

Thế là hai huynh muội sửa sang quần áo đến gần hắn.

"Thái học huynh."

Thái Văn đứng nhìn lá trúc đong đưa không biết đang nghĩ chuyện gì, có rất ít người chủ động tới chào hỏi, có chút ngoài ý muốn xoay người, nhìn huynh muội hai người.

“Ừ.” Hần lạnh nhạt trả lời.

“Chuyện lần trước, đa tạ Thái học huynh.” Cố Hải nói, một mặt cùng Thanh Nương thi lễ.

Thái Văn thần sắc như trước, thản nhiên nói “Nhắc tay chi lao, không dám nhận.”

Cố Hải thi lễ lần nữa, đang muốn cáo từ, lại nhìn thấy thần sắc cô quái trên mặt Thanh Nương đang nhìn chằm chằm mặt Thái Văn.

Thái Văn cũng phát hiện ánh mắt này, trên mặt không tự nhiên nhưng cũng không có nói chuyện.

Hành vi một nam tử, hẳn chẳng hề chú trọng bên ngoài, soi gương bất quá là chỉnh quần áo, chưa từng chú ý đến tướng mạo chính mình, nhưng từ bên cạnh thị nữ với ngẫu nhiên gặp nhóm tiểu thư khuê các tránh né bàn tán xì xào, cũng biết bộ dáng được xưng tụng.

Bất quá chưa có vị cô nương nào lại trắng trợn nhìn chính mình chằm chằm như vậy.

Cố Hải kinh ngạc, muội muội không phải người thất lễ, mới muốn lặng lẽ kếp góc áo nàng, liền thấy muội muội xoải bước tiến một bước, đứng trước mặt Thái Văn.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bắt Bò Cạp

Triều Đại Chu tuy mang nặng lễ giáo, giữa nam nữ không phải hà khắc lắm, nhưng thanh niên nam nữ tiếp xúc gần như vậy vẫn sẽ bị người chỉ trích.

Thái Văn nhướng mày, Cố Hải miệng chưa kịp mở, Cố Thanh Nương đã nâng tay phải lên tại chỗ cổ Thái Văn tìm tòi.

“A.” Cố Hải thấy vật trong tay nàng không khỏi hô lên tiếng “Thanh Nương ... mau ném...”

Cố Thanh Nương nhanh tay bắt được một con Bò Cạp lớn, lúc này Bò Cạp bốn chân cử động, đuôi Bò Cạp ngo ngoay.

Thái Văn sắc mặt hiện tia kinh sợ, vô thức liếc nhìn xung quanh.

“Thanh Nương.” Cố Hải nhìn Thanh Nương cầm con Bò Cạp không động đậy, nâng tay muốn đem con Bò Cạp ra, nhưng lại sợ tay nàng bị thương, bị con Bò Cạp đốt trúng, không phải đau bình thường a, thậm chí có thể mất mạng, huống chi thân thể Thanh Nương vốn nhược, lại bệnh nặng mới khỏi, Cố Hải hai tay trái phải khó xử, cơ hồ muốn khóc.

“Không sao, không sao...” Cố Thanh Nương lấy lại tinh thần, cảm thấy tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực nàng.

Mới vừa thấy trên cổ áo Thái Văn có một con Bò Cạp, nàng ngừng thở, đầu óc trống rỗng, lại đơn giản nghĩ đến kiếp trước tại hiệu thuốc bắc của Thẩm gia, có một tiểu hòa kếp bắt lương rắp tâm dùng con Bò Cạp dọa nàng, được sư phụ già tới an ủi.

“Đừng sợ, con Bò Cạp dựa vào cái đuôi, nguoi như vậy, nắm đuôi Bò Cạp, nhất thời nó cũng không thể dọa được nguoi.” Sư phụ già hướng làm mẫu cho nàng nhìn.

Giờ khắc này, đầu óc Cố Thanh Nương xuất hiện rõ ràng hình ảnh tay lão sư phụ làm mẫu, ma xui quỷ khiến liền bắt chước theo mà làm.

Nhìn con Bò Cạp đang hoảng loạn trong tay, Cố Thanh Nương cũng bị dọa, tay gắt gao nắm con Bò Cạp không buông, không phải nàng gan lớn mà nhất thời không biết nên ném đi thế nào.

“Thanh Nương.” Cố Hải sắc mặt trắng bệch nhìn nàng, cắn răng đuôi tay muốn bắt lấy đuôi con Bò Cạp.

Con Bò Cạp đốt chính mình, cũng không đốt tiếp muội muội đi.

“Đừng động!” Thái Văn gào to.

Cố Thanh Nương giật nảy mình, lui về sau một bước, né tránh tay Cố Hải.

Thái Văn sắc mặt nặng trĩu, nhìn con Bò Cạp, dạn dò thêm lần nữa “Đừng ném, đem đốt đi.”

Cố Thanh Nương lúc này đang nắm đuôi Bò Cạp, nếu tùy ý buông tay, chỉ sợ bị đuôi con Bò Cạp đốt.

Nên xử lý thế nào? Cố Hải mặt đỏ lên, giơ tay lên nói “Không sợ, đốt liền đốt...”

Thái Văn nâng tay muốn ngăn hấn.

“Đó là muội muội ta!” Cố Hải nổi tính ngang ngược, trừng mắt quát, hấn còn nể mặt không có nói nguoi cái xui xẻo chọc người phiền toái, nhưng trên mặt ý tứ cũng không kém bao nhiêu.

Thái Văn nhìn hấn không có nói chuyện, duỗi tay xuống eo cỡi một cái túi thơm, huynh muội hai người còn không kịp phản ứng, đem gói tay lại nhanh chóng mở bao túi thơm ra chớp lấy đuôi Bò Cạp “Buông tay”

Cố Thanh Nương lập tức nghe theo, tay buông lỏng, con Bò Cạp rơi vào trong túi thơm, ngo ngoáy liên tục, nhưng vô dụng bị túi thơm bao lấy không có đất dụng võ.

Mọi người nhẹ nhàng thở ra.

“Để xuống đất để ta dẫm chết nó” Cố Hải nói.

Thái Văn lắc đầu không cử động.

“Trên người nguoi có thứ này...” Cố Hải chỉ túi thơm trên người hấn nói.

“Con Bò Cạp này cũng là một loại thuốc, rất đáng tiền a.” Nàng cười hi hi nói.

Cố Hải dở khóc dở cười, nhìn khuôn mặt trắng bệch của muội muội, lại lo lắng lại là nghĩ là sợ, bỏ qua Thái Văn và con Bò Cạp không nói đến.

“Đa tạ.” Thái Văn hướng Cố Thanh Nương nói.

“Nhắc tay mà thôi, Thái công tử không cần đa lễ.” Cố Thanh Nương vội trả lễ.

Này thực nhắc tay chi lao, Thái Văn nghe vậy bờ môi không khỏi hiện tia cười, nháy mắt liền biến mất, ngẩng đầu lại là biểu tình lạnh nhạt.

“Thái học huynh, nơi này âm thấp, xà trùng nhiều, nguoi không nên đứng lâu a” Cố Hải trong lòng sợ hãi nhắc nhở.

Thái Văn gật đầu, nói tiếng đa tạ, lại cũng không có tránh ra.

Một trận náo loạn này, Cố Hải cũng không còn tâm tình bắt chuyện cùng, liền cùng Cố Thanh Nương cáo từ.

Nhìn huynh muội hai người đi xa, biểu tình lạnh nhạt trên mặt Thái Văn bỗng xuất hiện tia lãnh ý.

“Là ai?” Hấn đột nhiên mở miệng nói chuyện.

“Thuộc hạ vô năng.” Trong không khí đột nhiên phát ra một tiếng nói, kèm với tiếng nói này từ trong rừng Trúc xuất hiện một người.

Thái Văn nhìn người trước mắt kinh ngạc.

Như vậy nói, hấn cũng không thấy ai ra tay? Họ thể nhưng phái ra cao thủ?

Như vậy nói, chính mình sống đối với người khác là uy hiếp càng lớn...

Trên mặt thiếu niên thể nhưng hiện một tia như có như không, tầm mắt hướng phương xa, lúc này huynh muội hai người chính là quay đầu lại nhìn.

Thật là may mắn!

“Nguoi đi đi.” Hấn đem túi đựng con Bò Cạp quăng đi.

“Vâng” Người trước mắt cũng không ngẩng đầu lên, duỗi tay chuẩn xác tiếp được túi thơm, nháy mắt không thấy đâu, như trước giờ không có xuất hiện.

Cố Hải cùng Cố Thanh Nương đi thật xa mới nói chuyện.

“Thanh Nương lần sau đừng làm thế!” Hấn mang mấy phần trách cứ nói.

Cố Thanh Nương đã khôi phục lại bình tĩnh, cười ứng phó.

“Thật may mắn a, nói, nguoi vận khí tốt, con Bò Cạp không đốt nguoi?” Cố Hải dù sao cũng là nam hài tử, đối với trò chơi mạo hiểm rất là hứng thú, tò

mở hỏi.

Cố Thanh Nương cười, giờ tay hướng hấn làm mẫu.

" Là từ trên sách biết được?" Cố Hải bắt chước động tác muội muội, cười nói " Ngươi xem thật nhiều a."

"Ta không cần tham gia thi cử, tự nhiên đọc không ít quái thư, cảm thấy thế mới thú vị a" Cố Thanh Nương nói.

Huynh muội hai người nói chuyện, lại quay đầu nhìn Thái Văn, gặp Thái Văn còn đứng dưới khóm Trúc, chỉ là bên cạnh thêm một người đang đứng nói chuyện.

Không biết sao con Bò Cạp trên người hấn?

Huynh muội hai người, không khỏi liếc nhau, lại thấy trong mắt đối phương nghi ngờ.

"Ca ca.." Cố Thanh Nương mở miệng nói.

"Không sao..." Cố Hải đánh gãy lời nàng, cười nói " Thái học huynh... ừm...chính là đắc tội không ít người, chắc có người trả thù hấn..."

Cố Thanh Nương nghĩ đến kiếp trước ca ca đến lớp học trong tộc, thường xuyên bị người dân giấy vẽ rùa đen sau lưng trở về, Thái Văn gặp được người này đùa cợt cũng thật là lợi hại, này muốn đốt một chút, hấn bị giày vò.

Cũng không biết người đắc tội thế nào, người ta muốn chinh hấn, Cố Thanh Nương nhin không được lại quay đầu nhìn, Thái Văn cùng người nọ đã biến mất, trông không chỉ có rừng Trúc theo gió lung lay.

"Ca ca, Thái học huynh là người nơi nào đến?" Nàng hiếu kỳ hỏi.

Xem hấn phong thái, sẽ không giống bọn hấn con cháu bình thường đến ăn nhờ ở đâu đi?

"Nói là Vạn Toàn huyện tới, ta cũng không rõ lắm" Cố Hải thuận miệng đáp "Học vấn rất giỏi, tính khí cũng vô cùng..."

Hấn hi hi cười nói, một phần tử tri thức không nên ở sau lưng người ta thị phi.

"..Học vấn tốt a, ít nhiều có điểm tùy hứng." Cố Hải cười nói, mang mấy phần dí dỏm thề lưỡi.

Học vấn giỏi? Trong trí nhớ mười năm sau không có ai trạng nguyên kêu Thái Văn.

"Ca ca về sau học vấn sẽ tốt, nhưng tính tình không thay đổi a, muội muội ta không nghĩ cả ngày cùng ngươi bắt con Bò Cạp a.." Cố Thanh Nương che miệng cười, bỏ qua không nghĩ tiếp.

Cố Hải ha ha cười, quát nàng, dù thế nào, hôm nay thực cao hứng.

Trở lại nhà, nghe thấy nhi tử tiến vào sân, Tào thị vui mừng mà khóc, Cố Hải trước bài vị phụ thân dâng hương.

"Nương, chuyện này không là gì, về sau còn cao hứng a." Cố Hải nói, trước bài vị phụ thân dập đầu.

"Tốt, các ngươi là hài tử ngoan." Tào thị một tay kéo đứa nhỏ, nức nở nói, lại mở miệng cười "Nương làm cho ngươi bánh thịt hoa sen, hôm nay chúng ta song hi lâm môn a..."

"Nương còn chuyện vui?" Cố Hải hiếu kỳ hỏi.

Tào thị liền kể chuyện Cố Thanh Nương cùng Chu chương quây và Bành Nhất Châm " Muội muội ngươi, được liệu có nguồn tiêu thụ a, cũng không uổng công nàng mấy ngày nay vất vả."

Cố Hải nghe xong trầm mặc một khắc, nhìn Cố Thanh Nương cùng mẫu thân muốn nói lại thôi.

"Sao vậy?" Cố Thanh Nương thấy hấn khác thường, vội hỏi.

"Ta nghĩ, này Bành Nhất Châm cùng Chu chương quây có quan hệ?" Cố Hải nói.

Cố Thanh Nương ngoài ý muốn nhìn hấn, ca ca chính mình tuy rằng đọc không ít kinh thư, nhưng tính tình lại giống Lăng Đầu Thanh, bằng không kiếp trước cũng không bị nhóm hài tử trong tộc trào phúng liên giận dữ không đọc sách nữa, cũng không tại lúc mẫu thân bị vũ nhục không nghĩ là do người trong tộc thiết kế cạm bẫy, không chỉ thù lớn chưa trả được, ngược lại đem chính mình vào tròng.

"Hấn như thế nào hảo tâm thu được muội muội?" Cố Hải nói tiếp, lông mày nhướng lên.

"Muội muội ngươi được tốt a, lại nói hấn nguyên bản liền bán..." Tào thị cười nói, vuốt ve lông mày nhi tử "Ngươi nghĩ quá nhiều, chúng ta cô nhi quả mẫu cái gì cũng không có, người ta không tính toán được chúng ta..."

“Được muối muối..” Cô Hải cau mày nói, thực tốt? Mới làm có mấy lần thôi, đã làm cho người ta dấm đặc tội Chu chương quày không nghĩ tới hậu quả mà tới thu mua?

“Nương bây giờ nói chúng ta cô nhi quả mẫu, lại không có thân tộc tương hộ, chính phải đề phòng người tính toán chúng ta.” Hân nghiêm nghị nói.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đưa thuốc

Tào thị nghe vậy vui mừng cười, vỗ vỗ đầu vai nhi tử “Con ta thực gia trưởng a... Tốt, nương biết, Bành Nhất Châm cùng Chu chương quày có quen biết, bằng không cũng không có thời điểm này đứng ra thu mua được của Thanh Nương, đây là đánh lên mặt Chu chương quày... Thanh Nương, người xác định thân phận hân, chúng ta chính là bán được, chớ để bị hân lợi dụng”.

Cô Hải thấy nương hiểu chuyện, nhẹ nhàng thở ra, cũng căn dặn muối muối “Người hằng ngày trong nhà không ra cửa, không biết lòng người hiểm ác...” Hân nghiêm túc nói, lúc nói trên mặt lại hiện tia tự trách thật sâu “Là ca ca không đúng.. nam nhi duy nhất trong nhà lại dựa vào nương cùng muối muối nuôi gia đình.”

Cô Thanh Nương mỉm cười nhìn hân, ca ca chính mình tâm lý mình bạch biết lòng người hiểm ác, nhưng hân không biết, sợ là Bành Nhất Châm lòng dạ rần rết a, một lần này nàng cũng muốn xông vào.

“Ta biết...” Nàng khẽ gật đầu, rung cánh tay, oán trách nói “Ca ca lại nói chuyện này đi...” Một mặt nhìn Tào thị nói “Nương, người xem, ca ca xem thường chúng ta nữ nhân a...”

“Đúng, Hải ca nhi xem thường chúng ta, tối nay không cho hân ăn bánh hoa sen nhân thịt.” Tào thị cười nói.

Cô Hải hắc hắc cười, tự đi chẻ củi.

Cô Thanh Nương ngoài ý muốn, ngoảnh nhìn nương, nương cũng nói lời truê đùa? Ấn tượng mẫu thân trước kia trong nàng là một phụ nhân ngày ngày trên mặt đầy buồn khổ a.

“Còn nhìn cái gì?” Tào thị cười nói, vuốt xuôi đầu mũi nữ nhi “Ta đi nấu cơm, người lấy ít nước tới.”

Mẫu thân có khả năng tìm niềm vui trong sự đau khổ, ca ca tâm tư trong thô nhưng tinh tế, hết thấy đều trong ấn tượng của nàng bất đồng, Cô Thanh Nương chờ đợi, nhưng rất nhanh thoải mái, chính mình cũng không phải giống trước kia sao.

Này không phải kết quả nàng mơ tưởng, một lần này tất cả đều muốn không giống nhau.

Ba ngày sau đó, Cô Thanh Nương lại chuẩn bị mười cân Viễn Chí, thêm một vài Thông khí, Hà Trung huyện tuy cách không xa, nhưng đi bộ cũng mất đoạn dài, Tào thị không yên tâm Thanh Nương đi một mình, mượn một chiếc xe cút kít nhất định đòi đẩy nàng đi.

“Nương, không đẩy củi đi.” Cô Thanh Nương nào chịu, thấy bó củi bên góc tường, vội cười nói.

Củi như trước không bán được, Hà Trung huyện so với Tiên Nhân huyện lớn hơn một chút, hơn nữa có chợ lớn hơn, nghe nói qua mừng một tháng ba luôn tổ chức hội chùa, người ở huyện lân cận đều tới đây.

Tào thị nghĩ đến, cười, vội đem củi đặt lên xe, củi chất cao lưng la lưng lay.

“Nhưng người phải đi bộ” Tào thị tâm đau nữ nhi, chần chờ nói “Không thì thôi”

Cô Thanh Nương nghĩ nghĩ cười mang vài phần bi thương, mẫu thân quan tâm nàng mà không cần bất kỳ hỏi đáp nào.

“Nương, Thanh nhi có thể tự đi.” Nàng đem được lược đã chuẩn bị sẵn cầm lên, khóa cửa, phụ mẫu thân đẩy xe, kéo kẹt đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Đến Hà Trung huyện mất một quãng đường xa, hai mẹ con vừa đi vừa nghỉ, mất nửa ngày mới đến nơi, Tào thị đã tới nơi này, còn có ấn tượng, cũng tranh thủ nghe ngóng được đường của Bành Nhất Châm.

Trước cửa một gian nhà không lớn không nhỏ, quả thật có treo cái biển viết to ba chữ Bành Nhất Châm.

Bên trong có một tiểu hỏa kê thấy các nàng đứng ngoài cửa thăm dò, chạy lại chủ động bắt chuyện.

“Xin hỏi Bành đại phu có ở đây không?” Tào thị hỏi.

“Bành đại phu đi khám bệnh tại nhà a...” Tiểu hỏa kể đánh giá các nàng, thấy xe đẩy củi, vẻ mặt hai người phong trần mệt mỏi hiển nhiên là đường xa tới đây “Đại thẩm muốn chuẩn bệnh trước ngồi chờ đi.”

“Nương, vậy chúng ta đến chợ bán củi đi.” Cố Thanh Nương nói.

Có thể sớm làm xong một chuyện liền tiết kiệm được chút ít thời gian, Tào thị gật gật đầu, tạ ơn tiểu hỏa kể rồi đẩy xe đến chợ.

Cố Thanh Nương lần đầu đến Hà Trung huyện, nơi này quả nhiên lớn hơn Tiên Nhân huyện, cửa hàng trên đường cũng nhiều hơn, hơn nữa phân chia loại hàng hóa rõ ràng.

Cố Thanh Nương cùng Tào thị một đường đi đến địa phương bán củi, bởi vì quá trưa mới đến việc mua bán đã diễn ra, người bán củi không nhiều, các nàng đỡ củi xuống xe, liền có ba người tiến tới hỏi, nhanh chóng định giá rồi đem củi đi.

“Đa tạ, đa tạ” Tào thị mỉm cười nói.

Người mua củi tuy không có vẻ giàu có, nhưng rất sạch sẽ, sắc mặt cũng không giống đại đa số người giàu có đi mua hàng như thế đi mua thức ăn.

“Ý, tiểu nương tử còn bán được liệu” Hần thấy dưới chân Thanh Nương đặt giỏ dược liệu, hiếu kỳ hỏi “Bán được liệu tới phía tây...”

Nhận tiền trong tay hân, Cố Thanh Nương cười nói “Đã có người mua...”

Người mua củi thấy vậy cầm củi đi, Tào thị tay cầm tiền khuôn mặt đầy vẻ vui mừng, tuy rằng đi xa, nhưng so với bán tại Tiên Nhân huyện nhiều hơn một nửa.

“Về sau người tới bán được, nương tới bán củi, không chậm trễ a.” Tào thị cười nói.

Cố Thanh Nương cao hứng, cùng Tào thị đi ra ngoài, nghĩ đến địa phương bán được mà người khách kia nói, không khỏi tò mò. Thời điểm giữa trưa, hai mẹ con tìm nơi mát mẻ ngồi ăn lương khô mang theo.

“Nương, ta đi phía tây xem địa phương bán được.” Cố Thanh Nương cầm một cái bánh ngô nói.

Tào thị gật gật đầu, dặn dò nàng mấy câu, không có ngăn trở, Cố Thanh Nương chần chờ một chút, cầm dược theo.

“Thanh nhi...” Tào thị nhíu mày gọi nàng “Không thể nay Tần mai Sở”

Cố Thanh Nương quay đầu cười cười, nói đã biết, nàng không phải đi bán dược liệu mà đi nghe ngóng giá trên thị trường, đã quyết định về sau làm nghề này, tất phải hiểu rõ giá cả để bản thân không bị rơi vào thế bị động.

Một đường hướng phía tây đi đến, người trong không khí hương vị thảo dược, một con đường có tận mười mấy quầy hàng, người người đi tới đi lui cò kè giá cả.

Cố Thanh Nương nhìn, đại đa số dược liệu là chưa qua bào chế, như nàng tinh chế Viễn Chí tuy cũng có, nhưng rất ít, chỉ tại mấy cửa hàng lớn mới có.

“Tiểu nương tử cần gì a?” Có người hô to nói với nàng, ánh mắt rơi xuống giỏ mộc “Viễn Chí. Tiểu nương tử, Viễn Chí người bán?”

Cố Thanh Nương gật đầu, đưa giỏ mộc “Đại thúc, Viễn Chí này bao nhiêu tiền?”

Nam nhân trung niên nhìn qua giỏ mộc, không chút đếm xỉa “Sao? Là Viễn Chí ống tre a...” Thần sắc hân chuyên chú mấy phần “Tiểu nương tử, là người...”

Ánh mắt hân đánh giá tiểu cô nương, thân hình gầy yếu, tuổi không lớn.

“...Là người trong nhà người làm?” Hần hỏi.

Cố Thanh Nương gật đầu, cùng đại gia tin tưởng nhiều tuổi đồng ý một dạng, tinh chế dược liệu đại gia cũng không quá coi trọng người trẻ làm.

“Đúng, không sai.” Hần khen ngợi, đang muốn nói giá tiền, liền thấy phía trước quầy hàng người nháo loạn.

“...Đồng lão gia tới bán được...”

Có người vỗ đùi “Lần này gặp may! Chính giữa trưa ít người thời điểm nghỉ qua Đồng lão gia bán được...”

Nói chuyện bất chấp mất tiền sinh ý, phản phò tiểu hỏa kể trông coi sạp, nhắc chân cùng đám người chạy, đám người tụ tập tại đầu phố.

“Có chuyện gì vậy?” Cố Thanh Nương tò mò hỏi.

Tiểu hỏa kể kể chân hướng đầu phố xem, nghe hỏi, trả lời “Đồng lão gia tới bán được a...”

“Đồng lão gia?” Cố Thanh Nương nghĩ nghĩ, là đại khách hộ đi? Đại gia muốn đi nhượng hấn tới mua được chính mình, bắt quá, chính mình tượng không phải chuyện như vậy

“Tiểu ca ngươi nói Đồng lão gia tới mua được?”

Tiểu hòa kế xuy một tiếng, một bộ dáng xem thường nhìn “Ngươi không biết Đồng lão gia?”

Ta vì cái gì phải biết? Cố Thanh Nương thâm nghĩ, lắc lắc đầu.

“Đồng lão gia có danh hào sư phó bảo chế, hấn lão nhân làm ra được, chính là nhất đẳng. Mua được? Hấn nơi nào đến mua được, là bán được... Theo lý Đồng lão gia không cần tới chợ để bán, nhưng Đồng lão gia nói, hấn xuất thân nơi này, không dám mất gốc, mỗi tháng định kỳ đến đây bán... Trách trách. Không biết đại thúc lần này vận khí không biết có thể cướp được ..” Tiểu hòa kế nói.

Chủ quầy ù rũ trở về, buồn bã “Còn không chen được vào, lại bị cướp sạch..”

Như vậy cao tay? Cố Thanh nương kinh ngạc, liền cùng nhân gia được liệu không đòi tiền đường như, còn thưởng...

“Lần này vì cái gì? Giá cao quá?” Tiểu hòa kế hỏi.

“Viễn Chí. Một lượng bạc..” Chương quầy đáp, về mặt tiếc nuối.

“Một lượng bạc.. Một cân?” Cố Thanh Nương luống cuống há mồm.

Chương quầy nhìn nàng, biết vị cô nương không phải khách quen của được hành, cười nói “Một lượng bạc? Hai lượng còn có người muốn, tiếc rằng không còn...”

Một lượng bạc một cân.. Đây là giựt tiền a! Cố Thanh Nương chỉ cảm thấy tim đang nhảy bùm bùm, nàng không khỏi nuốt nước miếng.

“Đại thúc.. Viễn Chí của ta cũng tốt.. Có thể bán bao nhiêu...” Nàng hỏi.

Chương quầy ha ha cười, mắt nhìn giỏ mộc “Thế nào? Tiểu nương tử cũng nghĩ bán một lượng một cân?”

Lời này nói ra khiến mấy người bên quầy hàng cách vách nghe được nhìn sang, thấy một cô nương trẻ tuổi cùng nhau cười lên.

“Tiểu nương tử... Ta trả ngươi mười lăm quan một cân chính là giá a, một lượng bạc cũng đừng mong nghĩ đến.” Chương quầy nói.

Mười lăm quan, ai.. Chu chương quầy lần trước cũng trả như vậy, đây là giá thị trường.

Cố Thanh Nương không nghĩ bán, trên mặt mang vài phần tiếc nuối nói quá thấp, xếp được vào trong giỏ cáo từ.

“Mười lăm quan còn thấp?” Chương quầy không nghĩ đến bị từ chối, hấn chần chờ một chút “Như vậy đi, ta trả mười tám quan..”

Xem ra giá tiền còn muốn cao hơn a..

Cố Thanh Nương trong lòng nhìn không được nhảy nhót, tính chế được liệu quả chính xác, nhưng nàng không nghĩ đến việc bán, nghe vậy chỉ cười cười cúi đầu đi tiếp.

Chương quầy ra giả như thế nhưng không đánh động được nàng, ngoài ý muốn, chao ôi chao ôi hai tiếng, cười nói “Tiểu nương tử thực mơ tưởng một lượng bạc một cân a?”

Phía sau ầm ầm tiếng cười, Cố Thanh Nương xách giỏ đi khỏi, không biết vì cái gì nàng cảm thấy rất kích động, một lượng bạc một cân, trời ơi, được liệu nguyên lai cũng có thể như vậy bán.

Nàng có thể có hay không như vậy số một? Được liệu nàng làm cũng được người tranh mua? Đâu giá mua?

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Luận được

Cùng Tào thị trở lại hiệu thuốc của Bành Nhất Châm, Bành Nhất Châm đã chờ ở đây.

“Tiểu cô nương, chúng ta nơi này ra sao?” Hấn ha ha cười nói.

“So với huyện chúng ta lớn hơn a.” Cố Mươi Tám Nương từ đáy lòng khen ngợi, trên mặt thâm ý cười nói “Đông tây bán đất hàng...”

Bành Nhất Châm minh bạch ý tứ trong lời nói của tiểu cô nương, cười lớn, cũng ngụ ý nói “Về sau muốn cùng tiểu cô nương làm ăn lâu dài a.”

Dứt lời hai người đều nhìn nhau.

“Mươi cân Viễn Chí ông tre, hai mươi quan một cân, đây là hai trăm quan.” Bành Nhất Châm thoải mái tính toán, đem tiền trao cho Tào thị “Đại nương người cất kỹ.”

Tào thị cùng Cố Mươi Tám Nương nói cảm ơn, bởi vì đường xá xa xôi không dám lưu lại, nhanh chóng đứng dậy cáo từ.

“Bành tiên sinh, thương nhân bán được nhắc tới Đồng lão gia, Đồng lão gia là ai?” Cố Mươi Tám Nương đi đến cửa tò mò hỏi một câu.

“Đồng lão gia bây giờ bán được?” Bành Nhất Châm hỏi lại, cũng không trực tiếp trả lời nàng mà hí hửng nói “Tiểu nương tử người nói đại phu chúng ta sợ nhất chuyện gì?”

Đại phu sợ gì? Vấn đề này rất đơn giản, chính là sợ gặp chứng bệnh không biết trị, hoặc chữa không khỏi bệnh thôi.

Bành Nhất Châm nghe nàng đáp, lắc đầu nói “Bệnh lạ chúng ta không sợ, từ năm Thần Nông dám vì thiên hạ ném bách thảo, đại phu chúng ta không gặp những bệnh lạ nữa, đừng nói không sợ còn mong được gặp, gặp được liền dám thử a...”

Tuy không biết nội tâm hần toan tính gì không, nhưng biểu hiện nói chuyện bên ngoài của Bành Nhất Châm hào sảng thú vị, Cố Mươi Tám Nương không khỏi hé miệng cười, ngay cả Tào thị cũng phì cười không thôi.

“A, sợ cái gì? Sợ người mắng chính mình lằng bằng đi?” Tào thị nhin không được nói ra suy nghĩ.

“Ý tứ không sai... Chẳng qua, chúng ta đúng là sợ bị người mắng lằng bằng.” Bành Nhất Châm vỗ tay một cái nói “Hắc...chính là..hấn thật xui xẻo...”

Người đại phu này cũng thật thô bỉ. Tào thị cùng Mươi Tám Nương cúi đầu nhìn nhau.

“Hắc..Thật lẽ a...” Bành Nhất Châm nhận lỗi, một mặt quay lại vấn đề chính, vẻ mặt thay đổi “Chúng ta sợ nhất chính là được liệu.”

Được liệu?

Tào thị cùng Cố Mươi Tám Nương vẻ mặt mờ mịt khó hiểu.

“Nói như vậy, chúng ta am hiểu phân biệt các loại bệnh, kê đơn thuốc cho người bệnh, nhưng chính là bệnh nhân uống thuốc mười ngày nửa tháng bệnh không thuyên giảm, người nói đại phu ăn nói thế nào?” Bành Nhất Châm hỏi.

“Đại phu không chẩn đoán đúng bệnh.” Một tiểu hỏa kể chen miệng vào nói.

Bành Nhất Châm xuy một tiếng, buồn bực lắc đầu rồi lại gật đầu, không nói chuyện.

“Là được liệu” Cố Mươi Tám Nương nghe vậy hai mắt sáng lên nói “Là được liệu không phát huy được công dụng.”

Bành Nhất Châm liên tục gật đầu, than thở nói “Nghĩ tiểu nương tử hiểu chuyện, ta trước giờ không có gặp được...Nói đâu người khác, ta ngay từ đầu không biết, chỉ nghĩ học nghệ không bằng người, chịu bị người ta mắng, đến cuối cùng mới biết nguyên lai là được bị làm giả!”

Cố Mươi Tám Nương nghe được chuyện thú vị, không nói, đứng cũng không thấy đau chân, chớp mắt hiểu kỳ lắng nghe hần nói tiếp.

“Ví dụ nói, ta có người bệnh bị mai hạch khí (cảm họng như có vật gì vướng trong họng) tự nhiên nghi sợ lá gan giải sàu hành khí tán kết (chỗ này ta chịu không dịch được T.T), cho nên ta kê đơn dùng bán hạ nấu lấy nước uống...” Bành Nhất Châm nhớ lại chuyện cũ, rung đùi đắc ý kể.

Cố Mươi Tám Nương không hiểu y lý, nghiêm túc nghe, ba người đứng trước cửa nói chuyện, người đi đường thấy náo nhiệt phá lệ cảm thấy hiếu kỳ.

“Phụ nhân uống thuốc nửa tháng, bệnh tình không đỡ, ngược lại càng nghiêm trọng, người trong nhà mau chóng tìm đại phu khác tới xem mới tốt lên, bọn họ tức giận tới tận cửa thóa mạ ta một trận, ta cũng không biết nguyên nhân chỉ cho rằng mình chẩn đoán sai, vừa tự trách vừa không chịu phục, vội muốn thỉnh giáo đại phu đó khám và xem tình hình chữa bệnh như thế nào, kết quả chẩn đoán bệnh vẫn thế, đơn thuốc không hề sai biệt, người bệnh uống thuốc tốt lên, người nói có kỳ quái hay không? Bực bội a...” Bành Nhất Châm vung tay về mặt khó chịu nói.

“Quả thật kỳ quái.” Tào thị nói.

“Kỳ thật không kỳ quái, biết nguyên nhân sau đó cũng không kỳ quái a.” Bành Nhất Châm nói “Lúc ấy ta tâm trạng ta không tốt, cơ hồ cơm nuốt không trôi, đêm không ngon giấc, ta không tin đó là trúng tà, ta mắng phụ nhân bốc thuốc sắc thuốc uống thuốc nhất định là không làm đúng lời ta dặn, thủ ba ngày ba đêm, liền bị người tổng ra khỏi cửa...”

Cố Mươi Tám Nương nhìn Bành Nhất Châm, không ngờ hắn là người quật cường.

“Về sau thế nào? Phát hiện bất đồng không?” Nàng hỏi.

Bành Nhất Châm vỗ bấp đùi “Không uổng phí, cuối cùng ta tìm ra được nguyên nhân, người đoán xem?”

“Thế nào?” Tào thị Cố Mươi Tám Nương cùng tiểu hòa kế ba người đồng thời hỏi.

Bành Nhất Châm rất vừa lòng thấy hiệu quả khi kể chuyện xưa của chính mình, hắc hắc cười ra vẻ thần bí, dẫn đo một khắc, khiến ba người càng thêm hiếu kỳ, mới chậm rãi nói ra “Cuối cùng ta tranh cãi với trưởng phu của phụ nhân kia làm đổ nồi thuốc, bã thuốc đổ lên chân ta, nóng quá, ta ngồi xuống mặt đất mới phát hiện ra vấn đề!”

“Phát hiện cái gì?” Tiểu hòa kế cùng Cố Mươi Tám Nương truy hỏi.

Bành Nhất Châm nhìn, thuận tay từ sau quầy hàng cầm ra một loại dược “Các người xem, đây là thanh Bán Hạ...”

Tiểu hòa kế nhận được, Cố Mươi Tám Nương thì mơ hồ coi như nhận thức.

“Các người có biết Bán Hạ được bào chế thế nào không?” Bành Nhất Châm thần bí hỏi.

Bình thường, hiệu thuốc bắc không nuôi nổi một sư phó bào chế, chính là trực tiếp lấy dược từ các dược hành hoặc hiệu thuốc khác bán dược, tuy nhìn qua là có hiểu biết về dược liệu nhưng đại phu không thể so với sư phó bào chế, một cái rõ ràng phân biệt người trong nghề a, khác nghề như cách một ngọn núi.

Cố Mươi Tám Nương chần chờ một chút, nhú mày nghĩ nghĩ, thăm dò nói “Đó là ngâm trong nước ...sau đó thêm phen nấu rồi đem thái mỏng.”

Bành Nhất Châm không ngờ nàng nói ra, kinh ngạc “A, tiểu nương tử...”

Bành Nhất Châm suy tư đánh giá nàng “Tiểu nương tử không phải mới vào nghề a, có chút hiểu biết...”

Cố Mươi Tám Nương không nói.

“Đúng, đúng là như thế, nhưng đừng xem thường việc ngâm và nấu, trong đó là quá trình quan trọng a “ Bành Nhất Châm nói tiếp, tay cầm Bán Hạ mở ra “Mùa đông phải ngâm mười bốn ngày, mà mùa hè phải mười ngày, thời điểm ngâm, ngày thứ nhất đổi ít nhất hai lần nước, chao ôi, đừng không đổi cũng không thể đổi nhiều lần, sau đó nếm thử, có vị tê cay, còn có, vị tê cay này không thể coi thường, sau đó thêm phen đem nấu, công đoạn nấu lại một giai đoạn khác a...”

Cố Mươi Tám Nương nghe đến say mê, nàng dựng thẳng lỗ tai lên chỉ sợ bỏ sót một câu.

“...Các người nghe một chút, chuyện này đơn giản sao? Là ai có thể làm hoàn hảo như thế?” Bành Nhất Châm thở phào nói “Con bà nó, lúc ấy hiệu thuốc bắc bán Bán Hạ, đừng nói cái gì mùa đông mùa hè, tổng cộng ngâm không đến ba hôm, tùy tiện nấu, thái miếng dày như bàn tay...Đừng nói ăn Bán Hạ ba tháng, dù là một năm cũng không hết bệnh!”

Thì ra là thế a, Cố Mươi Tám Nương im lặng gật đầu, nàng hiểu.

“Tiểu nương tử người nói dược trọng yếu hay không? Đại phu chúng ta sợ hay không?” Bành Nhất Châm nhìn Mươi Tám Nương hỏi.

Cố Mươi Tám Nương khẽ gật đầu, quá trọng yếu.

“Vị Đồng lão gia, chính là cao thủ bào chế dược, phạm là dược liệu qua tay hắn, so với dược liệu của người khác công dụng tăng gấp ba lần, trong mắt những đại phu chúng ta giống như hắn như vị Bồ Tát sống!” Bành Nhất Châm cười nói "Người nói như vậy có đáng để người trong nghề chúng ta hồ Nhất thanh lão gia? Người nói như vậy, có cần đem đi bán, có đáng giá người người tranh nhau mua?”

“Đáng giá.” Cố Mươi Tám Nương không do dự gật đầu, quá đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Hôn Ước

Bành Nhất Châm thấy nàng đáp sáng khoái, khẽ gật đầu, nói "Đáng giá, rất đáng giá, bào chế nói ảnh hưởng nhỏ là tới dược liệu, nói lớn là quan hệ sinh tử a, chúng ta tuy là đại phu chỉ chuẩn đoán bệnh của đối phương, còn công hiệu chữa bệnh cao hay thấp vẫn là quyết định bởi dược liệu tốt hay dở..."

Hắn than thở nói chuyện "Mấy năm trước có một đại phu chữa bệnh khiến người bệnh mất mạng, bị quan phủ phán tội thầy thuốc lang băm coi mạng người như cỏ rác, đánh gãy một chân hắn, lão đại phu luôn miệng kêu oan, oan khuất cùng tức giận tích tụ mà chết, kỳ thực hắn là không cam tâm, vậy nên một đơn thuốc chữa bệnh này ta nghiên cứu mất ba năm, rốt cuộc phát hiện ra hết thấy lai lịch là tại trên được..."

"Ra sao?" Cổ Mươi Tám Nương vội hỏi.

"Vì ba đậu sương (cây Mần Đễ).. "Bành Nhất Châm cảm giận nói " Vấn đề nằm trên hạt ba đậu dùng trong thuốc, tiểu nương tử ngươi biết hạt ba đậu có tính nóng, rất độc với người dùng?"

Ba đậu sương thường dùng dưới hình thức hạt nghĩa là hạt Ba Đậu đã ép hết dầu, sao vàng chế thành viên hoặc chế cao.

Cổ Mươi Tám Nương gật đầu, những điều cơ bản nàng là biết, tiếp lời nói " Cho nên ngươi mới mất ba năm giải nỗi oan cho lão đại phu kia."

Bành Nhất Châm khen ngợi gật đầu " Không sai, đúng là như thế " Chợt than thở " Đạo lý về bào chế ngươi cũng nên biết, nhưng sống trên đời vẫn có người không thèm đếm xỉa, lão đại phu cho người dùng hạt Ba Đậu, người chế được không phát huy được công hiệu mà ngược lại làm cho người bệnh đi đời nhà ma..."

Nói xong hắn thở hắt ra, tựa hồ thay lão đại phu kể nỗi oan khuất trong lòng.

Cổ Mươi Tám Nương im lặng khẽ gật đầu, Tào thị cũng than thở.

"Tiểu nương tử, ta xem ngươi có trình độ, nên tìm cái danh sư..." Bành Nhất Châm nghiêm nghị nói, lời chưa dứt thấy sắc mặt Tào thị cứng ngắc, đột nhiên nghĩ đến Cổ gia tuy rằng tàn lụi, nhưng không hơn không kém dòng dõi con cháu nhà quan, mà vị Cổ tiểu nương tử lại chân chính là thiên kim tiểu thư.

Một thiên kim tiểu thư lại có thể đi bán sư học bào chế a, vậy là cùng với việc hái thuốc mưu sinh tính chất hoàn toàn bất đồng, một khi bán sư là ngang hàng với bọn hắn, trở thành thợ thủ công dễ tiện thương nhân a.

Ngươi nghĩ gì khuyên một cái tiểu thư nhà quan đi bán sư học nghề, đây không phải nhục nhã nhà người ta a.

Bành Nhất Châm vội nhận lỗi, Tào thị mắt không nhìn lại cáo từ mà đi.

"Mươi Tám Nương?" Xem nàng tinh thần nặng trĩu, không khỏi ân cần hỏi han "Mệt mỏi sao?"

Cổ Mươi Tám Nương lấy lại tinh thần, lắc lắc đầu "Không mệt, không mệt, ta nghĩ đến vài chuyện.."

"Sao? Nghĩ cái gì?" Tào thị cười nói.

Nghĩ đến Đồng lão gia, nghĩ bào chế được liệu sao thần kỳ đến thế, nghĩ đến vừa nãy mỗi người tranh nhau mua được...

Tài nghệ, thì ra thần kỳ vậy a..

"Nương, ta nghĩ ta hiểu kỳ..." Cổ Mươi Tám Nương hé miệng nói.

"Hiểu kỳ ..." Tào thị cười nói, sau chần chờ một chút "Thế nào, ngươi sẽ không mơ tưởng học cái gì đi?"

Cổ Mươi Tám Nương không nói chuyện, nàng động tâm, thực động tâm, học được cái nghề, còn sợ không kiếm được ra tiền sao?

" Mươi Tám Nương, ngươi phải lập gia đình.." Tào thị nghiêm nghị nói.

Hai từ lấy chồng nói ra xuyên thấu nội tâm Cổ Mươi Tám Nương, nàng không khỏi giật mình, hô hấp có chút dồn dập.

"Nương..." Nàng duỗi tay bắt lấy cánh tay Tào thị " Ta phải hay không có mối hôn sự?"

Nàng nhớ được lúc trước cùng Thẩm gia có hôn ước, hiện tại nghiêm túc nghĩ tới, nhị thúc lúc mẫu thân cùng ca ca chết chủ động đề xuất nhận nàng làm con nuôi chỉ sợ là bởi lý do này.

Thẩm gia tại Kiến Khang tuy rằng không tính có bao nhiêu quý giá, nhưng có quan hệ mật thiết với đệ nhất phủ Viễn Công tại kinh thành, có một chỗ dựa lớn như vậy, tại Kiến Khanh cho dù bản địa thần Phật cũng phải nể bọn hắn ba phần, huống chi, thời điểm đó phủ Viễn Công đã có ý muốn nhận con cháu trong tộc làm con thừa tự nối dõi.

Thẩm tam lão gia gia có hai đứa con trai, tự nhiên cơ hội lớn hơn, ai cũng không đoán Thẩm tam lão gia gia có hay không một bước lên trời.

Nàng nhớ được nhị thúc đối đãi chính mình không tính là tốt, nhưng trên mặt cũng qua được, nhưng lúc nàng mười lăm tuổi, nhị thẩm đến thăm Thẩm gia, lúc trở về đối đãi thay đổi đại biến, mắng nàng một nhà lừa người, ăn không phải trả tiền, vân vân.. từ hạ nhân, nàng nghe được hôn ước của mình là giả, chính nàng hoảng loạn không biết phải làm thế nào, sau người Thẩm gia tới, nàng vẫn là giả nhập Thẩm gia..

Chuyện hôn ước tới cùng là thế nào? Là thật hay giả?

Tào thị thấy nữ nhi không chút kiêng dè nói, trên mặt kinh ngạc cũng chần chờ.

"Nương?" Cổ Mươi Tám Nương tâm lý muốn biết, lắc lắc cánh tay mẩu thân.

"Có.." Tào thị do dự đáp, thấy sắc mặt nữ nhi tức thì tái nhợt, không khỏi giật mình "Mươi Tám Nương? Ngươi không sao chứ?" Vội đỡ nàng ngồi trên tảng đá ven đường.

"Phải hay không là... Thăm gia tại Kiến Khang?" Cổ Mươi Tám Nương hít thở mấy hơi nhìn Tào thị hỏi.

Tào thị kinh dị, chuyện này, chính là trượng phu nói cho nàng chỉ một lần, không nghĩ đến nữ nhi thế nhưng cũng biết.

"Phụ thân ngươi nói sao?"

Cổ Mươi Tám Nương gật đầu, sắc mặt phức tạp, phức tạp cùng với ...hận ý.

Hài tử này? Theo lý thuyết, tiểu nữ nhi trong nhà nghe đến chuyện chung thân đại sự của chính mình, phải là thẹn thùng, xem bộ dáng nàng nhưng không giống thẹn thùng a...

"Là thực, đương nhiên phụ thân ngươi cùng Thăm tam lão gia là cùng trường, nói tới có chút buồn cười.." Tào thị ôn nhu cười nói, lời nói lại khiến nàng nhớ đến trượng phu lúc sống, trên mặt không khỏi buồn vui cùng đến.

Cổ phụ bằng tuổi Cổ Mươi Tám Nương đã theo phụ thân ly khai Kiến Khang, gia gia Cổ Mươi Tám Nương từng làm huyện lệnh Tiên Nhân huyện, nhưng con đường làm quan gặp nhiều trắc trở cũng không đạt tiền đồ gì lớn, liền từ quan về quê, mang một nhà già trẻ định cư tại Tiên Nhân huyện.

Trước mười tuổi Cổ phụ sinh sống tại Kiến Khang, sau mười tuổi bị cha đưa đến Tiên Nhân huyện, mười sáu tuổi đến trường lại trở lại thân tộc ở Kiến Khang học, đọc kinh thư chuẩn bị tham gia thi cử.

"Thăm tam lão gia là tam đệ đệ của Phủ Viễn Công, danh kêu Thăm Xương Ngộ...Hắn so với phụ thân ngươi nhiều hơn vài tuổi, thời điểm đi thi thì kết bạn.." Tào thị thủ thỉ nói, nắm tay Cổ Mươi Tám Nương, cố gắng nói lòng bàn tay nhỏ.

Cổ phụ lúc trẻ tư chất bình thường, mà vị Thăm tam lão gia cũng thế, bằng không cũng sẽ không trở thành một phòng không được sủng, nguyên bản hai người cũng không có giao tình gì, nhưng sau một cuộc thi, hai người ngoài ý muốn thi tốt, vừa lúc đến bữa uống rượu gặp gỡ nhau, cũng cảnh ngộ lận đận, hai người càng nói càng hợp, hận không gặp nhau sớm hơn, như vậy thành huynh đệ chí giao, đến cuộc thi thứ hai, hai người lại thi tốt, uống say, hai người chỉ điểm giang sơn sau này, thế nhưng định ra nhân duyên nữ nhi.

"Lúc đó Thăm tam lão gia đã có trường tử, mà ta mới gả cho phụ thân ngươi.." Tào thị khóe miệng mỉm cười, như đang nghĩ tới thời điểm tân hôn.

"Thăm An Lâm.." Cổ Mươi Tám Nương lẩm bẩm nói.

"Thăm An Lâm? Đúng, hài tử đó chính là tên này..Phụ thân ngươi chỉ nói qua một lần, ta không nhớ rõ.." Tào thị cười nói "Hài tử đó so với ngươi lớn hơn vài tuổi a."

Nàng hơi nghiêng đầu suy nghĩ.

"Năm tuổi" Cổ Mươi Tám Nương chậm rãi nói, cánh tay đang gát gao ôm lấy Tào thị thu lại, đan chéo nhau nắm cũng một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bỏ qua

Thời điểm nàng gả cho hắn mới mười lăm tuổi mà hắn đã hai mươi, tại Kiến Khang thậm chí cả Đại Chu triều đều nói, đến tuổi này còn không thành thân nam tử quả thực là lông phượng và sừng lân, đương nhiên đây không phải chuyện nghèo không lấy nổi vợ.

Nàng nghĩ hắn đang chờ nàng, chờ nàng đến tuổi, chờ nàng vì mẩu thân cùng ca ca làm tròn đạo hiếu, nàng cho rằng hắn là nam nhi trọng lời hứa...

"Mươi Tám Nương? Mươi Tám Nương?" Tào thị hoảng loạn lay vai nàng.

Hài tử thế này là sao? Sắc mặt trắng bệch, hô hấp gấp như vậy, hai mắt lại hồng...

Nàng ngẩng đầu nhìn trời, tháng năm trời đã bắt đầu nóng, Tào thị đứng dậy từ trên xe lấy ấm nước ra, mở miệng Cổ Mươi Tám Nương uy đi xuống.

Mặt trời nóng rực khiến nước trong ấm cũng âm ẩm, hơn phân nửa là chảy xuống vạt áo Mươi Tám Nương.

"Nương " Cổ Mươi Tám Nương che lồng ngực thở gấp, yếu ớt nhìn Tào thị "Ta không sao..."

Xoa dịu bất an trong lòng Tào thị, nàng duỗi tay tiếp ấm nước, chính mình từng ngụm từng ngụm uống.

"Chắc nóng quá lại thêm khát a.." Nàng đem ấm nước quơ quơ, một lần nữa cười lên nói.

Tuy sắc mặt vẫn trắng, nhưng thần sắc cũng tốt lên nhiều, không giống như vừa nãy khuôn mặt dọa người a, Tào thị thở phào một cái, tâm đầu, sờ trán nàng "Người, hài tử ngọc, mệt rồi, khát nước sao không nói..."

Cổ Mươi Tám Nương cười cười không nói chuyện, nắm ấm nước, đầu óc xoay chuyển.

Như vậy nói, hôn ước thực tồn tại, gả cho Thẩm An Lâm? Một lần nữa gả cho hắn?

Gả cho hắn, lại bị hắn hưu lần nữa? Bởi mỗi Cổ Mươi Tám Nương hiện tia cười châm chọc.

Chịu sỉ nhục một lần là đủ!

"Sau này thì.." Nàng hướng Tào thị, tỉnh táo lại, hỏi.

Nàng nhớ được phụ thân hai lần thi rớt, thâm tâm bị đã kích, lại bị người trong tộc cười nhạo, sau khi thành thân liền đem nương trở về Tiên Nhân huyện, từ nay ở chỗ này học hành quyết thi đỗ, cơ hội hồi Kiến Khang cũng rất ít, quan hệ cùng Thẩm gia thế nào?

"Sau a..." Tào thị than thở, trên mặt hiện tia phiền muộn.

Cổ Mươi Tám Nương nhân tình sáng lên, có vấn đề!

"Sau phụ thân người thi lần ba lại rớt, Thẩm tam lão gia thi đỗ, dù sao người ta gia thế nơi nào a... Tiền đồ tự nhiên cũng tốt lên..." Tào thị nói, trên mặt hiện tia hồ thẹn, nhìn Cổ Mươi Tám Nương.

"Như vậy nói, phụ thân cùng Thẩm gia không lui tới nữa?" Cổ Mươi Tám Nương hỏi.

Tào thị im lặng, vốn hai gia đình bất đồng địa vị, chẳng qua lời nói trong lúc vui đùa, quá khứ thiếu niên bốc đồng a, vẫn là ai cũng có con đường riêng muốn đi.

Những năm trước đây Thẩm gia không có tới đây bắt chuyện, từ đầu Cổ phụ còn sống có viết thư, lui tới hai lần hỏi âm ngôn ngữ càng lúc giữ khoảng cách, về sau triệt để không hồi âm.

Chắc hẳn Thẩm tam lão gia rất hối hận thời thiếu niên xúc động đi?

"Mươi Tám Nương.." Khuôn mặt Tào thị vừa hồ thẹn vừa mang nếp nhăn an ủi, mỗi hôn sự này thật tốt, nhưng sợ không dễ dàng mà thành.

Thì ra là thế! Mặt Cổ Mươi Tám Nương giãn ra cười, ý cười trong mắt càng lúc càng nồng, quái không được lần đầu tiên đến cửa làm mai bị cự tuyệt, nhị thẩm mang bộ dạng nhục nhã trở về, đối chính mình khó dễ.

Thì ra, Thẩm gia căn bản không thừa nhận mối hôn sự này? Sau vì cái gì mà thừa nhận?

Cổ Mươi Tám Nương tâm trạng vừa vui lên, lại lâm vào nghi ngờ.

"... Năm nay trở về, nương đi một chuyến đến Thẩm gia..." Tào thị tay phủ đầu vai nữ nhi chậm rãi nói, dùng giọng điệu kiên định chưa bao giờ có.

"Nương.." Cổ Mươi Tám Nương ngẩng đầu nhìn nương "Mối hôn sự này thôi đi."

Tào thị ngẩn ra, nhìn nàng không hiểu.

"Mối hôn sự này vốn là lời nói trong lúc say rượu, sao coi là thật?" Cổ Mươi Tám Nương nắm tay Tào thị nghiêm nghị nói.

Tào thị lắc đầu, nói "Quân tử thận trọng từ lời nói đến việc làm, Thẩm tam lão gia đã nói lời này, thế nào có thể không tính toán?" Nói xong còn vỗ vỗ tay nữ nhi "Người đừng lo lắng, Thẩm gia tuyệt không phải người thất tín bội nghĩa đâu..."

Điều kiện tiên quyết là chính mình chủ động tới cửa, đứng, tới cửa tìm bọn họ, xem bọn họ chủ động là không thể có chuyện này.

Cổ Mươi Tám Nương cười, kỳ thật cùng thất tín bội nghĩa không quan hệ gì lớn, nói tới chữ tín nghĩa phải xem là cùng loại người gì nói chữ tín chữ nghĩa a, lại nói, lời trong lúc say rượu, chỉ sợ bây giờ Thẩm tam lão gia hận kiếp này chưa từng cùng Cổ phụ gặp nhau.

Quái không được sau khi gả vào Thẩm gia, công công vẫn không cho nàng sắc mặt tốt, mỗi thời khắc nàng tồn tại lại nhắc nhở hần nhớ lại chuyện cũ a.

Quái không được Thẩm An Lâm đối chính mình lạnh nhạt, hôn sự này hẳn là không nguyện.

Chỉ có bà bà đối xử tốt với mình... Cố Mươi Tám Nương nhắm mắt hít một hơi thật sâu.

"Nương, người cũng nói, quân tử thận trọng từ lời nói đến việc làm, nói là làm" Nàng nhìn Tào thị nói "Thẩm tam lão gia ưng thuận hôn ước vốn là lời nói trong lúc say, sao nói thận trọng từ lời nói đến việc làm, chúng ta giờ vẫn tốt, làm gì phải tìm phiền não?"

Tào thị mơ tưởng nói gì đó bị Cố Mươi Tám Nương ngăn cản.

"Huống chi, bây giờ chúng ta cùng Thẩm gia không môn đăng hộ đối" Cố Mươi Tám Nương đứng dậy nói tiếp "Nếu như Thẩm gia chấp nhận mối hôn sự này, thời điểm phụ thân còn sống đã sớm lui tới, tuổi Thẩm An Lâm cũng không nhỏ... Còn có."

Nàng xoay người nhìn Tào thị "Ta nhớ thời điểm phát tang phụ thân cũng không có gặp người Thẩm gia tới..."

Tào thị cam chịu, than thở, nàng có phát thiệp gửi tới Thẩm gia, lúc ấy trong lòng tồn tại một tia hy vọng, kết quả ngoài dự kiến, xem ra Thẩm gia cùng chính mình hoàn toàn là người đi đường.

"Nương, người nói như vậy chúng ta lại tới cửa tìm, nói với người ta một câu lúc say, bức nhà người ta thực hiện lời hứa, há không phải tự làm mất mặt?" Cố Mươi Tám Nương nói.

Một lời nói như vậy, nghĩ chính mình khinh người quá đáng...

Tào thị nhàu mày, trên mặt kinh hoàng.

"Lại nói, nếu Thẩm gia quả nhiên hết lòng tuân thủ lời hứa, đối mặt với ước định không thể cự tuyệt, không thể không đáp ứng, ta tiến vào nhà họ, ngày sau..." Cố Mươi Tám Nương mang mấy phần cay đắng nói rồi nhìn Tào thị.

Bị người bức bách mà thành mối hôn sự, nghĩ đến người Thẩm gia tuyệt không cho sắc mặt tốt đi.

"Ta biết nương nghĩ muốn tìm cho ta một nhà khá giả sống qua ngày, Thẩm gia nhà cao cửa rộng, ta vào trong tất nhiên là cảm y ngọc thực sinh kế vô ưu, nhưng phải..." Cố Mươi Tám Nương không nhìn Tào thị, tầm mắt hướng đại lộ, đại lộ dài vô hạn, suy nghĩ của nàng cũng chậm rãi bay xa.

Sự thật trước mắt, Thẩm gia đã không được sinh hoạt cảm y ngọc, tính tới bây giờ hẳn Thẩm gia đã bán quang ruộng tốt đi, đương nhiên so sánh với Cố gia vẫn tốt hơn nhiều, nhưng thế thì sao?

Mỗi một mình ngồi trông trời nhìn đèn khô...

Mỗi một ngày hèn mọn nhận một quan tiền...

Sau chết đi cũng không biết nguyên nhân vì cái gì đi đến bước đường này...

Tào thị than thở một hơi, chính mình so với người khác hiểu rõ tính tình nữ nhi, sống trong nhà cao cửa rộng càng khó khăn, hơn nữa công bà không thích...

Bỏ bỏ..

"Mươi Tám Nương, uống nước nữa?" Nàng đứng lên, cầm ấm nước đưa cho nữ nhi.

Thành, Cố Mươi Tám Nương thở một hơi nhẹ nhàng, ý cười trên môi càng đậm.

"Không được, chúng ta nhanh chạy đi, ca ca về nhà không thấy chúng ta chắc lo lắng." Nàng tiếp ấm nước đặt lên xe, một mặt duỗi tay bắt đầu đẩy xe.

Thẩm An Lâm, một lần này ta và người như người xa lạ, không quan tâm người cái kẻ tiểu nhân hèn hạ, tàn tật chán nản sống không bằng chết, khiến người không cách nào thể hiện tài năng, coi như bồi thường ta bị vứt bỏ oan.

Tào thị thấy nữ nhi đẩy xe, vội chạy theo, nhìn nàng không quen đẩy xe cái lưng nhỏ lưng la lưng lay, hẳn không được chua xót, nữ nhi muốn cả đời thế này sao?

"Nương." Cố Mươi Tám Nương đoán được tâm sự trong lòng nàng, quay sang nhìn "Chúng ta sẽ có ngày khá lên a."

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bày tỏ ý tốt

Thời điểm Cổ Mười Tám Nương xách sọt thảo dược xuống núi, ánh nắng gay gắt, bây giờ mỗi ngày vào sáng sớm nàng lên núi hái thuốc, nửa ngày sau đó là thời gian nàng ở nhà tiến hành tịnh chế, đến chạng vạng nàng lại cùng mẫu thân lên núi, Tào thị chặt củi, lấy củi, nàng hái thuốc, như vậy nàng có thể cam đoan cứ bốn năm ngày lại đi một chuyến đến Hà Trung huyện, nàng kiếm càng được nhiều tiền.

Chậm rãi men theo ngã tư đường sau thấy một cái biển hiệu cửa hàng sách, nàng theo thói quen ngừng lại, không có đi vào trong tiệm, mà dừng bên ngoài quầy hàng phía trước, một mặt lau mồ hôi, một mặt thuận tay lấy từ trong góc khuất một quyển điển luận bào chế dược liệu.

"A!" Nàng phát hiện quyển sách nàng muốn xem không có nằm tại chỗ cũ, bị ai đó lấy mất thay vào đó là một quyển tạp chí quái đản.

Hai mắt Cổ Mười Tám Nương quét một lượt, mới thấy quyển điển luận nằm tại góc khác, chẳng lẽ cũng có người xem quyển sách này? Thời điểm nàng thấy quyển sách, mặt sách phủ đầy bụi đất, hiển nhiên rất lâu không có người chạm vào.

"Tiểu nương tử, ngươi nhìn trúng quyển này?" Tiểu hỏa kể đứng trước mặt thanh âm không mặn không nhạt vang lên.

"Ta đang xem..." Cổ Mười Tám Nương cúi đầu nói, trong lòng chột dạ, sự thật hiện nay nàng không có tiền mua bất kỳ quyển sách nào, nàng chỉ tới xem tạm thời.

Không biện pháp, nàng vĩnh viễn không thể dựa vào việc bán Viên Chí kiếm tiền.

Tiểu hỏa kể nhân thân khinh thường, Cổ Mười Tám Nương kiễng chân lên thò tay lấy quyển điển luận, lật đến trang trước đó đã xem một lần, rất nhanh nhập thần, một mặt xem một mặt nhanh chóng ghi nhớ trong đầu, về nhà sẽ sao chép a.

thu gà nhà nuôi thu gà nhà nuôi thu gà nhà nuôi

Cổ Mười Tám Nương sau bị tiểu hỏa kể không bình tĩnh ho khan năm sáu lượt mới lưu luyến không rời đặt sách xuống, tính tiền độ này, ước chừng phải bảy tám ngày nữa mới xem xong, xem xong lại phải đọc lại một lần nữa, Bành Nhất Châm đã nói, bào chế dược liệu từng bước trong đó vô cùng quan trọng, một chi tiết nhỏ không những cứu mệnh mà có thể chế thành độc dược, nàng nhất định phải nhớ thật chuẩn.

Cổ Mười Tám Nương cúi đầu không nhìn ánh mắt khinh thường của tiểu hỏa kể, nàng cảm giỏ thảo dược quay ra ngoài, chuyện này nàng không thể làm chủ, tương lai nhà dư dả, nàng nhất định quay lại đây mua thật nhiều sách.

"Mười Tám Nương, Mười Tám Nương..." Có người phía sau gọi nàng.

Cổ Mười Tám Nương quay đầu thấy Đậu Hoa gánh đòn gánh tới đây, trên vai nàng đeo thêm cái giỏ đựng đậu hũ, từng bước đi lung la lung lay nhìn cũng có một phen phong vị a.

"Cười cái gì?" Đậu Hoa vượt qua nàng, gặp nàng cười vội hỏi.

"Đậu Hoa tỷ tỷ quả thật xứng danh đậu hũ Tây Thi a..." Cổ Mười Tám Nương ha ha cười.

"Ngươi cùng bọn hần toàn nói lời này!" Đậu Hoa xấu hổ véo Cổ Mười Tám Nương "Ta đi tố cáo nương ngươi!"

Cổ Mười Tám Nương cười xin tha thứ, Đậu Hoa cũng không có thực véo nàng, hai người khoác tay cùng nhau đi.

"...Như vậy nói bán được giá tốt?" Đậu Hoa thấy nhiều dược liệu, vừa vui mừng vừa cao hứng "Cũng đáng giá đi đường xa a..."

Nói có trẻ môi " ...Chu chương quầy hần không biết nhìn hàng đi!...Sau này hần tới cầu ngươi bán dược liệu cũng đừng bán cho hần a."

Cổ Mười Tám Nương hé miệng ra cười, Đậu Hoa lại hỏi chợ Hà Trung huyện lớn không, có nhiều người không, cảnh có đẹp không, Cổ Mười Tám Nương nhất nhất đáp, đang nói chuyện bỗng xuất hiện một người cản đường.

Hai người đang cao hứng nói chuyện kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn hai nữ tử đứng trước mặt, một người trong đó mặc quần lụa mỏng xanh biếc, mắt sáng rực ngà, mà người kia trông có vẻ nhút nhát làm nền cho nàng kia a.

Cổ Mười Tám Nương không nhận ra các nàng, về mặt nghi ngờ.

Đậu Hoa nhận được, ý cười trên mặt rất nhanh biến mất, nhìn cô nương không nóng không lạnh nói "Chu tiểu thư a, muốn đi nơi nào? Thế nào chặn đường?"

Ngươi tới chính là thiên kim duy nhất của Chu chương quầy Chu Lệ Nương, nghe lời Đậu Hoa nói nàng không có câu, ngược lại nhìn các nàng nở nụ cười ngọt ngào.

"Đậu Hoa muội muội, khỏe.. " Ánh mắt nàng trực tiếp dừng trên người Cổ Mười Tám Nương "Đây là Cổ tiểu thư..."

Nói chuyện trên mặt hiện mấy phần xấu hổ, cúi đầu thi lễ " ... Cổ tiểu thư...Lệ Nương thay phụ thân xin lỗi ngươi..."

Cố Mươi Tám Nương lúc này mới biết nàng là ai, hơi hơi hoàn lễ không dám nhận nói Chu tiểu thư quá lời.

"Ta về sau mới nghe phụ thân nói, đúng là ta không quản nô tài cần thân va chạm Cố tiểu thư..." Chu Lệ Nương trên mặt vừa phẫn hận vừa hổ thẹn, nói chuyện nước mắt lấp lánh "... Ta cùng phụ thân cũng không có thân thích dựa vào, cả ngày quan tâm việc buôn bán, quản giáo lười biếng, thế nên mới gây ra loại chuyện không khoải trá, mong Cố tiểu thư ngàn vạn đại nhân đại lượng, chớ đối với cha ta có vết rạn, cha ta là có người xúi giục a..."

Dong dài nói một tràng tóm lại nàng là tự trách bản thân cùng xin lỗi Cố Mươi Tám Nương.

Cố Mươi Tám Nương mỉm cười nghe không có chen lời vào, tầm mắt nàng liếc trên người nha đầu bên cạnh Chu Lệ Nương, nha đầu khoảng mười ba mười bốn tuổi, lại không phải Hạnh nhi, nghĩ đến thực bán đi, cảm thấy có chút buồn bã.

Đương nhiên nàng không có hảo cảm với Hạnh nhi, nhưng cảm giác được hành vi gánh tội bị giết chết vô tội có chút thương hại.

Kỳ thật chuyện không tính là đại sự, chẳng qua là việc mua bán không thành, huống chi người sai là Chu chương quỳ, sao lại giận vô duyên vô cớ đổ hết lên nha đầu không có quyền nói chuyện.

Quả nhiên tiểu nhân không độ lượng, Cố Mươi Tám Nương không khỏi than thở.

"Việc này không phải người nhận lỗi là xong a, chúng ta cũng là người mua bán, ai nghĩ các người ra giá tiền thấp, các người lừa gạt Cố Mươi Tám Nương cũng không tính là đại sự gì, chẳng qua sai Hạnh nhi mắng chửi người đã không nhận lỗi, huống chi còn vu cáo hãm hại người ta làm được giả..." Đậu Hoa rất hiếm thấy Chu Lệ Nương trước mặt mình ăn nói khép nép, nhất thời hứng trí, thuận tiện giáo huấn nàng.

Chu Lệ Nương gật đầu, lại hướng Cố Mươi Tám Nương "Thật...Đúng xác là chúng ta không đúng."

Nàng nói chuyện lại thì lễ, Cố Mươi Tám Nương gờ tay vịn chặt nàng, thân nhiên nói "Chu tiểu thư đa lễ, chuyện đã qua thì thôi a."

Chu Lệ Nương nghe vậy cười, giữ chặt tay Cố Mươi Tám Nương "Cũng đừng gọi ta là Chu tiểu thư Chu tiểu thư, kêu ta Lệ Nương là tốt a..."

Cố Mươi Tám Nương cười cười, rút tay mình về.

"Tốt, trở về nói lại với phụ thân người a, kiếm nhiều tiền là không sai, nhưng đừng giả dối chúng ta mua bán có quy củ..." Đậu Hoa hi hi cười nói.

Chu Lệ Nương nhìn nàng một cái, cười gượng, trên mặt hiện một tia khinh thường nhưng không tránh thoát được mắt Mươi Tám Nương.

"Cố tiểu thư hái thuốc?" Nàng cũng không tránh ra, mà vẫn như trước thân mật nắm tay Cố Mươi Tám Nương nói chuyện, xem giò được "Dược này nhất định hiệu thuốc bắc chúng ta thu."

"Dựa vào cái gì?" Đậu Hoa xen vào nói "Tự có người ra giá cả, làm gì nói nhất định bán cho người! Còn nói thay cha người nhận lỗi, người cũng là cái người không nói đạo lý a."

Chu Lệ Nương lúng túng, nhẫn không được trừng mắt nhìn Đậu Hoa, trong lòng mắng mấy chục lần, cố ý cùng ta đối lập a? Trên mặt cũng áy náy mà lại lo sợ cười "Không phải không phải, ta không phải ý tứ này...Ta là nói... Cố tiểu thư chớ cáu chúng ta, lại không tới cửa..."

Nàng muốn nói lại thôi, cúi đầu, trên mặt xấu hổ.

"Không phải bởi vì chuyện này.." Cố Mươi Tám Nương nhìn "Đây là có người ra giá tốt, thật sự không thể bán cho người khác."

"Chính là, các người không muốn, khẳng định không ai muốn mua dược Mươi Tám Nương sao? Chính là có người ra giá đặt hàng..." Đậu Hoa cũng cùng nói, trên mặt đắc ý hả hê, thực sáng khoái, nàng chưa từng gặp Chu Lệ Nương cúi đầu trước người khác a.

"Thật?" Chu Lệ Nương vui sướng cười, rung tay Mươi Tám Nương "Tuông lai có dư thừa nhất định phải đem đến chỗ chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thất Tịch

Duỗi tay không đánh khuôn mặt tươi cười, Cố Thập Bát Nương khẽ cười gật đầu.

"Người không có chuyện gì chứ? Chúng ta mau trở về thôi, còn nhiều việc phải làm nữa. Thật không nghĩ tới Chu đại tiểu thư thực rảnh rỗi nha." Đậu Hoa

nói.

Chu Lệ Nương âm thầm cắn răng, nhìn Cố Thập Bát Nương cười nói "Thực quấy rầy Cố tiểu thư..."

Nói xong, nghiêng người nhường đường, bỗng nghĩ đến cái gì vội nói "Đúng rồi, lễ Thất Tịch cũng sắp tới. Cố tiểu thư, chúng ta cùng nhau đi xem rước đèn đi!"

Sau lại bổ sung thêm một câu "Đến lúc đó, Tôn tiểu thư cũng ở đây, tất cả chúng ta sẽ có chỗ ngồi tốt."

Tôn tiểu thư chính là thiên kim tiểu thư huyện lệnh, Chu Lệ Nương này cùng nhóm tiểu thư quan gia qua lại mật thiết. Đậu Hoa không khỏi cảm thấy ngọt ngào, bấu môi, đem câu ta cùng Thập Bát Nương đã hẹn trước nuốt trở vào.

Nàng không quên, Cố Thập Bát Nương kì thật cũng là tiểu thư con nhà quan, chút giao tình này là nàng nghĩ ra, bản thân nàng chẳng qua là con gái của thương hộ mà thôi.

"Chuyện này... Thực không khéo, ta cùng Đậu Hoa đã có hẹn trước..." Cố Thập Bát Nương cười nói.

Trên mặt Chu Lệ Nương hiện tia kinh ngạc, mắt nhìn Đậu Hoa mà Đậu Hoa cũng không khác là mấy nhưng rất nhanh tươi cười.

"Thực không khéo..." Chu Lệ Nương không dám mở miệng mời Đậu Hoa, mang theo Cố Mười Tám Nương không ngại, dù sao thân phận ở chỗ ấy. Nhưng với Đậu Hoa thì không giống nhau, mang nàng ta đi chẳng khác gì muốn cho nhóm Tôn tiểu thư mắng chết sao.

Cố Thập Bát Nương tạ ơn nàng rồi cùng Đậu Hoa khoác tay nhau cáo từ.

"Thập Bát Nương, ngươi không cảm thấy nàng ta đang diễn kịch?" Đậu Hoa thấp giọng hỏi "Chu Lệ Nương nàng là người giả dối."

Cố Thập Bát Nương không có trả lời mà hỏi ngược lại "Đậu Hoa tỷ tỷ, có người cùng phụ thân ngươi cãi nhau, ngươi giúp phụ thân ngươi hay là người kia? Gặp người đó trên mặt lại hướng người ta nhận lỗi, nói nói cười cười được không?"

"Ta diên mới như thế a, ai dám cùng phụ thân ta cãi nhau, ta mắng người đó! Gặp mặt người đó ta phải đánh một trận mới hả giận." Đậu Hoa lập tức chống nạng nói, tựa hồ thực đang đứng trước mặt người dám bất kính với phụ thân nàng.

"Nếu người sai là phụ thân ngươi thì sao?" Cố Thập Bát Nương cười hỏi.

"Phi! Dẫu có sai thì đó cũng là phụ thân ta!" Đậu Hoa nhanh chóng đáp.

"Đổi lại là ta cũng như vậy." Cố Mười Tám Nương cười nói, lật bàn đọc "Văn tử vi phụ ần, phụ vi tử ần, không nghe thấy phụ tử tương ngôi vậy, luật pháp như thế, nhân tình như thế."

Đậu Hoa không biết chữ, nghe nàng nói không khỏi to đầu "Thập Bát Nương, ngươi nói cái gì? Cái gì phụ phụ tử tử, chúng ta đang nói Chu Lệ Nương, ngươi lại nghĩ tới nơi nào rồi."

"Nói chính là phụ tử không xa, như ngươi nói phụ thân ngươi cùng người cãi nhau, ngươi không hỏi nguyên do hẳn là đứng về phía phụ thân ngươi. Đây không phải lỗi lầm gì, ngược lại là thói quen của con người." Cố Thập Bát Nương ngừng cười, trên mặt hiện lãnh ý, quay đầu lại nhìn. Chu Lệ Nương sớm đã hòa vào trong đám người không nhìn thấy đầu "Hôm nay, Chu Lệ Nương nàng gặp ta mà chỉ vào mũi ta thóa mạ vài câu, ta còn kính nàng là cái quân tử, không nghĩ đến nàng mang tâm tư tiểu nhân".

Đậu Hoa nghe thấy, giật mình, chợt hừ một tiếng "Ta sớm nói nàng làm bộ làm tịch giả mù sao mưa. Mọi người còn không tin, tất cả ai cũng thích nàng như vậy. Chỉ có Thanh Nương có suy nghĩ giống ta a, chúng ta không để ý nàng". Đậu Hoa cao hứng nói, rốt cuộc có người cùng chính kiến với mình, hơn nữa còn có thư lý làm chứng. Nàng càng nghĩ càng cao hứng, rung cổ tay Cố Thập Bát Nương "Thập Bát Nương, lễ Thất Tịch chúng ta cũng xem rước đèn đi, ngươi yên tâm, cậu ta có tiền dựng cái đèn thật cao, chúng ta cũng có chỗ ngồi tốt."

Mặt Cố Thập Bát Nương giãn ra cười "Được"

Thất Tịch là ngày hội náo nhiệt của toàn bộ đại Chu triều, huyện Tiên Nhân tuy nhỏ nhưng không ngoại lệ. Thời điểm trung tuần tháng sáu sau thất thất hội chùa liên chuẩn bị bắt đầu. Hội chùa chính thức bắt đầu từ mừng một tháng bảy đến mừng bảy tháng bảy thì kết thúc, này thất thiên tại thành Tây Ngạc Hoàng điện đáp đàn chào xướng tuồng vô cùng náo nhiệt.

Học viện tại mừng bảy tháng bảy ngày này phóng nhất thiên giả, đại gia có thể vào thành du ngoạn.

Thái Văn căn bản không định ra ngoài nhưng đúng dịp có một người bằng hữu từ xa tới đây thăm hỏi. Đây là thời điểm mười sáu mười bảy tuổi thích náo nhiệt, lý nào lại bỏ qua ngày hôm nay.

Vừa đi đến phố đi xuống vô cùng náo nhiệt, người bạn đi bên cạnh thì sững run mà Thái Văn càng lúc càng không bình tĩnh, mãi cho đến khi thấy một cửa hàng sách mới có thể tạm hoãn một khắc.

"Địa phương nhỏ như vậy lại có sách tốt." Bằng hữu ở trước giá sách lật xem, đưa ra một tên khai sinh chữ ướt át thư liếc mắt đưa ghèn cười nham nhở.

Thái Văn thuần túy là tiền mượn sách hương khí chậm rãi tâm cảnh, nghe không nói một lời, lại là bên cạnh một cái tiểu hòa kế nói chuyện hấp dẫn hẳn.

"Chao ôi! Nha đầu lại tới..."

"Thật chán ghét! Sao lại có người mặt dày như thế?"

"Đúng vậy, nàng xem gần mười ngày nửa tháng..."

"Xem bộ dáng nghèo kiết xác không có tiền mua của nàng ta kia"

"Còn mua cái gì? Chỉ sợ sớm đã xem xong rồi."

Thái Văn nghe người ta nói qua có nhiều học sinh gia cảnh nghèo, thường thường hội làm một vài đực vách tá quang sự, nhưng nữ hài tử thì rất hiếm lạ.

Hắn không khỏi đem tầm mắt hướng bên ngoài, so với địa phương khác trên phố, cửa hàng sách cũng ít khách dừng chân, ở bên ngoài trước cửa hàng sách, một nữ hài tử đang đứng đắn người chú ý.

Nàng cúi đầu, tay chuyên chú lật một quyển sách thật dày, đưa bản thân tách rời khỏi náo nhiệt ở bên ngoài.

Hóa ra là nàng! Thái Văn nhận ra, không khỏi khẽ gật đầu.

"Nhìn cái gì?" Người bằng hữu đuổi tay trước mặt hắn quơ quơ, thuận theo mắt hắn nhìn, thấy một tiểu cô nương mặc quần áo vải thô, trang điểm giản dị, người cúi đầu chỉ thấy cằm nhỏ nhắn.

"Thức ăn sơn dã nhìn qua cũng ngon miệng" Người kia hi hi cười nói.

Thái Văn nhìn hắn, nói "Đấy là muội muội Cố Hải."

"Cố Hải?" Người kia nghĩ nghĩ "Người nói chính là người giữa trưa uống nước thay cơm?"

"Ta nói nhiều như vậy, ngươi chỉ nhớ kỹ một điều này?" Thái Văn cau mày nói.

Bằng hữu hắc hắc cười, dùng ngón tay gõ gõ đầu vai hắn "Nhớ chứ nhớ chứ, chỉ là cái này thú vị, ta nhớ người nói hắn tuy có không túc, nhưng cần có thể bỏ vụng về, cũng là khả tạo tài thời."

Thái Văn xem mắt hắn đang nhìn sách của chính mình, tên sách ướm át phá lệ dễ thấy, không khỏi nhủ mày đây ra hai bên.

Người bán hàng lúc này lại đi ra, ánh mắt xem thường, dùng chổi lông gà quét tới quét lui trên vài quyển sách, thỉnh thoảng ho khan vài tiếng.

"Ca ca bỏ ăn cơm dành tiền mua giấy viết, muội muội đứng xem sách, huynh muội hai người này cũng thật hiếu học nha" Bằng hữu cười nói, hắn nói chuyện từ điểm nội hoàng ra, Thái Văn không biết hắn muốn làm cái gì, cùng ra.

"Thập Bát Nương, Thập Bát Nương, người xem xong rồi?" Đậu Hoa từ bên cạnh xuất hiện chụp lấy cánh tay Thập Bát Nương hỏi, tay còn lại làm một cử chỉ sinh động như thật con thỏ bái nguyệt.

Cố Thập Bát Nương bị nàng vỗ, từ trong sách lấy lại tinh thần, còn chưa kịp nói lời nào, liền thấy bộ dạng kì quái của người bán hàng "Đúng a, tiểu nương tử xem xong rồi phải không? Nhìn trúng? Mua hay là không mua a?"

Cố Thập Bát Nương mặt hơi đỏ, cứng đầu để sách xuống nói tiếng không mua, bỗng có người cầm lên nói

"Mua, ta thay tiểu nương tử mua."

Cố Thập Bát Nương nghe vậy ngẩn ra, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một công tử trẻ tuổi đang nói chuyện, mặt mũi thanh tú, trên người mang theo một cỗ khí phú quý. Nhìn cũng không nhận được nên tầm mắt lập tức dừng tại người bên cạnh công tử kia, người đó không phải là Thái Văn sao.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Thái Văn nghe bằng hữu mạo muội nói, định đuổi tay ngăn cản nhưng cũng đã muộn.

"Tiểu nương tử, chúng ta cùng ca ca ngươi đều là chỗ quen biết, ngươi đừng quá khách khí..." Công tử một mặt cười nói vui vẻ, mặt khác giờ tay gọi

tiểu hóa kể lại đây.

“Đa tạ công tử...”. Cô Thập Bát Nương vội cúi đầu cảm ơn, liền đưa ra một xâu tiền cho tiểu hóa kể đang đứng phát ngốc bên cạnh “Chỉ là tiểu nữ đã mua nó nên không dám để công tử phải tiêu phí tiền bạc”.

“Hử? Ngươi mua? Ngươi có bao nhiêu tiền?...”. Công tử lắc đầu không để ý, định nói tiếp thì bị Thái Văn đứng đằng sau lưng chọc vào người, không khỏi nhếch miệng. Hắn quay lại nhìn thì thấy Thái Văn sắc mặt tối sầm, đôi lông mày nhíu lại đến cực hạn, làm cho những lời hắn định nói ra đành phải vội nuốt vào.

“Tiểu ca, ngươi cảm tiền xem đủ không?” Cô Thập Bát Nương hướng tiểu hóa kể nói.

Này đến rốt cuộc là diễn trò gì? Tiểu hóa kể có chút không hiểu, nhưng mà vẫn là mua, hắn vội đếm tiền trong tay, lập tức mặt mày hớn hờ cười nói “Đủ, đủ, hai mươi văn tiền liền đủ”.

Đậu Hoa nghe đến giá tiền thì đứng trơ ở một bên như con thỏ nhò há hốc mồm.

Cô Thập Bát Nương nhận tiền thừa xong thì hướng tiểu hóa kể nói lời cảm ơn, cầm lấy sách, sau đó quay ra thì lễ với Thái Văn và vị công tử kia “Tiểu nữ cáo biệt hai vị học huynh”.

Thái Văn hơi gật đầu, xem như lời chào hỏi, Cô Thập Bát Nương mới cùng Đậu Hoa ra về.

“Chao ôi, này tiểu nương tử...” Công tử trẻ tuổi lắc lắc đầu “Ta đây là có hảo ý giúp đỡ, vậy mà nàng còn không cảm kích...”. Thái Văn liền tròn mắt nhìn hắn.

“Rồi. rồi. ta biết rồi...” Công tử không dám nói nhiều, vội chấp tay nói “Là ta sai, biến chuyện tốt thành chuyện xấu, nếu không tiểu nương tử cũng sẽ không mất tiền...”

Thái Văn quay đầu không thèm nói với hắn, cất bước đi trước, công tử vội ném sách sang một bên nhanh chóng đi theo phía sau.

“Ta biết phần tử trí thức lúc nào cũng tỏ vẻ thanh cao, chỉ là không nghĩ tiểu cô nương này cũng vậy...ngươi nói hiện tại bọn họ cũng là nghĩ quá nhiều... không phải chỉ là một quyển sách thôi sao...thực quá nhỏ mọn mà... Thôi thôi, được rồi được rồi, ta không nói không nói...”

Giọng nói từ từ mất hút, tiểu hóa kể nhìn hai cái bóng lưng đã đi xa thì bĩu môi khinh thường, vỗ vỗ quyền thoại bản bị vị công tử kia ném lại “Rõ là, còn tưởng là kẻ lắm tiền, chẳng phải xem cả nửa ngày còn không mua được một cuốn sao...”

“Thập Bát Nương” Đậu Hoa vừa né tránh người trên đường, vừa kính sợ nhìn Cô Thập Bát Nương đang cầm quyển sách trên tay, nguyên lai một quyển sách lại quý như vậy, thực đúng là nữ tử nhà trí thức cùng nữ tử con tiểu thương không giống nhau, lại dám bỏ từng ấy tiền để mua cái này.

Cô Thập Bát Nương vẻ mặt ngọt ngào nhìn chằm chằm cuốn sách trong tay mà than thở, này không tính là báo ứng? Thiên hạ quả nhiên không có bữa cơm nào mà không phải trả tiền.

“Chao ôi” Đậu Hoa nhẹ va vào vai Thập Bát Nương, so với giá tiền trên trời của cuốn sách thì nàng có hứng thú hơn với hai vị công tử khi này, liền cười tít mắt hạ giọng nói “Hai người khi này là ai, hình như cùng ngươi quen biết?”

“Là học huynh của ca ca ta...” Cô Thập Bát Nương nhìn thấu tâm tư của Đậu Hoa, cười cười vuốt xuôi đầu mũi của nàng ấy: “Biết cái gì mà biết, chỉ là gặp qua một lần thôi, không thể giới thiệu với ngươi”.

Thập Bát Nương vừa nói vừa cười làm sắc mặt của Đậu Hoa ửng hồng, không nghĩ nàng ấy thế mà hiểu rõ mình, liền đưa tay cù Thập Bát Nương, hai nữ tử cười đùa vui vẻ đến hết ngã tư đường còn chưa dừng.

“Buổi tối cùng đi xem tuồng, hôm nay đã là ngày diễn cuối rồi đấy...” Đậu Hoa không quên hỏi.

Cô Thập Bát Nương lắc lắc đầu, nói thật căn bản là nàng xem không vô.

“Ngươi thực không muốn đi xem?” Đậu Hoa nhìn thấy phản ứng của nàng, có chút không hiểu, hỏi “Rất nhiều người thích xem, ngươi thế nào lại không thích xem?”.

Cô Thập Bát Nương không khỏi cười cười, xem tuồng ư? Đương nhiên, đời có mấy ai lại không thích xem, lại nghĩ đến kiếp trước nàng vẫn chưa một lần đến kịch trường. Nhưng lúc này nghĩ đến những căn bệnh nguy kịch có thể lấy đi sinh mạng của bệnh nhân bất cứ lúc nào, trừ sinh tồn ra còn có cái gì có thể khiến nàng yêu thích?

Cô Hải cầm một xấp giấy đã dùng qua đem đến cho Thập Bát Nương, nàng nhanh chóng đem cách bào chế suốt mấy ngày nay viết lên thành sách thuốc.

“Thập Bát Nương, ở đây vẫn còn...” Cô Hải đưa giấy tới cho nàng.

Vì để tiết kiệm tiền, Thập Bát Nương chỉ có thể dùng giấy mà Cô Hải đã dùng qua để sao chép, Cô Hải về sau biết vậy cũng lưu tâm chủ động giúp nàng giữ lại, thậm chí tại học đường cũng đem giấy người khác không muốn dùng nữa nhặt về.

“Vâng, ca ca, muội về sau không cần chép nữa”. Cố Thập Bát Nương cười tiếp nhận xấp giấy trước đó đã sao chép ở trên bàn cất kỹ.

“Muội ... mua?” Cố Hải nhìn thấy trên bàn có kinh thư, có chút kinh ngạc liền hỏi, đột nhiên lại cảm thấy lời nói của mình có chút không đúng, dễ làm muội muội hiểu lầm mình trách nàng ấy tiêu xài tiền phung phí, vội đổi lại ngữ điệu nhẹ nhàng, làm một bộ dáng thích thú nói “Chỉ dựa vào trí nhớ của muội, vẫn nên trực tiếp mua cuốn sách vẫn tốt hơn”.

Tâm tư của Cố Hải như thế nào Thập Bát Nương hiểu rõ, nàng cười cũng có chút ê ẩm.

“Tốt, tốt, có thể kiếm thêm nhiều tiền..” Cố Hải cười cười nói với mấy câu liền đi ôn tập bài.

Cố Thập Bát Nương ngồi trong sân thu dọn xong chén đĩa, sắc trời dần chuyển sang màn đêm đen tối, phố phường náo nhiệt quanh quẩn trong không trung, Tào thị vẫn chưa trở về, mau thân nhận đi sửa viện trước của Ngọc Hoàng điện để kiếm thêm ít tiền.

“Cố gia nương tử” Có người gõ cửa âm ỉ bên ngoài, thanh âm nóng vội.

Thập Bát Nương mở cửa, thấy một nam một nữ đứng bên ngoài.

“Tam thúc tam thẩm”. Cố Thập Bát Nương nhận ra họ là người trấn trên, vội chào hỏi.

“Nương nương đâu?” Nữ nhân ngó vào bên trong xem thử.

“Nương ta hiện ở Ngọc Hoàng điện”. Cố Thập Bát Nương đáp, mời bọn họ vào trong nhà ngồi.

“Ngồi cái gì mà ngồi, nương người về thì nói với nàng ta, nhanh nhanh trả tiền cho chúng ta...” Nữ nhân vẻ mặt không mấy bình tĩnh gắt gỏng

“Nhà chúng ta hiện không có tiền”. Cố Hải sắc mặt cứng ngắc từ trong nhà đi ra “Tam thúc tam thẩm, có thể thư thả vài ngày...”

“Không có?” Nam nhân la lớn: “Người lừa quỷ à... Ai chẳng biết nhà các người bán ... bán ... bán cái gì nhỉ?”

Nam nhân vội quay về phía nữ nhân

“Bán được”. Nữ nhân liền tiếp “Phát tài lớn đó”

“Ai nói chúng ta bán được phát tài?” Cố Thập Bát Nương mở miệng đánh gãy lời của bọn họ

“Ai nói? Là mọi người nói chứ à?”. Nữ nhân hừ một tiếng “Đừng hòng lừa ta, nương người trả cho Ngưu Nhị một lượng bạc, còn ta đây chỉ có ba trăm văn, có trả cũng phải trả cho chúng ta trước mới đúng chứ...”

“Tam thúc tam thẩm...” Cố Hải lần nữa bước lên chấp tay giải thích chính nhà mình hiện nay không có tiền, thỉnh mong bọn họ thư thả cho chút ít thời gian, dĩ nhiên bọn họ không chịu, liền thoảng không ngừng quở trách.

Cố Thập Bát Nương xem hai người trước mắt đóng miệng mở miệng không ngừng, trong đầu chỉ lặp lại câu nói Bán được phát tài.Chu chương quây quả nhiên là đồ tiểu nhân bi ối. Nàng không khỏi cắn chặt môi dưới hừ lạnh một tiếng.

“Ta cảnh cáo các người, cho các người tối đa ba ngày, nếu còn chưa chịu trả tiền, đừng trách chúng ta đây không để yên. Đừng tưởng chúng ta có thể chịu khi dễ”. Hai người ném lại vài lời rồi quay ngoắt đi.

“Thập Bát Nương...” Cố Hải đóng cửa, gắt gao nắm chặt tay thành quyền, đôi con ngươi động chút nước mắt, quay lại thấy muội muội ngẩn ngơ, vội thu lại tâm tình an ủi nàng “Đừng sợ đừng sợ, không sao đâu, có ca ở đây...”

“Ca ca, không sao, không có chuyện gì, muội không sợ...” Thập Bát Nương nhìn hấn gật đầu nói.

Muội muội quả nhiên thay đổi, lúc trước nếu gặp phải sự việc này e đã sớm chạy vào phòng khóc sụt sướt. Cố Hải cảm thán mấy câu trong lòng, nhưng nghĩ đến việc lúc nãy lại cau mày.

Nhiều người đến nhà đòi nợ, lại nói nhà hấn bán được phát tài. Hấn suy đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy ngọn nguồn chuyện này cũng do muội muội cùng Chu Chương quây sinh sự mà ra, tuy rằng có người đồng ý mua được của muội muội, lại khiến bên ngoài nghĩ bọn hấn thực kiếm được nhiều tiền.

“Muội xem là người kia thực thấy được muội làm rất tốt” Hấn cười nhấc tay xoa xoa đầu muội muội “Muội của ca thật giỏi giang”

Cố Thập Bát Nương nhin không được cười, đầu mũi chua xót.

Có Chu chương quây quấy nhiều, so với ngày trước còn chật vật hơn, chỉ với Viễn Chí cũng không đủ lo cho sinh hoạt gia đình, phải làm cái gì đó so với Viễn Chí còn quý giá hơn?

“Thập Bát Nương, đi bán được sao?” Chu Lệ nương nhìn thấy Thập Bát Nương xách giỏ đi ra cửa, vội chào hỏi.

Cố Thập Bát Nương vốn không định để ý nàng, nhưng nghĩ lại bỗng quay đầu âm thầm gật đầu cười.

Thấy nàng nhìn mình, Chu Lệ Nương rất cao hứng, đi xuống bậc thang cười xởi lởi “Vẫn là đi đến Hà Trung huyện, xa như vậy...”

Cố Thập Bát Nương vẫn gật đầu nhưng không nói chuyện, muốn xem thử nàng nói gì.

“Thập Bát Nương” Chu Lệ Nương về mặt thành khẩn nói “Có được, hay là vẫn bán cho chúng ta đi”

Cố Thập Bát Nương cười cười, không cự tuyệt cũng không đáp ứng, khoát tay rào bước đi nhanh.

“Thế nào? Biết được nhà người ta tốt, mơ tưởng” Đâu Hoa phía bên kia vẫn đang xem, lúc này vội la lớn.

Chu Lệ nương lườm nàng một cái, xoay người tiến vào gian phòng, Chu chương quỳ bây giờ đang ngồi ở phía sau bàn tính toán, chắc do buôn bán sinh nhiều lợi nhuận, lúc này đang nghe ngao hí khúc.

“Cha, Bành Nhất Châm thiếu mấy cân được liệu sao, hần muốn giờ trò gì?” Chu Lệ Nương tâm tình không tốt nói.

“Hần đương nhiên không thiếu mấy cân được liệu...” Chu chương quỳ vẫn như trước vẻ mặt vui sướng “Ta biết ta biết, hần đây không phải là muốn bôi đen mặt ta? Tùy hần đi, chuyện này cũng chẳng phải lớn lao gì, muốn cất nhắc một tiểu a đầu, chẳng lẽ có thể khiến chúng ta đóng cửa ngừng kinh doanh? Tức cười”.

“Bành Nhất Châm hần thực đáng ghét, luôn muốn cùng chúng ta đối nghịch” Chu Lệ nương xoắn khăn tay thở phì phì nói.

“Hần ta lòng dạ hẹp hòi, nếu không phải hận thù thì đương nhiên thương cho hần trông coi một cửa hiệu, đừng để ý tới hần...” Chu chương quỳ nói xong, lại suy tính thật kỹ, nhìn vào mặt nữ nhi nói “Người cùng với Cố Thập Bát Nương kết giao như thế nào rồi?”

Chu Lệ nương chu miệng, lòng mang đầy cự tuyệt nói “Còn được, nàng tuy đối với ta vẫn không nóng không lạnh, nhưng đã chịu bắt đầu nói chuyện”.

“Như thế là tốt, như thế là tốt”. Chu chương quỳ vẫn vẻ râu cười nói.

“Cha, phải hay không cha nói với mọi người được nàng tốt, nếu được giá chúng ta liền mua?” Chu Lệ nương cau mày nói “Như thế chẳng phải đập vàng lên mặt nàng ta?”.

Chu chương quỳ ha hả cười, nhìn nữ nhi thâm trầm nói “Lệ Nương, hiện nay Cố gia suy tàn, nghe nói còn mượn tiền người ngoài, là hàng xóm láng giềng, chúng ta có thể giúp được một ít thì cứ giúp, để nàng kiếm chút tiền có cái gì không tốt?”.

Chu Lệ Nương ngẩn người, rất nhanh hiểu rõ ý tứ trong lời nói của cha, liền lộ ra khuôn mặt tươi tắn.

“Cha, có phải Trương gia ra chủ ý hay không? Ta thấy hần lén lút vụng trộm tới tìm người, hần cũng cùng nha đầu đó có chút giận? Chúng ta làm sao nghe hần? Hần cho chúng ta được ích lợi gì?”. Nàng nghĩ tới một chuyện, vội vàng hỏi.

Chu chương quỳ khụ khụ một tiếng “Cái gì Trương gia ... ta nói người đừng có suốt ngày chạy loạn, hiệu thuốc bắc này sớm hay muộn thì người cũng sẽ tiếp nhận, tuy là nữ nhân nhưng cũng nên học thêm, biết ít nhiều cũng tốt, miễn đến lúc đó bị người ta lừa...”

Chu gia chỉ có mình nàng là nữ nhi, bây giờ tuổi tác đã lớn, đem nàng gả ra ngoài cũng thấy không nổi, Chu chương quỳ cũng không thể bỏ hiệu thuốc bắc kinh doanh trăm năm rơi vào tay người khác, đến cuối cùng quyết định tìm hiền tề tới cửa ở rể.

Chu Lệ Nương đối với quyết định này vốn không nguyện ý, nhưng lại không thể từ chối nên chỉ đành làm theo, Chu chương quỳ biết đầu óc nữ nhi cũng không đến nỗi nào, nhưng chính là đối hiệu thuốc bắc kinh doanh là cái làm bên ngoài, chỉ sợ tương lai bị hiền tề làm ăn phát triển lại khi dễ phụ nhân, cho nên ép nàng học được liệu.

“.. Mấy ngày nữa Hà Trung huyện tổ chức đại hội được thảo, rất nhiều từ địa phương khác sẽ tập trung đến đây, người đi cùng ta mở mang kiến thức...” Chu chương quỳ vẫn vẻ râu, ý vị thâm trầm cười cười nói “Đến lúc đó còn có một màn kịch vui để xem...”

Mà lúc này, Bành Nhất Châm đang đứng ở trước mặt Cố Thập Bát Nương, mời nàng đến đại hội được thảo.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Lời mời

“Thập Bát Nương, được hành huyện Hà Trung của chúng ta chuẩn bị tổ chức sự kiện, đi được thêm kiến thức, hơn nữa giá được liệu thời điểm này rẻ hơn ngày thường...” Bành Nhất Châm cười ha hả nói, nghĩ đến cái gì đó lại vỗ tay một cái rồi nói “Đúng rồi, người đã bán Viên Chí tịnh chế, đừng lên núi

đào nữa, phí sức lực, trực tiếp mua Viễn Chí, như vậy sẽ tiết kiệm thêm thời gian, lại có thể kiếm nhiều tiền hơn, không phải tốt hơn sao?”

Cố Thập Bát Nương nghe vậy nghĩ nghĩ rồi khẽ gật đầu, đây cũng là thông suốt. Bán được liệu cùng bào chế được liệu là hai nghề không quan hệ với nhau, bình thường người bào chế được liệu là trực tiếp bán được liệu nguyên chất, còn nàng ngay từ đầu nguyên bản chỉ là nghĩ hái được liệu trực tiếp đem bán, chẳng qua hiểu biết một ít nên đã không tự giác tiến hành tinh chế, nếu như nàng có thể bào chế thì chính xác là không cần phải chính mình đi đào được. Chẳng qua nếu muốn trực tiếp thông qua con đường trước mua sau bán để kiếm tiền, đầu tiên nàng phải có tiền vốn đã.

“Chỉ là ta...” Nàng bần khoản mở miệng.

“Tiểu nương tử chính là không có nhiều tiền?” Bành Nhất Châm lập tức nói “Không sao, ta cho tiểu nương tử vay... Đến lúc đó, lại từ tiền mua được liệu của tiểu nương tử trừ đi...”

Cố Thập Bát Nương giương mắt nhìn hắn.

Thấy ánh mắt nàng, Bành Nhất Châm cảm thấy không tự nhiên, tiểu cô nương tuổi còn nhỏ, ánh mắt thế nào lại cứ như đã trải qua hết thảy tang thương thấu rõ lòng người.

Cố Thập Bát Nương không nói chuyện, khoe miệng tựa hồ hiện lên một tia cười.

“Vậy ta thuê tiểu nương tử người như thuê người bào chế được liệu bình thường...” Bành Nhất Châm vừa nói vừa cười nói tiếp, nói xong cảm thấy lỗ lòi, chà xát hai tay vội nói, “Khụ... Ta chỉ là so sánh... Không phải nói tiểu nương tử người...”

Thân phận Cố Thập Bát Nương ở nơi nào...

Cố Thập Bát Nương không để ý câu nói đó của hắn, tâm tư nàng đã ngừng lại ở câu nói đầu tiên. Như vậy theo tưởng tượng, chính là đạo lý đó, Cố Thập Bát Nương không khỏi nhìn, như vậy nói có phải hay không chính mình từ một người bán được chuyển thành sư phó bào chế?

“Huống chi hiệu thuốc bắc của ta nhỏ, không nuôi nổi một sư phó bào chế...” Bành Nhất Châm ngại ngại ngừng nói.

Tiền công trả cho sư phó bào chế rất cao, tương đương với đại phu, mà ở được hành lớn, sư phó bào chế thậm chí còn có thể làm nhị chương quỹ.

Tâm lý Cố Thập Bát Nương mơ hồ hưng phấn, thực rõ ràng thành sư phó bào chế so với bán thảo dược thì kiếm được nhiều tiền hơn, đáng tiếc hiện tại nàng cảm thấy kiến thức còn quá thiếu, chỉ dựa vào Viễn Chí thì có thể làm nên trò trống gì?

“Đến lúc đó Đồng lão gia cũng sẽ tới...” Bành Nhất Châm nháy nháy mắt, “Bát Nương, Đồng lão gia muốn thu nhận đệ tử...”

Hai mắt Cố Thập Bát Nương sáng lên nhìn về phía hắn, Đồng lão gia... Đồ đệ...

“Chẳng qua, khụ khụ...” Bành Nhất Châm lại nghĩ tới thân phận Cố Thập Bát Nương, cảm thấy tin tức mình nói ra sai đối tượng, hắn sửa lại lời nói, “Đồng lão gia còn giám định được, Bát Nương, đến lúc đó nếu có duyên thì để lão nhân gia nhìn xem rồi đánh giá Viễn Chí của người một chút... Đây chính là biển chữ vàng”.

Đó là đại hội dược lớn, mà danh tiếng Đồng lão gia lớn như vậy, cơ duyên chỉ sợ không đến lượt mình, Cố Thập Bát Nương cảm thấy bản thân không có cái cơ hội này, nhưng đủ để nàng nguyện ý đến được hội.

“Thập Bát Nương, người muốn tham gia được hội?” Tào thị một mặt làm kim chỉ, một mặt nhìn nữ nhi.

Thừa dịp bình mình, hai mẹ con đã bận rộn, từ khi người đòi nợ tới cửa, Tào thị không chịu được áp lực, sau đó trả hết tiền cho mấy người đó, sinh hoạt các nàng đang chuyển biến tốt đẹp lập tức trở nên khó khăn, dầu thấp xa xỉ chỉ có thể miễn cưỡng dùng cho Cố Hải.

Cố Hải đẩy cửa tiến vào, hai tay ôm một đồng sách, trên mặt tràn đầy hưng phấn.

“Ca ca...” Cố Thập Bát Nương đứng lên đi rửa tay “Ta lấy com cho người, đói chết đi?”

“Hắc, nương, Thập Bát Nương, các người xem ta được gì này?” Cố Hải hưng phấn đem sách dè dặt nhẹ nhàng đặt xuống bàn đá trong sân.

Thấy hắn hưng phấn như nhặt được vàng. Tào thị cùng Thập Bát Nương lại xem, nhìn rõ ràng mấy quyển sách, hai người kinh ngạc.

Tên sách rất phổ thông thậm chí rất xa lạ “Luận ngữ chính nghĩa”, “Đại học giảng sơ”, “Thanh sơn cư sĩ trình văn” khiến bọn họ kinh ngạc chính vì đó là bản viết tay, mở ra xem Chữ viết đoan chính, trong sách lại có viết chú giải.

Sách lai lịch bất phàm! Người thường không thể có! Tâm lý Tào thị cùng Thập Bát Nương kết luận kinh ngạc nhìn Cố Hải.

“Sách này từ đâu ra?” Tào thị hỏi, nàng không nghi ngờ nhi tử trộm sách, chỗ sách này nghĩ muốn trộm tại huyện Tiên Nhân cũng không có địa phương để trộm đi, trên mặt nàng có chút kích động “Tiên sinh tặng người?”

Tặng sách có nghĩa là gì? Có nghĩa là tiên sinh cho phép người, công nhận người là kỳ tài! Hơn nữa sách này, tương đương với việc tiên sinh hết lòng giảng dạy, công danh có phải càng có hy vọng?

“Đây là Thái học huynh tặng...” Cố Hải không kiềm chế nổi hưng phấn nói.

Tào thị nghe vậy trong lòng thất vọng, nàng không biết Thái học huynh là ai, Cố Thập Bát Nương biết, vội vàng giới thiệu, nghe nói là học sinh được vị tiên sinh thưởng thức, sắc mặt Tào thị tốt hơn nhiều, nhưng vẫn cảm thấy thua kém ý nghĩa so với tiên sinh tặng sách, nàng đứng dậy chuẩn bị com cho nhi tử.

“Thái học huynh làm gì mà tặng ca ca sách?” Cố Thập Bát Nương xem sách một mặt hỏi, sách này nếu bán trên thị trường đều rất đáng tiền, trên thị trường muốn mua cũng không có.

“Thái học huynh hôm nay rồi đi, thời điểm chúng ta đưa tiền hân, hân tặng cho ta...” Cố Hải nói, trên mặt vẫn chán kinh như lúc sách vừa cầm trên tay.

“Hân đi? Không quay trở lại?” Cố Thập Bát Nương hỏi.

Cố Hải gật gật đầu, “Hình như là vậy”.

“Hân đã qua thi huyện...” Cố Thập Bát Nương lăm bầm, tay mon trón sách viết tay, chữ ký ở phía dưới chính là trên sách thuốc mình mới xem..

A, tâm lý Cố Thập Bát Nương nặng nề một chút, chẳng lẽ vì cái này? Khóe miệng nàng không khỏi nhếch lên, nói như vậy, giá trị bồi thường này tuyệt đối được.

Nhưng, một chuyện nhỏ như vậy hân thế nào lại phí tâm? Chính mình cùng hân không quan hệ gì..

Cũng không thể nói như vậy, dù nói thế nào, chính mình giúp hân không bị bỏ cạp đốt, xem mặt mũi cùng thân hình của hân, khẳng định là được đường bằng cảm y ngọc thực, nói xui xẻo chứ nếu con bò cạp đốt hân một cái thì có thể mất nửa cái mạng..

Con bò cạp...

“Ta không nghĩ tới Thái học huynh đi qua mọi người tới trước mặt ta...” Cố Hải miêu tả cảnh

tượng lúc ấy, đắm chìm trong hưng phấn, không chú ý tư tưởng muội muội đã không tập trung.

Cố Thập Bát Nương mở sách thuốc, tầm mắt dừng tại trang sách mở ra trên hàng thứ nhất “Toàn thân bò cạp, người thời nay bắt, đều hòa bức giết chết, tức thành.” (Trùng nghĩa là người thời nay bắt bò cạp đều dùng lửa giết chết, vì là trên sách thuốc nên để nguyên)

Đây là phương pháp thông dụng bào chế bò cạp, nhưng là trong trí nhớ của nàng còn có một cách bào chế bò cạp khác, cũng là cách sáng tạo độc đáo của dược hành Thẩm gia “bò cạp thuần chất”, giống bò cạp này nếu dùng lửa giết chết thì sẽ ra nhiều tạp chất mà tốn nhiều thời gian, mà dược liệu từ bò cạp thuần chất không bị ảnh hưởng, cho nên khi phương pháp này đưa ra, rất nhanh dược liệu bò cạp của dược hành Thẩm gia đã đứng đầu.

Có lẽ, nàng có thể thử đem giống bò cạp thuần chất xuất hiện trước mười năm.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Quyết định

Ý nghĩ này sau khi xuất hiện, Cố Thập Bát Nương đi đại hội Dược suy nghĩ này càng thêm mãnh liệt.

Ngay từ đầu Cố Thập Bát Nương quyết định nghe theo Bành Nhất Châm đề nghị đi đại hội Dược, thuần túy là muốn nhìn xem Bành Nhất Châm an bài tiết mục gì.

Đã tiếp xúc lâu như vậy, Bành Nhất Châm ở bên ngoài trừ thu dược trả tiền, những việc khác hoàn toàn không đề cập tới, nàng thực không giữ được bình tĩnh, buổi nói chuyện hôm nay, rốt cục để lộ ra manh mối.

Nhìn có vẻ như lơ đãng nói chuyện phiếm, nhưng mỗi câu lại quyến rũ Cố Thập Bát Nương trong lòng nổi lên hứng thú.

Hào phóng đề nghị thu mua dược liệu, thậm chí không ngại cho nàng mượn tiền vốn, chuyện tốt như vậy không ai không động tâm một chút a, đương nhiên, hành động này một tiểu cô nương làm sao nghĩ tới là Bành Nhất Châm tính toán mưu kế để Chu chương quây bị một vỏ đau, ném ra một câu mê hoặc nhưng lại chọc người cảnh giác lời nói sau, ngay lập tức nói ra thân phận tiểu thư con nhà quan khiến người ta nhượng bộ giúp bản thân an toàn lui bước.

Thiên kim tiểu thư thư gia, không dám làm nghề bào chế sư? Cố Thập Bát Nương xuy một tiếng, nếu thực cho rằng thiên kim tiểu thư như nàng kiêng kỵ chuyện này, làm gì phải lập đi lập lại nhiều lần nói sai?

Huống chi còn giới thiệu Đồng lão gia địa vị như Phật, không tòi, ánh hào quang chói lọi của Phật, thu đồ đệ...Giám định được liệu...

Đối với một người có ít căn cơ bảo chế được liệu, lại mới bị Chu chương quây nghi ngờ, cấp bách người cần lợi dụng kỹ năng này tạm thời nuôi sống gia đình, Bành Nhất Châm không tin không có người động lòng, Cố Thập Bát Nương cũng không tin tưởng, nhưng hiện tại nàng thực sự rất xúc động.

Bành Nhất Châm rất muốn mình làm cái gì? Cố Thập Bát Nương cảm thấy hết sức bất thường, nàng có thể xác định, tại đại hội Dược nhất định sẽ có đáp án.

Hiện tại đi đại hội Dược không chỉ có thể có được đáp án, còn có thể thuận tiện làm cho bản thân quan sát toàn bộ thái độ cùng quan điểm của mọi người về phương pháp tịnh chế Bò Cạp mới, thật là chuyện nhất cử lưỡng tiện.

Chế biến Bò Cạp bằng phương pháp thủy bức kỳ thật rất đơn giản, chẳng qua là từ khi đệ nhất bảo chế bản ghi lại phương pháp hỏa bức Bò cạp, sẽ không có người nghĩ muốn tìm biện pháp khác, lại nói, bảo chế được liệu so với những nghề khác, phương pháp mới sẽ khuấy động dư luận, huống chi là có quan hệ đến tính mạng con người, theo nghề mà nói phải có được uy tín.

"Thập Bát Nương?" Sáng sớm đã đi ra ngoài, sau khi trở về sốt ruột trông tròn, Tào thị có chút ngoài ý muốn, nhưng nghĩ đến nữ nhi cả ngày phơi nắng khiến khuôn mặt đỏ ửng còn môi lại trắng bệch, trong lòng chua xót cùng đau lòng "... Người cứ thế này, thức khuya dậy sớm, mà bản thân người mới khỏi bệnh, thân thể làm sao chịu nổi..."

Nàng nắm tay nữ nhi, bàn tay nhỏ nhỏ mềm mại nay có chút thô ráp, trên ngón tay đã xuất hiện nốt chai mỏng, đó là do việc gột rửa cùng giã đập dược liệu lưu lại.

Một nữ nhi có xuất thân cao quý hay không, chỉ cần nhìn tay nàng là biết, Tào thị không khỏi rơi lệ, tương lai nữ nhi còn có thể có nhân duyên tốt sao? Có hay không bị người ghét bỏ...

Cố Thập Bát Nương bị Tào thị kéo, hoảng sợ, vội rút tay về, tay Tào thị đã vượt qua đầu ngón tay đúng chỗ sưng đỏ...

Bị Bò Cạp chích đau như thế nào, Cố Thập Bát Nương hôm nay chính là được lãnh giáo.

Tựa như kim châm đâm vào lòng nàng, Cố Thập Bát Nương cảm thấy được chính trong đầu mình nổ oanh một tiếng, theo bản năng liền phát ra một tiếng thét chói tai, để giảm bớt cơn đau đã dội đột nhiên tăng.

Tào thị bị tiếng thét chói tai sợ tới mức cũng hoảng loạn la lên "Thập Bát Nương, người làm sao vậy? Làm sao vậy?"

Cố Thập Bát Nương run run, thu hồi tay, môi trắng bệch lắp bắp run rẩy nói "..Không..." Nếu nói không có việc gì, sẽ bị mẫu thân kêu nói dối, vì thế nàng lại nói "..Không..Không cần thận bị ...Bị ...Đốt một chút..."

Trên núi nhiều rắn, Tào thị lập tức minh bạch, nhất thời nước mắt tuôn chảy "Thập Bát Nương..."

Nàng sớm nghĩ tới nữ nhi nhất định sẽ bị thương, không phải bị rắn cắn, chính là đi đường bị ngã, bị vấp phải núi đá. Nhưng nàng không dám nói, chỉ sợ biến thành sự thật, vì thế nàng còn cầu thần khấn Phật, kết quả vẫn là...

"Đều là do nương vô dụng..." Nàng rơi nước mắt, kéo tay nữ nhi, nhìn miệng vết thương.

Vết sưng đỏ đã bớt rồi, cả ngón tay đều sưng to lên, cũng có dấu hiệu lan đến cả bàn tay.

Miệng Cố Thập Bát Nương tê tê hít khí lạnh, mà kim chế cảm giác đau nhức, toàn bộ cánh tay không tự chủ phát run.

"..Không có việc gì, nương, một lão bá nhất củi cho ta...Rút máu độc ra ...Còn ..Còn ăn một ít thảo dược...Không có việc gì...Chỉ đau trong chốc lát..."Cố Thập Bát Nương an ủi Tào thị, tay kia từ trong ngực lấy ra củi Diệp "Nữ nhi nhai nát rồi đắp trên miệng vết thương...Mẫu thân đừng sợ..."

Tào thị nghe vậy nước mắt càng chảy nhiều, nàng đoạt củi Diệp trong tay nữ nhi, bỏ vào trong miệng ăn, cẩn thận đắp trên miệng vết thương.

Không có việc gì, như thế nào mà không có việc gì, nàng từng nghe người ta nói qua, ngày hè nóng nực, không biết đưa nhỏ nhà ai đó bị Bò Cạp đốt chết, đây không phải chuyện đùa, là thật, thật sự chết người...

Tào thị một khắc ở nhà ngồi không yên, ra ngoài đi tìm đại phu, chờ nàng dẫn thầy thuốc tiến vào, nhìn cảnh tượng Cố Thập Bát Nương ngồi trong bếp sợ tới mức hết lên.

"Thập Bát Nương..." Tào thị đã không thể nói chuyện, lắp ba lắp bắp tay chỉ vào cái nồi.

Trong nồi nước sôi cuộn cuộn, trong đó nổi lên.. nổi lên một con Bò Cạp.

Tào thị chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, nàng lắc lắc đầu, vịn vào cột nhà, mà thầy thuốc theo sát cũng bị dọa đến mất hồn.

Nhà này nghèo đến mức đói bụng ăn quàng sao?

"Nương, thật sự không có việc gì..."

Nhìn con Bò Cạp được vớt ra khỏi nồi nước sôi, khiến lão đại phu chưa kịp hoàn hồn, không nhìn vết thương của Thập Bát Nương, nhắc hòm thuốc, chạy nhanh ra khỏi cổng. Thấy vậy, Cố Thập Bát Nương tiếp tục an ủi Tào thị.

"..Không được.." Tào thị sắc mặt trắng bệch, ngồi ở trong sân, kiến quyết lắc đầu "Mau mau ném ra bên ngoài,...Mật Gấu càng đáng giá, chẳng lẽ ngươi định muốn đi săn Gấu sao?"

Cố Thập Bát Nương cười trấn an, nói "Đây là do con không cẩn thận, con đều dùng gậy nhỏ kẹp lấy, chẳng qua con cuối cùng bởi vì lúc đó rất cao hứng mà sảy tay, nương, người yên tâm, bị đốt một lần chính là nhớ lâu a, về sau, tuyệt đối không có việc gì, nương coi, con làm cho người nhìn..Xem, cứ như vậy, trước dùng gậy nhỏ kẹp, hướng sọt ném vào...Căn bản sẽ không chạm tới tay..."

Tào thị kiến quyết lắc đầu không nói.

"Nương, chỉ cần làm tốt lúc này, về sau sẽ không cần chính mình tự động thủ đi lấy được bắt Bò Cạp, nương, muốn hưởng phúc trước phải chịu khổ đúng không?" Cố Thập Bát Nương thở dài, sửa sang lại dung nhan nói, một mặt cầm tay Tào thị "Nương, đây vốn là cơ hội kiếm tiền...Nữ nhi không muốn cả ngày có người đến ép chúng ta trả nợ, nữ nhi cũng không muốn bán nhà nương nhờ họ hàng."

Tào thị nhất thời nhìn nữ nhi chính mình, cúi đầu gạt lệ, lại ngẩng đầu lên nói "Được rồi, nhưng Bò Cạp lần này để nương tới bắt."

Cố Thập Bát Nương ôm lấy Tào thị, chỉ cảm thấy ngực nóng hằm hập, có nương bên người thật tốt, chỉ có nương mới có thể tin tưởng nương, bảo vệ nương vô điều kiện.

"Đúng rồi, nương, mới vừa rồi thầy thuốc kia hình như là người Thiên Kim đường?" Nàng nghĩ đến một chuyện, vội hỏi.

Tào thị gật đầu, vội an ủi nương thầy thuốc phụ mẫu tâm.

"Con không phải nói này..." Cố Thập Bát Nương lắc lắc đầu nói, lời còn chưa dứt nghe có người gõ cửa, đồng thời thanh âm Chu Lệ Nương vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Chuẩn bị

Nghe Chu Lệ Nương thăm hỏi, lại thấy nàng cầm một ít thảo dược, Cố Thập Bát Nương cảm thấy mình đúng là mang tâm tư của kẻ tiểu nhân.

Trên đời này dĩ nhiên có kẻ chỉ nhìn vào cái lý mà không nhìn vào tình thân, Chu Lệ Nương này chính xác là loại người này hay sao?

"Đúng rồi, Thập Bát Nương, qua mấy ngày nữa Hà Trung huyện tổ chức đại hội dược thảo, ngươi có biết không?" Đang nói chuyện phiếm, đột nhiên Chu Lệ Nương lại hỏi điều này làm cho tinh thần của Thập Bát Nương hơi chấn động.

"Cái này ta có nghe qua." Nàng gật đầu, ánh mắt dừng lại trên người Chu Lệ Nương, nàng trầm nghĩ, dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương mười bảy mười tám tuổi đầu, tâm tư vẫn chưa sâu xa, cảm xúc sốt sắng vẫn ít nhiều bộc lộ ra bên ngoài.

"Vậy ngươi có đi không?" Quả nhiên Chu Lệ Nương liền hỏi.

"Ta không đi, ta phải đi hái thuốc, với lại ta tới nơi đó làm cái gì chứ?"

"Thực ra, nơi đó, nơi đó rất náo nhiệt, nhiều thương nhân, chủ cửa hiệu thuốc bắc ở kinh đô cũng tới, Thập Bát Nương, được của ngươi làm ra tốt như vậy, việc này, việc này...." Trên mặt Chu Lệ Nương chợt lóe một tia thất vọng, theo sát gần nàng ngồi xuống, chân thành nói.

"...Ngươi đi thì càng nhiều người biết đến, được của ngươi không phải bán càng được giá hay sao? Tiến kiếm được cũng càng nhiều... Ngươi đi thử xem..." Nàng thân mật cầm lấy tay của Cố Thập Bát Nương hơi làm nũng: "Ta cùng ngươi đi, phụ thân của ta bắt ta cũng phải học được"

"Phụ thân bắt ngươi học được?" Cố Thập Bát Nương không thể tin nhìn Chu Lệ Nương

Chu Lệ Nương hình như có chút ngại ngùng, dù sao một cô nương học cái này là tự hạ thấp thân phận, nàng cũng không phải kiếm tiền nuôi gia đình. Chẳng qua hiện tại người trước mặt chẳng phải là nuôi gia đình mà phải hạ thấp thân phận hay sao, nàng vẫn nên dùng cách này để quan hệ giữa hai người tốt hơn.

"Đúng nha..." Chu Lệ Nương gật đầu "Thập Bát Nương.. Hiệu thuốc bắc nhà ta tuy cực lớn, nhưng mà người hiểu ta không nhiều, ngươi cùng ta làm bạn đi."

Thanh âm mang mấy phần làm nũng, thực ra lời nói khiêm tốn nghe thế nào cũng thấy như đang khoe khoang, ý tứ châm chọc.

Cố Thập Bát Nương bắt động thanh sắc, tựa hồ nghe không hiểu.

"Chẳng qua...Thập Bát Nương có phải cảm thấy qua lại với ta sẽ mất mặt?" Chu Lệ Nương sóng mắt lưu chuyển, thấp giọng nói, chợt lại than thở, gật đầu "Chắc là vậy rồi, ta là con nhà thương hộ, người lại là người nhà quan gia sẽ không..."

Cố Thập Bát Nương không khỏi nhìn.

"Thập Bát Nương, có hay không coi khinh ta?" Hai mắt Chu Lệ Nương hiện một tia buồn bã cùng với thất thần, đuôi tay cầm lấy cánh tay nàng, nhẹ nhàng nói.

Hành động của nàng rất thân mật, giống như các nàng là tiểu nữ nhi chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, trong phút chốc Cố Thập Bát Nương quả thật cho rằng như vậy, trong lòng cảm thấy ấm áp.Nếu các nàng thật sự muốn có mối quan hệ bạn bè, người cùng người vì cái gì phải coi trọng lễ tiết?

Cố Thập Bát Nương thậm chí xúc động, nghĩ rằng nàng thẳng thắn thành khẩn một chút, kỳ thật các nàng không có cái gì đến mức hận thù không đội trời chung.

"Thật không thể đi cùng ta sao?" Chu Lệ Nương thấy nàng không trả lời thì không khỏi nôn nóng, nha đầu này chỉ một lòng muốn kiếm tiền, kiên trì nói muốn lên núi hái thuốc, mà không đi đại hội được, vậy bọn hắn diễn thế nào?

Nhìn khỏe mắt Chu Lệ Nương không che dấu được vội vã, trong lòng Cố Thập Bát Nương chợt lạnh, não bộ nhanh chóng sáng tỏ.

"Được, ta đi." Nàng gật đầu.

Chu Lệ Nương mặt mày hớn hở, khỏe miệng Cố Thập Bát Nương cũng mang theo ý cười, hiện tại xem ra đại hội được lần này chính là có người ngăn trở cũng không thể ngăn trở nàng.

Đi, nhất định phải đi, nàng nhất định muốn nhìn xem, bọn hắn định đối phó với nàng như thế nào, nàng cũng muốn biết, bản thân nàng là tiểu nữ nhi nhà nghèo thì có cái gì đáng giá để bọn hắn tính toán.

Mấy ngày kế tiếp, Cố Thập Bát Nương tiến hành bào chế Bò Cạp, dù sao nàng "đương nhiên" chỉ đứng ở một bên xem, thao tác cụ thể, các loại chi tiết nàng chỉ là chỉ điểm, lúc Cố Hải chú ý đến nương cùng muội muội bận rộn dưới bếp, trên bếp lò đã hong khô đến ba bốn cân Bò Cạp.

"Kỳ thật số lượng Bò Cạp bắt được nhiều hơn chỗ này, chẳng qua làm không thành, tính đến thời điểm này tối thiểu cũng đến mười cân..." Cố Thập Bát Nương nhìn Cố Hải giải thích.

"Thập Bát Nương, con xem lần này thế nào?" Tào thị từ trên bếp nhắc lên một con Bò Cạp khô khốc đưa cho Thập Bát Nương nhìn.

Cố Hải sém chút té xỉu, đừng nói phụ nữ bình thường nhìn thấy sợ hãi, chính hắn nhìn thấy nhiều bò cạp như vậy cũng cảm thấy run lên.

Tào thị thật ra cũng sợ hãi, nàng sắp ba mươi lăm, vẫn là lần đầu tiên tự đi bắt Bò Cạp,nấu Bò Cạp, chuyện này trước kia sợ rằng nàng có nằm mơ cũng hoàn toàn không dám mơ tới, chẳng qua, mẫu thân không thể trước mặt nữ nhi biểu lộ ra khuôn mặt này, chỉ cần nàng còn sống, nàng liền muốn chắn trước người nữ nhi, rừng grom biển lửa độc được khổ mấy nàng cũng muốn thử đầu tiên.

Cố Thập Bát Nương nhìn đôi tay đang run run đưa con Bò Cạp tới, cúi đầu che dấu đôi mắt đỏ, kiếp trước nàng chỉ biết trốn tránh phía sau lưng người nhà, còn sống trong thế giới riêng của nàng, nếu không phải trải qua việc này, nàng thật không nghĩ tới ấn tượng mẫu thân trong nàng là nhu nhược, có thể nói là vô năng mà lại có gan lớn như thế.

Người vẫn là người, hoàn cảnh vẫn là hoàn cảnh, nhưng trong mắt nàng hết thảy cùng ấn tượng kiếp trước quả là bất đồng.

Nàng ngẩng đầu, tiếp con Bò Cạp xem, sau đó cho vào trong miệng thường thức, Cố Hải ở một bên chỉ cảm thấy ngực bốc lên từng đợt nóng lạnh không rõ.

"Được, lần này còn nguyên hình dạng, hơn nữa không có tạp chất..." Cố Thập Bát Nương nói, thấy sắc mặt Cố Hải, không khỏi cười một tiếng.

Chính mình xem sơ phó bào chế làm như thế, có thể không sánh bằng định lực ca ca, thời điểm đó nàng trực tiếp xoay người nôn mửa một trận.

"Được không, đến lúc đó mời người giám định một chút liền biết." Nàng vỗ vỗ tay nói.

Chỉ là đến lúc đó không biết mình có thể nhìn thấy vị Đồng lão gia thanh danh hiển hách kia không.

Mùng một tháng tám, trời đầy mưa, mặt trời bị che lấp, mọi người đều cảm thấy tinh thần sáng khoái, Tào thị đưa nữ nhi ra khỏi nhà, không quên đưa bọn họ mỗi người một cây dù.

"Hải ca nhi, nhớ ăn cơm trưa..."

"Thập Bát Nương, con cầm tiền này..."

Cố Thập Bát Nương lắc đầu "Không cần, con không cần tiền..."

"Hội bán nhiều thứ, con thích gì thì cứ mua..." Tào thị chưa xót nói, sau ngày bị bệnh sau, nữ nhi không nghỉ ngơi cho tốt mà ngày đêm làm lụng vất vả, nháy mắt đã gây hấn một vòng.

Cố Thập Bát Nương lắc đầu, nàng cũng không phải trẻ nhỏ, đi ra ngoài mua sắm linh tinh, trừ lãng phí tiền bạc ra thì còn có công dụng gì?

Tào thị than thở, mấy ngày nay nàng cũng hiểu rõ tính khí nữ nhi, chính là nói một là một, rất quật cường. Nàng cũng không kiên trì, cầm tiền về, đến lúc đó nàng lại cho nữ nhi mua, hơn nữa nàng đã nghĩ kỹ, một lần bán củi, nhất định bỏ ra chút tiền mua thịt bồi bổ cho nữ nhi.

Thời điểm hai mẹ con đang nói chuyện, Thiên Kim đường Chu chương quây không bình tĩnh ngắm nữ nhi rửa mặt chải đầu rồi trang điểm mới ra cửa.

"Đi xem xem, tiểu thư thế nào còn chưa ra? Đã qua giờ xuất phát rồi..." Chu chương quây nôn nóng nói.

Một tiểu nha đầu vội nghe theo, Chu Lệ Nương lúc này bước ra, nàng trang điểm tỉ mỉ, vấn nguyên bảo tóc mai, cắm trâm hoa, cả người quần áo màu xanh biếc, nàng lại đang tuổi dậy thì, dáng xinh đẹp động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đại hội được thảo

Có thể sinh ra một nữ nhi xinh đẹp như vậy, người làm phụ thân cũng được nở mày nở mặt. Chu Chương quây lập tức nguôi giận. "Sao ngươi lại chậm chạp như vậy...", vừa vắn về râu, vừa nhủ nhủ mày tỏ vẻ trách móc nữ nhi: "Cũng không phải là đi dự tiệc, chúng ta đến đại hội được kia mà..."

Chu Lệ nương tức giận đến run run, tay cầm lấy mép váy. Phụ thân nói đúng, đó chỉ là một đại hội được, chỉ có thương nhân nhà buôn, làm gì có công tử nhà danh môn gia thế.

"Ta không đi, Tôn tiểu thư mời ta đến giúp nàng ấy làm hoa lụa rồi". Chu Lệ Nương lập tức nói.

"Ngươi đứng lại đó!". Chu chương quây hét nàng đứng lại, lời nói mang mấy phần giận nữ nhi không thể thành Phụng Hoàng: "Cái gì mà hoa lụa, cái đó thì có bản lĩnh gì, còn không bằng ngươi phân biệt được mấy loại được liệu cho tốt, đó mới là tiền vốn trong tương lai của ngươi! Ngươi cũng nên biết chút ít, tương lai đỡ bị con rể khinh thường, nam nhân đều có lòng tham rất lớn..."

Chu Lệ Nương nhăn mày, không thềm để ý bĩu môi nói: "Phụ thân lo cái gì, lúc chiều nạp hiền tể, ngươi bắt hấn ký khế ước bán thân, như vậy thì cả một đời hấn nằm trong tay ta, còn sợ hấn khi dễ sao?"

Chu chương quây dờ khóc dờ cười, vuốt tay điểm vào trán nữ nhi, nói: "Ngươi đó, thông minh phải dùng đến cái đầu. Tuy mặc dù không đúng đạo, nhưng cũng coi như là phương pháp tốt."

"Ta nói phụ thân cứ yên tâm, ta thông minh như vậy không phải không biết dụng ý của phụ thân..." Chu Lệ Nương cười hi hi nói, quơ hai vòng tay ngọc bích xinh đẹp.

"Lại nói dốt..." Chu chương quây sùng sình nhìn nữ nhi cười, nghĩ đến đại sự hôm nay, vội vàng đẩy nàng ra khỏi cửa: "Đi mau, Cố nha đầu ra cửa, ngươi nhớ kỹ mang nàng ta đi cùng, chớ có biếng nhác chạy đi uống trà ăn trái cây, đừng đi nhiều quá mấy hàng lặt vặt."

Chu Lệ Nương một mặt vâng dạ một tiếng, một mặt không kiên nhẫn xua tay "Phụ thân, ta biết, ta nhớ mà".

Nàng giẫm lên ghế nhỏ bước lên xe ngựa, nhìn ngó chung quanh, hạ giọng nói với Chu chương quây "Phụ thân, người đã chuẩn bị tốt chưa? Sẽ không có gì sơ xuất chứ?"

Chu chương quây cười cười, giúp nữ nhi lên xe ngựa, nói "Tốt, khó có lúc nữ nhi ta phí tâm, yên tâm đi, cha đã chuẩn bị chu toàn, chỉ chờ đúng thời cơ thôi..."

Chu Lệ Nương cười, buông màn che xuống, xe ngựa chạy ra khỏi cửa chính.

Cố Thập Bát Nương vừa mới tạm biệt Cố Hải tại ngã ba, nhìn thấy chiếc xe ngựa khéo léo tinh xảo dừng ở bên mình.

"Thập Bát Nương, sao ngươi đi nhanh như vậy...". Chu Lệ Nương cười xóc màn xe lên, vẫy tay: "Mau, đi lên đây".

Cố Thập Bát Nương cười nhẹ, nói được rồi lên xe ngựa.

Mấy tiếng sấm vang ở phía chân trời xa xa, trời càng lúc càng âm u.

Đại hội được thảo kỳ thật cũng chỉ là hội làng, chẳng qua có chút khác so với hội làng, đại hội được ưu tiên được liệu hơn.

Xe ngựa Chu Lệ Nương tiến vào cửa thành, còn chưa tới đến chợ bên cạnh liền dừng lại không đi tiếp được nữa.

“Tiểu thư, nơi này không vào được, các vị chịu khó đi bộ vào trong”. Tiểu ca đánh xe ngựa dừng lại nói.

Cố Thập Bát Nương đang muốn xuống xe, ngồi trong xe nàng đã sớm buồn chán đến cực độ.

“Được rồi”. Chu Lệ Nương bước xuống xe, nhìn trời, dặn đánh xe ngựa nếu trời mưa liền trực tiếp đánh xe tới đón các nàng.

Đánh xe ngựa tuy miệng liên tục đáp ứng, nhưng trong lòng nói thầm nếu đổ mưa xe ngựa càng không vào được phố.

So với trước kia, bố cục phân chia chợ, lúc này được liệu đã tràn đầy mọi góc ngách, liếc mắt không thể nhìn hết được các thứ đã bày ra, đám người nhốn nháo, tiếng thét liên tiếp được hô to.

Chu Lệ Nương vén rèm lên, nhìn bên ngoài có quá nhiều người qua lại, nhìn không thấy đường, không khỏi nhíu mày.

"Thế này thì sao đi được đây..." Nàng hậm hực nói.

Trong dòng người, nổi bật lên là những người ăn vận bất phàm sắc mùi tiền, hướng tới chỗ nào cũng là chương quây nhiệt tình đi ra tiếp đón, phần đông theo phía sau bọn họ chính là người bán được, có người lưng công giò được liệu, cũng có người dựng thẳng lỗ tai đơn thuần chỉ nhìn bọn họ nói chuyện.

Cố Thập Bát Nương nhìn những người này nói chuyện với nhau, trên mặt hiện tia kinh ngạc.

“Những người này đều là đại thương nhân buôn được...” Chu Lệ Nương thấy vẻ mặt nàng, vội làm ra bộ dạng người trong nghề giới thiệu, một mặt lấy tay che mặt cảm quát nhỏ chỉ: “Đây chính là nơi tới...” Nàng có lòng nói ra vài người đến từ nơi nào, nhưng đáng tiếc chính là nàng không nhận biết, chẳng qua may mắn nàng còn nhớ rõ Chu chương quây hằng ngày có nói qua vài cái tên, nghĩ rằng Cố Thập Bát Nương không biết, liền chỉ lung tung.

“Trông kia, đó là đại chương quỹ An Vạn Bảo Đường. Vạn Bảo Đường người không biết nha? Là được hành lớn nhất kinh thành đó, là nơi chuyên cung cấp được liệu cho Thái Y viện” Chu Lệ Nương về mặt hâm mộ nói.

“Làm nghề này cũng thật thực tế, con cháu trong nhà coi như một nửa làm quan, lại kiếm được nhiều tiền...”

Nàng nói xong, chợt thấy Cố Thập Bát Nương ở một bên phì cười, từ lúc các nàng quen biết tới nay, lần đầu tiên cô nương này cười ra tiếng, điều này làm cho Chu Lệ Nương có chút mất hứng.

Đây là đang cười nhạo nàng sao?

“Cô cười cái gì? Người ta tuy rằng không phải người đọc sách, nhưng có thể ra làm quan, trên đời này không phải chỉ có người đọc sách mới có thể làm quan” Nàng nói, thanh âm không áp chế được châm biếm.

Cố Thập Bát Nương hé miệng cười, lắc đầu nói: “Ta không phải cười cái này”

“Vậy cô cười cái gì?” Chu Lệ Nương không vui hỏi.

Cố Thập Bát Nương cười không nói, ánh mắt nhìn về phía đội ngũ rầm rộ kia, ở trong này nàng cũng nhận ra vài người, chẳng qua, những người này so với ấn tượng của mình trẻ hơn rất nhiều.

Vạn Bảo Đường nàng đương nhiên biết, Thuận Hòa đường sau này thành danh, mọi người hợp tác nhiều lần, chẳng qua, Chu Lệ Nương chỉ không phải là chương quây Vạn Bảo Đường, mà là ông chủ lớn của Kiến Khang Bảo cùng thôn trang trồng được. Thật không nghĩ tới được hội tại thị trấn nho nhỏ này, nhân vật có tiếng đến không ít.

Chu Lệ Nương nhìn bộ dáng Cố Thập bát Nương, trong lòng hừ lạnh, còn cười, thời điểm người khóc sắp đến rồi.

“Chúng ta cũng đến xem xem”. Nàng không quan tâm nói chuyện phiếm, lôi kéo Cố Thập Bát Nương đi dọc các quầy hàng: “Thập Bát Nương, cô nếu bào chế được liệu, tại sao phải chính mình tự đi tìm, ở trong này mua về bào chế tốt hơn so với cô tự đi hái không phải sao”.

Lời của nàng chưa nói xong, Cố Thập Bát Nương cũng hiểu được ý của nàng liền gật đầu: “Ừ, ta cũng có ý này!”

Chu Lệ Nương nháy mắt bỗng ngây người, miệng định tiếp tục khuyên bảo liền nuốt lại.

"Cô, cô... cô đã sớm nghĩ tới rồi à..." Nàng chỉ đành cười cười, xong chuyển đề tài.

Cố Thập Bát Nương nhìn nàng, che lấp ý cười trong mắt.

Đều muốn khuyên bảo mình bán được liệu, như vậy, Chu chương quầy cùng Bành Nhất Châm là trùng hợp hay là cố ý đây? Hay chính mình đoán nhầm rồi, Bành Nhất Châm không phải cùng Chu chương quầy có khúc mắc, mà hai người liên hợp với nhau?.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Giám định

Muốn đối phó với nàng chỉ vì ba trăm quan tiền mua được liệu hôm ấy? Cố Thập Bát Nương cảm thấy có phần hoang đường. Thôi cứ nhìn kỹ rồi tính tiếp.

“Chu cô nương, cô nương muốn xem cái gì ạ?” Một tiểu hỏa kế ở quầy hàng nhanh nhẩu đón tiếp, hẳn nhận ra Chu Lệ Nương, tuy biết Thiên Kim Đường là hiệu thuốc bắc chủ yếu xem bệnh, nhưng hiệu thuốc cũng phải nhập được liệu bốc thuốc, muối nhỏ cũng là thịt nha, nếu buôn bán làm ăn thì sẽ không thể bỏ qua.

Đem cái thúng đựng Hoàng Liên đến trước mặt Chu Lệ Nương: “Cô nương nhìn xem, cây Nghệ này thật là hàng thượng phẩm đó”.

Chu Lệ Nương hoàn toàn không hiểu, liền quay đầu lại nhìn bạn đồng hành, Cố Thập Bát Nương nhận lấy, nắm ở trong tay xem xét cẩn thận.

“Đây là Hoàng Liên?” Nàng cảm lấy mặt bên kia của Hoàng Liên, đặt ở mũi ngửi ngửi.

“Đúng vậy a!” Nghe thấy tiếng, tiểu hỏa kế lúc này mới đem ánh mắt chuyển sang người Cố Thập Bát Nương, cô nương này xiêm y cũ, nhưng sạch sẽ, sắc mặt trầm tĩnh, tiểu hỏa kế trong đầu thắc mắc nàng có phải là một nha hoàn sai sử không: “Cô nương người thấy như thế nào?”

Hắn cũng chỉ là thuận miệng hỏi mà không trông cậy nàng trả lời.

“Ừ...” Cố Thập Bát Nương chăm chú nhìn Hoàng Liên, ngửi ngửi, lại bẻ một khối nhỏ thả vào trong miệng ăn, sau đó mòi gật đầu nói: “Độ lửa thiếu một chút xíu nữa, chẳng qua cũng được xem là thượng phẩm...”

Tiểu hỏa kế há to mồm nhìn Cố Thập Bát Nương.

“Có đáng lắm không?” Chu Lệ Nương toe toét cười, nhìn Cố Thập Bát Nương rồi chỉ chỉ miếng Hoàng Liên còn trong miệng nàng.

“Đương nhiên đáng, Hoàng Liên không đáng chính là hàng giả”. Cố Thập Bát Nương cười, nghiêng người che miệng đem cắn phun ra.

“Cô thật là người trong nghề nha” Chu Lệ Nương đánh giá nàng, hơi lộ vẻ xúc động.

Cố Thập Bát Nương gật gật đầu, lại lắc lắc đầu, nói: “Ta không tính là người trong nghề, đang học... Sang bên kia xem một chút”.

Chu Lệ Nương ở phía sau ngẩn người, lập tức bấu môi đi theo. ** ss Gà **

Cố Thập Bát Nương càng đi càng thấy hứng thú, chỉ là Chu Lệ Nương thì khổ sở, một đường đi cả người đầy mồ hôi, tay cầm cái quạt quạt cho đỡ nóng, sau lại dùng khăn lau mồ hôi, còn bị nhiều người qua lại cọ vào người.

Bước chân nàng tùy hứng, bỗng mắt đột nhiên sáng lên, vội kéo Cố Thập Bát Nương.

Cố Thập Bát Nương nhìn một chương quầy được cùng một đại khách thương bên ngoài tới đang mặc cả, từng câu từng lời nói ngôn ngữ trong nghề, thảo luận vấn đề được liệu thật hay giả cùng phẩm chất, cuối cùng đại khách thương cho một cái giá, người vây xem nhất thời một loạt tiếng hô.

Thứ phẩm!

“Vị tiền sinh này nhãn lực thật tốt”. Chương quầy chấp tay tán thưởng, trên mặt thế nhưng mang theo vài phần kính nể, một chút cũng không vì bị quấy nhiễu buôn bán mà sinh ra oán: “Nhìn ra rễ sản của ta làm không tốt quả thật là cao nhân”.

Đại khách thương vân vân cười, hai người thuận lợi thành giao, năm trăm rễ cây sản được bán ra.

Cố Thập Bát Nương xem mà trong lòng dâng trào, nhưng điều này là do chân chính người trong nghề làm a, bị Chu Lệ Nương ở phía sau lôi kéo, không kiên nhẫn quay đầu lại.

“Đi nữa, chúng ta qua bên kia nhìn xem, bên kia ít người”. Chu Lệ Nương nói, tay hướng con phố khác chỉ chỉ. ** ss Gà **

Cái phố kia, Có Thập Bát Nương nhìn theo, dòng người so với bên này ít rất nhiều, hơn nữa không có quầy hàng lớn, đều là ngòai xỏm hoặc đứng, sọt được để trên ghế chào hàng bán, đương nhiên, nơi đó cũng không thiếu khách mua.

Có Thập Bát Nương chần chờ một chút.

“Thập Bát Nương.” Bành Nhất Châm ở phía sau la lên.

Nghĩ tới Tào Tháo Tào Tháo liền tới, bên miệng Có Thập Bát Nương hiện một tia cười, quay đầu đi.

Bành Nhất Châm mặc áo dài mới, mang mũ nảo, lắc lư đi tới.

Chu Lệ Nương thấy nhin không được cười ra tiếng, lại vội dùng cây quạt che khuất cái miệng: “Ta nói Bành thúc thúc, ngươi đây là muốn là tân lang sao?”

Cười nói tựa hồ không được tự nhiên, ánh mắt di chuyển trên người Có Thập Bát Nương và Chu Lệ Nương, khuôn mặt lộ vẻ kinh hãi: “A, hai người các ngươi thế nào lại đi cùng nhau?”

Chu Lệ Nương nở nụ cười, tay giữ chặt tay Có Thập Bát Nương, hơi hơi lắc đầu nói: “Như thế nào? Bành thúc thúc không hy vọng chúng ta đi cùng nhau sao?”

Bành Nhất Châm bày ra bộ dạng đại nhân giáo huấn tiểu hài tử, nói: “Nói cái gì, tốt, tốt, các ngươi như vậy mới tốt” nói xong lại nhử mảy: “Lệ Nương, ngươi cũng đừng học phụ thân ngươi lòng dạ hẹp hòi, khi dễ đứa nhỏ người ta...”

“Phụ thân ta nào có?” Chu Lệ Nương không thích nghe lời này, liền nói: “Đều là lời đồn vô căn cứ dẫn đến hiểu lầm”.

Về mặt Bành Nhất Châm một dạng ta còn không biết phụ thân ngươi sao, nhưng không nói gì thêm, nhìn về phía Có Thập Bát Nương: “Thập Bát Nương, thấy thế nào, vui chứ?”

Có Thập Bát Nương vẫn cười mà không nói nhìn bọn hắn nói chuyện. ** ss Gà **

“Thực sự rất tốt, thêm nhiều kiến thức”. Nàng biết hắn hỏi chính là đại hội được liệu như thế nào, vội cười đáp.

Bành Nhất Châm gật gù đầu, vẫn còn muốn nói gì nữa, Chu Lệ Nương đã có chút không kiên nhẫn.

“Bành thúc thúc sẵn dịp chọn mua được đi? Người đang vội, chúng ta sang bên kia xem”. Nàng lôi kéo Có Thập Bát Nương đi thu gà nhà nuôi

Bành Nhất Châm hình như không có ý cáo từ: “Nói đến đúng là sẵn dịp, đúng rồi, Thập Bát Nương, ngươi có muốn mua một chút thảo dược trở về bào chế không? Hiện tại giá cả cũng thực hơi”.

Có Thập Bát Nương cười nói: “Có, ta đã quyết định mua...”

Nói xong, tầm mắt nàng xẹt qua trước mặt hai người, quả nhiên bắt được sắc mặt vui mừng chợt lóe rồi biến mất của hai người, không khỏi cười lạnh một chút, thật muốn xem các ngươi diễn xiếc gì. ** ss Gà **

“Chúng ta đang muốn sang bên kia, bên này giá tiền quá lớn, chúng ta đi bên kia xem, Bành thúc thúc ngươi vội thì đi đi”. Chu Lệ Nương dắt Có Thập Bát Nương bước đi.

“A, đúng rồi.” Có Thập Bát Nương dừng chân lại, nhìn Bành Nhất Châm nói: “Bành tiên sinh, cửa hàng Đồng lão gia ở đâu?”

Bành Nhất Châm cùng Chu Lệ Nương đều sững sốt. DD Lê Quý Đôn

“Ngươi muốn đi cửa hàng Đồng lão gia?” Hai người trăn miệng một lời hỏi: “Làm cái gì?”

“Thập Bát Nương, Đồng lão gia không bán dược, chỉ là bào chế, ngươi đến nơi đó mua cái gì? Lại nói, được Đồng lão gia...” Chu Lệ Nương mang ý cười nói, “Ngươi mua không nổi đâu...”

“Đồng lão gia không phải nói muốn thu thập đồ đệ sao? Ta nghĩ muốn đi xem”. Có Thập Bát Nương trầm tĩnh đáp. ** ss Gà **

Bành Nhất Châm cùng Chu Lệ Nương có chút luống cuống, trừng mắt nhìn Có Thập Bát Nương, tựa hồ không có nghe rõ lời nàng nói.

“Ngươi đang nói giỡn?” Chu Lệ Nương bật cười, phe phẩy cây quạt nhỏ nhìn Có Thập Bát Nương.

“Không có”. Có Thập Bát Nương thân nhiên đáp.

“Thập Bát Nương, chưa nói đến Đồng lão gia có nhận ngươi hay không”, Chu Lệ Nương cười nói: “Ngươi có biết mình đang nói cái gì không? Đồng lão gia, cũng không phải chỉ là một vị quan lão gia bình thường”.

“Ta biết, người là sư phụ bào chế dược liệu”. Có Thập Bát Nương cười nói, mắt nhìn Bành Nhất Châm: “Bành tiên sinh đã giới thiệu qua”.

“Vậy, cô có biết bái sư xong cô phải làm gì không?”. Chu Lệ Nương cười nói: “Là thợ thủ công, người làm...”

“Ta biết”. Cố Thập Bát Nương cũng cười nói, không hề nhìn nàng: “Bành tiên sinh, người có biết hiệu thuốc bắc Đồng lão gia ở đâu không?” diễn đàn Lê Quý Đôn

Thần sắc Bành Nhất Châm ngưng trọng vài phần, chần chờ một chút, nhưng vẫn gật đầu: “Ta biết, người đi theo ta”.

Hắn xoay người dẫn đường, Cố Thập Bát Nương theo sau hắn.

“Nghĩ muốn kiếm tiền đến điên rồi”. Chu Lệ Nương ở phía sau dậm chân, vẻ mặt trào phúng, “Thực sự... Tự nguyện thấp hèn”.

Nhìn hai người trước mắt sẽ lẫn vào trong đám người, nàng không dám ở lâu liền vội vã đuổi theo.

“Đây là hiệu thuốc bắc của Đồng lão gia?” Cố Thập Bát Nương nhìn mặt tiền cửa hiệu thuốc bắc trước mặt có chút không dám tin tưởng.

Mặt tiền cửa hàng không lớn, mầu chốt chính là, so với nơi khác rộn ràng nhộn nhạo, nơi này trước cửa lại khá vắng vẻ.

“Được Đồng lão gia cũng không cần bày bán...” Bành Nhất Châm cười nói.

Nếu giống như quầy hàng khác bày bán tràn lan, chỉ sợ sẽ khiến thương nhân tranh nhau mua.

“Đồng lão gia cũng chỉ cố định cung cấp được cho mấy nhà...”. Hắn nói tiếp, bất tri bất giác thanh âm đến trước cửa có ý dè dặt vài phần, tựa như sợ quấy nhiễu người bên trong, “...Tại đại hội được, Đồng lão gia mới tự mình đến cửa hàng, một số được hành đem được của chính mình lại đây, làm cho lão gia xem xét...Lúc này cơ hội cũng chỉ có 1 lần...Người...”

Tay Bành Nhất Châm hướng cạnh cửa thuốc bắc chỉ trỏ, chỉ thấy cùng hiệu thuốc bắc khác bất đồng, phương diện này tuy cơ hồ không có người, nhưng bày đầy đủ loại đồ vật, có túi, có sọt, cũng có giỏ trúc, không chỉ có trên quầy, ngay cả trên mặt đất đều có xiêm y, mặt trên đều dán một tờ giấy.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Mua được

Hiệu thuốc bắc Đồng lão gia, một người làm đang nói chuyện với một hán tử khoảng hơn ba mươi tuổi có dáng người nhỏ gầy, một mặt nghe, một mặt dùng bút ghi trên tờ giấy cầm trên tay, sau đó dán lên cái túi đặt dưới chân hán tử. ** ss Gà **

Hán tử kia chấp tay thờ dài thề này mới rời đi.

"Đây đều là được đưa tới đánh giá?" Cố Thập Bát Nương hỏi.

"Đúng a." Bành Nhất Châm gật gật đầu, "...Đồng lão gia sẽ từ trong đó tuyển vài đồ đệ... Cho dù không được tuyển, nếu như được Đồng lão gia đánh giá vài câu, như vậy cũng coi là bước đầu thành công..."

"Nhiều như vậy?" Chu Lệ Nương cuối cùng đi tới, vừa thấy hướng đó, bĩu môi khinh thường, "Đến mức này, không phải là một thợ bào chế thôi sao, như thế nào cùng đại nhân vật giống nhau, không được hắn đánh giá, thuốc này liền bán không được? Không thể kiếm ra tiền?"

Bành Nhất Châm nghe vậy, trong mắt mang theo vài phần khinh thường nhìn về phía nàng, lại không có nói chuyện, lại nhìn thấy Cố Thập Bát Nương nhắc chân đi vào.

"Tiểu nương tử có chuyện gì?" Người làm ngoài ý muốn thấy tiểu cô nương.

"Đây là được của ta, làm phiền tiểu ca đăng ký giúp." Cố Thập Bát Nương cời xuống cái sọt bên hông, đưa cho người làm.

"Sao, được của người a." Người làm tự lý giải nói, nhận lấy, nhìn nhìn, "Toàn bộ là Bò Cạp." LQĐ

Cố Thập Bát Nương gật gật đầu, người làm đem sọt được đặt xuống, lấy giấy bút, "Tiểu nương tử người ở đâu?"

"Tiên nhân huyện Cổ gia. ** ss Gà **" Cố Thập Bát Nương đáp.

Người làm theo lời viết, lại hỏi "Tên người làm thuốc."

"Cố Thập Bát Nương."

"Cố Thập Bát Nương... Cái gì?" Người làm không khỏi dừng bút, ngẩng đầu hỏi, vẻ mặt ôn hòa nói, "Tiểu nương tử, không phải người đưa thuốc, là hỏi người làm thuốc."

"Chính là ta." Cố Thập Bát Nương cười cười nói, "Tiên nhân huyện, Cố gia, Cố Thập Bát Nương."

Người làm nhin không được lại cúi đầu nhìn giỏ trúc, thế này mới viết tên lên thiệp.

"Làm phiên tiểu ca." Cố Thập Bát Nương thi lễ lui ra, gặp một người làm khác hai mắt nhìn nàng, cùng một người khác châu đầu ghé tai nói chuyện.

"Nhiều được như vậy, ss Gà chờ vài ngày nữa mới biết được kết quả..." Bành Nhất Châm nói.

Cố Thập Bát Nương gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn biển hiệu thuốc bắc Đồng lão gia, cùng hiệu thuốc bắc được biết không giống nhau, không có bảng hiệu, chỉ có hai chữ Đồng trạch sơn to bằng nước đen.

Đây là bảng hiệu Lê Quý Đôn!

Đem toàn bộ Bò Cạp ra ngoài, Cố Thập Bát Nương chỉ cảm thấy trong lòng nóng hừng hực, nàng hít một hơi thật sâu, có lẽ bảy tám năm sau sau Thanh Thủy lương phẩm, toàn bộ Bò Cạp không còn là tên thuộc Thuận Hòa Đường, mà là nàng, Cố Thập Bát Nương.

Không chỉ toàn bộ Bò Cạp, còn có Thuận Hoà Đường, Thuận Hòa Đường cũng phải đổi là tên nàng, quan hệ sở hữu cùng Thẩm An Lâm gì đó, đều phải biến thành của nàng, hết thầy, cướp đi tất cả của hắn, hủy diệt hết thầy của hắn..

Chẳng qua, chuyện quan trọng nhất trước mắt... Cố Thập Bát Nương áp chế suy nghĩ dâng lên, ánh mắt đảo qua Bành Nhất Châm như nghĩ tới cái gì, cùng với vài phần không kiên nhẫn cùng trầm phùng của Chu Lệ Nương.

"Đi thôi, chúng ta đi nhìn xem có hay không mua được thảo dược." Nàng cười nhạt nói.

Bành Nhất Châm cũng không có đi cùng.

"Ta ở bên này đi dạo.", Hắn đối với Thập Bát Nương nói, một mặt thâm ý nhìn Chu Lệ Nương, "Có chuyện gì, người tới nơi này tìm ta."

Chu Lệ Nương bĩu môi, lời này của Bành Nhất Châm nghe vào tai nàng, chính là nói cho Cố Thập Bát Nương, nếu chính mình khi dễ nàng, có hắn là chỗ dựa.

"Bành thúc thúc đối với Thập Bát Nương thật tốt..." Nàng hi hi nở nụ cười, dùng cây quạt che miệng, tốt, thời điểm về sau các người rất tốt!

Cố Thập Bát Nương cười, gật gật đầu không nói gì.

Chu Lệ Nương kéo Thập Bát Nương ra khỏi hàng loạt quầy hàng náo nhiệt, hướng con buôn lẻ tẻ bên kia qua.

Một đường này Thập Bát Nương không có nhân rồi, đem Viễn Chí Bò Cạp hỏi giá một lần.

"Thập Bát Nương, giá mấy ngày nay, không chính xác.." Chu Lệ Nương nói với nàng, một mặt trong nghề giải thích, "...Có vài dược liệu giá sau khi qua đại hội dâng lên, mà hội có quy định, toàn bộ xem dược thương lớn năm nay tán tụng dược nào chê dược nào..."

Cố Thập Bát Nương cũng không rõ ràng, nghe xong như nghĩ tới cái gì, ra về trước kia nghe chừng quầy nói qua, một dược liệu quý thì có tới ba giá, chắc là đạo lý này đi.

"Viễn Chí này của người bán bao nhiêu tiền?" Chu Lệ Nương hỏi một người bán dược.

Đó là một nam nhân hơn hai mươi tuổi, vác sọt, bên trong tràn đầy thảo dược, đều là dược mới hái.

"Đây là hôm qua mới đào, tiểu thư người nhìn một cái, còn tươi..." Nam nhân vội vàng đưa sọt dược tới trước mặt các nàng.

Chu Lệ Nương nhìn cũng không nhìn qua, Cố Thập Bát Nương thân thủ lục xuống dưới.

"Viễn Chí không nhiều lắm, cũng được mười cân, không nhiều lắm.." Nam nhân khoa tay múa chân một chút.

"Hai trăm quan? Người thật đúng là dám nói, khi dễ chúng ta tiểu hài tử sao?" Chu Lệ Nương xuy thanh, dứt lời kéo Cố Thập Bát Nương bước đi.

"Ai, tiểu thư, Viễn Chí gần đây lên giá a..." Nam nhân phía sau hô, "Nếu không... Một trăm văn..."

"Đừng để ý đến hắn, những người này đều là buôn lậu.." Chu Lệ Nương thạo nghề nói, lời kéo Thập Bát Nương đi.

Cố Thập Bát Nương chỉ đi theo nàng, nhìn và hỏi giá, các nàng rất nhanh đi đến ngã tư.

"Cha," Chu Lệ Nương đột nhiên hô, bước nhanh chạy tới.

Chu chương quầy mang theo hai người làm, đang ở một quầy hàng chọn lựa thảo dược, Thập Bát Nương nhìn cha và con gái hai người trình diễn một màn ngẫu nhiên gặp nhau.

"Chúng ta vòng vo hơn nửa ngày," Chu Lệ Nương ngoắc Thập Bát Nương kéo qua.

Chu chương quầy cũng không giống như Thập Bát Nương đoán chủ động nhiệt tình tiếp đón, trên mặt hần mang theo vài phần không được tự nhiên, hướng nàng gật gật đầu xem như chào hỏi.

Cố Thập Bát Nương hơi hơi kinh ngạc, nội tâm có chút bội phục, đây mới là chân chính tâm tư cẩn thận, làm như vậy mới hợp tình hợp lý, cũng càng làm cho chính mình thả lỏng cảnh giác.

Nàng vì thế cũng gật gật đầu xem như đáp lễ, hai người ai cũng không nói chuyện.

"Cha, người chọn xong?" Chu Lệ Nương Gà xem bọn tiểu nhị chuyên chờ hàng hóa, hỏi.

Chu chương quầy gật gật đầu, tay lấy một ít dược đưa tới trước mặt Lệ Nương, "Người xem xem, hàng này như thế nào?"

Đây là Thiên Ma, Cố Thập Bát Nương nhìn lướt qua, nghe cha và con gái nói chuyện.

Chu Lệ Nương cầm Thiên Ma trái phải xem xét.

"Chỉ xem có thể nhìn ra cái gì..." Chu chương quầy chỉ điểm nữ nhi.

Bên cạnh, một người làm dược lại đây, cầm lấy cung kính làm mẫu nói "Tiểu thư, người nên nắm một chút..."

Chu Lệ Nương như bưng bình nhìn Thiên Ma chán ghét lắc đầu.

"Tiểu thư, người xem, hôm nay đây có yếm cua đốt, bên này có cái bao màu hồng, đó chính là vệt chính phẩm." Người làm giải thích cho nàng.

Chu Lệ Nương cái hiểu cái không hiểu.

Cố Thập Bát Nương cũng nhìn không được vênh tai lên nghe, mấy ngày nay cố gắng xem sách vở kết hợp lại, một mặt nghe, một mặt xem.

Tầm mắt của nàng dừng trên quầy hàng phía trước, đây là một quầy hàng không lớn không nhỏ, tràn đầy hàng hóa, một lão nhân ngồi phía sau quầy hàng, trên đầu mang theo cái nón che khuôn mặt, hần cúi đầu, tựa hồ là ngủ gật, đối với náo nhiệt trước mặt làm như không thấy.

Quầy bán dược này bất đồng với nhà khác, Cố Thập Bát Nương nghĩ, tay tùy ý nắm lấy dược liệu gần đó, đây là Tàn Bì, nhìn nhìn, nàng không khỏi nhăn mặt nhíu mày, tay dùng sức chà Tàn Bì hai cái.

"Tiểu cô nương, ưng cái này sao?" Thanh âm lão già đột nhiên vang lên.

Cố Thập Bát Nương ngẩng đầu nhìn lại, thấy lão bán dược kia xốc nón lên, một đôi mắt nhỏ nhìn về phía nàng.

"Ta..." Nàng giật mình, mới há mồm.

"Thập Bát Nương bảo chế Viễn Chí, nàng muốn mua Viễn Chí..." Chu Lệ Nương đoạt lời trước, một mặt tay chỉ một đồng "Này, Viễn Chí của người không ít..."

Nơi đó một đồng Viễn Chí trong phòng, đặt lộn xộn, thô sơ giản dị phỏng chừng có hơn trăm cân.

"Viễn Chí người bán thế nào?" Chu Lệ Nương hỏi.

Lão nhân híp đôi mắt nhỏ chớp chớp, nhìn nhìn Thập Bát Nương, lại nhìn Chu chương quầy, tươi cười nói, "Các vị đi cùng nhau?"

Cố Thập Bát Nương không nói chuyện, Chu chương quầy hướng nàng mở miệng.

"Lão trượng, người nói cái giá đi." Hần mở miệng, cũng không có thừa nhận Cố Thập Bát Nương là đi cùng, nhưng lời này lại làm người ta cho rằng bọn họ đi cùng nhau.

"Nếu là chương quầy, coi như là khách quen, ta cũng không muốn nhiều, một trăm văn là được." Lão nhân sáng khoái đáp.

Một trăm văn mua được gần trăm cân, bảo chế qua, cho dù hiện nay thấp nhất một cân là mười lăm văn, nàng vừa chuyển tay có thể kiếm đến một hai lượng bạc...!

Rất nhiều bạc a, lại nói, một trăm cân dược liệu nếu nàng chính mình lấy, ít nhất cũng phải dùng tới mười ngày nửa tháng.

Đây chính là lúc Cố Thập Bát Nương bán dược tới nay được một số tiền lớn, hơn nửa thực nhẹ nhàng.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Nhìn thấu

Trên mặt Cổ Thập Bát Nương để lộ ra sắc mặt vui mừng. Chu Lệ Nương hướng nàng chớp mắt, ánh mắt ý nói chúc người mua được giá hời a.

"Bên ngoài cũng không có giá này..." Chu Lệ Nương ở bên tai nàng hạ giọng nói "Là phụ thân ta mua nhiều được được giảm giá, bằng không giá này không thể mua..."

Điều này cũng đúng, mới vừa rồi một đường hỏi đến đây, xác thực không có một đồng một cân Viễn Chí, đây đều là nể mặt mũi Chu chương quỳ, hẳn mới mới mua nhiều được liệu của người ta như vậy, Viễn Chí này xác thực là bán giá khuyến mại cho hắn.

Cổ Thập Bát Nương nhìn về phía Chu chương quỳ, về mặt dùng trong mắt Chu chương quỳ, tự nhiên là cảm kích, hẳn khụ một tiếng, chuyển tầm mắt đi.

"Người đừng ngại a..." Chu Lệ Nương ở bên tai nàng thấp giọng nói, "Lần trước, phụ thân ta vẫn cảm thấy phải xin lỗi người, chính là hắn lo mất hết mặt mũi...Lần này người cho cha ta một cơ hội..."

Chu Lệ Nương nói chuyện, ha ha nở nụ cười.

Sự tình phát triển đến thuận lợi không chê vào đâu được, hết thấy đều diễn rất tự nhiên, không hề ra vẻ, lúc này coi như bán được liệu không thể tốt hơn lại tạo cơ hội xóa tan thù hận, không nói đến trước kia, Cổ Thập Bát Nương không chút do dự cảm kích nhận ngay, mà hiện tại lúc này Cổ Thập Bát Nương cũng nhìn không được trong lòng muốn hạ xuống cảnh giác.

Nàng cùng Chu chương quỳ vốn coi như không có cái gì đại cừu đại hận, có thể hóa giải tất nhiên là tốt, nhiều bằng hữu vĩnh viễn so với nhiều địch nhân tốt hơn, lại nói, lúc này người ta chủ động giờ tay giảng hòa ** ss Gà **, chính mình lại so đo hơn thua, còn có điểm không phân biệt được tốt xấu.

Hay là ngay từ đầu, Chu chương quỳ chính là quyết định ý này, muốn mượn một cơ hội hóa giải quan hệ? Là chính mình mang tâm tư tiểu nhân?

Cổ Thập Bát Nương không khỏi nhìn về phía Chu chương quỳ.

Chu chương quỳ Gà chính là hướng nàng gật gật đầu, liền dời tầm mắt, cũng không có tỏ vẻ quá nhiều.

"Cô nương nhìn thấy cái này thế nào?" Lão bán được một mực yên lặng không lên tiếng đột nhiên nói, đồng thời nắm một vốc rẽ Viễn Chi đưa qua.

"Rẽ Viễn Chí có cái gì để xem?" Chu Lệ Nương ở một bên nói.

"Lệ Nương, không thể nói xằng." Chu chương quỳ trừng mắt liếc nữ nhi một cái, "Thuốc là chuyện quan trọng, khi chọn mua được phải rất cẩn thận, để tránh mua phải hàng nhái, tổn thất tiền là một chuyện, mấu chốt chính là hủy hoại danh dự hiệu thuốc bắc.."

Chu Lệ Nương nhăn mặt nhíu mày, hiển nhiên không kiên nhẫn nghe phụ thân thuyết giáo.

Lão bán được nghe vậy nở nụ cười, da mặt đầy nếp nhăn, "Chu chương quỳ nói rất đúng..."

Không biết có phải ảo giác không, Cổ Thập bát Nương cảm giác lão nhân này cười có chút kỳ quái.

Chu chương quỳ khụ thanh âm, về rêu hướng nữ nhi nói "Đại hội được năm trước Bình An phủ hàng năm là Lưu đại chương quỳ tự mình đến mua thuốc, bỏ một số tiền lớn mua Nhân Sâm thứ đẳng, người còn chưa trở về, tin tức liền truyền khắp Bình an phủ, kinh doanh xuống dốc không phanh, lần này, năm nay nhìn không có người của bọn họ đến đây..."

Hậu quả lợi hại như vậy? Cổ Thập Bát Nương lộ vẻ xúc động.

"Vậy a, chính mình không có năng lực, chịu thiệt có thể trách ai?" Lão bán được ha ha cười, dứt lời hướng Chu chương quỳ lại một lần nữa lộ khuôn mặt tươi cười, "Không phải ai cũng có nhãn lực tốt như Chu chương quỳ ..."

"Tất nhiên, phụ thân ta tuy nửa đường mới hành nghề, nhưng nhiều năm như vậy còn không gây ra chuyện gì..." Chu Lệ Nương đắc ý nói.LQĐ

Chu chương quỳ trên mặt hiện lên một tia cười, nhìn lão bán được, không mẫn không nhạt nói "Cái gì mà nhãn lực tốt, chẳng qua là nhiều phần cẩn thận thôi..."

Nghe bọn họ nói chuyện, tầm mắt Cổ Thập Bát Nương dừng trên Viễn Chí lão nhân kia đưa tới, nàng chậm rãi đem Tần bì trong tay buông xuống, ai

cũng không chú ý đến nàng để một miếng nhỏ giấu trong tay áo.

Vỏ màu vàng, nhám thô, da dày, tiếp theo nàng dùng tay đưa miếng nhỏ đặt vào trong miệng.

Lão bán được ánh mắt thâm thúy nhìn, LQĐ"Như thế nào?"

Cố Thập Bát Nương tuy rằng đầu hơi cúi thấp, nhưng tầm mắt vẫn dừng trên người Chu chương quỳ, một loạt động tác này của nàng thì nàng nhạy bén nhận thấy trên mặt Chu chương quỳ có một chút khẩn trương.

Mà bên trong miệng của nàng chợt phát hiện một chút lờ mờ hương vị rồi biến mất, ngọt?

Trong sách ghi lại Viễn Chí ăn vào vị cay, cảm giác như có gì đâm vào cổ họng, lúc này nàng ăn miếng Viễn Chí, cảm giác này cũng đều có, chính là hơi giống nhau thôi.

Hương vị chợt lóe rồi biến mất, nếu không phải Thập Bát Nương vốn trong lòng vẫn cảnh giác trong lời nói, không thì không có khả năng nhận thấy được.

Viễn Chí này có vấn đề!

"So với thịt khô ăn ngon hơn sao." Chu Lệ Nương lúc này cười nói.

Cố Thập Bát Nương thu lại tâm trạng, cười, người nghiêng một bên che miệng đem bã phun ra.

"Tiểu cô nương, thế nào a?" Lão bán được cười ha ha hỏi.

Cố Thập Bát Nương mang theo vài phần ngượng ngùng nói: "Ta không biết... Ta kỳ thật không hiểu...Theo ta thấy không sai biệt lắm đi..."

Lời này vừa nói ra, chỉ thấy trên mặt Chu chương quỳ hiện lên sắc mặt vui mừng.

"Cô nương người muốn mua hay không mua a?" Lão bán được cười nói.

"Ta đi một chút sẽ..." Cố Thập Bát Nương trên mặt có chút kích động, nàng nhanh chóng nhìn mắt Chu chương quỳ và con gái, cúi đầu, xoay người bước đi.

"Aiiii..." Chu Lệ Nương muốn hét lên, bị Chu chương quỳ giữ chặt, nàng nôn nóng, nhìn về phía phụ thân nói, "Cha, nàng thế nào đi? Chúng ta nói nhiều điều vô ích sao? Nàng vẫn không mua...?"

Chu chương quỳ lại cười, vẻ râu nói: "Không có việc gì, nếu ta đoán không sai, nàng đây là tìm người vay tiền đi."

"Tìm ai?" Chu Lệ Nương hỏi.

"Còn có thể là ai? Bành Nhất Châm." Chu chương quỳ cười nói.

Chu chương quỳ đoán không sai, Cố Thập Bát Nương thật là tìm Bành Nhất Châm, hơn nữa so với dự đoán hoàn hảo nhanh chóng tìm thấy, ra ngã tư ngay tại bên trong đám người đã tìm thấy Bành Nhất Châm.

"Thập Bát Nương, lại gặp người, chúng ta thực có duyên a..." Bành Nhất Châm ha ha cười nói, một mặt đem tay đang nắm được liệu để xuống.

Cố Thập Bát Nương nhìn hẩn một cái, vẫy tay ra hiệu hẩn đi đến dưới mái hiên góc đường, nói: "Được, Bành chương quỳ, chúng ta nói chuyện thẳng thắn đi, đừng có giấu nhau nữa."

Bành Nhất Châm ngẩn người, vô thức sờ mũi ** ss Gà **, "Thập Bát Nương, người lời này có ý gì? Nói cái gì?"

"Nói cái gì?" Cố Thập Bát Nương cười nói, "Nói được sự giả a."

"Cái gì được giả?" Bành Nhất Châm sắc mặt khẽ biến, hạ giọng nói, "Thập Bát Nương, người phát hiện có người bán được giả? Người mắc lừa không?"

Cố Thập Bát Nương cười, nhìn Bành Nhất Châm nói: "Chẳng lẽ Bành chương quỳ không phát hiện sao?"

"Thập Bát Nương, người đây là nói cái gì vậy? Ta nghe thế nào cũng không hiểu!" Bành Nhất Châm không cao hứng, hẩn khụ một tiếng rồi đứng thẳng thân mình.

Cố Thập Bát Nương nhìn hẩn, chỉ là nụ cười này mang mấy phần xúc động, phần hận cùng cay đắng, nàng than thở, nói: "Chu chương quỳ sắp đặt kế hoạch, muốn ta mua được giả."

"Người nhận ra?" Bành Nhất Châm nhìn không được hỏi nàng, lông mày dựng lên.

Cố Thập Bát Nương xem thần sắc hắn, nhìn rồi nói, "Vâng, ta nhận ra, ngươi rất tiếc nuôi phải không?"

Ánh mắt trong suốt của tiểu cô nương như có thể xuyên thấu đáy lòng của hắn, Bành Nhất Châm đối diện nàng một khắc, than thở.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Hợp Tác

"Là ta không đúng, Thập Bát Nương** ss Gà **..." Hắn chấp tay nói.

Cố Thập Bát Nương diễn đàn Lê Quý Đôn vốn chuẩn bị lớn tiếng mắng hắn, không nghĩ tới hắn lại thống khoái thừa nhận, như vậy xem ra, sự tình so với nàng nghĩ càng phải nên xử lý tốt a, liền thần nhiên nói: "Bành chương quỳ tính ngươi cũng thẳng thắn."

"Thập Bát Nương, đây là mười lạng bạc, vốn muốn đưa cho ngươi... Lão Bành ta không có lời nào để nói, tiền này, ngươi cầm đi." Bành Nhất Châm từ trong lồng ngực lấy ra một túi tiền, đưa cho Thập Bát Nương. Chỉ đăng tại diễn đàn Lê Quý Đôn bất cứ truyện đăng ở web hay word đều là sao chép không được sự đồng ý của editor.

"Đây là bồi thường cho ta sao?" Cố Thập Bát Nương nhìn túi tiền, không có duỗi tay.

Thần sắc Bành Nhất Châm có chút lúng túng, không có mở miệng nói chuyện.

"Nếu như ta đoán không sai, Bành tiên sinh sớm biết Chu chương quỳ chuẩn bị được giả cho ta?" Cố Thập Bát Nương vẫn đạo.

Bành Nhất Châm không có phủ nhận.** ss Gà **

"Bành tiên sinh cũng biết Chu chương quỳ muốn ta mua được giả, sau đó bào chế bán cho ngươi? Kế tiếp hắn thừa cơ đi báo quan phủ, đến lúc đó một công đôi việc?" Cố Thập Bát Nương lại hỏi.

Bành Nhất Châm trên mặt hiện tia tức giận, khẽ gật đầu, "Không sai, ta chẳng qua vốn cùng hắn có chút khúc mắc, hắn dám xuống tay làm như thế, tên cậu này quả thật là kẻ tiểu nhân tâm ngoan vô sỉ..."

Cố Thập Bát Nương mắt nhìn đánh gãy lời hắn nói "Bành tiên sinh tự nhiên là xuôi dòng đẩy thuyền nhận lấy, ta bán cho ngươi được giả, sau đó, ngươi nghĩ biện pháp đưa cho Chu chương quỳ, dùng kế gây ông đập lưng ông? Chỉ là không biết Bành tiên sinh định đưa cho hắn như thế nào?"

Phản ứng tiểu cô nương này thật thẳng thắn! Bành Nhất Châm không khỏi hiếu kỳ, cũng không trả lời vấn đề nàng hỏi, mà hỏi ngược lại: "Ngươi thế nào mà biết? Chẳng lẽ ngươi ngay từ đầu là biết ta..." LQD

Trên mặt hắn tràn đầy kinh ngạc cùng với không tin tưởng.

"Chuyện này không có gì kỳ quái cả..." Cố Thập Bát Nương nói, "Kỳ thật rất đơn giản, ta chỉ cảm thấy trên đời này không có người vô duyên vô cớ đối người tốt mà thôi."

Bành Nhất Châm im lặng, cái đạo lý thô thiển này, phàm là tướng tượng sự thật đúng là như vậy, chỉ là, rất nhiều khi, người quên cái đạo lý này, hắn gật gật đầu, lại tự giễu, "Nguyên lai tiểu nương tử ngay từ đầu đã phòng bị ta, ta vốn tưởng rằng..."

Hắn hắc hắc cười, còn lại không nói.

Cố Thập Bát Nương cũng cười, "Cho rằng cái gì? Cho rằng ta là tiểu hài tử, dễ bị dụ?"

Bành Nhất Châm ánh mắt cam chịu, đồng thời lại không thể tưởng tượng nổi mà đánh giá tiểu cô nương này, ừ ừ nói, "Ta nói tiểu cô nương thực ghê gớm, thấy rõ mọ chuyện, còn nói gì..."

Hắn nói đến lời này thì ngừng không có nói gì thêm nữa, thanh âm trầm thấp, sắc mặt suy sụp, lần nữa đem túi tiền to đưa qua, "Lần này là lão Bành ta không đúng, ngươi cầm lấy, ta cũng không dám nói ngươi tha thứ cho ta..."

"Ngươi đích xác không nên nói tha thứ..." Cố Thập Bát Nương thần sắc nghiêm nghị, đôi tay sát bên người gặt gao nắm lại, "Ngươi có hay không từng nghĩ, chuyện hôm nay nếu ngươi thành công, chính ta có kết cục gì?"

Nói rồi mặt buồn rầu nhìn hắn, "Ngươi nói mười lạng bạc này có thể bồi thường?"** ss Gà **

Một lần được giả này, chẳng quản là Chu chương quỳ đắc thủ vẫn là Bành Nhất Châm thắng, mà được giả đầu tiên qua tay Cố Thập Bát Nương hơn nữa còn bào chế đem bán đi khó lòng chạy thoát tội, nhẹ thì bị quan lão gia khiển trách, nặng thì gánh tai ương phải ngồi tù, nhưng chẳng quản là nhẹ hay

nặng, về sau Cố Thập Bát Nương dừng nghĩ tới việc tiếp tục hành nghề này. LQĐ

Bành Nhất Châm thần sắc ngượng ngùng, ánh mắt trốn tránh, cúi đầu nói, "Kỳ thật... Một tiểu cô nương, lại là thiên kim tiểu thư xuất thân gia... Nghề được này không làm cũng thể..."

"Không làm?" Đột nhiên Cố Thập Bát Nương đề cao thanh âm, thần sắc kích động, đôi mắt nàng đỏ lên. ** ss Gà **

Ai biết bọn hần cô nhi quả mẫu thời điểm này trải qua từng ngày gian khổ ra sao?

Ai biết chờ đợi bọn hần là vận mệnh đáng sợ như thế nào?

Được liệu, là thứ duy nhất trước mắt nàng dùng để cứu cái mệnh rom rạ này.

"Các người làm như vậy là muốn đoạt đường sống của ta..." Cố Thập Bát Nương lâm bảm nói.

Ai nghĩ muốn đoạn đường sống của ta, ta liền đoạt đường sống của hần.

"..Tóm lại, là ta không đúng, Cố tiểu nương tử, người...Ai..." Thần sắc Bành Nhất Châm âm đạm, đem tiền trong tay dúi đưa cho nàng, "..May là người không mua... Về sau không ảnh hưởng đến người.."

"Bành tiên sinh cùng Chu chương quỳ có thù?" Cố Thập Bát Nương đột nhiên vấn đạo.

Bành Nhất Châm nghe vậy, thần sắc suy sút bỗng xúc động phần nộ, tay hần nắm chặt thành quả đấm, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra mấy chữ, ".. Tên cậu đó không bằng cầm thú.."

Nhưng là nói được mấy chữ, hần liền dừng lại câu đầu, khoát tay áo bỏ đi.

Cố Thập Bát Nương nhìn bóng lưng đại tráng kiện của Bành Nhất Châm cúi xuống, trong phút chốc như bị rút đi khí lực, hần là thế nào mà có thâm cừu đại hận? ** ss Gà **

"Bành tiên sinh.." Nàng đi mấy bước đuổi theo hần, đem tiền quơ quơ, "Chùng này tiền nhưng không đủ."

Bành Nhất Châm lặng im, chợt nở nụ cười hiển nhiên, hần là quên, tiểu cô nương này chính là không dễ dàng bị thiệt thòi, hần đuổi tay mò ở trên người.

"Người mang bao nhiêu tiền?" Cố Thập Bát Nương hỏi.

Tiểu nương tử này hỏi cũng thật ...

Bành Nhất Châm ước lượng bạc trong tay, cười khổ một tiếng, nói "Chỉ có nhiều đây... Thật sự nếu không đủ thì ta về nhà lại cảm thêm..."

"Không cần, từng nay đủ rồi, chỉ là làm bộ..." Cố Thập Bát Nương cười nói, đem bạc trong tay ném lại cho Bành Nhất Châm, ngoắc đầu "Đi thôi"

Bành Nhất Châm sừng sốt, "Đi đâu?" dẫn đàn Lê Quý Đôn

"Mua được a." Cố Thập Bát Nương cười nói, chẳng qua nàng lúc này cười nhưng không tính là xinh đẹp.

"Mua được?" Bành Nhất Châm ngơ ngẩn hỏi, "Mua được gì?"

"Được giả." Cố Thập Bát Nương quay đầu nhìn.

Bành Nhất Châm lấy lại tinh thần, thần tình rất là cổ quái, nhắc chân mấy bước đuổi theo Thập Bát Nương, nghiêm nét mặt nói "Cố tiểu nương tử người không cần vì ta..."

"Vì người?" Cố Thập Bát Nương bật cười, xem tâm tư Bành Nhất Châm như thế nào so với hài tử còn đơn giản hơn a.

Bành Nhất Châm cảm thấy lời mình nói tới có chút không hợp với lễ thường, nhưng lại không thể lý giải ý nghĩa hành động này của nàng, cứng họng không nói lên lời.

"Người vì người, ta vì ta..." Cố Thập Bát Nương ý vị thâm trường cười nói, "Cho nên, chúng ta hợp tác đi." ** ss Gà **

"Hợp tác thế nào?" Hiện tại, Bành Nhất Châm suy nghĩ hoàn toàn đình trệ chỉ có thể nghe một câu hỏi một câu.

"Cái này.." Cố Thập Bát Nương đem miếng Tàn Bì trong tay ném cho hần,

Bành Nhất Châm tiếp nhận xem qua, không hiểu nhìn nàng.

"Nhận ra không?" Cố Thập Bát Nương hỏi.

“Nhận được a.” Bành Nhất Châm gật gù đầu, ở trong tay lẩn qua lộn lại xem “Là Tần Bì.”

“Tốt, hiện tại chúng ta coi như quên chuyện trước đó, Viễn Chí này, chúng ta vẫn muốn mua, nhưng phải nghĩ biện pháp khiến Chu chương quầy mua cái này.” Cố Thập Bát Nương chỉ chỉ Tần Bì trong tay hắn, “Muốn hắn phải mua cái này, tất nhiên, mua ít hay mua nhiều đều được...”

Bành Nhất Châm chờ dẫn nhìn nàng, hắn không phải người ngu, rất nhanh liền phản ứng kịp, về mặt chẩn kinh không dám tin tưởng.

“Cái...Cái này..Là giả?” Hắn cúi đầu, hận không thể đem miếng Tần Bì nhìn thấu.

Không sai nha, màu sắc, ngoài đen trong vàng, vị thì...

Hắn bỏ vào trong miệng cắn, vị đắng.

“Giả!” Cố Thập Bát Nương chỉ nói đến đó, cũng không có giải thích.

Nghĩ đến tiểu nương tử có thể xem ra Viễn Chí là giả, Bành Nhất Châm lựa chọn tin tưởng lời nàng nói, nói tới nếu hắn không sớm biết, Viễn Chí kia hắn cũng không nhìn ra là giả.

“Cố tiểu nương tử, ngươi quả thực không có bái sư?” Hắn khó hiểu hỏi nàng, phân biệt được liệu không phải dễ dàng, không có sư phó bảo chế kinh nghiệm nhất định là tuyệt đối nhận không ra.

“Không có, ta đi nơi nào bái sư?” Cố Thập Bát Nương cười nói.

Vậy cũng đúng, nàng chính là cái không ra cửa trước không bước cổng sau là thành phần tiểu thư nhà tri thức, Bành Nhất Châm gật gù đầu, nhưng vẫn cảm thấy khó hiểu.

“Trời xanh bảo hộ, ta may mắn nhận được ra được cái này.” Cố Thập Bát Nương lẩm bẩm nói.

Lời nói này Bành Nhất Châm tự nhiên là không tin, trên đời nào có chuyện trùng hợp như vậy, nhưng xem nàng rõ ràng không nguyện nói nhiều, sư môn quy củ cổ quái, cũng biết điều ngậm miệng.

“Đi thôi.” Cố Thập Bát Nương nói, “Ngươi nhớ, nhất định khiến hắn mua Tần Bì.”

“Không vấn đề...Chèn ép lão tiểu tử không có người nào so với ta càng chắc chắn..Chẳng qua...” Bành Nhất Châm đuổi kịp nàng, thấp giọng hỏi, “Này, cậu vật có hay không biết vật này cũng là giả? Hắn thế nào mua?”

“Không sao, hắn không mua, chúng ta cũng không mua...” Cố Thập Bát Nương nhẹ nhàng nói, nhìn hắn rồi nói “Hiện tại, hắn ở ngoài sáng, chúng ta trong tối, hết thấy do chúng ta làm chủ.”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thành giao

Vậy cũng đúng, dù sao bọn hắn tuyệt đối sẽ không mắc lừa, Bành Nhất Châm nhếch miệng cười. ** ss Gà **

“Chuyện này...Thập Bát Nương.Ta tại Thiên Kim Đường có người, là hắn tố cáo nói Chu chương quầy tìm Viễn Chí giả..Cho nên.” Hắn xoa tay ngượng ngùng nói.

“Ngươi ngay từ đầu biết Chu chương quầy muốn đổi phó ta?” Cố Thập Bát Nương hỏi.

“Cũng không khẳng định lắm, chẳng qua tên cậu đó là kẻ tiểu nhân, ta nghĩ...” Bành Nhất Châm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Trước mượn sức, thừa cơ cắn ngược.LQĐ

Cố Thập Bát Nương gật gù đầu, sáng tỏ, nàng tuy rằng tò mò Chu chương quầy và Bành Nhất Châm có cừu hận gì, nhưng Bành Nhất Châm không nguyện ý nói, nàng cũng không hỏi, chuyện đó không quan trọng, quan trọng hơn là bọn hắn có mục đích giống nhau.

“Chẳng qua, vẫn là liên lụy đến ngươi...” Bành Nhất Châm than thở, cảm kích cùng chặt vật, không thể nói rõ mùi vị gì, nhìn tiểu cô nương nói.

“Liên lụy ta?” Cố Thập Bát Nương nhìn hắn.

“Bành Nhất Châm ta sợ cái gì, cùng lắm tha hương phiêu bạt khắp nơi hành nghề y cứu người, chi cần có thể khiến hắn mất hết danh dự, ta chính là cùng

hắn đồng quy vu tận thực đáng giá...” Bành Nhất Châm nghiêng răng nghiêng lợi nói, quả đấm nắm chặt kêu răng rắc.

Cố Thập Bát Nương lúc này mới giật mình, đúng vậy, nếu như hợp tác thành công, ba người bọn hắn dính đến được già** ss Gà **, ai cũng không tốt, nàng không khỏi cười, lại quên chuyện này, nắng há miệng thờ đốc, nghĩ nói cái gì, lời nói đến bờ môi lại nuốt xuống.

Chuyện này tạm thời không cần nói.

“Ngươi yên tâm, đến lúc đó ta thay ngươi dốc hết sức gánh...” Thần sắc Bành Nhất Châm kiên định nói, hướng nhìn Thập Bát Nương, chần chờ một chút nói, “Cố tiểu nương tử hiệp nghĩa tương trợ, lão Bành ta...”

Hiệp nghĩa tương trợ? Cố Thập Bát Nương nhìn, lắc lắc đầu.

“Bành tiên sinh, chuyện đó trước không gấp...” Nàng cười nói, “Chúng ta nói chuyện này sau.”

Chuyện thành mới nói điều kiện, Bành Nhất Châm đối với cô nương ấn tượng càng tốt, hắn gật gật đầu “Chẳng quản thành hay bại, lão Bành ta nợ ân tình của tiểu nương tử, tiểu nương tử sau có khó khăn gì, chỉ cần mở miệng, lão Bành ta nửa điểm cũng không chần chờ, nếu không ta chết không được tử tế...”

Kèm với câu nói này, Cố Thập Bát Nương tim nhin không được kịch liệt nhảy lên, Thẩm An Lâm, Thẩm An Lâm...

Ta làm được, ta làm được, Thẩm An Lâm, ta nắm vận mệnh ngươi...

Nàng đột nhiên nghĩ cười lớn, lần này lại cố gắng kiềm chế lồng ngực.

“Bành tiên sinh.” Cố Thập Bát Nương đánh gãy lời hắn, thành khẩn nói “Nói quá lời.”

Dần dần đi đến sạp được liệu, bờ môi Thập Bát Nương hiện tia cười lạnh.

Mơ tưởng muốn đòi này ta mắc tội, mơ tưởng một công đôi việc, Chu chương quây, là ngươi tự chuốc lấy phiền, đừng trách Thập Bát Nương ta tâm ngoan.

Chu Lệ Nương không bình tĩnh.

“Cha, ta xem nhất định là Bành Nhất Châm không cho nàng mượn tiền...” Nàng đem quạt vội vàng ve vẩy, lại ngẩng đầu nhìn trời, càng lúc càng u ám, “Không thì chúng ta thay nàng trả tiền mua, trực tiếp đem trở về nhà, đến lúc đó để nàng trả tiền, cũng không giống nhau sao?”

Nàng thế nhưng không nghĩ trời mưa.

“Vậy sao thành?” Chu chương quây lườm nàng một cái, “Sao có thể giống như nàng tự mua, đến lúc đó... Nha đầu này hết sức quý kiệt, đừng cần lên đầu chúng ta...”

Chu Lệ Nương khinh thường rung cây quạt, nhìn tiểu nha đầu cầm quạt, đáng giá như vậy tiểu tâm.

“Không phải ta nói ngươi, cha, thời điểm ngươi có...” Nàng nói nhỏ.

Nói còn chưa dứt lời, liền bị Chu chương quây đẩy ra, “Tối!”

Trên mặt Thập Bát Nương hiện mấy phần hưng phấn, mang Bành Nhất Châm tới đây ss Gà

Chu chương quây còn chưa kịp chào hỏi, liền thấy Bành Nhất Châm cười ha hả hướng lão bán được nói “Chúng ta đến cùng nha, chúng ta đến cùng nhau...”

Tay hắn khoác trên người Chu chương quây khoa tay múa chân.

Tiểu lão tử này! Có tiện nghi liền dính vào! Chu chương quây cảm thấy buồn cười, tuy Bành Nhất Châm tới đây ngoài kế hoạch, nhưng như vậy càng tốt, che vè hôn hờ chột lóe trên mặt, hắn khụ giọng.

“Ta nói...” Hắn cố ý mang mấy phần vô nại hướng Bành Nhất Châm nói.

“Ha ha...” Bành Nhất Châm một bộ dạng lấy lòng, cầm tay Chu chương quây, liếc cặp mắt đầy ghen nói, “Chương quây, mua nhiều được thật tổng kém a...”

Hạ giọng nói “Lão Chu, ngươi không nói chuyện cũng không bị thiệt thời.”

Chu chương quây tròn mắt nhìn hắn, quả thật không nói tiếp.

Lão bán được căn bản không để ý bọn họ diễn xiếc gì, mà là hướng Cố Thập Bát Nương nhìn, mắt nhỏ hí lại nói “Tiểu cô nương, được này ngươi nếu không muốn mua? Trời không còn sớm ta muốn trở về nhà...”

Cố Thập Bát Nương nó có, ánh mắt lướt trên người Bành Nhất Châm.

“Ta xem xem, tiện nghi như vậy... Phải hay không là có vấn đề gì?” Bành Nhất Châm làm bộ làm tịch nói, một mặt tới đây.

Lê Quý Đôn Trên mặt Chu Lệ Nương khẩn trương, không khỏi lôi kéo ống tay áo Chu chương quây, bị Chu chương quây bắt động thanh sắc lờm.

Chu chương quây rất có tự tin, Viễn Chí này, nếu như không phải cơ duyên gặp được hần biết là giả, bằng chính mình cùng với dược sư của hiệu thuốc căn bản xem không ra.

Bành Nhất Châm chẳng qua là đại phu xem bệnh, tiếp xúc với nhiều chứng bệnh, nhưng không phải dược liệu, hần có thể xem ra thật giả mới là gặp quý.

“Người xem đi” Lão bán dược cười tít mắt đưa dược cho hần “Xem xong, bán ra không đòi.”

Bành Nhất Châm tâm lý hiếu kỳ, hần cầm lên nghiêm túc nhìn trái nhìn phải, lại ném, đây chính là rễ cây Viễn Chí, hần không khỏi hồ nghi nhìn mắt Thập Bát Nương.

Nàng là thế nào nhận được? ** ss Gà **

Chu chương quây khụ một tiếng, thúc giục bọn họ mau lên, không biết thế nào, trong lòng cảm thấy bất an.

“Không sai, không sai, là dược tốt...” Bành Nhất Châm để Viễn Chí xuống, gật gật đầu, nói “Chúng ta muốn..Chao ôi?”

Chu chương quây nghe vậy trong lòng thở ra một hơi, bỗng Bành Nhất Châm đề tài đang nói cũng vừa chuyển.

“Chao ôi...Chao ôi, lão nhân, người cũng có Tần Bì?” Hần duỗi tay tới túi dược đựng đầy Tần Bì.

Chu chương quây không khỏi nheo mắt.LQĐ

Lão bán dược như trước cười tít mắt, nói “Tiên sinh muốn cái này?”

“Cái này cũng là thêm giảm giá, một trăm văn?” Bành Nhất Châm vẽ mặt thêm nhỏ dãi nói.

Chu chương quây ở đằng sau bị nghẹn ho khan.

Lão nhân bán dược ha ha cười lên, hần xem Bành Nhất Châm, nói “Tiên sinh, ta là tiểu thương nhỏ... Chu chương quây mua nhiều dược tại quây, chỉ có thể có một cái giảm giá a...Cái này ta chính là...”

“Không sao, không sao, ta lấy cái này là đủ rồi, ...” Bành Nhất Châm vội vàng nói, đồng thời ôm chặt gói Tần Bì to, sợ người khác cướp mất, “Ta không muốn Viễn Chí, ta muốn cái này...”

Cái gì? Chu chương quây cùng Chu Lệ Nương biến sắc.

“Bành thúc thúc, là Thập Bát Nương mua, cũng không phải người...” Chu Lệ Nương vội nói, một mặt lôi kéo ống tay áo Thập Bát Nương, nhắc nhở nàng tiện nghi này không thể bị Bành Nhất Châm chiếm.

“Thập Bát Nương muốn Viễn Chí cũng là vì ta bảo chế...” Bành Nhất Châm quay đầu, đối Chu Lệ Nương trừng mắt hạ giọng nói “Ta hiện tại không muốn Viễn Chí, muốn Tần Bì..”

Chu Lệ Nương trừng mắt chán nản không lời nào để nói.

“Vậy được rồi...” Cố Thập Bát Nương gật đầu, mới định há miệng, liền nghe Chu chương quây khụ một tiếng.

“Quên nói, Tần Bì này ta đã muốn mua, lão Bành, đừng cùng ta tranh...” Hần vân rầu nói, trên mặt hiện tia cười.

Bành Nhất Châm trừng mắt nhìn hần, vẻ mặt không tin “Người mua?”

Chu chương quây gật đầu, hướng lão bán dược, “Lão trượng, cái này gói lại cho ta”

“Được rồi.” Lão bán dược cười tít mắt nói, ánh mắt không chú ý đảo qua Bành Nhất Châm tựa hồ tìm tòi nghiên cứu.

“Này, ta nói...” Gói Tần Bì từ trong ngực Bành Nhất Châm bị túm đi, đối Chu chương quây dựng rầu trừng mắt.

Chu chương quây hướng hần vẽ mặt vô tội cười, tâm lý vui mừng đến nở hoa, khó được chen ép này tiểu tử một lần, có lẽ, này là lần cuối cùng, qua hôm nay, cái danh hào Bành Nhất Châm tại mấy cái huyện ở đây liền biến mất.

Nghĩ đến chuyện này, trên mặt hần ý cười càng đậm, như vậy nói hiệu thuốc bắc của hần ở huyện này phải chuyển thành chi nhánh Thiên Kim Đường... hay là đổi cái danh tự?

“Lão nhân..” Bành Nhất Châm không cam tâm, túm lão bán được hỏi, “Ngươi còn không?”

“Lão Bành, ta đã mua hết..” Chu chương quỳ vội nói.

“Được..Tiểu tử ngươi...” Bành Nhất Châm nghiêng răng nghiêng tròng mắt, vẻ mặt khó chịu nói.

“Cái này ngươi có mua nữa không?” Lão bán được chỉ Viễn Chí hỏi.

“Mua, không mua cũng uống.” Bành Nhất Châm thờ phỉ phỉ khề vờn tay, “Gói lại cho ta.”

“Được rồi, thành giao!” Lão bán được cười tít mắt đề cao thanh âm, bắt đầu lu loát phân biệt đóng gói cho bọn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Kiện tụng

Cố Thập Bát Nương vẫn mỉm cười xem màn kịch này, người ta diễn kịch, bắt đồng là, bọn hắn diễn cho đại gia xem, nhưng Chu chương quỳ lại chỉ có thể diễn cho chính mình xem.

“Tiền sinh, của ngươi!” Lão bán được đem một túi Viễn Chí lớn đưa cho Bành Nhất Châm.

Bành Nhất Châm khoát tay, chỉ chỉ Cố Thập Bát Nương, “Không phải của ta, là của vị tiểu nương tử.”

Lão bán được ồ lên một tiếng, hướng nhìn Thập Bát Nương.

“Vâng, đây là tiền mua được.” Cố Thập Bát Nương đi tới, đưa tiền ra trả.

“Thập Bát Nương, ngươi cùng Lệ Nương cùng nhau tới?” Bành Nhất Châm hỏi, tay xách được liệu, xem bộ dáng là muốn vác giúp nàng lên xe.

Chu Lệ Nương nghe thấy, nhũn mày, chuyện đã hoàn thành, nàng không nghĩ lại cùng nha đầu này ngồi chung xe trở về, bĩu môi, suy nghĩ nên nói thế nào, Bành Nhất Châm đã nâng túi được lên.

“Đi, đi, ta giúp ngươi đặt lên xe, trời u ám, các ngươi mau sớm trở về đi, nữ hài tử trong nhà, dạo cái gì mà đến được hội...” Hắn lớn tiếng nói, một mặt quay đầu đi ra ngoài.

“Chu tiểu thư..” Cố Thập Bát Nương mang mấy phần áy náy nhìn Chu Lệ Nương.

Nàng kỳ thật nghĩ cũng không muốn ngồi chung xe với Chu Lệ Nương, nhưng càng không nghĩ kéo được gói được liệu lớn gấp trời mưa.

“Ngươi đã mua được được, vậy chúng ta liền trở về thôi!” Chu Lệ Nương không cười nói một câu, một mặt quay đầu hướng Chu chương quỳ gọi, nhắc chân đi trước.

Một lần này, nàng không có chủ động tới kéo tay mình, Cố Thập Bát Nương ánh mắt trào phúng nhìn bóng lưng vị cô nương này, hài tử áo com không lo a, còn không biết cái gì kêu diễn kịch phải diễn tới nơi, đưa Phật phải đưa đến Tây Thiên.

Nhìn Cố Thập Bát Nương cùng Bành Nhất Châm đi xa, Chu chương quỳ lúc này mới triệt để thở phào một cái, chuyện này tuy có điểm khó khăn, nhưng cuối cùng vẫn theo dự liệu của hắn hoàn thành.

Tần Bì này...

Chu chương quỳ mí mắt nhảy dựng lên, nhìn không được đi xem Tần Bì đã đặt trên xe.

“Chương quỳ?” Người làm không hiểu, nhìn chương quỳ cời bỏ gói được liệu to vừa được đóng gói cẩn thận.

“Nhị bảo, ngươi xem cái này... Không có vấn đề gì chứ?” Chu chương quỳ xem một lúc, nhất thời không ra vấn đề gì, ánh mắt hướng lão nhân đang cúi đầu thu thập sạp thuốc, lão nhân này đã có thể làm giả Viễn Chí, tự nhiên cũng có thể làm giả được liệu khác.

“Không vấn đề a...” Người làm cũng không biết sự tình cụ thể ngày hôm nay, xem xét Tần Bì, đáp, “Không có vấn đề, là Tần Bì Thiểm Tây...”

Chu chương quỳ nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy không yên tâm, đi đến trước mặt lão nhân kia, hạ giọng hỏi "Ngươi, được này cũng là giả đi."

Hỏi câu này lại cảm thấy chính mình ngốc, người bán được nào sẽ nói được mình là giả?

Lão bán được ngẩng đầu, trên mặt mang theo tức giận, trừng đôi mắt nhỏ tí nói, "Chường quây nói chuyện thế nào vậy? Được giả không phải ta muốn bán, là ngươi muốn ta tìm cho ngươi..." Hắn càng nói càng tức giận, tay đã muốn cầm túi tiền trên người xuống, "Ta mặc kệ... Chuyện này, lương tâm nghề nghiệp, ngươi cho ta bao nhiêu tiền ta cũng không làm...." Quả nhiên câu nói kia rất đúng, trộm một lần liền mang tiếng dơ."

Chu chường quây đề tay hắn lại, luôn miệng nói "Được rồi được rồi, ta biết."

Lão nhân hừ một tiếng, vẻ mặt như trước tức giận.

"Ngươi nhanh chóng rời đi, chúng ta đã giao kèo, đi xa xa vào, trong vòng hai năm đừng xuất hiện nơi này." Chu chường quây thấp giọng nói.

Lão nhân hừ một tiếng, "Ta thu tiền tự nhiên làm việc, ngươi yên tâm."

Chu chường quây không có tâm nói chuyện phiếm với hắn, khoát tay xoay người bước đi.

"Này..." Lão bán được ở phía sau gọi hắn, đuổi tay ra.

"Cái gì?" Chu chường quây hơi biến sắc, "Còn muốn tiền? Không phải nói giả một...Ngươi."

"Không phải," Lão bán được nhấp nháy đôi mắt nhỏ nói, chỉ chỉ Tàn Bì trong tay hắn, "Chường quây, tiền này ngươi còn chưa trả ta, ta tuy với ngươi có giao dịch khác, nhưng là, ông cụ già ta lại cũng là bán được, cái này nhưng không thể tặng không cho ngươi..."

Chu chường quây co rút khóe miệng, " Bao nhiêu?"

"Không nhiều lắm." Đôi mắt nhỏ tí của lão nhân hiện một tia sáng, dựng thẳng hai ngón tay lên, "Ba trăm cân, hai lượng bạc."

"Bao nhiêu?" Chu chường quây đang lấy tiền trong túi tiền nhất thanh hồ lớn, tay khẽ run rẩy, "Hai lượng bạc? Ngươi giựt tiền à? Hiện tại Tàn Bì bắt quá là ba vạn một cân, ngươi..."

"Nhà của ta là giá này, thế nào?" Khuôn mặt tươi cười của lão bán được thu lại, đôi mắt đậm xanh lóe lên nhìn Chu chường quây không nhanh không chậm nói, "Hàng bán ra không trả lại, quy củ này Chu chường quây không hiểu? Chường quây nghĩ muốn hủy ước?"

Hủy ước? Chu chường quây nghe ý tứ uy hiếp, hắn cắn chặt răng, không phải là nhiều hơn một hai lượng bạc mà thôi, so với chuyện này thành công, đáng giá!

Hắn hừ một tiếng, ném ra hai lượng bạc phát tay áo mà đi.

Lão bán được cũng không cúi khom người từ trên mặt đất nhặt bạc lên, dùng tay áo lau đi bụi đất bỏ vào trong ngực, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Chu chường quây cười trào phúng.

Tiếng sấm vang ầm ầm trên đầu, mưa lớn dồn dập đập xuống dưới.

Qua trung thu, thời tiết có chút mát, hơn nữa dưa và trái cây đưa ra thị trường, số người tham mát tham ăn không ít, bị cảm lạnh ho khan nóng tả lị nhiều lên, các hiệu thuốc bắc kinh doanh bận rộn hơn những ngày trước một chút.

Cố Thập Bát Nương công giò được từ chợ đi về nhà, sau đem Viễn Chí bào chế tốt bán cho Bành Nhất Châm, nàng liền không trở lên núi đào được liệu, mà chính thức bắt đầu mua được lẻ tẻ.

Chỉ cần dậy sớm ra chợ, nàng có thể mua được được liệu so với bốn năm ngày trước kia mới có thể đào được, tiền kiếm thời gian lớn, mà tiền kiếm được cũng nhiều lên.

Trách không được người ta nói càng nhiều tiền càng muốn kiếm nhiều hơn, chỉ cần có tiền mới có vốn, mới có thể kiếm được nhiều tiền, Cố Thập Bát Nương cân nhắc đạo lý này, một mặt tính xem nên thử bào chế được liệu nào khác, một mặt nghĩ đến Bò Cạp chỗ Đồng lão gia, không biết có được đáng giá không.

"Thập Bát Nương, Thập Bát Nương..." Đậu Hoa trước mặt vẫy tay đứng đón chạy tới, trên tay còn dính bã đậu, ánh mắt của nàng hoảng sợ, tựa như bị chuyện gì làm cho kinh hách.

"Ngươi đi mau, đi mau, đừng về nhà..." Đậu Hoa nói năng lộn xộn.

Thanh âm này lập tức khiến mọi người trên đường chú ý nhìn qua.

"Làm sao vậy?" Cố Thập Bát Nương nhìn cô nương chạy tới gần mình cười nói.

Đậu Hoa hoảng sợ nháy mắt, đẩy nàng, "Ngươi trước trốn đi... Có quan sai muốn bắt ngươi..."

Đến rồi! Cố Thập Bát Nương trong lòng nhảy dựng, nàng nhìn không được hô hấp dồn dập, trong mắt cũng hiện tia hưng phấn.

"Quan sai?" Trong miệng nàng nói xong, cũng không nghe lời Đậu Hoa nói xoay người đi, mà là đẩy Đậu Hoa ra muốn nhanh chóng trở về nhà "Bất ta? Vì sao?"

Đậu Hoa sốt ruột dậm chân, còn chưa đề cập nói chuyện, chợt nghe thấy phía sau một trận tiếng cước bộ ồn ào.

"Xem, đó là Cổ Thập Bát Nương." Một thanh âm bén nhọn hô, trong thanh âm còn mang hưng phấn khó tả.

Cổ Thập Bát Nương giương mắt nhìn lại, thấy bốn năm quan sai đi nhanh đến, Trương lão gia ở phía sau người, hướng nàng chỉ điểm há to mồm nói chuyện.

"Thập Bát Nương.." Đậu Hoa khóc lóc, nàng lúc trước đây, một thúc thúc của mình chính là bị quan sai mang đi, sau đó không thấy trở về, quan sai cùng quan phủ, ở trong mắt nàng là Diêm La Địa Ngục.

"Ta không sao, ta không sao..." Nhìn Đậu Hoa hoảng sợ bất an, Cổ Thập Bát Nương không tự giác cay mũi, nhưng lại dọa đến nàng.

Kèm với tiếng Trương đại nhân hô, người trên phố bị hấp dẫn, nhìn cảnh tượng này, nhất thời vây quanh lại.

"Thập Bát Nương." Tào thị bước chân suy yếu từ sau chen người tới đây, nàng mặt mũi tái nhợt, tóc tai lộn xộn, thân thể run run.

"Nương." Trong lòng Thập Bát Nương hiện lên tia áy náy, đồng thời cảm hận, là cho nương bị sợ hãi, đều là do tiểu nhân! Tiểu nhân này, chết chưa hết tội!

"Thập Bát Nương, đừng sợ!" Tào thị cầm tay nàng, run lăn môi cho nàng một nụ cười, nhưng có chút khó khăn, nàng dù sao cũng là phụ nhân trong nhà, hơn nữa từng là một phu nhân quan viên, trước kia thấy quan sai nhìn mình rất cung kính, vẫn là lần đầu thấy quan sai tới cửa, nhưng nàng không thể sợ, nếu nàng sợ, ai còn có thể bảo vệ nữ nhi và nhi tử.

Nhìn nương thân mình phát run che chắn trước mặt mọi người, đôi mắt Thập Bát Nương đỏ lên, cúi đầu, làm cho hai giọt nước mắt rơi xuống bụi đất.** ss Gà **

"Mấy vị quan sai, đây chính là tiểu nữ..." Tào thị vuốt mấy sợi tóc, tận lực làm cho mình bình tĩnh trở lại, nhìn quan sai nói.LQĐ

"Cổ phu nhân." Quan sai dù biết thân phận Tào thị, mặc dù đã từng thân phận đó, nhưng trên mặt cũng không biểu hiện gì, "Lệnh thiên kim là kẻ khả nghi cùng với việc được giả bị kiện, cho nên mời tiểu thư theo chúng ta đi một chuyến."

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Hồi Ý

Editor : sarasatana

Beta : ** ss Gà **

"Thăng đường?" – Tào thị sắc mặt càng thêm tái nhợt, đây là phải lên công đường, thanh danh nữ nhi xong rồi, bất kể là có tội hay không có tội, thân hình nàng lay động.

Cổ Thập Bát Nương duỗi tay vịn chặt nàng.

"Không phải, không phải, là đi một chuyến đến hiệu thuốc bắc Bành Nhất Châm ở huyện Hà Trung" Công sai vội nói – "Có thể hỏi vài câu".

"Được, ta đi cùng các người đi" Cổ Thập Bát Nương gật gật đầu nói.

Này, tiểu nương tử thần tình bình thản, tựa hồ như đại gia nói chuyện thời tiết hôm nay thật tốt, mấy vị công sai phải nhìn nàng bằng con mắt khác, nàng gặp khốn đốn mà khí độ vẫn nhàn nhã, trên mặt còn mang theo tươi cười.

Người bình thường đối mặt với quan sai bọn hắn đột nhiên tới cửa đều là tâm trạng bất an, càng miễn bàn là nhóm tiểu nương tử hay yếu đuối, chỉ sợ dúi muốn nhuyển ra đứng không vững.

Nghĩ đến xuất thân của tiểu nương tử, bọn hắn đều là người thô kệch không đọc qua sách, nên trong lòng nhất trí cho rằng phần tử trí thức giáo dưỡn ra cô nương chính là không giống nhau.

“Thập Bát Nương” Tào thị cắn môi dưới bất an.

“Nương, Không sao, chúng ta không làm việc trái với lương tâm, có cái gì đáng sợ?” Cổ Thập Bát Nương cười nói, tay ngược lại cầm tay Tào thị, “Khả năng là hiệu thuốc bắc của Bành chương quỳ có việc, con cung cấp được liệu cho hắn, tự nhiên cần đi làm chứng một chút, không ngại, không ngại”.

Tào thị nhìn khuôn mặt nữ nhi điểm tỉnh tươi tắn bỗng nhiên cảm thấy có chút xấu hổ, chính mình còn không được trầm ổn giống như nữ nhi.

“Được” Nàng gật đầu “Nương đi cùng con”.

Nhìn mẹ con Tào thị đi cùng quan sai, phố phường nhất thời náo loạn, mọi người căn bản không nghe ra chuyện gì, nhất thời rồi thành một đồng.

“Cố gia bị kiện tụng...”

“Nữ nhi cố gia giết người...”

“Phi, là bán được giả, lỗi tai người nghe thế nào vậy...”

Đứng tại Thiên Kim đường có một tiểu hỏa kế từ trong miệng phun hạt dưa ra, lớn tiếng nói: “Bán được giả còn không phải là tương đương giết người?”

Đứng rồi, đứng rồi, mọi người cùng nhau gật đầu, còn không phải sao, phạm là uống thuốc là do có bệnh, kết quả ăn vào được giả chẳng phải là không còn mệnh!

Sau sự kiện Thiên Kim đường lần đó, người trên phố cơ bản đều biết Cố gia tiểu nương tử bán được mưu sinh.

“Thực không nghĩ đến a, một cô nương như vậy lại làm chuyện thương thiên hại lý (nghĩa như kiểu làm việc ác), dù có chết đói cũng không nên kiếm tiền như vậy a...” Một ông cụ vè mặt ca thán lắc đầu.

“Cố lão gia tiên sinh là khoan hậu nhân từ đối đãi người, không nghĩ đến...” Có kẻ liên tục thở dài.

“Mới không có, mới không có!” Đậu Hoa ở trong đám người hô, “Thập Bát Nương sẽ không bán được giả đâu”.

“Sao lại không?” Có người chỉ Thiên Kim Đường nói, “Ta nhớ được trước kia ở Thiên Kim Đường đã náo qua, không phải nói nàng bán được giả sao?”

Lần này mọi người đều nghĩ tới, nhao nhao nhìn hướng Thiên Kim Đường.

“Vậy Cố gia tiểu nương tử cũng bán được cho bọn họ, nhà bọn họ cũng sẽ có được giả đi?”

Không nghĩ đến họa thủy lại dẫn đến nơi này, tiểu gia hỏa có chút hoảng hốt, tay ném hạt dưa, vội chống nạnh nói: “Mới không có, từ sau khi phá được chuyện nàng bán được giả, chúng ta liền không cùng nàng giao thiệp qua!”

“Chao ôi? Hơn một lần không phải nói nàng bán cho các người không phải được giả sao? Chương quỳ của các người trả nàng thật nhiều tiền nha!” – Có người nghi vấn.

Thực là càng nói càng loạn, tiểu gia hỏa không có chủ ý nên thuận miệng bịa chuyện, cái gì mà nàng cầu chúng ta a, không muốn rêu rao a, chương quỳ chúng ta thiện tâm a vân vân, nói cho mọi người như lọt vào sương mù bán tín bán nghi.

“Phi! Đừng ở chỗ này bịa đặt! Rõ ràng Thiên Kim Đường các người khi dễ phụ nhân, hạ thấp giá mua được, bị Thập Bát Nương nhìn thấu!” Đậu Toa cất cao thanh âm hô, “Ai nói Thập Bát Nương bán được giả? Quan sai cũng không nói là hiệu thuốc bắc bán được giả, cũng không phải nói Thập Bát Nương bán, các người nói cái gì mà nói!”

Tiểu gia hỏa hừ một tiếng, không lý do thoái thác, chỉ nói dù sao quan sai tìm liềm không có cái sự gì tốt, quan sai sẽ không vô duyên vô cớ tìm nàng.

Quan điểm này có đạo lý, nhất thời cả phố nhao nhao nghị luận, nói cái này cái nọ.

“Hừ, quan sai tìm nàng thì nàng chính là bán được giả? Hừ, đừng gấp, đều là hiệu thuốc bắc, nói có khi quan sai còn muốn đến tìm các người đấy!” Đậu Toa cắn giận đem tay lắc lắc, căn bã đậu văng khắp nơi khiến đám người bỏ chạy.

Tiểu gia hỏa Thiên Kim Đường bị nàng nói ức cả một bụng khí, chỉ bóng lưng nàng mắng một trận, mới cầm giận vào trong.

Trương đại gia lướt đi qua nhóm người tùm năm tùm ba lại trò chuyện, tiến đến Thiên Kim Đường.

Tại Thiên Kim Đường, Chu chương quỳ trước sau như một gầy bàn tính.

“Chúc mừng Chu chương quỳ mỗi ngày lời đầu vàng, tâm tưởng sự thành (đạt được điều mong muốn)...” Trương đại gia hí mắt cười nói, cần cổ đầy thịt cười đến run rẩy.

“Cùng vui, cùng vui” Chu chương quây ngoài cười nhưng trong không cười thu hồi bàn tính.

“Ta nói đến lúc người ở giữa huyện khai trương hiệu thuốc bắc, tiền nhưng quay vòng?” – Trương đại gia ngồi xuống cười tít mắt hỏi.

Chu chương quây nhìn hấn một cái, từ khi Trương đại gia tìm tới cửa, sau khi bày ra cách vu oan hãm hại này, hấn liền biết mục đích lão tiểu tử là vì bức mẹ con Cổ gia bán đi căn nhà.

Hấn nhất tiểu, cũng không do dự, mở miệng nói: “Người bày ta ba.”

Trương đại gia lập tức hí mắt lại.

Chu chương quây nhìn hấn một cái, vẻ râu không nhanh không chậm nói: “Lợi tức còn lại là ta bày người ba”

Trương đại gia mắt lập tức tròn to: “Đây là tính như thế nào? Ta chỉ nhiều như vậy lại được ít hơn... Lại nói tiền mua được giả đều là ta chi...”

“Được, vậy người tới kinh doanh, ta một phần tiền cũng không muốn” Chu chương quây chậm rì rì nói.

Trương đại gia cười khở một tiếng, Chu chương quây một phần tiền cũng không muốn, tự nhiên cũng là một phần tiền cũng không chi, hấn còn không hiểu lão gia hỏa này sao, cực kì keo kiệt lại thù dai, đến lúc đó coi như mình hạ được hiệu thuốc bắc của Bành Nhất Châm thì Chu chương quây cũng sẽ ở giữa huyện mở một nhà khác.

Hấn cũng không muốn trở thành đối thủ cạnh tranh của tên này! Nghĩ nghĩ Bành Nhất Châm sắp sửa kết thúc, Trương đại gia rùng mình một cái.

Hấn lúc trước tìm Chu chương quây, bất quá chính là mơ tưởng Chu chương quây có thể tổ Cổ Thập Bát Nương bán được giả, vô ý nói gặp qua người mua được giả được, không nghĩ đến Chu chương quây căn cứ vào câu nói này nghĩ ra một kế sách một công việc.

Không đúng, phải là một mũi tên trúng ba con chim nha, Trương đại gia sờ cằm cố nghĩ nghĩ, tổng cảm thấy chính mình trong sự kiện lần này cũng bị tính toán nha.

“Chu chương quây người cứ vui tính, ta nơi nào kinh doanh hiệu thuốc bắc...” Trương đại gia cười ha ha, ba lần ba, này một lần có thể động đến tòa nhà Cổ gia, tiền hấn kiếm được đủ để bỏ khuyết tiền mình chuẩn bị được giả cùng với tiền cổ phần chi ra với Chu chương quây, như vậy tính toán, ba phần lợi tức chính là được!

Thỏa đáng!

“Chu chương quây, ta cũng không không hiểu lắm, ta chỉ là đúng dịp biết có một loại giả được... Người nghĩ sẽ không có vấn đề gì chứ?” – Trương đại gia hạ giọng hỏi.

“Có cái gì vấn đề? Được là được giả, nàng mua cũng bán, còn có thể có cái vấn đề gì?” Chu chương quây cười lạnh, phách một tiếng, tay đem bàn tính đẩy trên mặt bàn, “Một lần này bọn hấn gặp nạn chính là toàn bộ, miệng cũng không thể cất nên lời!”

Nói rồi hấn về râu, nhìn ra ngoài cửa sổ, không có tâm tình vui mừng “Này bọn hấn mơ tưởng thoát thân, trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?” Trương đại gia vội hỏi.

“Trừ phi nàng mua không phải được giả...” Chu chương quây cười ha ha.

Này cũng thật là cười nhạo.

“Điều này là không thể...” Trương đại gia cũng ha ha cười, “Thế nào có khả năng?”.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Phân biệt

Nhưng trên đời thường thường ngay cả chuyện không có khả năng cố tình trở thành có khả năng.

Ví dụ Cổ Thập Bát Nương chết đi sống lại, ví dụ nàng so với bọn hấn biết trước chuyện mười năm, mà đúng dịp, nàng trong mười năm này may mắn cùng thảo được tiếp xúc, càng đúng dịp, hiệu thuốc bắc cực lớn thấy được nhiều chuyện kỳ quái xảy ra, nàng gặp qua vài loại được liệu giả, trong đó có cả Viễn Chí cùng Tần Bì.

Cổ Thập Bát Nương đi theo quan sai tới bên ngoài hiệu thuốc bắc của Bành Nhất Châm, bên ngoài đã bị vây đến ba tầng người, Bành Nhất Châm lớn

giọng xuyên qua đám người vọt ra.

“...Lão tử bán được giả tức thì không chết từ tế! Lão tử nói không bán liền không bán...”

“Bành Nhất Châm đừng khóc lóc om sòm!” Quan sai cầm đầu mặt lạnh trách mắng nói lý, “Ngươi cho rằng lão tử là ai, lão tử đến từ đâu!”

Bành Nhất Châm đỏ mặt tía tai hừ lạnh một tiếng không nói tiếp.

Giữa đường đặt một cái ván cửa, trên ván cửa một lão phụ đang nằm, xem bộ dáng đã hôn mê bất tỉnh, một phụ nhân mập mạp ngồi trên đất khóc, bên cạnh một thanh niên lấm la lấm lét đang đứng, gặp quan sai quát lớn với Bành Nhất Châm, vội lau nước mắt nói: “... Sai đại ca, ngươi cần phải làm chủ cho mẹ ta a, mẹ ta uống được của hân, như thế nào cũng không thấy tốt lên, ngược lại muốn cái mạng... Ta nguyên bản cũng không biết, ... Là người khác xem nói cho ta đây là Viễn Chí giả...”

“Phi...” Bành Nhất Châm phun ra một câu.

Người trẻ tuổi nhất thời giống như heo bị cắt tiết tru lên, quan sai mặt lạnh cũng nhin không được.

“Nào có đại phu nào như ngươi? Đều nói lương y như từ mẫu, bệnh nhân chẳng qua là nghi ngờ được liệu của ngươi một chút, ngươi đó là cái thái độ gì?” Quan sai mặt lạnh quát, “Xem tới là cáo tật gạt mình!”

Bành Nhất Châm hướng về phía thanh niên trẻ tuổi kia hừ lạnh một tiếng, hân đương nhiên biết lương y như từ mẫu, nếu đổi lại là người bệnh khác, đánh hân một trận hân cũng không nữa câu oán hận, nhưng thanh niên này chẳng qua do Chu chương quỹ tìm đến vụ hãm hân bán được giả, nếu không phải muốn diễn xướng tiếp, hân sớm vung nắm đấm đánh chết tiểu tử này!

“...Chu tiên sinh...” Quan sai mặt lạnh xoay người đối với một lão nhân mặc trường sam dài, cung kính chấp tay, “Làm phiền ngài xem xem...”

Lão nhân này là tiến sĩ y học Hà Trung huyện, hằng ngày phụ trách công việc y dược, cùng với công việc giám sát Ngổ tác, tại địa phương rất có uy tín.

“Ta xem Viễn Chí của ngươi!” Chu tiến sĩ nói.

Bành Nhất Châm hừ một tiếng, còn không có động, người trẻ tuổi kia tức thì cuống lòi tay chỉ vào cái khay lớn ở góc đường, “Ồ nơi ấy, nơi ấy, hân chính là bốc Viễn Chí cho ta...”

Cố Thập Bát Nương lúc này rào bước tiến vào, nghe vậy kinh ngạc đánh gãy lời hân nói: “Vị đại ca này, ngươi nói cái gì vậy? Đó không phải Viễn Chí a.”

Một giọng nữ êm ái dịu dàng đột nhiên vang lên, dẫn tới tất cả mọi người đều trông theo.

Cố Thập Bát Nương đã chạy bộ mấy bước đi đến trước mắt thanh niên trẻ tuổi kia, trên mặt một vẻ mặt kinh ngạc lẫn buồn cười, chỉ vào cái khay đựng dược kia nói: “Vị đại ca, ngươi nhận sai rồi, Bành tiên sinh bốc Viễn Chí cho ngươi cũng không phải lấy từ nơi này .. Đây không phải Viễn Chí.”

Người thanh niên ngây người, trên mặt hiện lên tia mê muội.

Vì thuận tiện Chu chương quỹ phái người tới chỉ và xác nhận, Bành Nhất Châm dựa theo đề nghị của Thập Bát Nương, đem hơn một trăm cân Viễn Chí giả để trong cái khay cực lớn đặt ở đại đường, vì để cho bọn họ nhìn thấy, thời điểm mỗi lần người làm kêu bốc Viễn Chí, Bành Nhất Châm đều có ý tại cái khay tre đùa một khác, thực tế hân cũng không có lấy từ nơi đó.

Quan sai mang Cố Thập Bát Nương đến nói khê vào tai quan sai mặt lạnh giới thiệu Cố Thập Bát Nương.

“Viễn Chí của Bành Nhất Châm Chí đều là ngươi bán?” Quan sai mặt lạnh hỏi, bất động thanh sắc đánh giá nàng.

“Phải!” Cố Thập Bát Nương gật đầu nói.

“Đó đều là dược ta và nữ nhi làm” Tào thị nắm chặt tay Thập Bát Nương nói.

Người thanh niên lấy lại tinh thần, vội vàng nói: “Chính là Viễn Chí này... Viễn Chí là người khác giúp ta xem, chính là giả...”

“Mất ngươi bị mù, Lão tử nói đây không phải Viễn Chí.” Bành Nhất Châm quát lớn một tiếng, nhằn nài hồi lâu rốt cuộc con tức cũng có thể yên tâm phóng thích.

Hân vẫn cho rằng lần dược giả này hân nhất định phải thừa nhận, Cố Thập Bát Nương đến đây cũng sẽ thừa nhận, sau đó cùng nhau chỉ ra chỗ sai ngày đó, sau đó đề nghị quan sai đến Chu chương quầy mua dược, chuyện lớn như vậy ai cũng không nghĩ chạy thoát được tội.

Không nghĩ tới Cố Thập Bát Nương há mồm liền nói đây không phải Viễn Chí, đương nhiên Viễn Chí giả cũng không phải Viễn Chí, nhưng hân tự nhiên minh bạch lúc này Cố Thập Bát Nương nói lời này không phải đùa giỡn, nếu nàng nói như vậy, thì Viễn Chí này thật sự không phải là Viễn Chí, mà là một loại dược liệu khác.

Một loại dược liệu khác! Thực là dược liệu! Bọn họ không có việc gì! Bọn họ lúc này một chút can hệ cũng không có!

Xui xẻo chỉ có Chu chương quây!

Bành Nhất Châm chỉ cảm thấy cả người nổi lên một tầng da gà, một cỗ nhiệt nóng theo lòng bàn chân vọt lên, tại cổ họng hần khô khè phả ra bất chấp khiến hần tưởng muốn gào thét.

Đây không phải Viễn Chí! Đây không phải được giả!

Bành Nhất Châm nhìn trước mắt rồi đột nhiên hai mắt đỏ đến, trong mắt tựa hồ có thể toát ra ánh lửa, mọi người ở đây không khỏi giật nảy mình.

“Bành Nhất Châm!” Quan sai mặt lạnh cũng hét lớn tiếng, thanh âm của hần hùng hậu, tuy rằng không giống Bành Nhất Châm chói tai, nhưng truyền vào tai mỗi người ở nội đường, lại đập vào trong lòng: “Người lui ra sau cho ta.”

Bành Nhất Châm nắm tay thành quả đấm, bị công phu nội công đánh vào người tỉnh táo lại, hần cắn răng ngăn chặn tâm tư chính mình mừng rỡ như điên, theo lời lui lại phía sau.

“Chu tiên sinh, mời người nhìn xem.” Quan sai mặt lạnh khí thế vừa thu lại, ôn hòa đối với vị tiến sĩ kia nói.

Chu tiên sinh gật gật đầu, mắt nhìn Cố Thập Bát Nương, một mặt cất bước đi qua, một mặt nhìn mắt Cố Thập Bát Nương.

Nhìn tiến sĩ kia nghiêm túc bắt đầu phân biệt được liệu, tất cả mọi người mở to mắt xem, đám người bên ngoài ẩm ỉ cũng yên lặng lại, chỉ sợ phát ra một tiếng, tương lai đề tài nói chuyện kém một bậc.

Chu tiến sĩ lại là nhìn là ném, nhất thời lấy tay vò nát chà xát được liệu, sắc mặt nghi hoặc quay đầu nhìn Cố Thập Bát Nương.

“Tiểu nương tử, người nói đây không phải Viễn Chí?” Hần vẫn đạo.

Cố Thập Bát Nương gật gật đầu, cười cười bước mấy bước.

“Vậy đây là?” Chu tiến sĩ hỏi.

“Là Mạch Môn.” Cố Thập Bát Nương cười nói, thanh âm cổ ý nâng cao vài phần.

Chu tiến sĩ bật cười, nắm một nhúm đoạn Viễn Chí cong queo khô héo, nói: “Tiểu nương tử, người có biết Mạch Môn có dạng gì không?”

Thiếu niên nguyên bản có chút kích động nghe vậy trong lòng bình tĩnh lại, con người vòng vo lưu chuyển, lập tức kêu lên: “Hào a, không dám thừa nhận là được giả, liền nói lung tung đó là được khác...”

“Câm miệng!” Quan sai mặt lạnh quát, “Chu tiên sinh còn chưa nói xong, nào đến phiên người xen mồm vào.”

Nhận thức khí thế của quan sai, người thiếu niên lập tức không dám nói nữa, rút đầu đứng sang một bên.

Chu tiến sĩ cũng không thềm để ý hần nói chuyện, bước đến trước được quây, một mực xem từng ngăn, kéo ra một ngăn, nắm một vốc được liệu ra: “Đây mới là Mạch Môn.”

Hần một mặt đem tay nắm hai loại được liệu hướng mọi người trong nội đường thấy, một mặt giải thích nói, “Mạch Môn là thảo mộc, sinh trưởng ở khe cốc, lá thẳng mọc từ gốc, hẹp, dài, có cuống bẹ, mép lá có răng cưa. Rễ hình thoi hai đầu hơi nhọn, mặt ngoài màu vàng nâu nhạt, phần ruột trắng ngà...”

“... Tính chất mềm dẻo, tính hàn, vị ngọt, hơi đắng.” Cố Thập Bát Nương tiếp lời hần nói.

Chu tiến sĩ biết nàng có chuyện để nói, liền ra dấu thỉnh ý cứ nói.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Lừa bịp tổng tiền

“Của ta đây là rễ chùm Mạch Môn, cũng chính là thân rễ Mạch Môn.” Cố Thập Bát Nương chậm rãi nói.

Chu tiến sĩ sững sờ, hần lại một lần nữa cúi đầu nhìn thứ ở trong tay gọi là Mạch Môn rễ chùm, “Rễ chùm?”

“Đúng, Mạch Môn gốc rễ tương đối trắng kiện, làm thuốc là đỉnh rễ hoặc đoạn thịt ở giữa phình to hình con thoi.” Cố Thập Bát Nương nói, một mặt khoa tay một chút, “Mà cái này, là rễ chùm ở dưới không có tác dụng, sinh trưởng ở tại ven đường, tiên sinh có thể tìm người nhỏ lên kiểm chứng, trải qua quá trình ngâm tẩy thành cái dạng này, tuy rằng bộ dạng không giống, nhưng nó dù sao vẫn là Mạch Môn.”

Nói xong ánh mắt hướng nhìn thanh niên trẻ tuổi kia, cười nói: “Cho nên không thể bởi vì nó không phải bộ phận cây Mạch Môn dùng làm thuốc mà đem gọi nó là Viễn Chí...”

Lời này dẫn đến mọi người bên ngoài cười lớn.

Người thanh niên có chút hoảng hốt, “Ngươi, ngươi, đây là nói dối, ngươi chính là mua Viễn Chí về chế biến...”

“Vị đại ca kia.” Cố Thập Bát Nương nở nụ cười, nhìn người thanh niên kia, bất đắc dĩ nói, “Ta tại sao phải làm như vậy? Ta cũng không phải là không mua được Viễn Chí. Lại nói...” Nàng sắc mặt trở nên nghiêm túc vài phần, “Ta làm sao có thể làm như vậy?”

Tầm mắt mọi người trong nội đường tức thì tập trung trên người thanh niên kia, phụ nhân luôn thấp giọng khóc lúc này cũng ngoảnh lại ngơ ngác nhìn người thanh niên.

“Bởi vì... Bởi vì... Vì muốn chiếm tiện nghi!” Người thanh niên hoảng loạn, hô bậy.

Lời kia vừa thốt ra, một mảnh ồn ào nổi lên, Cố Thập Bát Nương cũng nhin không được lác đầu, Chu chương quỹ như thế nào phải đồ ngốc lại đây?

Lúc này trong đám người có một người thấy thế chen chúc đi ra ngoài, chân xuôi theo ngã tư đường mà chạy đi, mới đi qua một con phố, chỉ thấy đối diện có ba người, vừa vận dụng vào hấn.

“Ngươi mất mù à...” Người nọ bị ngã nhảy dựng lên, mắng to.

Lời còn chưa dứt đã bị người xách đứng lên, “Mắng ai đó! Ngươi đừng phải lão tử, lão tử còn chưa có tính sổ với ngươi đâu...”

Người trên đường thấy, đều tránh đi, cũng có người thấy có chuyện vui tức thì vây lại bốn phía, nhìn một màn này nhất định sẽ không nhanh chấm dứt.

Hiệu thuốc Bắc Bình Nhất Châm, quan sai mặt lạnh nhìn người thanh niên kia, trong lòng đã hiểu hơn nửa, này rõ ràng chính là đến lừa bịp tổng tiền.

Hắn vẫy vẫy tay, bốn năm quan sai đem người thanh niên kia vây lại.

“Chẳng qua, Cố tiểu nương tử, ngươi muốn dùng rễ chùm Mạch Môn làm cái gì?” Chu tiến sĩ đột nhiên hỏi, một mặt ý vị thâm trường nhìn nàng, “Không thể không nói, cùng Viễn Chí làm thật đúng là giống vô cùng a...”

“Ta nghĩ rễ chùm Mạch Môn vứt đi thật đáng tiếc, đã nghĩ thử xem có thể hay không dùng làm thuốc...” Cố Thập Bát Nương nói.

Chu tiến sĩ bật cười, nói: “Tiểu nương tử nói đùa.”

Từ khi Mạch Môn được dùng làm bài thuốc tới nay, đều không cần dùng đến thứ này, tiểu nương tử này ý nghĩ thật sự kỳ lạ...

“Có lẽ một ngày nào đó có thể vào được đường a, ví dụ như mài thành bột a...” Cố Thập Bát Nương còn thật sự nói.

Chu tiến sĩ nở nụ cười, lác lác đầu, hiển nhiên đem thành lời nói đùa, bỏ qua không hề tranh luận.

“Tiểu nương tử, rễ chùm Mạch Môn chính là rễ chùm, vạn không thể đánh đồng cùng Mạch Môn.” Hắn ý vị thâm trường nói, một mặt nhìn Bình Nhất Châm.

Hắn ý tứ này chính là các ngươi đừng đem rễ chùm Mạch Môn trở thành Bán hạ mà đem bán.

Chẳng qua, hắn thuần túy lo lắng dư thừa, Cố Thập Bát Nương nở nụ cười, quơ quơ rễ chùm trong tay, lại chỉ Mạch Môn trong tay Chu tiến sĩ, “Bọn họ tuy rằng cùng một nương sinh ra, bộ dáng lại thực sự kém nhau quá lớn...”

Ý tứ này nói đúng là nàng nghĩ định giả mạo, nhưng bất đắc dĩ thể nhân không phải người mù.

Chu tiến sĩ nhìn tiểu cô nương vừa nói lời dí dỏm, không khỏi nở nụ cười, nhìn nàng thêm vài lần, xoay người nói với quan sai mặt lạnh vài câu.

Một quan sai lại một lần nữa đem bao được trên quầy mở ra với tay cầm đưa cho Chu tiến sĩ xem, Chu tiến sĩ nhìn, gật gật đầu.

“Xác thực chính là Viễn Chí, còn cái này là rễ chùm Mạch Môn...” Hắn nói.

Người thanh niên lúc này hai chân run run, cái trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh, hắn vẻ mặt cầu xin, luôn miệng nói: “Bẩm đại gia... Ta cũng không hiểu chuyện này... Chắc nhầm rồi...”

Quan sai phía sau trong lòng đã hiểu ngọn nguồn, hần hừ lạnh một tiếng, vẫy vẫy tay, hai quan sai tiến lên đem xóc người thanh niên đứng dậy.

“Theo chúng ta đi một chuyến, có lời gì, đến nha môn nói đi.”

Người thanh niên kêu cha gọi mẹ, phụ nhân cũng không khóc nương chính mình nữa, xoay người nện người thanh niên kia, chửi loạn lên.

“Như thế, làm phiền.” Quan sai đối với Bành Nhất Châm nói.

Bành Nhất Châm đáp lễ nói không dám, tự mình đưa đoàn quan sai đi ra ngoài.

“Hơn nữa, rẽ chòm Mạch Môn này lão phu muốn đem đi, giám định một chút.” Chu tiến sĩ nói.

Xem ra hẳn đối với rẽ chòm Mạch Môn có thể làm thành dạng này vẫn rất ngạc nhiên.

“Tiên sinh thỉnh cứ đem đi.” Bành Nhất Châm nói, lập tức phân phó người làm chạy nhanh đóng gói cẩn thận đưa cho Chu tiến sĩ.

“Mất bị mù, dám đến trước mắt Bành Nhất Châm lừa bịp tổng tiền.” Bành Nhất Châm đứng ở cửa lớn tiếng nói.

Người vây xem chỉ người thanh niên kia bị quan sai mang đi, lại nhìn phụ nhân đang ngồi ở hiệu thuốc bắc cũng cúi đầu ảo não chạy.

“Chao ôi, nương nguoi còn nằm đây...” Có người tốt bụng hô lên cười nói.

Lời còn chưa dứt, thì thấy bà lão nằm ở trên ván cửa lồm cồm bò dậy, chui ra khỏi đám người cũng chạy, bốn phía một trận cười vang. Bành Nhất Châm tức giận nở nụ cười.

“Tan đi, tan đi.” Hân vung tay nói.

Người vây quanh lập tức giải tán, người đến lừa bịp tổng tiền hiệu thuốc bắc không phải chuyện hiếm lạ, chẳng qua lúc này đây người lừa bịp tổng tiền đó cũng quá kiêu ngạo, dám tìm quan sai đến đây, đây không phải tự tìm đường chết sao.

“Không biết quan phủ cuối cùng có kết luận thế nào?” Bành Nhất Châm thần sắc kích động, “Có thể hay không...”

Nói được một nửa, gặp Cố Thập Bát Nương hướng hân nháy mắt, thế này mới nhớ ra Tào thị cũng đứng ở nội đường, vội cảm miệng.

Cố Thập Bát Nương hướng hân lắc lắc đầu, chuyện này kết luận cuối cùng chỉ có thể là lừa gạt tổng tiền mà thôi, Chu chương quỹ tại sự kiện này khẳng định không có ra mặt sẽ đem chính mình phủ sạch quan hệ.

Chẳng qua cũng không sao cả.

“Người lừa gạt không lừa đại phu, thế nhưng hướng được liệu bán ra, Bành tiên sinh, các nguoi thuốc bán ra phải cẩn thận chút...” Cố Thập Bát Nương cười nhắc nhở nói.

Bành Nhất Châm hướng nàng gật đầu, ánh mắt nói hết thấy an bài tốt lắm, mở miệng nói: “Đa tạ tiểu nương tử nhắc nhở.”

“Tuy rằng nói lúc này đây người lừa gạt tổng tiền, nhưng thói đời này là thế, được giả tất nhiên là có, Bành chương quỹ, về sau mua cái gì đều phải cẩn thận một chút.” Cố Thập Bát Nương cười nói.

Bành Nhất Châm biết nàng có chuyện nói, dựng thẳng lỗ tai thật sự lắng nghe, một mặt nói theo: “Đúng vậy a, bây giờ có những người lương tâm mờ ám muốn kiếm tiền...”

Cố Thập Bát Nương gật đầu, “Chẳng qua, giả cuối cùng là giả, người hiểu việc tất sẽ dễ dàng nhận ra, hoặc là nếm thử a, hoặc dùng nước ngâm...”

Nói đến câu cuối, nàng nhìn Bành Nhất Châm nhấn mạnh...

Dùng nước ngâm. Bành Nhất Châm trong lòng dùng một khắc, trên mặt gật mình, không che giấu cười rộ lên, liên tục gật đầu, trong miệng không ngừng lẩm nhẩm.

Cố Thập Bát Nương thấy hân minh bạch, cũng không nhiều lời, lập tức cáo từ.

Bành Nhất Châm lại hướng Tào thị nhận lỗi, thật xin lỗi khiến nàng bị kính hách, vừa nói chuyện vừa lấy tiền ra.

Tào thị kiên quyết không thu, “Chúng ta bán được, xảy ra chuyện tất nhiên phải đến làm chứng.”

Xem nàng kiên trì, Bành Nhất Châm cũng không cưỡng cầu nữa, lại nói lời cảm tạ, để cho người làm chuẩn bị xe đưa các nàng trở về, Tào thị khước từ, lôi kéo Cố Thập Bát Nương nhẹ nhàng thoải mái tiêu sái rời đi.

“Không nghĩ tới bán được liệu cũng nguy hiểm.” Tào thị cười nói, một mặt vỗ về đầu nữ nhi, “Thập Bát Nương, sợ sao?”

Cố Thập Bát Nương nở nụ cười, “Nương, nữ nhi không có làm chuyện khuất tất, sợ cái gì?”

Sợ hân là người làm trái lương tâm đi, nàng cười càng đậm.

Chu chương quỳ được tin tức đã là lúc trời sầm tối, hân sắc mặt kinh hãi, tay không thể tự chủ run run.

“Không đúng! Không đúng!” Hân phản ứng.

“Cha, cái gì không đúng?” Chu Lê Nương vội hỏi.

“Bị lừa! Bị lừa!” Chu chương quỳ lẩm bẩm nói, trong đầu hân hoảng loạn, cảnh tượng ngày được hội đó quanh quẩn ở trước mặt hân.

“Bị bọn họ lừa!” Chu chương quỳ phù phù một tiếng ngã ngối ở trên ghế, trên người toát ra tầng mồ hôi lạnh.

“Cha!” Chu Lê Nương kinh hãi, vội vịn tay hân, “Phụ thân người làm sao vậy? Bị ai lừa?”

Chu chương quỳ không trả lời nàng, bỗng từ trên ghế đứng lên, “Mau, mau, gọi người, đi, đi, đem Tần Bì mua ngày đó ném đi..”

“Cha! Người nói gì vậy.” Chu Lê Nương kinh ngạc, “Cái gì mua Tần Bì ngày đó?”

Lời của hân mới nói ra, chợt ngoài cửa có tiếng bước chân hỗn độn, cùng tiếng gõ cửa mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Điều kiện

“Mở cửa, mở cửa!”

“Chúng ta là sai dịch huyện nha đến phá án! Người bên trong nhanh mở cửa!” Âm thanh cộc cằn có chút không kiên nhẫn vang lên.

“Trời cao ơi lòng dạ độc ác... Bán cho chúng ta được giả.. Ăn vào chết người... Đền mạng a...” Nhóm phụ nhân khóc lóc hỗn loạn ở trong đó.

Đêm tối, động tĩnh phá lệ hấp dẫn người chú ý, chờ người trên đường tiến ra ngoài tìm hiểu thì chỉ thấy Chu chương quỳ bị vài quan sai áp giải đi, tiểu nhị hiệu thuốc bắc chạy tán loạn, Chu Lê Nương khóc đến ‘lê hoa vũ đài’.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Mọi người nhao nhao nghe ngóng.

“Nghe nói là bán được giả làm chết người...” “Có người tin tức linh thông nói, chỉ vào nhóm nam nữ để tang đốt vàng mã theo sau quan sai.

Tin tức này truyền ra, trên phố nghị luận càng náo nhiệt, có tin có không tin.

“Không phải mới nói có hiệu thuốc bắc bán được giả, hiệu thuốc bắc khác cũng có thể bán, Thiên Kim Đường tự nhiên cũng có thể bán, có cái gì ngạc nhiên!”

“Không phải, không phải, cái hiệu thuốc bắc kia không phải bán được giả, này, Cổ gia tiểu nương tử bình an đã trở lại...”

“Thì ra là lừa bịp tổng tiền a?”

“Chao ôi, đây không phải Cổ gia tiểu nương tử sao, hỏi nàng một chút...”

Cổ Thập Bát Nương quần một kiện áo choàng mỏng đứng ở chỗ tối góc đường, không nghĩ tới vẫn bị người thấy được, nghe thấy hỏi liền cười nói: “Cái hiệu thuốc bắc kia không phải bán được giả, là có người cố ý lừa bịp tổng tiền, đã bị quan sai điều tra rõ tội.”

“Sao, Chu chương quỳ kia nói không chừng cũng là bị lừa bịp tổng tiền đi.”

Cổ Thập Bát Nương ẩn ở trong bóng đêm, trên mặt hiện một tia cười.

“Thập Bát Nương, Thập Bát Nương.” Tào thị gọi từ ngõ hẻm truyền đến.

Cố Thập Bát Nương đáp lời, lại nhìn Thiên Kim Đường đèn đuốc sáng trưng, xoay người chậm chậm mà đi, gió đêm từ hẻm lướt qua, cuộn cuộn thổi góc áo của nàng.

Chu chương quây. Chúc ngươì may mắn.

Chu chương quây lần này không có vận may, giữa trưa ngày thứ hai, huyện nha đem giấy niêm phong dán lên cửa Thiên Kim Đường, sự phó hiệu thuốc bắc cũng bị mang tới thẩm vấn.

Nghe nói Đồng lão gia cùng với hai tiến sĩ y tự mình kiểm chứng được liệu Chu chương quỹ bán cho người bệnh là giả, hơn nữa Thiên Kim Đường còn dự trữ rất nhiều.

Đồng lão gia nói thì phải là miệng vàng lời ngọc, không ai lại hoài nghi Chu chương quây là bị người ta lừa bịp.

Mà ngay lúc đó, Bành Nhất Châm phái một tiểu hòa kế tới thỉnh Cố Thập Bát Nương đến nhà lao huyện nha một chuyện, nói Chu chương quây có chuyện muốn nói, nếu như thuận tiện đến nghe một chút.

Tào thị tự nhiên không đồng ý nữ nhi đi đến loại địa phương đó.

Cố Thập Bát Nương nghĩ nghĩ, có một số việc nàng không có ý định gạt Tào thị, ví dụ như nàng cùng Chu chương quây cùng một sạp thuốc mua được liệu, mà có một số việc lại phải gạt, ví dụ như nàng đã sớm nhận ra đó là được giả.

“Chắc là muốn để con làm chứng đây không phải được giả.” Cố Thập Bát Nương cười nói.

Tào thị gật gật đầu, thế này mới yên tâm một chút, “Vậy con đi đi, biết cái gì thì nói cái đấy.”

Nhà lao huyện nha, loại địa phương này cũng không phải lần đầu Cố Thập Bát Nương tới, một đời trước, mẫu thân mới chôn cất không bao lâu, ca ca tức thì bị nhốt vào nhà tù, ở giữa trời đất tựa hồ chỉ còn một mình nàng một người, hoảng loạn bất lực ngồi tại nhà tù khóc hai ngày hai đêm. .

Nàng duỗi tay vịn chặt cửa lao, nhắm mắt lại.

“Cố tiểu nương tử, nơi này không có quen đi.” Tiểu hòa kế mang nàng đến phát hiện cử chỉ của nàng, thấp giọng hỏi.

Loại địa phương này nghĩ đến không ai muốn quen thuộc, Cố Thập Bát Nương nghe vậy cười cười, đi theo hần vào.

“... Bành Nhất Châm cùng Chu chương quây nói chuyện, đột nhiên nói muốn mời ngươì tới.” Tiểu hòa kế thấp giọng lại lần nữa kín đáo áy náy nói, “Để tiểu nương tử đến chỗ này rồi là...”

Cách cửa nhà tù, Chu chương quỹ cùng Bành Nhất Châm ngồi đối diện nhau, bên trong tối om không thấy rõ biểu cảm trên mặt hai người họ, tiếng bước chân phát ra khiến họ quay đầu lại nhìn.

“Cố tiểu nương tử đến đây.” Bành Nhất Châm đứng lên nói.

Cố Thập Bát Nương gật gật đầu, còn chưa kịp nói chuyện, chợt nghe thấy Chu chương quây cười lạnh một tiếng.

Bành Nhất Châm hướng tiểu hòa kế khoát tay, tiểu Hòa kế lập tức lui ra ngoài, người dân Tiên Nhân huyện tốt bụng, trị an yên bình, trong phòng giam chỉ có mình Chu chương quây là một cái tội phạm.

“Cố tiểu nương tử, ngươì hảo thủ đoạn a!” Chu chương quây lạnh lùng nói.

Cố Thập Bát Nương đến gần vài bước, nhìn Chu chương quây trong phòng giam mặc áo tù nhân, tóc rối tung, ngồi trên chiếu, một đêm không thấy, hần nhìn qua trông rất nhếch nhác.

“Chu chương quây, lúc này đầu võ mồm, cảm thấy thú vị sao?” Cố Thập Bát Nương nhìn, thân nhiên nói, cũng không có đối với lời hần nói mĩa mai lại.

“Quả nhiên, ngươì sớm biết... Các ngươì cố ý để cho ta mua được giả, chính là ngươì, chính là ngươì...” Chu chương quây đột nhiên từ trên mặt đất đứng dậy, thanh âm trầm thấp quát.

Bành Nhất Châm hừ lạnh một tiếng, ngồi ở trên ghế dài không hề động.

“Chu chương quây lời này có ý gì a, cũng bởi vì cùng một sạp thuốc mua được, ngươì mua được giả, ta cũng phải mua được giả sao? Bằng không, chính là ta hãm hại ngươì? Chu chương quây, được hội ngày đó, ngươì độc nói ta hãm hại ngươì có hay không công bằng?” Cố Thập Bát Nương thân nhiên nói.

Bành Nhất Châm ha ha cười một bên, “Đúng vậy, Chu chương quây, ngươì lời này thật đúng là ngươì điên nói.”

Chu chương quây sắc mặt đỏ tím, một phát bắt được trụ nhà lao, oán hận nói: “Bành Nhất Châm, ngươì đừng ở trong này giả ngây giả dại, sự tình thế nào

trong lòng các người rõ ràng! Các người con mẹ nó đã sớm biết đây là được giả!”

“Chu chương quỳ, người nếu trong lòng rõ ràng, không bằng đi nói cho Huyện lão gia biết, ngày đó vốn là ta Cố Thập Bát Nương muốn mua Tần Bì, không cẩn thận bị người đoạt mất, cho nên nói được giả này a hại chết người là tội của ta.” Cố Thập Bát Nương chậm rãi nói, nói xong cười nhìn Chu chương quỳ, “Bất quá ta thực sự không rõ, ta biết đó được giả, ta vì sao còn muốn mua?”

“Bởi vì các người muốn ta mua!” Chu chương quỳ vỗ trụ của hồ.

Sự thật xác thực như thế, nhưng lời này cho dù ai nghe qua đều cảm thấy logic không hợp lẽ thường, Bành Nhất Châm cười ha hả.

“Ta coi Chu chương quỳ, người thật đúng là điên rồi! Người ta Cố tiểu nương tử vì sao muốn người mua?” Hắc vỗ đùi hỏi.

Trong phòng giam đột nhiên an tĩnh lại, con người Chu chương quỳ đảo qua hai người, cuối cùng dừng ở trên mặt Cố Thập Bát Nương, phòng giam tăm tối, cô nương kia nhỏ gầy trên mặt hiện vài phần thương hại cùng vài phần cười nhạo.

“Chu chương quỳ, ta vì sao muốn người mua được giả? Ta với người có cừ oán sao?” Cố Thập Bát Nương nhìn hắc, trên mặt cười, trong mắt lại không có nửa điểm ý cười, chậm rãi nói từng chữ một, “Người không có lòng muốn hại ta, ta cần gì phải hại người? Chu chương quỳ, người nói đúng hay không?”

Nàng biết! Nàng ngay từ đầu đã biết? Điều này sao có thể?

Chu chương quỳ cảm lấy trụ lao, vẻ mặt mờ mịt không thể tin nổi.

Sự tình làm sao có thể biến thành như vậy? Rõ ràng là một thiên kim tiểu thư nghèo túng cổng trước không ra bên trong không rành thế sự, sự tình tại sao có thể như vậy? Ta làm sao có thể bị nàng dắt mũi.

Điều đó không có khả năng, điều đó không có khả năng, đây không phải sự thật, nhất định là ta đang nằm mơ.

Chu chương quỳ đột nhiên đầu đụng vào cột trụ cửa, máu chảy men từ trên trán xuống.

Đúng, nhất định cùng nàng không quan hệ, đây đều do Bành Nhất Châm thăng nhĩ này nghĩ ra mưu ma chước quỷ.

“Họ Bành!” Chu chương quỳ tay lau vết máu, hung tợn nhìn Bành Nhất Châm, “Ta hiện gặp hạn, người muốn thế nào?”

Bành Nhất Châm trên mặt cười điên cuồng thu lại, hắc chậm rãi đứng dậy, nhìn Chu chương quỳ vron tay ra, “Trừ tánh mạng người và con gái, cái khác đều thuộc về ta.”

Chu chương quỳ đầu tiên là ngạc nhiên sau đó nổi giận, giận quá hóa thành cười, “Họ Bành, người điên rồi...”

“Được lắm, vậy người là muốn ta đi nói cho Huyện lão gia, ta tại sạp thuốc kia mua chính là rễ chùm Mạch Môn, hay là nói kỳ thật là mua Viễn Chí giả chúng ta là một bọn buôn được giả với nhau?” Bành Nhất Châm nói.

“Người mẹ hắc đi nói, nghĩ nói như thế nào thì liền nói như thế, người cho rằng bằng này có thể giết chết ta...” Chu chương quỳ tức giận nói.

“Nếu ta đã từng nghĩ giết người thì sao?” Bành Nhất Châm đánh gãy lời hắc nói.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Ân oán

Editor: thuganhanuoi

Chu chương quỳ đột nhiên cảm mồm không nói, kinh ngạc nhìn Bành Nhất Châm sai bước tiến đến.

Hắc không phải bị lời nói đó bị dọa, mà là biểu tình của hắc.

Âm u, đó là một vẻ mặt hung ác như thế nào, giống như hổ sói tàn bạo thị huyết, Chu chương quỳ không khỏi đánh rùng mình một cái, hắc đột nhiên tin tưởng, Bành Nhất Châm thật là nghĩ muốn giết hắc, hơn nữa nhất định cũng có thể nói được là làm được.

Trong phòng giam đột nhiên an tĩnh lại, im lặng khiến cho người ta hít thở không thông.

Cố Thập Bát Nương đứng ở một bên, về mặt Bành Nhất Châm dừng ở trong mắt nàng, ở trong lòng nàng trở nên đồng cảm, đó là cừu hận, cừu hận ồ ạt, hận không thể đồng quy vu tận.

Nàng cũng tin tưởng, Bành Nhất Châm thật sự sẽ làm như vậy.

Từ hồ qua thật lâu Chu chương quỳ thờ dài, đánh vỡ không khí đáng sợ này.

“Lão Bành.. Ngươi vì sao phải làm như vậy?” Giọng nói hần mang theo vẻ uể oải, nói xong lại tự giấu một chút, mang theo vài phần lấy lòng hướng nhìn Bành Nhất Châm, “Ta biết chúng ta trong lúc đó có chút hiểu lầm..”

“Không có hiểu lầm..” Bành Nhất Châm đánh gãy lời hần nói, như trước ánh mắt thị huyết trừng nhìn hần, một chữ một chữ một phun ra, “Ngươi còn nhớ rõ Tôn bất tài huyện Bình Dương sao.”

Huyện Bình Dương Tôn Bất Tài.

Những lời này như một tiếng sấm khiến cho Chu chương quỳ tức thì thờ người ra tại chỗ, về mặt oán hận cùng lấy lòng hết thảy biến mất, thay vào đó là vẻ mặt hoảng sợ.

“Ngươi ... ngươi...” Miệng môi hần run rẩy, nhìn Bành Nhất Châm lắp bắp nói không ra lời.

“Ngươi muốn hỏi ta làm sao mà biết được có phải hay không? Ngươi cảm thấy Tôn gia mọi người chết hết, không có người biết chuyện ngươi làm đúng hay không?” Bành Nhất Châm bỗng nhiên đề cao giọng quát lớn, hần một bàn tay chỉ hướng lên trời, “Người đang làm, trời đang nhìn, Chu Phúc Sinh! Ngươi cho là ngươi làm, có thể lừa gạt mọi người hay sao!”

Một tiếng quát này làm cho Chu chương quỳ tựa hồ bị đứt ruột gan, hần phù phù một tiếng, ngồi dưới mặt đất.

“Đại huynh đệ... Đây là hiểu lầm... Tôn gia ... chuyện... Không liên quan gì đến ta...” Hần hết sức làm cho chính mình bình tĩnh trở lại, lại ức chế không được tay run run, “Ngươi cũng biết.. Việc buôn bán thôi... Luôn có lời có lỗ... Ta cũng không muốn... Cháu trai ngoại đáng thương của ta.. Như thế nào đã nghĩ không thông...”

Bành Nhất Châm nghe vậy cười lạnh một tiếng.

“Chẳng qua, đều tại ta, đều tại ta...” Chu chương quỳ tựa vào cột trụ đứng lên, hời hợt tự trách luôn miệng nói, “Đều là ta không có bản lĩnh, làm cho buôn bán lỗ vốn... Bằng không đại công tử hần cũng sẽ không bị buộc phải trả nợ mà nhảy xuống giếng...”

Bành Nhất Châm ngửa đầu cười to.

“Chu Phúc Sinh! Ngươi thật sự là chết đến nơi còn muốn diễn trò!” Hần cười một chút, nhìn Chu chương quỳ gần từng chữ một, “Được thôi, ngươi chờ nếm nếm thử tư vị con gái của ngươi bị buộc nhảy giếng đi!”

Chu chương quỳ sắc mặt trắng bệch, môi run rẩy một câu cũng nói không nên lời.

“Cố tiểu nương tử, làm phiền ngươi chạy đến nơi này, đi, chúng ta đi ra ngoài, tìm tửu lâu, lão phu gột rửa không khí xui xẻo này!” Bành Nhất Châm giờ bàn tay to, đúng là không hề để ý tới Chu chương quỳ, đi nhanh hướng phía ngoài.

Cố Thập Bát Nương vuốt cằm, xoay người cũng đi.

“Đừng!” Chu chương quỳ ở đằng sau chợt thét lên một tiếng chói tai.

Bành Nhất Châm không quay đầu lại, cước bộ không ngừng.

“Ta đồng ý, ta đồng ý, đều cho ngươi đều cho ngươi, tài sản ta sở hữu toàn bộ đều cho ngươi...” Chu chương quỳ cất cao giọng hô, trong giọng nói đã mang theo tuyệt vọng hoảng loạn.

Bành Nhất Châm thế này mới quay đầu, nhìn hần cười lạnh một tiếng, “Sai lầm rồi, không phải tài sản của ngươi, là Tôn gia!”

Bảy ngày sau đó, Chu chương quỳ lưng vác một cái bao vải bố, bên trong vải bố là vài món xiêm y cũ, lôi kéo nữ nhi cho rằng đã mất hết phú quý, thất hồn lạc phách rời Tiên Nhân huyện.

Nhìn hai bóng lưng rời, Bành Nhất Châm chân mày cau chặt tức thì thả lỏng xuống, hần chợt quỳ trên mặt đất, đối với một cái phương hướng bang bang gõ đầu hai cái.

“Tôn lão gia, ngươi xem, Chu Phúc Sinh con người nham hiểm này đến rồi đi như thế đó... Hần không có lấy đi một phần tài sản của ngài...” Hần quỳ trên mặt đất, đại hần rơi lệ đầy mặt, “Chỉ là.. Thiếu gia mất mạng.. Không thể đòi trở về...”

Thời điểm Cố Thập Bát Nương đi ngang qua Thiên Kim đường, nhìn đến biển hiệu trước cửa đã bị gỡ xuống, hai ba cái tiểu hỏa kế đang quét dọn tro bụi được đường.

Trương đại gia chân tay do dự theo một bên đi chuyển lại đây, kinh hồn bạt vía hướng bên trong tìm hiểu, không chú ý tới Cổ Thập Bát Nương tới gần.

Cổ Thập Bát Nương đứng ở sau lưng hắn, khụ một tiếng.

Trương đại gia chấn kinh xoay người, thấy nàng rõ ràng sợ tới mức lui về sau từng bước.

“Cổ.. Cổ ... Cổ tiểu nương tử... Thu được đi a.” Hắn cười trừ một tiếng, lấp bắp chào hỏi.

Cổ Thập Bát Nương nhìn hắn, cười cười, “Trương lão gia, nghe nói người tính mua nhà chúng ta?”

“Không, không..” Trương đại gia sợ tới mức vung tay tạo thành một trận gió, “Tiểu nương tử, đừng nghe người nói bừa...”

“Nói bừa?” Cổ Thập Bát Nương nhìn hắn cười hỏi lại.

Trương đại gia lau mồ hôi trên trán, gật gật đầu nói: “Đúng, đúng, là ta tại Tây thành mới mua một thôn trang mới, đang muốn một chuyến đi qua, nơi này phòng ở ta đều bán đi, còn mua nhà tiểu nương tử làm cái gì...”

Cổ Thập Bát Nương gật gật đầu, “Là như thế a, vậy, chúc mừng Trương lão gia dời đến nhà mới...”

“Không dám không dám, đa tạ đa tạ.” Trương đại gia liên tục nói lời cảm ơn, chân không chạm đất một trận gió biến mất.

Cổ Thập Bát Nương nhìn bóng dáng hắn hốt hoảng, cảm giác dọa người khác sợ hãi cũng không tệ lắm...

Mới nhắc chân phải đi, chỉ thấy một cái tiểu hỏa kế theo Thiên Kim đường đi ra, cười hơ hớ chào hỏi.

Đây là tiểu hỏa kế ở hiệu thuốc bắc Hà huyện Bành Nhất Châm, Cổ Thập Bát Nương cùng hắn rất quen thuộc, nơi này hiển nhiên đã thuộc sở hữu của Bành Nhất Châm.

“Người đã tới a?” Nàng mỉm cười nói, một mặt có chút tò mò hỏi, “Vẫn là mở hiệu thuốc bắc?”

Tiểu hỏa kế cười hắc hắc, “Ta không biết...”

“Chẳng lẽ chương quầy các người muốn đổi nghề khác sao?” Cổ Thập Bát Nương cười nói.

Tiểu hỏa kế vẫn cười nói không biết, nói được hai câu thì trong điểm có người gọi hắn, tiểu hỏa kế cáo từ đi vào.

Đậu Hoa ở đối diện hướng Cổ Thập Bát Nương vẫy tay, chờ Cổ Thập Bát Nương lại đây, cũng tò mò hỏi thăm cửa hàng này muốn bán cái gì.

Chu chương quầy bị kiện bán được giả, táng bại hết tài sản mới thoát thân, mọi người hết thấy đều biết Thiên Kim đường đổi chủ.

“Ta cũng không biết.” Cổ Thập Bát Nương đáp, “Hắn cũng mở hiệu thuốc bắc đi.”

“Vậy là tốt rồi, chỉ cần đừng mở điểm bán đậu hũ là được.” Đậu Hoa cười nói.

Hai người nói giỡn vài câu, đến buổi tối, khi mẹ con hai người nấu cơm, Bành Nhất Châm tới chơi, không nói hai lời đem khế ước mua bán nhà đưa tới, dọa mẹ con hai người nhảy dựng.

“Làm cái gì vậy?” Tào thị cầu mảy nói, nhìn khế ước viết tên Thiên Kim đường cùng với danh tự khế ước mua bán nhà do Chu chương quầy trao trả, sắc mặt nghiêm túc nhìn Cổ Thập Bát Nương.

Chu chương quầy vụ án nhanh chóng kết thúc, hơn nữa thực thể lương, Tào thị còn cảm thán vài câu thương tiếc, lúc ấy nữ nhi phản ứng ở nàng xem đến cũng có chút không đúng, hai cha con táng bại gia sản bơ vơ rồi đi, nói không chừng muốn ăn xin sống qua ngày, loại này gặp gỡ chính là từ trên bầu trời rơi xuống vũng nước bùn, tuy nói bán được giả phá hư lương tâm xứng đáng gặp báo ứng, nhưng thực nhìn đến báo ứng, nhưng Cổ Thập Bát Nương lúc ấy biểu hiện thực hồ hững.

Lại nhìn Bành Nhất Châm chiếm được bất động sản Chu chương quầy, buôn bán tranh đấu Tào thị tuy rằng chưa thấy qua nhưng là nghe qua, nàng suy nghĩ đầu tiên chính là nữ nhi có khi nào làm chuyện đó, tỷ như giả khẩu cung linh tinh, mà trực tiếp làm cho Chu chương quầy rơi vào kết cục như thế này.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Thê

“Cổ nương tử hiểu lầm.” Bành Nhất Châm nhìn ra suy nghĩ của Tào thị, cười cười, hấn tựa hồ hạ quyết tâm gì đó, trầm mặc một khắc nói, “Chuyện này xác thực không phải là một chuyện được giả đơn giản, chẳng qua, Cổ nương tử an tâm, lệnh thiên kim cũng không có đề cập trong đó, đương nhiên, không muốn nói ra mà thôi, chính là lệnh thiên kim để ta làm môi như cá mà thôi, này cũng do ta mới nói cho nàng, sự tình là như vậy...”

Huyện Bình Dương có nhà giàu số một số hai Tôn Bất Tài, thê tử Tôn Bất Tài mất sớm, chỉ để lại một đứa con trai, bởi vì trong nhà có tiền, lại chỉ có một đứa con trai bảo bối, không khỏi nuông chiều, vừa được mười lăm mười sáu tuổi, trừ bỏ đất chó chạy gà sống phóng túng cái gì cũng không biết, mà Tôn Bất Tài lại bị bệnh, trước khi chết đem nhi tử cùng gia nghiệp của mình phó thác cho cậu cả. (Anh vợ)

“Này, cậu cả chính là Chu chương quây?” Cổ Thập Bát Nương hỏi.

Bành Nhất Châm gật gù đầu, nói tiếp, “Đúng, hấn nguyên quán Từ Châu là tú tài thi rớt, Đại Kim đánh tới thì mất gia nghiệp, chỉ mang theo nữ nhi trốn thoát, tìm tới Tôn gia nương tựa, làm trưởng phòng tiên sinh (người ghi chép sổ sách)”

“Vậy, sau hấn lại đoạt gia sản Tôn gia?” Cổ Thập Bát Nương hỏi.

Bành Nhất Châm sắc mặt lại hiển hiện xúc động phần nộ: “Đúng, kẻ trộm ngàn đao vong ân phụ nghĩa, cùng người ngoài lập mưu lừa đại công tử, chính mình đem gia sản Tôn gia chạy, đại công tử cùng đường...”

Nói tới đây, Cổ Thập Bát Nương cùng Tào thị đều im lặng, công tử phú gia chưa từng trải qua gian nan khổ sở, đột nhiên gặp cảnh gia nghiệp biến đổi lớn, chết đi có lẽ so với sống còn dễ dàng hơn.

“Vậy, người quan phủ không hỏi đến?” Tào thị thở dài nói.

“Các ngươi không biết, con chó kia làm việc gian xảo, trù tính kế hoạch ‘thiên y vô phòng’ (không chê vào đâu được), ta nghìn dặm thẳng đến Phúc Châu tìm được cái thương nhân, thê tuyệt không báo quan truy cứu, người ta mới đem sự tình ngọn nguồn nói cho ta biết... Đáng thương cho Đại công tử vừa chết, người trong tộc chỉ lo đoạt chút tài sản, nào có người nào nghĩ oan hay không oan...” Bành Nhất Châm nói tới đó thì hai mắt đỏ lên, thanh âm nghẹn ngào.

“Thất phu vô tội, hoài bích có tội... (người vô học không có tội, mang ngọc mắc tội...)” Cổ Thập Bát Nương lầm bầm nói.

Tào thị cũng thở dài, nghĩ đến Tôn công tử không cha mẹ không huynh đệ chiếu cố, chính mình lại là cái trẻ nguoi non dại không hiểu việc đời, người coi dùm gia tài lớn như vậy, người nào không đỏ mắt đầu, nhưng mà cái nguoi cậu đến mưu đoạt gia tài cháu trai, cũng quá tâm ngoan.

“Tôn lão gia đại thiếu gia lúc ấy đối xử với hấn rất chân thành, bên ngoài mà nói toàn bộ đều là của Tôn gia, kỳ thật hấn muốn ăn có ăn muốn uống có uống, áo gấm ăn ngon, xuất nhập cũng là ngàn hồ hậu hòa, cổ tình sinh ra tâm địa độc ác...” Bành Nhất Châm tay nắm thành quyền kéo kết vang, “Đừng nói ta từng chịu ân huệ của Tôn lão gia, chính là người qua đường thấy chuyện bất bình, cũng muốn ôm chuyện thiên hạ, mấy năm nay ta vẫn tìm không được cơ hội, rốt cuộc...”

Hấn mặt hiện cảm kích hướng Cổ Thập Bát Nương.

Cuối cùng xảy ra cái chuyện náo loạn cùng Chu chương quây, hơn nữa Trương đại hộ ở một bên trợ giúp.

Khi nguoi tính kẻ nguoi khác, chẳng phải cho nguoi khác cơ hội tính kẻ nguoi...

“Đúng dịp là, Chu chương quây chọn rẻ cho nữ nhi, nguyên bản coi trọng một tiểu hóa kế (một người làm), đồ tiểu hóa kế kia bán khế ước chính mình, sau lại coi trọng một tiểu hóa kế khác, nhưng lại không cần tiểu hóa kế trước, nguoi ta lại không trả khế ước bán thân, bởi vậy lão phu liền nhân cơ hội cho tiểu hóa kế lợi ích.” Bành Nhất Châm nói tiếp.

Nhìn hấn đem điều bí mật nói đi ra, Tào thị biết hấn là thẳng thắn thành khẩn, nghe xong việc này, trong đầu còn hỗn loạn, nhất thời không biết nên nói cái gì.

“Vậy, được giả kia thật sự ăn vào chết nguoi?” Tào thị không có chờ hấn nói tiếp, mà đột nhiên hỏi.

Bành Nhất Châm nở nụ cười, “Hấn, Chu chương quây có thể tìm nguoi già bệnh, ta tự nhiên cũng có thể...” Nói xong lại chin chu gương mặt nói, “Đó là lão phu tìm được nguoi bệnh không thể cứu... Đại nương tử, lão phu ta tuy rằng sốt ruột báo thù, nhưng tuyệt đối không hại nguoi đạt mục đích.”

Tào thị thê này mới im lặng không nói.

“Đại nương tử, không cần lo lắng bán khoán, phải biết rằng Chu chương quây kia trước có thể tính kẻ các nguoi, nếu việc này thành, lúc này nguoi mất hết tài sản buộc phải xa xứ, chính là các nguoi.” Bành Nhất Châm nhìn sắc mặt Cổ Thập Bát Nương, nghiêm túc nói với Tào thị, nói xong lại khom nguoi, đem khế ước mua bán nhà đưa lên, “Lần này nhờ nương tử đại cừu mới báo, đây là bất động sản Tôn lão gia tạ ơn tiểu nương tử, xin không cần cự tuyệt, ta đây chính là quan phủ xử lý sang tên.”

Tào thị lắc lắc đầu cự tuyệt, làm một phu nhân suy nghĩ thanh khiết, nàng vô luận thế nào cũng không thể tùy tiện nhận đồ nguoi khác tặng, huống chi nàng biết đồ này như thế nào mà đến tay, hoàn toàn vượt qua điểm mấu chốt đạo đức Tào thị.

Bành Nhất Châm khuyên bảo mãi không có kết quả, chỉ đành ủ rũ cáo từ.

Màn đêm buông xuống, trong ngách nhỏ không có người qua lại, chỉ nghe thấy các hộ gia đình truyền đến tiếng nói chuyện tiếng hài từ khóc lóc, trong không khí phiêu bồng các loại mùi thức ăn.

Tại lúc hần muốn đi ra ngõ nhỏ thì Cố Thập Bát Nương ở phía sau cất giọng gọi hần lại: "Bành tiên sinh, xin chờ."

Bành Nhất Châm mừng rỡ, chỉ nghĩ là hai mẹ con nàng đồng ý, xoay người nhìn tiểu cô nương khoác một thân bóng đêm đi tới.

"Tiểu nương tử, ngươi cầm đó vốn nên là của ngươi... Không chỉ này, còn có một số tiền lớn, ngươi không phải chế được, rõ ràng mở cái quầy được đi..." Hần vui sướng nói, lại từ trong ống tay áo lấy ra một túi bạc.

"Bành tiên sinh, này đó ta không cần." Cố Thập Bát Nương đánh gãy lời hần nói.

Thanh âm của nàng có chút sắc bén, mang theo hơi thở gấp, tựa hồ cảm xúc có chút kích động, Bành Nhất Châm không khỏi ngậm miệng, nghe nàng nói chuyện.

"Ta chỉ muốn ngươi đáp ứng một chuyện." Nàng chậm rãi nói.

"Tiểu nương tử, mời nói, đừng nói là một dù một trăm," Bành Nhất Châm vỗ bộ ngực nói.

"Chỉ một chuyện..." Cố Thập Bát Nương đánh gãy lời hần nói, gằn từng chữ nói ra, "Ta muốn ngươi thề, tuyệt đối không trị liệu cho một người tên là Thẩm An Lâm"

Thẩm An Lâm?

Tuyệt không trị liệu?

Cái này gọi là yêu cầu gì? Bành Nhất Châm có chút hồ đồ.

"Người này bị bệnh gì?" Hần gãi gãi đầu, nhìn không được nhếch miệng cười cười, "Hần là cố ý muốn tìm ta chữa bệnh? Hần là người..."

Bành Nhất Châm cố lòng hỏi hần là người quen của nàng, nhưng cảm giác được có thể đưa ra yêu cầu như vậy, nói là người quen có điểm không thích hợp.

"...Là kẻ thù của ngươi?" Bành Nhất Châm hỏi dò.

Cố Thập Bát Nương không có trả lời.

"Hào, ta thề." Bành Nhất thống khoái nói, "Ta Bành Nhất Châm thề với trời, tuyệt đối không điều trị cho một người tên là Thẩm An Lâm, nếu làm trái với lời thề, trời giáng Thiên Lôi, sau khi xuống Âm ty địa ngục, nhập vào súc sinh."

Những lời này nói xong, trong ngõ lại lâm vào yên tĩnh, tiểu cô nương vẫn không nói lời nào, Bành Nhất Châm chỉ nhìn thấy một đôi mắt ở trong bóng đêm lóe sáng một chút.

"Nhớ kỹ những lời ngươi nói." Cố Thập Bát Nương thân nhiên nói, xoay người bước nhanh mà đi.

"Ai, Cố tiểu nương tử..." Bành Nhất Châm muốn gọi nàng lại, cũng không có kết quả, cô nương kia hiển nhiên không nghĩ muốn nói thêm.

"Thẩm An Lâm..." Bành Nhất Châm lặp lại tên này một lần, là loại người nào, chưa từng nghe qua cái tên này, hần thế này mới cảm thấy nhiều chuyện không có hỏi rõ, tỷ như nam nhân hay là nữ nhân? Là già hay là thiếu niên? Là làm sao...

Thiên hạ này họ Lâm nhiều đi, cũng không thể về sau đối với người kêu tên này nhượng bộ lui binh đi?

Bành Nhất Châm than thở tiêu sái đi ra khỏi ngõ nhỏ, ngồi trên xe lừa thì lại nghĩ đến một vấn đề.

"Thiên hạ đại phu rất nhiều, người kia chính là không tìm ta xem, cũng có thể tìm người khác..." Bành Nhất Châm trầm tư khó giải, "Này tiểu nương tử đều cập yêu cầu, cũng không quá đáng."

Hần thở dài, đưa tay cầm lấy túi bạc ném đi, quên đi, dù sao cũng là tiểu hài tử trong nhà, lo lắng sự tình không được đầy đủ, hãy để cho chính hần đến an bài đi.

Bành Nhất Châm hiệu suất làm việc rất cao, vài ngày sau, lập tức lại tìm tới cửa.

Chương 44: Khai trương

Lúc này đây Bành Nhất Châm là mời Cố Thập Bát Nương tới làm chương quầy.

"Một mình ta, cũng không nghĩ muốn thêm một đại phu làm cho mình rơi vào cảnh nhàn hạ ngược lại đánh mất tay nghề gia truyền, bởi vậy, đem Thiên Kim Đường này làm quầy được đi, vừa có thể cung ứng cho hiệu thuốc bắc của ta vừa có thể bán được liệu ra..." Bành Nhất Châm cười ha ha nói.

Tào thị cùng Cố Thập Bát Nương liếc nhau.

"Cho nên người muốn mời Thập Bát Nương đi làm chương quầy tiệm được?" Tào thị nhủ mảy, "Nàng một cái tiểu cô nương có thể làm được cái gì?"

"Có thể bào chế được liệu a." Bành Nhất Châm nói.

"Nàng biết chút ít không nhiều." Tào thị cười lắc đầu, "Bành chương quầy ý tốt của người chúng ta xin nhận, việc này thực sự là không thể nhận."

Bạch Nhất Châm cuối cùng cũng hiểu biết tính tình của người đọc sách.

"Cố nương tử, nào có như vậy..." Hắn vẽ mặt đau khổ.

Đại gia dốc lòng hợp tác, nào có thể cái gì đều không muốn? Nga, Chỉ có một lời thề, lời thề này tính là cái gì!

Nhắc tới nhóm phụ nhân chính là làm việc dài dòng, nhiều chuyện đơn giản, nhất định phải làm phiền toái như vậy, làm kẻ cướp thuận lợi tự nhiên muốn chia của, đây là quy củ...

Khụ, đương nhiên những lời này không thể cùng Tào thị nói.

"Ta có thể làm bào chế sư." Nãy giờ không nói gì Cố Thập Bát Nương đột nhiên nói.

Bành Nhất Châm nhãn tình sáng lên, Tào thị mặt nhăn mày nhu, hai người đem ánh mắt dừng trên người nàng.

"Bành Nhất Châm có thể thuê ta làm sư phó bào chế, tại tiệm được của hắn." Cố Thập Bát Nương nói.

Tào thị còn muốn nói gì đó, Bạch Nhất Châm đã cười ha ha không cho nàng cơ hội nói chuyện.

"Hảo, hảo, chúng ta thành giao, ta đây lập tức trở về chuẩn bị đi..." Ném lại một câu kia rồi vội vàng cáo từ, ngay cả Tào thị đưa tiền đều cự tuyệt.

"Thập Bát Nương, Bành Nhất Châm này...", Tào thị thở dài, nàng thực sự không nguyên ý để nữ nhi cùng hắn giao tiếp.

Đừng tưởng rằng Bành Nhất Châm nói những lời này thật đã có thể lừa gạt nàng, Cố Thập Bát Nương cái gì cũng không biết, nhưng hắn một người thiết kế bấy, tiểu nương tử từ bị sợ hãi vân vân.

Từ đầu tới cuối, Tào thị cũng không nhìn ra nữ nhi nơi nào sợ hãi.

Trong vở diễn này, nữ nhi làm những gì, Tào thị không giám tưởng tượng, chút tiền này nàng không muốn, bất động sản này nàng cũng không thể muốn, nếu tiếp nhận này nọ... Chia của... Việc này Tào thị thực không thể tưởng tượng việc cứ như thế xảy ra.

Tào thị ngẩng đầu, nhìn nữ nhi đã ngồi xuống đang nghiêm túc đọc sách, một mặt xem một mặt trên giấy vụn Cố Hải đã dùng qua để vẽ tranh.

Tào thị ngăn người nhìn, chỉ cảm thấy người trước mắt tựa hồ rất quen thuộc nhưng lại rất xa lạ.

Rất nhanh Thiên Kim Đường một lần nữa được khai trương, trong tiếng pháo khai trương, tám biển "Được hành Bành Thị" được treo lên.

"Thập Bát Nương, người làm chương quầy của tiệm được này?" Đậu Hoa lời kéo tay Cố Thập Bát Nương chen chúc vượt qua đám người đi vào phòng khách, ba người hầu đều đối với Cố Thập Bát Nương vãn an.

"Không phải, ta chỉ là bào chế sư mà thôi." Cố Thập Bát Nương cười nói, trên thực tế cuối cùng Bành Nhất Châm cho nàng cổ phần cửa tiệm, lý do là bào chế sư ở mỗi đại lý được đều là nhị chương quầy, tuy rằng tiệm được Bành Thị của hắn là một tiệm được nhỏ nhưng Cố Thập Bát Nương cũng có thể làm nhị chương quầy.

Lần này, Cố Thập Bát Nương cũng không có từ chối, vậy nên làm theo lời Bành Nhất Châm đã nói, đây là Tôn lão gia tạ lễ đi.

Nội đường bàn cùng ghé quầy được vẫn là của quầy của Thiên Kim Đường, chính là vận mệnh thoáng thay đổi bởi vì chỉ làm tiệm được cho nên không hề thiết kế chỗ ngồi cho đại phu.

Đậu Hoa ánh mắt nhìn chung quanh nội đường một lượt, lại nhìn nhìn Cố Thập Bát Nương bên cạnh, “Thập Bát Nương, người thực sự làm bảo chế sư nơi này? Những người này...” Nàng lấy tay chỉ chỉ người hầu nhỏ nhất đang cười đứng ở phía sau quầy “Đều là người quản?”

Cố Thập Bát Nương nghe vậy nở nụ cười, đại chương quầy Bành Nhất Châm này đoán chừng là sẽ không thường ở đây, hẳn cũng không có mời chương quầy khác cho nơi này, nói như vậy tiệm được Bành Thị này hẳn là do bảo chế sư nàng làm chủ.

“Cũng không thể nói là ai quản ai đi.” Nàng cười cười nói, “Tất cả đều là người làm của Bành chương quầy.”

Người làm cùng sư phó làm sao có thể giống nhau! Đậu Hoa đối với việc này rất rõ ràng, tiệm được này cùng tiệm đậu hũ nhà nàng cùng một dạng, cha nàng phụ trách làm đậu hũ cùng nàng- nhà đậu phụ trách bán đậu hũ thực không giống nhau.

Đậu Hoa chắc chắn hai tiếng, tại được đường nhìn bốn phía, xoay người coi chừng Thập Bát Nương đứng ở nội đường cười điềm đạm nho nhã.

“Thập Bát Nương, ta nhớ rõ hai lần trước tiến vào thì người vẫn rụt rè nhận tiền bán được dường như cái gì cũng sợ, không nghĩ tới lần thứ ba tiến vào lại trở thành chủ nhân nơi này...” Đậu Hoa nhìn không được cảm thán, “Này... liền cùng nằm mơ giống nhau.”

Đúng a, cùng nằm mơ giống nhau, Cố Thập Bát Nương nghe xong cũng không khỏi giương mắt nhìn bên trong, nàng tại thời điểm kia nằm mơ cũng không nghĩ đến, chính mình có một ngày sẽ trở thành chủ nhân nơi này, nửa chủ nhân.

Nàng chẳng qua là đối với người hại mình tiến hành đánh trả lại.

“Người véo ta một chút, nhìn xem có phải là mơ hay không?” Đậu Hoa cười hi hi đưa cánh tay qua.

Cố Thập Bát Nương hé miệng cười, cánh tay thực sự véo nàng một cái, Đậu Hoa hét một tiếng nhảy lên mấy cái.

"Không phải là mộng, không phải là mộng, là thật." Đậu hoa cười hi hi.

Đúng, đúng vậy, đây không phải là mộng, đây là sự thực, thẳng một lúc sau, Cố Thập Bát Nương mới cảm thấy có thể thở phào một hơi.

Căn nhà sẽ không phải bán đi, trừ phi các nàng chính mình nghĩ bán...

Các nàng cũng sẽ không đi Kiến Khang, trừ phi là ngày lễ tết đi thăm người thân...

Ca ca cũng sẽ không rời đi như trước, trừ phi phải đi thi...

Nương sẽ không chết như trước, ca ca cũng sẽ không chết đi, nàng sẽ không lại khổ sở không nơi nương tựa một mình sống trên cõi đời này đi?

Về nguyên nhân làm bảo chế sư ở tiệm được Bành Thị, Tào thị cùng Cố Thập Bát Nương đồng thời đều gạt Cố Hải, mẹ con hai người ai cũng không có nhắc Bành Nhất Châm cùng ân oán với Chu chương quầy lúc trước đối với hắn.

Cố Hải chỉ biết Chu chương quầy vì bán được giả mà tiêu tán hết gia tài, thẳng đến khi cửa hàng thay hình đổi dạng khai trương, muội muội của mình bị mướn làm bảo chế sư thì hắn mới hiểu kỳ nghe ngóng được, nghe được tên của Bành Nhất Châm này hẳn chính là thoáng ngăn người.

“Bành Nhất Châm đã đạt được ước muốn...” Thiếu niên hình như nghĩ tới cái gì cười, rồi lại nhìn quyển sách trong tay mình.

“Vi sao ca ca nói như vậy?” Cố Thập Bát Nương để sách trong tay xuống nhìn hắn hỏi.

“Lần này Chu chương quầy bị chính tay Bành Nhất Châm vu oan đi.” Hắn hỏi ngược lại.

“Ca ca nói cái gì vậy, hẳn là chính mình bán được giả,” Cố Thập Bát Nương thần sắc trấn tĩnh nói, “Nói đến cùng, hẳn lương tâm không tốt, hẳn tự hại trong tay chính mình.”

Cố Hải cười hắc hắc, ngẩng đầu nhìn muội muội, trong mắt hiện lên một tia giảo hoạt, sau đó nghiêm nghị gật gật đầu, “Đúng, muội muội nói rất đúng.”

Huynh muội lại bắt đầu im lặng tự nhìn sách, qua một thời gian, Cố Hải vẫn là buông sách vỗ về cảm rộng tron bóng, lâu bầu nói: “Bành Nhất Châm này nhìn qua rất bình thường. Tuy rằng tục ngữ nói thương trường như chiến trường, nhưng người này xuống tay cũng thật độc.. Hay là không phải đơn thuần đấu tranh buôn bán, mà là có hận thù gì đó?”

Cố Thập Bát Nương mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm.

“Thập Bát Nương, muội cùng nương giấu ta chuyện gì? Có phải ân oán giữa Bành Nhất Châm cùng Chu chương quầy hay không?” Cố Hải hạ giọng nói.

Cố Thập Bát Nương hé miệng cười không nói.

“Thập Bát Nương” Cố Hải dùng sách chọc chọc đầu nàng, thấp giọng nói “Nói, người có phải hay không phát tài? Sau lưng ta cùng nương giấu bao

“nhiều tiền riêng?”

Cố Thập Bát Nương cười ra tiếng, Cố Hải vội vàng hướng nàng xua tay, Tào Thị từ trong phòng bếp nhìn qua, thấy nữ nhi cùng nhị tử nói chuyện, cũng không khỏi cười giải sầu.

“Ca ca” Cố Thập Bát Nương mang theo ý cười nhìn Cố Hải, “Chuyện trong nhà huynh về sau cũng không cần quan tâm, an tâm đọc sách.”

Đây là thừa nhận câu hỏi của hắn, tuy rằng đã mờ mờ đoán được muội muội dính dáng tới đó, thậm chí cùng Bành Nhất Châm hợp tác, nhưng thực sự nghe được sự thực thì Cố Hải vẫn không khỏi sững sờ.

Hắn nhìn muội muội trước mắt, vẫn là gầy như vậy, hoặc nói so với trước kia càng gầy yếu hơn, nhưng toàn thân tựa hồ hơn một tia khí thế không giống trước, thành thực cùng lãnh tức (lạnh nhạt, nghiêm túc).

Mọi người nói cực khổ làm cho con người ta trưởng thành, muội muội đây là thực sự trưởng thành, đây đáng ra là chuyện cao hứng đi, chính là vì sao trong miệng hắn có chút cay đắng.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Buôn bán

Nhóm nữ nhi lứa tuổi dậy thì là thời khắc hoàn mỹ nhất, thời điểm này nhóm nữ nhi trong mắt chỉ có cuộc sống tươi đẹp, hưởng thụ sự che chở cẩn thận, cùng các nàng làm bạn là thiện lương cùng tốt đẹp, mà không phải là âm mưu quỷ kế lãnh khốc.

Từ khi nào, trong mắt muội muội của hắn không còn có ý cười, Cố Hải nắm chặt bàn tay, trong lòng bàn tay bị bấm đau rát.

Phát hiện được cảm xúc của thiếu niên, Cố Thập Bát Nương ngừng đầu nở nụ cười với hắn, nụ cười này thật thân thiết ấm áp, khí thế lãnh tức (lạnh nhạt, nghiêm túc) vừa rồi tựa hồ chỉ là ảo giác.

Cố Thập Bát Nương đem ân oán của Chu chương quỳ cùng Bành Nhất Châm kể lại, đồng thời nàng còn nói chuyện giấu diếm Tào thị.

“Cho nên ta giúp Bành chương quỳ diễn trò, những thứ đó Bành chương quỳ đã sớm biết, mà Chu chương quỳ lại nghĩ hắn không biết đó là được giả...” Cố Thập Bát Nương lại cười nói, một mặt hướng Cố Hải chớp chớp mắt, “Cho nên vì để an ủi muội, Bành Chương quỳ cho muội một ít cổ phần tiệm được...”

“Ha, nói như vậy muội muội trở thành nhị chương quỳ?” Cố Hải cười nói.

Cố Thập Bát Nương làm dấu tay thay thế, chỉ chỉ Tào thị trong phòng bếp.

“Nương cảm thấy Bành chương quỳ không phải người tốt, sợ muội bị hắn dạy hỏng...” Nàng hạ giọng cười nói.

Cố Hải gật gật đầu.

“Ca ca cảm thấy Bành chương quỳ là người xấu sao? Huynh nói muội có nên hay không dừng lại? Muội cho là đúng, ca ca có thể hay không cảm thấy muội liền biến thành người xấu...” Cố Thập Bát Nương nhìn Cố Hải cúi đầu hỏi, “Về sẽ không thích muội sao?”

“Nói cái gì đó!” Cố Hải đưa tay gõ đầu nàng, trêm mặt đã muốn khôi phục vẻ hi hi ha ha như xưa, cũng không trả lời vấn đề của Cố Thập Bát Nương, mà là giật giật khoe miệng, làm ra một bộ đáng bị thương, “Huynh hoàn toàn trở thành người nuôi muội nuôi dưỡng... Quả nhiên trăm không có ích là thừa sinh a.”

“Nghĩ đến đắc ý, muội mới sẽ không mãi nuôi huynh, chờ ca ca tạo một cái tiền đồ giàu có, huynh cần phải nuôi muội cả đời.” Cố Thập Bát Nương cười nói.

Cố Hải nhin không được nở nụ cười, đưa tay vuốt xuôi mái của nàng, “Nơi nào đến phiên huynh nuôi muội, sẽ có muội phụ nuôi muội.”

“Không có nuôi phụ.” Cố Thập Bát Nương thần tiên nói, ánh mắt trấn tĩnh nhìn Cố Hải, “Muội chỉ có ca ca.”

Nữ hài tử nghe được lời truê ghẹo như thế không phải nên đỏ mặt sao? Cố Hải nhin không được vò đầu, được rồi, nghe nói rất nhiều nữ hài tử ở thời điểm bị truê ghẹo chuyện hôn sự, đều thẹn thùng nói một câu, ta không lấy chồng ta muốn chăm sóc cha mẹ cả đời vân vân, lời muội muội cũng là có ý tứ này đi, chính là trên mặt thiếu một phần vẻ mặt thẹn thùng.

“Yên tâm, chính muội không lập ra đình, ca ca cũng nguyện ý nuôi muội, có ca ca ở đây sẽ không có người nào giám khi dễ muội.” Cố Hải lấy những lời qua loa này kết thúc đề tài.

Đề tài này thực sự không phải thích hợp nói chuyện, Tào thi làm cơm xong, gọi bọn họ đi rửa tay.

Nhìn Cố Hải nhanh chóng chạy tới mức nước cho nạng, Cố Thập Bát Nương cắn cắn môi, ánh mắt càng toát ra sự kiên định.

Mặc kệ trong mắt ca ca và nương mình biến thành hạng người gì, nạng đều bắt chấp tất cả tiêu sái đi xuống, bảo vệ nương cùng ca ca, bảo vệ gia đình này.

Về phần muội phụ... Nàng tuyệt đối sẽ không lại để người này xuất hiện.

Trước mắt vấn đề sinh nhai tạm thời buông tha, hơn nữa ngoài ý muốn có được một cái tiệm dược, không đúng nửa tiệm dược đi.

Đối với chuyện ngoài ý muốn này, Cố Thập Bát Nương trong lòng có chút kích động, ban đầu nàng thầm nghĩ bán dược kiếm tiền làm cho trong nhà vượt qua cửa ải nạn khổ khăn, không nghĩ tới sau khi tiếp xúc cùng dược liệu sẽ có cơ hội kiếm càng nhiều tiền.

Kiếm tiền, kiếm thật nhiều tiền, hoàn toàn làm cho nương thoát khỏi thân lao động, làm cho ca ca cơm áo không lo có thể học tập rồi thi đỗ, làm cho bọn họ có được cuộc sống tốt đẹp, ít nhất thời điểm lễ tết có thể mua được bộ đồ mới, thời điểm đi thăm bằng hữu không bị bọn họ xem thường.

Ta muốn kinh doanh tiệm dược này, Cố Thập Bát Nương hạ quyết tâm.

Bành Nhất Châm chưa kinh doanh qua dược liệu, hẳn cảm thấy cũng không khác tiệm thuốc bắc là mấy, chẳng qua là nhiều dược liệu hơn chút, thiếu đi chỗ ngồi khám bệnh của đại phu, khách hàng là đến mua dược liệu, mà không phải là đến chuẩn đoán bệnh mà thôi.

Huống chi, tiệm dược này, hẳn cố ý đem bất động sản tặng không cho Cố Thập Bát Nương, thật sự buồn bán, hẳn không hề nghĩ tới.

Ba ngày sau khi hẳn làm bộ dáng đại chương quầy đến tuần tra, bị giật nảy mình.

Thiên Kim Đường vốn là cái sân hai cửa nằm sát bên đường, bên ngoài là tiệm thuốc bắc cùng với cửa chính ra vào, trong đó chứa đựng dược liệu và dược liệu bào chế, cùng với nhóm tiểu nhị ở, tận cùng bên trong là chỗ ở của Chu chương quầy cùng con gái, hai phòng đối diện tại đây không coi là nhỏ.

Lúc này tường vây xung quanh hai sân được mở ra, hai cửa nhập vào liền biến thành một sân, ngói đá đã được rửa sạch, bốn năm người thợ thủ công đang lau chùi bề mặt.

“Này, làm cái gì vậy?” Bành Nhất Châm hỏi, lại thấy bốn năm người làm nâng tám ván gỗ tiến vào trong phòng.

“Bành chương quầy, người tới vừa vặn, nơi này không sai biệt lắm đã tu sửa hảo..” Cố Thập Bát Nương ở phía sau hẳn cười nói, “Nên phát tiền công.”

“Tiền không thành vấn đề..” Bành Nhất Châm không chút để ý khoát tay, rào bước tiến về phía cửa phòng, chính là ba căn phòng đã bị dỡ thông, bên trong bày đầy các vật phẩm, “Những thứ này để làm cái gì?”

“Để dược liệu a.” Cố Thập Bát Nương cười nói.

“Dược liệu? Tiểu nương tử ngươi có phải hay không hiểu nhầm.” Bành Nhất Châm ha ha cười nói, “Dược liệu là dùng bao tải buộc lại, cất kỹ ở trong góc phòng, cũng không phải bình hoa đồ cổ.”

Cố Thập Bát Nương hé miệng cười, đó là ngươi chưa thấy qua tiệm dược lớn đi.

“Để như vậy rất tốt.” Nàng hàm hồ nói.

Bành Nhất Châm nguyên bản không để ý, tiệm dược này vốn là cho nàng, nàng muốn như thế nào thì liền như thế đi, cùng lắm thì đóng cửa không kinh doanh nữa, có bất động sản là dược, mặc kệ đi.

Cố Thập Bát Nương đối với việc bố trí như thế nào cũng không rõ ràng, dứt khoát dựa theo trí nhớ về tiệm dược Thẩm gia mà làm. Vài ngày sau, tiệm dược Bành thị cải tạo xong, nếu lúc này còn có một kiến trúc sư mười năm sau cũng trọng sinh tới đây, tới nơi đây hẳn sẽ phát hiện, kiến trúc trước mắt rõ ràng là Thuận Hòa đường tiếng tăm lừng lẫy được thu nhỏ lại.

Khi khai trương náo nhiệt qua đi, tiệm dược Bành thị trước cửa hết sức yên tĩnh.

Bào chế xong một đám dược liệu, tự mình chỉ đạo người làm phơi nắng, Cố Thập Bát Nương ngồi ở phòng khách uống ly trà, lạnh lùng nhìn trước cửa cũng nhìn không được nhân mặt.

“Thập Bát Nương, Thập Bát Nương.” Đậu Hoa đối diện vẫy tay.

Cố Thập Bát Nương cũng nhàn rồi không có gì làm liền đến xem, xem Đậu Hoa bán đậu hũ, dòng người không ngừng, rất nhanh đem toàn bộ bán xong.

“Hiệu thuốc Bắc vốn không có chỗ cho thầy thuốc khám, làm sao có thể làm ăn được?” Đậu Hoa hỏi.

Nàng vẫn không rõ tiệm dược cùng hiệu thuốc Bắc có cái gì khác biệt, cho nên vẫn không thể lý giải tại sao tiệm dược lại có thể không mời đại phu.

Cố Thập Bát Nương cười, đơn giản giản giản buôn bán dược liệu đối tượng chính là các hiệu thuốc bắc, mà không phải người bị bệnh.

“Hiệu thuốc Bắc vốn là lấy việc xem bệnh làm chính, không có thời gian đi bào chế dược liệu cho nên mới trực tiếp đi mua dược đã bào chế xong bán lại cho bệnh nhân.”

“Sao” Đậu Hoa gật đầu chột nói, “Chính là nói người bán cây đậu không phải bán đậu hũ.”

Cố Thập Bát Nương ha ha cười.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Cự giám

Tiếng cười của nàng trong trẻo, khoe môi hơi cong, lộ ra hàm răng trắng tinh tẽ.

“Thập Bát Nương...” Đậu Hoa nhìn nàng hé miệng cười nói, “Ta vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người cười vui vẻ như vậy, người cười rõ lên như vậy thật là đẹp mắt.”

Cố Thập Bát Nương nghe vậy giật mình, lần đầu tiên?

Đậu hoa nhận ra nàng nghi ngờ, một mặt bán đậu hũ cho một lão phụ nhân, một mặt nói: “Người bình thường cười nhưng không phải cười như vậy, ta biết các người là tiểu thư nhà quan, rất nhiều quy tắc, cái gì mà không được lộ răng a, cái gì đáng về phải đoan trang a, thấy thế nào cũng giả dối... Ân, chỉ là... Lần này là người cười thực sự mới là cười đi? Là thật vui vẻ đi.”

Thật sự cười, thực sự vui vẻ mới cười... Cố Thập Bát Nương không khỏi sờ sờ mặt mình, bên miệng hiện lên một nụ cười khổ.

Vui vẻ, nàng còn có thể vui vẻ sao?

Đậu hoa cũng không để ý đến nàng thất thần, mà tiếp theo lại phân tích nguyên nhân tiệm dược của nàng vắng vẻ.

“.. Nói tiệm dược này của người cùng bán cây đậu một dạng.. Thập Bát Nương, đây đều là cây đậu của nhà người không có danh tiếng ... Người phải biết cây đậu nào tốt, cây nào xấu, sẽ can hệ tới đậu hũ ngon, không ngon, chúng ta làm nghề đậu hũ nhưng cũng không dám tùy tiện mua...” Đậu Hoa nói xong cũng cảm thấy dược mình nói không buồn cười, che miệng cười khanh khách, “...Không phải, không phải là người mới khai trương, đừng vội, chậm rãi tạo ra danh tiếng là được rồi..”

Cố Thập Bát Nương hé miệng cười, nói về danh tiếng, nàng đột nhiên nghĩ tới, toàn bộ bộ cạp của nàng còn ở tiệm thuốc bắc của Đồng lão gia gia đầu, lâu như vậy, cũng nên đánh giá xong rồi đi?

Đó là một cơ hội tốt tạo danh tiếng!

Ngày thứ hai, Cố Thập Bát Nương liền chạy tới huyện Hoàng Hà, trực tiếp chạy về phía tiệm thuốc bắc của Đồng lão gia.

Tiệm thuốc bắc của Đồng lão gia trước cửa vẫn vắng vẻ như vậy, nhưng sự vắng vẻ này không ai có thể thực coi là vắng vẻ, náo nhiệt đều ở bên trong.

Trong điển chỉ có một tiểu hòa kê (người làm), đang cúi đầu trên giấy ghi chép gì đó, Cố Thập Bát Nương lên tiếng chào hỏi.

“Tiểu nương tử muốn bốc thuốc?” Tiểu hòa kê dừng bút lại hỏi, một mặt đuôi tay chỉ ra bên ngoài, “Chúng ta nơi này chỉ tiếp nhận dược liệu bào chế, không bán dược liệu, nếu người muốn bốc thuốc, ra khỏi cửa bên trái gian đầu tiên...”

“Tiểu ca nhi, ta là tới hỏi một chút, ta lần trước đưa dược tới, Đồng lão gia đã nhìn qua?” Cố Thập Bát Nương đợi hần nói xong mới cười nói.

Tiểu hòa kê sững sốt một chút, cao thấp đánh giá nàng, nghi ngờ hỏi: “Là ngày đại hội dược liệu đưa tới?”

Cố Thập Bát Nương vội gật đầu.

“Nhà ở đâu?” Tiểu hòa kê một mặt hỏi một mặt xoay người từ trong quầy lấy ra một tệp giấy dày.

“Huyện Tiên Nhân, Cổ gia Cổ Thập Bát Nương.” Cổ Thập Bát Nương một mặt đáp, một mặt nhìn không được nhìn tập giấy trong tay hắn.

Nhìn thấy trên mặt viết tên người cùng tên thuốc, cùng với ít hoặc nhiều mấy hàng chữ, giống như là lời thăm định được liệu.

Lòng của nàng nhìn không được bang bang nhảy lợi hại, không biết Đồng lão gia xem số Bọ Cạp của nàng như thế nào, nàng kiếp trước không có tự mình làm qua, một lần này hoàn toàn là dựa vào trí nhớ chính mình làm đến, không biết có vấn đề hay không...

“Cổ Thập Bát Nương?” Tiểu hòa kể nghe vậy dừng tay lật trang giấy, ngẩng đầu nhìn nàng.

Cổ Thập Bát Nương lại khẩn trương kích động gật đầu.

“Nga, chính là nói người như thế nào còn chưa tới đâu.” Tiểu hòa kể buông giấy trong tay, đứng dậy đến góc tường, xách qua một cái sọt được, trên mặt đã có rơi xuống chút cho bụi, “Này, đưa người, xem đi.”

“Cảm ơn cảm ơn.” Cổ Thập Bát Nương đưa tay tiếp nhận lấy sọt được, lại nhìn tiểu hòa kể kia tiếp tục viết chữ không khỏi giật mình.

“Đi? Người còn có việc?” Tiểu hòa kể viết vài chữ, ngẩng đầu lên thấy tiểu cô nương vẫn còn đứng ở trước mặt mình, hỏi.

“Tiểu ca, Đồng lão gia nói được của ta như thế nào vậy?” Cổ Thập Bát Nương vội vàng hỏi.

“A, được của người làm không đúng, không đáng để Đồng lão gia đánh giá.” Tiểu hòa kể nói rõ ràng, một mặt mang theo vài phần tức giận, “Ta nói người này tiểu nương tử, người rốt cuộc biết làm thuốc hay không? Đây cũng không phải là chuyện vui đùa đâu, người nghĩ làm thế nào liền làm như thế ấy, đều có quy tắc, người ngay cả quy tắc cơ bản cũng không biết, còn tới xem nào nhiệt cái gì.”

Cổ Thập Bát Nương nghe lời này sững sốt, ngừng một chút, mới hiểu ý tứ trong lời nói của tiểu hòa kể.

“Đồng lão gia nói được của ta làm không đúng?” Nàng hỏi.

“Người có biết bọ cạp làm như thế nào không?” Tiểu hòa kể hỏi ngược lại.

Cổ Thập Bát Nương gật gật đầu, “Dùng nhiệt giết chết..”

“Vậy người làm thế nào? Sạch sẽ như vậy, có phải hay không lược qua nước?” Tiểu hòa kể hỏi.

“không phải rửa bằng nước, là chết bỏng...” Cổ Thập Bát Nương giải thích.

Tiểu hòa kể ha một tiếng đánh gãy nàng. “Bóng chết? Thiên của ta, người đọc qua Đồ Thảo Bồn kinh chưa? Không đọc qua, có nghe qua không? Lược nước cũng thôi, người còn đem... mau cầm đi đi, người vẫn về nhà rửa rau nấu cơm là tốt nhất..”

“Tiểu ca, người hãy nghe ta nói,” Cổ Thập Bát Nương còn muốn nói, tiểu hòa kể kia đã rất không bình tĩnh.

“Tiểu nương tử, ta nghe người nói cũng vô dụng, Đồng lão gia nói, cái này của người không tính là được, hẳn tự nhiên không cách nào thăm định, đi nhanh, nhanh đi đi, ta còn nhiều việc.”

Dứt lời lại cúi đầu viết chữ, không hề để ý tới nàng.

Cổ Thập Bát Nương cầm theo sọt được ngơ ngác đứng một hồi, như cây gỗ xoay người, một tiểu hòa kể khác từ sau phòng khách đi ra, nhìn thấy nàng có chút tò mò.

“Làm cái gì?” Hắn hỏi.

“Chính là nàng, nàng chính là Cổ Thập Bát Nương kia..” Tiểu hòa kể lúc trước nói, dùng bút chỉ chỉ.

“Sao, chính là người đem Bọ Cạp dùng nước rửa sạch..” Tiểu hòa kể mới tới ha ha nở nụ cười, mắt lại nhìn theo bóng dáng Cổ Thập Bát Nương, “Tiểu cô nương đều là yêu sạch sẽ, cho nên ngay cả Bọ Cạp cũng muốn đem rửa sạch..”

“Còn nói đâu, xem nào nhiệt cái gì, lão gia thấy, còn đem ta nói đầu óc có vấn đề, nói hẳn sống nửa đời người, còn không có gặp qua Bọ Cạp sạch sẽ như vậy, muốn ta có thể trực tiếp bung lên bàn ăn..” Tiểu hòa kể lúc trước bĩu môi, mất hứng nói.

Cổ Thập Bát Nương đi tới cửa nghe được, thực sự là ngũ vị tạp trần, dĩ nhiên là bởi vì quá sạch sẽ, cho nên bị cho rằng không phải được.

Ai nói Bọ Cạp đều phải bám đầy bùn cát? Nàng muốn xoay người đi lý luận, nhưng bước nửa bước lại dừng lại.

Kỳ thật điều này không trách được bọn họ...Dù sao bảy tám năm sau toàn bộ phương pháp bào chế mới mới xuất hiện.

Lượng Bọ cạp này của nàng so với thị trường bán ra bất đồng, nhìn thấy lòng người không khỏi nghi ngờ, được làm sao có thể dùng tùy tiện, vạn nhất gặp điều gì không may thì làm sao bây giờ, không có ai rước thêm phiền toái.

Lúc ấy số lượng Bọ Cạp của Thuận Hòa đường mới lên thị trường cũng gặp phải sự nghi ngờ, nhưng có lão sư phụ ở đó, lấy danh tiếng hàng đầu của hắn tới nói, dễ dàng làm cho người ta tin một ít, cho nên rất nhanh liền truyền ra.

Mà chính mình bây giờ là một cây đậu không có danh tiếng, cố tình lại là một cây đậu mới mà người khác chưa thấy qua, có thể bán được ra ngoài mới là lạ!

Cố Thập Bát Nương mang theo sọt được ra khỏi cửa tiệm thuốc bắc của Đồng lão gia, đứng trên đường có điểm mờ mịt.

“Tiểu nương tử, có muốn mua được liệu hay không, thực sự giá rất rẻ..” Một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai.

Cố Thập Bát Nương giật nảy mình, vội lui vài bước, nhìn thấy một lão nhân gầy gò xách theo một cái túi lớn lút vụng trộm nhìn chính mình.

“Tiểu nương tử, nhìn xem đi, giá rất rẻ đó..” Đôi mắt nhỏ của lão nhân híp lại, nhếch miệng nói lộ ra vài cái răng vàng.

Cố Thập Bát Nương có chút kinh ngạc, nhìn lão nhân này, “Là người?”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Lão giả

“Là người?” Lão nhân cũng một bộ dạng hoảng sợ, nhanh chóng nhảy ra vài bước, quay đầu chạy.

Lão nhân này chính là thương nhân bán được giả tại đại hội ngày đó, Cố Thập Bát Nương nhìn hắn chen lấn trong đám người, lớn tuổi như vậy nhưng động tác vẫn còn rất linh hoạt, năng không khỏi hé miệng cười cười.

“Đại tỷ, chúng ta đi đâu?” Tiểu hỏa kẻ đánh xe đến hỏi.

Cố Thập Bát Nương thở dài, đem sọt được ném lên trên xe, lại quay đầu nhìn biển hiệu ngoài cửa Đồng lão gia, ngồi lên xe, “Trở về đi.”

Tiểu hỏa kẻ đáp lời, dắt lừa đi trước.

Thời tiết đã dần dần chuyển lạnh, gió nhẹ thổi vào mặt, nắm tay tính toán bất tri bất giác ‘tĩnh lại’ đã hơn năm tháng, thời gian nháy mắt trôi qua, thần kinh căng thẳng trong thời gian dài của nàng đến lúc này mới hơi hơi lỏng ra một chút, mấy tháng này cũng giống như nằm mơ vậy.

Cố Thập Bát Nương không khỏi đưa tay nhẹ nhàng cắn ngón tay một chút,

“Tiểu cô nương có đau hay không?” Có người ở bên cạnh hỏi.

Cố Thập Bát Nương giật nảy mình, thế nhưng gặp lại là lão nhân bán được giả kia, hắn kéo bao tải hông của chính mình, bước nhỏ đi theo bên phải xe lừa.

Hắn nói chuyện, mắt nhỏ chớp chớp nhìn ngón tay Cố Thập Bát Nương, tựa hồ rất tò mò có đau hay không.

“Người cần thử một chút xem.” Cố Thập Bát Nương hé miệng cười nói.

“Đi, đi, tránh qua một bên, đừng vào người đừng trách ta.” Tiểu hỏa kẻ xua đuổi hắn.

Lão nhân căn bản không thèm để ý tới tiểu hỏa kẻ kia, ngược lại một tay khẽ chống, ngồi lên xe.

“Người lão nhân này! Đi xuống!” Tiểu hỏa kẻ vừa sợ vừa giận, vội tới đẩy hắn.

Cố Thập Bát Nương đưa tay ngăn cản, “Hắn lớn tuổi rồi chúng ta cho hắn đi nhờ một đoạn.”

Tiểu hỏa kẻ trừng mắt liếc nhìn lão nhân gia kia một cái, không quy củ, than thở một tiếng, liền không để ý tới nữa.

“Vẫn là tiểu cô nương người thiện tâm.” Lão nhân gia cười tủm tỉm nói.

Cố Thập Bát Nương cười không nói.

“Tiểu cô nương, người tại sao không kêu người bắt ta?” Lão nhân chính mình không nhịn được hỏi.

“Bắt người? Vì sao?” Cổ Thập Bát Nương tò mò quay sang hỏi hần, “Lão trượng, người làm cái chuyện xấu gì?”

Lão nhân vẻ mặt buồn bực, trừng mắt nhìn tiểu cô nương này.

“Người một không trộm hai không cướp, bắt quá là ở trên được hội bán chút Mạch Đông cùng vỏ cây Hạch Đào (cây óc chó), ta hô người bắt người làm gì?” Cổ Thập Bát Nương cũng trừng mắt nhìn hần.

Lão nhân gia nghe vậy xem nàng trên mặt không thể nói ra là cái vẻ mặt gì, có chút kinh ngạc, càng nhiều buồn bực thế nào quý kẻ lại bị tiểu hài tử này biết được.

“Người cũng biết? Người biết đó là cái gì?” Lão nhân kinh ngạc nói, lại mang theo vài phần không tin, “Vậy người thế nào lại không đi báo cho quan phủ đó không phải được già...?”

Lão nhân này đúng là gan lớn, vậy mà không chạy còn ở chỗ này hỏi nghe ngóng chuyện kiện tụng.

Không sai, Chu chương quây mua Tần Bì giả làm từ vỏ cây Óc Chó, cẩn thận mà nói đó cũng là một vị thuốc, giống như nhầm rẽ chum Mạch Môn thành Viễn Chí.

Đương nhiên, điểm này Cổ Thập Bát Nương cũng không có nói cho bất luận kẻ nào.

“Vỏ Hạch Đào thì sao? Vỏ Hạch Đào tuy rằng cũng là được, nhưng người ta lại nói bán Tần Bì tự nhiên là giả, nói hay không nói có cái gì quan trọng?” Cổ Thập Bát Nương thần nhiên cười nói.

Thiên địa chứng giám, Cổ Thập Bát Nương nàng mua Mạch Môn rẽ chum về cũng không có đem làm Viễn Chí bán đi, này hai người hoàn cảnh khác nhau rất lớn.

Lão nhân ha ha nở nụ cười, nói câu người nói rất đúng.

“Lại nói lão nhân ta từ đầu tới cuối chưa có nói là bán cái gì nga, Viễn Chí cũng tốt Tần bì cũng tốt, đều là các người chính mình nói, dù có kiện ta cũng không sợ...” Hần nháy đôi mắt nhỏ lóe lên ánh sáng giao hoạt.

Cổ Thập Bát Nương suy nghĩ lại ngày đó, quả nhiên đúng thế, nàng không khỏi cũng nở nụ cười, lão nhân này rốt cuộc là người như thế nào? Chu chương quây từ nơi nào tìm ra?

“Nói như vậy, tiểu nương từ lúc ấy ở được quán liền nhìn ra?” Lão nhân nói tiếp, mắt sáng rực lên, nhưng lại chột khó chịu, “Người ta mới bắt đầu làm, như thế nào lần đầu lộ diện đã bị phát hiện...”

Cổ Thập Bát Nương làm như không nghe thấy, phe phẩy cây quạt nhỏ trong tay, ngẫu nhiên che chút ánh nắng tháng chín.

“Chẳng lẽ là ta quá ngu ngốc?” Lão đầu như trước một mình nói nhỏ, hần nghiêng đầu lắc lắc, “Không có khả năng không có khả năng, ta làm sao có thể là ngốc. . . . Mà là tiểu cô nương so với ta thông minh!”

Hần nói đến câu này, rốt cuộc cảm thấy mọi chuyện có thể lý giải, cười ha ha một lát, “Đúng, đúng, tiểu cô nương người quá thông minh. . . .”

“Không, ta không thông minh, là ta đã gặp qua.” Cổ Thập Bát Nương nói.

Lão nhân ha ha nở nụ cười, nhanh chóng lắc đầu.

“Không có khả năng.” Hần nói, trên mặt còn có một tia tự tin, “Khắp thiên hạ, lão nhân gia ta mới một lần này lấy ra bảo bối, nơi khác nhất định không có.”

Bảy tám năm sau khắp nơi đều có. Làm hại việc tiêu thụ Tần bì chịu ảnh hưởng lớn, Cổ Thập Bát Nương thầm nói, sẽ không phải Viễn Chí giả bắt nguồn từ lão đầu này đi?

Cổ Thập Bát Nương hai mắt không khỏi nhìn lão nhân thêm nhiều lần, lão nhân hiện tại há miệng ngáp, một bộ dáng buồn bực.

“Khẳng định không phải ta ngốc, mà là người quá thông minh!” Hần tiếp tục than thở.

Cổ Thập Bát Nương không khỏi nhìn, nàng mới vừa nói sự thật, hần thế nhưng không tin, thật không phải bởi nàng rất thông minh, mà là nàng gặp qua, trên thực tế nàng là một người ngốc, bằng không cũng sẽ không rơi xuống cái kết cục kia.

Nghĩ như vậy, trên mặt nàng cười liền chột lóe rồi biến mất.

“Tiểu cô nương, ta khen người thông minh, người như thế nào mất hứng?” Lão nhân nhìn ra cảm xúc của nàng, tò mò hỏi.

Cổ Thập Bát Nương thần nhiên không nói gì.

Nhìn thấy nàng không muốn nói chuyện nhiều, lão nhân cũng không hỏi lại, mà đem bao tải hồng bên cạnh lại đây, mở ra khoe vật quý cho nàng xem.

"Tiểu cô nương, người nhìn một cái, chỗ này của ta có được khác, người muốn hay không?" Hắc nói xong, nháy mắt ra hiệu, "Thực tiện nghi."

Người này thật sự là. . . Cổ Thập Bát Nương có chút bất đắc dĩ nhìn hắc một cái, biết rõ người này bán là giả được, ai sẽ mua?

"Ăn không chết người. . ." Lão nhân thấy vẻ mặt nàng, liền cười hi hi bổ sung một câu.

Cổ Thập Bát Nương không khỏi tròn mắt, thầm nghĩ có lẽ nên đưa hắc đến nha môn đi, lưu lại chẳng phải là tai họa nhân thế.

"Người tới chỗ nào xuống xe?" Nàng hỏi.

"Đến ta tự nhiên sẽ xuống. . ." Lão nhân không có nói thẳng, tròng mắt nói, "Người trẻ tuổi, làm nhiều việc thiện mới có thể trường thọ, chờ lão nhân ta một đoạn thì sao?"

Hắc còn giáo huấn chính mình? Làm nhiều việc thiện? Cổ Thập Bát Nương giật giật khoe miệng.

Lão nhân thấy nàng không đuổi chính mình đi xuống, lại quay lại rung bao tải của chính mình, như bình thường dỗ tiểu hài tử nói tiếp, "Không mua cũng nhìn xem thôi. . . Nhìn xem không mất tiền. . ."

Cổ Thập Bát Nương lại một lần nữa bị hắc chọc cười, nhìn hắc ý tứ hàm xúc nói: "Lão trượng, làm nhiều việc thiện mới có thể trường thọ a."

"Cái gì trường thọ, lão nhân ta sống chán. . . Sẽ chờ cùng Diêm vương gia đi uống ly rượu. . ." Lão nhân giọng giễu cợt nói, nói hết lại bổ sung, "Bất quá, người trẻ tuổi vẫn là tránh xa Diêm vương gia mời mọc mới tốt."

Dứt lời không đợi Cổ Thập Bát Nương tiếp tục nói chuyện, đem bao tải hồng đẩy đến trước mặt nàng, "Tiểu cô nương, người nhìn một cái đây là được gì, nhìn ra."

"Nhìn ra như thế nào?" Cổ Thập Bát Nương miễn cưỡng hỏi.

"Nhìn ra, lão nhân ta. . ." Lão nhân cúi đầu nghiêng ngà, một mặt lấy tay ở trên người sờ loạn, tay áo rơi ra một tiền túi nặng trĩu, cùng với một quyển thư gáy màu vàng.

Cổ Thập Bát Nương ánh mắt quét tới, dừng ở trên danh thư kia, ánh mắt không khỏi sáng lên.

"Mười bảy phương pháp nướng của Lưu Công!" Nàng không khỏi đọc một lần, tim đột nhiên đập mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Nhận được

Nhận được (Phân biệt được)

Editor: An Diễm Diễm

Đây là một quyển sách y thư tuyệt hảo. Cổ Thập Bát Nương đã từng nghe nói qua.

Thẩm gia có một bản tuyệt thế bào chế thuốc đơn lẻ, là Thẩm gia lúc ban đầu khởi dựng nghề dược có được, vị tổ tiên kia trong lúc vô ý có được, nhưng dù sao người ta cũng là nhà quan, đối với sách này chỉ là một quyển sách trân quý, cũng không có biết lợi dụng trị thức cao quý trong đó, mấy năm sau đó, càng không có người đề vào mắt, lại không biết đây là thiên hạ đệ nhất bào chế sư trong nhóm thần tiên.

Chẳng trách lúc nàng đem quyển sách này đưa cho vị lão sư phụ kia ở quầy dược Thẩm gia thì lão sư phụ lại nguyên ý ký bán mình, không chỉ có mình còn có hậu thế của chính mình đều trở thành gia nô Thẩm gia.

Một quyển sách này giống như đại mê hoặc, nhưng chính từ miệng vị lão sư phó này biết được, còn có một quyển sách so với quyển sách này của Thẩm gia càng thêm lợi hại.

Đó là 《 Lưu công pháo chích thập thất pháp 》.

Từ Hoàng Đế Nội Kinh sơ ghi lại được liệu căn tịnh chế làm thuốc sau, trăm ngàn năm qua, dược liệu bào chế vẫn tiến triển chậm chậm, lưu hành giống

như là đơn giản tẩy đi bùn đất vứt đi bộ phận không dùng được, không có quy tắc thái lát, cắt khúc, nghiền nát, mãi cho đến thời Đường mới xuất hiện một vị đại sư chuyên bào chế được liệu có trình độ thâm hậu, tổng kết kinh nghiệm cổ nhân cùng với chính mình cả đời thực tiễn (thực hành), viết xuống một quyển được liệu bào chế chuyên tác.

Đại sư này họ Lư, bởi vậy quyển sách này được gọi là Lư công pháo chích, lại bởi vì trong sách tổng kết mười bảy loại phương pháp bào chế được liệu, xưng tên là Lư công pháo chích thập thất pháp.

Quyển sách này từ thời đại trước tới nay cơ hồ không có người gặp qua bản chân thực, nghe nói chỉ lưu truyền trong tay con cháu Lư công, mà Lư công tài nghệ lại là mấy đời con một, mấy triều đại qua đi, truyền nhân Lư công càng ngày càng ít, mà quyển sách tức thì không ai nhìn thấy qua, lâu ngày trở thành truyền thuyết, sau lại có điều chế được sư viết lại bản sách bào chế được liệu, cũng chính là quyển sách Thâm gia cất giấu kia, cũng chính là ở quyển sách kia làm nhớ tới quyển sách này, làm cho mọi người biết trên đời thật sự xuất hiện qua quyển sách Lư công pháo chích thập thất pháp này.

Cổ Thập Bát Nương đem quyển sách kia đưa cho bào chế sư phó thì bào chế sư phó kia có bộ dáng mừng rỡ như điên làm cho nàng ấn tượng khác sâu, cho nên chuyện khi đó ở trong trí nhớ cũng khác rất sâu.

Lúc này quyển sách này nhảy vào trong mắt, nàng lập tức liền nhớ đến.

"Người cũng biết quyển sách này?" Lão nhân gấp về mặt của nàng, nhíu nhíu hàng lông mày, có điểm ngoài ý muốn.

"Người đây là thật hay giả ?" Cổ Thập Bát Nương cổ họng nghẹn lại hỏi.

Lão nhân bĩu môi, tùy ý đem sách ném cho nàng, "Người xem đi, người xem đi, giấy trắng mực đen, còn có giả!"

Cổ Thập Bát Nương còn chưa kịp đuổi tay, lão nhân lấy lại tinh thần, một phen lại cướp trở về, bởi vì động tác thật mạnh, xé rách một góc quyển sách.

Cổ Thập Bát Nương đau lòng giật mí mắt, nếu như là thật, quyển sách này là vật báu vô giá. . . .

"Ai, tiểu cô nương, người nhìn được của ta xem. . . Nếu người nhận ra được, ta đem quyển sách tặng cho người như thế nào?" Lão nhân quơ sách cười hi hi nói.

"Hảo." Cổ Thập Bát Nương không chút do dự đáp ứng.

"Đừng nói vội gấp như vậy, " Lão nhân cười tùm tùm nói, một mặt nhìn lại sách của chính mình, quơ quơ, có chút khó hiểu, "Không phải một quyển sách thôi, có cái gì ngạc nhiên. . . . Người trẻ tuổi chính là xúc động. . . Xúc động chính là dễ dàng chịu thiệt. . . "

Xe lửa lúc này lão đạo đã muốn đi ra Hà Trung huyện, tiểu hóa kế bị lời nói của bọn họ hấp dẫn, thỉnh thoảng quay đầu xem.

"Người biết cái gì, đại tỷ nhi của chúng ta xuất thân từ gia đình nho gia, yêu nhất đọc sách, người này tục nhân biết cái gì!" Tiểu Hóa Kế nhấn cái mũi nói.

"Người là đứa nhỏ của gia đình nho gia a. . . ." Lão nhân nghe vậy đôi mắt nhỏ đánh giá cổ Thập Bát Nương.

"Lão trượng còn có yêu cầu khác?" Cổ Thập Bát Nương hỏi.

Lão nhân gật gật đầu, vòng vo chuyển đôi mắt nhỏ, "Người nếu nhìn, liền nói cho ta biết người kế nghiệp người nào."

Cổ Thập Bát Nương sùng sốt, có chút buồn cười, "Người muốn hỏi ta kế nghiệp người nào?"

Lão nhân cao thâm liếc mắt nhìn nàng một cái, một bộ dáng cự kì lừa đảo, nhãn mặt héch héch cái mũi hừ hừ nói : "Lão nhân ta lần đầu bị người nhanh như vậy nhận ra ta làm được giả, tự nhiên muốn thỉnh giáo, thỉnh giáo. . . "

Cổ Thập Bát Nương che miệng nở nụ cười, "Lão trượng, người không phải nói ta quá thông minh sao? Như thế nào hiện tại lại cảm thấy ta là có sư phó dạy dỗ ? Ta không sư phó dạy dỗ. . . ."

Lão nhân âm thanh giễu cợt, một bộ thâm thía nói : "Người trẻ tuổi, thông minh là chuyện tốt, nhưng gạt người là không đúng rồi. . . "

Cổ Thập Bát Nương nghĩ, tròn trắng mắt, gạt người không đúng? Hắn cũng không biết ngượng còn nói. . .

"Thế nào? Có dám đánh cược hay không?" Lão nhân nghiêng đầu nói.

Điều kiện chi vậy? Cổ Thập Bát Nương che miệng nở nụ cười, đương nhiên cược, cược thắng có được bản sách quý, thua. . . Ha ha, thua đem chính mình nói cho lão nhân này mà thôi, bọn họ đây không phải là đã muốn nhận thức ?

"Cược a!" Cổ Thập Bát Nương cười nói.

"Tiểu cô nương, " Lão nhân cũng thật cao hứng, mang theo đắc ý nhìn người thất bại, lại nói cho tới bây giờ thói đời không tốt, phạm là có bao nhiêu câu chuyện về được sư, đều tính tình cổ quái, tiểu cô nương này không chịu nói ra thầy kế nghiệp, chỉ sợ vị sư phó kia của nàng dặn không cho nói, này nếu ép buộc cô nương này nói, ai biết sư phó cổ quái kia sẽ quở trách như thế nào đâu.

Có thể thu được đồ đệ thông minh như vậy , nếu thực sự bị mắng, hẳn sẽ đau lòng.

"Tiểu cô nương, đừng sợ. . " Lão nhân nghĩ nghĩ, mang theo vài phần tư thái tiền bối an ủi, "Người đây là đầu kỹ năng thua, sư phó của người sẽ không trách người. . . ."

Cố Thập Bát Nương cười ra tiếng, lão nhân này nghĩ đến thật nhiều. . .

Nàng gật gật đầu, một bộ bình tĩnh , nếu nhận thức không ra đó là giả dược, nàng sẽ không trách chính mình , dù sao, nàng mới nhập môn, không đáng để khó dễ chính mình.

"Tốt lắm, người trước xem dược cho ta đi." Lão nhân có chút khản trương, tay run lên, đem bao tải của mình đổ, một đồng lớn dược liệu rơi trên xe đẩy.

Cố Thập Bát Nương định thần nhìn lại.

"Tiểu cô nương, nói người đừng có không phục, người thực sự là thông minh mới được sư phó dạy dỗ tốt như vậy, bằng không dược của ta người liếc mắt một cái có thể nhìn ra? Hừ hừ, nhưng người cũng không thể liên như thế đã tự đại, lão nhân ta không phải khoe khoang, nếu sư phụ ta còn sống, cũng không dám cam đoan có thể liếc mắt một cái liền nhận ra dược của ta là cái gì." Lão nhân hí híp mắt, lấy tay túm đầu gối vừa thì thầm than thở nói.

Lời của hắn âm chưa hết, chỉ thấy tay Cố Thập Bát Nương đã cầm lấy dược liệu đầu tiên trong đồng dược liệu phân tán.

"Đây là rễ đậu đũa. . ."

"Đây là nhộng tằm chết. . . Phi phi. . . nhộng tằm chết thêm vôi. . . ."

"Đây là vỏ cây dương mai. . . ."

"Đây là. . . Tăng đá. . . Lão trượng. . . . Ta cảm thấy người vẫn là dùng phen nhét vào làm Thiên Trúc vàng sẽ tốt hơn một chút. . . ."

Nghe từng lời nàng nói ra, lão nhân cả người đờ đẫn.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Chí học

Cố Thập Bát Nương rất nhanh nói xong, nhìn trên xe rải rác “Son Tham”, “Cương Tầm” (tằm chết khô), “Hậu Phác” nhìn không được cười.

Nàng vốn tưởng rằng sẽ có nhiều ngạc nhiên hơn đâu, kết quả những thứ này đều đã ở đại sảnh Thuận Hòa Đường nhìn thấy, trên tiệm dược rất thường xuyên nhìn thấy giả dược, nàng từng hơi tò mò nên xem qua vài lượt.

Sự tình chính là khéo như vậy, Son Tham Cương Tầm thực sự... nàng có thể nhận không ra chủng loại, nhưng là giả nàng lại có thể liếc mắt một cái nhận ra, đương nhiên cũng có nhận không ra...

“Lão trượng, người thấy toàn bộ bọ cạp này đều là giả? Nhưng đây thực sự là bọ cạp thật a...”

Nếu không phải đã có ấn tượng từ trước, nàng thật sự sẽ không đem thứ này cho rằng là giả, một mặt nghĩ, một mặt xuất ra toàn bộ bọ cạp chính mình so sánh, nhìn nhìn, dứt khoát cắn xuống một ngụm.

"A. . Phi phi. . . " Nàng nghiêng đầu ói ra vài hớp, "Đều là bọ cạp cát a. . . Trách không được trọng lượng vừa chừng ! Nhưng này như thế nào làm thuốc a, lão trượng người từ nơi nào bắt bọ cạp, toàn ăn cát bùn a. . "

"Ta cho ăn!" Lão nhân lấy lại tinh thần, trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, da mặt nhẵn nhụi khô giáp đỏ lên, tựa hồ thực kích động.

Thuốc Đông y đều là hoang dại , trời đất khắp nơi đều có, thật đúng là không có người cố ý đi nuôi dưỡng, Cố Thập Bát Nương âm thanh bán tín bán nghi.

"Như thế nào làm cho nó ăn hết?" Nàng tò mò nhìn con bọ cạp, hỏi.

"Tiểu cô nương, sách này cho người, " Lão nhân căn bản là không để ý lời của nàng, cầm sách ném cho Cố Thập Bát Nương, như nghĩ tới cái gì lại đánh

giả tiểu cô nương trước mắt này.

Cố Thập Bát Nương cẩn thận tiếp nhận quyển sách kia, như nhật được trân bảo mở ra, trang giấy ố vàng, chữ viết không tính là tinh tế, kích động, tay có chút phát run.

Xe nhoáng lên một cái, lão giả kia nhảy xuống xe.

"Lão trượng ngươi đi?" Cố Thập Bát Nương khép sách lại, nhìn hẩn hỏi.

Lúc này xe đã đến Tiên Nhân huyện, đang muốn vào thành.

Lão giả hắc hắc cười, vẫy tay, cũng không có nói chuyện đất bao tải tiêu sái chạy nhanh lẫn vào đám người không thấy nữa.

Lão đầu này. . . Cố Thập Bát Nương nhìn phương hướng hẩn rồi đi, lại nhìn nhìn sách trong tay mình, lão đầu này có lai lịch gì? Có lẽ không đơn giản.

"Đại tỷ nhi?" Tiểu Hỏa Kế xin chi thị nàng.

"Đi thôi." Cố Thập Bát Nương mắt lại nhìn phương hướng lão giả đi xa, đem sách thu lại nói.

Một tầng mưa thu là một tầng lạnh, tựa hồ nháy mắt mọi người liền thay áo kép(áo hai lớp).

Cố Thập Bát Nương đứng tại phòng bếp, một mặt chậm rãi uống canh trà nóng, một mặt nhìn Tào thị cầm một kiện áo dài cũ ở trên người Cố Hải đo đạc, Cố Hải giương tay cho mẫu thân đo đạc, ánh mắt thủy chung không có rời khỏi quyển sách trong tay.

Bây giờ là cuối tháng chín, một nhà bọn họ như trước sinh hoạt tại bên trong tiểu viện này, tuy rằng ăn uống như trước thô đạm, mặc như trước keo kiệt.

Ít nhất xem như trốn thoát khỏi vận mệnh an bài trước kia. . .

Một đời kia lúc này bọn họ chắc đã sinh hoạt tại Kiến Khang, lúc này mẫu thân đã muốn bị một tay ăn chơi khác trong tộc có âm mưu mưu tới giặt quần áo. . .

Lúc này ca ca đã không còn đọc sách, càng miễn bàn thi cử. . .

Lúc này, chính mình giống kẻ ngu bình thường bị nhóm tỷ muội trong tộc kêu đến hết đi. . . .

Mà hiện tại, kia hết thấy đều không có phát sinh, hơn nữa tuyệt không có cơ hội phát sinh.

Cố Thập Bát Nương nhắm mắt lại.

Không biết Cố Hải nói gì đó, Tào thị đánh đầu của hẩn một cái, trong viện vang lên tiếng cười của mẫu tử hai người.

Cố Thập Bát Nương từ từ nhắm hai mắt, chỉ cảm thấy trong lòng ấm áp, khỏe miệng cũng không khỏi nhếch lên, có lẽ ngày ngày như vậy cũng rất tốt, không có những người đó gây sự, nàng có nương có ca ca có kẻ sinh nhai bảo đảm, kì thật như vậy như vậy đủ rồi.

"Thập Bát Nương, ngươi làm việc đi thôi, làm ra về ta tới thu thập." Tào thị rút cục đo xong, thả Cố Hải vào trong phòng đi đọc sách, quay đầu thấy Cố Thập Bát Nương đứng ở phòng bếp ngăn người, cười nói.

"Con đến đây. Nương, ngươi đừng nhúng tay vào." Cố Thập Bát Nương nói, một mặt lưu loát đem bát đĩa để vào trong nước, tay tiếp xúc đến nước lạnh, theo bản năng thu trở về, mồm hút khí lạnh.

"Làm sao vậy?" Tào thị vừa đến gần phòng bếp vội hỏi, một mặt đã nắm tay nàng.

"Không có việc gì. . ." Cố Thập Bát Nương cười nói, muốn thu hồi tay lại.

Ngón tay thon dài hơi hơi sưng đỏ, còn mang theo nhiều mụn bọt nước trắng bệch.

Tào thị nước mắt nhất thời ngay tại trong hốc mắt đảo quanh, mấy ngày nay, nữ nhi so với trước kia càng thêm vất vả, buổi tối đọc sách đến nửa đêm, ban ngày đứng ở tiệm dược cơ hồ ngay cả cơm đều không thèm ăn.

". . . Không cần thận thiêu phải, không có việc gì, nương." Cố Thập Bát Nương thu hồi tay, cười nói, vội vàng nói sang chuyện khác, trên mặt mang theo vài phần sắc mặt vui mừng "Nương, ngươi biết không? Ta biết thuật tẩy trắng còn có phương pháp bào chế khác. . ."

"Phải không, phương pháp bào chế gì?" Tào thị biết nữ nhi không muốn làm cho mình lo lắng, thuận theo lời của nàng nói tiếp, một mặt lấy tay giúp nàng vén sợi tóc rũ xuống.

"Ta trước kia xem trên sách, có viết cách tịnh chế, thiết (cắt) chế, rang vàng, thổ chế, tọa toái (làm giảm cháy hồng), như thế đã không ít, nhưng trên sách Lưu công nói thuật làm trắng ra người sợ bên ngoài bị khô lấy nước mật ong rang cùng, người làm sợ không ngưng đọng lấy nước gừng sao, ta đã thử làm, hơn nữa có người tới mua được, ta còn nói cho hẩn, hẩn mua ít nước gừng sao trắng thuật, hơn nữa ngày hôm qua đến nói cho ta biết, hiệu quả

tốt lắm, còn nói muốn đi nói cho những người khác, làm cho bọn họ đều tới chỗ của ta bốc thuốc. . . " Cổ Thập Bát Nương nguyên bản là muốn nói sang chuyện khác, nhưng nói xong lại thật sự cao hứng lên, còn có chuyện gì so với tìm được thành công càng đáng giá cao hứng nói chuyện hơn.

"Thập Bát Nương thật có thể làm." Tào thị từ ái nhìn nữ nhi cười nói.

"Nương, người không biết, trước kia không hiểu cảm thấy việc bào chế thuốc này không có gì, hiện tại tiến vào học tập, cảm thấy bên trong có rất nhiều tri thức. . . ." Cổ Thập Bát Nương khòe lông mày nhếch lên, sắc mặt vui mừng.

Tào thị nhìn nàng chỉ có gật đầu từ ái cười.

". . Ta nhất định sẽ học giỏi, làm một Bào Chế Sư tài giỏi. . ." Cổ Thập Bát Nương còn nghiêm túc nói.

Tào thị trên mặt hiện lên một tia do dự, nàng nhìn nữ nhi thân thái phần khôi, thở dài.

"... Thập Bát Nương... Mấy ngày nay khổ người... Chờ ca ca người có công danh..." Nàng dịu dàng nói.

Cô Thập Bát Nương nhìn Tào thị cười, "Nương, người không muốn ta làm bào chế sư?"

Nữ nhi bây giờ tâm tư vô cùng sáng suốt , ở trước mặt nàng, Tào thị cảm thấy chính mình cơ hồ là không giấu được tâm tư gì .

"Thập Bát Nương, nương không có khinh thường người, nhưng người phải biết rằng, trò đời chính là như vậy nữ hài tử gia đình làm thợ thủ công luôn bị người xem thường. . ." Tào thị thở dài nói.

Cố Thập Bát Nương lắc lắc đầu, "Ta không cần, ta không cần người khác thấy ta thế nào, cuộc sống của ta trôi qua có tốt hay không, ta biết là tốt rồi, không cần làm cho người khác xem."

Tào thị muốn nói lại thôi, "Thập Bát Nương, nương biết người hiểu thấu. . . Chính là, nữ nhi cuối cùng phải lập gia đình, nhóm phụ nữ chúng ta cả đời này chỉ cầu mong gả cho gia đình tốt. . . ."

"Không phải..." Cô Thập Bát Nương vẻ mặt đột nhiên trầm xuống, nàng chậm rãi lắc đầu.

"Cái gì không phải?" Tào thị sừng sốt, sẽ không phải tới chết vẫn không lập gia đình chứ?

Không phải, không phải gả cho gia đình người tốt cả đời này liền tốt đẹp. . . . Ít nhất đối với nàng mà nói không phải, nàng từng cũng cho rằng như vậy, từng nghĩ đến gả cho Thẩm gia là nàng đời này mãi mãi hạnh phúc. . .

Cố Thập Bát Nương nhắm mắt lại, đem nước mắt ngăn trở về, cả đời này, hạnh phúc của nàng không thể dựa vào người khác bổ thí, chỉ có thể nắm giữ ở trong tay mình, người khác đều là không đáng tin cậy.

Tào thị nhìn nữ nhi bộ dáng trong nháy mắt thay đổi, tựa hồ một chết đi, không khỏi dừng lại đề tài này, đồng thời có chút tự trách, bây giờ đã muốn gian nan như vậy, toàn dựa vào nữ nhi vất vả mới vượt qua cửa ải khó khăn, mà chính mình lại nói như vậy, mặc dù mình không phải có ý tứ kia, nhưng trong lời nói nói toát ra nghe như thế nào đều là ghét bỏ nữ nhi làm nghề nhân lao động.

"Thập Bát Nương, nương..." Tào thị nắm lấy tay của nữ nhi, mang theo tràn đầy áy náy cùng quyết tâm, "Gần đây việc buôn bán được như thế nào?"

"Tam được, so với trước kia tốt hơn nhiều." Cố Thập Bát Nương đối với Tào thi đột nhiên nói sang chuyện khác có chút khó hiểu, nhìn nàng nói.

"Nương ở nhà cũng không có việc gì, đi qua hỗ trợ cho người..." Tào thi cười nói.

"Nương. ." Cổ Thập Bát Nương cảm thấy trong lòng ấm áp, nàng lấy tay đỡ đưa cánh tay của Tào thị, "Không cần. . ."

"Như thế nào, cảm thấy nương ngực, làm không được?" Tào thị đưa tay lên cạo cạo thổi thổi mũi nàng, cười nói, "Đừng quên, nương cũng đã lấy nước lấu toàn bộ bọ cạp !"

Cố Thập Bát Nương nu cười, "Nương, đây không phải là nấu nước, là thủy năng. . ."

"Phải không? Đều là nước, có gì không giống nhau?" Tào thị một mặt nói, một mặt nhanh chóng đem khuôn may vá cất kỹ, chỉnh lại quần áo, cùng Cố Thập Bát Nương đi ra cửa.

"Đương nhiên không giống nhau, một chữ khác biệt rất lớn. . . ." Cô Thập Bát Nương cười nói, "Đến đây đi, để cho nữ nhi ta dạy ngươi thật tốt. . . ."

"Vây làm phiền Cố sư phó. . ."

Tiếng cười khê của hai mẹ con chiếu vào trong ngõ nhỏ, khiến đám chim trên bờ tường nhô ra xem.

Chương 50: Cơ hội.

Trung tuần tháng mười, là thời khắc tiệm thuốc Đồng lão gia bán ra rất nhiều dược liệu.

Thời gian này, mấy tiệm dược lớn tại kinh thành đều phái người tới Hà Trung huyện, thông qua một phen đấu giá, chính mình cố gắng tranh thủ để có thể lấy được tối đa dược liệu.

Thời điểm này trong thành Hà Trung huyện các tiệm dược dù lớn dù nhỏ đều trong thời kì thật náo nhiệt.

Tiệm thuốc bắc Đồng gia vốn luôn vắng vẻ nay trước cửa đầy ắp người, có tới thuần túy để xem náo nhiệt, cũng có tới thừa cơ hội bán dược.

Dược của Đồng lão gia dù sao cũng có hạn, dược không thể thỏa mãn nhu cầu cho tất cả mọi người, mọi người cũng nhìn không được mơ tưởng có được cơ hội, trong lúc nhất thời bên ngoài tràn đầy các tiệm dược mượn danh nghĩa Đồng gia, ví dụ "Hà Trung huyện cửa hiệu lâu đời" "Hà trung huyện Đồng thị" dùng trăm phương ngàn kế có thể liên quan tới hiệu dược Đồng gia.

"Nhường một chút, nhường một chút.." Bành Nhất Châm giờ một bảng quảng cáo chen vào đám người, đưa tới vô số ánh mắt xem thường.

Cố Thập Bát Nương cùng hai tiểu hòa kê nâng tấm ván gỗ đi theo phía sau hán, rốt cục đi tới một vị trí tốt nhất.

Vị trí này là Bành Nhất Châm sớm chiếm xong.

"Ta nói tập hợp náo nhiệt làm cái gì, những điều này đều vô dụng, ánh mắt khách hàng ngày nay cao vô cùng, mới sẽ không tới sạp thuốc bên trên xem..." Bành Nhất Châm một mặt đem bảng quảng cáo cắm xong, một mặt đô đô ồn ào.

"Vạn nhất đầu.." Cố Thập Bát Nương vội đem trung dược dọn xong, một mặt cười nói, "Tới thử là tốt rồi, ở trong tiệm thuốc mãi, càng là không có cơ hội..."

Bành Nhất Châm nghe có chút không nói lên lời, hán thực không nghĩ đến cô nương này thực muốn kinh doanh dược hành, hán ngẫu nhiên đi qua xem, biết vị cô nương này nỗ lực như thế nào, nhưng có một vài lời nói không thể khôn nói sớm.

"Thập Bát Nương..." Hán xoa xoa tay, "Người có biết, việc buôn bán của tiệm dược nhà ta kì thất cũng không tốt lắm...."

Tiệm dược Bành thị trước mắt không chỉ không có lợi nhuận, ngược lại không ngừng hao hụt, chỉ cần mở cửa một ngày, sẽ phải bỏ ra nhiều hơn một phần tiền, hơn nữa mua sắm dược liệu, dự trữ dược liệu vân vân, không có một chỗ nào không tốn tiền... Hơn nữa chính mình bởi vì học bào chế lại lãng phí không ít dược liệu

Cố Thập Bát Nương rõ ràng, Bành Nhất Châm nguyên sẽ không tính thực sự kinh doanh tiệm dược này.

"...v, tội gì như vậy..." Bành Nhất Châm than thở, ánh mắt dừng lại ở trên tay vị cô nương này, cô gái này mười bốn mười lăm tuổi trên tay cũng đã hết sức thô ráp, cùng phụ nhân cả ngày làm việc vất vả có chút bất đồng, trên tay này có vết tích bị bỏng, có bị độc dược nào đó ngấm vào tạo ra nhiều vết lấm tẩm vàng.

Đối lập với nữ nhi của chính mình, tuy rằng chính mình gia cảnh bình thường, nhưng nữ nhi cũng không trải qua khổ như vậy....

"Thập Bát Nương, căn nhà kia ở vị trí tốt, cho người ngoài thuê đi..." Hán thở dài, khuyên.

Cho thuê ra ngoài, tiền thuê có khả năng duy trì cuộc sống một nhà bọn họ. , Cố Thập Bát Nương biết, kỳ thật nàng cũng không biết vì cái gì chính mình lại làm như vậy, ngày đó nàng bị Đồng lão gia cự tuyệt đánh giá toàn bộ bỏ cạp làm sai, đứng ở bên đường đã nghĩ phải làm như vậy, nhưng..

Là quyền sách kia... Có dược bản lưu công bào chế kia, ý nghĩ làm một cái bào chế dược sư không biết lúc nào bắt tri bất giác hình thành, hoặc giả nói trắng ra nàng muốn kiếm càng nhiều tiền, mà không phải chỉ dựa vào tiền thuê nhà để sống tiếp.

"Bành đại thúc, ta biết..." Cố Thập Bát Nương cười khổ một tiếng, nàng biết Bành Nhất Châm không có nhiều tiền để bù vào tổn thất của tiệm dược, mà dù hán có tiền, chính mình cũng không thể làm như vậy.

Thôi, liền tính không có tiệm dược này đi, chính mình còn có thể đi tiệm dược khác, nói tới lui bộ đáng, cùng lắm nàng lại tiếp tục đi bán dược.

Nghĩ như vậy, Cố Thập Bát Nương về mặt thoải mái khẽ gật đầu, "Ta biết, bành đại thúc người yên tâm."

Nhìn về mặt không hồn không giận của nàng, xem ra là thật nghĩ thông suốt, Bành Nhất Châm cũng nhẹ nhàng thở ra, nói tiếng vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, hán còn muốn ngồi ở quán bốc thuốc, vì thế liền cáo từ.

Mỗi khi có khách ở địa phương khác đi tới, Cổ Thập Bát Nương cùng những người khác đều giống nhau, vội găng thét to, chẳng qua nàng dù sao cũng là nữ nhi, lại lần đầu tiên làm việc như vậy, âm thanh rất nhỏ liền bị bao phủ ở trong đám đông.

Đào mất cho tới trưa qua đi, quả thật như Bành Nhất Châm đã nói, khách hàng đi tới đi lui, không có ai ở trước những quầy hàng của bọn hắn dừng lại một khắc.

Cổ Thập Bát Nương hơi có chút thất vọng.

"Tiểu cô nương, thay người lớn trong nhà tới?" Bên cạnh một gã hán tử hỏi.

"Đây là chúng ta Nhị chương quỹ.." tiểu hòa kế ngồi ở trên mặt đất nhai bánh bột ngô vội cướp lời giới thiệu.

Hán tử có chút giật mình, Nhị chương quỹ? Bình thường một cái tiệm dược có một cái chương quầy liền đủ, bắt quá nghe nói tiệm dược lớn một chút, sẽ có Nhị chương quỹ Tam chương quỹ vân vân.

Này là nhà ai làm dạng mới như vậy? Hán tử nhìn lại, thấy bành thị dược trên bảng quảng cáo, càng cười lợi hại.

Một đoạn giả dược kia mọi người đều biết, cũng biết Bành Nhất Châm mở ra tiệm bán thuốc, nhất thời trở thành chuyện cả huyện cười nhạo, không nghĩ đến còn có càng buồn cười.....

"Nhị chương quỹ?" Hắn cười nói, lại đánh giá tiểu cô nương này, gấp nàng diện mạo thanh tú, không khỏi có chút ái muội, quay đầu nói với người còn lại, "Bành Nhất Châm ngốc a, thuê tiểu cô nương làm chương quỹ? Sẽ không phải hắn coi tiểu tức phụ đi lừa gạt người đi....."

Chung quanh phát ra một trận cười, Cổ Thập Bát Nương không có nói chuyện cũng không có giải thích, tiểu hòa kế bị chọc tức, vài ngụm nuốt xuống bánh bột ngô đứng lên thở phì phì nói: "Đây là bảo chế sư của chúng ta, các người ôn ào cái gì!"

Bào chế sư phó? Sau một trận im lặng, tiếng cười càng lớn.

"Ta nói Bành Nhất Châm điên đi..." hán tử kia càng cười đến nước mắt chảy ra.

Tiểu hòa kế còn nghĩ nói cái gì, Cổ Thập Bát Nương khoát tay áo, ra hiệu hắn không cần nói gì, tiểu hòa kế liền cắn giận ngồi xổm xuống tiếp ăn bánh bột ngô.

"Ta xem xem, này đều bào chế cái gì..." hán tử kia giẫm cột thấy không có đáp lại, có chút mất hứng, liền duỗi tay trên đồng dược của Cổ Thập Bát Nương đào qua một phen.

"Trời, đây là cái gì... Rễ sắn.. Thế nào tối đen..." Hán tử cầm xem, một mặt cười nói.

Cổ Thập Bát Nương nhìn hắn một cái, "Ninh rễ sắn."

"Ninh rễ sắn?.." Hán tử ha ha cười, "Tiểu cô nương, người còn còn ninh rễ sắn?"

Rễ sắn, thái mỏng có thể làm dược, từ trước đến nay đều là như vậy..

Bất quá, bây giờ phương pháp bào chế này không còn lưu truyền ra, người biết cũng không nhiều.

"Người thế nào ninh? Ninh thế nào? Cái gì ninh?" Hán tử nghe không minh bạch, lại câu, gấp tiểu cô nương kia nhìn mình một cái, không có trả lời.

phương pháp bào dược liệu đều được giữ bí mật kỹ thuật, hắn hỏi như vậy quả thực là đường đột.

Hán tử ngược ngừng cười cười, than thở nói: ".. Sợ ta sẽ học người.. Ta lớn tuổi như vậy, còn không biết rễ sắn không thể bào chế, ta còn có thể tố cáo người, tiểu cô nương rễ sắn vẫn là dùng như bình thường tốt, muốn nói ninh, muốn làm tốt, ngay cả đồng lão gia chỉ sợ cũng không thể ninh chế tốt...."

Ngay tại lúc hắn nói chuyện, phía trước đột nhiên một trận huyền ảo.

"Chương quầy.. xem bên này.."

"Chương quầy muốn cái gì? Tới nhìn nhà ta xem... sư phó nhà ta từng học ở chỗ Đồng lão gia... Cổ Thập Bát Nương cùng hán tử kia cũng nhìn không được đứng lên đi xem qua, chỉ thấy ba khách nhân bên ngoài thành xem lần lượt các quầy dược.

"Thiên vậy, lần này va vào đại vận!" Hán tử cũng chẳng quan tâm Cổ Thập Bát Nương há miệng, vội để dược dưới tay, nắm lên dược gói to của chính mình, găng sức thét to lên.

Ba người này nhưng không để ý đến mọi người tiếp đón, ánh mắt tùy ý đào qua quầy hàng, dưới chân không ngừng, trong đó còn có hai người ở thấp giọng nói chuyện với nhau, cũng không có bị chung quanh ồn ào quấy nhiễu.

". . . Tam ca, lần này rõ ràng là bọn họ cố ý nâng giá. . . ."

"Ta biết. ."

"Tam thức, cùng lắm thì, chúng ta không mua, chẳng lẽ nào trừ Đồng lão gia những rẽ sắn khác liền không được!"

"Chính là rẽ sắn này, hoàng đại nhân chỉ định muốn chính là đồng lão gia ninh chế, hoàng đại nhân tính khí kì quái các người cũng không phải không biết..... Ta lại không dám tùy tiện mua rẽ sắn khác đi lừa gạt hấn, trừ phi là so với đồng lão gia càng có nổi tiếng..."

"Chường quây, nhìn xem rẽ sắn đi."

Một giọng nữ thanh thúy ở trong tiếng thét to hỗn độn vang lên, hơn nữa tay lắc qua lại rẽ sắn, làm cho ba người đang phân thân không khỏi giương mắt nhìn lại, gặp một cái tiểu cô nương đứng ở được quán mang theo vài phần chờ đợi vài phần không yên nhìn qua

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Bí mật chế tạo.

Những người có gia cảnh không tốt cho đứa nhỏ đi ra mở sạp bán quán là chuyện bình thường, nữ hài cũng không ngoại lệ.

Ba người chính là nhìn qua một chút, liền dời tầm mắt đi.

Cố Thập Bát nương có điểm sốt ruột, nàng vừa rồi nhìn ba người này một đường đi tới tựa hồ là nhìn quán được nhưng kì thật tầm mắt của họ đều không có dừng lại, hiển nhiên là tư tưởng không tập trung.

Mắt thấy sắc trời không còn sớm, được của Đồng lão gia rất nhanh liền đã bán xong, những người này tự nhiên cũng sẽ không ở lại.

"Chường quây, nhìn xem đi, là rẽ sắn ninh, rẽ sắn ninh theo bí quyết của lưu công." Cố Thập Bát Nương bước ra vài bước, ngăn lại bước đi của bọn họ một chút, lại một lần nữa đưa tay đem rẽ sắn đưa tới.

"Cám ơn, tiểu nương tử, chúng ta không cần rẽ sắn. . ." Một người trẻ tuổi chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi đáp lễ độ nho nhã đáp lại.

Được Hành Binh có phụ mẫu đều là những người thiện tâm, dạy dỗ đối nhân xử thế rất là quy củ, tuy rằng trong lòng không bình tĩnh, trên mặt cũng không thể nhìn ra.

Hắn còn chưa dứt lời, nam nhân nhiều tuổi phía sau trong tâm liền động

"Người mới vừa nói cái gì? Người đây là cái gì rẽ sắn?" Hắn duỗi tay ra hiệu người trẻ tuổi tránh ra một bước, "Lưu công ninh rẽ sắn?"

Cố Thập Bát Nương bảo chế được liệu trên cơ bản đều là cùng từ quyền sách kia bắt chước, nghĩ này quyền sách danh khí nhất định so Tiệm được Bánh Thị sẽ hấp dẫn người hơn, nàng liền thuận miệng gọi ra.

Xem ra quả nhiên như thế, trong lòng của nàng vui vẻ.

"Đúng vậy, chường quây nhìn xem đi, Đây là rẽ sắn ninh làm theo phương pháp Lưu công ghi trên giấy....." Cố Thập Bát Nương vội nói.

Ba người liếc nhau, đều nở nụ cười.

.

"Tiểu nương tử, xem tới người cũng biết Lưu công là người như thế nào.." Nam nhân nhiều tuổi cười nói, sắc mặt hòa ái, làm được người lớn trong nhà nhất định sẽ nhắc cho nhóm hài tử vị đại nhân này, bất quá, hấn rất nhỏ lúc lắc đầu, ".... Làm được là muốn lấy chân thành đối người, không thể thêu dệt nói....."

Người trẻ tuổi ở bên hế miệng cười, khụ một tiếng, tam thức cái gì cũng tốt, chính là thích giáo huấn người, liền hài tử nhà người cũng lo chuyện bao đồng.

Người nhiều tuổi cũng phát hiện chính mình nói quá, hướng cố Thập Bát Nương cười không nói chuyện cất bước đi về phía trước.

.

"Chường quây, ta thực sự có bí chế của Lưu công" Cố Thập Bát Nương có chút gấp gáp.

Người lớn tuổi đã đi qua, người trẻ tuổi kia mặt mang cười, nhìn tiểu cô nương này vẻ mặt có chút ủy khuất, nhìn không được đưa tay cầm một khối rẽ

sấn.

"Tiểu nương tử, có phải hay không người nhà người họ Lưu a?" Hấn cười nói

"Không phải, ta họ Cố." Cố Thập Bát Nương thuận miệng đáp, đáp xong rồi mới minh bạch ý tứ của người trẻ tuổi, không khỏi trợn mắt nhìn hấn.

Người trẻ tuổi hi hi cười, đi qua nàng đuổi theo đoàn người, trong tay đem kia đồng rỗ sấn thưởng thức.

"Lưu công bí chế. . ." Hấn cười nói, "Nay được Lưu công bí chế đều thành trấn điểm chỉ bảo của các tiệm được lớn, không nghĩ tới một nhà ở địa phương nhỏ này còn có nhiều như vậy. . ."

Hấn đây là nói giỡn, chính mình ha ha cười rộ lên, người nhiều tuổi cũng hẳn không được cười cười, nhưng nghĩ đến chính mình đi một chuyến này tới mục đích không đạt được, không khỏi tâm tình không tốt, thu lại nụ cười than thở.

"Lưu công a... Nếu Lưu công lão nhân gia ông ta còn ở đây... Chúng ta có lẽ có thể bán đến mấy chục cân rỗ sấn...." Người nhiều tuổi tựa hồ nghĩ đến chuyện cũ xa vời, cảm thấy thần nói.

"Tam thúc, Lưu công lão nhân gia ông ta thật sự mất sao?" Người trẻ tuổi hỏi.

"Đã muốn mười mấy năm không tin tức, trên thị trường cũng không có được của hấn xuất hiện, xem ra phải..." Nhiều tuổi nhân thôn thức nói, "Ta lần trước nhìn thấy được của Lưu công lão nhân gia, vẫn là với phụ thân người cùng nhau đến tiệm được Cẩm Châu"

Hấn nói những lời này liền đưa tay cầm rỗ sấn mà người trẻ tuổi thuận tay cầm thay của Cố Thập Bát Nương, đưa ra trước mắt nhìn xem, "Khi đó cũng có rỗ sấn, ần, liền cùng này giống nhau như đúc. . . . Dĩ?"

Hấn đột nhiên sững sốt, bước chân đột nhiên dừng lại, có chút không thể tin tưởng nhìn phiến rỗ sấn trong tay mình.

"Tam thúc?" Chính hấn nghe hai người nói chuyện có chút khó hiểu, "Thế nào?"

"Ta nhất định là hoa mắt..." Nhiều tuổi nam nhân gắt gao khép mắt lại, lại mở to, rỗ sấn trước mắt vẫn nguyên dạng như vậy.

"Làm sao có thể..." Hấn lẩm bẩm nói, đem rỗ sấn trên tay lật ngược lại nhìn, "Làm sao có thể.."

Mặt khác hai người liếc nhau, cảm thấy lẩn lộn, muốn tái hỏi, liền thấy nam nhân nhiều tuổi này đột nhiên xoay người, cơ hồ là theo đường cũ chạy lại.

"Tam thúc, " bọn hấn vội đuổi kịp.

Cố Thập Bát Nương đã suy xét muốn thu quán, mà bốn phía xác thực cũng có người làm như vậy.

Không biện pháp, nói đến cùng vẫn là không danh tiếng, vẫn là trước theo bào chế sư phó làm bắt đầu đi, mở được đi về sau nói sau.

Nàng buông bàn tay chống cằm, đứng lên muốn chiêu hô tiểu hỏa kế thu quán, liền thấy nam nhân nhiều tuổi vừa đi qua vội vàng chạy tới, vẻ mặt cố quái.

"Tiểu nương tử, người này là này là cái gì?" Hấn giờ phiến rỗ sấn trong tay kích động hỏi.

"Ninh rỗ sấn a." Cố Thập Bát Nương nói, liếc mắt nhìn nam nhân này một cái, không hiểu rõ hấn làm sao vậy.

"Người. . Người. . Nhà người sư phó. . . Không phải. . . Ai vậy làm?" nam nhân lớn tuổi có chút nói năng lộn xộn, không biết làm như thế nào hỏi.

"Ta làm." Cố Thập Bát Nương ăn nói rõ ràng đáp.

Người xung quanh hiếu kỳ nhìn qua, ánh mắt có chút nóng bỏng, cướp chào hỏi.

"Chường quây, muốn rỗ sấn sao? Nhìn xem của nhà ta..."

"Chường quây, nhìn một cái rỗ sấn nhà ta...."

Cố Thập Bát Nương lúc này cũng lấy lại tinh thần, có chút kích động nhìn chường quây, nói: "Chường quây, người là muốn rỗ sấn sao?"

"Tam thúc." người trẻ tuổi cùng tới đây vội vươn tay kéo người nhiều tuổi, trên mặt có chút lo lắng khó hiểu.

Tam thúc sẽ không gấp mở hồ đi? Cho dù mua không được rỗ sấn nước của Đồng lão gia, cũng không biến thành ở trên quầy được bát nháo này mua đi?

Mà người nhiều tuổi lúc này cũng tỉnh táo lại, cảm thấy chính mình xúc động, nơi này thế nào khả năng...

"Ngươi làm?" Trong miệng hắn lại hỏi một lần, nhìn cô nương gật gật đầu, không khỏi tự giễu cười cười.

"Tam ca, " nam nhân vẫn không nói chuyện lúc này mở miệng hỏi, "Thế nào?"

"Không có việc gì, không có việc gì, là ta..." Nam nhân lớn tuổi cười cười, chính mình cũng không biết thế nào giải thích hành vi của chính mình, trước đối với Cố Thập Bát Nương chấp tay nói tiếng quấy rầy, một mặt gặt mở ra những người quây tới đây, đem rế sẵn trong tay đưa cho huynh đệ của mình, "Hong Kiệt, ngươi nhìn một cái, chế tạo rõ ràng là..."

Nam nhân bị gọi là Hong Kiệt, hắn đưa tay nhận lấy, hắn nhìn thoáng qua, thần sắc đột nhiên biến.

"Tam ca, này..." Hắn nhìn hướng người nhiều tuổi.

Người nhiều tuổi cười, "Là giống đi... Ta mới vừa liền cho rằng là thực..."

Hắn nói còn chưa dứt lời, liền thấy huynh đệ của mình sắc mặt ngưng trọng, chợt lại xoay người, đối với Cố Thập Bát Nương về mặt rầu rĩ nói: "Dám hỏi tiểu nương tử kế nghiệp người nào?"

Cố Thập Bát Nương cảm thấy chính mình bị đùa giỡn, thất vọng đến kinh hãi lại đến thất vọng, trên mặt rất là một mối.

.

Như thế nào những người này đều phải hỏi sư phó? Không có sư phó liền không thể bán được.. Bất quá, nàng than thở, sự thực chính là như vậy, từ xưa đến nay làm bảo chế được liệu cũng tốt, làm đại phu hành y cũng tốt, cũng không phải đều là từ tay sư phó học ra....

Chính là nàng có sư phó sao? Những người tại tiệm dược Thảm Gia thật ra đều là những trụ cột tài giỏi, nhưng bây giờ những người đó còn không nhận thức chính mình, cũng không thể nói bọn họ là sư phó của mình..... Sau đó chính là sách..... Nghiêm khắc nói tới, sư phó của nàng chính là sách, đúng, mười bảy phương pháp nướng của lưu công.

"Gia sư họ Lưu." Cố Thập Bát Nương trầm giọng đáp, hơi hơi nâng cằm lên.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Mua Dược.

Lời này vừa nói ra, thần sắc ba người trước mặt đại biến.

"Họ Lưu? Chính là lưu công?" Nam nhân nhiều tuổi vừa sải bước tới đây vừa kích động hỏi.

Là Mười bảy phương pháp nướng của Lưu công.. Cố Thập Bát Nương ở trong lòng đáp, này xem như lưu công đi? Trên mặt nàng cũng có chút chán chừ.

Nhưng chán chừ này lạc ở trong mắt hai người, cũng là có ý nghĩa khác.

"Tiểu nương tử, những thứ này của ngươi ta muốn." Người nhiều tuổi không đợi Cố Thập Bát Nương trả lời, giọng cao nói.

Hắn giọng điệu có chút vội vã, tựa hồ sợ nói xong toàn bộ liền bị người bình thường đoạt đi.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều chấn kinh, ngây ngốc nhìn nam nhân rõ ràng là đến từ tiệm thuốc lớn này.

Cố Thập Bát Nương cũng sửng sốt.

"Ngươi nói cái gì?" Nàng có chút không thể tin tưởng, không khỏi hỏi lại.

"Tiểu nương tử, thỉnh ra giá." Nam nhân nhiều tuổi nói.

"Rế sẵn sao?" Cố Thập Bát Nương lúc này mới triệt để tin, nhất thời kích động có chút phát run.

Bốn phía đưa tới vô số ánh mắt hâm mộ, tiểu cô nương này thế nào vận khí tốt quá đi? Hừ hừ, chẳng lẽ là bởi vì thân phận nữ tử?

Bộ dạng chẳng qua cũng là dễ coi thôi!

"Nơi này là hai mươi cân..." Có Thập Bát Nương hơi hơi có điểm chân tay luống cuống.

"Còn có sao?" Nam nhân nhiều tuổi hỏi.

"A?" Có Thập Bát Nương có điểm phản ứng trì hoãn.

Mà bốn phía đã lại náo nhiệt lên, vô số người giờ túi được của chính mình hô: "Ta có!" "Ta có" giống như thủy triều tới đây.

Nhìn thấy khí thế này làm cho ba nam nhân không được tự nhiên.

"Tiểu cô nương, rẽ sân này của người chúng ta đều muốn, người nói giá đi." Người nhiều tuổi vội hỏi.

Có Thập Bát Nương lúc này mới triệt để tỉnh táo, trên mặt không khỏi nở nụ cười sáng lạng.

"Rẽ Sân ninh này của ta, bốn mươi văn một cân, này tổng cộng có nhiều hơn hai mươi cân, ta tính cho người là hai mươi cân, tổng cộng tám trăm văn..." Nàng mang theo nụ cười nói.

Nàng nói xong lại nhìn thấy thần sắc của hai nam nhân trước mặt có chút cổ quái, nàng ngần ngừ, là mình nói giá tiền cao sao? Bây giờ trên thị trường giá tiền cao nhất cũng chỉ có hai mươi văn, nhưng đây là rẽ sân ninh nha...

"Chường quây, cái này của ta là rẽ sân ninh, giá tiền này có hơi cao một chút..." Nàng mấp máy hé miệng giải thích, do dự muốn hay không hạ thấp giá tiền một chút, dù sao đây cũng là cuộc làm ăn đầu tiên từ khi khai trương....

Cao? Này còn kêu cao? Hai người nhiều tuổi liếc nhau, trên mặt nói không ra là muốn khóc hay muốn cười.

"Không, không..." Nam nhân nhiều tuổi nói, một mặt ra hiệu người trẻ tuổi lấy tiền, "Đã là nhiều hơn hai mươi cân, liền tính nhiều hơn hai mươi cân..."

Người trẻ tuổi về mặt kinh ngạc, tựa hồ đối với tình huống này còn chưa phản ứng kịp, sững sờ cũng không có cầm tiền ra.

Vẫn là người còn lại nhanh nhẹn vội lấy ra, lại phát hiện tiền nhỏ nhất là bạc vụn.

"Liền như vậy đi, không cần trả lại..." Hắn dứt khoát đem toàn bộ đưa qua.

Có Thập Bát Nương giật nảy mình, "Thế này làm sao có thể?" Một mặt lượm một khối tiền nhỏ nhất, hỏi tiểu hóa kẻ lấy tiền.

Tiểu hóa kẻ chân tay luống cuống tìm ra một chuỗi tiền bắt đầu coi bỏ chuẩn bị tìm, hai người kia đã cầm lên gói sẵn to.

"Tiểu nương tử, quý được hành ở nơi nào?" Người nhiều tuổi hỏi, Mắt nhìn tám biển gì Tiệm Được Bành thị dựng thẳng ở chỗ đó, ở trong lòng mặc niệm nghĩ.

"Nga, Tiên Nhân huyện, tiệm được Bành Thị ở Tiên Nhân huyện, ở Tây phố, rất dễ tìm..." Có Thập Bát Nương nói, một mặt nhận số tiền từ tiểu hóa kẻ muốn đưa cho hắn, "Đây là tiền lẻ của người..."

Người nhiều tuổi lại cũng không có tiếp, mắt nhìn người phía trước tiến lại gần nhiều, có một vài lời muốn nói nhưng lại không phải thời điểm tốt, đành phải nói: "Tiểu nương tử, cầm trước, đợi lão phu tự mình tới cửa....."

Tiếng huyền não ở bốn phía bao phủ âm thanh của hắn, người nhiều tuổi chấp chấp tay, bài trừ đám người, Có Thập Bát Nương nhìn tiền lẻ trong cánh tay vươn ra của mình, gọi mấy câu không có kết quả chỉ đành thu hồi này.

Mà lúc này tiếng huyền não ngoài cửa khiến cho bên trong tiệm được Bành Thị chú ý.

"Bên ngoài làm sao vậy?" Có người hỏi.

Liền có người gọi gã sai vặt hỏi.

"Vương chường quây mưa được trên sạp được..." Gã sai vặt nén cười lại đi tới nói.

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người trong thượng đường đều cười rộ lên, trong đó có một người đặc biệt cười to, chỉ cười cũng khiến bụng phì rung động.

"Vương chường quây sẽ không xúc động như vậy đi, không phải là lần này không mua được được của Đồng lão gia thôi sao, đợi lần sau là được, cũng không cần giận dữ đi sạp được bên ngoài mưa a..."

"Hắn nên sẽ không là nghĩ cầm những thứ đó đi lừa gạt các vị đại nhân đi?" người này trong đôi mắt nhỏ đã không còn ý cười, "Phải hiểu rõ được Đồng lão gia và trước cửa Đồng lão gia là hai chuyện hoàn toàn khác nhau!"

Đường lý người vừa thu ý cười lại lắc đầu.

"Ta xem vương chương quây này là nhất thời hồ đồ..." Đại gia nhao nhao nói, trên mặt có vui sướng khi người gặp họa cũng có đồng tình.

Nghe được động tĩnh Đồng lão gia cũng đi ra, Đây là một lão nhân ục ịch khoảng chừng năm mươi tuổi, sắc mặt hòa ái, thần thái điềm tĩnh.

"Sao lại thế này?" Hần hỏi, Nghe lời nói của vị đại gia, không khỏi nhú mày, "Này khả không tốt, nhanh đi thỉnh vương chương quây tới, thế nào cũng là người một nhà, lão phu ra mặt giúp đỡ hần...."

Nghe ý tứ của hần là nhận định vương chương quây là bị người lừa, liền có gã sai vặt lên tiếng chạy đi.

"Vương đại chương quây là người có nhân lực số một số hai Kiến Khang, làm sao có thể bị người lừa.." Có người cao giọng cười nói, "Đồng lão gia, hần là lão nhân gia giận đối cổ ý..."

Mới vừa rồi được lý ra đều phải tới tay vườn chương quý, nhưng lại bị người ra giá cướp, nhiều năm như vậy, hần còn không ném qua loại chuyện này, này không chỉ là bị thiệt thòi, hơn nữa là tuyên bố muốn cùng vương gia bọn hần trở mặt, sinh khí là không thể tránh khỏi.

Nhưng đối với đại đường của người khác mà nói, chỉ cần sự xui xẻo này không phát sinh trên người bọn họ, là liền có thể thoải mái cười to.

Gã sai vặt nghe ngóng tin tức trở lại mang tới tiếng cười, so với ban nãy càng hài hước.

"Nói là mua cái gì?"

Nghe được lời nói của gã sai vặt kia, có người hoài nghi chính mình lỗ tai nghe lầm, lớn tiếng lặp lại hỏi thăm.

"Luu công bí chế rẽ sản ninh..." Gã sai vặt cũng lớn tiếng nói, ôm bụng cười.

Nội đường hốt lạnh im xuống dưới, sau một lát bộc phát ra cười vang.

Tất cả mọi người vào Nam ra Bắc nhìn quen được giả buôn bán tại chợ, cũng hiểu rằng đó là việc không thể ngăn ngừa mà gặp phải, nhưng đó là lúc tuổi còn trẻ, bây giờ nếu lại giống những người khác, mua được linh tinh này cũng thật là mất hết cả mặt.

Xong rồi xong rồi, này xem vương chương quây là triệt để muốn gặp hạn, chỉ sợ về sau trên thị trường thuốc này liền gặp không đến hần.

Đồng lão gia thần sắc cũng có điểm cổ quái, tựa hồ mơ tưởng cười lại bởi vì không thích hợp mà cưỡng chế áp chế.

"Vậy chúng ta nên nhanh đi chúc mừng Vương chương quây Không biết Vương chương quây tìm bao nhiêu tiền thu được Luu công được?" Có người nở miệng cười ớn tiếng hỏi.

Gã sai vặt cười không ngừng ngồi chễm ở trên mặt đất, "Không nhiều, một lượng bạc hai mươi cân."

Lần này càng có người cười chảy ra nước mắt, sau khi cười xong đại gia nhao nhao lắc đầu xì xào bàn tán, có thương tiếc có trào phúng có khinh bỉ có thờ dãi.

"Chớ có nói vậy, vương chương quây bắt quá là tùy tay mua chút tàn được (được roi rớt)..." Đồng lão gia cười, nói.

Đây là giải vây rồi, một câu tùy tay mua chút liền tỏ vẻ đây không phải là Vương chương quây trông nhầm.

.

Có người hừ một tiếng, bĩu môi, trong lòng hạ quyết tâm sẽ không để cho hần Vương chương quây liền như vậy trôi qua, nhất định phải đem tin tức này rất nhanh truyền ra.

Nếu Đồng lão gia có tâm, đề tài rất khoái liền dời đi chỗ khác, nói chuyện phiếm dùng trà.

"Muốn nói luu công này liền như vậy cái gì đều không lưu lại liền đi về cõi tiên, thực là quá đáng tiếc...." Có người lắc đầu thờ dãi.

"Đáng tiếc cái gì? Chỉ sợ càng nhiều người cao hứng đâu..." Cũng có người xuy thanh âm, hạ giọng, "Người là không biết, hiện tại được của Luu công đã lên đến giá gì..."

Hần dựng thẳng lên một đầu ngón tay quơ quơ, người xung quanh đều tặc lưỡi.

"Lần này Vương chương quây kia đại phát tài." Có người đột nhiên nói.

Đại gia sừng sốt, chột mình bạch ý tứ của hần, còn không phải sao, hơn hai mươi cân rẽ sản ninh...

Ầm một tiếng đại gia cười nghiêng ngả.

Gã sai vặt lúc trước phải đi tìm Vương chương quỳ đã trở lại, thở hồng hộc chạy đến trước mặt Đồng lão gia nói mấy câu.

"Cái gì?" Đồng lão gia sắc mặt kinh ngạc, "Đi rồi?"

Ba người Vương chương quỳ bọn hắn buổi sáng vừa mới tới, thời gian này còn không đến nửa ngày, tại chính mình nơi này ngồi xuống bắt quá là thời gian uống một ly trà nhỏ liền lại đi, thực có thể nói ngựa không dừng vó.....

"Đây là vội vã trở về hiến vật quý...." Có người nghe đến vân vân bụng cười thở không ra hơi nói.

Đại đường lý lại một lần nữa bộc phát ra tiếng cười, tận mắt thấy một chuyện cười kinh thiên động địa như vậy, mặc kệ đi một chuyện này đạt thành hay không đạt thành ý nguyện đều không uống công.

Đồng lão gia nhìn cả sảnh đường cười vang, lắc đầu than thở, nghề dược này dù sao cũng là nghề buôn bán, thành bại cũng là trong nháy mắt, đi sai một bước tất cả đều mất hết...

Đáng tiếc của hiệu Vương Chương quỳ là tiệm dược trăm năm lâu đời...

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Đột nhiên tới.

Đồng lão gia nhìn thương khách tốp năm tốp ba tản đi, dược hội hôm nay cũng tuyên cáo kết thúc.

Nhiều gia đình thờ dài, nói, cười, mắng đều nhao nhao thu thập quỳ hàng.

So với người khác, hôm nay mua bán tốt nhất tự nhiên là Cổ Thập Bát Nương, tuy rằng chỉ có một vụ làm ăn này tới cửa, nhưng giá tiền cũng tương đương một ngày bán hàng, đương nhiên càng mấu chốt là tại dược hội này năng chỉ có duy nhất một người mở hàng.

"Cái này tốt lắm, đại tỷ nhi, " tiểu hòa kế hưng phấn mặt đỏ ửng, "Ngay đến cả thương nhân đến mua dược của Đồng lão gia cũng mua dược của chúng ta, cái này coi như là chúng ta tạo tên tuổi thành công đi..."

Cổ Thập Bát Nương ý cười trên khóe miệng vẫn không có rút đi, nhìn ánh mắt hâm mộ bốn phía, tên tuổi thành công còn không dám nói, nhưng ít ra so với trước kia tốt hơn đi.

Nàng tung tung bạc trong tay, tiệm dược khai trương đến hiện tại rốt cục có lời.

Chẳng qua những người này như thế nào đều nhìn mình chỉ tỏ ?

"Chính là nhà này?" Một thương nhân mua dược mặc áo choàng hoa liếc mắt nhìn tới đây, bởi vì khuôn mặt tươi cười khiến thịt trên chên thành một đoàn.

"Thét, là một tiểu nương tử xinh đẹp.." Mập mập cười nham nhở đối với người bên cạnh nói, "... Lão Vương đến từng tuổi này, còn có tâm tư phong lưu này...."

Nhiều người ồn ào, bọn hắn thanh âm nói chuyện lại thấp, Cổ Thập Bát Nương cũng nghe không được nói cái gì, chỉ thấy người trong tốp năm tốp ba này đi qua hương chính mình cổ quái đánh giá, tiếp đó phát ra tiếng cười to.

Về mặt cười của bọn họ khiến Cổ Thập Bát Nương rất không thoải mái.

"Chúng ta cũng thu thập, trở về đi." Nàng cúi đầu phân phó tiểu hòa kế.

"Chao ôi, tiểu nương tử..." Rốt cuộc là có một dược thương mặt mũi bóng loáng đi tới, nhếch mắt, đưa tay cầm lấy dược trước mặt, "Cái gì cũng có một ít sao?... Còn có hay không lưu công bào chế a?...."

Cổ Thập Bát Nương dùng động tác trên tay lại, nhìn hắn một cái, chịu đựng không vui nói: "Khách quan muốn cái gì?"

"Tiểu nương tử..." dược thương kia hì hì cười nói, "Bán thế nào a?"

Cổ Thập Bát Nương giận tím mặt.

Nàng là ai, nàng có Thập Bát Nương tiểu thư được dạy dỗ trong đại gia tộc Kiến Khang, là Thẩm Thị tam phòng (vợ của người con trai thứ ba) quyền quý tại Kiến Khang, tuy rằng cả một đời đều trải qua mặt lạnh, chế giễu, tùy khuyển, cũng không có người cấp nàng một chút tôn trọng, nhưng còn chưa từng trải qua có người đối với mình trắng trợn táo bạo trước mọi người chêu chọc!

"Cút!"

Cố Thập Bát Nương lông mày dựng đứng, đưa tay cầm lấy một cây Bạch Thược (một loại thuốc) đập tới, được thương gia không ngờ chỉ một câu nói liền khiến tiểu cô nương này tức giận, vội trốn tránh thối lui mấy bước, có chút chật vật.

Đám người cười vang.

"Lão cao, cũng không nhìn xem người như vậy, đừng quấy nhiễu người ta..." Có người cao giọng cười bốn cọt.

Được thương gia cố tình nói vài lời ngoan độc, lại thấy Cố Thập Bát Nương không phải người dễ chọc, lại nghĩ tới những thương nhân nhỏ đều là nơi tâm địa rắn rết, đành phải phần nộ nói: "... Người là thế nào buồn bán? Hỏi một chút được thôi, thái độ cái gì...."

Hắn kéo tay áo, từ trên thân quét lạc Bạch Thược, nhéo ở trong tay xem mắt, về mặt xem thường, "Xem Bạch Thược cắt.... cho không ta cũng không muốn..."

"Không muốn liền cút." Tiểu hỏa kẻ chống nạnh mắng, xách ghế dài nhỏ liền muốn đánh tới.

Được thương lúc này mới vội tránh ra, không quên quay đầu ném một câu, "tiểu dân vô tri... Thô bỉ!"

Tiểu hỏa kẻ hướng hắn phun nước bọt.

Được thương trở lại trong đội ngũ, bị mấy người quen chụp đầu vai cười đùa.

"... Bộ dạng còn không bằng lão Vương.... tiểu nương tử này chứng mất..." đoàn người cười nói đi xa.

"Đại tỷ nhi, những kẻ buôn bán này đều là kẻ thô kệch, người đừng để trong lòng...." Tiểu hỏa kẻ cẩn thận dè dặt an ủi.

Cố Thập Bát Nương tự bình tĩnh trở lại, nàng mới vừa nhất thời xúc động nên quỳen, chính mình đã không còn là Cố Thập Bát Nương trước kia.

"Không có việc gì, không có việc gì" nàng đối với tiểu hỏa kẻ cười cười, ngược lại cảm thấy chính mình có chút quá xúc động.

Tuy rằng cuối cùng có điểm không thoải mái, nói tóm lại một ngày hôm nay Cố Thập Bát Nương rất cao hứng, có thể ở trước cửa Đồng Lão gia bán được được, rất có hương vị đùa giỡn đại đao trước cửa quan công.

Trở lại tiệm được Bành Thị, tiệm được đóng cửa.

Đậu hoa ở đối diện thấy nàng vội chào hỏi, "Thập Bát Nương, Thập Bát Nương...."

Cố Thập Bát Nương biết nàng có chuyện muốn nói, vội bước mấy bước qua.

"Mẹ ta đã trở về?" Cố Thập Bát Nương vội hỏi.

Nàng mang tiểu hỏa kẻ đi bán được, tiệm được liền đem cho một mình Tào thị trông coi, Tào thị biết chữ, được trong cửa hàng có ghi tên cùng cách dùng đầy đủ, có thể ứng phó đầy đủ với khách hàng đến mua được.

"Người gia có thư đưa tới, nương của người vội vàng trở về nhìn...." Đậu hoa nói, một mặt đứng lên, trên mặt mang vài phần thấp thòm.

Thư? Từ khi phụ thân qua đời, người nhà nàng không có ai lui tới.

"Thập Bát Nương, người mau trở về nhìn xem đi." Đậu hoa chần chừ nói, "Ta xem đây không phải là chuyện tốt gì.... Nương người xem xong thư rồi khóc...."

Khóc? Cố Thập Bát Nương càng kinh ngạc, lập tức tạ ơn Đậu Hoa, lại dẫn tiểu hỏa kẻ cắt kỹ được vào cửa tiệm, chính mình vội vàng chạy về nhà.

Mới queo vào ngõ nhỏ liền đụng vào đầu vào Cố Hải cũng đang chạy tới.

"Ca ca, người cũng trở về?" Cố Thập Bát Nương che trán, vội hỏi.

"Đụng vào có đau không?" Cố Hải vội xem xét trán của nàng, bị Thập Bát Nương ngăn.

"Nương thế nào?" Nàng gấp gấp hỏi.

Cố Hải nói nhỏ, "Người trở về vừa đúng lúc, đi giúp nương thu dọn đồ đạc, ta đi trào từ biệt với tiên sinh...."

Nói xong hắn liền nhấc chân chạy đi.

Cố Thập Bát Nương đứng tại chỗ ngây người, thu thập đồ đạc... Từ biệt....

Thu thập đồ đạc làm cái gì? Từ biệt đi nơi nào?

Một chập gió thu thổi qua, Thập Bát Nương rung mình một cái, nhìn lại Cố Hải đã không thấy bóng dáng.

"Người yên tâm.. Tuy rằng người muốn bán gấp căn nhà này, ta cũng cam đoan cấp người một cái giá tốt...."

Mới đi đến ngưỡng cửa, liền nghe thấy thanh âm Lưu đại nương từ trong viện truyền tới.

Cố Thập Bát Nương nhất thời lạnh cả người.

Bán căn nhà..... Thế nào đi quanh quẩn lâu như vậy, vẫn là trở lại vấn đề này?

Làm sao có thể? Làm sao có thể?

Nàng đẩy mạnh cửa ra, động tĩnh quá lớn, hai cánh cửa phát ra âm thanh bịch một cái.

Khí thế ngất trời này khiến cho Lưu nương tử hoảng sợ.

"Không bán! căn nhà này không bán!" Cố Thập Bát Nương thanh âm sắc nhọn hô, mắt bước liền xông lên bắt lấy lưu lương tử, "Nói, ai nghĩ mua căn nhà của ta? Ai nghĩ bức chúng ta đi? Ai dám có chủ ý này, ta liền khiến hắn chết không được từ tể!"

Nàng thét chói tai, cười lạnh chính mình thô tục lắc mạnh Lưu nương tử hai cái, giống như điên.

Lưu nương tử bị dọa kêu lên, Tào thị lấy lại tinh thần vội vàng ôm lấy Cố Thập Bát Nương.

"Thập Bát Nương sao vậy? Đây là làm sao vậy?" Nàng dùng hết khí lực, mới đem nữ nhi đang túm lưu nương tử kéo ra.

"Người cút cho ta, người cút cho ta, ai nghĩ mua căn nhà của ta, ta giết hắn! Ta đi giết hắn!" Cố Thập Bát Nương duỗi ngón tay chỉ vào lưu nương tử, hai mắt hồng hồng, hô khàn cả giọng, "Ai nghĩ hại ta! Ai nghĩ hại ta! Ta sẽ khiến hắn chết không được từ tể, sống không bằng chết.

Cố nha đầu này điên rồi! Lưu nương tử vừa lẫn vừa bò xông ra.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Vô vi

Bóng đêm bao phủ tiểu viện Cố gia, cơn trùng mùa thu riu rít bên trong truyền tới tiếng khóc nhỏ.

Tào thị cùng Cố Hải một trái một phải đỡ lấy tay Cố Thập Bát Nương ngồi dậy.

Kiến Khang gọi thư do chính tay tộc trưởng viết, ngôn từ kịch liệt răn dạy Tào thị, trách cứ nàng mang nhục nữ ấu tử (con trai, con gái) lưu lạc bên ngoài, không trở về nhà, đau lòng Cố Hải học nghiệp, tóm lại một câu là bắt các nàng lập tức trở về Kiến Khang.

"... Nếu.Như thế tại sao không phái người tới đón chúng ta? Lại chỉ đưa thư tới?" Cố Hải nhỏ giọng hỏi, một mặt cẩn thận nhìn Cố Thập Bát Nương.

Tiểu cô nương ôm đầu gối cuộn tròn ở dưới tàng cây khóc nức nỏ.

Tào thị nước mắt liền rơi xuống.

"Tộc trưởng lão gia không được... Nhắn tin tới nói người mấy ngày sau hạ táng (chôn cất)....." Nàng che miệng thấp giọng khóc rống nói, "... Cho nên tri hoãn....."

Đại sự như vậy, Làm sao có khả năng không thông báo cho các nàng? Càng không thể nói trì hoãn thư cùng người tới! Cố Hải há miệng, nghĩ lại lại tự giấu một chút.

Trước kia Kiến Khang có sự việc gì, cũng không có người tới nói cho bọn hắn chỉ là nhờ nhân mạng hộ cái lời nhắn mà thôi, lúc này đây có thể được chính tộc trưởng tự mình viết thư mang đến là rất khó.

"Hắn chết thì chết, vì cái gì chúng ta trở về nhất định phải trở về!" Cố Thập Bát Nương Vẫn khóc lóc đột nhiên nói chuyện, thanh âm có chút khàn khàn, "Khóc hắn một hồi liền đủ rồi, vì cái gì nhất định phải bán căn nhà? Vì sao không trở lại? Vì cái gì nhất định phải đi địa phương kì quái Kiến Khang kia....."

Nàng nói còn chưa dứt lời, Tào thị dương tay đánh nàng một bạt tai.

Âm thanh cái tát ở trong sân thanh thúy vang lên, làm cho ba người đều sững sờ.

"Người đưa con gái bất hiếu này! Thế nào nói chuyện như vậy!" Tào thị chỉ cảm thấy tay mơ hồ đau, trong lòng cũng trở nên đau, vừa tức lại thương tâm nhìn Cố Thập Bát Nương, "Đó là thái gia gia của ngươi... là trưởng bối của ngươi...Đó là đại sự sinh tử.... Ngươi thế nào có thể dùng giọng điệu này nói chuyện? Ngươi... Ngươi... Ngươi này....."

Tào thị run run nửa ngày rốt cục vẫn là một câu nói không nên lời, càng nghĩ tâm càng khó chấp nhận, càng nản lòng, nàng không hiểu nữ nhi nguyên bản luôn nhu thuận nghe lời làm sao vậy.

Có thể hung ác như vậy, có thể như vậy tùy ý nói giết người, có thể vô tâm như thế đối với sinh tử của trưởng bối..

Là nàng không dùng.. Nàng không có dạy dỗ nữ nhi tốt..

"Từ lang.." Tào thị nức nở một tiếng, che mặt khóc lớn nghiêng ngã lao đảo chạy vào trong phòng.

Lúc này Cố Hải che ở trước mặt Cố Thập Bát Nương sợ nương lại đánh cô sững sờ, lại nhìn muối muối trên khuôn mặt tái nhợt nước mắt giàn giụa, ánh sáng mờ nhạt từ ngoài cửa sổ phản chiếu đầu tay hồng hồng như ửng như hiện, hắn lại nhìn vào trong phòng tiếng khóc áp chế của Tào Thị không ngừng truyền tới.

“Thập Bát Nương...” Cố Hải than thở, "Lần này là ngươi không đúng...."

Cố Thập Bát Nương cắn môi dưới nước mắt rơi như mưa.

"Tộc trưởng thái gia gia đối chúng ta rất tốt..... Hắn chính là bộ dáng hung ác một chút.... Cha nói qua, lão nhân gia hắn là hận phụ thân không chịu thua kém... Càng là hi vọng chúng ta có thể tốt hơn.... Kỳ thật hắn lên giúp đỡ chúng ta rất nhiều....." Cố Hải thấp giọng nói,

Hắn người người nửa ngày, cuối cùng vẫn là thở dài, "Ngươi tại sao cứ không chịu trở về Kiến Khang?"

Thập Bát Nương yên lặng rơi lệ.

"Sẽ chết..." Nàng thì thào nói.

Đi chính là chết, nương sẽ chết, ca ca sẽ chết, nàng cũng sẽ chết...

"Cái gì?" Cố Hải không nghe rõ, cúi đầu hỏi lại.

Cố Thập Bát Nương ngẩng đầu, nhìn hắn, "Ca ca, ta nói nếu như trở lại Kiến Khang, nương sẽ chết, ngươi cũng sẽ chết, ngươi tin hay không?"

Cố Hải ngẩn ngơ.

"Thập Bát Nương, Ta biết ngươi không thích nơi đó...." Hắn cười khổ một tiếng, vuốt tay phủ đầu muối muối, "Này chỉ sợ là di ngôn của thái gia gia tộc trưởng, lại là lễ tang của hắn, nương ở lại chỗ này không đi Kiến Khang mới sẽ....."

Hắn cuối cùng không thể nói ra chữ còn lại.

Cố Thập Bát Nương nhắm mắt lại, một hành lệ lại rơi trên khuôn mặt đầy nước mắt kia.

Đúng vậy, nếu như vậy, lấy tính cách Tào thị, đó là tuyệt đối không thể, nếu như vạn nhất thực có thể không đi, nàng cũng sẽ tự trách hối hận thương tâm buồn bực mà chết....

"Ta luôn có một giấc mộng, một cơn ác mộng... Ta mơ thấy chúng ta trở lại Kiến Khang, sau đó nương chết, ca ca cũng chết...." Quý ở trong phòng Cố Thập Bát Nương rơi nhìn Tào thị ngồi ở trên giường cũng đang rơi lệ, ".. Các ngươi chết hết... Chỉ còn lại một mình ta.... Sau... Ta cũng chết...."

Tào thị nghe đến đó cùng Cố Hải liếc nhau, hiển nhiên vô cùng kinh ngạc.

".. Chính là ngươi lần đó..." Cố Hải giật mình, gặp Tào thị ra hiệu hắn mau đỡ muối muối đứng lên, vội vờn tay, ".. luôn là ngủ không tốt, nguyên lai chính là nằm mơ cơn ác mộng này..."

Hắn hi hi cười lên, vỗ vỗ sau lưng muối muối, "Không sợ, không sợ, ác mộng cũng là mộng, lại nói mộng là ngược lại, mộng thấy chúng ta sẽ chết, như

vậy chúng ta nhất định là đều trường thọ..... Đây là mộng tốt mộng tốt...."

Hắn hắc hắc cười, Cố Thập Bát Nương che mặt lên tiếng khóc lớn.

Nàng liền biết không có người sẽ tin tưởng, ai sẽ tin tưởng việc quý dị như vậy, rất nhiều khi, liền chính nàng đều không tin sự việc trong ký ức đó đã từng phát sinh, cũng nghĩ có khả năng đó là giấc mộng, ác mộng....

"Tương nhi." Tào thị mở miệng nói.

Cố Thập Bát Nương không khỏi run lên một chút, rất lâu không có người gọi danh tự này của nàng, rất nhiều người không hề biết tên này của nàng.

Đây là đại danh của nàng, phụ thân phải trở sách mấy đêm mới đặt tên, Cố Tương.

"Ta biết các người ở chỗ ấy bị rất nhiều ủy khuất, cho nên trong lòng sợ, không thích nơi đó, " Tào thị ngồi thẳng thân thể, nghiêm nghị nhìn nữ nhi cùng nhi tử, "Đó là bởi vì chúng ta nghèo, chúng ta không làm được gì, bất kể ở nơi nào đều bị người coi thường bị người khi dễ, không phải chúng ta trốn đi liền không có việc gì."

"Đừng quên các người họ Cố, bất kể trốn đi đâu đều là người Cố gia..."

"Chúng ta đều không muốn sự việc như vậy, nhưng này chẳng hề là sự thật xấu gì, mạng người là do trời định, vinh hoa phú quý cũng đều là có duyên phận....."

"Nhưng là, chúng ta không thể cả chính mình cũng xem thường chính mình...."

".. Hải nhi, Tương nhi, nếu lần này đại sự của tộc trưởng chúng ta lại vì sợ hãi bị người trào phúng xem thường liền không đi, Đó chính là bất trung bất nghĩa bất hiếu, liền thực nên bị người xem thường, ta cũng sẽ xem thường chính ta....."

Cố Thập bát Nương ngơ ngẩn nhìn nương, bỗng nghĩ tới một chuyện.

"Không đúng..." Nàng lâm bẫm nói, "Tộc trưởng không phải thời điểm này chết..."

Nàng nghĩ tới, một đời đó của tộc trưởng tuy không được tốt, nhưng là sau khi nàng xuất giá mới mất.

Thế nào sau khi nàng sống lại, sẽ sớm nhiều năm như vậy?

Ngẩng đầu, gặp Tào thị sắc mặt không ngờ nhìn nàng, mà Cố Hải tựa hồ có chút vô lại cười.

"Thập Bát Nương, nương cũng không giấu người..." Tào thị thần sắc thông thả, mang bi thương cùng với vui sướng, "Tộc trưởng lão gia ở trong thư nhấc tới, cho chúng ta một phần bất động sản, còn có một cửa hàng...."

"Cái gì?" Cố Thập Bát Nương cùng Cố Hải đều là chấn động, không thể tin tưởng.

Làm sao có khả năng? Lúc đó tuy rằng lén lút đưa cho bọn hắn bạc trên người, nhưng cơ bản đều là thấy bọn họ cũng không liếc mắt một cái, làm sao có thể mạnh tay như vậy tặng bọn họ?

Tào thị trên mặt hiển nhiên cũng rất kích động, có bất động sản có tài sản, bọn hắn sinh hoạt liền có bảo đảm, điểm này nàng cũng không nghĩ đến, nghĩ đến lão nhân diện lãnh tâm thiện (trên mặt lạnh nhạt nhưng trong tâm lại quan tâm) này sắp qua đời, hoặc già đã qua đời, trong lòng nàng khổ sở giống như xoắn lại.

Tuy rằng trong miệng nàng răn dạy nhóm hải tử, kỳ thật nàng hằng ngày trong lòng chẳng phải không phải phản cảm trở lại Kiến Khang, dĩ vãng đối với vị lão tộc trưởng này, có thể tránh đi liền tránh đi.....

Không nghĩ đến hắn như vậy đối với bọn hắn....

"Vì chính là làm cho Hải nhi hảo hảo đọc sách...." Tào thị che mặt khóc lên, "Sau khi trở về, chúng ta hảo hảo cấp thái gia gia dập đầu....."

Căn nhà, cửa hàng, tiến vào trong tộc học, việc này là khó mà cự tuyệt cũng không có đạo lý cự tuyệt cảm dỗ....

Mà bệnh nặng, bỏ mình, tang lễ, còn lại là trên đạo nghĩa không thể tránh né trung hiếu đại nghĩa.....

Một lần này, bọn họ trừ quay về Kiến Khang, không còn khả năng còn có thể đi.

Cố Thập Bát Nương ngơ ngác ngồi ở trên mặt đất, tựa hồ nghe đến vận mệnh trong lòng phát ra tiếng cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: từ biệt.

Nàng nhắc nhở ca ca phải tập trung tư tưởng tận lực học tập, ngăn ngừa ca ca đi theo vận mệnh cũ...

Nàng dùng chính tay của mình lấy được, bán được, bảo chế được liệu, ngăn ngừa vận mệnh bán căn nhà đi ăn nhờ ở đậu ...

Nàng chống chọi lại Chu chương quý cùng Trương đại hộ tiểu nhân sau lưng ức hiếp cản trở...

Nàng cho rằng hết thảy rốt cục thay đổi, các nàng có tiền, giữ được nhà ở, ca ca cũng hào hào học tập....

Nhưng không nghĩ đến nguyên lai vận mệnh không phải như vậy dễ dàng liền có thể thay đổi, một lần này nó lại mạnh mẽ đem bọn họ đẩy lại quỹ đạo vốn có của vận mệnh...

Căn nhà vẫn sẽ là bán đi, vẫn sẽ là đi Kiến Khang, nương vẫn sẽ chết, ca ca vẫn là sẽ chết...

Cố Thập Bát Nương ôm lấy đầu, nguyên lai đến cuối cùng nàng cái gì cũng làm không được.

Nói cho nương cùng ca ca vận mệnh sao? không nói bọn họ có thể hay không tin, chính là tin thì đã có sao? Vận mệnh đã có thể ép buộc bọn họ đi Kiến Khang mà bất tộc trường chết sớm, tự nhiên càng có biện pháp cường đại, nói không chừng trực tiếp làm nương cùng ca ca chết...

Thân thể tựa hồ rơi vào băng giá, liền khí lực đề kháng cũng không có.

"Thập Bát Nương?" Cố Hải cùng Tào thị thấy nàng vẻ mặt khác thường, đều kinh hoảng bỏ nhào qua.

Này hài tử vẫn là sợ con ác mộng đó... hai mẫu tử liếc nhau, nhận định cái phán đoán này.

"Thập Bát Nương, người nhìn ta..." Cố Hải hét lớn một tiếng.

Cố Thập Bát Nương máy móc ngẩng đầu.

"Nhân đều là sẽ chết, giàu nghèo, công thành danh toại, chán nản thất vọng, đều sẽ chết!" khuôn mặt ngây ngô của Cố Hải căng thẳng, mang mấy phần cương nghị đặc biệt của thiếu niên, tay hắn gắt gao nắm lấy đầu vai Cố Thập Bát Nương. "Chúng ta không thể vì sợ chết, liền giam chân tại chỗ! Con người lúc còn sống, chính là muốn thống thống khoái khoái một lòng sống chết! Chết có cái gì đáng sợ! Biết rõ sẽ chết, mỗi người không phải đều cố gắng vui vẻ? Từ lúc sinh một khắc đó, chúng ta liền thẳng đến chết mà đi, sinh tức là chết, chết tức là sinh, người sợ cái gì!"

Giống như chán lười (sấm chán động), cố Thập Bát Nương hai mắt đột nhiên khôi phục thanh thần.

Đúng vậy, nàng sợ cái gì! Càng huống chi nàng đã chết qua một lần! Nàng cũng muốn nhìn xem, vận mệnh này thực còn có thể làm cho bi kịch của nàng một lần nữa tái diễn thế nào, với nàng biết rõ rành rành tình huống xảy ra, sẽ nhìn nương đi chết, ca ca đi chết, chính mình đi chết....

Ta không tin! Ta quyết không tin!

"Ta không sợ!" Nàng nói, thanh âm trong trẻo vang lên, "Ta không sợ, ca ca!"

"Đúng, " Cố Hải nhẹ nhàng thở ra, cùng nương đối diện cười, duỗi tay ôm lấy mũi mũi, "Ca ca sẽ bảo hộ người, người yên tâm, một lần này mấy cái thói tiểu tử còn có nha đầu chết tiệt kia còn dám khi dễ người, xem ca ca thể nào đập bọn họ!"

"Không được đánh nhau." Tào thị điểm đầu hắn một chút, duỗi tay đem nữ nhi cùng nhi tử ôm vào trong lòng, "một lần này không giống nhau, một lần này không giống nhau, ở chỗ ấy, chúng ta sẽ rất tốt..."

"

Đúng, một lần này không giống nhau, không giống một đời trước, tay không đi dựa vào người khác mà sống, một lần này các nàng thời điểm đi có tiền, mà đến nơi đó, cũng có bất động sản cùng cửa hàng của chính mình, đây đã là thay đổi, điểm này, vận mệnh nó cũng không thể tránh được, nó không thể đoạt đi tâm huyết cố gắng vùng vẫy của nàng, nhìn tới chỉ cần nàng đấu tranh, cũng không phải không thu hoạch được gì.

Như vậy liền đấu tranh tới cùng! Dù sao cũng bất quá là chết một lần! Nàng không sợ!

"Nương, ta đi cáo biệt với Bành đại thúc.... " Cố Thập Bát Nương chậm rãi nói, đương nhiên cáo biệt là một phần, một phần khác là bán đi cái bất động sản đó.

Đoạn đường này các nàng cần tiền, sau khi đến Kiến Khang, các nàng càng cần tiền. Tuy rằng đối với cố gia đó chút tiền tài này không đáng nói tới, sẽ không vì điều này đối với bọn họ có nhiều ít thay đổi, nhưng ít ra trong lòng các nàng tự mình thật thư thái, ăn của chính mình, mặc của chính mình, nói chuyện đi đường cũng thoải mái chút.

"Ta đã cấp tiên sinh từ biệt, tiên sinh còn tặng ta một bộ sách, khuyến khích ta năm sau thi cao trung." Cố Hải tràn đầy tươi cười nói. "Lưu đại nương đã tìm một người mua nhà tốt, giá tiền rất thích hợp..." Tào thị cũng cười, phủ đầu nữ nhi nhĩ từ, "Chúng ta nói đi liền có thể đi..."

"Phải nhanh đi." Cố Thập Bát Nương nói, "Thư đã đã trì hoãn, chúng ta phải nhanh một chút đuổi tới, không gặp được tộc trưởng trước khi mất, cũng muốn tiến hấn một đoạn đường"

"Ta đi thuê xe, thuê xe ngựa tốt nhất!" Cố Hải nói.

Thừa dịp Tào thị lại đi thu thập, Cố Hải gọi cố Thập Bát Nương lại.

"Muội muội, " hấn chần chờ một khắc, hỏi, "Ngươi... trong giấc mộng kia, chúng ta là thế nào... chết?"

Cố Thập Bát Nương thân hình dừng lại.

Nương là bị người....

Nàng thế nào nói? Nàng có thể nói sao? Một cái làm nữ nhi thế nào có thể mơ thấy mẫu thân chính mình như thế...liền tỉnh nói thì đã có sao?

"Đó đều là ác mộng, dọa cho ta tỉnh dậy... một lát...tỉnh liền quên...", "nàng quay sang, hướng về Cố Hải cười.

Mơ màng dưới ánh đèn, thiếu nữ cười đầm đìa mà lại nhu hòa.

Cố Hải hắc hắc cười, nói tiếng ta đi thu thập sách, chạy vào gian phòng của chính mình, thẳng đến cửa phòng hấn đóng lại, cố Thập Bát Nương mới tựa hồ bị rút đi toàn bộ khí lực trên người, phù phù một tiếng ngồi ở trên ghế, tay nàng phát run nắm thật chặt lại, cũng không có giống như trước kia như thế quỳ xuống.

Đã bái thiên (cúng bái trời đất) vô dụng, vậy liền không bái, bất kể như thế nào, một lần này ta cũng tuyệt không nhượng vận mệnh tái diễn, chẳng sợ nghịch thiên (trái lại ý trời) cũng muốn thay đổi vận mệnh!

Nói được làm được, mấy ngày nay ba người đều tự làm việc của mình, Tào thị đi theo thương nhân định giá tiền sang tên, Cố Hải đi tìm xe ngựa, mà Cố Thập Bát Nương tới gặp Bành Nhất Châm.

"Thập Bát Nương ngươi rốt cục nghĩ suốt... " hấn vui mừng nói, "Hảo, nữ nhi, làm gì khổ cực như vậy, tương lai tìm một nhà khá giả gả... khu..."

Cố Thập Bát Nương sắc mặt ửng đỏ, sự việc muốn đi Kiến Khang mà nói, cũng không kiêng kỵ việc chính mình cần tiền.

Bành Nhất Châm nghĩ nghĩ, "Gấp bán ra căn nhà, sẽ bị người thừa cơ ép giá, nếu không như vậy đ...., "

Hấn vỗ ngực, "Thập Bát Nương nếu như tin được ta, ta liền trước hết ra tiền mua, sau đó chậm rãi tìm người mua, nhiều lui thiếu bổ, (thừa thì trả lại thiếu thì bổ sung) người nói thế nào?"

Cố Thập Bát Nương gật đầu nở nụ cười, liền nói tốt, Bành Nhất Châm làm việc luôn luôn lưu loát, có thể cứ dựa vào giá thị trường tự mình bỏ tiền ra, tổng cộng năm mươi lượng.

"Đa tạ Bành chương quây." Cố Thập Bát Nương chân thành cảm ơn, nàng biết Bành Nhất Châm tuy rằng mở hiệu thuốc bắc, lại là đại phu, nhưng một người nuôi sống gia đình gồm hai lão nhân một người tức phụ còn có ba đứa bé, góp được cũng là không có nhiều, lập tức đưa ra năm mươi lượng bạc đã là toàn lực của hấn.

"Hi, nói cái gì khách khí, chẳng qua là ta tạm thời cấp ngươi dùng, căn nhà này vị trí tốt, không lo người mua, chờ ta hảo hảo cùng bọn hấn đàm phán giá tiền, khẳng định so với cái này còn muốn cao hơn..." Bành Nhất Châm có chút nói không biết ngượng, cười ha hả nói, lại hỏi nàng thời điểm trở về.

"Có lẽ sẽ không trở về." Cố Thập Bát Nương nói.

Bành Nhất Châm ngăn người, lại mỉm cười nói: "Vậy cũng tốt, dù sao tại trong đại gia tộc, các ngươi cô nhi quả mẫu cũng được chiếu cố tốt..." nói lại cười nói, "Tái nói, địa phương nhỏ này có cái gì đáng đợi, ta lão Bành sớm nói nghĩ ra đi rèn luyện thực tế một lần, tỷ như đến kinh thành giàu có gì đó..."

"Uh, ngươi đi đi, ngươi đến kinh thành liền có thể biến thành thần y." Cố Thập Bát Nương nhìn hấn nghiêm túc nói.

Bành Nhất Châm gãi đầu ha ha cười, nói tiếng đa tạ tiểu nương tử tốt lành, chẳng hề coi là thật.

"Đồng được này, ngươi cầm đi dùng cũng tốt, bán cũng tốt..." lúc gần đi nghĩ đến cái gì, cố Thập Bát Nương cười nói, "Tuy rằng đều là ta làm, nhưng ta nghĩ cũng không tệ lắm..."

"

Bành Nhất Châm cười đáp ứng, nói bán tiền đến lúc đó cùng tiền bán căn nhà đều cấp ngươi tổng Kiến Khang đi.

"Bán không được mấy đồng tiền..." cố Thập Bát Nương không lưu tâm cười nói.

"Hắc, ta này không phải viện có đi một chuyến đến địa phương lớn đi dạo...", Bành Nhất Châm cười nói, "Đến lúc đó, tiểu nương tử cần phải ưu tiên a."

Cố Thập Bát Nương trong lòng nháy lên, hẳn muốn đi Kiến Khang... có thể hay không vừa lúc gặp gỡ Thẩm An Lâm? Nghĩ như vậy, thần tình cũng có chút cổ quái.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: khách đến.

Bành Nhất Châm thuận miệng nói lời vui đùa, lại không có nghe được lời khách sáo tiểu cô nương này, ngược lại một bộ cổ cổ quái nhìn mình, không khỏi có chút lúng túng.

Chẳng lẽ tiểu nương tử này chính là không tình nguyện có quan hệ dính dáng tới mình?

Hình như gia tộc của tiểu nương tử này là danh gia vọng tộc ở Kiến Khang, tiểu thư vọng tộc là nghề bảo chế sư, nói ra sẽ làm trò cười cho người trong nghề, tự làm rớt giá trị của bản thân, tương lai làm mai sẽ bị ảnh hưởng.

Nghĩ như vậy, Bành Nhất Châm cũng minh bạch, tuy rằng trong lòng có chút mùi vị không rõ, nhưng lập tức cười ha ha chuyển hướng nói.

Cố Thập Bát Nương làm người đã hai đời, đã không phải tiểu hài tử mười mấy tuổi, đương nhiên đoán được ý tưởng của Bành Nhất Châm, nàng không khỏi cười.

đầu óc của nàng rất nhanh chuyển động, chính mình năm nay mười ba tuổi, lấy Thẩm An Lâm là hai năm sau, Thẩm An Lâm vết thương còn trên đùi lại là sau hai năm thành thân mới phát tác, mà chữa khỏi lại là năm năm sau đó. Nói cách khác, liên tính lúc này Bành Nhất Châm đi, giáp mặt gặp phải, việc nàng lo lắng cũng sẽ không phát sinh. Bởi vì Thẩm An Lâm căn bản còn không có phát bệnh...

"Kiến Khang "Nàng cười nói, nhìn Bành Nhất Châm, "Bành tiên sinh, người còn nhớ lời thề đã được lập với ta không?"

Bành Nhất Châm ngẩn người, nói thật cái lời thề đó hẳn đã sớm quên, cái này mà cũng tính là lời thề a...

"Ta đương nhiên nhớ được." Hắn mặt không đỏ tim không đập nhanh, một bộ nghiêm nghị, "Ta lão Bành tuy không phải quân tử gì, nhưng là nhất ngôn cửu đỉnh từ mã nan truy..."

Cố Thập Bát Nương gật đầu cười cười.

"Nói đến đây, ta đang muốn hỏi tiểu nương tử..." Bành Nhất Châm nhìn tứ phía, hạ giọng, "Người nói người này, là người nơi nào, làm cái gì, bao nhiêu tuổi, là nam hay nữ..."

Cố Thập Bát Nương cười, nghĩ đến lần trước nói một câu kia, trong lòng quá kích động nàng quên nói tường tận.

"Ta chính là muốn cùng người nói này." nàng thân nhiên nói, "Người nhớ cho kỹ, hẳn là người Kiến Khang, trưởng tử của Thẩm Thị tam phòng."

Này liền rõ ràng, Bành Nhất Châm cười hớ hớ gật đầu, chợt nghĩ đến chính mình nói đi Kiến Khang, tiểu nương tử này chẳng lẽ kiêng kỵ này cái? Chẳng lẽ là ghét bỏ xuất thân địa vị của chính mình?

Nghĩ như vậy, trong lòng đột nhiên cảm thấy cao hứng rất nhiều. Đồng thời lại bởi vì vui sướng này ngược ngừng.

Nói tới, tiểu cô nương này tuổi đủ làm nữ nhi của mình, nhưng cùng nói chuyện với nàng ở một chỗ, ngược lại phát hiện không giống tuổi chênh lệch, bất tri bất giác không có coi nàng như hài tử, ngược lại giống như bằng hữu..

Cùng một tiểu cô nương làm bằng hữu, nói ra thẹn chết người.

Nhưng mới rồi có khả năng mất đi người bằng hữu này, trong lòng hẳn còn có cảm giác như vậy... Rõ là... Bành Nhất Châm, người thực là lão hồ đồ.

Nhìn trước mắt Bành Nhất Châm thần sắc biến hóa bất định, trên mặt vừa giống như vui mừng vừa giống như sầu não, cố Thập Bát Nương cũng đoán không được những ý nghĩ chuyển hóa lúc này trong đầu óc của hắn.

"Người phải nhớ cho kỹ, Thẩm gia này cũng không phải người bình thường, đến lúc đó..." Cố Thập Bát Nương nhìn hắn thân nhiên nói.

Bành Nhất Châm liền hắc hắc cười.

Đến lúc đó người ta cưỡng bức dụ dỗ dùng quyền thế áp người bức ta đi xem bệnh?

Còn thực xem ta là thần y! Suy đoán ta chính mình vội vàng chạy đi tiến cử chính mình, người ta cũng sẽ không liếc nhìn ta...

Nói tiểu nương tử này là một người rất thông minh, thế nào có thời điểm đầu óc là lạ...

Bành Nhất Châm không lưu tâm, kết thúc cái đề tài này, lại tự mình đi cùng Tào thị cáo biệt, dựa theo cổ Thập Bát Nương phân phó, đem cấp cho Tào thị một lửa giá tiền tiệm dược, Tào thị giặt tẩy mình.

"Đây là một ít tiền công, cùng với chia hoa hồng..." Bành Nhất Châm không để nàng cự tuyệt, thay đổi sắc mặt nói "Ta biết đại nương tử xem thường hành vi của ta, nhưng tiền này không là của ta, là Tôn lão gia đa tạ đại ân của tiểu nương tử, khiến tiểu nương tử kính hãi, mong rằng đại nương tử yên tâm, cho Tôn lão gia một cơ hội báo ân."

Hắn đã nói đến mức này, Tào thị than thở, đành phải tiếp nhận, trong lòng rất không thoải mái.

Cổ Hải nhìn thấy, hướng cổ Thập Bát Nương nháy nháy mắt, dùng mắt hỏi nàng tới cùng được bao nhiêu bạc? Cổ Thập Bát Nương chỉ xem như không thấy.

"Đại nương tử một đường bình an." Bành Nhất Châm một đường đưa đi qua, nhìn xe ngựa của một nhà ba người người ra khỏi cửa thành, dần dần hóa thành một điểm đen ở cuối chân trời không còn nhìn thấy.

Sau khi đưa tiễn người một nhà này, Bành Nhất Châm liền lập tức tìm người môi giới tìm người mua bán gấp căn nhà, sau đó quay lại tiệm dược.

"Tiểu nương tử làm nhiều dược như vậy à?" nhìn kho thuốc dược bày đặt chỉnh tề, Bành Nhất Châm cảm thán nói, "hài tử này thực có thể chịu khổ..."

"Chường quây, dược này làm thế nào? Cho xe lôi đi hay là..." Tiểu hỏa kế xin chỉ thị, còn có nhiều dụng cụ như vậy, quái đáng tiếc...

"Chờ đi bộ phận, còn lại liền lưu ở chỗ này đi, có lẽ tương lai người mua quyết định mở tiệm dược tiếp, đến lúc đó cùng nhau chuyển cho hắn." Bành Nhất Châm cười nói.

Đang nói chuyện, nghe được trước cửa tiệm có tiếng hỏi.

"Xin hỏi, nơi này là tiệm dược Bành thị đi?"

Có người mua dược? Bành Nhất Châm đi ra, gặp ba người đang đứng trước cửa tiệm, trong đó một cái lão già tuổi chừng trên dưới sáu mươi, râu tóc bạc trắng, mặt mũi hiền hòa, thần thái hồng hào, bên cạnh là hai người trẻ tuổi, khiến người nhìn tới liền không quên.

Bành Nhất Châm còn không chưa từng gặp qua đại nhân vật như vậy.

"Lão tiên sinh có gì phân phó?" Hắn không khỏi có thái độ cung kính mấy phân hỏi.

"Ngài là...?" Lão già cũng không trả lời, mà là hỏi.

"Nga, ta là chường quây nơi này..." Bành Nhất Châm cười nói.

Lời vừa nói ra, liền gặp lão già này thần sắc kích động, với chính mình khom người thi lễ, dọa Bành Nhất Châm nhãn không được giậm chân né tránh.

Này... Này ... khi nào thì bắt đầu mua dược gặp bán dược cấp đại lễ như thế?

Nhìn cánh nói truyện ăn mặc của lão già này độ không phải quý tộc phú (đều là người giàu có), lại đột nhiên hướng Bành Nhất Châm một cái hạ lưu đại phu thi lễ, Bành Nhất Châm cảm giác quỷ dị.

Hắn lấp ba lấp bắp còn chưa nói chuyện, liền nghe vị lão già này cung kính nói: "Xin hỏi, lưu công lão nhân hắn có khả năng gặp khách không?"

Cái gì công? Bành Nhất Châm ngăn người.

"Đây vị khách quan, người là tới tìm người?" Hắn thăm dò hỏi han, ánh mắt đảo qua hai người khác, một người hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, tướng mạo anh tuấn, một người hơn bốn mươi tuổi, ôn hòa nho nhã, đều là mặt lạ hoắc, không phải người địa phương.

"Bành chường quây, lão phu gọi là Túc AnVương Nhất Chường, đặc biệt tới bái kiến lưu công, còn thỉnh bành chường quây thông truyền một chút." Lão già mỉm cười nói, một bên chuyển qua danh thiếp.

"Không phải, khách quan, người tìm làm người đi?" Bành Nhất Châm cười nói, duỗi tay tiếp quá danh thiếp "Túc an... Bảo Hòa đường... Nga, tiên sinh là túc an?" Trong thanh âm của hắn có điểm kinh hi.

"Vâng." Lão già gật đầu, nhìn về mặt Bành Nhất Châm, lại cười nói: "Bành chường quây đối túc an rất quen thuộc?"

Túc an là kinh thành, Cô tiểu nương tử nói muốn ta đi túc an liền có thể trở thành thần y, Bành Nhất Châm trong lòng nghĩ, không khỏi nhếch miệng cười, thần y a...

Nhưng cái này không thể nói cùng người lạ, hần chỉ là cười không có nói tiếp.

"Lão khách quan mới vừa nói muốn tìm người nào, lưu công?" Hần hỏi, "Lưu công là người nào?"

Lão giả phía sau người trẻ tuổi nghe vậy trên mặt hơi hơi lộ ra mấy phân bất mãn, người này là cố ý giả ngu hay là tự cao tự đại a?

Gia gia của mình đã lâm đến mức này...

Lão giả thần sắc không thay đổi chút nào, cung kính cười nói:

"Cầm Châu đại dược sư Lưu Thế Phương."

Cầm Châu đại dược sư Lưu Thế Phương!

Bành Nhất Châm không khỏi há to miệng.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Cao Đồ

edit: Từ Hoán Vũ

Cầm Châu đại dược sư Lưu Thế Phương

Đó là một nhân vật truyền kỳ, tổ sư gia ông đi khắp nơi hành dược, nghe nói đã muốn đắc đạo thành tiên, nhân gian gần như không còn tung tích của ông.

"Khách quan, người có hay không nói đùa đi," hần nói "Người nói lão nhân gia hần ở hiệu thuốc bắc của ta?"

Nhìn dáng vẻ của hần không giống làm bộ, lão giả trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, người trung niên kia cũng nhìn gã đến khó hiểu.

Bành Nhất Châm cười khổ nói "Các người là tìm làm người đi." có đùa không vậy? Nếu đại dược sư Lưu Công thật ở hiệu thuốc bắc của hần, hần sớm đem y quán xây ở ngoại ô Hà Trung huyện rồi, sẽ không để Lưu Công làm thầy thuốc tại nơi này, không đúng, hần hần là chạy một vòng hết tám huyện, sẵn dụng hết to cho thiên hạ đều biết.

"Hiệu thuốc này của ta, từ lúc khai trương đến bây giờ tổng cộng có ba người, không nói đến tuổi tác không đúng, cũng không có ai họ Lưu. . ." Bành Nhất Châm cười nói, lại lấy tay chỉ chỉ vào đồng bàn ghế, "Hiện tại chúng tôi phải đóng cửa, căn nhà này phải bán đi. . ."

"Bá phụ, Lưu Công hôm đó không có ra mặt. . ." Người trung niên thấp giọng nói, "Là một tiểu cô nương, hôm nọ là nàng bán dược ở trước cửa Đồng lão gia."

Bành Nhất Châm nghe được, lập tức biết người hần nói đến là ai, "Thập Bát Nương?"

Tiểu hỏa kế lưng vác một bao dược liệu chân ráo chân bước đi ra.

"Chường quây, ngài xem xem dược liệu đã đầy đủ chưa?" Hần hỏi.

Người trung niên vừa nhìn thấy hần, vẻ mặt kích động lập tức đi qua "Vị tiểu ca này, cho hỏi tiểu cô nương cùng người bán dược hôm nọ hiện tại đang ở đâu?"

Tiểu hỏa kế ngẩn đầu nhìn xem, lúc trước ở trước cửa Đồng lão gia, quý nhân nổi bật như bọn hần làm cho hần ấn tượng rất sâu sắc liền lập tức nhận ra người này, "Nga, người là vị chường quây ngày đó. . . ."

Hần nhếch miệng nở nụ cười, "Người vẫn là tới tìm mình rồi sao?" Nói xong nhớ tới cái gì liền tiếc nuối lắc đầu "Nhưng mà thật đáng tiếc, Thập Bát Nương đã đi rồi. . . ."

Nhìn thấy tiểu nhị nhận ra người trung niên, lão giả cùng người trẻ tuổi đều thật cao hứng, nhưng đột nhiên nghe được câu nói cuối cùng của hần, đều sùng sột. "Đi rồi?" Vương chường quây cũng sùng sột, thần sắc kích động đọng lại trên mặt, "Tới nhà ? Nhà nàng ở nơi nào?"

"Không phải, không phải, từ từ trước đã." Bành Nhất Châm có chút khó hiểu, vội nói "Các người rút cuộc là tìm Lưu Công hay là tìm Thập Bát Nương?"

"Lưu Công quả thực không ở nơi này? Lão già lúc này cũng có chút tin lời nói của Bành Nhất Châm, hỏi.

"Ta ước gì hần ở nơi này. . . . Lão nhân gia hần nếu thực ở nơi này ta sớm đã hét lên cho cả thiên hạ đều biết, còn giấu giấu điểm điểm làm gì chứ???" Bành Nhất Châm dở khóc dở cười, mặt khác nói đơn giản lại lịch của Cổ Thập Bát Nương, ". . . . Mở tiếp được, tiểu nương tử vì lo cho gia đình lại rất thông thạo bảo chế được liệu, ta liền thuê nàng làm bảo chế sư phó, mấy ngày trước đây chính là nàng đến chỗ Đồng lão gia bán được đi. . . ."

"Chính là nàng chính là nàng." Vương chương quỳ kích động hô, "Ta chính là mua được của nàng."

Bành Nhất Châm sắc mặt ngưng trọng đứng lên, trừng mắt nói: "Vị khách quan này, cái khác ta không dám nói, nhưng mà Thập Bát Nương bán được tuyệt đối không có vấn đề gì. . . ."

"Ta không phải ý tứ này." Vương chương quỳ thấy hần hiểu lầm, vội cười nói, "Ta chính là nghi ngờ ai, cũng không dám nói cao đồ của Lưu Công lão nhân gia hần làm được có vấn đề."

"Cao đồ của Lưu Công?" Bành một châm trừng lớn mắt, "Người là nói Cổ Thập Bát Nương?"

Ninh rề sản được cẩn thận bày đến, nghe Vương chương quỳ nói, Bành Nhất Châm vẫn há to mồm không khép được.

"Các người không phải đang nói đùa đi. . ." Hần lẩm bầm nói, "Thập Bát Nương là đồ đệ của Lưu Công. . . ."

"Nói như vậy, Bành chương quỳ cũng không biết tiểu nương tử kế nghiệp người nào?" Lão già hỏi.

Bành Nhất Châm lắc đầu, hần cũng hỏi qua.

"Nàng không nói nàng kế tục ai. . ." Bành một châm nói, trên mặt có chút buồn bực.

Kỳ thật Cổ Thập Bát Nương có nói qua nàng không có sư phó, đương nhiên những lời ấy hần tuyệt đối sẽ không tin, còn cho rằng có thể là vâng theo sư mệnh không nói, hiện tại xem ra hần càng tin tưởng phán đoán của chính mình.

Còn nhỏ tuổi, đã biết bảo chế được liệu, có thể liếc mắt một cái nhìn ra giả được mà người khác nhận không ra, bị hỏi kế tục ai thì mỉm cười thần bí. . . .

(Bát tỷ tỷ là cười khô a! người hiểu lầm rồi.)

Này hết thảy đều làm cho Bành Nhất Châm có điểm đáng ngờ tò mò, hiện tại đều có thể giải thích hợp lý, thật là quá hợp lý.

Nguyên lai là Lưu Công, đại nhân vật như vậy.

"Thật là tay nghề của Lưu Công?" Bành Nhất Châm còn có điểm không thể tin được, này cũng thật khó tưởng tượng nổi. . . .

Lão già gật gật đầu, trên mặt khó nén vài phần kích động, "Đúng vậy, lão phu dám cam đoan, đã tìm kiếm bốn năm nhân gian, tuyệt đối không sai. . . ."

Bành Nhất Châm trong lòng phiên giang đảo hải - sông cuộn biển gầm, chính mình cũng không biết mình nghĩ cái gì.

[phiên giang đảo hải - sông cuộn biển gầm: dôi sông lấp biển, thế mạnh như nước]

Tiểu nương tử này, có sư phó nổi tiếng như vậy dạy dỗ, lại gian nan đi bán được như vậy? Đem sư phó nói ra, làm cái gì cũng thuận lợi. . . .

Có lẽ đây cũng là một loại rèn luyện, Bành Nhất Châm gật gật đầu.

"Bành chương quỳ, như vậy vị Cổ tiểu nương tử này ở nơi nào? Có hay không nguyện ý dẫn chúng ta đến?" Người trẻ tuổi lúc này khẩn cấp hỏi.

"Này a, thật sự là không khéo." Bành một châm cười nói, "Nàng quay về nguyên quán(quê nội), trong nhà trường bồi thân mình không tốt. . ." Nói xong lại bổ sung một câu, "Ta mới tiễn nàng rời khỏi thành."

Vuốt cái mũi tâm tình tốt nhìn thấy này ba người vẻ mặt buồn bực.

Đến lúc ấy cần phải ra sức tiếp đón các người ở vị trí cao nhất, không thể như trước kia nữa.

"Nàng nguyên quán nơi nào?" Vương chương quỳ cùng lão già đồng thời mở miệng hỏi.

Bành Nhất Châm vào lúc này tỉnh táo lại, nhìn thấy ba người phút chốc trầm mặc.

"Thập Bát Nương đối với người nói, đây là Lưu Công Bí Chế?" Hần trầm giọng hỏi.

Nghe hán như vậy hỏi, lão già mỉm cười.

"Đúng vậy, lão phu có can đảm lấy trăm năm danh dự của dòng họ đảm bảo, tiểu diệt (con của em) cũng chưa từng nói dối, lúc ấy hán còn có một người cháu, cùng cháu trai ta ở đây, đều có thể chứng minh là Cổ tiểu nương tử chính miệng nói đây là Lư Công Bí Chế." Hán bộ dạng nghiêm chỉnh, tay hướng lên trời.

Đây quả thực là phát thệ(thề) , Bành Nhất Châm nhẹ nhàng thờ ra.

Trăm năm danh dự, kinh thành tới, Bành Nhất Châm có thể đoán được vị lão già này không phải chỉ hiểu biết một ít tiểu dược, nếu có dũng khí nói như thế, Bành Nhất Châm cũng an tâm, nói như vậy đích thật là Cổ Thập Bát Nương chính mình thừa nhận mà không phải lão già này phỏng đoán theo đơn được.

"Ta nghĩ Cổ nương tử lựa chọn tại địa phương kia bán dược, lại chính mồm nói ra Lư Công Bí Chế, nhất định là muốn xuất sư ." Lão già Ngay sau đó lại nói, "Cho nên, Bành chương quây."

Bành chương quây cũng không cần phải thay cổ nương tử che dấu thân phận .

Bành Nhất Châm cười khổ một chút, đồng thời trong lòng có chút ủy khuất, Cổ Thập Bát Nương thế nhưng không nói cho chính mình, mà là nói cho một ngoại nhân.

Nhìn đến vẻ mặt của Bành Nhất Châm, ba người liếc nhau, xem ra trước mắt này thân là chương quây đích hán tử, căn bản là chính mình thuê bảo chế sư phó lại không biết rõ lai lịch người ta.

Này liền cùng một người đột nhiên phát hiện chính mình tại góc phòng bố trí cái bệ không thu hút tảng đá nguyên lai là một khối bảo thạch.

(cái bệ: thời xưa đặt giữa gian nhà chính để đặt các đồ cúng tế khi có tế tự hoặc yến tiệc, mình nghĩ là nghĩa trước: cúng tế)

Mới vừa nghe hán nói hiệu thuốc này phải đóng cửa ? Chẳng phải là nói này bảo thạch đã muốn ném. . . .

Lão già khụ một tiếng, tuy rằng cảm thấy thực tàn nhẫn, nhưng còn phải lại một lần nữa hỏi Cổ nương tử đi nơi nào .

"Kiến Khang là nguyên quán của nàng, trong nhà nàng trưởng bối thân mình không tốt. ." Bành Nhất Châm mặc dù có chút ủ rũ, nhưng cũng không có giấu diếm nói.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Phong Động

edit: Từ Hoán Vũ

Cho dù che giấu cũng vô dụng, nhiều người như vậy hỏi nguyên quán của Cổ Thập Bát Nương, huống hồ Cổ Thập Bát Nương đã chính mình công khai thừa nhận là đệ tử của Lư Công, không hề giấu diếm, còn không bằng thuận nước giong thuyền.

Ba người từ tiệm dược của Bành Nhất Châm đi ra, nghĩ đến đi theo tiểu nương tử nàng chỉ thiếu chút nữa, bỏ lỡ có phần tiếc nuối, nhưng nói tóm lại vẫn là thật cao hứng.

"Gia gia, nếu Cổ tiểu nương tử vừa mới ra khỏi thành không bao lâu, không bằng chúng ta cấp tốc đuổi theo. . . ." Người trẻ tuổi nói.

"Không tốt." Lão già liếc mắt nhìn người trẻ tuổi một cái, trên mặt có chút thất vọng, cháu đích tôn của hán cũng coi như là nhân tài lớp trẻ, nhưng là luôn cảm thấy hán có chút khuyết điểm.

"Bành chương quây đã từng nói qua tiểu nương tử là trưởng bối trong nhà có bệnh, lúc này đang lên đường trở về nhà, chúng ta như thế nào liệu linh tiến đến chặn đường nói chuyện, thật sự quá thất lễ." Vương chương quây đối với đứa cháu đích tôn này rất yêu thích, vội mở miệng nói.

"Ngà, ta chỉ là muốn xem xem chúng ta có thể hỗ trợ cái gì không." Người trẻ tuổi mặt có hơi đỏ, ngượng ngùng nói.

Lão già nhìn hán một cái, "Tốt lắm, nếu đã biết Cổ tiểu nương tử đi nơi nào là tốt lắm rồi, hỗ trợ là một cơ hội hiếm có, tất nhiên phải làm."

"Gia gia, ngươi là muốn đi Kiến Khang?" Người trẻ tuổi lần này phản ứng rất mau lẹ.

"Đương nhiên muốn đi, " lão già vuốt vuốt chòm râu cười nói, "Nhìn đi, thuốc này đem bán rất nhanh sẽ thật náo nhiệt."

Nghe lão già nói như vậy, vương chương quỳ cùng người trẻ tuổi liếc nhau, đồng thời lắc đầu.

"Bá phụ," Vương chương quỳ trên mặt hiện lên vài phần ưu sầu, nhìn lão già nói, "Đoạn đường này chông chênh, không bằng chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi một ngày, ngày mai liền đi."

"Không được, " lão già không chút do dự liền cự tuyệt , tình ý sâu xa nói, "Hong Bàn, lúc này đây chúng ta phải đi gấp gáp và mời nàng về Bảo Cung Đường, nhất định phải vững vàng bắt lấy cơ hội này, quyết không thể bỏ qua, giành trước người khác giao hảo tốt với vị Cố tiểu nương tử này ."

Hắn vừa vuốt râu vừa cười nói, "Hơn nữa chúng ta cũng có cơ hội này, Hong Bàn, ngày nào đó sẽ chỉ một mình ngươi chiếm được cao đồ của Lư Công, nếu ta đoán không lầm thì đây là lần đầu tiên nàng xuất sư bán được... Hiện giờ không biết có bao nhiêu người đang chờ cơ hội cười nhạo Bảo Hòa Đường chúng ta."

Lão già nói chuyện vui sướng cười ha ha.

Vương chương quỳ cùng người trẻ tuổi cũng đi theo cười rộ lên.

"Gia gia(ông nội), cái tin tức tốt này chúng ta vì sao phải giấu diếm? Mấy bọn tiểu nhân trên nhảy nhót dưới khiêu khích, ta thật sự nén giận, chúng ta vì cái gì không lập tức nói ra , xem bọn hắn kết cục như thế nào" người trẻ tuổi có chút căm giận nói.

"Ngươi cho là tin tức này của chúng ta giấu được?" Lão già nhìn hắn một cái cười nói, "Hữu danh phải thắng lúc không động tĩnh a. . . ."

Người trẻ tuổi ngẩn người, "Gia gia, ý của người là người khác đã biết chúng ta bán thật là Lư Công được?"

Lão già gật gật đầu, nhìn thấy cháu trai tuy còn nhỏ tuổi nhưng cũng hiểu biết không ít chuyện thành nhai đạo(đường phố, khu phố), "Chỉ sợ đã không ít người hướng tới bên này. . . ."

Hắn thần sắc nghiêm túc, nhìn hai người trước mặt, "Cho nên, chúng ta phải nhanh một chút đuổi tới Kiến Khang, điều tra rõ lai lịch vị Cố tiểu nương tử này, nếu không thể mời nàng đến Bảo Hòa Đường của chúng ta, cũng phải thu mua một số lượng lớn dược tài(dược liệu) của nàng, nhớ kỹ, chỉ có thể giao hảo, tuyệt đối không thể đắc tội nàng."

Cái loại đại dược sư này, một khi đã đắc tội , bằng một câu nói của hắn, hoàn toàn có thể mượn vô số lực lượng dược hành hủy diệt một cái dược hành nhỏ nhỏ của ngươi, muốn cho hắn mượn lực lượng dược hành chỉ sợ đang xếp thành hàng. . . .

Nhưng mấu chốt là đắc tội nàng chính là đắc tội sư phó sau lưng nàng , kia mới chân chính là cao nhân.

Vương chương quỳ cùng người trẻ tuổi về mặt - nghiêm túc đều cho là đúng, nên không dám ngăn cản nữa, giúp lão già lên xe ngựa, hai người xoay mình lên ngựa, gío roi thúc ngựa mà đi.

Ba người vừa rời khỏi Tiên Nhân huyện, phía sau Hà Trung huyện tin tức đã đến chỗ Đồng lão gia.

"Ngươi thật không nhìn lầm?" Hắn hỏi một quản sự trước mắt, trong tay còn đang cầm cất một nửa dược liệu.

"Không có, thiên chân vạn xác, chính là Túc An - Bảo Hào Đường - Vương lão gia tử. . ." Quản sự khẳng định nói, hắn nghĩ mấy ngày trước đây Vương chương quỳ đến mua dược không có kết quả, trong lòng thực lo lắng, "Ngươi nói Bảo Hào Đường sẽ không tính toán chúng ta cái gì đi? Dù sao làm cho bọn họ bị té nhào, chúng ta cũng ít nhiều có điểm can hệ. . . ."

"Chúng ta là dược sư, cùng chúng ta có liên quan chẳng qua là dược liệu, chuyện của những người đó cùng chúng ta có cái gì can hệ" Đồng lão gia trầm mặt trừng mắt liếc nhìn quản sự

Quản sự phát hiện mình nói lỡ lời, vội cúi đầu nhận sai, không dám nói thêm lời nào nữa.

Đồng lão gia buông dược liệu trong tay, nghĩ đến chuyện này có hơi nhú mảy.

"Vương Nhất Chương. . . Nghe nói mấy năm nay hắn một lòng lấy dưỡng lão làm niềm vui, ngay cả đại môn cũng không ra, như thế nào đột nhiên đi đến Tiên Nhân huyện?" Hắn lẩm bẩm nói, ở trong miệng tái diễn, "Chẳng lẽ mấy ngày hôm trước mua là giả dược. . . . Không có khả năng, một cái giả dược làm sao có thể bắt hắn tự thân xuất mã, trừ phi. . . . Đồng lão gia sắc mặt kẻ biến , "Chẳng lẽ. . . ?"

Hắn mạnh mẽ đứng dậy, "Đồng Bình, ngươi nhanh đi, đi Tiên Nhân huyện tìm người kia. . ."

Hắn há mồm muốn nói, nhưng hết lần này đến lần khác nhất thời nhớ không nổi tên, cái kia nửa ngày, con làm cho quản sự cũng phải đỏ mặt hỏi theo.

"A. . là hiệu thuốc bắc Bành Nhất Châm khai mở. . ." Đồng lão gia dậm một chân rớt cục nói ra , "Mua dược liệu đem trở về cho ta."

Quản sự ngừng sững sờ, "Mua cái gì? Mua nhiều ít?"

"Ngươi xem rồi mua, tận lực mỗi dạng một ít. . ." Đồng lão gia nói, mặt khác thúc giục hắn nhanh đi.

Quản sự không dám chậm trễ, vội chuẩn bị xe đi, dọc theo đường đi trong lòng còn có chút kinh ngạc, hẳn tự nhiên biết Bành Nhất Châm, bắt quả là một cái linh y xuất thân giang hồ lang trung, dựa vào miệng lưỡi giỏi ăn uống mà thôi, nghe nói mấy ngày trước đây đùa giỡn chút thủ đoạn liền tay không chiếm được một tiệm thuốc rồi đi khai mở tiệm thuốc bắc.

Người tầm thường quá mức tác quái

Sau khi tiễn đưa ba người Kinh Thành - Bảo Hòa Đường, Bành Nhất Châm vẫn còn ngồi ở trước đại sảnh ngăn người, một chốc cao hứng, một chốc lại khổ sở, một chốc ngây ngô cười, một chốc lại cười khổ.

Thập Bát Nương là đồ đệ của đại dược sư? Đồ đệ của Lưu Công? Nghe nói Lưu Công không có đồ đệ, mười mấy năm trước hẳn đột nhiên biến mất, tất cả mọi người vì lão nhân gia hẳn không có người nối nghiệp cực kỳ nuối tiếc, nói như vậy hẳn biến mất mười mấy năm này, là để chuyên tâm dạy đồ đệ ?

Không đúng nha, lấy tuổi Thập Bát Nương ra xem , chung quy sẽ không sinh ra liền theo hẳn học đi?

Chuyện này đột nhiên rất thần bí.

"Uy, Bành Nhất Châm." Một thanh âm tại đỉnh đầu khi hẳn đang suy nghĩ.

Bành Nhất Châm hoảng sợ, ngẩng đầu vừa thấy nhận ra được ngay là đại quản sự Đồng Bình của nhà Đồng lão gia, người này đã quen phùng cao thái thấp (tâng bốc kẻ trên, đào thải người dưới), hằng ngày thấy bọn hắn tiểu thầy thuốc ánh mắt đều dài hơn, ở trên đỉnh đầu người ta mà nhìn, bành một châm luôn luôn nhìn hẳn không vừa mắt.

"Đồng đại quản sự a, con gió nào đem người thổi tới đây?" Hẳn tuy rằng trong lòng không được thoải mái, nhưng là biết người làm ăn hòa khí thì phát tài chính là quy củ, liền đứng dậy cười nói.

Đồng Bình hừ một tiếng, liếc mắt một cái đảo qua, liền nhìn ra hiệu thuốc này là muốn đón cửa thoát ra khỏi chiến trận.

"Như thế nào? Phải đóng cửa? Chiều cổ người một chút, ta vừa lúc thiếu chút dược liệu, vội vả dùng, người còn có cái gì dược liệu, đều một dạng ra điều kiện đi , " hẳn nói, "Động tác nhanh nhẹn lên, ta vội đây."

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Tranh Mua

Nếu lúc bình thường, Bành Nhất Châm tuy xem tiểu tử này không vừa mắt, nhưng là không nghĩ tới cùng hẳn náo động, nhưng hôm nay Bành nhất Châm trong lòng thật sự là không thoải mái, nhin không được thanh âm tức giận nói: "Thét, Đồng đại quản gia như thế nào hạ mình đến tiệm thuốc của ta mua dược tài? Thật sự là về vang cho kẻ hèn này a. . . ."

Thái độ này làm cho kẻ luôn được người tâng bốc như Đồng Bình nổi trận lôi đình.

"Đừng nói với ta những chuyện âm dương bất thường vô nghĩa, người bán hay không bán dược liệu? Bán cũng gói nhanh để ta tán thưởng, người thì làm gì cũng nhân rồi, nhưng ta chính là rất vội, không rảnh cùng người nói chuyện phiếm, không bán ta liền đi. . ." Đồng Bình mất kiên nhẫn nói.

Bành Nhất Châm con tức giận được kiềm nén đã thức dậy, đã sớm nhìn tiểu tử cả vú lấp miệng em (lên mặt nạt người) này không thuận mắt, càng miễn bàn hiện tại trong tay mình là cái gì dược, hừ hừ, Đồng lão gia, về sau Đồng lão gia là cái rắm gì. . . .

"Không bán" hẳn trừng mắt nói.

Đồng Bình sùng sốt, không đoán được sẽ bị cự tuyệt, nhất thời không nể mặt, "Bành Nhất Châm, người làm ăn kiểu gì đây?"

"Ta cứ như vậy làm ăn đây, dược của ta, ta thích bán cho ai thì bán, thế nào a?" Bành Nhất Châm hướng ghế dựa ngồi xuống, ngẩng cao đầu nói chuyện đầy tự tin.

Đồng Bình còn chưa từng trải qua đãi ngộ kiểu này, nhất thời tức giận đến thở râu trừng mắt.

"Người. . Người. . Trách không được tiệm thuốc này của người xuống dốc như vậy. . ." Hẳn nói, "Thuốc này của người chính là ném ra đường cũng không ai thèm nhặt. . ."

Bành Nhất Châm cười ha hả, vừa muốn nói chuyện, chỉ thấy ngoài cửa có hai người thăm dò.

"Xin hỏi, đây là tiệm dược Bành thị đúng không." Trong đó một mặt mũi mang ý cười cười hỏi.

"Phải" Bành Nhất Châm thanh âm không tức giận đáp.

Ngoài cửa hai người cũng không có bị thái độ của hắn dọa chạy, ngược lại một lòng tiến vào, vẻ mặt tươi cười, hai cặp mắt cau lại ờ ờ sảo nhào xem náo nhiệt

Bành Nhất Châm oanh một tiếng, "Nhìn cái gì đấy? Các ngươi có gì phải làm sao?"

"Mua được." Hai người trầm miệng một lời nói.

Đồng Bình cùng Bành Nhất Châm đều sùng sốt.

"Mua được?" Bành Nhất Châm một mặt nhìn túi được trước mắt, thôi, được này bất quá hắn không dùng tới, có thể bán được liền kiếm chút lời, vì thế vội đứng dậy, sửa sang lại quần áo, dùng thái độ của người làm ăn nên có hỏi, "Hai người khách quan muốn cái gì?"

Hai người kia cũng là cười một tiếng, hỏi ngược lại: "Ngươi nơi này có cái gì?"

Chẳng lẽ tới đùa cợt đi? Bành Nhất Châm mặt lại trầm xuống, một bên Đồng Bình cười khà khà.

Nhìn thấy Bành Nhất Châm mặt hừng, hai người vội cười làm lành, một mặt chỉ vào túi được trông trong.

"Vị lão gia này, thất lễ rồi. . . " Bọn họ khách khí cung kính nói, "Này. . . Này. . . Không biết ở đây còn có cái gì?"

Bành Nhất Châm hừ một tiếng, đem bao được dưới chân đá một cước, "Có cái gì? Đều ở chỗ này, các ngươi chính mình muốn cái gì. . . . "

Lời nói của hắn còn chưa dứt, chỉ thấy hai người kia ánh mắt sáng rỡ, đúng là vô lấy.

"Muốn" bọn họ miệng hô, "Chúng ta đều muốn. . . . "

Bành Nhất Châm cùng đồng bình giật nảy mình, làm cái gì vậy, ban ngày ban mặt đích cướp bóc. . . .

"Chường quây, không biết số tiền này có đủ hay không?" Trong đó một người rất nhanh lấy ra một túi to.

Bạc nặng trĩu tràn đầy một túi. . . .

Đồng Bình choáng váng, Bành Nhất Châm lại vào lúc này lấy lại tinh thần, mắt của hắn hơi híp mí, nhìn hai người xa lạ trước mắt này.

"Không đủ." Hắn đem bao tải dưới chân trong tay hay người kia trở về, cười nói.

Này. . . . Người này giả bộ cái gì? Đồng Bình có chút tức giận, túi bạc to này ít nhất cũng phải một trăm lượng, cái bao được này của hắn không vượt quá năm mươi cân chẳng lẽ đều là sơn tham(nhân sâm mọc trên núi), như vậy còn chưa đủ. . . .

"Tiên sinh. . . " Người nọ tay run lên, lộ ra bên trong một mảnh vàng óng ánh.

Trăm lượng hoàng kim Bành Nhất Châm mắt tròn to trong nháy mắt, một bên Đồng Bình cũng nhìn thấy, rất không hình tượng há to miệng.

Đây là có chuyện gì?

"Tiên sinh. . . " Người nọ đem túi tiền cất kỹ, lại một lần nữa đưa qua, "Mong tiên sinh hãy nể mặt nhận cho, chúng ta là tiệm chuyên bào chế được liệu Lư Châu Thụy. . . . "

Mong tiên sinh hãy nể mặt nhận cho? Đồng Bình cảm thấy mình nhất định là đang nằm mơ, có người cầm trăm lượng hoàng kim, chú ý, là hoàng kim, không phải bạc trắng, mua một bao được không tới năm mươi cân, thậm chí còn không có xem bên trong đều là cái được liệu gì, hơn nữa nói hãy nể mặt.

Cho người khác vàng, còn là người khác nể mặt nhận, hơn nữa, người khác này là Bành Nhất Châm, cái linh y gốc thô của một tiểu thị trấn.

Ta nhất định là đang nằm mơ, Đồng Bình dụi dụi mắt mình.

Lưu Công. . . . Nói như vậy, tin tức đã bị truyền ra. . . .

Bành Nhất Châm chịu đựng một cái nhảy đập trong lồng ngực , run rẩy bắt đầu tiếp nhận túi tiền vàng, trong đời hắn đây là lần đầu tiên thấy được nhiều vàng như vậy.

"Xin hỏi. . . " Ngoài cửa lại truyền đến thanh âm, đồng thời có ba người tiến vào, vẻ mặt kính cẩn cười, nhìn đến hai người kia trong tay cầm lấy bao được liệu thì lập tức ngưng lại.

"Vị tiên sinh này, " bọn họ bước nhanh đi tới, nhìn Bành Nhất Châm vội vàng nói, "Tiên sinh có ... hay không còn được?"

Bành Nhất Châm trong tay đang cầm túi vàng kia, người đã có điểm ngu si, nghe vậy toét miệng cười lùi lại phía sau chỉ một cái đường.

"Có, có. . . ." Hấn lẩm bẩm nói, "Ở nhà kho. . . ."

Lời nói của hấn chưa dứt, chỉ thấy ba người kia nhấc chân liền xông về phía hậu đường, kia hai người đã cầm bao to được liếc mắt nhìn nhau, thế nhưng cũng công bao được lên cùng theo sát vọt vào.

Đây không phải là thật sự. . . Đồng Bình đưa tay bấm mặt mình, đau. . . Hấn nhếch miệng thẳng đứng.

"Ta hỏi này, lão Bành. . ." Hấn muốn hỏi thật cẩn thận chuyện này là như thế nào, lại nghe thấy ngoài cửa lại truyền đến tiếng bước chân huyền ảo .

Không thể nào? Đồng Bình không thể tin đem tầm mắt hướng ra ngoài cửa.

"Chậm đã, ai cũng chó cuớp" Bành nhất châm giống như trâu ngu tỉnh lại, cổ họng rống lên một tiếng, hấn vung tay lên, "Được của lão tử không phải là bán như vậy. Đều dừng lại hết cho ta , nghe ta ra giá. . . . Tranh mua"

Trời chiều, ánh chiều tà chiếu vào tiệm dược Bành thị, thời điểm huyền ảo trong đại sảnh đã qua, náo loạn làm cái bàn lúc này cũng đã trái phải ngã nghiêng .

Đồng Bình đứng ngốc ở một góc phòng, dần dần cúi đầu nhìn trong tay mình có vài miếng bạc, bỗng dưng muốn khóc.[cho lòng nhẹ nỗi đau: ta thêm]

"Đã xảy ra chuyện. . . ." Đồng Bình lẩm bẩm nói, "Xảy ra chuyện lớn. . . ."

Hấn gắt gao nắm trong tay bạc của mấy người thừa dịp loạn thương tới vài miếng bạc rồi chạy khỏi tiệm dược Bành thị, mà ngay cả xe ngựa đều đã quên ngồi, hỗn loạn phía ngoài thành chạy tới.

Nơi này phát sinh hết thảy sự việc, người dẫn đến là Cố Thập Bát Nương thế nhưng không biết, bọn họ một nhà ngựa không ngừng vó, ngày đêm không ngớt, sau khi thay đổi hai con ngựa, rốt cục thấy được cửa thành Kiến Khang.

"Thập Bát Nương, gió nổi lên rồi. . . ." Tào thị vịn nữ nhi đem áo choàng buộc chặt, theo tầm mắt nữ nhi nhìn xem, "Trông cái gì đấy?"

Đầu mùa đông đám sương bao phủ xuống, dần dần rõ ràng thành trì kia mang theo một cỗ khí thế hào hùng đập vào mắt mà đến.

Kiến Khang, ta đã trở lại, Cố Thập Bát Nương trong lòng mặc niệm(lắm nhảm), gắt gao khóa ám thanh(thanh âm u ám) cùng áo choàng lại một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Tạm Trú

Bọn họ đuổi tới tộc trưởng Đại Trạch khi tộc trưởng còn một hơi thở.

Nhìn thấy ba người bọn họ, mọi người đều sửng sốt, tựa hồ không nghĩ tới lúc này bọn họ có thể tới.

"Nga? Thật mừng quá! Cả một nhà đều tới đây?"

Trong đại sảnh có rất nhiều hiếu tử hiếu tôn đang đứng, cầm đầu chính là con thứ của tộc trưởng, cũng chính là tộc trưởng tương lai, Cố Trường Xuân.

Khuôn mặt tiêu tụy đau thương hiện lên một tia kinh ngạc, hấn không đoán được các nàng nhanh như vậy đã tới rồi, hấn nguyên bản nghĩ các nàng nhất định sẽ bỏ qua tang lễ, nhanh nhất chỉ có thể đến lúc đắp mộ.

Phụ thân viết thư cho Tào thị là chuyện hấn biết, đó là hơn một tháng trước, đối với một nhà Tào thị, hấn nguyên bản không có cảm giác đặc biệt gì.

Mọi người trong tộc đều nghĩ, người trong gia tộc không có công hiến gì tự nhiên sẽ bị coi thường, huống chi người một nhà tự động xa cách nơi này.

Đối với phụ thân bệnh tình nguy kịch trung qui là vì hao tổn sinh lực vào người một nhà này Cố Trường Xuân có chút khinh thường, nhưng đối với quyết định của phụ thân hấn không nghĩ muốn ngăn cản, chẳng qua viết xong bức thư, phụ thân liền bệnh nặng, người trong nhà thỉnh y hỏi được thỉnh thần giải trừ tà khí, chuyện truyền thư hấn không để ở trong lòng, qua thật lâu mới nhớ tới, sau đó liền tùy ý giao cho người một nhà được nói tới, cũng chính là Cố Thập Bát Nương trong miệng Nhị thúc công.

Về phần phong thư này rốt cuộc lúc nào được gửi đi, hấn căn bản là không có để ý, nhưng việc này cũng không đại biểu hấn không biết nội dung trong

bức thư bị nhìn lén, hơn nữa thời gian truyền thư lại bị động tay động chân.

Về phần cửa hàng cùng nhà cửa, bất luận đối với kẻ nào, cho dù là một khoản tiền mà nói, cũng có đủ dụ hoặc.

Toàn bộ gia tộc lo lắng đến, cái bất động sản cùng cửa hàng này, theo lòng Cố Trường Xuân mà nói, nguyên ý bỏ ra vào thời điểm thích hợp để có thể sáng tạo nên giá trị của người tài.

"Gia gia. . . ." Vừa vào cửa Tào thị liền che mặt khóc, hướng Cố Trường Xuân thi lễ.

Cố Trường Xuân gật gật đầu, xem như nhận đại lễ. Ánh mắt của hắn dừng ở phía sau Tào thị, hai đứa nhỏ kia cuối đầu khóc, mặc kệ là chân tình hay giả ý, có năng lực trước khi phụ thân nhắm mắt liền tới, coi như là có tâm, sắc mặt của hắn không tự giác dịu đi vài phần.

"Nếu đã tới, nên gặp liền đi đi, phụ thân vẫn luôn nhớ nhung nhóm các người. . . ." Hắn trầm giọng nói.

Vừa nghe thấy hai chữ nhớ nhung, nước mắt Tào thị liền mãnh liệt trào ra, nàng chưa kịp nhìn đến người bên cạnh, nghiêng ngả lao đảo hướng nội đường mà đi, Cố Hải cùng Cố Thập Bát Nương vội theo sau

Một đám người ở nội đường đều đã thay xiêm y trắng, thấp giọng khóc nức nở, một người trong đó thấy cả nhà Tào thị khóc lóc tiến vào, không khỏi ngạc nhiên đứng lên.

"Các nàng như thế nào đã tới rồi?" Nàng không khỏi thì thào ra tiếng.

Cố Thập Bát Nương đỡ mẫu thân đi ra phía sau tám bình phong lúc này quay đầu nhìn, chuẩn xác không nhìn lầm, đang cùng phụ nhân kia tầm mắt chạm vào nhau.

Nàng tầm bốn mươi tuổi, khuôn mặt đoan trang, dáng người cao gầy, trang sức trên người sớm đã tháo xuống, trên đầu cài lên hoa trắng, kia một điều mi (lông mày đầy đặn), tâm tình khẽ động, không tránh khỏi làm cho Cố Thập Bát Nương quen thuộc, quen thuộc đến nỗi trong một khắc kia tìm có chút yên lặng.

Đã lâu không gặp.

"Đại bá mẫu. . ." Cố mười tám nương nhìn nàng, môi khẽ nhúc nhích, sau đó quay đầu theo sát Tào thị tiến vào.

"Nha đầu kia là. . . ?" Phụ nhân có chút sợ sệt, nhìn về phía tiểu cô nương trước mặt liếc mắt một cái, "Nàng không giống những gì ta nghe được?"

"Cô nương kia không phải là người nhà lão Tứ chứ. . . ." Bên cạnh có người thấp giọng nói.

Nga là nàng a, phụ nhân nghĩ tới, khéo miệng thoáng qua một tia khinh thường.

"Làm khó các nàng như vậy, còn có thể vượt qua gặp mặt lão gia lần cuối. . . ." Phụ nhân bên cạnh lấy khăn tay lau lệ, "Nhìn bộ dáng kia hình như là mấy ngày mấy đêm ngửa không ngừng vó chạy đến. . . ."

Nghe thấy lời nói tán dương đó, mày của phụ nhân liền nhăn lại, không khỏi dăng vạt khăn tay.

"Hừ, còn không phải là vì căn nhà cùng cửa hàng kia. . . ." Nàng có chút căm giận thấp giọng nói.

Lời của nàng thanh âm rất thấp, nhưng như cũ bị những người bên cạnh nghe được.

"Nhà Nhạc Sơn người ở chỗ này là vì cái gì?" Một cái giọng nữ thân nhiên nói.

Lão nương đang mất hứng đây, người nào không có mất mà tự tìm phiền phức vậy. . . .

Phụ nhân nhíu mi tròn mắt xoay người, bên miệng đã muốn phản kích lại lời nói kia nhưng sau khi nhìn đến người trước mắt, đúng lúc nuốt trở vào.

". . . Tam nãi nãi. . ." Nàng vội cúi đầu nói.

Bên cạnh là một phụ nhân bất quá ba mươi tuổi, lúc này toàn thân áo trắng, càng tôn lên khí chất như tiên, nàng cũng không nhìn thấy Quách thị đi tới, chỉ hướng vào phía trong ốc mà đi.

"Phi, tiểu hồ ly tinh. . ." Nhìn phụ nhân này đi xa, Quách thị mới ở trong lòng mắng một câu.

Thời điểm trời đổ mưa thì trong nội ốc có tiếng khóc vang lên, khoảng khắc tiếng khóc này lan tràn ra, toàn bộ gia tộc trong ngoài hết thảy đều là tiếng khóc.

Cố Thập Bát Nương ở trong một góc viện, theo mọi người cùng nhau quỳ xuống, nàng ngẩng đầu, khuôn mặt thấm đẫm nước mắt.

Từng không sai biệt lắm thời gian, địa điểm thì tương tự, nàng cũng trải qua một hồi tang lễ, mả tang lễ kia, nàng là nhân vật khóc lóc thảm thiết nhất. . . .

Đọc theo vận mệnh an bài tuy rằng thời điểm không đúng nhưng như cũ đi tới Kiến Khang, như vậy mệnh đã định tới thời điểm tang lễ kia có hay không tiếp tục tới. (những lễ tang của người thân khác a.)

"Nén bi thương a. ." Vũ gia phụ trách phát khăn tang trong miệng lập đi lập lại lời nói, nhanh chóng đem khăn tang đưa qua.

Nhìn vị tiểu cô nương này tại chỗ này không kiềm chế được khóc rống, vũ gia một đường đi tới nhìn thấy phần nhiều là làm bộ khóc thét, không khỏi nhìn nàng hơn hai con mắt.

Quần áo bình thường, cài trâm gỗ hoa trắng, mảnh khăn thướt tha.

"Tiểu thư nén bi thương, lão thái gia đã sớm vui cười đến miền cực lạc. . . ." Vũ gia không khỏi nhiều lời nói, cũng tự tay giúp tiểu cô nương này buộc khăn lên đầu.

Sau khi đắp mộ, trừ bỏ tộc trưởng kế nhiệm, những người khác đều rời khỏi Cổ gia Tổ Trạch năm dặm thôn trang, trở lại thành Kiến Khang.

Đẩy ra cánh cửa viện rung động kéo kẹt, một đồng tro bụi rơi xuống.

"Bởi vì sự tình phát sinh đột ngột, còn chưa kịp chỉnh lý. . . ." Vũ gia dẫn đường thân thể lắc mạnh, một mặt lại trừng mắt nhìn hai nha đầu mở cửa, "Vậy còn đứng đó làm cái gì, mau đi gọi người tới dọn dẹp. . ."

Hai cái tiểu nha đầu biau môi không tình nguyện nói: "Bọn họ mới trở về. . . Tìm ai đến bây giờ."

Tào thị được Cổ Hải đỡ vội cười nói: "Không cần, tự chúng ta làm là được rồi, chúng ta một năm chỉ trở về hai lần, đâu cần chỉnh lý lại nơi đây, các người đều đã mệt mỏi, nhanh đi nghỉ đi."

Thấy nàng nói như vậy, vũ gia kia cùng nha đầu cũng không khách khí, nói câu Tứ phu nhân có chuyện gì cứ việc phân phó chúng ta, liền nhắc chân rời đi.

"Muội muội nhìn cái gì đấy?" Cổ Hải giúp đỡ Tào thị vào cửa, nhìn đến Cổ Mười Tám Nương sớm đã đi vào, đứng ở trong viện ngơ ngác không biết nhìn cái gì.

Nơi này là nơi ở của Nhị thúc công, tiểu viện của Tây Khóa Viện đích xác là chỗ ở của bọn hắn.

Thời điểm tổ tiên phân chia tài sản, bọn họ cũng được chia một phần bất động sản, sau lại bởi vì gia gia(ông nội) của Cổ Thập Bát Nương định cư Tiên Nhân huyện, Nhị thúc công nghĩ muốn xây dựng thêm nhà cửa, liền thuyết phục bọn họ đem bất động sản bán cho hắn, tất nhiên phải cân nhắc chu đáo nơi ở mới của bọn họ, liền đem cái Tiểu Khóa Viện này chuyển nhượng cho hắn.

Sân trong so với nhà của bọn hắn ở Tiên Nhân huyện nhỏ hơn một chút, trừ bỏ thiếu mất giếng nước, những thứ khác đều đầy đủ.

Một đời kia Tào thị cùng Cổ Hải trước sau đều mất, cổ kỵ âm khí quá nặng, Cổ Thập Bát Nương đã bị đón vào nội viện, đã thật lâu thật lâu chưa đến đây nơi này. . . .

Chính mình một năm kia xuất giá, nơi này bị dỡ xuống, xây một cái sân khấu nhỏ. . . .

"Đã lâu không có tới, không được thấy cái gì. . . ." Cổ Thập Bát Nương vỗ về cây lựu trong viện lẩm bẩm nói.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Bái Kiến

Ngày thứ hai vào ở, Tào thị liền mang huynh muội các nàng đến chào hỏi một nhà Nhị thúc công, Nhị thúc công sớm đã không muốn hỏi sự tình, cũng không thấy người, dọn đến ngoài thành năm dặm thôn trang ở, trong nhà hết thấy sự vụ đều giao cho con độc nhất Cổ Nhạc Sơn, mà một nhà Cổ Nhạc Sơn thật sự rất bận rộn. Tiếp kiến các nàng chỉ có phu nhân của Cổ Nhạc Sơn.

Chẳng qua ngắn ngủi nói hai ba câu lời khách sáo, Đại bá mẫu Quách thị mỹ miều nằm ở trên giường tùy ý để cho một tiểu nha hoàn đám bóp xoa chân, mời trà xong liền tiễn khách.

Nàng tựa hồ rất không cao hứng, Cổ Thập Bát Nương lúc ra cửa, lần gặp mặt ngắn ngủi này, không vượt quá ba câu, nhưng biểu đạt rất rõ ràng cảm xúc của Đại bá mẫu.

Coi như một năm nhiều nhất trở về gặp mặt hai ba lần, chẳng qua chỉ ở chung có vài ngày ngắn ngủi, nói là thân thích, cảm tình cùng người đi đường cũng

kém không nhiều lắm, huống hồ tình trạng hai nhà ở cách quá xa nhau, đối với cái thân thích như vậy, rất lâu rồi Quách thị không tự giác quên mất.

Đĩ vắng đôi bọn họ bất quá là khinh rẽ không để trong mắt, nhưng lúc này đây khi nhìn về phía bọn họ, trong mắt lại hơn một phần thần thái, nhưng đáng tiếc chính là, thần thái kia không phải là vui mừng được gặp lại người thân, mà là chán ghét thậm chí là ghen ghét.

Tại sao vậy chứ? Bọn họ có chỗ nào đắc tội nàng sao? Cổ Thập Bát Nương như có điều suy nghĩ.

"Nương, ta nhớ rõ đi bên này chúng ta có thể trở về viện(ch...hehe... đừng làm chỗ này là bệnh viện, là tiểu viện của bọn họ a). . . ." Cổ Hải nhìn một cái cửa nhỏ bị che lại có chút khó hiểu.

"Tứ tiểu thiếu gia, đại thiếu nữ nãi nãi nàng sinh hạ tiểu tiểu thư, phu nhân vì nàng một mình cách sân, bên này làm tu dưỡng, tránh khai mở." Tiểu nha hoàn dẫn đường thiện tâm nói ra.

Tào thị cùng Cổ Hải gật gật đầu, trường tử Cổ Nhạc Sơn sớm đã thành thân, thứ tử dòng chính nữ đã được vài đứa(chắc là con gái của vợ lớn ông Nhị thúc công), coi như là một đại gia đình, là nên có một cái nơi ở riêng.

". . . Đại thiếu nữ nãi nãi nói phòng ở trong nhà quá nhỏ , chỉ có thể ủy khuất một nhà đại thiếu gia như vậy. . . ." Tiểu nha hoàn quơ đầu nói.

Phòng ở? Cổ Thập Bát Nương một mực yên lặng không lên tiếng bỗng chốc bùng tỉnh.

"Nương, Lần này tăng ti phụ (ông cố) tộc trưởng phân cho chúng ta căn nhà cùng cửa hàng, vậy phân cho gia đình Nhị thúc công cái gì?" Nàng lôi kéo ống tay áo Tào thị, thấp giọng hỏi.

Tào thị ngăn người, việc này nàng cũng không biết, liền lắc lắc đầu.

"Muội muội đừng nóng vội, chờ thêm trăm ngày nữa sẽ biết. . ." Cổ hải nghe thấy được lời nói, hần quay đầu lại mắt nhìn vào lỗ hờ trên cánh cửa, "Như thế nào so với chúng ta ưu việt hơn. . . ."

"Không nhất định là như vậy." Cổ Thập Bát Nương thản nhiên nói.

"Đi? Chẳng lẽ ngươi biết?" Cổ Hải tò mò mò hỏi, nhìn muội muội vạn phần chắc chắn.

Cổ Thập Bát Nương không nói gì, chính là cười cười

"Hải, qua đây coi... "tiếng gọi âm ỉ của một thiếu niên từ phía trước truyền đến.

Lúc này bọn họ đi đến khu vực của Tây Khóa Viện, đây là một cái sân trống trải, dùng để đỗ xe ngựa trong nhà khi khách đến thăm, giờ phút này nơi đây có năm sáu thiếu niên mười mấy tuổi, tụ tập cùng một chỗ thì thầm làm cái gì đó, một người trong đó nhìn thấy bọn họ, vươn cao tay lớn tiếng gọi .

Cổ Hải nhớ lại quá khứ, sắc mặt hơi biến đổi, lại cúi đầu, còn làm như không phát hiện.

"Hải, ngốc đầu gỗ này, lại đây, lại đây" đám kia thiếu niên thấy Cổ Hải cúi đầu không phản ứng, nhất thời có chút mất hứng, dứt khoát vung vẩy tay áo chạy tới.

"Mấy vị thiếu gia." Tào thị vội che ở trước mặt nhi tử nữ nhi (con trai cùng con gái), mang theo vài phần cười đối đám thiếu niên chào hỏi.

Cổ Thập Bát Nương đi qua xem nhận ra được thiếu niên mặt áo bào trắng là con út của Cổ Nhạc Sơn tên là Cổ Lang, năm nay mười hai tuổi, bởi vì trời sinh tính cách bướng bỉnh, còn nhỏ tuổi nhưng không chừa bất cứ việc xấu nào, năm đó chính nàng bị tiểu tử này khi dễ không ít.

"Mít ướt nhìn cái gì vậy?" Cổ Lang trừng mắt liếc nàng một cái, quát.

Cổ Thập Bát nương không có biểu tình gì dời đi tầm mắt, ánh mắt dừng trên người thiếu niên da thịt trắng nõn đứng bên cạnh Cổ Lang.

Nàng không khỏi hơi hơi sững sốt, trong ký ức một đời kia đột nhiên hiện hiện hình ảnh một khuôn mặt.

Đây là. . . . Cổ Ngư?

Đây là một nam hài hai từ không sai biệt lắm độ tuổi của Cổ Lang, tề mi tuần mắt, làn da trắng tinh, lúc này trên mặt mang theo ý cười nhàn nhạt.

Tầm mắt của nàng như cũ nhìn vào, thiếu niên kia liền lập tức phát hiện, tà nhãn đảo qua liếc nhìn một cái, Cổ Thập Bát Nương liền cúi đầu.

Đám thiếu niên kia cũng không để ý gì tới Tào thị, nhìn Cổ Hải bị giấu sau lưng Tào thị, trên mặt tràn đầy khinh thường cùng đùa cợt.

"Mấy hôm không thấy, còn tưởng rằng tiến bộ , vẫn là chỉ biết trốn phía sau người khác. . ."

"Quả nhiên là cái phế vật. . ."

"Hải, ngốc đầu gỗ, mau ra đây, làm mã kị cho ta. . ."

Bọn họ nhất ngôn nhất ngữ náo nhiệt nói, mà bên này Cố Hải chính là cúi đầu không nói tiếng nào.

"Nương, đi thôi." Cố Thập Bát Nương thân nhiên nói, nhắc nhở Tào thị sắc mặt đang lúc trắng lúc đỏ .

"Nga, tốt." Tào thị lấy lại tinh thần, có chút kinh ngạc mắt nhìn nữ nhi từ từ, lúc đám đám thiếu niên xông lại, tay của nàng liền gắt gao bắt lấy nữ tử đang đứng yên tại đó, trong dự liệu kia cơ hồ mỗi lần lên một lược diễn ra cảnh tượng đánh nhau, thế nhưng không có xuất hiện.

Nhìn mẫu tử ba người không nói một lời nào đã trực tiếp rời đi, một đám thiếu niên đã sớm chuẩn bị triển khai trận địa nhất thời há hốc mồm.

Giống như bọn họ không để ý tới ? Một đám hài tử ngơ ngác xem ta, ta xem ngơ ngác.

"Đầu ngọc gỗ này, hôm nay lại có lá gan thật lớn, dám không nhìn mặt tiểu gia ta" Cố Lang phục hồi lại tinh thần, giậm chân quát, "Đi đập hấn với ta. . ."

"Lục thiếu gia" Có người kéo hấn lại, chính là thiếu niên trắng nõn kia, "Hiện giờ giữa lúc tang kì, đầu ngọc gỗ này lại là một đũa ương bướng, nháo lớn có thể chúng ta cũng phải cùng chịu phạt, không bằng chờ thêm mấy ngày nữa, dù sao tiểu tử này cũng không đi, chúng ta còn có rất nhiều thời gian."

Thật vậy, ngày hôm qua có người nghịch ngợm đụng rớt một cái bình hoa, còn bị phụ thân nhéo bắt đi phạt quỳ, phải biết rằng trước kia chính là đập nát ba bốn cái bát quả là bị mắng chửi mà thôi.

Cố Lang gật gật đầu, vỗ đầu vai nam hài tử này tán dương, "Vẫn là tiểu Như người thông minh, bây giờ mà đánh tiểu tử kia đúng thật là không muốn sống, nháo không tốt chúng ta đều phải đi theo chịu thiệt , vậy đợi vài ngày nữa lại thu thập hấn"

"Cũng không nhất định phải đánh nhau a." Nam hài tử mỉm cười, gương mặt trắng nõn sáng lạn giống như nhật quang(ánh mặt trời).

"Vậy muốn thế nào?" Những người khác hỏi.

"Nghe nói lần này ngọc đầu gỗ ở đây không đi , còn tiến vào tộc học. . . ." Thiếu niên trắng nõn nở nụ cười, toan tính sự tình nhắc nhở nói.

Vừa nói vào tộc học, các thiếu niên ở đây đều lộ ra thần thái nhứt đầu.

"A, ta còn có Thập Thiên Tự chưa có viết. . ." Có người nhớ tới cái gì hô.

"A, tôi cũng vậy, ta cũng chưa có viết. . ." Lập tức rất nhiều người đều đứng dậy hô to, trong thanh âm mang theo kích động cùng với hờn dỗi.

"Thật sự là chán ghét, khó khăn lắm mới được nghỉ, còn cho bài tập làm gì chứ." Cố Lang nhử mảy nói, hiển nhiên cũng là nhớ tới chính mình chưa hoàn bài tập, nhất thời có chút mệt mỏi, tròng mắt liếc trắng nõn thiếu niên một cái, "Hảo hảo, nói cái này là muốn làm bại hoại ta đúng không?"

Trắng nõn thiếu niên tựa hồ đối với hấn lúc lạnh lúc nóng sớm thành thói quen , nghe vậy lập tức hiện lên nụ cười lấy lòng.

"Lục thiếu gia, bài tập ta đã giúp người viết xong rồi." Hấn nói.

Áo bào trắng thiếu niên lúc này mới thần sắc hơi hoãn, nhìn hấn vừa lòng gật gật đầu, "Không tồi, người càng ngày càng thông minh, yên tâm, lần này ta nhất định làm cho phụ thân đi thảo luận tộc học nói, cũng cho người đi đọc sách."

Trắng nõn thiếu niên cúi đầu, "Tiểu Ngư đàn độn, không dám cầu xa vời, có thể đi theo bên người Lục thiếu gia nhận thức vài chữ liền đủ đề. . ."

"Đừng dong dài. . ." Cố Lang mất kiên nhẫn khoát tay, "Ta đây còn không phải là vì chính mình, người học giỏi, ta cũng bớt chút phiền toái, mỗi ba ngày khảo sát một lần đều đem tiểu gia ta sấy khô. . . . Ai, đứng rồi, tộc học, người mới vừa nói tiến vào tộc học thu thập ngọc đầu gỗ kia. . ."

Hấn nhớ tới cái gì, nhất thời tinh thần sáng lạng, "Lần này là tộc trưởng lão thái gia đặc biệt phê cấp công danh cho ngọc đầu gỗ, bằng không đồ ngu si như hấn nào có tư cách vào tộc học. . . Hắc hắc, đồ ngu này. . . Làm cho hấn bị tiên sinh đá ra. . . . Như vậy ai cũng đừng nghĩ sẽ thay hấn nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Cơ Hội

Đây thật sự là một ý kiến hay, hấn càng nghĩ càng cao hứng, chủ ý này thật tốt, cứ như vậy thu thập tiểu tử kia, chính mình lại không liên can đến, quá thông minh, hấn như thế nào lại thông minh như vậy chứ.

Hấn cười to, vỗ vào vai thiếu niên trắng nõn kia một cái, lực đạo to lớn làm cho thân mình thiếu niên kia có chút không vững.

"Ha ha, vừa lúc tiểu Ngự ngời nhận được cái việc công danh này, dù sao cũng là cho nhà chúng ta, dù là ngời hay hèn đi, cũng đều giống nhau..." Cổ lang nói.

"Đa tạ Lục thiếu gia. . ." Thiếu niên trắng nõn cúi đầu mang theo tràn đầy cảm kích nói, ngẩng đầu, trong mắt rớt cuộc khó nén kích động cùng chờ đợi.

"Đi, đi, chúng ta tiếp theo đi chơi. ." Cổ Lang tâm tình tốt hô một tiếng, cả đám lũ lượt mà đi.

Thiếu niên trắng nõn chậm rãi đi theo phía sau, nhìn đám thiếu niên khí thế tao nhã đang đi phía trước, khóe miệng hiện lên một tia trào phúng.

Con người, sinh ra thật bất đồng, có những người cần đến thứ gì, không không cần để trong lòng lại có thể dễ dàng có được, mà người muốn có lại chỉ có thể đứng nhìn từ xa, giương mắt thiết tha chờ đợi, chờ một cái cơ hội.

Hắn tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội này, hắn tin tưởng, cơ hội này tới ở trong tay mình, so với ở trong tay Cổ Hải kia tốt hơn nhiều.

Thiếu niên trắng nõn quay đầu nhìn lại, quyết định hảo hảo nắm nó ở trong tay.

Cổ Thập Bát Nương đã đi vào trong ngõ hẻm cũng nhận không được quay đầu lại nhìn.

"Nương..." Nàng nhận không được hỏi, "Hải từ kia ... kêu là Cổ Ngự sao? Là đại bá phụ mang hắn từ bên ngoài trở về...?"

Tào thị hơi hơi sùng sốt, trên mặt có chút do dự.

Cổ Nhạc Sơn, con nhà phú quý, thời trẻ dời đi nơi khác, đã từng trải qua chuyện phong lưu, mười mấy năm trước, một dân phụ ở nông thôn ôm theo một đứa nhỏ quý trước cửa, lúc đó thành Kiến Khang xảy ra một chuyện trọng đại, chính bởi vậy làm cho Cổ Nhạc Sơn chấm dứt đường làm quan trước thời hạn, trở về nhà sinh sống.

Mà mẫu tử hai người, trước sự duy trì của tộc trưởng bị bắt tiến vào, không bao lâu, dân phụ kia bị bệnh nên mất, chỉ còn đứa bé này mèo chó một dạng, thế nhưng lại bình an vô sự lớn lên.

Xét thấy lai lịch đứa nhỏ này, người một nhà cũng không vui, Cổ Nhạc Sơn ngay cả gặp cũng không gặp cuối cùng cũng là Cổ phu nhân Quách thị, nhìn đứa nhỏ được mụ nha hoàn hành hạ không còn ra hình dáng con người, hơn nữa nhi tử bảo bối của chính mình lại thiếu bạn chơi đùa, liếc mắt một cái liền coi trọng đứa nhỏ vợ bé này, liền thuận tay thu về, đãi ngộ tự nhiên kém thiếu gia chính thất, chỉ là một thứ xuất thiếu cũng không bằng, nhưng ít ra còn có cái tên, không còn bị gọi là nghiệt chủng.

Việc này trong gia tộc cũng không phải gì bí mật, Cổ Thập Bát Nương biết được, Tào thị cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

"Người biết tên của hắn..." Tào thị cười nói, xoa nhẹ đầu nhi tử, nghĩ đến thân thể đứa bé kia, không khỏi có chút thổn thức(khóc thút thít), " Là, hắn cũng là ca ca của người, chỉ là..."

Nàng chần chờ một chút, thấp giọng dặn dò, "Chỉ là đừng có trước mặt người khác gọi hắn như vậy..."

Là sợ đại bá Cổ nhạc sơn cùng Đại bá mẫu nghe được mất hứng, Cổ Thập Bát Nương hiểu được gặt đầu.

"Tiểu tử kia là đi theo nịnh bợ Cổ lang"... Cổ Hải một bên hừ giọng nói, "Lại là một kẻ nhát gan, đánh nhau thì hô lớn gọi người đến, gặp nguy hiểm đều là tránh ở phía sau..."

"Đừng nói hắn như vậy" Tào thị xoa đầu nhi tử, thở dài, "Hắn thế nhưng còn là một đứa nhỏ"

một đứa nhỏ như thế, tuy phụ thân còn sống, còn không bằng không có đâu, có thể nói trên đời này hắn là người không nơi nương tựa, cô độc, không lấy lòng người khác, không tìm người dựa vào chỉ sợ không sống được.

Cổ Hải biết ý tứ của Tào thị, hừ một tiếng, chỉ nói "Tên kia đúng là đàn độn", vậy là kết thúc đề tài này.

Đàn độn? Tên kia tuyệt đối không đàn, nàng không khỏi quay đầu lại nhìn.

Cái khác không nói tới, chỉ nói việc thi Hương, thi Hội, thi Đình liên tiếp giành được Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên, đường đường là đệ nhất vị Tam Trạng nguyên Đại Chu triều, làm sao có thể đàn độn đây?

Đúng vậy, Cổ Thập Bát Nương ở trong trí nhớ mơ hồ kia, lúc đó nàng ở phía sau tám bình phong nhìn thoáng qua Trạng nguyên lang, cùng với thiếu niên yếu ớt vừa rồi giống nhau, chính là hắn.

Mặc dù là đại gia tộc, nhưng phát triển đến nay, đã là rất khó khăn, đám hậu bối vẫn không được võ cũng không xong, cá tôm hỗn tạp, đột nhiên xuất hiện một người lần đầu tiên trong tám năm thi Hương, thi Hội, thi Đình đều đứng nhất, đoạt cả tam nguyên trở thành Tam Trạng nguyên đầu tiên từ khi Đại Chu lập quốc tới nay.

Một năm kia Cổ gia vang danh cả nước, đã đem Cổ Thập Bát Nương xuất giá, tẩu tẩu cùng nhóm tỷ muội tặng không ít lễ vật, đó là lần đầu tiên nàng cảm thấy bị người khác nhìn cả ngày, tuy rằng việc này không thể ngăn cản nàng bị trượng phu chán ghét rồi vứt bỏ dẫn đến kết cục bị hù, nhưng nàng

vẫn nhớ kỹ tên Cố Ngự này, chỉ ít hẳn họ Cố, là ca ca trên danh nghĩa của nàng, mặc dù vị ca ca này căn bản không biết đến muội muội là nàng.

"Ca ca, huynh phải đọc sách thật tốt..." cố thập bát nương lẩm bẩm nói.

"Lại là nhãi, ta biết rồi, ta đây không phải chỉ đánh nhau một chút thôi sao". Cố Hải chìa tay gỡ đầu của nàng một cái, cười nói.

Cố Thập Bát Nương lấy lại tinh thần, trừng mắt nhìn thiếu niên ở trước mắt.

"Ca ca, mặc kệ người đỗ Trạng nguyên hay không, chỉ cần người hào hào sống tốt, là đủ rồi..." nàng không khỏi nói, nhìn ca ca trước mặt trong mắt mang theo cung chiều.

Đúng vậy, sau khi mất đi một lần, nàng biết cái gì là trân quý nhất, nàng không cầu ca ca có thể trở nên nổi bật, chỉ cầu hắn có thể bình an đến già.

"Ta đi ôn tập . . ." Cố Hải vừa vào cửa liền đi vào trong phòng ốc.

"Hảo, một mối thì phải nghỉ ngơi một lát. ." Tào thị ở phía sau dặn, trong mắt mang theo vài phần đau lòng, thế nhưng không có đề nghị hắn nghỉ ngơi mấy ngày sau đi học lại, nàng cũng biết, nhi tử lần này gặp được cơ hội rất hiếm có.

Qua trăm ngày, Cố gia tộc học sẽ mở lại, mặc dù là tộc học, nhưng không phải đứa nhỏ mang họ Cố nào cũng có thể tiến vào.

Bắt nguồn việc này là do Cố gia có một cái quy củ, không biết tộc trưởng bị cái gì kích thích, cảm thấy được gia tộc đệ tử không thể dựa vào che chở ngồi không hưởng lợi, cho nên ở bên trong gia tộc người đứng đầu chọn lựa cũng tốt, quản lý sản nghiệp đều là thi hành tuyển theo quy định, mà không phải cha truyền con nối như lệ thường, ví dụ như tộc trưởng Cố Trường Xuân hiện giờ, tuy rằng hắn là con trưởng của tộc trưởng trước đây, nhưng ngồi lên được cái ghế tộc trưởng này, cũng không phải thoải mái như vậy, mà phải trải qua tầng tầng cạnh tranh, khảo nghiệm.

Có cạnh tranh quy củ này, đối với các nhà mà nói, nhân tài liền trở nên quan trọng, cái này trực tiếp liên quan đến tương lai của bọn họ ở trong tộc nắm giữ quyền lực lớn nhỏ, cho nên tộc học liền phá lệ được hoan nghênh.

Con cháu đông đảo, tộc học sức chứa có hạn, bởi vậy tộc quy không khỏi quy định, tiến vào tộc học là dựa theo phân phối, căn cứ vào nhân khẩu, một nhà phân phối số người, nhưng tên này huyết thống xa lạ ở đây lại cần người học cho đủ số, bởi vậy, liền đi vào tộc học đọc sách, đối với một cái trưởng tử hoặc là người được sủng ái hoặc là người thông minh mà nói, không phải của hiếm lạ gì, nhưng việc này đối với con vợ kế hoặc đứa nhỏ không được cưng chiều mà nói, chỉ có cơ hội chứ không thể cầu.

Cố Hải có tên tất nhiên do thuộc vào một nhà Nhị thúc công, xét thấy Cố Nhạc Sơn con cháu đông đúc, lại nói tư chất của Cố Hải đương nhiên bị mọi người nghi ngờ, và lại bọn họ cũng không sinh sống ở đây lâu dài, bởi vậy tộc học này sẽ không lo lắng có tên hắn hay không, phụ thân quá cố tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng vẫn rất để ý, hắn vẫn cho rằng chính mình không có bản lĩnh làm liên lụy nhi tử.

Nhưng lần này tộc trưởng trước khi chết đặc biệt phê cho hắn một cái tên, này thật sự là chuyện tốt đáng mừng, cho nên Tào thị không chút do dự bán lấy của cải ở Tiên Nhân huyện lấy tiền mặt mang theo đến đây.

Tộc học, Kiến Khang tộc học, so với thư viện của tiên nhân huyện tốt hơn nhiều, nhận được cơ hội này, tương lai nhi tử thi đỗ lại càng cao.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Lộ trình.

Việc chấn hưng gia nghiệp tất cả đều đặt lên người nhi tử, Tào thị không khỏi khẩn trương hít vài ngụm khí. Đợi đến trăm ngày lão tộc trưởng, nàng yêu cầu cấp cho nhi tử tốt một chút, nhất định phải lấy nhiều chút tiền dầu vừng, Tào thị trong lòng nghĩ, xoay mặt nhìn nữ nhi.

Nữ nhi tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, chân mày nhỏ nhỏ khẽ chau lại, trải qua mấy ngày liền bốn ba, lại còn thức đêm khóc tang, sắc mặt càng thêm tái nhợt, thân mình càng thêm gầy yếu, tựa hồ một trận gió có thể thổi bay.

Tim Tào thị nháy một cái, còn muốn một sức khỏe tốt, không bằng cho nữ nhi một chút may mắn, cúng bái trước mặt thần phật, phù hộ cho nàng tránh được tai nạn.

"Thập Bát Nương, một mối không, mau nghỉ tạm đi..." Tào thị kéo tay nữ nhi, ngón tay thô ráp làm cho lòng nàng càng khó chịu, bất quá về sau sẽ tốt hơn, có phòng ở, mẩu chốt nhất là có cửa hàng, cái này đại biểu cho cuộc sống khởi thủy, nữ nhi cũng không cần tính toán cách mưu sinh.

"Về sau an tâm ở nhà nghỉ ngơi là được. . ." Nàng vỗ vỗ tay nữ nhi, thấp giọng nói.

Cố Thập Bát Nương đang suy nghĩ đến Cố Ngự, một đời trước nàng xuất giá liền làm tổ ở trong nhà, đừng nói người trong tộc, mà ngay cả người nhà Nhị thúc cũng nhận thức không được đầy đủ, càng không biết những người này sinh ra chuyện gì, theo quy củ mà nói Cố Ngự khẳng định không có cơ hội tiến vào tộc học đọc sách, vậy trước kia hần thi Hương, thi Hội, thi Đình liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên học vấn ấy là làm sao có được? Không phải là sao Văn Khúc hạ phạm, thiên phú dị bẩm đi?

Tiếp đó nàng nhìn đến Cố Hải, như thế nào mà một người thoát không khỏi số mệnh như Cố Hải lại có thể tiến vào tộc học, biết đâu cũng là tộc trưởng đặc biệt phê chuẩn, cùng với sự phát triển của số mệnh hiện giờ bất đồng chính là khi đó tộc trưởng còn chưa có chết.

Một đời mình trước kia chính là kẻ ngu ngốc đần độn, sống cũng vô ích, trong mắt cái gì cũng chưa xem, trong đầu cái gì cũng không nhớ...

Bị Tào thị đánh một cái thu hồi về thất thần, trở mắt nhìn nhà nàng đã muốn đi tới Kiến Khang, vận mệnh kia từng bước một tới gần, nàng muốn chuẩn bị tinh thần ứng phó, chuyện của Cố Ngự cùng nàng có quan hệ gì đâu, những chuyện tạp nham này có gì liên quan đâu, vì thế vội bỏ qua.

Nghe Tào thị nói như vậy, Cố Thập Bát Nương biết ý của nàng, nói rất đúng bọn họ sắp được đứng tên cửa hàng, có cửa hàng còn có tiền lời cố định, hơn nữa nghe nói đó là cửa hàng hương liệu, kinh doanh cũng không tệ lắm, tiền lời thực khá quan.

Nhìn Tào thị tuy là cố gắng kiềm chế, nhưng như trước che dấu không được vui sướng, Cố Thập Bát Nương không khỏi thở dài.

Phòng ở cùng với cửa hàng, thật sự thuận lợi như vậy vào tay sao?

Bây này sau, Cố gia bên kia đường liền bày đầy xe ngựa, nam nhân thì cưỡi ngựa đã đi xa, nhóm phụ nhân ngồi xe ngựa mới chậm rãi chạy.

Khoác lên mình áo choàng Cố Thập Bát Nương đỡ Tào thị xuất môn, cũng không có nhìn thấy ngựa chờ đợi các nàng.

Sắc mặt Tào thị rất khó xem, ngoài cửa vú già đứng chờ sắc mặt không được tự nhiên.

"Tứ phu nhân, lúc này nhiều người hỗn loạn, quân sự nhất thời đã quên, chúng ta liền đi thúc giục..." vú già thể nhưng không có sợ hãi mà là không chút để ý nói.

"Kia làm phiền các vị." Cố Thập Bát Nương nói, một bên từ trong tay áo xuất ra một xâu tiền đưa cho vú già. "Hôm nay ngày lạnh, mụ mụ đánh chút rượu ăn"

Đây thật đúng là mặt trời mọc lên từ phía tây sao nhóm vú già có chút ngẩn người, được Tứ phu nhân thưởng, đây là lần đầu tiên a.

"Ai, tiểu thư thật sự là tâm địa Bò Tát. ." Vú già lấy lại tinh thần, mặt mày hớn hở tiếp nhận tiền.

Có tiền hiệu suất chính là nhanh, chỉ chớp lát sau, một chiếc xe ngựa đã được dắt lại đây, mặc dù có chút cũ, nhưng hoàn toàn có thể thay đi bộ.

Lại nói lời cảm tạ, Cố Thập Bát Nương giúp đỡ Tào thị lên xe.

"Làm sao Tứ phu nhân hào phóng như vậy?" nhóm vú già chia tiền, tụ cùng một chỗ nói thầm.

"Có phải không phát tài đi" có người hỏi.

"Các nàng cô nhi quả phụ phát tài cái gì? Ta nói hần là bán phòng ở bên kia, trong tay bắt quá là so với trước kia nhiều hơn một ít, bắt quá không được bao lâu, liền lại..." Có người bĩu môi nói, một mặt đem tiền được phân ra nhét vào trong tay áo, "Vẫn là lợi dụng hiện giờ có bao nhiêu liền lấy bấy nhiêu. . ."

Ngồi lên xe, Tào thị thở dài, đây là ở dưới mái hiên nhà người ta có điểm không tiện, giờ thì tốt rồi, qua hôm nay, phòng ở của các nàng liền phân xuống dưới.

đến nhà mới, còn nhiều chỗ cần tiêu tiền thật sự, chỉ sợ tiền trong tay các nàng còn chưa có đủ đâu.

Tào thị nhịn không được ở trong lòng tính toán.

"Thập Bát Nương, về sau không cần thương tiền cho các nàng." Nàng thấp giọng nói, trên mặt hiện lên một tia cười khô, "Nên xem thường vẫn là xem thường chúng ta, không cần mấy đồng tiền này..."

"Con biết". Cố Thập Bát Nương gật gật đầu, hướng Tào thị cười trấn an, "Bất quá là ít chút những phiền toái không cần thiết..."

Thời điểm quay lại, Tào thị ngoài ý muốn bị Đại bá mẫu kêu ngồi chung một chiếc xe ngựa.

"Nàng kêu nương làm cái gì đi?" Cố Hải ngồi qua xe ngựa, nhìn một hàng dài đội ngũ xe ngựa nói.

Nếu nàng đoán không sai, hần là nói một chút về việc bọn họ sắp sửa phân nhà cùng cửa hàng.

Cố Thập Bát Nương vén rèm nhìn ra, an vị quay trở về. "Không biết, ca ca, người như thế nào đem áo choàng cời ra ? Mau mặc vào."

Mưa tuyết lúc này đã muốn biến thành hạt tuyết, vù vù bay xuống dưới, đâm vào trên mặt rất đau a.

Cố Hải buộc lại áo choàng xanh nhạt mặc khi xuất môn, hiện tại bị hấn tùy ý khoát lên trên tay.

"Làm sao lại yếu như vậy đâu, đây là đang trong xe.." Hấn ha ha nở nụ cười, không quên đưa tay giúp Thập Bát Nương buộc lại áo choàng "Nhưng thật ra người, mặt đều thối đỏ. . ."

"Chúng ta ở phía sau, để cho bọn họ đi trước." Cố Hải xốc lại mảnh xe, phân phó xa phu.

Xa phu lên tiếng trả lời, quả thực nhường cho các xe khác đi trước, sau đó mới chậm rì rì giục ngựa.

"Thập Bát Nương" Cố Hải vén rèm xe, mặt mày mang tươi cười tiếp đón Thập Bát Nương. "Đến nhìn xem đường phố..." lại đi phân phó xa phu, " Lại quay đầu hướng Thập Bát Nương cười... nói không chừng có thể nhìn thấy xiếc khi."

Cố Thập Bát Nương cười, ngồi vào bên cạnh Cố Hải, theo hấn chỉ bảo liền làm ra bộ dáng ngạc nhiên rất muốn xem.

Kỳ thật nơi này nàng rất quen thuộc, ở suốt gần tám chín năm, mặc dù làm dâu bên trong Thẩm gia, nhưng lâu lâu nàng cũng có xuất đầu lộ diện ra bên ngoài, nơi này nàng nhắm mắt lại cũng có thể đi một lần.

Bởi vì tuyết rơi, trên đường rõ ràng vắng đi rất nhiều, cũng không có nhìn thấy xiếc khi ảo thuật, chờ một chút Cố Hải có chút thất vọng, nhìn ngả tư đường mọi người muốn đi hết, gió cuốn hạt tuyết không ngừng xông tới, Cố Thập Bát Nương khuôn mặt càng ửng hồng, liền muốn hạ rèm xuống.

"Chờ mấy ngày nữa thời tiết tốt hơn lại mang muội cùng nương ra ngoài dạo..." hấn nói

"Khoan đã" Thập Bát Nương đưa tay ngăn lại, mắt nhìn về bên kia đường.

"Có gì tốt?" Cố Hải vội vàng đi theo xem.

Giữa trời đầy tuyết, một tiểu cô nương gầy đét quỳ trên mặt đất, trong lòng ngực ôm một cái nam hài loang lổ vết máu, không ngừng hướng người qua đường than khóc.

Nơi phồn hoa cũng có người ăn xin, trong lòng Cố Hải có chút kích thích.

"Thập Bát Nương" hấn muốn buông rèm, không cho muội muội mềm lòng khi nhìn đến cảnh tượng như vậy.

"Dừng xe." Thập Bát Nương lớn tiếng kêu

Quen hầu hạ quan gia, lão gia, phu nhân xa phu lập tức kéo mạnh dây cương, xe ngựa đột nhiên dừng lại làm cho huynh muội hai người đều ngã về phía trước.

"Thập Bát Nương, làm sao vậy?" Cố Hải đỡ lấy muội muội đang ngã trên người, lo lắng hỏi.

Cố Thập Bát Nương không nói gì, mà là xốc lên màn xe, kinh ngạc nhìn tiểu cô nương không ngừng đập đầu khóc dưới tuyết kia, mũi của nàng đau xót, nước mắt từng giọt lớn rơi xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Trợ Giúp

Vạn cầu các đại thúc đại nương, các lão gia các phu nhân. . ."

"Vạn cầu cấp chút ít tiền. . ."

"Vạn cầu cứu ca ca ta ."

"Vạn cầu cứu ca ca ta. . ."

Cố Thập Bát Nương nhắm mắt lại, trên mặt không rõ là nước mắt hay là tuyết thủy.

"Thập Bát Nương?" Cố Hải nhảy xuống xe theo nàng, lo lắng nhìn nàng.

Trên đường người đi đường vội vàng, không ai tại đây dừng lại một khắc vì tiểu cô nương đang khóc lóc cầu xin này, nhiều nhất là thoáng qua quãng đi ánh mắt thương hại.

Cái nam hài tử kia trên người đầy thương tích, hiển nhiên là chọc vào cái gì phiền toái, này thói đời, phương Bắc ngọn lửa chiến tranh lúc ẩn lúc hiện, trong kinh thành hoàng đế luôn luôn đau ốm, triều đình không xong, lòng người bất an, ai dám nhân sự đi trông nom chuyện người khác.

"Tiểu cô nương, ngươi làm sao vậy?" Cổ Hải cắn răng một cái, cất bước tiến lên hỏi.

Tiểu cô nương kia nghe vậy, giống như bắt lấy nguồn sống của rơm rạ, hướng về phía cổ Hải đập đầu phịch phịch.

"Thiếu gia, thiếu gia, ngài đại đại từ đại đại bị cứu ca ca ta. . ." Nàng khóc nói.

Cổ Hải được nàng đập đầu có chút hoảng hốt, có chút xấu hổ quay đầu nhìn Cổ Thập Bát Nương, đành phải kiên quyết từ trong tay áo lấy ra vài đồng tiền, đưa cho tiểu cô nương kia.

"Cấp. . . Cấp cho. . . Ngươi" hắn có chút cà lăm nói.

Đây là tiểu cô nương này lần đầu cầu được tiền, nước mắt nàng chảy bốn phía, vươn đôi bàn tay nhỏ bé đông lạnh đỏ ửng tiếp nhận mấy đồng tiền kia.

"Cám ơn thiếu gia cám ơn thiếu gia." Nàng khóc rờn nói.

Cổ Hải thô phào nhẹ nhõm, làm như vậy trong lòng muội muội có điểm dễ chịu đi? Hắn quay đầu lại nhìn, đã thấy Cổ thập Bát Nương bước đi tới.

Nhìn đến tang phục của thiếu niên thiếu nữ làm một hành động cầu xin rồi dừng lại, người qua đường đều tò mò nhìn qua, có bữu môi trào phúng có điểm cảm động.

"Ca ca ngươi làm sao vậy?"

Tiểu cô nương bị nước mắt làm mờ hai mắt, chợt nghe đỉnh đầu có giọng nữ ôn nhu hỏi, nàng run rẩy dùng tay xoa xoa nước mắt muốn xem khuôn mặt của người thiện tâm này.

Một đôi tay đã đưa qua đến, nhẹ nhàng đẩy nàng ra rồi phủ một cái áo choàng ngăn lên miệng vết thương phỏng ngựa bị giá rét làm tổn thương.

Dấu tay, dấu quyền, sưng đỏ màu đỏ màu tím một mảnh, đã muốn nhìn không ra bộ dáng gì, chạm vào lạnh như băng, không biết còn có hay không sinh cơ.

"Cũng là bị người đánh đập a. . . ." Cổ Thập Bát Nương lẩm bẩm nói.

Có nước mắt từ trên mặt thiếu niên kia rơi xuống, rất nhanh cùng tuyết xen lẫn vào nhau, không ai chú ý, mắt thiếu niên kia đã muốn giật giật thũng thành một cái khe hở.

"Đây là chút bạc, nhanh đi tìm đại phu đi." Cổ Thập Bát Nương đứng lên, đem hết thảy tiền ở trên người đều đem ra, đưa cho tiểu cô nương kia.

Bạc vụn chônchất một chỗ, tính toán sơ lược ít nhất cũng năm năm.

Tiểu cô nương không dám tin vào con mắt của mình, liền mở lớn mắt há to mồm sững sờ ở tại chỗ, ngay cả đập đầu nói lời cảm tạ cũng đều quên.

Cổ Hải cũng ngây dại, nhìn về phía muội muội trong mắt khó nén kinh ngạc, hảo. . . . thật hảo phóng.

Hiện giờ mua tiểu nha đầu này cũng bắt quá ba bốn lượng bạc là đủ rồi.

Cổ mười tám nương đã muốn xoay người lên xe, nhìn Cổ Hải còn đứng bất động dương tay kêu hân.

"Muội muội. . . Rất có tiền a. ." Ngồi trên xe, Cổ Hải ý vị thâm trường tầm tắc nói, một mặt chia tay, ra vẻ bộ dáng đáng thương, "Đáng thương trên người ca ca một đồng tiền cũng không có, muội muội thương chút ít đi. . ."

Bởi vì trước mắt đồng cảnh ngộ từng bị giống Cổ Thập Bát Nương, nghe vậy xi một tiếng nở nụ cười, chỉ còn lại đôi mắt hơi đỏ lên.

"Chúng ta tương lai còn có thể có thêm tiền." Nàng mang theo vài phần hờn dỗi vài phần kiên định nói, "Muội muội nhất định phải làm cho ca ca ngươi áo cơm không lo, nếu không sẽ lại. . ."

"Sẽ không như thế?" Cổ hải cười nói chỉ tay ra bên ngoài, "Sẽ không giống như vậy. . ."

"Sẽ không" Cổ Thập Bát Nương cất cao thanh âm nói.

Cổ Hải bất quá là hay nói giỡn, muốn bị xua tan bị thương của muội muội, không dự đoán được phản ứng của nàng lại lớn như vậy, hoảng sợ, vội theo lời của nàng gật đầu, luôn miệng xưng là, không có.

Tuyệt đối sẽ không còn như vậy, quỳ rạp xuống ven đường cầu xin cứu trợ, tuyệt đối sẽ không trơ mắt nhìn ca ca chết đi, Cố Thập Bát Nương cắn chặt môi dưới.

"Cám ơn, cám ơn ân nhân. ." Bên ngoài truyền đến tiếng khóc lóc kể lể của tiểu cô nương, xe ngựa đi càng lúc càng xa.

Cố Thập Bát Nương nhìn xuyên qua cửa sổ xe, tuyết rơi bay tán loạn trong không trung, bóng dáng tiểu cô nương kia quỳ xuống dập đầu rất nhanh đã không thấy tăm hơi.

Nếu như là một đời kia, có người cũng vươn tay viện trợ mình một chút, ca ca lâm nguy nhanh như vậy không thể chết đi? Vận mệnh của hân nhất định phải khác một lần cảnh tượng đó đi?

Không ai trợ giúp chính mình, vậy chính mình đến trợ giúp chính mình.

Đến gần tối, Tào thị mới trở về.

"Nương, Đại bá mẫu tìm người làm cái gì? Người vừa ăn cơm xong?" Cố Hải từ trong phòng đi ra, nhìn không được để sách trong tay xuống, vội hỏi.

Tào thị trên mặt hiện lên vài phần xấu hổ, nàng mạnh mẽ nặng ra một tia cười, "Ném qua. "

Nhưng không có trả lời câu hỏi của Cố Hải, lại hỏi vài câu bọn họ ăn chưa, ăn cái gì, tâm thần có chút hoảng hốt vào phòng.

Cố Hải có chút nghi hoặc nhìn phòng ở Tào thị, quay đầu gặp đối diện Cố Thập Bát Nương đứng ở cửa, trong tay còn cầm thư.

"Nương đã trở lại?" Nàng hỏi, một mặt cất bước muốn lại đây.

"Thập Bát Nương. . ." Cố Hải hướng nàng làm động tác chó lên tiếng, "Nương mệt mỏi, để cho nàng nghỉ ngơi sớm một chút đi. . ."

Là sợ nàng hỏi chuyện ngày hôm nay đi? Xem ra đáp án đều viết ở trên mặt nương. . .

Cố Thập Bát Nương cười cười, dừng chân.

Cố Hải thở phào nhẹ nhõm, không biết sao, hân cảm thấy hiện giờ muội muội tuy rằng như trước không thể nào yêu nói chuyện, nhưng có đôi khi nói ra trong lời nói thực khí thế bức người.

Hân cũng đoán được, hôm nay Đại bá mẫu kêu mẫu thân đi, khẳng định nói chuyện liên quan đến nhà ở cùng cửa hàng của bọn họ, hơn nữa xem ra kết quả vô cùng không như ý người.

Không ai nguyện ý ăn nhờ ở đậu sống qua ngày, nương cũng không ngoại lệ, kết quả này trong lòng nương nhất định rất khó chịu, nếu lúc này muội muội lại đi hỏi, hơn nữa muội muội chờ đợi như vậy để có thể có phòng ốc của mình, kết quả kia là thất vọng rồi. . . .

Cố Hải thở dài, đồng thời lại rất nhanh nắm tay, nhất định phải trở nên vượt trội.

"Ca ca, người cũng đi ngủ sớm một chút, mấy ngày nữa sẽ đến trường đấy. " Cố Thập Bát Nương nói, đứng ở trong ánh đèn đêm tĩnh cười.

"Được, ca đã biết, muội muội cũng đi ngủ sớm đi, đừng đọc sách lâu như vậy." Cố hải cười nói, khoát tay vào nhà từ đi.

Bóng đêm nặng nề, ba ngọn lửa nhỏ nhỏ thật lâu chưa tắt.

Đầu mùa đông, đám sương mù sáng sớm còn chưa có tiêu tán, quần gia mang theo nón dẫn mẹ con Tào thị đi vào gia môn của tộc trưởng.

Tào thị lại một lần nữa quay đầu lại giám sát chặt chẽ nhi nữ đang theo sát mình, bắt đầu dĩ thời dài.

"Thập Bát Nương, con trở về đi, con đi theo thế này, còn ra bộ dáng gì nữa." Nàng lại một lần nữa khuyên.

"Không." Cố Thập Bát Nương kiên định lắc đầu, nhìn Tào thị nhọt nhọt cười, "Nương, hôm nay nhiều người, người đừng sợ, con làm bạn người đây."

Tào thị thở dài, chính là con theo ta làm bạn ta mới cảm thấy được sợ hãi. . .

Hôm nay sáng sớm, nàng đã cảm thấy tâm thần bất định, hơn nữa ngày hôm qua nghe được ám chỉ kia, trong lòng liền càng thêm nặng trĩu.

Tộc trưởng cấp cho các nàng phòng ở tuy rằng vị trí hơi lạnh, nhưng tuyệt đối là một chỗ địa phương tốt, kết cấu lịch sự tao nhã, địa phương không lớn không nhỏ, địa phương như vậy, có người luyện tức cứ như vậy uống phí ở trong tay các nàng.

Tào thị không phải cái phụ nhân vụng về, tâm tư một nhà Cố Nhạc Sơn nàng xem đều hiểu được.

Quách thị ở trên xe liên tục nói cho nàng trong nhà có nhiều hài tử, lão gia lại muốn sinh thêm, không phải nhàn rồi tổn hao thừa lời.

Nàng biết tuy rằng không có chính thức nói chuyện phòng ở kia, chỉ sợ đã muốn không có duyên theo chân bọn họ .

Bọn nhỏ đỏ mắt ngóng trông, kết quả cũng là.

Nàng nên như thế nào nói cho bọn nhỏ, đôi mắt Tào thị nhin không được đỏ lên, cúi đầu che dấu.

Nhi nữ thông minh như vậy, chắc hẳn đã đoán được cái gì, bằng không cũng sẽ không thấy quản gia truyền lời tộc trưởng thỉnh nàng đi, không nên đi theo.

Nghĩ đến đây nàng cảm thấy có tất yếu dặn một chút nhi nữ, nhi nữ hiện giờ chính là nàng càng ngày càng nhìn không thấu .

"Thập Bát Nương, đến lúc đó con chớ nói lung tung. Nghe nương, nghe tộc trưởng. . ." Nàng hít sâu mấy hơi thở, cắn cắn môi dưới, "Thập Bát Nương, người đang dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Lui từng bước trời cao biển rộng, có một số việc đừng quá chấp niệm."

Không thể, cũng không có thể trở mặt một nhà Đại bá phụ.

Không có gia tộc chống đỡ, con đường tương lai của nhi tử sẽ rất khó đi, nàng sở dĩ ẩn nhẫn như vậy là vì lợi ích toàn cục từng bước thoái nhượng, còn không phải là vì không chọc giận người trong tộc, cầu cánh dực hạ một tia che chở nơi đây.

Đạo lý này Cố Thập Bát Nương đương nhiên biết, hơn nữa đã từng luôn luôn thờ phụng, nhưng nếu như nàng biết rõ lui từng bước là vực sâu vạn trượng thì sao đây???

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Thương nghị.

editor: An Diễm Diễm

beta: Thực Quỳnh

Cánh cửa trang nghiêm của đại sảnh mở ra, liếc nhìn một cái thấy bên trong đã có không ít người.

Mấy hôm nay đã có chút lạnh, trong đại sảnh đốt lên chậu than kèm theo từng đợt khí ấm áp thổi tới.

Trong đại sảnh quả thật rất náo nhiệt, tộc trưởng Cố Trường Xuân thân nhiên ngồi ở giữa, hai hàng còn lại là bảy người cầm quyền trong gia tộc, trong đó có năm người bằng tuổi Cố Trường Xuân, không biết là bị chậu than hun nóng hay là tinh thần tốt, mỗi người đều hồng quang đầy mặt thấp giọng nói chuyện với nhau thực náo nhiệt, chỉ có hai người

lớn tuổi ngồi phía trên là vẻ mặt đạm mạc từ từ nhắm hai mắt lại giống như đang ngủ.

Còn hai bên là chỗ ngồi của một vài phụ nhân cùng những người trẻ tuổi, đều là những người có chỗ đứng cùng tiếng nói trong tộc. Trừ bỏ có Nhạc Sơn cùng phu nhân hắn.

Cố Thập Bát nương nhìn lướt qua một lượt, đại đa số mọi người đều không nhận ra, hoặc chỉ là có ấn tượng thoáng qua, thực là đã nhớ không nổi một ai.

Tự nhiên có tiểu nha đầu đứng lên giúp mẹ con nàng cởi áo choàng.

Khi các nàng vào, tiếng nói chuyện trong sảnh cũng không dừng lại, cũng không có ai liếc nhìn các nàng đến một cái, xấu hổ hơn chính là nhóm các nàng không có chỗ ngồi.

"Nhạc Vân gia (gia đình Nhạc Vân.) tới đây..." Ngồi ở vị trí cao nhất, Cố Trường Xuân ' khụ' một tiếng, đánh gãy cuộc nói chuyện phiếm trong phòng.

Tào thị vội cúi đầu thi lễ, khóe mắt liếc nhìn qua bên cạnh thấy nữ nhi cũng như vậy mới thở phào nhẹ nhõm

Tiếng nói chuyện dừng được một khắc lại ong ong vang lên..

Cố Trường Xuân khụ hai tiếng, thanh âm mới biến mất.

"Nói ngắn gọn." Hắn quét mắt liếc qua mọi người một cái." Nhạc Vân gia đã đến đây, mới vừa rồi đã nói qua, gia phụ để lại hai phần sản nghiệp cho bọn họ, tất cả mọi người đều đã biết, Nhạc Vân gia người cũng biết đi."

Tào thị nghe vậy gật đầu lên tiếng trả lời : "là (đúng vậy), ánh mắt đục ngầu nói:" Đa tạ tộc trưởng chiếu cố..."

Nàng chần chờ một chút, mắt không tự giác nhìn về phía Cố phu nhân cách đó không xa, Cố phu nhân hướng nàng nháy mắt.

Tào thị gật gật môi, không biết như thế nào lại cảm thấy ánh mắt nữ nhi ở sau lưng sáng quắc, câu nói tiếp theo như thế nào cũng không mở miệng nói được. Nàng không biết rằng nàng có thể tiếp nhận được hay không sự thất vọng của nữ nhi...

Tào thị không nói gì, trong đại sảnh cũng có chút im lặng, trên mặt Cố phu nhân hiện lên một tia bất mãn, rõ ràng hung hăng trừng Tào thị.

Động tác của các nàng dừng ở trong mắt những người ở đây, những người này lập tức đoán được manh mối. Nhìn lại bộ dáng khúm núm kia của Tào Thị, trên mặt đều hiện lên một tia châm biếm cùng khinh thường.

Cố Thập Bát Nương vẫn cúi đầu tay không tự chủ được nắm chặt lại, tuy nàng không biết hôm qua Quách thị cùng nương nói những gì, nhưng xem vẻ mặt của Quách thị lúc này, hiểu ra nương muốn chủ động nhường lại căn phòng.

Ở trước mắt mọi người, thân nhiên đem nhường lại phòng ốc tộc trưởng cho mình cho người khác, đây không phải là huynh hữu đệ cung (huynh đệ nhường nhịn nhau) biểu hiện của một nhà hòa thuận vui vẻ.

Đây là chứng tỏ người mềm yếu, ngay cả tặng cho người căn nhà người đều giữ không được, người còn có thể làm được cái gì.

Khinh người quá đáng! Khinh người quá đáng! Cố Thập Bát Nương oán hận nhìn về phía Quách thị.

Nàng biết một nhà các nàng bị người ta khinh thường, ở trong mắt mọi người đều không có tiền đồ, nhưng này đều vì cha con bọn họ làm quan không thuận, mặc kệ thế nào, bên ngoài bọn họ đều chú trọng hình tượng, tuy rằng không kiêu ngạo không siểm nịnh, không có bởi vì nghèo mà khúm núm nịnh bợ.

Nhưng hôm nay, Quách thị lại bức Tào thị làm việc này trước mặt mọi người, chắc chắn khiến một nhà lưu lạc bọn họ bị người ta cười nhạo, mặt mũi hoàn toàn mất sạch.

Nàng nguyên bản nghĩ đến Quách thị bắt quá là phân cho Tào thị một căn phòng nhỏ bên dưới mà thôi, bọn họ thế nào lại nghĩ muốn làm cho một nhà của chính mình hoàn toàn khó xử, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì đối với chúng ta như vậy...

Tào thị hô hấp có chút dồn dập, hiển nhiên là trong lòng đang kịch liệt đấu tranh.

Mà chậm chạp không nghe được tiếng Tào thị nói tiếp, một người ở trung tâm khụ một tiếng.

"Cháu dâu, phòng này ở đầu tây phố, để không đã lâu, cái gì cũng không đầu đủ, nếu người ngu ở đó, chắc phải hao hao tu sửa một chút, người xem như vậy..." Người này nói, một bộ trịnh trọng nói chuyện nhưng tầm mắt không nhìn về phía Tào Thị mà hướng về bên Cố Nhạc Sơn.

Cố Nhạc Sơn nghe vậy trên mặt hiện lên ý cười đã định liệu từ trước, mà trên mặt Cố Thập Bát Nương cũng hiện lên một tia cười.

"Tôi..." Cố Nhạc Sơn một mặt nói một mặt đứng lên.

"Chúng ta nhất định phải tu sửa lại một phen, tu sửa thật xinh đẹp giống như nhà mới, không cô phụ tâm ý của lão tộc trưởng..."

Một âm thanh nhu mềm vang lên, mang theo tràn đầy vui sướng cùng cảm kích của nữ nhân, đánh gãy lời Cố Nhạc Sơn vừa nói, đầu nàng vừa ngẩng lên đã hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người trong sảnh nhìn qua.

"Cảm ơn lão tộc trưởng, cảm ơn tộc trưởng gia gia, cảm ơn các vị bá bá thúc thúc chiếu cố, Thập Bát Nương dập đầu tạ ơn mọi người."

Tiểu cô nương gầy tong teo kia quả nhiên nói chuyện, rồi quỳ xuống, tự nhiên dập đầu trước mọi người.

Cố nhạc Sơn cũng cứng lại, mới đứng lên được một nửa, bây giờ muốn đứng lên tiếp cũng không được mà ngồi xuống cũng không xong.

Có người ha ha nở nụ cười.

"Mau đỡ tiểu thư đứng lên, có tâm ý này là tốt rồi." Không biết ai nói.

Lời này vừa nói ra liền được hưởng ứng, trong đại sảnh có tiếng cười, cũng có âm thanh tán thưởng, liền có tiểu nha hoàn chạy tới đỡ Cố Thập Bát Nương đứng dậy.

"Khu..." Vị cảm quyền vừa lên tiếng kia trên mặt có chút xấu hổ, vuốt vuốt chòm râu," cái kia... hảo hài tử... tâm ý này của người mọi người đều biết... Chính là.... tu sửa căn phòng kia tốn chi phí không nhỏ..."

"Này không sợ..." Cố Thập Bát nương về mặt nghiêm túc.

Một bên quách thị dùng ánh mắt trừng Tào thị.

Tào thị có chút hoảng hốt, nhin không được đưa tay giữ Cổ Thập Bát Nương.

"Chúng ta nhất định sẽ hết sức tu sửa thật tốt, tương lai có thể thoải mái sinh sống, không quên ân tình của lão tộc trưởng." Cổ Thập Bát Nương vẻ mặt cảm kích, đôi mắt đều có chút đỏ lên.

Thoải mái ở lại...

Ánh mắt Quách thị hận không thể ăn thịt Tào thị, bên miệng cười lạnh, tốt, Tào thị, làm trò trước mặt ta quả thật rất tốt, giả dục được đứa nhỏ như vậy, nghĩ đến để cho đứa nhỏ này nói chuyện, liền có thể chính mình không nói gì hay sao. Chúng ta chờ xem.

"Hào hải tử." Người nọ thấy lời nói của mình lại một lần nữa bị cắt đứt, trên mặt có chút khó coi, tầm mắt rùng ở trên người tiểu cô nương này, đứa nhỏ này kích động như thế, vẫn là... Có ý?

"Cháu dâu." Hắn dời tầm mắt đến chỗ khác, nhìn khuôn mặt của tào thị nói" Là thế này, cái sân cách nơi này hơi xa, lại để không đã lâu, cái gì cũng đều không đầy đủ, ba người nhà các người bảo trụ không chặt chẽ, không có được nhân khí, giữ không được tòa nhà, còn nữa..."

Hắn ý vị thâm trường cười, "Hải ca lại vừa muốn đọc sách... nơi đó cùng tộc học có điểm xa...:

Hải ca còn đọc sách, những lời đó truyền vào tai Tào thị, cả người nàng không khỏi run lên, mang theo vài phần sợ hãi ngẩng đầu.

Cổ Thập Bát Nương cũng ngẩng đầu lên, nhìn trường bối trong tộc trước mặt, khóe miệng hiện lên tia cười lạnh.

Dùng ca ca để tạo áp lực cho nương sao? Loại biện pháp từng bước đánh vào mệnh của bọn họ, dùng trên người cô nhi quả phụ bọn họ, thật sự là quá lãng phí.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Nhượng bộ

Làm cho nàng thối lui, nhượng bộ?

Lúc này đây dù cho phía trước là núi đao biển lửa, cũng đừng mơ tưởng làm cho nàng lui về sau nữa bước.

Tào thị muốn nói, Cổ Thập Bát Nương đưa tay giữ chặt nàng. "Cùng một con phở có gì phải lo lắng?"

Nàng nhẹ giọng cười, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía người này, "Vị này. . ." Nàng không nhận biết người này, cũng không biết nên xưng hô như thế nào.

"Lục thúc công. . ." Một giọng nữ lạnh lạnh không nhẹ không nặng đột nhiên vang lên.

Có người chỉ điểm cho mình? Mà còn đúng lúc này, phải biết rằng lời của nàng phát ra rất bình thân, người nghe không chú ý cũng cho rằng là giọng điệu khi nói chuyện bình thường mà thôi.

". . . Lục thúc công thật sự là nói đùa. . ."

Cổ Thập Bát Nương nói, ánh mắt nhẹ nhàng đảo qua. Trong góc đại sảnh, một vị phụ nhân mặc tố y đang cúi đầu đọc sách, tựa hồ mọi việc trong đại sảnh đều không quan tâm, nàng cúi đầu, không thấy rõ bộ dáng, toàn thân tản ra khí chất trang nhã ung dung. Nghe được thanh âm của nàng, trong đại sảnh rất nhiều người đều hướng tầm mắt lại đây, nhưng chỉ là ngăn ngừn thoáng nhìn, liền vội dời đi, tựa hồ có chút kiêng kỵ. Mà ngay cả Quách thị vốn tầm mắt đang phần nộ nhìn đến nàng nơi này, cũng vội vàng thu lại. Nàng là ai?

Cổ Thập Bát nương trong lòng hiếu kỳ, nhưng mà lúc này không phải lúc tìm tòi nghiên cứu, lập tức tập trung tinh thần đối với người ngay trước mắt..

". . . Thời điểm ở Tiên Nhân huyện, học đường Thiết Lạp mở ra ở dưới chân núi ngoài thành, mỗi ngày giữa trưa đều phải mang cơm đi, muốn nói xa, nơi đó mới nói xa đi. "

Tiểu cô nương mặt giãn ra mà cười thanh, lời nói lưu loát, ánh mắt trong suốt, tựa hồ chính là đêm một sự thật vui vẻ nói ra ???

Trong đại sảnh liền vang lên tiếng cười, còn có người tỏ vẻ rất ngạc nhiên hỏi câu học đường Thiết Lạp sao? Nghe nói học đường rất có danh. . .

Truyện lại lệch ra khỏi ý định ban đầu, Lục thúc công thần sắc trên mặt biến đổi không ngừng, không biết nói cái gì mới tốt. Tầm mắt của hắn đặt ở trên người Tào thị rất cục dờn đi, nhìn về phía tiểu cô nương. Tiểu cô nương này nếu không phải ngẫu nhiên nói ra, thì chính là cố ý... Lục thúc công chắc chắn, tiểu cô nương này nhất định đã biết. Cố Thập Bát Nương thấy hắn nhìn qua, đối với hắn cười.

"Và lại học ở trường vốn là chuyện hiển nhiên, nào có vì đường xa, sẽ không đi đọc sách..." Nàng ý cười càng nhẹ

"Nếu như ngay cả đường đều đi không được, ca ca ta sớm cũng không cần đọc sách, quả thực là cô phụ sự kỳ vọng của tộc trưởng gia gia ... Lục thúc công, người nói có phải hay không?"

"Phải." Lục thúc công da mặt có chút cứng nhắc, giọng gao đáp.

"Tốt lắm." Tần tộc trưởng cố Trường Xuân vẫn lặng im không nói một lời, tầm mắt của hắn không chút để ý đảo qua trước mặt mọi người, khoát tay áo, "Chuyện này đã nói đến nơi đây. . ."

"Kia." Cố Nhạc Sơn rốt cuộc nhin không được mở miệng muốn hỏi.

"Vậy thì tính cái gì? Phòng ở này rốt cuộc là vẫn là cấp một nhà Tào thị?"

"Nhạc Sơn" Cố Trường Xuân trầm giọng nói, một mắt nhìn Cố Nhạc Sơn bất mãn "Nhạc Văn mất, người làm huynh trưởng, phải chiếu cố nhiều hơn tới các nàng. . . chuyện tu sửa phòng ở liền giao cho người, nên xài bao nhiêu tiền, công quỹ bỏ ra."

Lời này vừa nói ra, Tào thị khó nén kinh hỷ trên mặt, rất kinh hỷ, nhưng khi nhìn đến ánh mắt oán hận của Quách thị bên kia sắc mặt của nàng lại âm ảm đi xuống.

"Phải" Cố Nhạc Sơn có chút ừ ừ nói, chuyện này xem ra cũng chỉ có thể như vậy.

"Sao lại thế này?" Cố Trường Xuân lướt nhìn nha hoàn đang hầu bên cạnh, trầm giọng nói

"Không thấy Tứ phu nhân và tiểu thư còn đứng sao?" Cố Thập Bát Nương trong lòng buông tiếng thở dài, nguyên lai lão nhân gia ngài chú ý tới, chính mình lại đã quên.

Bọn nha hoàn lúc này mới vội vàng an bài chỗ ngồi, Tào thị nhiều lần nói cảm ơn, sợ hãi ngồi xuống, Cố Thập Bát Nương vẫn như trước đứng ở phía sau nàng.

"Phòng ở cứ như vậy" Cố Trường Xuân chậm rãi mở miệng nói, "Mặt khác còn có một cái cửa hàng, chính là lầu hương liệu có chút phát đạt đi."

Đa số mọi người đều đã biết, lời này nói ra, trừ bỏ vợ chồng Cố Nhạc Sơn có chút khấn trương ra, những người khác không có phản ứng gì.

"Cái này giao cho Cố Nhạc Sơn xử lý, Tào thị người có đồng ý hay không?" Cố Trường Xuân nói, nhìn về phía bên này, ánh mắt cũng không có ngừng ở trên người Tào thị, mà dừng ở Cố Thập Bát Nương phía sau nàng.

Với Tào thị mà nói, chuyện phòng ở vừa rồi có chút ngoài dự kiến của nàng, nàng vội đứng lên.

"Là, xin nghe theo sự an bài của tộc trưởng." Nàng vội nói, lời này nói ra có chút đặc biệt, lại thấy Cố Nhạc Sơn cùng Quách thị thần sắc cuối cùng cũng hòa hoãn, trừng mắt nhìn nàng một cái, coi như người thức thời. Nàng còn không có thở ra, chợt nghe phía sau Cố Thập Bát Nương lại mở miệng, sợ tới mức nàng bất chấp lễ nghi quay đầu lại liền thấp giọng khiển trách

"Thập Bát Nương. Câm miệng. ."

Cố Thập Bát Nương lời cũng đã nói ra "Nếu phải làm phiền Đại bá phụ, vậy lúc này phân chia một nửa lợi tức. . ."

Cố Thập Bát Nương nói, nói xong mặt mang cảm kích hướng Cố Nhạc Sơn bên kia thì lễ, ". . . Không biết năm thành như thế nào? Có thể hay không ít chút, Đại bá phụ có chuyện cứ nói. ."

Trong đại sảnh lại một lần nữa có người cười rộ lên, Cố Nhạc Sơn nghe vậy cái mũi đều có chút đỏ. Nàng nói cái gì? Chia cho ta năm thành? Còn bày ra dáng vẻ hào phóng như thế, có làm hay không a? Nàng nghe không hiểu tiếng người sao?

"Thập Bát Nương, tộc trưởng còn chưa nói hết đâu, người chen vào nói cái gì, thật không có quy củ" Quách thị nhin không được nữa trừng mắt trầm giọng quát.

"Tộc trưởng còn chưa nói hết sao." Cố Thập Bát Nương không sợ hãi chút nào nhìn nàng cười, "Ta nghĩ đến nói xong, đây không phải là hỏi ý kiến ta sao." Nói xong vội hướng tộc trưởng thì lễ, mang theo áy náy nói, "Thập Bát Nương thất lễ, xin hãy gia gia nói tiếp đi. ."

Cố Trường Xuân nhìn nàng một cái, bên miệng hiện lên ý cười. "Một khi đã như vậy, vậy nghe ta an bài." Hắn thần nhiên nói

"Cố Nhạc Sơn quản lý cửa hàng hương liệu, mỗi tháng sẽ chia ra cho các người một phần tiền lãi, Cố Nhạc Sơn lấy năm phần, còn lại quy về công quỹ. . . Hẳn nói xong liền nhìn về một người phía dưới, ". . . Đại Tào huynh đệ, thủ tục này người giúp bọn hắn phân công. . . Liền từ tháng sau bắt đầu đi."

Lúc này đây dĩ nhiên là chưa cho các nàng cơ hội nói chuyện. Cố Nhạc Sơn cùng Quách thị lộ ý cười thỏa mãn. Một thành? Cố Thập Bát Nương không khỏi cân nhắc môi dưới. "Thập Bát Nương" Tào thị cảm cô tay của nàng, hướng nàng lắc đầu. Cố Thập Bát Nương nắm tay, cuối cùng vẫn là buông lỏng ra, được rồi, kết quả này tính không tồi. .

"Thập Bát Nương. " Cố Trường Xuân ngồi ở phía trên đột nhiên mở miệng kêu, tay vỗ nhẹ ly trà nhìn qua, "Chính là có lời gì muốn nói?"

Đây là. . . . Cố Thập Bát Nương có chút ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn nam nhân trên mặt thần sắc vẫn thản nhiên, đột nhiên nhiều ra, một giọng châm chọc cùng cười nhạo. "Thập Bát Nương, thế nhưng đối với sắp xếp của ta không hài lòng?" Hần nhàn nhạt nói.

Cố Thập Bát Nương nhìn hần, nguyên bản bàn tay buông ra lại nắm chặt, một cỗ tức giận theo đáy lòng dâng lên. Hần đây là buộc mình chính miệng nói ra vừa lòng? Ở ngoài sáng biết rõ nàng không hài lòng tình huống lại còn muốn hỏi trước mặt mọi người như thế, đây là khiêu khích, đây là trào phúng, đây là muốn chính mình cúi đầu. "Ta nghe tộc trưởng an bài." Cố Thập Bát Nương hơi hơi nâng cằm, nhìn tộc trưởng, ngừng một chút nói, "Nhưng là ta không hài lòng."

Vốn mọi người đã muốn chuẩn bị đứng dậy giải tán nghe vậy đều là sững sốt, đều mang theo vài phần hưng phấn nhìn qua. Thì ra việc này còn không có chấm dứt, lúc này mới đến cao trào.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 67: Trách tội

Lời vừa nói ra, bên trong đại sảnh một trận an tĩnh.

"Thập Bát Nương, thật lớn mật!" Cố Nhạc Sơn quát, "Mau và miệng nàng! Như thế không có quy củ!"

Hần chuyển hướng nhìn sang Tào thị, không chút nào che giấu bản thân đang tức tối. "Tào thị! Ngươi giáo dưỡng nữ nhi như thế nào? Mất không có trường bối, không biết tiến lui!" Hần trừng mắt quát, nhìn như hận không thể tự thân mình và miệng.

Không thể trách hần tức tối như thế, bọn hần là nhất phòng, nếu như hần không gánh vác mẹ con các nàng, hôm nay Cố Nhạc Sơn hần liền mất mặt trước tộc nhân! Hôm nay phu thê bọn hần ngồi đây, đại đa số người đã đoán được này phòng ở cửa hàng phải phở thác cho bọn hần, không nghĩ đến, mẹ con họ kẻ xướng người họa giả ngốc liền làm đảo lộn trật tự. Mẹ con bọn họ, tới nay vẫn là an phận thủ thường, thực chất bên trong cũng là được một muốn mười không biết tốt xấu! Rất quá phận! Rất mất mặt!

Cố Nhạc Sơn nổi giận ý nghĩ có chút lẫn lộn, không thể tưởng được, căn bản hần không nghĩ đến, tính toán ban đầu, việc nhường mẹ con họ như thế nào trong mắt mọi người đã không nói nổi, như thế nào rơi vào thế ngưng ngừng.

"Đại bá bớt giận, tộc trưởng bớt giận, đều là ta không tốt. . ." Tào thị bị nữ nhi dọa đến choáng váng, lại nhìn... Cố Nhạc Sơn nổi giận, lập tức liền quỳ xuống. Nhưng lại bị Cố Thập Bát Nương đưa tay giữ chặt.

"Ồn ào!" Cố Trường Xuân vẫn ngồi thản nhiên miệng hiện ý cười nhạt, ngay lập tức nhìn cảnh tượng hỗn loạn, hần vỗ vỗ bàn, "Đều yên lặng chút!" Cố Nhạc Sơn lúc này mới bực tức thôi nấc chữ.

"Đừng sợ, đến, đến, các ngươi đều ngồi xuống." Cố Trường Xuân cười nói, "Chúng ta đều nghe Thập Bát Nương như thế nào bất mãn, lại có cái tính toán gì. . . . Thập Bát Nương nhất định là cảm thấy ta bố trí bất công?"

"Rõ ràng là chỉ đích danh cửa hàng giữ lại cho chúng ta, giờ lại cấp cho người khác, vậy là đúng?"

"Ta đây hỏi ngươi, này cửa hàng nếu cấp các người, ai sẽ xử lý? Ngươi? Mẹ ngươi? Hay ca ca đang đọc sách của ngươi?"

"Ta hỏi ngài, các người biết kinh doanh, các người biết việc buôn bán sao?"

Bọn hần hai người một câu đến một câu đi, thanh âm càng lúc càng lạnh, khuôn mặt cũng càng lúc càng đáng sợ. Bên trong đại sảnh mọi người biết tộc trưởng đang tức giận, đều im lặng không nói.

"Các ngươi nhìn đến lợi nhuận của nó, cũng biết nó cần bỏ vốn? các ngươi có tiền sao?"

"Các ngươi có thể để cho người khác tin? Các ngươi có thể lưu được cửa hàng? Các ngươi có tư cách gì đòi quản lý cửa hàng?"

Tiếng của Cố Trường Xuân vang vọng ở đại sảnh, mặc dù thanh âm không giống như nổi giận, nhưng là mỗi chữ đều đánh thẳng vào lòng những người ở đây. Sắc mặt Tào thị trắng bệch, phù phù một tiếng liền quỳ trên mặt đất, nàng biết, mới vừa rồi mặc dù tộc trưởng như thế nào nói chuyện, nhưng là hần tức giận, hơn nữa thực tức giận. Muốn phòng ở, lại muốn cửa hàng, hần nhất định cho rằng nàng không biết đủ, lớn mật ngông cuồng, không biết liêm sỉ! Nàng nhất thời khóc lên.

Cố Trường Xuân nói xong, lại khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt lúc trước, nhìn kia mặc dù vẻ mặt có chút thâm thúy, tiểu cô nương vẻ mặt vẫn không thay đổi.

"Người nói đi? Thập Bát Nương, " Hắn thân nhiên hỏi, "Người hiện tại cảm thấy phân cho các người một thành, là không công bằng?"

Tai nghe nương sợ hãi khóc, trước mặt lại thấy tộc trưởng hiện lên vẻ khinh thường, một câu này đã bày ra rõ thái độ về sau, cực lực áp chế chính mình Cố Thập Bát Nương nhìn không được sắc mặt có chút biến hóa. Nhìn về mặt tiểu cô nương rốt cuộc có chút biến đổi, tâm Cố Trường Xuân lúc này mới nhả ra. Hắn chán ghét người như vậy. Kể từ lúc tiểu cô nương lên tiếng nói chuyện, miệng nói chính là cảm kích, vẻ mặt khôn khéo, hắn biết rõ ràng họ Cố không có bản lãnh gì, hết lần này tới lần khác đều cảm thấy là người ngay thẳng, lại cùng ruồi nhặng như nhau, gặp được ích lợi sẽ liều chết quần lấy, chỉ biết chiếm tiện nghi, không nghĩ rằng bản thân mình ở chỗ nào! Hắn có chút lý giải vì cái gì phụ thân ưu ái bọn họ, này cô nhi quả phụ ba người, lại là ý nghĩ không biết tốt xấu như thế, nếu như mặc kệ bên ngoài, chỉ sợ không bao lâu ngay cả xương cũng không còn. Như vậy, trong gia tộc cũng không có nhiều người cùng bọn hắn nói chuyện, tùy bọn hắn đi thôi.

"Ta biết người nghĩ như thế nào" Hắn nhìn tiểu cô nương cả người đang phát run, thân nhiên nói, "Ta chỉ nói một lời, quân tử khắp thiên hạ cùng vậy, không có cái gì, cũng chẳng việc gì, sự thật hợp với lẽ hiển nhiên..." Câu nói này rất đặc biệt, nếu người không hiểu, liền hỏi nương người, nếu nương người cũng không hiểu, ca ca người là đang đọc sách đi. Hỏi hắn, nếu hắn cũng không hiểu...." Cố Trường Xuân cười nhạt, "Kia học đường cũng không cần đi..." Tốt lắm, chuyện này xem như xong, giải tán đi"

Cố Trường Xuân ngồi xuống, nâng chung trà lên. Mọi người trong đại sảnh nghe nói vội cáo từ, đi qua Tào thị còn đang quỳ khóc trên đất Cố Thập Bát Nương đứng cứng ngắc phía trước, có hồ hững không đếm xỉa, cũng có hi hi cười nhạo.

"Không mau đi về! Về cho ta!" Cố Nhạc Sơn bước vội vài bước, hướng Tào thị quát lớn.

"Ta hiểu" Cố Thập Bát Nương lúc này nâng đầu lên, nhìn về phía Cố Trường Xuân, thanh âm có chút khô.

Nga? Tiểu cô nương này thế nhưng còn có thể nói chuyện? Cố Trường Xuân vốn dĩ đã buông xuống có chút kinh ngạc nhìn lại đây.

Tiểu cô nương kia mặc dù thân mình hoàn toàn run rẩy, nhưng vẻ mặt không ngờ đã khôi phục như lúc ban đầu.

Tiểu cô nương này. Có ý tứ.

Cố Trường Xuân bỏ qua kinh ngạc trong nháy mắt, nghiêng mình tìm tòi nghiêng cứu. Ăn nhấm thật tốt, này cũng không phải là một tiểu cô nương mười tuổi có thể làm được.

"Tộc trưởng gia gia ý là, hiện giờ ta không có tư cách nhận cửa hàng, lại càng không có tư cách bàn điều kiện..." Cố Thập Bát Nương nhìn Cố Trường Xuân nói, "Ngài coi cạnh tranh chính là lợi ích, ai có thể làm cho nó được lợi lớn hơn, cửa hàng cấp cho ai cũng không phải được ai phân xử, thiên vị cho ai."

Cố Trường Xuân trái lại rất kinh ngạc, hắn nhìn không được gật đầu, mặc dầu không thích đứa nhỏ này, nhưng là không thể không thừa nhận, mới vừa rồi trước mặt mọi người nhục nhã như vậy, đứa nhỏ này còn có thể bảo trì tinh táo, coi thường bàn tán xung quanh, nói ra ý của hắn.

Đứa nhỏ này... nếu như là nam hài...tuyệt đối đáng bồi dưỡng, trong mắt Cố Trường Xuân hiện lên một chút thờ dài, đáng tiếc. đáng tiếc là nữ hài tử a... nghĩ như vậy, thần sắc của hắn liền hòa hoãn phân chia "Tào thị, người ngừng khóc, đứng lên đi" hắn thân nhiên nói, lại đưa tay ngăn cố nhạc sơn bên kia muốn nói, nhìn về Cố Thập Bát Nương "Tốt lắm, người nếu hiểu được là tốt rồi, nói đến mức này, người phải hiểu, cửa hàng này phân công đã định không thể sửa lại, mặc kệ người hài lòng hay bất mãn, mặc dù là di nguyện của tộc trưởng, nhưng ta cũng không thể đứng nhìn cửa hàng bị phá hủy.."

"Nếu có một ngày ta có năng lực chứng minh cửa hàng sẽ không bị hủy?" Cố Thập Bát Nương nói. Mặt Cố Trường Xuân nhất thời nhăn lại, mới tốt được một chút bây giờ lại.

. "Người?" Hắn nhìn Tiểu cô nương, "Muốn ta nói lại lần nữa sao?" Các người cái gì cũng không phải, cái gì cũng không có, chính là phế vật, bao cò, ăn bám, phụ thuộc..

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Rửa mắt

"Mọi người nói một con cháu hai người giữ không tốt, kỳ thật ta thấy điều mục rõ ràng viết ra, tổng cảm thấy hai so với bốn vẫn tự dễ dàng hơn haha " Không cần, ta biết ý tứ của người tộc trưởng gia gia..." Thập Bát Nương thân nhiên nói, thần sắc không vui không giận, nguyên bản mắt cô gái như hạt đậu, giờ lại giống như giếng sâu không thấy đáy.

Thực tế một cổ rắc rối ngoài dự tính kéo dài hướng về phía Cố Trường Xuân thương xót, hoặc là buồn bã. Chính mình nói như thế là quá nặng, người lớn cũng sợ không thừa nhận được, huống hồ chỉ là cái đứa nhỏ, nữ hài tử.

Cố Trường Xuân sắc mặt hoãn lại vài phần, một phụ nhân một nữ hài tử, có thể trông cậy vào nàng giác ngộ nhiều hơn, có thể đường thành nhiều tính tốt, phụ nhân thôi...

Hắn há miệng định nói, tiểu cô nương đã lên tiếng trước

"Tôn nghiêm là chính mình có được, không phải dựa vào bố thí mà có..."

Cố Thập Bát Nương thân nhiên nói, dường như nói với chính mình,

"Ta hiểu được. . . Ta hôm nay mới hiểu được"

"Tộc trưởng gia gia, chuyện hôm nay người làm cũng không có gì không đúng..."

"Ta biết phòng ở kia mọi người muốn con cấp cho đại bá phụ... cho nên con liền đóng kịch không có hứng thú, người thực tức giận..."

Cố Trường Xuân sắc mặt chuyển động, hắn muốn nói gì đó, cuối cùng cũng không lên tiếng.

Kỳ thật Cố Nhạc Sơn ở dưới mắt hắn làm ra chút chuyện nhỏ này cũng không có nói với hắn, nhưng hắn biết, còn đứng ngoài xem diễn...

Thấy sự tình cứ như vậy nói ra, Cố Nhạc Sơn sắc mặt có chút khó coi, nhìn không được phải quát lớn, lại khiến Cố Trường Xuân liếc mình một cái, lời kia chưa kịp nói ra đã phải nuốt trở vào.

"Chính là các người nghĩ, nếu mẹ ta thật sự theo ý của các người làm, mọi người thấy chúng ta thế nào?"

Cố Trường Xuân sắc mặt hơi hơi biến đổi, hiển nhiên hắn nghĩ tới.

Cố Thập Bát Nương chính là cười nhạt, một khuôn mặt khinh thường.

"Đúng, ta biết, chúng ta ở trong mắt mọi người không tính là cái gì, chúng ta cùng quần, không có bản sự... trước kia cũng thôi, chúng ta không có sinh sống ở chỗ này, mắt không thấy tâm không niệm, nhưng hiện giờ? Chúng ta ở chỗ này, người làm cho mẹ ta ở trước mặt tộc nhân như thế về sau làm sau có thể ngăn đầu..."

Tào thị nghe nói lệ đều chảy ra. . . Nguyên lai nữ nhi đều là vì nàng.

"Việc này cũng không thể trách mọi người..."

Cố Thập Bát Nương cười khở một tiếng

"Ai bảo chúng ta đến cùng không có tác dụng gì đâu, đây đúng là sự thật, nếu các người không nói chúng ta không nghĩ sẽ tồn tại chuyện này..."

Cố Trường Xuân nhìn không được muốn nói vài câu an ủi nhưng Cố Thập Bát Nương từ chối nhất thời chuyển mũi nhọn.

"Nhưng là, người ta thường nói ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây. . . Chúng ta từng, hiện tại là không có tiền đồ, nhưng các người tại sao có thể biết chúng ta sẽ vĩnh viễn như vậy?"

Thanh âm của nàng bỏ đi nhu nhược, trở nên mát lạnh. Tiểu cô nương hơi hơi nâng đầu lên, nhìn Cố Trường Xuân trước mắt.

"Bây giờ ta lớn lên, ca ca cũng lớn, hơn nữa đọc sách tốt lắm, ai có thể khẳng định chúng ta không có tương lai, hoàn toàn không có tiền đồ đâu?"

Cố Trường Xuân vốn có chút thương cảm, lúc này lại biến mất, trên mặt hiện ra tiếu ý "Người?"

Cố Nhạc Sơn sớm nhìn không được hô, "Người là như thế nào lớn lên? Có thể nhiều làm vài kiện xiêm y song hài?"

Hắn một khuôn mặt cười chế nhạo khinh thường,

"Đọc sách? Ca ca người, nói rồi khỏi đây sao lâu nay vẫn vậy, ta thật đã quên kỳ thi của ca ca người, hơn một năm nay hắn trốn thi bao nhiêu lần a? Bị tiên sinh đuổi về nhà vài lần a?"

"Ta nói Tào thị" Hắn càng nói càng tức giận, trừng mắt nhìn về phía Tào thị, "Người làm nương như thế nào a? Nguyên bản đứa nhỏ rất tốt. Người xem thành cái dạng gì?"

Tào thị thần sắc âm đạm, cúi đầu thật thấp xin lỗi.

"Đại bá phụ." Cố Thập Bát Nương giữ chặt tay Tào thị, nhìn Cố Nhạc Sơn thân nhiên nói,

"Người có rãnh quá mức thì kiểm tra mấy biểu ca thi cử đi, chúng ta không nhọc người quan tâm."

"Coi người này mắt không có trường bối"

Cố Nhạc Sơn nổi giận quát.

"Tốt lắm" Cố Trường Xuân quát, trầm mặc một lát rồi nói, vừa nhìn Cố Thập Bát Nương,

"Người còn có cái gì nói?"

"Có." Cố Thập Bát Nương trầm giọng nói.

"Nói." Cố Trường Xuân nâng chung trà lên nói.

"Vừa rồi tộc trưởng gia gia cũng nói, cửa hàng này cấp đại bá phụ xử lý, là bởi vì chúng ta không có tư cách, như vậy có phải hay không cho thấy tương lai nếu chúng ta có tư cách, cửa hàng có thể cầm lại?" Cố Thập Bát Nương nhìn Cố Trường Xuân hỏi.

Cố Nhạc Sơn sắc mặt thật khó coi, muốn nói chuyện nhưng lại cố kị Cố Trường Xuân.

Cố Trường Xuân đặt ly trà xuống, nhìn trước mặt, khuôn mặt trắng trắn đầy tự tin của tiểu cô nương, cuối cùng thở dài.

Quên đi, chuyện cho tới bây giờ cho dù hấn nghĩ muốn hòa hoãn một chút, bọn hấn cùng tiểu cô nương này đã không cách nào giống như trước kia tâm bình khí hòa nói chuyện. (trong lòng bình thản, nói chuyện hòa thuận)

Tiểu cô nương này buồn đang tức giận, liền để cho nàng xả giận tùy ý một hồi đi.

"Hảo." Cố Trường Xuân đặt ly trà xuống, thản nhiên nói,

"Nếu có một ngày các người đủ tư cách, cửa hàng trả lại cho người"

Cố Nhạc Sơn nghe nói lông mày không khỏi nhíu chặt.

"Hảo." Cố Thập Bát Nương cúi đầu thi lễ, sau đó nhìn qua Cố Trường Xuân, dừng ở trên người Cố Nhạc Sơn,

"Ta nhớ rõ lời hôm nay"

Cố Nhạc Sơn sắc mặt khó coi, nha đầu chết tiệt.

"Ta mới mắt mong chờ ngày nào đó." Cố Trường Xuân không hề để ý thiếu niên gây hấn, lại một lần nữa nâng chung trà lên nhẹ nhàng thổi thổi, thản nhiên nói.

"Thối nha đầu này. ." Nhìn mẹ con nàng đi ra đại sảnh, Cố Nhạc Sơn hỏn hển nói,

"Nhị thúc. . . Người sao để nàng nói bậy nói bạ"

Cố Trường Xuân nhìn hấn một cái, làm như không thoải mái lắm nói:

"Nhạc Sơn a, ta nghe nói người xử lý trừ trang* gần nhất sinh ý không tệ a, như thế nào nộp lợi nhuận vẫn như trước?"

* son trang trồng hương liệu.

Cố Nhạc Sơn nhảy dựng, có chút tâm tư cười cười, vội hỏi:

"Nhị thúc, người đừng nghe bọn hấn nói mò, nhìn hồng hòa kỳ* thật không được, gần đây cái gì cũng tăng, ngoại dự liệu, chăm sóc kỹ hơn, kỳ thật lãi không bằng hằng năm."

*một loại hương liệu..(ss cũng không hiểu)

"Nhị thúc a, người một mõi nửa ngày, ta xin lui xuống không quấy nhiễu, người nghỉ ngơi một chút. ."

Hấn vội cáo từ.

Cố Trường Xuân không nói gì, ngẫm đồng ý.

"Cái. ." Cố Nhạc Sơn đi đến cửa nhớ tới chuyện chia lợi, vội vàng trở lại cẩn thận hỏi, "Nhị thúc. . . Kia có chia cho bọn họ một thành không?"

Cố Trường Xuân vén mí mắt nhìn về phía hấn, Cố Nhạc Sơn bị hấn nhìn xem trong lòng có chút hứng khởi, thấp đầu. Quá một khắc, mới nghe cố trường xuân thản nhiên nói không cần, trong lòng mừng rỡ, vội vàng đi ra.

Đại sảnh khôi phục an tĩnh, Cố Trường Xuân ngồi ở chỗ kia một lúc lâu, tiểu nha đầu môn châm trà, một chút không dám quấy nhiễu hấn.

Chuyện ngày hôm nay thật sự là ngoài dự đoán mọi người, hẳn vẫn về nếp nhăn trên đầu, nghĩ đến cô gái mới vừa rồi kia bóng dáng có chút thấp, quật cường mà tinh mịch

Hôm nay sự tình này có phải hay không làm có chút. . .

Hắn nhìn không được suy đoán. Nhưng lại nghĩ đến này một nhà biểu hiện thông thường. Rốt cuộc vẫn lác lác đầu, con thỏ nóng nảy toàn căn người đầu, liền để nàng tùy ý một hồi đi, đời này bọn họ phỏng chừng cũng liền vui sướng một lần này.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Danh mục quà tặng

Từ nhà tộc trưởng đi ra, mọi người tốp năm tốp ba vừa đi vừa nói chuyện vừa mọi phát sinh ở đại sảnh, rất nhiều ánh mắt đổ dồn lên người hai mẹ con, có ánh mắt nhìn quét qua chẳng hề khác xưa là mấy, có ánh mắt dừng lại một khắc, có ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, cũng có ánh mắt hiếu kỳ.

Đứng trên bậc thang cao nhất, một lão già khoảng chừng 30 tuổi đang đứng chờ một phụ nhân. Đây là vị lão già vừa ở đại sảnh giữ chương quyền, vị phụ nhân chính là người đã nhắc cho Cô Thập Bát Nương biết đó là Lục Thúc công

"Ngũ đệ, người có việc gì?"

Nàng thân hình thon thả, dung nhan xinh đẹp, da trắng nõn nà, tóc đen nhánh búi cao ngất, Váy lụa gấm màu bạc trắng giống như như một đoá hoa trắng, thướt tha, là lớt, giống như không nhiễm chút bụi trần nhân gian. Niên kỷ chỉ khoảng 30 tuổi nhưng lại gọi vị lão già gần 70 tuổi bằng đệ, chứng tỏ vai vế rất cao

"Tam tẩu..." Lão già về râu cười : " Nhiều năm như vậy mới có chút thay đổi..."

Phụ nhân nghe vậy lộ ra tia cười yếu ớt, giống như bông hoa tuyết, như nước mềm tình khiết.

" Dám yêu cầu với giọng điệu hung hồn như thế, lần đầu tiên trong nhà ta nhìn thấy..." Nàng thân nhiên nói, một mặt cất bước đi. Phía sau, hai tiểu nha đầu mặc tố y vội vã chạy theo.

" Tam tẩu " Thấy nàng muốn đi, lão già vội giữ lại, " Tộc trưởng nói, đây là danh mục quà tặng muốn ngài xem qua một chút "

Phụ nhân dừng chân lại, hơi suy nghĩ một chút " Cũng được, hẳn đã nề mặt ta, ta cũng phải giữ thể diện cho hẳn, ta liền đi xem đi "

Lão già gật đầu cười, tránh sang một bên, thỉnh nàng đi trước, thấy vị lão già đối với mình cung kính, vị phụ nhân không thể hiện bất cứ sự khó chịu nào, tư thái tao nhã, thông dong.

Tộc trưởng dùng đại trạch phòng để tiếp khách, một xấp danh mục quà tặng thật dày được quản sự mang đến đã lâu, thấy hai người tới liền vội cung nghênh, cũng không nói nhiều lời, bắt đầu đọc danh sách.

Lão già dựa lưng vào ghế dựa, nhắm mắt dưỡng thần, thần sắc phụ nhân lại chuyên chú, nhưng ánh mắt lại ngừng bên ngoài cửa sổ, nơi những đoá hoa mai vàng nở rộ.

Cũng không biết hai người này tới cùng nghe được nhiều hay ít...

Không hỏi, quản sự bắt đầu đọc thật nhẹ nhàng, không chút thừa, không nhiều, không ít.

" Đợi một chút..." Lão già đột nhiên duỗi tay vẫy vẫy, mắt vẫn khép như trước " Người mới đọc là ai?"

Quản sự đang đọc tiền phúng viếng của thân bằng cố hữu, những người có quan hệ hết sức quen thuộc với lão già, nên phàm có những danh tự xa lạ lướt qua liền được chú ý.

" Hai ngàn ngàn lượng, ba thước vải..." Quản sự vội mở nhìn lại danh sách xem.

" Ta nói là ai thượng lễ " Lão già mở to mắt trừng quản sự một cái.

" Vâng," quản sự vội trả lời, vội mở tấm thiệp, mở ra nhìn rồi nói:

" Ngũ lão gia, đây là một phần danh mục quà tặng riêng." Một số thân bằng hữu lễ lớn một chút, không áp dụng trong danh mục quà tặng mà trực tiếp đưa vào danh thiệp, cái này đối với lão già cũng không phải là hiếm.

“Đọc tiếp đi” Lão già ngồi thẳng thân thể, không nhắm mắt nữa, nói

“Vâng” Quán sự đáp rồi cầm danh mục quà tặng riêng đọc tiếp, “Hai ngàn ngàn lượng, ba tấm vải, năm hộp đựng thức ăn...” Lão già khẽ gật đầu, đối với việc tang lễ mà nói, lễ này thực sự không nhỏ

“...Túc an Bảo Hòa Đường Vương Nhất Chương kính điều...” Quán sự thì thầm

“Túc an?” Lão già choáng váng “đợi một chút...là ai gửi?”

Quán sự vội xem lại, xác nhận là mình không đọc sai “Túc an, bảo Hòa Đường, Vương Nhất Chương...”

“Bảo Hòa đường?” Lão già quay đầu hướng phụ nhân nói:

“Là bán dược, cửa hiệu lâu đời tại kinh thành, tại thành Kiến Khang chúng ta có phân hào, tổ tiên chuyên cung cấp thuốc cho Thái Y viện trong cung”. Phụ nhân vẫn như trước quay đầu, nhìn ngoài cửa sổ thân nhiên nói “Nga...”

Lão già mặt nghi ngờ càng đậm, Cổ gia đích thực có bán vật liệu gỗ, hương liệu nhưng dược, đại phu gì đó chắc không có liên quan. Nghe phụ nhân nhắc nhở, hần đối với Bảo Hòa Đường có chút ấn tượng, bất quá chỉ là ấn tượng mà thôi, đối với Vương Nhất Chương này, xác nhận chưa từng thấy qua.

“Bảo Trung” Lão già nhìn quán sự, vẻ mặt nghi ngờ, “Người xác định nhà chúng ta không có bán dược?”

Quán sự cười cười, vội nói, nói thật hần xem danh mục quà tặng này cũng không hiểu ra sao, “Thưa Ngũ lão gia, không có.” hần trả lời.

Không bỏ qua việc này, lão già vuốt tay nhận danh mục quà tặng, chẳng nhẽ tặng sai?

Nếu không thì chính là có việc cần cầu, Cổ gia có một vị quan, chẳng nhẽ cần giúp đỡ cái gì? Bất quá chính là dựa theo tam tẩu nói, tổ tiên người ta là bán thuốc cho Thái Y Viện trong cung, nhất định mối quan hệ cũng không nhỏ...

Lão già vẫn về long mày suy tư, cũng không nghĩ ra đầu mối

“Hay là họ Cổ khác làm ngành dược vừa mất cùng lão Thái gia một ngày, Bảo Trung, người nghe nói có ai...” Hần miệng nói, tầm mắt lại nhìn danh mục quà tặng lớn. Thanh âm nặng nề tiếp” Túc An bảo hòa đường Vương Nhất Chương kính điều, mong đến Cổ Thập Bát Nương nén bi thương”

“Ha” trên mặt hần thân sắc biến ảo, miệng lại cười ha ha hai tiếng, tay đưa danh mục quà tặng cho phụ nhân “Ha...tam tẩu, người nhìn xem...”

Phụ nhân lúc này mới thu hồi ánh mắt, vuốt ngón tay thon dài tiếp danh mục, nhìn lướt qua, khuôn mặt tự nhiên hiện lên chút kinh ngạc

“Có ý tứ, có ý tứ...” Lão già liên tục nói, khuôn mặt không biết là kinh dị hay là kinh hi.

Phụ nhân hơi gật đầu, khoe miệng cười tản ra, những ngày không tốt quá lâu rồi.

“Xem ra chúng ta có một tiểu nương tử bên ngoài không chút tầm thường...” Lão già vẫn về nếp nhăn ở cằm cười hắc hắc nói

Phụ nhân gật gật đầu, khe khẽ mỉm cười “Xem ra lần này chúng ta có chút lời nói hơi quá sớm...”

Tuy rằng đối với việc này có quan hệ gì, hai người một điểm cũng không hiểu rõ, nhưng một tiểu cô nương mười mấy tuổi có thể để cho một chương quỹ dược lớn gửi phúng điều, nhất định sự tình không đơn giản.

“Bảo Trung ah, cái này ta và tam tẩu xem qua, không vấn đề gì, thu lại đi, tộc trưởng nhiều việc, không cần đi quấy rầy hần.” Lão già nheo mắt nhìn, mặt cười như hoa cúc nở rộ.

Phụ nhân khoe miệng cười nhợt nhạt, ánh mắt hướng bên ngoài, “Có vở kịch hay để xem...”

Ba ngày sau đó, tin tức truyền tới, Tào thị quả thật đã tìm người tu sửa tòa nhà phố tây, hơn nữa, đã dời vào trong. Tin tức này bị nhiều người để ý, cũng không thiếu ánh mắt nghiên cứu để ý

Cổ thập Bát nương ngày qua ngày lại giống như ở Tiên nhân huyện trước đây, nếu không phải đi ra phố ngẫu nhiên gặp người họ Cổ nhìn nàng, các đại bá phụ nhìn nàng không vừa mắt, Cổ thập Bát Nương còn tưởng sự tình ngày đó ở đại sảnh tộc trưởng không có phát sinh.

Có thời điểm nàng liền cảm thấy mình chính là đang nằm mơ, Cổ Thập Bát nương mười ba tuổi mơ thấy mình là Cổ thập Bát nương hai mươi ba tuổi, hoặc là Cổ Thập Bát nương hai ba tuổi đang mơ lại mình mới mười ba tuổi....

Nửa đêm, nàng đột nhiên bừng tỉnh, lấy gương soi, xem tới từng vết trên khuôn mặt, mỗi lần nhìn thấy gương mặt mười ba tuổi còn non nớt, nàng lại rơi lệ đầy mặt...

Thật may mắn, hết thảy vẫn còn kịp...

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Lặp lại

Sau bốn chín ngày của Lão tộc trưởng, thời tiết càng lạnh thêm mấy phần, sáng sớm sương mù chậm chậm không tan đi

“ca ca đi hảo” Cố thập bát nương từ phòng bếp lò đầu ra chào

Cố Hải đem giấy dầu bao sách lại cho sạch, nhìn muội muội cười, rồi lại lần nữa vuốt vuốt tấm áo lam bào cũ được giặt sạch sẽ, nói ta đi đến trường, rồi ra khỏi nhà

Hôm nay là lần đầu tiên đến trường, người thiếu niên thân thể tràn đầy năng lượng, Cố thập Bát Nương cũng không nén được kích động, một đời trước, thời điểm này ca ca đã sớm không đến trường, tại ăn không ngồi rồi, khí thể suy sút

Bây giờ trước mặt mình là ca ca, là người trong ký ức Cố Thập Bát nương chưa bao giờ gặp qua, chẳng lẽ mình sống lại, ca ca cũng sống lại...

Cố Thập Bát nương nghĩ, mặt hiển hiện cười, đứng tại ngưỡng cửa kiếng chân chân xem than ảnh Cố Hải đã đi xa.

Một chiếc xe ngựa lắc lư loạng choạng từ bên kia chạy tới, kèm với thiếu niên quở trách.

"Mau chút mau chút, hại tiểu gia đến muộn bị lão học trưởng đánh, xem tiểu gia ta thể nào thu thập người!" Cố Lang mắng, nhắc lên màn xe, đá phu xe một cước.

Hắn một tay nhét vào trong miệng bánh ngọt, một tay đánh sang bên Cố Ngư đang chỉnh lý túi sách.

"... Mọi thứ hảo không? Chữ đã viết xong chưa?... Có gì gây ra rui ro, xem ta trở về thể nào thu thập người..." Hắn mơ hồ không rõ nói, nuốt xuống bánh ngọt.

"Mọi thứ đều tốt." Cố Ngư mặt như trước ôn hòa cười, không có chút nào để ý mấy sợi tóc phiêu tán trên búi tóc đen nhánh

Một tay đứng lúc đưa ra bình trà nhỏ.

Cố lang này mới vừa lòng gặt đầu, tiếp bình trà uống đưa tới.

"Thiếu gia.." Cố Ngư thấp giọng nói, "Ta nói sợ người quên.... Hôm nay chính là ngày Cố Hải đến trường lần đầu tiên...."

"Nga, nhớ rồi, " cố lang tới hưng trí, "Người nói gốc đầu gối có đến muộn không? Ha, " hắn tựa hồ nghĩ đến cái gì cao hứng, "Ta nhớ được trước kia hắn ở chỗ này dự thính, lần đầu tiên liền ngủ quên, bị tiên sinh trực tiếp mắng, người không gặp tiểu tử đó ha ha ha...."

Cố Ngư mỉm cười như trước, khoe miệng hơi mỏng thể hiện những đường nét ưu mỹ.

Nếu như thế rất tốt..." Hắn thân nhiên nói, miệng nói chuyện, tay đem chiếc khăn lụa điều của mình đưa cho Cố lang, xem vị ca ca lau miệng lung tung..." Như vậy, người nói mấy chuyện trước đây, bọn hắn có thể sẽ nghe được..."

“Biết, biết.” Cố Lang xua tay, lúc này bọn hắn đã đến trước nhà Cố Thập Bát nương, thấy bóng dáng của tiểu cô nương bị che lại “chao ôi, xem...”

Cố Lang đẩy cố Ngư đang ngồi thẳng, nặng nề đứng lên. “Đó chính là căn nhà của ta, hừ, nương ta nói sẽ cấp cho ta cưới vợ dung, lại bị bọn hắn chiếm giữ, quá đáng tiếc” Cố Lang cắn giận nói

Cố ngư ngồi thẳng, ánh mắt thông dong xem hướng đến cửa biển ghi "Lao sinh" hai chữ.

"Đích xác quá đáng tiếc..." Hắn thì thảo nói, "Lao sinh.... Kính khương viết lao tác tư, tư tác thiện tâm sinh.... Tử viết trước, lao... Như thế đại thiện ngụ ý lại cấp bọn hắn, đáng tiếc...."

Hắn nói lời, cố lang cũng không nghe hiểu.

"Kính khương là ai? nha đầu trong căn phòng kia? Bộ dạng xinh xắn không?" Hắn tùy miệng hỏi.

Xe ngựa nặng nề đi qua

Cố Ngư thu hồi ánh mắt, mi hơi hơi nhú lại, xem cố lang nói: "Thiếu gia, người nhớ ta nói, đi nói với Cố Xa, Cố Càn..."

“Biết, ta biết, không phải nói Cổ hải thuộc dạng văn dốt, vũ dật, không thể so sánh tư chất với các huynh đệ, không nên để hấn chiếm chỗ trong tộc, để cho hấn không thể đọc thi thư, phải đi chỗ khác cầu học, để mọi người cười nhạo, hấn trong tộc không có địa vị gì, đồng thời trào phúng tộc Cổ thị, Chính là để Cổ Hải chiếm chỗ của người khác...” Cổ lang xoa tay nói

Cổ Ngư gặp hấn nói trắng ra, nhưng là đúng ý, mặt nở nụ cười ôn hòa hơi nòng một chút” hằng ngày nghe thiếu gia nói, bọn Cổ Xa học xuất chúng, lại chính trực dám nói...”

"Đúng vậy, mấy tên gia hỏa đọc thư đọc rất tốt, nên rất coi khinh người khác, hằng ngày mất đề trên đỉnh đầu...” Cổ Lang cảm giận nói, “nhất là bọn chúng luôn cảm thấy chúng ta văn dốt, vũ dật, tới tộc học chỉ lãng phí số người...”

Nói tới đây thấy có điểm lạ, nói tới cùng lảng tránh Cổ Hải đầu gối hay mắng chính mình??

“Như thế tâm cao ngạo, dễ kích động, thiếu gia chỉ cần ám chỉ nói mấy câu, Cổ Hải sẽ không có trái cây ngon để ăn, hơn nữa, thiếu gia cũng không có chút liên quan...” Cổ Ngư cười nói

Hắn mặt mũi tuấn mỹ, tươi cười tao nhã, chỉ có đôi mắt dài nhỏ song mắt âm hàn chợt lóe lên.

Là nhóm phế vật các người học trong tộc thật lãng phí. Xe ngựa đi nhanh, tộc học quan uy nghiêm đứng ở phía xa

“Nương, ta đi ra phố một chuyến. “Cổ Thập Bát nương thu thập xong, đưa tay nắm Tào Thị nói. “hào, nương đi cùng người nhé” Tào thị hỏi, sửa lại châm trên đầu

Cổ Thập Bát nương lắc lắc đầu, cười nói không cần, "Con liền đi một chuyến ra phố, nhìn xem có cần bào chế dược liệu không."

Tào thị gật gù đầu, xem nàng đi ra cửa, nghĩ đến cái gì lại cùng đi ra.

Trên phố có được hành sao? Còn có, đường đi như thế nào nàng biết không? Ngoài cửa, thân ảnh mảnh khảnh của Thập Bát Nương đã đi ra, không chút chần chừ hướng sang bên phải

Vẫn là phụ thân nàng đưa đi mấy lần, không nghĩ hài tử trí nhớ tốt vậy, Thào thị nhìn Phương hướng nữ nhi biến mất cười vui mừng, đồng thời có chút chột vật, nếu cha nàng còn ở đây, nhìn thấy nữ nhi có tiền đồ như vậy chắc sẽ rất vui vẻ đi

Cổ Thập Bát nương chậm rãi đi phố xuyên ngõ hẻm, ánh mắt đảo qua giống như đã từng quen cảm giác giống như đang sống tại ảo cảnh.

Vương ma ma quả thực còn không đóng cửa....

Nguyên lai Tang tam gia lập nghiệp như vậy

Đây là Tống tiểu ba, nguyên lai không phải sinh ra liền béo, hiện tại cả người đều gầy gò....

“tiểu nương tử, tới ném thử đi...” tiểu lão bản nhiệt tình hô, nhìn tiểu cô nương đang nhìn mình chòng chọc cười, đưa ra một chén canh

Hào lâu không ăn...

Cổ thập Bát nương chần chừ đưa ra 2 văn tiền, một mặt đưa cho hấn, một mặt đưa tay nhận lấy chén canh. “

“Chao ôi, nương tử đưa nhiều...” Tiểu lão bản mỉm cười nói, đưa lại một đồng tiền trở về.

“Thời điểm này chỉ cần một đồng tiền?” Cổ Thập bát nương khoe miệng nhếch lên cười, thấp giọng nói

Luôn luôn là một đồng tiền, chúng ta luôn bán vừa rẻ, vừa ngon...” Tiểu lão bản cười nói, nhìn xem cô nương đã đi

“Hào, tới ăn nữa nha>” hấn vội khăn gọi

Kỳ thật đưa tiền, Cổ thập Bát Nương có chút hối hận, hai văn tiền... có thể mua một bó dược liệu to, hiện tại nàng mới tỉnh lại, hết thấy mọi thứ muốn lập lại, bất quá, nàng lúc này đã không chỉ đơn giản chỉ biết lên núi đào chút dược liệu bán

Làm cái dược liệu gì kiếm được tiền nhiều? Nàng một mặt nghĩ, một mặt đi, ngang đầu phát hiện chính mình thế nhưng đứng đầu phố, đối diện tám bảng quảng cáo cửa hàng theo gió đang chớp lên

Thuận Hòa đường

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Hỏi Ý

Edit: Thanhfuong

Thuận Hòa đường!, ba chữ to trước mắt, Cố Thập Bát nương chỉ cảm thấy não trung oanh một tiếng.

Nàng nhin không được, xoay người hướng phía sau chạy, lúc này trên phố đang đông, miễn không được va chạm

“Này tiểu cô nương đi thế nào? “ “Đi thế nào vậy?”

“Tiểu nương tử đi thế nào”

Một hơi chạy qua con đường, Cố Thập Bát nương mới dừng chân lại, đứng bên đường thờ sâu, tâm nàng còn tại phanh phanh nhảy, mồ hôi ướt áo.

Nàng đi thế nào ,đi nơi nào, đi thế nào, đi nơi nào...

Nàng cắn chặt môi dưới, rất lâu mới bình phục lại, suy nghĩ, lại xem xem phương hướng mới lần nữa hướng phố đi.

Lấy trí nhớ trong quá khứ, không nhìn bốn phía , liền đi thẳng phía tây , mua chút thiên ma từ mấy người hái thuốc, cùng một số công cụ cơ bản để bào chế dược liệu, số tiền hôm nay nàng đã dung hết rồi

“Tiểu nương tử muốn bào chế dược liệu?” Tiểu hòa kế bán công cụ bào chế hỏi” Để chính mình dung?”

Cố Thập Bát nương đem bàn chải thiết đao cắt vào giỏ đựng dược, ngồi xổm xuống cống, có chút hơi nặng. Tiểu hòa kế vội vàng vịn giỏ dược, đưa chân giữ cho nàng

“Cám ơn” Cố thập Bát nương vội cúi cảm kích hần, một mặt đáp lời hần “ Không, là bán”

“Bạn dược liệu sao?” Tiểu hòa kế hỏi, nhưng không thấy hiểm lạ

“Tiểu nương tử đã tự bào chế dược liệu, vậy không bằng đi lều thi vấn đáp thử. ... Tiểu hòa kế cười nói

Lều thi, cũng là quán bán dược, đây là nơi nói về nghề dược, các Phương pháp bào chế dược để bán cho các hiệu thuốc bắc, hoặc cung cấp người chuyên chế dược, hoặc các nguyên vật liệu, hoặc các dược trang đến thu mua dược liệu từ các địa Phương

Cái này, Cố Thập Bát nương hiểu rõ, muốn đến xem ở đó lại có thể có thể có thổ sản vùng núi, trung dược , thiết dược, dễ dàng phân chia. Cái đó cũng chỉ có tại các châu phủ lớn mới có phân hóa như vậy, các địa Phương chỉ có dược hành dược bán tại các hiệu thuốc bắc dược phân chia như vậy

“Ah, Lều dược muốn chiêu công?” Cố Thập bát nương hỏi

“Đúng vậy, không xa...” tiểu hòa kế chỉ một ngón tay “Đại hữu sinh...Nghe nói bọn hần cần người gấp,số lượng lớn, nhân thù không đủ

Cố thập bát nương không khỏi gật gật đầu, rất đáng phải nhìn xem.

Dựa theo tiểu hòa kế chỉ điểm, Cố Thập Bát nương đi tới Đại Hữu Sinh dược lều, ở đây gồm 3 gian, thỉnh thoảng có hòa kế gánh vác bồi nâng bao tải tiến tiến xuất xuất.

Một người trung niên có chòm râu dê dựa vào quầy bán hạt dưa, nhìn nhóm tiểu hòa kế đang bận rộn

Cố thập bát nương không khiếp sợ, tiến đến vấn an

"Tiểu nương tử muốn mua cái gì?" Chòm râu dê lập tức đứng vững, mang thói quen ôn hòa cười hỏi. Bọn hần buôn bán không được trông mặt mà bắt hình dong, này là quy củ cơ bản.

"Là như vậy." Cố Thập Bát nương hoàn lễ, "Ta nghe nói các người thiếu người, cho nên tới xem "

"Ngà?" Chòm râu dê đánh giá nàng, nhì nữ bần hàn ra làm công không phải chuyện hi hần gì, dược lều bọn hần không thiếu cô nương, tức phụ, bà tử làm công nhân lao động giản đơn chuyên bào chế dược liệu cơ bản

"Là như vậy, công nhân lao động giản đơn chúng ta không cần.." Chòm râu dê quơ quơ bờ vai, thẳng thắn nói.

"Các người cần như thế nào?" Cố Thập Bát nương vội hỏi.

Chòm râu dê cười cười, nghe giọng điệu tiểu cô nương này, chẳng lẽ nào bọn hần cần cái gì nàng đều có thể làm?

"Chúng ta sao?" Hần đảo tròn mắt, "Cần nhất người trông coi thủy thảo."

Nướng Lư công, chung được, cần thiết đúng Phương pháp, hoặc trông công thủy thảo, hoặc hòa công

Chòm râu dê đã nói cần thủy thảo, chính là người xem xét được được chế thủy tinh có đúng cách hay không

Cổ thập bát nương đầu óc nhanh chóng đem thư thương ghi lại phương pháp thủy chế một lần. "không vấn đề, ta có thể làm được" Nàng tràn đầy tự tin, gật gật đầu nói: "tây, ngâm, ta có thể làm được hết"

Chòm râu dê thấy nàng lập tức nói ra vài loại phương pháp thủy chế, không khỏi có chút ngoài ý muốn.

"Ta từng làm bào chế sư phó." Cổ Thập Bát nương lại bổ sung nhất câu, một mặt vội bày được trong sọt, đem thiên ma cùng với chế được công cụ đưa hẳn xem.

Tiểu cô nương này thực sự bào chế được liệu? Chòm râu dê có chút tin, mặt chợt có chút lúng túng.

Thấy biểu tình của chòm râu dê, Cổ Thập Bát nương không khỏi tự mình cười nhạo một chút, xem ra chính mình lại nghĩ nhiều, người ta bắt quá là thuận miệng nói giỡn.

Thấy tiểu cô nương mặt tức thì âm đạm, chòm râu dê biết nàng đã hiểu, tâm lý có chút áy náy cũng có chút kinh ngạc.

Đây là một tiểu cô nương biết nhìn mặt, phản ứng rất linh mẫn.

Gia đình nào có nữ nhi tự ra làm công, phàm là ra, tất cả đều là điều kiện không tốt. Chòm râu dê tâm lý có chút rầu rĩ.

"Là như vậy, tiểu nương tử," hẳn nghĩ nghĩ, mang mấy phân áy náy, "Ta tin tưởng ngươi là bào chế sư phó... Chỉ là, này thủy thảo trông coi là công việc trọng đại..."

Gặp hẳn cấp chính mình nhận lỗi, Cổ Thập Bát nương có chút ngoài ý muốn cũng có chút cao hứng, này chỉ ít chứng minh trong mắt người này là tôn trọng nàng.

"Ta biết, trên thư nói, chia làm ba phần, thấy rõ thủy thảo là trọng yếu" Nàng hé miệng cười, mặt vừa âm đạm đảo qua đã rạng rỡ lại

Thấy tiểu cô nương cười, chòm râu dê thở ra, ánh mắt hẳn nhìn trên tay tiểu cô nương, mắt nhìn xem, có lẽ thực là một bào chế sư phó.

"nếu thiếu người, tat hay tiểu nương tử ngươi lưu ý: Chòm râu dê cười nói

Cổ Thập Bát nương cảm ơn, ngẩng đầu nhìn cửa hàng chiêu bài, lại hỏi: "Na các ngươi thu được liệu không?"

"Bình thường không thu, ta ra được tất cả cho Đại Hữu Sinh hào, không dám loạn thu được." Chòm râu dê giải thích nói.

Xem tới muốn nghĩ bán tịnh chế hảo được liệu, chỉ sợ không dễ dàng, tốt nhất là chính mình khai được... chính mình khai được... Cổ Thập Bát nương không hỏi than thở.

"Đa tạ đại thúc nghe ta hỏi thăm." Cổ Thập Bát nương nhìn hẳn thi lễ cáo từ, công giờ được lên.

"Chao ôi, có." Chòm râu dê nghĩ tới một chuyện, gọi nàng lại, muốn nói chuyện lại có điểm chần chờ.

"Đại thúc còn có cái gì phân phó?" Cổ Thập Bát nương hỏi.

"Muốn nói thu được liệu lại là có một mục, có thể thu mua bên ngoài..." Chòm râu dê chần chờ nói.

"Là cái gì?" Cổ Thập Bát nương vội lại cao hứng trở lại.

"Có khách điểm muốn mua lượng thiêm tô lớn..." Chòm râu dê nói, "Tiểu nương tử, ngươi có khả năng chế thiêm tô?"

Thiêm tô còn gọi là cóc độc, tên như ý nghĩa, mà đầu cóc phân bố độc, nhiều độc.

Cóc, bình thường gặp, tránh còn không kịp miễn bàn lấy máu thịt nó

"Có bao nhiêu chúng ta lấy bấy nhiêu" chòm râu dê bổ xung một câu

"Đa tạ đại thúc." Cổ Thập Bát nương mặt giãn ra cười, lại một lần nữa cảm ơn.

Chòm râu dê tay vuốt chòm râu tiểu nói không có gì, hòa khí sinh tài mà thôi.

"Chính là này trời lạnh, con cóc không dễ tìm..." Hần nói, "Tiểu nương tử có thể ra ngoại thành, ra ngoài ao đầm bờ sông..."

"Cám ơn đại thúc..." Cô thập bát nương lại một lần nữa cảm ơn, đi ra Đại Hữu Sinh.

Trên đường trở về, nàng do dự nhiều lần, vẫn là chậm rãi đi đến được hành đầu phố, đứng ở phía sau một cây đại thụ lặng lẽ xem Thuận Hòa đường.

Tám biển xanh Thuận hòa đường ghi năm chữ cái to do danh sĩ tiền triều Ngụy Yên Thanh viết tự tay lên, nhiều năm liền không có thay đổi, không, đã từng có một lần thiếu chút nữa liền muốn bị đổi đi, lúc đó tất cả mọi người đều muốn bán nó đi, chỉ có nàng kiên trì, không tiếc thân mình, bạc mặt, quan tâm phí lực thuyết phục sự phò, hòa kế, chào hàng khách thương, mục đích chỉ là vì mình được trọng phú chấp nhận, yêu thích...

Không biết đứng bao lâu, thẳng đến có hạt tuyết rơi trên mặt, CổThập Bát nương ngẩng đầu, mới phát hiện trời u ám.

Gió thổi băng quảng cáo Thuận Hòa đường rung động, có hai tiểu hỏa kế rút đầu vào tay áo chạy ra, đem băng quảng cáo xuống, tựa hồ phát hiện có ánh mắt chăm chú nhìn, liền quay đầu nhìn tới bên này.

CổThập bát nương vô ý thức đem bóng dáng dấu tại đại thụ, chỉ cảm thấy tâm nhảy dồn dập, tái thẩm dò, hai tiểu hỏa kế đã sớm vào trong.

Nàng không khỏi tự cười giễu, sợ cái gì, nàng bây giờ không phải đại thiếu nữ bị bọn hán đuổi ra khỏi nhà, nàng bây giờ cùng bọn hán không hề liên quan.

Trên phố người đi đường tăng tốc bước nhanh, tuyết hạt càng lúc càng lớn, Cổ Thập bát nương, nắm thật chặt cổ áo, đem được giỏ được chậm rãi xoay người đi về phía nhà.

Đi được một đoạn, nàng quay đầu lại xem, Thuận hòa đường, chữ to thẳng tắp ở trong mắt. Tay nàng không khỏi nắm chặt, tâm lý đột nhiên hiện lên một ý niệm

Ta muốn có nó!

Ta nhất định muốn có nó! Ta muốn biến Thuận Hòa đường Thẩm thị môn bị thay thế! Biến thành ta Cổ Thập Bát nương được đường.

Không sai, đây mới là vận mệnh nên có của Thuận Hòa đường, mệnh trước là ta bảo trụ nó, hiện tại vận mệnh Thẩm gia không có ta, như vậy Thuận Hòa đường tự nhiên cũng không giữ được, cho nên liền không thể tiếp tục treo lên Thẩm thị danh hào!

Cổ Thập Bát nương hít thở mấy hơi, toàn thân sung mãn, chân hạ bước chân trở nên nhẹ nhàng mà kiên định.

Hai chiếc xe ngựa một trước một sau chạy qua bên cạnh nàng, đi qua không xa, trong đó một chiếc lại vội vàng dừng lại, xe ngựa phía sau lập tức cùng ngừng, một cái cô nương thân hình cao gầy mười bảy mười tám tuổi từ phía sau xe ngựa nhảy xuống dưới, vội vàng vàng đi tới phía trước xe ngựa cạnh, nghiêng tai nghe xe nội nhân nói mấy câu nói, sau đó xoay người cười tít mắt hướng cổ thập bát nương đi tới.

"Thập bát tiểu thư..." Nàng kêu.

Cổ Thập Bát nương ngẩng đầu, tựa hồ cảm thấy đã gặp qua ở đâu đó.

Cô nương thi lễ tự giới thiệu nói: "Thập Bát tiểu thư không nhận được ta? Hầu gái là người của tam nãi nãi gia, hôm trước đã gặp qua..."

Nàng nói gặp qua tự nhiên chính là chỉ tại nhà tộc trưởng, thương nghị căn nhà cửa hàng ngày đó, Cổ Thập Bát nương rõ ràng.

"Tam nãi nãi nói trời không tốt, tiểu thư ngươi lại cảm nhiều thứ, hãy lên xe, đưa ngươi trở về." Tiểu tỷ nữ nói tiếp, nói chuyện hướng phía sau chỉ chỉ.

Tam nãi nãi? Cổ Thập Bát nương ngẩng đầu nhìn lại, gặp một chiếc xe ngựa dần dần đi xa.

Tam nãi nãi chính là người ngày đó tại đại sảnh trưonng tộc chỉ ra cho nàng người vừa hồ là lục thúc thúc. Hoi Tào thị, Thập bát nương mới biết nàng trong cố gia có vai vế rất lớn

Tam nãi nãi danh kêu Hoàng Thế Anh, xuất thân Biện Kinh vọng tộc, bất quá là đã từng, lúc trước đại kim đánh bắt ngờ xuôi nam, đại quân Đại Chu tan tác, thượng kinh thất thủ, hoàng thất quý tộc quyền quý nhóm nhao nhao hướng nam chạy trốn, một kiếp này đã hủy đi gần một phần ba danh gia vọng tộc, rất không may, Hoàng gia cũng bị mất một phần ba.

Thế gia tiểu thư lưu lạc Giang nam, cơ duyên xảo hợp, có mối hôn sự gả cho người làm vợ kế, trọng phụ đó chính là bào đệ của Cổ gia tộc trưởng, cũng chính là đương nhiệm tộc trưởng Cô trưởng Xuân thúc thúc tên Cổ Thiệm, lúc đó tân lang vừa mới đại thọ 60 tuổi

Ba năm sau, Cổ thiệm qua đời, Hoàng Thế Anh hai mươi tuổi đã thành quả phụ, bây giờ đã 10 năm, sau khi lão tộc trưởng chết, nàng liền trở thành người có vai vế lớn nhất Cổ gia

Nữ tử đang tuổi xuân tươi đẹp, nhưng vĩnh viễn là tố y, không thoa son phấn, trong tộc có quyền trách người cảm quyền, có thể hỏi việc trong tộc, nhưng mỗi ngày chỉ đóng cửa tại gia viết chữ, chưa đến 30 nhưng đã có dấu hiệu tuổi già cô đơn

Nàng tuy nhỏ tuổi, nhưng người trong tộc không dám coi thường nàng, tuy rằng sau lưng không tránh khỏi có người nói bậy, nhưng trước mặt nửa điểm tâm tư cũng không dám để lộ. Nghe nói, trước đây có tay ăn chơi trong tộc mang long gây rối, ngôn ngữ có chút mạo phạm, tam nãi nãi còn chưa nói gì, tộc trưởng liền mang quyền trưởng tộc lập tức đem con cháu người đó đuổi khỏi Cổ gia, cả nhà người đó bị đuổi, xóa tên khỏi gia phả

Thời này, bị đuổi khỏi gia tộc, xóa tên giống như phản tử tội, kết cục cực kỳ thảm, chấn động toàn gia tộc, từ đó không người nào dám đối với vị góa phụ trẻ tuổi tam nãi nãi bất kính.

Tam nãi nãi tính tình thanh lãnh, trước giờ không cùng tộc nhân lui tới, cũng không nhìn ai bằng con mắt khác. Cổ thập bát nương trước kia căn bản không biết gia tộc còn có nhân vật Cổ Nhạc Vân này miễn bàn đến thê tử nữ nhi.

Như vậy, hôm nay người đã nhìn nàng với con mắt khác, cùng sự việc ở đại sảnh của tộc trưởng có hay không có quan hệ???

:"Thập bát tiểu thư mời lên xe, người xem, tuyết lớn quá..." Tỳ nữ mỉm cười nhắc nhở.

Cổ Thập Bát nương từ kinh ngạc lấy lại tinh thần, nói cái gì đa tạ, cùng nàng lên xe ngựa.

"Nô tỳ lên xe, thỉnh thập bát tiểu thư tạm nhường một chút" tỳ nữ cười nói, một mặt đưa nàng cái lò sưởi tay, "Tiểu thư ôm cho ấm tay..."

Xe ngựa trải thảm bách hoa, đóng đưa túi thơm lan tỏa, một đời trước, than là Thảm gia thiếu nãi nãi nàng cũng không có được xe ngựa tốt như vậy, thực là một điểm cũng không bằng

Cổ Thập Bát nương không có cự tuyệt, tay tiếp lò sưởi cảm ơn, tỳ nữ rất khéo léo, thân thiện, cũng không có hỏi người làm cái gì, mà là giới thiệu một vài phong thổ nhân tình ở Kiến Khang, rất nhanh, xe ngựa liền đến nàng cửa nhà.

"Thập Bát tiểu thư chậm một chút." Tỳ nữ xuống xe trước, bật dù sau đó che cho nàng.

"Đa tạ." Cổ Thập Bát nương nói.

Phu xe đem nàng giỏ được muốn vào nhà.

"Ta tới đây." Cổ Thập Bát nương cười nói, một mặt xem nói tỳ nữ, "Thay ta cảm ơn tam nãi nãi."

Tỳ nữ cười nói Thập Bát tiểu thư khách khí, liền không nói thêm nữa ngồi trên xe ngựa đi.

Tuyết rơi ngày càng nhiều, Cổ Thập Bát nương nhìn hướng xe ngựa đi đến xuất thần, phía sau phát ra thanh âm của bước chân, nàng quay đầu nhìn, phía bên cạnh của bức tượng hình ngựa bằng đá xuất hiện hai bóng người

Tuyết trên than bọn họ đã rơi một tầng, hai mái đầu đã trắng như măng mủ trắng

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Báo ân

Edit: Thanhhuong

"Tiểu thư..." một cô bé dừng chân lại, giọng như muỗi kêu

Đây là một nữ hài tử, bong tuyết đầy trên cả người, ngăn cản tầm mắt Cổ Thập Bát nương, không nhìn thấy mặt mũi nàng

"Người tìm ta?" Nàng mở miệng hỏi, ngưng thần đánh giá bọn hắn.

Ánh mắt nhìn nữ hài tử, bên cạnh nàng là một vị thiếu niên gãy tro xương, tóc tai tán loạn, mơ hồ nhìn thấy cảm hấn nhọn, đôi môi mỏng gắt gao khép lại

Thấy Cổ Thập Bát nương đánh giá bọn hắn, thiếu niên hốt hoảng quỳ xuống, đập đầu xuống

"làm cái gì vậy?" Cổ Thập Bát nương rất ngoài ý muốn

Nữ hài tử lúc này cũng quỳ xuống, đập đầu, âm thanh run run nói "Linh Bảo Nhi tạ ơn đại ân đại đức tiểu thư đã cứu mạng..."

Cứu mệnh? Cổ thập bát nương ngăn ra, đến gần mấy bước, xem ra tiểu nữ hài tử sợ hãi, than mình run run

"Nga, là người nha" Trên môi nàng hiển hiện tia cười ấm áp, ánh mắt lạc sang thân hình thiếu niên kia

Một trận gió thổi qua, bong tuyết bay múa thành một mảng, bất quá, nhìn bong tuyết bay múa, thiếu niên mang đến cảm giác ôn nhu bao phủ ở chính mình

Thiếu niên hơi hơi cúi đầu, ánh mắt nhìn xuống

“ngươi tốt chưa” Giọng nữ không chút che dấu kích động, “Này quá tốt..,”

Nàng nói, theo sau thanh âm thấp chìm xuống “Này quá tốt...”

Nàng nói một lần, lần này tựa như âm thanh thờ dầu, tựa hồ tận trong tâm có chút sâu,

“Các người đứng lên” Cổ thập bát nương lui sau mấy bước, duỗi tay nâng tiểu nữ hài

Tiểu nữ hài lại gõ cái đầu, mới thuận theo đứng lên, thiếu niên chần chờ một chút.

"Ngươi thân thể vừa khỏi, đứng lên." Mất vрон về trước tới đây nhất đôi bàn tay đem hất cánh tay nhẹ nhàng vừa đỡ.

Thiếu niên liền đứng lên.

"Này tuyệt rất lớn, các ngươi mau trở về đi thôi." Cổ Thập Bát nương nói.

"Tiểu thư, " tiểu nữ hài đưa mắt nhìn ca ca, dường như hạ quyết tâm, nói “Tiểu thư cứu ca ca Linh Bảo Nhi, Linh bảo Nhi nguyện ý làm nô tỳ tương báo...”

Cổ Thập Bát nương nghe vậy, cười, lắc lắc đầu.

"Tiểu thư, ta là nói thực, Linh Bảo Nhi phát thệ, ai cứu ca ca, Linh Bảo Nhi đời này kiếp này chính là nô tì của nàng..." Tiểu nữ hài cho rằng nàng không tín, bần bệ nói, nói liền phải lay hạ.

"Không phải, ta tín." Cổ Thập Bát nương vội vрон tay ngăn lại nàng, "Ngươi không cần như thế tạ ta...."

Nàng ngừng một khắc, "Này là ngươi mệnh hảo...."

Ta mệnh hảo? Linh Bảo Nhi kinh ngạc nhìn cô nương trước mắt so chính mình lớn hơn không được bao nhiêu, nàng Linh Bảo Nhi lớn như vậy trước giờ không người nói nàng mệnh tốt, chính là chính nàng cũng không cảm thấy.

Phụ mẫu đều chết, xa rời quê hương, lưu lạc ăn mày, bị người khi dễ, không áo cơm, sinh từ bất định...

Vậy mà kêu mệnh hảo?

"Ca ca..." Nàng duỗi tay sợ hãi lôi kéo thiếu niên trầm mặc đứng yên bên cạnh.

"Ta thiếu ngươi một mệnh." Thiếu niên mở miệng nói. Thanh âm có chút khàn khàn, mang thương bệnh suy yếu chưa lành.

Cổ Thập Bát nương cười cười, "Đi nhanh đi, tuyệt càng rơi xuống càng lớn, ngươi hiện tại thân thể còn không tốt, đi nhanh đi."

Nàng nói xong, xoay người, xách lên giỏ đựng, hướng cửa đi đến.

"Tiểu thư...." Tiểu nữ hài ở phía sau kêu, người cũng cùng đi lên, "Tiểu thư...." Nàng vội vàng quay xuống.

"Ngươi này là làm gì..." Cổ Thập Bát nương xoay người thờ dài, "Ta nói quá, là ngươi hảo mệnh, vừa lúc ta đi qua, nếu như ngươi mệnh không hảo, liền sẽ không gặp được ta..... Có người.... mệnh không tốt như vậy."

Nàng nói tới đây, than thở, mới nói tiếp, "Như vậy ta cũng không giúp được ngươi, cho nên, ngươi xem, này không liên quan gì tới ta, ngươi muốn cảm tạ là chính ngươi."

Đây kêu cái gì đạo lý? Tiểu nữ hài hòa thiếu niên cùng sùng sốt, liếc nhau, lúc nhìn lại Thập Bát nương đã đẩy cửa vào trong.

"Tiểu thư..." Tiểu nữ hài còn muốn đuổi theo, bị thiếu niên duỗi tay kéo trụ.

"Chúng ta đi đi." Thiếu niên thấp giọng nói.

"Chính là, ca ca...." Tiểu nữ hài có chút chần chờ.

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn cửa lớn, mặc dù trên người nữ hài mặc mộc mạc, nhưng những chữ to trên bảng hiệu vẫn thể hiện sự phú quý uy nghi, thiếu niên không nói chuyện tiếp, kéo tiểu nữ hài đi vào trong gió tuyết

Đêm đã khuya, viết xong nét bút cuối cùng, Cổ Hải đuổi cái lưng mồi, chà xát tay.

Cửa kéo kẹt bị đẩy ra, Tào thị bụng lỵ trà nóng hầm hập tiến tới

“Nương, người ngủ sớm chút, đừng mang trà cho ta “ Cố Hải vội đứng lên tiếp ly trà

"Nương lại không mệt mỏi, sớm sớm ngủ cái gì." Tào thị mỉm cười, nhìn nhi tử uống trà.

“tuyệt còn roi a...” Cố Hải nhìn cửa, ngoài đó một sân đầy tuyết, “muội muội cũng không ngủ?”

“Cũng đang đọc sách “ Tào thị nhìn phòng mình, cửa sổ lộ ánh đèn màu cam, tâm có chút đau

"Nếu Muội muội là nam hài tử, chắc chỉ như vậy nhất định có thể trúng trạng nguyên.." Cố Hải cười nói, "Quả thực so ta còn cố gắng hơn..."

Tào thị cười bụng chén ra đi, Cố Hải nhìn ánh đèn phòng, hoạt động đôi tay, tiếp tục ngồi xuống, bắt đầu đọc sách.

Ngày thứ hai, ăn xong bữa sáng, Cố Hải quét xong tuyết trước cửa, rồi mới ra khỏi nhà, Cố Thập Bát nương đuổi theo.

"Ca ca, chờ ta một chút, chúng ta cùng nhau đi."

Cố Hải dừng bước cười chờ nàng, gấp nàng mang cái nắp giỏ trúc, lại cầm cái xẻng nhỏ.

"Người muốn làm cái gì đi?" Cố Hải hiếu kỳ hỏi.

Huynh muội ra khỏi nhà, đã không thiếu vết tích xe ngựa nghiền áp, ngã tư đường bên kia, không thiếu những gã sai vặt đang quét tuyết soạt soạt

"Ngày đầu đến trường thế nào?" Cố Thập Bát nương hỏi.

Nghiêng đầu nhìn muội muội mặt hiện sự khản trương, Cố Hải cười, đuổi tay vuốt xuôi đầu mũi nàng.

"Rất tốt." Hần nói.

"Có người coi thường huynh không?" Cố Thập Bát nương hỏi.

"Không có." Cố Hải cười nói.

Thanh âm Xe ngựa từ phía sau truyền tới, huynh muội vội hướng ven đường, nhường đường.

"Hải, ngọc đầu gỗ..." Cố lang từ trong cửa xe thò ra nửa thân thể, ném tuyết cầu

Cố Hải vội dùng tay áo chắn một bên thân, tuyết cầu tại hần đầu vai lưu lại một mảnh tuyết trắng, tiếng cười cạc cạc kèm với âm thanh xe ngựa đi xa.

Huynh muội liếc nhau, Cố Hải nhếch miệng cười, Cố Thập Bát nương nhìn hần, chậm rãi cũng cười.

"Muội muội, người cứ yên tâm đi." Thiếu niên vỗ vỗ đầu vai muội muội, làm như trêu chọc làm như nghiêm túc.

Cố Thập Bát nương gật gật đầu, cười nói tiếng hào, tại giao lộ tách ra, nhìn tấm lưng thẳng thắn bước nhanh như gió của Cố Hải.

Giờ đây, ca ca phải sẽ không bởi nhóm hài tử trào phúng, tiên sinh trách phạt mà ghét học đi...

Cố Thập Bát nương là đi đến thành ngoại thành, phát hiện phía sau có người.

Nàng dừng chân lại, liền quay đầu xem, cho đến khi nhìn thấy tấm áo đơn mùa đông nát của nam hài tử từ phía sau cây.

"Là người?" Cố Thập Bát nương nhìn, nhận ra thiếu niên này.

Ngày đó trong tuyết nhìn không rõ ràng, lúc này nhìn rõ hơn, hần lớn tuổi hơn nàng, ước mười bốn mười lăm tuổi, vóc người cùng Cố Hải tương tự, bắt quá so Cố Hải còn muốn gầy yếu hơn, tóc bị gió thổi lên, lộ ra vết sẹo trên cái trán thẳng đến khóe mắt cùng nhau sưng đỏ.

"Có gì?" Cố Thập Bát nương lại hỏi.

"Báo ân." Hần đáp, thanh âm xa xa ném tới đây, mang mấy phân rét lạnh.

Cố Thập Bát nương liền cười cười, khoát tay áo, "Đi đi, đi đi."

Nàng xoay người tiếp hướng sông đi đến, xem người thiếu niên ở phía sau không xa không gần, đuôi vết thương không tốt, đi rất không lưu loát.

Mùa đông con cóc không dễ tìm nhưng là dễ bắt, không ướt lạnh, dễ tìm kiếm, trừ ngẫu nhiên đào ra hai con rắn, rất dễ liền bắt nửa sọt cóc,.

Cố Thập Bát nương tựa hồ rất cao hứng đứng ở trong vũng bùn bận rộn, không sợ lạnh cũng không sợ bẩn, phía sau lưng nàng thiếu niên có chút nghi ngờ, đã nghe đến nàng đột nhiên hét lên một tiếng, hần còn không chạy tới, liền gặp một con rắn bị nữ hài tử hù dọa.

Sau đó nữ hài từ chụp lồng ngực, miệng nói nguy hiểm thật nguy hiểm thật, nhưng xoay người lại tiếp tục đào.

"Người đang làm cái gì?" Hắc rốt cục nhẫn không được, đi lên hỏi.

"Bắt con cóc." Cố Thập Bát nương đầu cũng không ngẩng nhìn, dùng bọc vải rách một tay ấn chặt con cóc, nhét vào bên cạnh giỏ trúc.

"Bắt này cái... Ăn sao?" Hắc hỏi.

"Đúng rồi, " Cố Thập Bát nương có ý nói, một mặt ngẩng đầu xem hắc, "Muốn ném thử không?"

Thiếu niên không có biểu tình.

Cố Thập Bát nương liền cười, nhìn giỏ trúc, đã sắp đầy, thân thể đứng thẳng, đem bọc tay vải rách ném bỏ, xách giỏ trúc lên bờ.

Này một lần thiếu niên cũng không có chạy tới đây, mà là đứng tại chỗ, không động.

"Uy, " Cố Thập Bát nương nghĩ nghĩ, xoay người quơ quơ tay lý giỏ trúc, "Này cái này không thể ăn, có độc."

Thiếu niên đứng không nhúc nhích cũng không cái gì phản ứng, gió se lạnh, thấm vào quần áo

Cố thập bát nương chợt thấy tâm có chút đau, bắt quần thể nào, nằng và ca ca còn có quần áo vải xuyên gọn gàng, sạch sẽ, nhưng hài tử này...

Nàng than thở, xoay người chậm rãi đi, ở giữa quay đầu xem, nhưng thiếu niên đã không thấy nữa.

Con cóc bắt được, nàng lập tức dựa theo sách tả, bắt đầu chế thiêm tô, bắt quá, nàng uể oải nhìn, hầu như chỉ toan những con cóc nhỏ bằng bàn tay.

Như vậy đến khi nào mới có tiền, càng miễn bàn mua được hiệu thuốc bắc Thuận Hòa đường

"Thập bát nương..." thanh âm Tào thị ngoài cửa vang lên

Cố Thập Bát nương từ trên người lấy bạc nhét vào gầm giường, Tào thị đẩy cửa tiến tới, tay xách nhát cái giỏ trúc, mặt bị dọa trắng bạch.

"Này là người bắt?" Nàng hỏi.

"Cái gì?" Cố Thập Bát nương đi tới, mở ra cái nắp nhất xem, thế nhưng là một sọt cóc.

"... Sao lại ném ở ngoài cửa không lấy vào..." Tào thị nói.

Cái này... Cố Thập Bát nương tưởng tượng, liền đoán được, nhất định là thiếu niên bắt, hài tử này thực.....

"Nga, là, ta quên." Nàng nói này lời nói tiếp tới đây, "Nương, ta đi vội."

"Đi đi." Tào thị nhất tiếu, xem nữ nhi đi đến thu thập dùng cho gian phòng chế.

"Nương, người để ý một chút, đừng đụng vào đó.." Cố Thập Bát nương lại từ bên trong cửa ló đầu, "Có độc.."

Tào thị gật gật đầu, nói, "Người cũng cẩn thận.."

Những ngày sau, mỗi ngày đều có sọt cóc đưa tới, Cố Thập Bát nương đi bờ sông lại không gặp được nam hài tử, chắc hẳn là từ sông khác bắt.

Trốn tránh ở phía sau cửa, nghe bước chân tiếng vang lên, Cố Thập Bát nương đột nhiên kéo cửa ra, lại không thấy nam hài tử, mà là tiểu nữ hài mặt bị đông lạnh đỏ bừng.

"Tiểu thư.." Nàng cũng giật nảy mình, sợ hãi chạy cũng không phải được, ở lại cũng không xong.

"Người bắt?" Cố Thập Bát nương có chút ngoài ý muốn, xem tiểu cô nương lộ ra ở ngoài tay áo trần đầy nứt da từ hồng tay.

"Là ca ca bắt.." Tiểu nữ hài thấp giọng nói, ".. Tiểu thư đừng sinh khí.. Chúng ta chỉ là nghĩ giúp người làm chút chuyện.."

"Không sao, cảm ơn các người." Cố Thập Bát nương thanh âm nhu hòa mấy phần, xem na tiểu cô nương lộ ngón chân hài, "Tiến tới ngồi một chút, ăn ly trà nóng.."

Tiểu nữ hài xua tay, "Không, không, không dám quấy rầy tiểu thư.. Ta lúc này đi.."

Nói hoàn quả thật quay đầu liền chạy, lại không để ý, chân trượt ngã, giày rơi ra, rớt ở ven sông.

"Người không sợ đi?" Cố Thập Bát nương vội chạy tới muốn phù nàng.

"Thế nào?" Nghe đến động tĩnh Tào thị cũng ra, thấy một tiểu hài tử đầy tuyết và bùn, giật nảy mình" Đây hài tử nhà ai..."

Một chậu nước nóng đưa đến, tiểu nữ hài không khỏi run

"Đừng sợ đau, ngâm rất nhanh..." Tào thị đem cặp chân tiểu nữ hài ngâm vào nước nóng

Đau đơn khiến tiểu nữ hài toan thân phát run, nước trà nóng muốn đổ. Cố Thập Bát nương duỗi tay vịn chặt.

"Cảm ơn phu nhân, tiểu thư..." Tiểu nữ hài rơi nước mắt, nức nở nói

Lau nhanh, thay bộ quần áo cũ của Thập Bát nương, nâng quỳ trên mặt đất hướng Tào thị dập đầu

"Cảm ơn phu nhân long dạ bồ tát" Nàng khóc ròng nói.

Cố thập bát nương cười, nâng nàng lên, xem trước mặt được sạch sẽ, lộ ra tướng mạo thanh tú

"Như vậy, người cùng ca ca chính là ăn mày để sống?" Tào thị hỏi

Mới vừa nghe các nàng nói, Tào thị ăn chay, tin phật đối với nữ nhi xuất thủ tương trợ rất vui mừng, đồng thời nhẹ nhàng thở ra, mấy ngày nay nàng cảm thấy nữ nhận có nhiều lệ khí, xem ra mình lo nghĩ nhiều, nữ nhi vẫn như trước kia, nhu thuận và thiện lương

Tiểu nữ hài gật gật đầu, "Ta kêu linh bảo, ca ca kêu linh nguyên...."

"Người ca ca na sao lại bị đánh?" Cố Thập Bát nương tùy miệng hỏi.

Linh bảo sắc mặt tối sầm lại, cúi đầu nói: "... Đó là do Linh Bảo không tốt... Linh bảo đói... Ca ca... Ca ca trộm người khác.. Tiền..."

Nói xong, nàng không dám ngẩng đầu, chỉ cảm thấy xấu hổ hận không được chui xuống đất, thực tế, không phải bởi vì nàng bụng đói, mà là ca ca hẳn vẫn phải... Tên trộm....

Thất thủ cũng là bình thường, nhưng một lần bị đánh là tội thâm một lần, nếu như không phải vị tiểu thư này tặng ngân, chỉ sợ đã chết...

"Tạ ơn tiểu thư phu nhân đại ân đại đức.. Linh Bảo làm trâu làm ngựa cũng khó báo đáp.." Nàng khóc quỳ xuống dập đầu.

Cố Thập Bát nương cười, đã đoán ra này tiểu nữ hài và ca ca chính là hai kẻ cắp chuyên nghiệp, bất quá này cùng nàng lại có cái gì quan hệ gì? Xoay vòng đến quan phủ đi?....

"Hảo, người trở về đi, " Cố Thập Bát nương cùng Tào thị đưa tiểu nữ hài ra khỏi cửa.

Linh Bảo Nhi ôm nhất cái bao đồ, bên trong hai kiện quần áo cũ của Cố Hải.

Xem nàng lại muốn quỳ xuống, Cố Thập Bát nương vội vươn tay ngăn lại nàng, "Đừng quỳ, ta nói quá, là người mệnh hảo thôi."

Linh Bảo Nhi mặt nước mắt cúi đầu tạ tam cảm ơn, này mới xoay người chậm rãi đi.

"Thực đáng thương..hài tử Không cha không mẹ.." Tào thị dùng tay áo sát khóc mắt thấp giọng nói.

Cố Thập Bát nương xem tiểu bóng dáng đi xa, định nói, mà không biết nói gì, các nàng cũng là những người đáng thương, chẳng qua là hiện tại, mà trước kia cũng từng là ăn mày.

"Nương, đã khá hơn chưa." Nàng nâng cánh tay Tào thị, an ủi Tào thị hoặc như là làm bầm lâu bầu, "Chúng ta có khá hơn."

Tào thị gật gật đầu, mỉm cười nhìn nữ nhi, mẹ con xoay người khép cửa.

Ngã tư đường bên kia, hai gã sai vặt gã sai vặt chính vừa đi vừa hỏi, tay cầm hai tấm danh thiếp, mấy gã sai vặt quét tước ngã tư đường chỉ điểm, ngừng tại cửa Tào thị.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Hiểu lầm

edit: thanhhuong

"Tìm ta?" Cố Thập Bát nương cũng không có dừng tay, miệng hỏi, "Tìm làm đi?"

Này Kiến Khang thành to như vậy, ai nhận ra nàng, một tiểu nữ tử, càng không bàn đến danh thiếp đưa đến

“Này hôm nay đã là ngày thứ năm” Tào thị xem tay tính, về mặt nghi ngờ, mở ra xem phía bên trong “Bảo hòa đường – Vương Nhất Chương thông báo ngày 17 tháng chạp sẽ tới bái yết Cố gia Thập Bát Nương...”

Quả thật là tìm chính mình? Còn tái bái yết?

"Bảo Hòa đường?" Cố Thập Bát nương rốt cục dừng công việc, nàng tự nhiên biết Bảo Hòa đường, rất có tiếng trong ngành dược, hơn nữa hẳn đúng là họ Vương

Đem giấy dầu thu lại, một giỏ cóc, cùng Tào thị đi ra, rửa tay, mới tiếp quá chút danh thiếp xem, càng xem càng kinh ngạc.

Trên những danh thiếp này, có danh hào nàng nhận thức cũng có không nhận thức, có Kiến Khang bản địa, cũng có Châu phủ, nhưng đều giống nhau đó là ngành dược.

Nàng nhận ra được chủ nhân mấy danh thiếp, đó là đại chương quỹ đại dược hành, nhưng một đời trước Cố Thập Bát nương cũng không có cơ hội cùng những người đó giao tiếp, càng miễn bàn được người gửi danh thiếp, vẫn là một sự cung kính, hoàn toàn là hội bái bái kiến trưởng bối

Này những người đó... điên đi

“Này đó là người nào?”

Tào thị xem sắc mặt nàng, cẩn thận dè dặt hỏi, "Người... biết ai?"

"Không nhận được." Cố Thập Bát nương lúc lắc đầu, lần qua lộn lại xem đi xem lại mấy tấm danh thiếp, "những người này nhận sai đi?"

Giọng mới nói, bên ngoài có tiếng đập cửa, Tào thị xem Cố Thập Bát nương mắt nhìn nhau.

"Ta đi nhìn xem." Cố Thập Bát nương đứng dậy đi ra ngoài.

Mở cửa, hai gã sai mặc thanh y đứng đó, thần thái cung kính.

"Các người tìm ai?" Cố Thập Bát nương hỏi, một mặt đánh giá bọn hắn.

"Chúng ta là quán Vũ Châu đồng thân đức dược, đây là danh thiếp chương quầy chúng ta." Trong đó một việc khom người đáp, đôi tay đưa một tấm đại hồng kim danh thiếp.

"Ai?" Cố Thập Bát nương kinh ngạc đạo.

"Vũ Châu, đồng thân đức...." Gã sai vật gấp nàng không tiếp, có chút sợ hãi, "Cố nương tử, mạo muội tiến đến, mong rằng thứ lỗi."

Vũ Châu, đồng thân đức..... này, đó chính là phóng nhãn toàn Đại Chu cũng hạng nhất hạng nhì đại dược hành.....

"Gửi ta?" Cố Thập Bát nương cảm thấy có điểm buồn cười, chỉ chỉ chính mình.

"Vâng, cố nương tử, mong rằng cố nương tử chiếu cố nhiều hơn." Gã sai vật lại một lần nữa đôi tay phụng thượng.

Ai chăm sóc ai a? Cố Thập Bát nương có chút dờ khóc dờ cười.

"Muốn ta chăm sóc? Ta chăm sóc các người cái gì? Dược liệu a?" Nàng nhin không được cười nói.

Lời vừa nói ra, gã sai vật sắc mặt đại hỉ, "Cố nương tử, nếu là muốn bán dược, chỉ cần người cho người đến dược hành phố Thượng Đồng Thân Đức nói một tiếng, chương quầy chúng ta chắc chắn tự mình tiến đến..."

Một mặt nói một mặt liên tục cảm ơn.

Cố Thập Bát nương có điểm ngốc, xem này hai người, bọn hắn ý tứ là muốn mua dược của mình?

"Các người là nói, mua dược của ta?" Nàng vẫn đạo, đồng thời có chút hồ nghi, "Các người biết ta bán dược?"

Hai gã sai vật liếc nhau, cúi đầu cung kính nói: "Đại nương tử nói đùa."

Rồi hai người cáo từ mà đi, Cố Thập Bát nương vẫn cảm giác được có chút hồ đồ, nàng lật xem danh thiếp trong tay, hẳn không phải là có người đùa giỡn chính mình đi?

"Đồng thuận đức chịu thu được của ta?" Nàng lẩm bẩm nói, lại xem cái danh thiếp khác, này đó chẳng lẽ vì là nàng bán được?

Nàng không khỏi cười.

"Cười cái gì?" Tào thị hỏi.

"Không cái gì, " Cố Thập Bát nương như trước cười, đem tấm danh thiếp ném ở trên bàn, "Nương, ta nghĩ là hiểu lầm, khả năng không sai..."

Trên con đường này họ Cố nhân rất nhiều, nhưng còn có kêu Thập Bát nương?

Không nghĩ.

"Ta đưa thuốc đi." Cố Thập Bát nương đứng lên, bất kể đó có phải là quan được mơ tưởng mua được của nàng, chỉ ít Đại hữu sinh nhất định mua thêm tô của nàng Vẫn là này đồng tiền kiếm thật.

Đi Đại Hữu Sinh được lều, lại không được gặp nam nhân có chòm râu dê.

"Cô nương chuyện gì?" Một cái tiểu hòa kếp hỏi, một mặt để khăn lau xuống.

"Ta bán.." Cố Thập Bát nương mới há mồm, liền nghe thấy một thiếu nữ vui cười thanh âm từ ngoài cửa truyền tới.

"Lăng thiếu gia, đến người gia bảo địa, khả năng cùng chúng ta uống ly trà?"

Một giọng nữ kiều mỵ nói.

Một nam tử trong trẻo cười lập tức truyền tới.

"Đây là tự nhiên, này là nhóm tiểu thư nể mặt.."

Này giọng nam vừa vang lên, đang đợi Cố Thập Bát nương nói chuyện tiểu hòa kếp lập tức ném nàng, bước nhỏ chạy đến ngưỡng cửa.

Mấy vị thiếu nữ xinh đẹp xuất hiện tại ngưỡng cửa, bên cạnh là một công tử anh tuấn, tử y hoa lệ, miệng khéo léo cười, nhưng đôi mắt cơ hồ là vẫn không nhúc nhích, định ở trong đó thân hình một vị thiếu nữ, không chút nào che dấu chính mình ái mộ.

Một thiếu nữ dung mạo xuất chúng, lúc này chính hé miệng cười yếu ớt, càng phát có vẻ động lòng người.

Bất quá nhìn thấy Cố Thập Bát nương, nụ cười biến mất.

"Thập bát nương là người." Thiếu nữ sắc mặt cứng đờ nói.

"Tịch nhi thư thư." Cố Thập Bát nương không có biểu tình đạo.

Thấy các nàng biết nhau, một bên thiếu nữ nhóm có chút tò mò.

"Tịch nhi, nàng là muội muội người? “ có người hỏi.

Cố Nhạc Sơn ấu nữ Cố Tịch hử một tiếng, đem khuôn mặt khả ái hướng nơi khác uốn éo, "Không tính muội muội, trong tộc của chúng ta mà thôi, tám sào cũng với không tới.."

Xem thiếu nữ trước mắt tuyên bố xa lạ, Cố Thập Bát nương chỉ cười.

Một đời trước nàng có quan hệ, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là thời điểm Thập bát nương rất nghe lời, chỉ đồng không đi tây, mắng không cãi lại, đánh không dám đánh lại

"Lăng thiếu gia.." Tiểu hòa kếp gật đầu nhìn công tử vẫn an.

ánh mắt công ty vẫn ở Cố Tịch Nhi mà động, thấy Cố Thập Bát nương, đương nhiên cũng một mắt xem hai người có quan hệ như thế nào.

"Mười tám nương, người tới nơi này làm cái gì?" Cố tịch gặp Cố Thập Bát nương đối chính mình không cái gì phản ứng, không khỏi có chút tức giận, làn môi hồng cắn cắn hỏi.

"Bán được mà thôi." Cố Thập Bát nương thần nhiên nói.

Bán được? Thiếu nữ nhóm đối với này cái từ rất hiếu kỳ, nhao nhao thì thầm với nhau.

"Bán được? Người lại làm cái gì quái!" Cổ tịch hừ một tiếng, nhũn mày nói.

Cổ Thập Bát nương không nhìn nàng, mà là quay đầu xem vị tiểu hỏa kế, ân cần thăm hỏi chủ tử.

Nhìn thấy nàng thế nhưng coi thường chính mình, Cổ Tịch giận khuôn mặt đỏ bừng, quả nhiên cùng cha và nương nói một dạng, đây là một nhà bạch nhãn lang

Trước kia ngày lễ ngày tết tới, luôn luôn phía sau mình, chỉ vì có thể được một kiện, chính mình xuyên thừa lại xiêm y, xem xem, mới được lão tộc trưởng cấp căn nhà và cửa hàng, liền đem mắt mọc lên trên đầu

Nàng hôm nay cần phải hảo hảo giáo huấn giáo huấn người không biết tốt xấu này

Nhân châu xoay động, xem hướng đứng bên người công tử, lộ ra một tia cười yếu ớt.

Thiếu nữ kiều mỵ sóng mắt thối tới, công tử không nhẫn được đỡ đỡ, cũng xem như thường lưu luyến bụi hoa, nhìn quen yển phi hoàn gầy, lại không được có chút khăn trương

Người nói, da tam tiểu thư như tơ như lụa, dĩ vãng hấn còn không tin, tuy có tâm giao nhau, nhưng vẫn không có cơ hội, đúng dịp hôm nay gặp gỡ, quả nhiên, thoáng nhìn người toàn thân mềm yếu, nếu muốn là lấy về nhà, chỉ sợ ngày ngày tiêu hồn.

Thấy này công tử nháy mắt biểu tình đỡ đỡ, mắt có chút nóng bỏng, Cổ Tịch có chút đắc ý cười cười.

"Lăng thiếu gia, nhà người cũng làm được ah?" Nàng nhắc nhở.

Liên thanh âm êm tai, cùng chim hoàng oanh kêu dường như.... Công tử hắc hắc nhếch miệng cười.

"A, phải." Hấn lấy lại tinh thần, đem bộ ngực héch, mang mấy phân đắc ý rồi lại làm ra một bộ không chút để ý thần tình đạo, "Đây là chúng ta Đại Hữu Sinh là được lều số một..."

Nói lại nịnh nọt xung thiếu nữ, ".. Có thể không sánh bằng tơ lụa nhà Tịch nhi tiểu thư được.... Mong rằng tiểu thư không muốn ghét bỏ, vào trong uống ly trà..."

"Lăng thiếu gia, " Cổ Tịch Nhi hé miệng cười, ánh mắt xem hướng một bên Cổ Thập Bát nương, "Muội muội ta bán được, người mau quay trở lại, có thể giúp một phen liền giúp một phen..."

Cổ Thập Bát nương nghe vậy, đối với tiểu nữ nhi tâm tư nàng rất rõ ràng, xem ra hôm nay ra cửa không xem hoàng lịch, chỉ sợ mua bán không nên.

Mỹ nhân tâm tư, công tử tự nhiên cũng lĩnh hội, hấn vẫn còn không ngốc, cũng còn không đến mức vì mỹ nhân cười một cái liền giết người phóng hỏa, đem chính mình góp đi vào chuyện ngu xuẩn, hấn Lăng thiếu gia chắc chắn sẽ không làm.

Ánh mắt lại một lần nữa đầu hướng Cổ Thập Bát nương, từ ăn mặc trang điểm chắc chắn là một gia đình không tốt, hưởng chi là tới bán được, bán được a, này được liệu bảo chế là đại nam nhân làm lao động chân tay, một tiểu cô nương ai lại làm cái này.

Này niềm vui mỹ nhân, thảo được! Mắt công tử có chút định luận

"như vậy a, " Hấn nói, khuôn mặt hiện có chút khó phân xử" Đại hữu Sinh quy củ là không thu ngoại được"

Cổ Thập Bát nương không khỏi hiển hiện cười nhạt, không đợi hấn nói xong, xoay người rồi đi.

"Chao ôi, chao ôi, này vị cô nương." Công tử sững sốt, không đoán được vị tiểu cô nương một câu không nói nhắc chân liền đi, nàng muốn là đi, còn thể nào cấp mỹ nhân tranh sĩ diện?

"Thế nào?" Cổ Thập Bát nương dừng trước vị thiếu niên trước mặt, thần nhiên nói.

"Đã là muội muội tịch nhi tiểu thư, liền lại là chuyện khác..." Hấn lộ ra nụ cười ôn hòa, hấn đối dung mạo chính mình rất có lòng tin, hơn nữa nhà có tiền, chỉ cần hấn nguyện ý, rất dễ dàng liền có thể được đến bọn nữ tử xem trọng.

tiểu cô nương này tất nhiên cũng sẽ không ngoại lệ, lăng thiếu gia rất tự tin.

"Tới, ta xem được của người..." Hấn nói, lộ ra nụ cười mê người, duỗi tay cầm ống trúc của Cổ Thập Bát nương" Đây là cái gì?"

Hành vì xem được của vị thiếu gia Đại Hữu sinh cho thấy, hấn cũng không phải văn dốt, vũ dát...

"Thiền tô a..." Thiếu gia nói, một mắt nhìn, một mắt xem đám thiếu nữ kiều mỵ Cổ Tịch, nhãn mi làm bộ làm tịch xem, "Cái này a... nhìn qua không thể nào mua rồi..."

"Lăng thiếu gia liền giúp đỡ thôi, người nhà làm cũng không thể nào hảo, chiếu cố một chút thôi" Cổ Tịch cười hi hi nói, một mắt nhìn Cổ Thập Bát nương

hết sức đắc ý

“Này..cái này...” Công tử thể hiện bộ dáng khó xử

Còn chưa nói xong, chòm râu dê từ nội đường đi ra

“Lăng thiếu gia tới...mời vào bên trong ngồi...” Hấn vội nói, quét mắt một cái, thấy rất nhiều cô nương ngoài ý muốn, nhưng biết rõ phẩm chất của vị thiếu gia nhà mình, nên rất thoải mái

Ánh mắt nhìn thấy bóng dáng Cổ Thập Bát nương, ngăn người, chợt hiện ý cười

“Tiểu nương tử, người tới: Hấn quay đầu nhìn Cổ thập Bát Nương cười nói

Cổ Thập Bát nương cũng mỉm cười nhìn hấn gật đầu

“Lão Dương a.” thấy chòm râu dê có quen biết với Cổ Thập Bát nương, công tử có chút ngoài ý muốn, thanh âm ho nhẹ, quyết định diễn kịch tới nơi” Người tới vừa đúng lúc, vị cô nương này tới bán được, theo đạo lý chúng ta...”

Hấn chưa nói dứt lời, chòm râu dê duỗi tay, lấy ống trúc trong tay hấn

“tiểu nương tử, người quả thật làm thêm tô?” Chòm râu dê nói, một mặt duỗi tay lấy một chút trên ngón cái, vắn vể, lại để tới đầu mũi khê người, hất xi một cái

“Không sai, không sai, thêm tô hết sức hảo...” Hấn vắn vể đầu mũi cười nói>” có nhiều hay ít? Ta muốn mua hết...”

Một câu này làm những người khác trong quán được đều có điểm ngoài ý muốn

Nhất là Cổ tịch, mắt trừng chòm râu dê, có quân sự đàn vậy không, làm mà không nhìn ánh mắt thiếu gia, diễn kịch như vậy sẽ không...

Cổ thập Bát nương cười, đem ống trúc khác đưa cho hấn, “Không nhiều, chỉ có từng đó”

Chòm râu dê gật gật đầu, “Mới có hai ba ngày, làm được từng đó được...”

Tình hình có vẻ không tốt? Công tử có chút cáu, không nghĩ đến tiểu nương tử đã có quyết định mua được, này...Như vậy hấn còn có thể làm gì? Còn nhìn mặt mỹ nhân sao? Thấy mặt Cổ Tịch có chút khó coi, thanh âm ho nhẹ, hạ quyết tâm

“lão Dương, như vậy không tốt” Hấn giận tái mặt nói, “Đừng làm hỏng quy củ được hành”

Quy củ được hành...

“Lăng thiếu gia, là như vậy, hiện nay đang cần gấp thêm tô, đại thiếu gia đã lên tiếng cho phép thu mua bên ngoài...” Chòm râu dê vội nói

Đại thiếu gia... Công tử nghe có chút chần chừ

Cổ Tịch nhìn ra, nhãn châu xoay động, ở bên nhẹ nhàng cười một cái

Công tử nghe thấy, sắc mặt thêm khó coi, không được, hôm nay nếu cả chuyện này cũng không làm chủ được Lăng thiếu gia hấn thế nào có thể đi gặp người?

“Ta lại nói không cho người thu mua” Công tử hừ một tiếng, nhìn chòm râu dê không vừa lòng” Đừng có lấy đại thiếu gia lên mặt áp ta”

Chòm râu dê lúc này đã hiểu ý, hấn có chút nghi ngờ mắt nhìn công tử, lại nhìn Thập Bát nương, có vẻ như...không thích?

Chính là...Tại sao vậy?

Chòm râu dê nhìn mọi người, ánh mắt vừa chuyển, liền thấy một vị thiếu nữ cười, chợt hiểu, vị thiếu gia phong lưu nhà mình muốn mua nụ cười giai nhân

Ăn cơm người, chó đắc tội chỉ nhà, tuy vị thiếu gia này trong nhà không có tiếng nói, nhưng thiếu gia là thiếu gia, máu mủ tình thâm, đắc tội hấn không tốt, đây chỉ là một vị tiểu nương tử...

Thấy chòm râu dê áy náy, Cổ Thập Bát nương rõ ràng, liền nhìn chòm râu dê cười, thể hiện thần sắc minh bạch. “Quấy rầy” Nàng nói, duỗi tay cầm ống trúc của mình

Chòm râu dê bị tiểu nương tử cười lại một lần nữa chấn động, hấn skhông khỏi chớp mắt, tâm trí ần ần, đây không phải một tiểu hài tử chưa thông thế sự có thể có

Nhìn tiểu cô nương xoay người đi ra ngoài, chòm râu dê tâm lý thể hiện sự kỳ quái nghĩ, tựa hồ cảm thấy không giao hảo tốt với vị cô nương này về sau nhất định sẽ hối hận...

Chương 74: Lại gặp

Edit: Thanhfuong

Thấy Cố thập Bát nương cứ như vậy đi, Lăng thiếu gia có chút rầu rĩ nhìn thiếu nữ, tuồng này chỉ sợ diễn rất không vừa lòng.

“người xem này... Tịch nhi tiểu thư...” hần mang nụ cười lấy lòng nói

Quả nhiên thiếu nữ thể hiện bộ mặt không cao hứng, tay ngọc vẫy vẫy

“Tính nàng ta hiểu mà, nàng có thể làm cái loại được gì” Cố Tịchh hừ một tiếng nói, ánh mắt nhìn hướng Cố Thập Bát nương, nha đầu này so với nha đầu ngày xưa, cảm thấy không giống nhau, ngày xưa bất quản chính mình nói gì, cười gì, nàng đều mang bộ thần tình hòa theo, bây giờ không giống lại giống đám hải tử hồ nháo....

Cố Tịch tâm lý liền nổi nóng, rõ ràng ta còn lớn hơn nàng một chút.

“Đi nào, đi nào” Nàng hô lên, nhất thời mất hứng liền cất bước

“Tịch nhi tiểu thư” thấy mỹ nhân muốn đi, Lăng thiếu gia có chút gấp gáp, nghĩ đến một cái lý do thích hợp để chặn vị tiểu thư xinh đẹp này, không biết bao nhiêu người đang mơ tưởng nhìn chòng chọc nàng

“hữu duyên sẽ gặp lại ah” Cố tịch Nhi quay đầu cười

Theo sát sau lưng nàng, Lăng thiếu gia không thu lại được vẻ mặt thờ ơ, thẳng đến khi thiếu nữ đi ra phố, lẫn vào dòng người mới lấy lại tinh thần

“Người đẹp a, người đẹp...” Công tử nuốt nước miếng, nghĩ lại nụ cười thiếu nữ bèn nhủ mảy.

Thấy thiếu gia nhà mình còn chưa cam tâm, chòm râu dê không khỏi cúi đầu cười thầm

“Lăng thiếu gia”, hần nghĩ tới một chuyện, thanh âm ho nhẹ, đánh gãy ý tưởng ôm mộng mang người đẹp về nhà của Lăng thiếu gia” Lão gia báo mấy ngày nữa Thanh phong lâu yến hội người nhớ đến.”

Nói là yến hội, kỳ thật chính là hội nghị gia đình, định ngày dự họp, các chương quây được sẽ thông báo tiền lai “

Tất nhiên hội nghị sẽ có ca nữ trợ hứng, bất quá chỉ là những tỷ bà mà thôi, các tiểu khúc cũng không có miễn bàn đến các hoạt động khác

Lăng thiếu gia không chút hứng thú, ngồi nghe một nhóm người nói chuyện khô cằn bàn sự thể, thật là nhục nhả một nhân sỹ phong nguyệt như hần

“Có đại thiếu gia đi tốt rồi, ta không đi...” Lăng thiếu gia rung ống tay áo nói

“lão gia đặc biệt dặn người đi.” Chòm râu dê mỉm cười nói

Lăng thiếu gia vẻ mặt ảm đạm, nghĩ đến sắp sửa phải ngồi ghế cứng nguyên buổi sáng, thậm chí cả ngày, liền cảm thấy toàn thân khó chịu

“Không được, ta đi nằm một lát...” Hần vô ý thức chống eo, tựa hồ cảm thấy đã cứng ngắc, “Cái gì mà công việc, nhất định ta phải đi, ta đi bất quá là bị mắng...” Lầu bầu, lăm bằm vừa đi vừa nói.

Chòm râu dê nhìn bong lưng hần lắc lắc đầu, cùng cha sinh, thế nào khác biệt lớn như vậy, xem đại thiếu gia, bộ dáng tốt, lại giỏi giang, tương lại Đại Hữu sinh có đại thiếu gia nắm giữ, nhất định sinh ý sẽ ngày càng tốt hơn

Bất quá, nhưng người trong nhà tham gia tụ họp, đã có mấy năm không long trọng như vậy, chẳng nhẽ có sự việc gì?

Chòm râu dê vân vê râu suy nghĩ, ánh mắt nhìn ở bên ngoài, xem người trên phố tới, không còn nhìn thấy thân ảnh tiểu cô nương, tâm lý không khỏi than thở, hải tử đáng thương, vui vẻ tới, kết quả lại... nói như vậy sẽ trốn nơi nào khóc đi

Cố Thập Bát nương khịt khịt mũi, đem ống trúc phủ lên, nói không ừ rử là giả, nhưng khóc còn chưa đến mức đó

Bây giờ nàng không phải là Thập Bát nương đòi trước gặp chuyện chỉ biết kinh hoàng, cũng không phải Thập Bát nương không hiểu ánh mắt hi vọng của người khác, cũng khác với Thập Bát nương vừa mới sống lại, lòng còn tràn đầy phần nộ chỉ biết hô to khóc lớn.

Cần mạnh mẽ sống, cần học nghệ tốt để từng bước cùng vận mệnh đấu tranh, bây giờ nàng tâm trí ngày càng thêm thành thực, tính cách càng lúc càng vững chắc

Cười nhạo cũng tốt, châm chọc cũng tốt, làm khó dễ cũng tốt, lấy lòng cũng tốt, nàng tin tưởng mọi việc không thể che đậy được ánh mắt nàng

Nàng biết rõ chính mình muốn cái gì, thời điểm nên tranh cái gì, thời điểm nào nên cười mà cho qua

“Như vậy thử lại lần khác, ta không tin không thể bán đi...” Nàng đứng lên đem hai ống trúc ở trên vai, lộ ra ánh cười “Không phải nhà nào cũng có người si mê Tịch nhi thử thử...”

"Khụ.. Tiểu nha đầu bán được rất khó đi?"

Sau lưng đột nhiên vang lên tiếng cười hài hước, Cố Thập Bát nương giật nảy mình, vội quay đầu.

“Cho nên nói, được thật, được giả có gì quan hệ, dù sao trong mắt những người đó đều cùng một dạng, thật giả không phân, đẹp xấu không phân...” Lão già mang bao tải với nhiều nếp nhăn trên mặt hiện chút thâm trầm, bất quá chính thể xem ra vẫn là hài hước

“Ngươi? Ngươi cũng tới Kiến Khang?” Cố thập bát nương rất ngoài ý muốn, có chút ngạc nhiên

Lão nhân bảo trì thâm trầm sắc mặt, ánh mắt hấp háy cười chòng chọc nhìn Cố Thập Bát nương, hai tay bắt sau lưng, tư thái nhìn qua có điểm đắc đo kiêu ngạo.

"Ngươi... Thế nào không... Quý xuống?"

Mắt to trừng mắt nhỏ một khắc, lão nhân rút cục nhẫn không được, thu hồi thần tình thâm trầm, quát lên

Cố Thập Bát nương cười ra thanh âm hi hi cười, này lão nhân...

Nàng xoay người đi.

Lão nhân ở tư thế kiêu ngạo phía sau mắt tròn tròn

"Uy, ngươi làm gì vậy..." Lấy lại tinh thần, vội đuổi đi lên, "Tiểu nha đầu, ta đưa ngươi sách ngươi không xem sao?"

Cố Thập bát nương có chút cảnh giác, này lão già chẳng lẽ rốt cuộc biết này quyển sách quý hiếm, mơ tưởng muốn trở về? Cái này không được, nàng bây giờ rất cần quyển sách này...

"Cái gì kêu ngươi đưa ta? ta thắng người mà." Nàng nói, một mặt xem lão nhân, "Thế nào, ngươi sẽ không mơ tưởng đổi ý đi?"

Lão già cười ha ha, khoát tay, "Cái gì bảo bối, ta hỏi hạn cái gì, chỉ là một quyển sách mà thôi..."

Vậy thì tốt, Cố thập Bát nương nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục, một mặt nhìn các chiêu bài bốn phía, cân nhắc nên đi quán được nào hỏi một chút.

"Chao ôi tiểu nha đầu, ngươi không đem quyển sách này cho sư phó ngươi xem?" Lão nhân vẫn là có điểm không hiểu, lại một lần nữa truy hỏi

"Ta không sư phó." Cố Thập bát nương đáp.

"Ngươi..." Lão nhân chớp mắt, "Tiểu nha đầu, ngươi nói thật ra đi, ngươi nói cho ta, tới cùng sư phó ngươi là ai, ta... Ta...."

"Ta thực không..." Cố Thập bát nương nói, quay đầu xem lão nhân, gặp hấn lại ở trên người sờ loạn, không khỏi nhăn tình sáng lên, "Ngươi còn có bảo bối?"

Một đại bảo bối lớn trước mặt ngươi, ngươi lại không nhìn thấy... Lão già rất là ngọt ngào.

"Ngươi nói cho ta biết..." Lão già tựa hồ hạ quyết tâm, tựa đầu vừa nói, "Ta liền thu ngươi làm đồ đệ"

Cố Thập bát nương sững sờ, chợt ha ha cười.

"Ngươi? Thu ta làm đồ đệ?" Nàng cười hết sức vui vẻ, từ trước đến nay đến Kiến Khang hậu, nàng đây là lần đầu cười như vậy vui vẻ, "Chỉ ta thế nào làm giả được sao?"

"Tiểu nha đầu, đừng xem thường giả được ta làm." Lão già ý vị thâm trường nhìn nàng một cái, nói, “Ta cũng thực cân nhắc tài năng phân biệt được giả của ngươi...”

Cái đạo lý này đã được nói trong quá khứ, Cố Thập Bát nương nghe vậy trầm mặc một khắc

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 75: Chỉ điểm

Edit: thanhhuong

“Như thế nào?” lão già thấy nàng không nói chuyện, cảm thấy có cơ hội, vội vàng hỏi. Đồng thời tâm lý có chút là lạ, ai có thể nghĩ hắn sẽ thu đồ đệ như vậy... còn phải cầu người ta... Tương lại mà nói ra, nhất định không có người tin tưởng, khụ, đương nhiên, tuyệt đối không thể nói ra, quá xấu mặt.

"Lão trượng." Cổ mười tám nương nhìn hắn nghiêm túc nói, "Ta thực không sư phó, không phải cố ý giấu người."

Lão nhân có chút dờ dẫm.

“ta không lừa người, dù sao ta cũng không có sư phó, người tin cũng được, không tin cũng được, đây là sự thật” Cổ Thập Bát nương cười có chút vô nại

Lão già này một đường truy nàng, chính là muốn biết sư phó mình là ai, thậm chí đem những đồ trân quý tới chỉ để hỏi

Cái này chính là muốn thể hiện tài năng làm giả...

Nghĩ câu nói này, Cổ Thập Bát nương cảm thấy mình trước kia phán đoán sai, này ông già đích xác không tầm thường, quyền sách, hắn phải biết giá trị ra sao.....

Nàng cắn cắn xuống môi, "Sách của người, ta xem xong sẽ trả lại người..."

Lão nhân thần tình trước là kinh ngạc, sau đó có chút suy nghĩ, nhìn Cổ Thập Bát nương, tựa hồ đang suy nghĩ nàng lời nói là thật hay giả.

Hắn xả quá bao tải, vội đầu vào trong lật lên.

"Người nhìn xem, lần này người nhìn xem, ta liền không tin..." Hắn nói thầm, cảm ra một phen được liệu đưa qua.

Cổ Thập Bát nương nhìn thoáng qua tay hắn, than thở.

"Xem không ra đi?" Lão nhân tha thiết hỏi, đôi mắt chờ đợi.

“Lời nói như nước chảy đi không thu lại, ta sẽ xem...”

Cổ Thập Bát nương đối với đôi mắt của lão già, đột nhiên hiện lên chút bất nhẫn

Hồng hoa giả này, thật không biết ai thiếu đạo đức nghĩ ra phương pháp dung hoa cúc nhuộm màu để giả mạo, thực mệt cho hắn nghĩ ra, thiếu nể nể, người cầm chơi đi

Lời nói của vị sư phụ già đời trước vang lên, nàng chậm rãi thuật lại

Lão già mặt đỏ, vo lại thành một nắm.

“Không thể a, không thể a, tốt xấu gì người cũng nhìn một hồi, thế nào chỉ xem một cái...” Hắn đuổi ngón tay vò loạn cái đầu bạc trắng, có chút phát điên

Ta đã biết người là bán được giả, còn nghĩ nhiều cái gì... Cổ Thập Bát nương nhin không được cười

“Lão trượng, người đã làm được thực, còn làm giả làm cái gì?” Nàng lại cười nói” Thực được tốt, cũng có thể kiếm tiền... Tỷ như Đồng lão gia, người biết Đồng lão gia đi? Huyện Hà Trung Đồng lão gia có thể được coi là chế được cao thủ...”

Xem mặt cô nương thể hiện sự hâm mộ, lão nhân bĩu môi.

“Cái gì Đồng lão gia...Hắn tính cái rắm...”

Cổ Thập Bát nương giật giật khóe miệng, nhìn xem lão nhân không chút để ý hình dạng, người chỉ là người bán được giả...Sao lại xem người đồng hành bán được là cừu nhân?

“Tiểu nha đầu” lão già cười tít mắt nhìn nàng” Thế nào? Rất muốn trở thành người như Đồng lão gia ah?”

Lão vừa nói Đồng lão gia chỉ là cái rắm a...

“hắc...” Lão già vò đầu, nháy nháy mắt, “Đương nhiên, ta sẽ chỉ điểm ngươi, ngươi tự nhiên sẽ không trở thành... người gì kia...”

Cố Thập bát nương bị hấn đùa cười, xem lão già thần tình nhẹ nhàng tùy ý, tâm lý dần kinh ngạc

Ông già này chẳng lẽ thực có lai lịch lớn? Thử hỏi thiên hạ có người nào dám nói Đồng lão gia – cao thủ được sư là cái rắm, vậy người đó phải là người thế nào?

Ví dụ đó là truyền nhân lưu công, Lưu Bất Tài?

Nàng đương nhiên biết lưu bất Tài, chế được đại sư, truyền nhân gia tộc Lưu công, xác thực truyền nhân tối hậu, Lưu Bất Tài.

Nhưng thiên hạ đã xác nhận vị truyền nhân Lưu công này đã qua đời hơn 20 năm, lại không con, không đồ đệ, thậm chí chết như thế nào, hài cốt ở đâu còn không nhận biết, thanh danh hiển hách của gia tộc Lưu công trở thành truyền kỳ, chỉ tồn tại trong văn hiến ghi lại và các nhóm được sư truyền miệng, miễn bản bản Lưu công bảo chế 17 phương pháp càn là truyền thuyết.

Nói thật, nàng đối với bản tả Lưu công mười bảy Phương pháp còn đang nghi hoặc, suy đoán có lẽ vị được sư mà mình có chẳng qua là Lưu công đời đầu, như vậy, lưu công bí truyền của mình chính là bí chế bình thường, chẳng hề hiếm thấy

Cố Thập Bát nương hết sức kinh ngạc

“Ngươi nghe qua Lưu Công Lưu Bất Tài sao?” Nàng nhìn không được hỏi, đánh giá niên kỷ lão già, “lão trượng... Người biết hấn sao?”

“Không nhận thức không nhận thức..” Lão già đột nhiên có điểm không bình tĩnh, “Chao ôi, ngươi tới cùng có muốn học hay không a?”

Tuy rằng mình đã sống lại vào mười năm trước, nhưng dù sao cũng không phải là 20 năm trước, thời điểm mà Lưu Bất Tài chết

Muốn có đồ đệ, nhưng lại không muốn cho biết, Cố Thập Bát nương tự giễu một chút, bỏ qua ý niệm này, nghĩ nghĩ mới đáp: “Không học chế giả được...”

Lão già tròn trắng mắt: “nghĩ muốn học, người còn không có tư cách đâu...”

“Vậy nhờ Lão trượng chỉ điểm.” Cố thập Bát nương hơi thi lễ.

Nàng không có nói bái sư, lão già cũng không so đo với nàng. Dù thế nào cũng là con nhà quan, tiểu thư khuê các, dù là đứng đầu trong ngành bảo chế được nhưng ai nguyện ý? Bất quá, nữ hài tử này không có sư phó, chính là nhất ngộ kỳ tài, mình cũng tìm kiếm mới có

Lão già nhìn Cố Thập Bát nương đối diện mỉm cười, mỗi người đều mang tâm sự của mình mà vui vẻ. Không lâu về sau, lão già hỏi tường lại ngày này, mới không tình nguyện thừa nhận, không phải nha đầu là kỳ tài, mà chính mình là đồ ngu

Lão già không lưu lại địa chỉ cụ thể, chỉ nói sẽ đến tìm nàng sau

Cố thập Bát nương cũng không lưu tâm, nàng sở dĩ đáp ứng hấn, bất quá là cảm thấy tâm tư lão rất muốn truy hỏi sư phụ mình, có điểm cố chấp đến đáng thương, như vậy cũng coi như cho lão một câu trả lời thỏa đáng.

Nhiều lần nhìn thấy được giả được bảo chế tí mĩ, lại không biết người tới cùng là như thế nào, cứ trơ mắt nhìn người liên tiếp đâm sau lưng, chính mình lại không biết đối thủ là ai, mùi vị này chỉ sợ không tốt tí nào

Có kinh nghiệm, Cố Thập Bát nương không tiếp tục đi tìm các hiệu thuốc bắc bán được mà trực tiếp đi về nhà, tại cửa, nàng gặp gã thiếu niên bắt cóc

So với mấy hôm trước gặp, sắc mặt hấn càng không tốt, trên người chỉ có một tấm áo đơn

“Muội muội ta không hiểu chuyện, làm các người thêm phiền toái” Hấn thấp giọng nói

Cố Thập Bát nương nhìn hấn một cái, đối với thiếu niên long dạ cứng rắn ngày nàng hiểu rất rõ. “Người quyết định báo ân, cần gì phải để ý ta tiếp tục đưa ân huệ?” nàng thần nhiên nói, nhìn người thiếu niên, đối với sắc mặt tái nhợt của hấn, hơi nhíu mày,

“Đi tìm người đại phu xem xem, người thân thể là thế nào, tiểu tụy vì bệnh, thời điểm ta muốn dùng ngươi, ngươi còn có thể làm?”

Lời nói cực kỳ không khách khí, thiếu niên lại tựa nhẹ nhàng thở ra.

“Ngươi yên tâm, không báo ngươi ân tình trước, ta là chết không được...” Hấn khàn khàn cổ họng nói, rồi bước đi.

Cố Thập Bát nương nhìn bóng lưng hấn mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 76: Thay đổi

Edit: Thanhfuong

Cố Hải đi học, liền cảm thấy với hai ngày trước không khi có chút khác lạ, kỳ thật không khí 2 ngày trước cũng không phải tốt, bất kỳ ở đâu, người mới cũng là tiêu điểm, hướng chỉ, hắn có chút danh không tốt

“Tiểu tử hôm nay lại tới...”

“Tôi cũng thế, ai biết hắn nghe tiên sinh giảng hiểu cái gì không?”

Phụ thân Cố Hải tư chất không cao, cái này cả tộc đều biết, mà Cố Hải tự nhiên cũng bị coi như vậy. Mấy năm trước hắn tới tộc học, tuy không phải chính thức đi học, nhưng cũng được mấy tháng, nhận không ít người cười nhạo

Lên lớp ngủ, tiên sinh hỏi đáp không được, cùng Cố Lang đánh nhau, trốn học, thế nên sau ngày lễ tết, hắn không tới học đường học nữa

“Lão cha là người ngốc, nhi tử thì có tiền đồ gì”

Thanh âm chói tai, Cố Hải không giữ được nhẫn nhịn, quay đầu ra sau nhìn, ngồi phía sau hắn, Cố Lang lập tức đem thân thể tròn tránh, đồng thời háng giọng đánh người

Cả phòng quay lại nhìn, lại nhìn thấy Cố Lang ngậy ngẩn đứng yên một chỗ, mà thiếu niên đã quay đầu lại tiếp tục chuyên chú đọc sách.

Cố lang trợn mắt, dựa vào trí nhớ, lúc này tiểu tử nên sớm phát điên xông lên, bị mình đánh một cước mới đúng. Học đường vang lên tiếng cười

“Cố Lang, thế nào, người ta nhìn một cái, người liền sợ như vậy?” Có người la lớn, tiếng cười càng to hơn

Cố lang mặt đỏ bừng, oán hận nhìn thân hình Cố Hải

“Cố Hải, ngươi là tên ngốc đàn độn, không biết ngưỡng tới trường, thuần túy là đứng hằm cầu không ỉa...” hắn la lớn

Cố Hải nghe, quay đầu.

"Oh? Đường ca, vậy ngươi cũng làm một bãi phân cho đại gia nhìn xem..." Hắn thân nhiên mỉm cười.

Học đường nhất thời lại là một mảnh cười vang.

Dĩ vãng Cố Hải tính tình thô mẫn, chịu nguyên tắc là động thủ không động miệng, bây giờ thế nhưng cũng học động khẩu bất động thủ, hắn thay đổi, nhưng cố lang còn không thay đổi.

Tiếng cười làm Cố Lang tức giận thật sự, hắn kiên nhẫn nắm thư bút trên bàn liền đập xuống

Cố hải giống như mất mọc phía sau gáy, lệch đầu, thư bút bay qua sát hắn, nện vào người tiên sinh mới tiến vào cửa

Tiên sinh mới khoảng 50 tuổi, bị đập vào đầu, thân hình liền đứng thẳng, sắc mặt âm u.

Thấy hắn tới, âm thanh ầm ĩ kêu Cố lang ỉa nhất thời biến mất

“Muốn ỉa sai?” Tiên sinh vuốt ve khăn trùm đầu, mắt nhìn hướng Cố Lang, điềm đạm phun ra hai chữ” Ra đi”

Cố Lang không đoán được, chính mình lại xui xẻo, nhất thời buồn rười rượi muốn đi ra, thật xấu mặt, thế nên chỉ quay tới quay lui, không chịu ra ngoài

"Ra đi" tiên sinh thanh âm cất cao mấy phân.

Cố Lang giật nảy mình, không dám dừng lại, chạy ra đi đứng tại ngưỡng cửa.

Ngồi trên Cố hải cúi đầu nhẫn nhịn, miệng hiển hiện chút cười, lại cảm thấy ánh mắt kia lạc trên thân mình.

"Ngươi, " tiên sinh thanh âm như trước bình thản, "Không nghe đến sao?"

Cố Hải sừng sốt, ngẩng đầu.

"Ra đi." Tiên sinh dời tầm mắt, ngó cũng không thèm ngó hấn thần nhiên nói.

Cổ Hải giật mình, định nói, lại cuối cùng cái gì cũng không nói, đáp tiếng phải, đi ra ngoài, cùng cổ lang đứng chung một chỗ.

Học đường vang lên tiếng tiên sinh giảng.

"Thúi tiểu tử" cổ lang thấp giọng mắng, nhắc chân đi đá hấn.

Cổ Hải tuy rằng đứng ở ngoài cửa, nhưng mặt ngó về phía phòng học, nghiêm túc nghe bên trong tiên sinh dạy học, không để phòng bị cổ lang đá lao đảo một chút.

Hấn quay đầu nhìn cổ lang, dời sang bên cạnh mấy bước, tiếp tục nghiêm túc nghe giảng.

Cổ Lang cảm thấy chính mình là người đàn độn, không khỏi nổi trận lô đĩnh, tiên sinh ở trong phòng, không dám tới đập tên tiểu tử này, chỉ dám ngồi trên mặt đất, nhặt hòn đá nhỏ ném hấn

"Ngươi là cái đầu gỗ ngu ngốc, cái gì mà nghiêm túc nghe hiểu cái rắm..." Cổ lang thấp giọng mắng "Ta xem ngươi có thể giữ trang nghiêm được bao lâu"

Nghỉ ngơi giữa giờ, Cổ lang và Cổ hải bị chúng học sinh vây quanh, trào phúng chế diễu, Cổ Lang sớm đã thành thói quen, thấy tiểu tử này không chịu nổi giễu cợt chạy một hơi

Đến mãi khi tiên sinh tiếp tục giảng bài, Cổ Hải mới đứng vào chỗ không động đậy, thần sắc cũng không phản ứng gì

"Chao ôi, ta nói, ngọc đầu gỗ..." Hấn hạ giọng, dùng hòn đá nhỏ đập Cổ Hải một chút.

Cổ Hải như trước mặt ngó về phía lý, nghiêm túc nghe tiên sinh dạy học, bị hòn đá nhỏ đập ở trên đầu, ngó cũng không thèm ngó cổ lang một mắt.

Tiểu tử này, bây giờ so với da mặt mình còn dày hơn? Người mắng không đi à? Cổ lang rất là ngoài ý muốn.

"Nghiêm cái gì mà nghiêm" Cổ Lang mắng, nhìn sắc trời, tiên sinh giảng hết một khóa nên sắp tan học, hiện tại, hấn đứng lâu, đùi muốn mọc rêu

"Ngươi có đi hay không" Hấn có chút vô cùng buồn chán lại một lần nữa hướng Cổ Hải ném cục đá, thấp giọng hô.

Cổ hải như trước không có để ý hấn

"phì" vậy ngươi cứ đứng đi" Cổ Lang hừ một tiếng, vỗ vỗ xiêm y, vẩy vẩy tay chân, chạy.

Góc phòng, ánh nắng bắt đầu tắt, tiên sinh nói xong câu cuối cùng, thấy nhóm học sinh ưỡ oải lên tiếng đã hiểu, bèn khoát tay áo nói hôm nay giảng đến đây thôi.

Học sinh nhóm đứng dậy thi lễ, tiên sinh gật gật đầu, xoay người đi ra học đường.

Bên ngoài thiếu niên cúi đầu thi lễ, nói tiên sinh đi thông thả.

Tựa hồ không đoán được người còn thành thành thật thật đứng ở chỗ này, tiên sinh có chút ngoài ý muốn, nhìn hấn một cái, mới chậm rãi bước mà đi.

Bóng đêm bao phủ khắp nơi, trong nhà Cổ Nhạc Sơn đèn đuốc sang ngời, Cổ Lang nhắm mắt nằm trên xích đi trong phòng, tay cầm một quả đào ăn, tiếng kêu kệt vang lên

"Ngươi nói, Cổ Hải hấn thế nhưng thành thành thật thật đứng ở ngoài cửa nghe tiên sinh giảng bài?" Một bên ngồi ở trước bàn sách nghiền nát Cổ Ngư mang mấy phân kinh ngạc hỏi.

"Hừ, tiểu tử này, bây giờ rất kỳ quái..." Cổ lang dựa vào ghế đong đưa dao động, đem ăn nửa cái quả đào tùy tay ném ra đi, nện xuống tấm nệm dày, "Một điểm cũng không tốt... Thực không ý tứ...."

Thay đổi? Cổ Ngư mi dài nhú lại, thay đổi sao? Hấn cúi đầu, như có chút suy nghĩ.

Có lẽ...

Người nhà này bây giờ với trước kia không giống nhau, vậy mà dám chống đối Cổ Nhạc Sơn, trước công chúng dám phản kháng, chẳng lẽ các nàng quên? Cổ Nhạc Sơn chính là chỗ dựa vững chắc cho các nàng...

Phản kháng, Phản kháng... Các nàng bằng cái gì phản kháng... Mà giận nhất đó là, phản kháng thế nhưng thực các nàng được đến căn nhà.

Bằng cái gì các nàng có thể như vậy làm? Bằng cái gì các nàng không nên cùng hấn một dạng, ăn nói khép nép nén giận hèn mọn muốn sống....

Bị nắm chặt trong tay, rốt cục không chịu nổi áp lực, đập tay xuống nghiêng mực

Nhắm mắt, Cổ Lang xoay quả đào, giờ tay ném

“Đồ ngu đừng lãng phí đồ tốt của tiểu gia...”

Quả đào nện xuống thân hình Cổ Ngư, lại lặn xuống dưới bàn sách

“Dạ, dạ, đó là tiểu gia không dùng...” Cổ Ngư cúi xuống, nhặt quả đào lên

“Chao ôi, đem quả đào nhặt lên...” Cổ Lang trên xích đu lay động “Đây chính là vật quý trong cung, cha ta bỏ ra nhiều tiền mới mua được một sọt... Tiểu gia thường ngươi ném một chút”

“Vâng.” Ngồi trên mặt đất, Cổ Ngư cúi đầu, duỗi tay nhặt quả đào đã bắn tung tóe nước, dùng tay xoa xoa, há mồm cắn lên

“Ăn được không?” Cổ Lang vênh đuôi hỏi

“Ngon lắm, cảm ơn thiếu gia” Cổ Ngư ngẩng đầu, lộ ra cảm kích cười.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Cầu học

Edit : Thanhfuong

Sáng sớm, gió lạnh trên ngã tư đường gào thét, gian nhà tranh bên đường cơ hồ muốn thổi bay. Ngồi trong gian phòng, tay bị lạnh đỏ lên, Cổ Thập Bát nương tựa hồ không cảm giác được gió lạnh đập vào, nàng nghiêm túc đem giấy dầu bao lấy con cóc

“Ngươi làm thêm tô như vậy?”

Sau lưng này, thanh âm lão giả vang lên không mang chút bình tĩnh

Cổ Thập Bát nương gạt đầu, “Đúng rồi, sách viết...”

“Sách viết, sách viết, lại là sách viết” Lão giả có chút nôn nóng, “ngươi trừ sách viết thì không có cách nào khác?”

Khác với lúc vui đùa trong quá khứ, thần tình lão giả mang mấy phần nghiêm khắc, nói chuyện cũng không chút khách khí.

Cổ Thập Bát nương cúi đầu không có nói chuyện, trừ sách, nàng còn có thể từ chỗ nào học?

Gặp nàng bình thường không nói chuyện, như trước bận rộn dùng giấy dầu, lão giả chỉ cảm thấy lồng ngực một trận ngọt ngào đau.

“ngươi có đầu óc không?” Hắn duỗi tay sờ con dấu của Cổ Thập Bát nương, thanh âm nôn nóng bất mãn, “Ngươi liền không thể chính mình nghĩ”

“Ngươi, lão đầu này...” Cổ Thập Bát nương giận dữ, đứng lên trừng mắt nhìn lão già.

"A" lão giả xem nàng trừng mắt, không khỏi nhảy dựng lên, "Ngươi còn biết tức giận à?" Hắn duỗi tay ôm chính mình, một bộ đau tim như óc, "Nên tức giận là ta! Ngươi sao lại dằn vậy à? Ngươi không phải rất thông minh sao? Ngươi thể nào liên thêm tô cũng không biết chế! Phương pháp đơn giản nhất cũng không nghĩ đến? Ngươi thể nào như vậy dằn à?"

Lão nhân nói này lời nói, nắm lồng ngực lớn tiếng ho khan lên, Cổ Thập Bát nương nguyên bản muốn đáp lễ mấy câu, gặp hắn như vậy, chỉ than thở.

"Ta vốn rất dằn..." Nàng cười khổ một tiếng, từ trong nhà tìm thấy một cái tách trà, rót ly trà đưa tới.

Lão giả không cầm ly trà của nàng, mà là trừng mắt nhìn nàng, nghiêng quai hàm nói, "Không phải ngươi dằn, là ta dằn "

Hắn than thở, xoay người ra đi.

Lão giả nguyên bản đã rất gầy gò, cúi xuống, lắc đầu đi trong gió lạnh lại càng hiện rõ vẻ thô lương

Cổ Thập Bát nương nhìn bóng hắn, tâm lý không khỏi có chút chật vật, nàng cảm giác được sự thất vọng của lão...

Là bởi vì mấy ngày nay xem mình chế được, phát hiện mình không phải thực tài nghệ mà thất vọng đi? Phát hiện chính mình không phải là người thông

mình tuyệt đỉnh mà chính mình chỉ là cái đầu đất...

Ta chính là đàn thôi, trừ sách, không có người chỉ giáo, ta có thể có bao nhiêu lợi hại... Ta lại không nói ta thông minh, là chính người muốn như vậy, cho rằng...

Nàng cười khỏ một tiếng, cúi đầu đi xem bàn con cóc, dùng đầu óc, không dùng sách...

Màn đêm buông xuống, lão già cũng không có trở về, màn đêm buông xuống tầm mắt, nàng mới giật mình tỉnh lại, phát hiện trời đã tối

Xoa xoa lên cằm cô, hoạt động đôi tay, đứng dậy, nhìn từ phía ngoài cửa vẫn không thấy bóng dáng của lão, này, không phải lão giận dữ không trở lại đi?

Cố thập bát nương than thở, mang tâm tư đóng cửa lại, xách sọt cóc vào trong nhà

Một đêm này, nàng đốt đèn đến khuya, xem sách lại không nhẫn nại được nghĩ tới lời lão già nói, dùng đầu óc, không dùng sách...

“Không cần dùng sách, ta còn có đầu óc gì...” Nàng có chút uể oải đem đẩy sách ra, thân thể mệt mỏi, nàng vô lực nằm bò lên thư án

Chỉ có thực lực chân chính mới hiểu, làm giả cũng là một tài năng

Này câu nói giống như một đạo linh quang tại nàng hỗn độn đầu óc lý lướt qua.

"tài năng chân chính..." Nàng lẩm bẩm nói, ngẩng đầu, mệt mỏi nhìn qua, từ trên bàn tìm một quyển sách vỡ, rất nhanh lật vài tờ, tìm đến một chương nói về con cóc, bắt đầu nghiêm túc xem

Ánh mặt trời từ cửa sổ khe hở xuyên suốt tiến vào, tạo thành vết lốm đốm, điểm xuyết ở trước bàn, phủ lên thân thể thiếu nữ đang ngủ yên, tay vẫn nắm chặt, sách được rút cục rơi trên mặt đất, phát ra âm thanh “cạch” đem thiếu nữ bừng tỉnh.

"Thời điểm nào rồi..." Cố Thập Bát nương xoa xoa lên cánh tay, ánh nắng sáng ngời chiếu vào có chút chói mắt.

Ngoài cửa có tiếng Tào thị quan tâm ân cần thăm hỏi.

Rửa mặt chải đầu trang điểm đơn giản ăn miếng cơm, Cố Thập Bát nương liền vội vàng ra khỏi nhà chạy hướng vào thành, bên cạnh nhà cô.

Ánh nắng biến mất tại chân trời, thiếu nữ bóng dáng mới lại từ nhà cô ra.

Thân thể gầy yếu vẫn chưa quay về, ánh nắng không còn, thiếu nữ cũng không có chú ý, từ lúc nào bốn ba chày, bóng dáng một thiếu niên đã đi sau nàng, mang theo rất nhiều, rất nhiều cóc thả ở ngoài nhà cô.

Lân mò học tập, quên ăn, quên ngủ, ở phí sau cây đại thụ, lão già vọng về nhà cô xem tiểu cô nương mang mấy phần than thở

“Tuy tư chất kém một chút, nhưng tâm trí cũng là có thể...” Hắn cười khỏ một tiếng, không thể nói là chột vật thích thú, muốn nói tâm trí, hẳn cả đời này gặp rất nhiều người thông minh, thực không nghĩ đến cuối cùng lại nhặt được một người...

“tôi cùng là thông minh hay là đàn a?” Lão già không cam tâm thì thảo tự nói

Đối với một nhân tính như hắn, chỉ cần mấy ngày chung sống, tâm lý hẳn đã có đáp án, chỉ là không nguyện ý thừa nhận

Nghe âm thanh ho nhẹ phía sau, Cố Thập Bát nương quay đầu, thấy lão già nghiêm mặt đứng một bên.

“

"Lão trượng, người tôi vừa lúc" nét mặt nàng tiều tụy, nhưng tinh thần rạng rỡ, “Người xem, người xem, ta đã biết cách làm thêm tô số lượng lớn”

Vô tội, gờng roi ra từ bàn, nàng lấy tay bắt cóc, tay khác dùng cây trúc chọc lấy huyết thanh

Lão nhân hừ một tiếng, duỗi tay từ một bên nhặt lên một cây gậy gỗ, nhẹ nhàng ỡ trên đầu con cóc chọc, huyết thanh nhất thời trào ra.

"Ai nha, lão nhân, như vậy cũng được a?" Cố Thập Bát nương vui mừng quá đôi, cười hô.

Tiểu gậy gỗ liền đập vào trên đầu nàng.

"Gọi cái gì Thực không quy củ!" Lão già trừng mắt.

"Lão trượng, người không giận?" Cố Thập Bát nương xem sắc mặt hắn, lại cười nói.

Lão nhân sắc mặt còn chưa tốt, nghe vậy càng có chút buồn bực, hừ một tiếng, hẳn có thể giận ai? Chính mình sao?

"Nào, ta chỉ ngại làm một lần, ngại nhìn xem, " lão nhân nói, một mặt trừng Cổ Thập Bát nương, "Thực là đàn chết, sao có vậy cũng phải nghĩ mấy ngày..."

Cổ Thập Bát nương hé miệng cười, không có nói chuyện, đứng lên tránh ra, xem lão giả ngồi xuống.

"... Ngươi tay sao vậy?"

"... Đàn chết đàn chết..."

"... Sai lại sai..."

"... Tay! Tay để chỗ nào lại!..."

Thiếu niên đứng ở góc khuất âm u bên ngoài phòng, nghe bên trong truyền thanh âm quở trách, thanh âm của cây trúc, vẻ mặt cũng không nhẫn nại, co giật 2 cái

Này lão giả nói chuyện thực khó nghe, còn muốn đánh người a, trên mặt hẳn biểu lộ sự nghi ngờ, vị cô nương này không không phải ở ngôi nhà lớn, một tiểu thư tốt sao? Sao lại học cái này? Bộ một lão khát cái hô tới hô lui...

"Uy, tiểu tử kia" thanh âm lão giả trong nhà truyền tới, phá vỡ tâm tư của thiếu niên

"Nói người đó!" Lão giả đứng ở ngưỡng cửa, chống nạng trừng tới, ném cái giỏ trúc ra "Đi! Tiếp tục bắt cóc"

Thiếu niên sùng sốt, từ sau núi đá chuyển ra.

"Động tác mau chút! Đừng kì kèo mè nheo!" Lão nhân trừng mắt quát, thấy động tác hẳn chậm chạp rất không hài lòng.

Thiếu niên nhịn không được, khoe miệng kéo lên, cất vài bước, nhặt giỏ trúc lên đi. Vài ngày say, nhìn những cái sọt tran đầy thiềm tồ, Cổ Thập Bát nương không khỏi tươi cười, bây giờ, một ngày nàng có thể chế thiềm tồ bằng ba ngày trước

"Lão trượng, người thật lợi hại" Nàng nhìn lão giả, chân thành tán thưởng" Xem ra không người quả nhiên không phải chỉ biết làm giả được..."

Lão nhân không vui hừ một tiếng, chân đá cái sọt "Đi, đi bán đi, bào chế này có chút chưa tốt...Đi kiểm chút

vàng bạc đi..."

Núi vàng núi bạc...Cổ Thập Bát nương giật giật khoe miệng, lão giả có biết mình nói cái gì không? Bán được, chính là bán thiềm tồ một năm không ăn không uống cũng không nổi..."

"Nhìn gì vậy! Đi, đi bán được đi" lão giả nhìn nàng, vuốt mái tóc thưa thớt, nhìn Cổ Thập bát nương cười "Nhớ kỹ, người không được nói giá, nhưng bọn hắn ra giá"

Cái gì? Cổ Thập Bát nương sùng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Chấn kinh

Edit: Thanhfuong

Gánh giỏ trúc đứng tại quầy dược hành, Cổ Thập Bát nương có điểm chán chừ, lão giả đã không đi cùng nàng, bảo là muốn đi mấy ngày, không biết thời gian trở về, có lẽ cả đời không về...

Như vậy không dựa vào lão giả...

Nàng quay đầu nhìn sọt thiềm tồ, thiềm tồ này không cần mình gia giá, để cho đối Phương tự mở miệng?

Còn lợm tới đại dược hành?

Bọn hắn có thể đánh mình không?

Đồng Thận Đức ở Kiến Khang là một cửa hàng bán dược lớn, ở Đại Chu cũng là đứng thứ nhất, thứ nhì, là danh hào tại Vũ Châu, bây giờ Vũ Châu

không còn là ranh giới của Đại Chu mà là Đại Kim, nhiều hào môn vọng tộc đã bị Đại kim diệt, nhưng Đồng Thận Đức lại lông tóc không hao tổn, vẫn ở Vũ Châu mở được, làm đến mức này, xem như đứng ở đỉnh rồi

Thu lại nội liễm nhưng lại không đánh mất tôn quý, Cố Thập Bát nương thêm can đảm bước vào

Bất quản thế nào, nàng cũng được hần gửi thiệp, muốn nàng bán được, nhìn xem, đến cùng có phải là đùa không

Người làm được không phải nhiều, nhưng đạt đến khí độ bất phàm, xem chính mình là người mua, nàng lại gửi giỏ được khiến cho nhiều người chú ý

Một tiểu hỏa kế tươi cười đến

“Tiểu nương tử là mua được?” Hần hỏi, "Là chiếu theo phương để bốc thuốc, hay tự mình mua được?"

"Không phải, ta là bán được." Cố Thập Bát nương nói, một mặt đem gửi được phía sau lưng đưa tới, đặt ở trên mặt bàn.

Tiểu hỏa kế có chút ngoài ý muốn, nhưng mặt tươi cười không giảm.

"Tiểu nương tử, người này là bào chế được liệu?" Hần cười nói.

"Vâng." Cố Thập Bát nương gật gật đầu, mặt bình tĩnh hờ hững, trong tâm lại nhảy loạn lên.

Tiểu hỏa kế khoe miệng cười càng nồng.

"Tiểu nương tử đây là cái gì? Bán thế nào?" Hần cười nói, mặt đã mang mấy phần hài hước.

Không biết là ai đùa này tiểu nương tử này, để nàng tới Đồng Thận Đức bán được.....

Thấy tiểu hỏa kế lay động giỏ trúc, Cố Thập Bát nương duỗi tay dè lại.

"Gọi quản sự các người tới xem." Nàng thân nhiên nói.

Tiểu hỏa kế sừng sốt, xem thần tình tiểu cô nương này, rất bình tĩnh, tựa hồ không phải đang nói đùa.

"Tiểu nương tử, đây là thuốc gì?" Hần không nhịn được hỏi, có một số người cảm hàng hiếm tới bán. . .

"Thieme tồ." Cố Thập Bát nương đáp.

Tiểu hỏa kế nhìn không được hi hi một tiếng.

Cố Thập Bát nương nhìn hần một cái, "Đi đi, nói các người quản sự xem."

"Tiểu nương tử, người vẫn là đi nơi khác chơi đi." Tiểu hỏa kế dờ khóc dờ cười, đem thieme tồ đưa cho quản sự xem, không phải sẽ mắng sao.

"Thế nào?" Cố Thập Bát nương xem hần thân nhiên nói, "Các người gửi danh thiệp, cũng trên ta a?"

"Cái gì danh thiệp?" Tiểu hỏa kế sừng sốt.

Tiểu cô nương từ đầu đến cuối khí thế hờ hững, hần cảm thấy có điểm không đúng.

"Ta họ Cố, ta tới đưa thuốc, người đi hỏi một chút, các người còn muốn hay không? Muốn hay là không muốn, ta đi ngay." Cố Thập Bát nương nói.

Họ Cố? Tiểu hỏa kế nhăn nhu mi, lại một lần nữa đánh giá này tiểu nương tử, rốt cục vẫn là bị nàng dung khí thế bình tĩnh trấn trụ.

"Ta giúp người hỏi một chút.." Hần nói, quyết định này của chính mình cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

"Đi đi." Cố Thập Bát nương gật gật đầu, ngồi xuống ghế mây dung để đãi khách.

Nhìn qua lại lịch có vẻ lớn

Tiểu hỏa kế gửi giỏ thuốc của nàng lên, tâm lý tự nhiên, không chú ý đến hai chân tiểu nương tử giấu dưới váy đang phát run.

Sánh lớn, người vào vào ra ra, nhìn tới nàng đều hiếu kỳ, thời gian chỉ mới hết ly trà nhỏ mà Cố Thập Bát nương cảm thấy rất gian nan,

Nàng có chút không bình tĩnh muốn đứng dậy, một người mập mập từ trong nội đường đi ra

"Cố nương tử cố nương tử..." Người tới nói năng lộn xộn, dùng tốc độ nhanh nhất đi đến trước mặt nàng. Một người cực kỳ mập mập, giống như một viên cầu được bọc tơ lụa hảo hạng, nên Cố Thập Bát nương không thể không nhìn hần

"Cổ nương tử, ngài thế nào tự mình tới... Có cần cái gì, bảo người truyền ta, ta tự mình đi gặp người..." Viên cầu kích động nói

Cổ thập bát nương rốt cục cũng bỏ qua thân hình hần để chú ý đến lời nói của hần

"Người... biết ta?" Nàng nhin không được hỏi

"Cổ nương tử chê cười...: Viên cầu cười nói,

Tám danh thiệp là thực? Cổ Thập Bát nương chần kinh không nói ra lời

"Cổ nương tử, mau mau, thỉnh vào bên trong, đã phái người đi thỉnh đại lão gia..." Viên cầu khom người nói.

Động tác này thực là làm khó hần.

"Không được, ta còn có việc." Cổ Thập Bát nương thân nhiên nói.

Tâm tư đã bị viên cầu nhiệt tình làm chần kinh, nếu không phải đùi đã mềm, nàng rút chân đi ngay. Gặp nàng nói thế, viên cầu vội liên thanh đáp phải

"cổ nương tử, đây là tiền được, người xem có vừa long không" Viên cầu hỏi

Lời nói vừa ra, vội khẽ vươn tay, lấy cái khay từ tay tiểu hòa kếp, đem những thỏi bạc được xếp ngăn nắp đưa tới

Cổ Thập Bát nương nhìn bạc không nói ra lời

Năm mươi khối thiểm tô, mười thỏi bạc

Thấy Cổ thập Bát nương không nói chuyện, Viên cầu có chút khẩn Trương, giá này không hài long sao?

"Cổ nương tử, hay ta đổi vàng lá cho ngài..." Hần mang nụ cười lấy long thăm dò

Đổi thành vàng lá, mười thỏi bạc sẽ không còn là mười thỏi bạc.

"Không cần" Cổ Thập Bát nương nói, thanh âm có chút khô khốc, nàng vịn tay đứng lên

Viên cầu nhẹ nhàng thờ ra, trưng tiểu hòa kếp, "Còn không giúp nàng"

Tiểu hòa kếp vội theo tiếng cầm túi tiền.

Cầm gói to nặng trĩu trong tay, Cổ Thập Bát nương thấy hô hấp dồn dập, nàng nhin không được ngẩng đầu nhìn viên cầu

"Được của ta thực đáng đồng tiền? Người không đùa chứ? Nàng hỏi

Viên cầu nghe vậy mặt hiện lên sợ hãi, hần nỗ lực mở to mắt

"Không phải không phải, không dám không dám.. Cổ nương tử, này giá tiền hảo thương lượng, cổ nương tử cứ việc mở miệng chính là.." Hần vội cười nói.

"Không phải, " Cổ Thập Bát nương thấy hần hiểu nhầm ý mình, nhìn bốn phía người tới càng lúc càng đông, tay cầm túi tiền nặng trĩu, nghĩ đến lời dặn lúc trước của lão gia, liền cảm thấy nhất định có ẩn tình khác, hiện tại không nên hỏi

Nàng không nói thêm nữa, thi lễ cáo từ.

"Cổ nương tử cổ nương tử, đại lão gia chúng ta đến ngay..." Viên cầu vội vàng đứng trước mặt nàng cung kính nói" Cổ nương tử, cổ nương tử...sau này cần, chỉ cần phái người gọi chúng ta...Cổ nương tử, cổ nương tử....Đại lão gia chúng ta muốn tìm ngày bái phỏng, không biết cổ nương tử có thể gặp không?"

Lúc hần còn đang nói, Cổ Thập Bát nương đã đi xa, vừa ly khai Thận Đức đường nàng bèn cầm túi tiền chạy như điên.

Gặp quý gặp quý.....

Nàng nhất định là gặp quý...

Này kiện sự nhất định có kỳ quặc

Cổ Thập Bát nương xem túi tiền trong tay, đầu óc rất nhanh chuyển động, mơ hồ nghĩ ra đầu mối

Nghĩ đến lão gia dặn bảo, khi nói chuyện mặt là lạ...

Chẳng lẽ được có gì cổ quái? Lão giả này chuyên làm được giả, nên không phải mấy ngày nàng bắt tri bắt giác, lão đưng tay chân, tỷ như...hạ mê hồn được? Nên những người mua được như si, như cuồng không so đo tiền?

Quá hoang mang, Cổ Thập Bát nương lắc đầu, hoang đường hay không, thử một cái là biết.

“Linh nguyên, Linh nguyên...” Nàng la lớn

Sau lưng nàng một thiếu niên có chút buồn bực đứng ra, hẳn biết mình đi không tốt....

“Đi, đi mua giúp ta chút dược liệu chưa bào chế...” Cổ Thập Bát nương vút cho hắn thôi bạc

Thiếu niên bắt lấy thời bạc nặng trĩu

“Muốn mua dược liệu gì” Hắn hỏi

“Bắt quản dược liệu gì, tùy người mua” Cổ Thập Bát nương khoát tay.

Thiếu niên liền xoay người đi.

Thanh phong lâu.

Cuối lầu ba, đại sảnh đầy người, đây là gia yến cố định của Đại Hữu sinh, nhìn mọi người ăn mặc trang điểm cho thấy đây đều là những người hết sức quan trọng, tháng này gia yến đã mấy lần, gia nhân nhất thời không ít phán đoán

Tiểu nhị nói đùa nhau đi tới, nhưng không đưa lên trước mặt bàn mọi người mà để sang một bên. Lúc này tầm mắt mọi người đặt trên cái bàn chính ở đại sảnh

Đây là một ngọc thạch nhỏ để làm án, phía trong trắng sữa, bên ngoài xanh nhạt, cực kỳ tao nhã

Trên bàn này, mấy khối dược liệu hoặc vàng hoặc đen khô héo, đem mỹ cảnh trên bàn ngọc phá đi

Nhưng không có bất kỳ người nào kháng nghị mà mắt nhiệt tình nhìn chòng chọc vào mấy khối dược liệu xấu xí

Ánh mắt đảo qua nhìn thần thái những người ngồi trên đại sảnh, vị trí chủ tọa, một lão giả thể hiện hết sức trịnh trọng.

“...Đại gia cảm thấy ra sao?” Hắn hỏi

“Từ ca” Bên trái hắn một vị lão giả khác trầm tư nói, “...Mắt ta vụng về, nhưng dược của Lưu công có chút không giống”

Lão giả gật gù đầu, ánh mắt chăm chú nhìn chút dược liệu trên bàn.

“Vâng, ta cũng nghĩ như thế.” Hắn trầm giọng nói, “Nhưng ta thấy Bảo Hòa đường tới mua rẻ sẵn...đích xác là đồ thật, không thể nghi ngờ.”

“Lão gia, đệ tử Lưu công, có thể cùng Lưu công có chút khác biệt, cũng không có gì lạ” Có người nói

Đại sảnh vang lên tiếng nghị luận.

“Triều Dương” Lão giả mặc thanh y nhìn sang bên phải

Bên phải, một lão trung niên khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, so với người cùng tuổi ngồi p

“Triều Dương” Thanh y lão giả nhìn sang bên phải

Bên phải cách năm sáu người trung niên là một người niên kỷ khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, so với những người đang ngồi tại đại sảnh, thấy rõ trong gia tộc hắn có địa vị không tầm thường.

Người thanh niên cúi đầu, nghe hỏi, liền chuyển tầm mắt, mặt mũi thanh tú, tinh thần sang láng

“Gia gia,” Hắn ngồi thẳng đáp

“người cảm thấy ra sao?” “Lão giả hỏi tôn tử, không chút che dấu sự yêu thích trong mắt mình

“Bảo hòa đường Vương Nhất Chi tự mình gửi danh thiếp...”

“...Sớm nghe có tổng cộng 6 nhà gửi danh thiếp cho vị cố nương tử này...theo thứ tự là Bảo Hòa đường, đồng thân đức, hòa Thái Xương, vĩnh phong được, vạn thịnh long, tam nghĩa thành...”

Một chuỗi các cửa hàng dược được nói ra, thần sắc mọi người trên sảnh càng thêm ngưng trọng, thấp giọng nói chuyện

Người thanh niên không có trực tiếp hỏi đáp lão già, lão già nghe lại gật đầu

“Không sai, Triều Dương nói rất đúng...” Hấn chỉnh lại thanh âm” ta tin tưởng, danh thiếp những người gửi đi này không thể lấy danh dự trăm năm ra nói giỡn...”

“gia gia, danh thiếp ngài ta đã gửi đi.” Tín Triều dương nói tiếp

Lão già nhìn hấn một cái” Triều Dương, sao ngươi lại cầm danh thiếp của ta đi? Bây giờ Đại Hữu Sinh, Dương gia chính là phụ thân ngươi...”

Ngồi đối diện thanh niên là một vị trung niên sắc mặt bình thản, còn mang một nụ cười, hiển nhiên không có chút bất mãn với nhi tử

“Gia gia,” Tín Triều Dương thể hiện gương mặt tươi cười, ly rượu chuyển động trong tay, nói “Gia gia là lão gia trong ngành dược, đối với đệ tử Lưu công tử về chúc mừng một chút, cái này chẳng phải chuyện xấu, cũng không thất lễ, như thế, người ta cũng không trách, cũng không có gì, chỉ là thuần túy quan tâm hậu bối mà thôi”

“Không sai” lão già mỉm cười, tán thưởng đại tôn tử của mình

Thực là càng xem càng thích, người tôn tử này, vô luận tướng mạo hay là khí chất, tuyệt đối là nhân trung nhân tài kiệt xuất, đương nhiên tối trọng yếu là hấn tâm cơ trí mưu, ở trong gia tộc không thể coi thường.

Tín Triều Dương, năm nay bất quá hai mươi bốn tuổi, nhưng trầm ổn, ưu việt, lại không kiêu ngạo không nóng nảy, đối với trưởng bối vẫn là khiêm nhường khiêm tốn nhã nhặn, đại tộc lớn thị phi nhiều, nhưng cả nhà thượng hạ, đối Tín Triều Dương tỏ vẻ bất mãn nhân có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Người như vậy, người chính là ghen tị với hấn không được, càng ghen tị lại càng làm mình thêm xấu hổ

“Chúng ta cũng không lạc hậu, huống chi bây giờ Đại Hữu Sinh người đối ngoại là đại thúc, như vậy, tương lai có gì không thỏa, chúng ta cũng không bị liên lụy...” Có người tán thưởng, gật đầu nói

"Bất quá...." Tín Triều Dương thần tình ôn hòa, đầu lông mày hiển hiện một tia nghi ngờ.

"Triều dương, có chuyện cứ nói đừng ngại." Lão già nói, nhất cổ bất hoà không khí thanh âm truyền vào trong tai hấn, nhượng hấn nhượng mày, thần thái nghiêm khắc hướng đại sảnh lý liếc nhìn tới đây.

Bởi vì mọi người muốn nghe Tín Triều Dương nói chuyện, đại sảnh tiếng nghị luận im ắng, tiếng ngáy nho nhỏ cũng có thể nghe rõ ràng.

Ngồi trong đám người, một người dựa vào cây cột đang ngủ mê mết, cảm y thiếu gia đột nhiên bị đập vào người.

"Thế nào? Tàn?" Hấn giật mình tỉnh lại, duỗi tay lau khóe miệng nước miếng, hoảng đầu xem.

Bốn phía vang lên tiếng cười nhẹ, lão già ho nhẹ thanh âm, cảm y thiếu gia lập tức rút khỏi đầu, đem chính mình dấu ở phía sau đám người.

Thấy vậy, đoạn nhạc đệm cũng không làm Tín Triều Dương không vui, hấn thần tình như trước, mang đậm đậm cười.

"... Đây mấy ngày này vị cô nương tử đại lượng ra dược, tại dược hành, mỗi nhà đều đến bán, không có chút nào thiên vị bất kỳ nhà nào....." Hấn nói tiếp, lời nói xoay chuyển, "Bất quá, kỳ quái là, chỉ riêng không có đi đến nhà chúng ta"

Cái này rất kỳ quái.. Đại sảnh lý nhất thời vang lên nghị luận, danh thiếp cũng gửi, nhà bọn hấn cũng bán dược trên phố, gần sát cũng có 2 nhà bán dược, này vị Cô nương tử đều đi, không lý do tự nhiên bỏ qua bọn hấn a?

"Này vị Cô nương tử chẳng lẽ đối chúng ta không thích?" Lão già nhíu mày, thần thái có chút ngưng trọng.

Cái này không tốt, tự nhiên không nói không rang, lại cùng đại dược sư này sinh không vui, nàng không bán dược cho mình, sẽ làm tổn thất danh dự của mình

Mỗi người đều có thể mua dược của nàng, nhưng không bán dược cho các người, cái này chứng minh điều gì?

Đại sảnh, mọi người đều ý thức được điều này, thần sắc đều có chút bất an, lại bắt đầu thấp giọng nghị luận.

“Ta đang nghĩ...” Tín Triều Dương nói, một mặt nhìn phụ thân, “...chắc phụ thân phải tự mình đi bài phỏng Cô nương tử một chuyến...”

Người đương gia Đại Hữu sinh đường là phụ thân Tín triều Dương, Tín gia nhị gia nghe vậy liền gật gật đầu

“Như vậy cũng tốt, chắc phải như thế.” Hấn nói, “Bất quá, vị Cô nương tử này nhà ở đâu? Chúng ta đi Cổ gia tộc trường bài phỏng vẫn là... Chúng ta không biết nàng, có người tiến cử sẽ không đường đột...”

“À” Ngồi phía sau, vị Cẩm y thiếu gia đột nhiên nói, hấn nghe Cô nương tử, đầu óc hiển hiện mặt mũi một thiếu nữ kiều mỹ, không khỏi hít nước miếng,

“Cố gia? Ta nhận được, ta nhận được”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Nghi hoặc

Edit: thanhhuong

Cầm y thiếu gia rung đùi, nói, thanh âm khá lớn, mọi người trong sảnh đều nghe thấy. Có người cười nhẹ, lão giả thần sắc cũng không tốt

“Triều Lăng” lão giả trừng mắt quát

Cầm y thiếu gia bĩu môi, rứt đầu ngoi

“Lăng thiếu gia quen biết rộng, có khi nhân thức được...” Có người nham nhở nói

Lời nói làm mọi người càng cười lớn

“Phi, ta nhận được mà, không phải là Cô gia bán tơ lụa, Cố tiểu thư a, các người nói các người nhận không được? Nga, các người sao nhận được người ta a, người ta cũng không nhận được các người...”

Ta nghe được, ta đã tỉnh ngủ... Tín Triều Lăng hừ một tiếng

“hiện tại nói là được gia Cố tiểu thư...” có người nói tiếp

Tín Triều Lăng thấy tim đập mạnh, nghĩ đến la lớn: “Làm được? ta nhận được! Ta nhận được!”

Thanh âm càng lớn, phá vỡ cuộc nói chuyện của mấy lão giả, hần dưng thẳng mi, trừng mắt nhìn qua

“Triều Lăng” Tín Liên Sinh trầm mặt quát” ra đi”

Tín Triều Lăng vẫn là rất sợ phụ thân và gia gia, nhưng lại cảm thấy ủy khuất, đứng dậy, một bên đi ra ngoài một bên nói: "Ta nói ta không tới, các người không phải bắt ta tới, tới lại đuổi ta ra đi.... Ta nói ta nhận được, các người còn không tin... Cố gia tiểu nương tử ta thực nhận được... Hôm trước nàng đến được lều của chúng ta bán được...."

Hần lâu bầu lấm bầm đi đến ngưỡng cửa, mới muốn đẩy cửa, liền nghe Tín Triều Dương ở phía sau gọi lại.

Đây là ca ca cùng cha khác mẹ, hào quang quá chói mắt, hần ngày thường có thể trốn thật xa liền trốn thật xa, lúc này nghe hần mở miệng, Tín Triều Lăng có ý niệm chính là tăng tốc bước chân.

"Ngũ đệ, trở về." Tín Triều Dương đứng lên, hô.

Gặp đại tôn tử như vậy nói, lão giả cũng lập tức cùng gọi Tín Triều Lăng.

Cái tiểu tử không nên thân này không biết ở ngoài chọc phiền toái đi?

"Đại ca.." Tín Triều Lăng miễn cưỡng xoay người, cúi đầu ứng thanh.

"Người mới vừa nói cái gì? Có vị họ Cố nương tử đến nhà chúng ta bán quá được?" Tín Triều Dương đi ra mấy bộ, nhìn hần hỏi.

Nhìn thấy vị đại ca luôn được tôn sùng lại tin lời nói của mình, Tín Triều Lăng rất có cảm giác thành tựu, hần đắc ý nhìn phía sau, ném ra mặt tươi cười,

"Đúng vậy, liền mấy ngày hôm trước thôi, Cố nương tử đi cửa hàng chúng ta, bán cái gì? Ah, thêm tô...." Hần đắc ý hã hê nói, "Không tin, các người hỏi cửa hàng lý lão Dương...."

Lời này vừa nói ra, cả phòng người vừa mừng vừa sợ.

"Lời này nói thực?" Tín Triều Dương hỏi, tiến lên mấy bộ.

"Đương nhiên," Tín Triều Lăng thể hiện, người đừng coi thường ta, "Nàng là muội muội Cố Tịch Nhi đúng hay không? Nàng kêu.. Ân.. Kêu..."

Lăng thiếu gia dùng suy nghĩ ở trong đầu tìm kiếm, rốt cục linh quang hiện ra, thanh âm thiếu nữ như chim hoàng oanh lại một lần nữa ở bên tai quanh

quần.

"... thập Bát nương" hần dương tay hô, cao hứng nhếch miệng cười, "Kêu Có Thập Bát nương "

Luôn luôn hờ hững, Tín Triều Dương trên mặt đã hiển hiện mấy phân dao động, hần nhẹ nhàng thở ra, quay sang xem hướng gia gia cùng phụ thân.

"Không sai, này vị cô nương tử gọi là thập Bát nương..." Hần cười nói.

Như vậy nói không phải Cô nương tử không bán được cho bọn hần, hơn nữa đúng hạn bán, bọn hần vẫn là mua được sớm nhất trong mấy nhà làm được.

Mấy vị lão già đang ngồi đều lộ vẻ thích thú.

"Rồi sao nữa" Lão già lần đầu tiên hướng nhìn tôn tử kém cỏi của mình, hỏi

"Sau ta..." Tín Triều Lăng há mồm nói, lời đến môi, giống như một chậu nước lạnh tưới vào đầu, hần rung mình một cái

"Thế nào? Nói ra? Hay nguoi trả Cổ nương tử giá tiền quá thấp?" Tín Liên Sinh trừng mắt, thúc giục trả lời

Tín triều lăng đột nhiên cảm thấy bị nguoi ta chú ý thật khó chịu

"Cha..." hần nói lắp, mang mấy phân lầy long hướng phụ thân nói" Cổ nương tử... Là nguoi gì vậy? Xem ra mọi nguoi vô cùng...rất chú ý..."

"Nàng là Cẩm Châu được sư , đồ đệ Lưu Bát tài" Tín Triều Dương thần nhiên nói, nhìn huynh đệ cùng cha khác mẹ , tâm đột nhiên trầm xuống "Đồ đệ duy nhất"

Tín triều lăng dù sao cũng là con cháu thế gia ngành được, tất nhiên sẽ không hỏi ngu xuẩn Lưu Bát Tài là ai, hần cũng biết đại được sư đối với quan được có ý nghĩa gì. .

"Tôi cùng ra sao?" Tín Triều Dương nhìn hần, hỏi

Lúc này đã gần đến cuối năm, thời tiết cực kỳ âm hàn, trong tửu lâu tuy rằng nói đốt chậu than, ấm áp như xuân, nhưng cũng không giống như ở dưới cái nóng mùa hè, Tín Triều Lăng nhìn Tín Triều Dương ướt đầm áo, mồ hôi đầm đìa. Đại ca hần mặc một thân trường bào trắng, mang tram ngọc cẩm, tươi cười ôn hòa, thân hình thon dài, mỉm cười như tiêu sái, vô luận thế nào cũng làm mọi nguoi thêm hảo cảm. Nhưng đối với Tín triều lăng mà nói, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần ở gần vị ca ca này, đều cảm thấy gió lạnh thổi toan xương cốt đều đau

"Sau..sau...Nàng không bán...liền đi..." Tín Triều Lăng nói lắp bắp, trên chóp mũi một giọt một giọt rơi xuống

"Chỉ là như vậy sao?" Tín Triều Dương xem hần, thần tình ôn hòa như trước , giọng điệu như trước hờ hững.

Nhưng Tín Triều Lăng lại cảm thấy tựa hồ có ngàn mũi tên nhọn xuyên thấu hai chân mình , hần thân hình không khỏi lao đảo.

Lão già Tín Liên sinh lúc này cũng phát hiện không đúng, nhất thời đều đứng lên.

"Nguoi.. Nguoi này cái nghiệt tử.. Nguoi phải hay không là.. Phải hay không là mạo phạm cổ nương tử..." Tín liên sinh có chút hỗn hển.

Nhi tử của mình đức hạnh thế nào hần vẫn là biết.

"Thật không có, cổ nương tử bộ dạng không kém, chẳng qua, Ly tịch nhi sai xử..." Tín Triều Lăng vì mình oan chính mình nói.

Hần nói còn chưa dứt lời, liền bị lão già nghiêm nghị đánh gãy.

"Như tôi cùng là thế nào?"

Tín Triều Lăng khẽ run rẩy, không dám dong dài nữa, cúi đầu nói: "Ta cũng không làm cái gì... Chính là.. Hoi chút.. Tại giá tiền thấp một chút...." Nói này lời nói ngắc đầu lầy lòng, xem gia gia và phụ thân, "Gia gia, cha, ta lại không nhận được nàng... Chúng ta buôn bán, tự nhiên muốn đàm giá tiền không phải... Sao có thể nàng nói bán chúng ta liền mua..."

Cũng là cái đạo lý này, Cổ nương tử xuống núi, dân gian lưu truyền, hơn nữa quầy được đều nhận định vị cổ nương tử tự nhiên cùng tất cả các vị được sư cùng một dạng, chế được tại nhà, muốn bán được, hướng các quầy được truyền tin là được, nhưng nàng lại đi khắp các ngõ hẻm để bán được

Tục ngữ nói không biết già không quai, giá tiền đàm phán là chuyện bình thường, nếu như vì vậy Cổ nương tử câu gia đình bọn họ, đó là không có đạo lý...

Lão già Tín Liên Sinh thể hiện thần sắc hòa hoãn.

Tín Triều Dương cũng cười, nhìn huynh đệ mình, lạnh nhạt nói" Như vậy , không phải nguoi vì lầy long tịch nhi cô nương làm Cổ nương tử không chịu nổi?"

Tín Triều Lãng giống như sét đánh, há to mồm xem Tín Triều Dương một câu nói cũng nói không nên lời.

Hắn thế nào biết? Đây gia hỏa chẳng lẽ là thần tiên?

Tín Triều Lãng trong phút chốc thần tình đại biến.

“Mấy ngày trước trên phố Vân lý, Cổ gia phát sinh sự náo nhiệt, vị cố nương tử cùng chú bác náo âm ỉ, có thể nói là đã trở mặt...” Tín triều dương cười, xem Tín triều Lãng “Rất không khéo, vị cố nương tử mà ngũ đệ nhận thức Tịch nhi cô nương, chính là thư muội...”

Trong nội thất lập tức trầm mặc, một lát sau, lão giả gầm lên giận dữ, âm thanh ly rượu vỡ vụn

“Ngươi là đồ nghịch tử khôn kiếp, ai cho ngươi đi quán được? lại dám dung quan được để làm bậy, mua cười, cầu xuan, Cút ngay! Lăn xa cho ta... TRỞ lại cho ta! Đi đến nhà Cố nương tử quý đi...Ta không đánh gãy chân ngươi không thể...Nguyên lai là ngươi vô lại, làm Đại Hữu Sinh bề mặt...”

Trong lúc đó, Cố Thập Bát nương xách một túi lớn vào nhà, rầm một cái đem gói bạc to ngã xuống giường, lăn vào mạn giường bên phải

Ở một bên Tào thị dọa nhảy dựng lên, sắc mặt trắng bệch.

"Đây.. đây là cái gì?" Nàng lắp ba lắp bắp hỏi.

"Bạc a.." Cố Thập Bát nương nói, lại từ trong tay áo móc móc, lấy ra một nắm vàng lá, "Nha, còn có kim từ."

Tào thị bị dọa, mấy ngày nay nữ nhi đi sớm về trễ, chẳng lẽ nào làm cái gì chuyện xấu đi..

"Thập bát nương, ngươi nơi nào tới..." Nàng nói này lời nói, nước mắt chảy ra, tay run thành một mảnh, kim chỉ toàn rơi xuống đất.

"Nương." Cố Thập Bát nương xem bộ dáng Tào thị, vội từ đằng sau bắt lấy vai nàng, cười nói, "Là ta kiếm được.."

Này mấy ngày trôi qua, nàng đã bình tĩnh nhiều, thậm chí đi tới quán được, bọn hắn đưa giá thấp, mình còn có cảm giác không quen..

Chẳng lẽ đây chính là từ tiết kiệm đến xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ mà tản tiện thì khó?

"Ngươi kiếm? Ngươi ngươi ngươi thế nào kiếm?" Tào thị như trước phát run, vẫn đạo.

"Bán được a." Cố Thập Bát nương cười nói.

Tào thị về mặt cổ quái xem nàng, "Bán được?" Nàng sắc mặt ngưng trọng lên, "Thập bát nương, ngươi nói thật với nương..."

Cố Thập Bát nương nhăn không được cười, nói thật nàng cũng cảm thấy chính mình nói không phải lời thật.....

Hai mẹ con chính nói chuyện, ngoài cửa có người gõ cửa.

"Sẽ không lại có nhân tới tống danh thiếp đi?" Cố Thập Bát nương cười nói.

Tào thị nhìn nàng một cái, hít một hơi thật sâu, giúp chính mình bình phục, mới vội đi mở cửa.

Mở cửa, thế nhưng là về mặt phong trần mặt mũi Bành Nhất Châm, ôm bao đồ lớn đứng ở ngoài cửa.

"Bành chương quây?" Tào thị rất là ngoài ý muốn.

Bành Nhất Châm thấy nàng, cũng nhẹ nhàng thở ra, gãi đầu ha ha cười.

"Đại nương tử, này Kiến Khang thành thực lớn, ta tìm khá lâu mới tìm đến nơi này.... Nhà các ngươi gia cũng thực lớn.. Người ở địa phương lớn thực quái.. Ta từ trên đường cái nghe ngóng nhà ngươi, thế nhưng mọi người đối ta lạnh lẽo....."

Cố Thập Bát nương nghe tiếng cũng từ gian phòng chạy ra, thấy là hắn cũng rất ngoài ý muốn.

"Bành chương quây, ngươi thế nào tới?" Nàng vừa mừng vừa sợ, cười hỏi.

Bành Nhất Châm ha ha cười, có tâm trên ghẹo mấy câu thế nào không hoan nghênh ta tới linh tinh, nhưng nghĩ đến thân phận vị cô nương trước mắt, lại là có chút khiếp ý không dám nói, chỉ gãi đầu hắc hắc cười.

"Ta là tới đưa tiền thuốc cho tiểu nương tử ngươi." Hắn nói, một mặt vỗ vỗ bao đồ, kích động mồm mặt đỏ ửng.

“Cái này là ?” Cố Thập Bát nương cười đùa, chỉ chỉ cổ túi bao đồ

“Đừng không quy củ, Bành chương quây là trưởng bối”

Tào thị mỉm cười oán trách.

"Nơi nào nơi nào, Thập Bát nương tử là trường bối." Bành Nhất Châm vội khiêm tốn nói.

Cố Thập Bát nương sừng sốt, ha ha cười.

"Này hài tử.." Tào thị cũng nhin không được cười, xem Bành Nhất Châm có chút vô nại, này nhân mấy hôm không gặp, thế nào nói chuyện càng có thú vị, có thú vị lại có chút không lớn không nhỏ.

Vào trong nhà, Cố Thập Bát nương đem chậu than nóng, để ở bên cạnh Bành Nhất Châm, Tào thị bưng lên một ly trà nóng.

"Không cần vội, không cần vội, đừng khách khí, đừng khách khí." Bành Nhất Châm bắn khoăn bất an đứng lên lại ngồi xuống.

"Đi mấy ngày đi? Hạ tuyết, đường không dễ đi?" Tào thị cùng hần nhàn thoại, lại hỏi người trong nhà có tốt không.

Bành Nhất Châm cười a a nhất nhất đáp, xem Cố Thập Bát nương ở một bên ngồi xuống, nhin không được tâm nội kích động, một câu nói cũng không nhiều, từ trong lồng ngực đưa ra một túi tiền.

"Lão Bành ta là đặc ý đến gặp tiểu nương tử đưa tiền thuốc, " hần cung kính đem túi tiền nâng lên tới.

"Thực là tiền được?" Cố Thập Bát nương kinh ngạc một chút, xem động tác Bành Nhất Châm, không khỏi che miệng cười nói, "Bành chương quây, mấy ngày không gặp, ngươi sao lại khách khí?"

"Vâng." Bành Nhất Châm có chút không tự nhiên đứng thẳng thân thể, xem Cố Thập Bát nương, nhếch miệng cười.

Hần cười hết sức là cổ quái, liền cùng chương quây bán được là một dạng, Cố Thập Bát nương có chút suy nghĩ sờ sờ mặt, cũng không có cầm túi tiền hần đưa qua.

Nàng đã đoán được cái gì...

"Mấy cái được có thể bán mấy đồng tiền, ngươi còn từ xa chạy tới, còn không đủ lộ phí..." Tào thị cười nói, nụ cười sau khi thấy Bành Nhất Châm đem túi tiền mở ra im bất ngờ ngưng lại.

Vàng lá

Thời điểm này cùng triều đại cũ là một dạng, thông hành tự nhiên là tiền đồng, sau đó chính là nén bạc, tiền vàng tự nhiên cũng có, nhưng chủ yếu thấy ở phong thường ban ân, tiếp theo là hàng loạt cửa hàng dùng cho tính tiền, ví dụ Thuận Hòa đường trước đây nhập hàng ra hóa dùng chính là tiền vàng, đương nhiên giai đoạn trước Thuận Hòa đường còn không có cái quy mô này.

Tiền vàng tạo ra thành hình lá, tục xưng vàng lá.

Này...Bành chương quây ngươi có ý tứ gì" Tào thị không biết phải làm sao, hỏi. Đừng có nói với nàng đây là tiền bán được...

"Này, tiền bán được..." Bành Nhất Châm nghĩ đến tình cảnh ngày đó, còn kích động không thôi. Quả nhiên như thế...Cố Thập Bát nương có chút hồ hững

"Bành chương quây, ngươi nói thật cùng ta, cái này là thế nào?" Nàng nhìn Bành nhất châm hỏi

"Thập Bát nương, hiện tại người còn giấu ta, thật quá đáng" Bành Nhất Châm trừng mắt nhìn nàng, mang chút rầu rĩ

"Ta giấu ngươi cái gì" Cố Thập bát nương cười nói.

"Cầm Châu đại được sự đệ tử của Lưu Bát Tài a" Bành Nhất Châm có ủy khuất nói

"Ai?" Cố Thập Bát nương cười nói, cảm thấy mấy ngày ngày không gặp Bành Nhất Châm càng hay nói cười.

"Ngươi a." Bành Nhất Châm trừng mắt.

"Ta?" Cố Thập Bát nương ha ha cười lên.

Bành Nhất Châm cũng không nói chuyện, nhìn nàng cười.

"Bành chương quây, ngươi thật xa tới, chính là vì cười nhạo ta? Đa tạ đa tạ, ta hiện tại vui vẻ nhiều..." Cô nương thu cười, ra vẻ nghiêm túc.

"Chính ngươi cùng người nói, thế nào còn nói ta nói giỡn" Bành Nhất Châm trừng mắt nói.

"Ta cùng người nói?" Cố Thập Bát nương cười nói, nghĩ nghĩ, gạt mình, "Nga, ngươi nói ngày đó tại cửa Đồng lão gia được?"

Bành Nhất Châm gật gật đầu.

"Ta không phải thuận miệng nói thôi..." Cố Thập Bát nương lại bắt đầu cười, "Này cái nguoi cũng tín? Một đường toan là cờ hiệu bán được của Đồng lão gia, ta dung lưu công thế nào? Lại nói..."

Nàng có một bản mười bảy Phương pháp bào chế được Lưu công không biết thiệt giả, sách bào chế được liệu, nói đó là lưu công chế được cũng không cho rằng quái đi? Chỉ là, này cái có lẽ không nói ra tốt, tựa hồ là ý nghĩ vô ý thức, lời nói đến bờ môi liền nuốt xuống.

"Không phải ta tín." Bành Nhất Châm có chút không cao hứng, vậy là sao, còn không nói thật, "Là người mua được tín."

"Người mua được?" Cố Thập Bát nương dần dần dừng cười, cảm thấy sự tình hảo tượng có chút không đối, "Ngày hôm đó là ta đi bán được, ân, là mình rở sản..."

Nàng nói chuyện một chút, chẳng lẽ hiện tại phát sinh hết thảy là bởi vì ngày hôm đó....

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Trù bị

Edit: Thanhfuong

Ngày hôm đó nàng vô ý hô lên đó là Lưu công bí chế, người ta hỏi thăm lại nói gia sư họ Lưu...

Đây là chiêu thường thấy tại các quán bán được, cũng không phải sự lạ...Muốn là Lưu công đệ tử, Lưu công đệ tử há không phải ai thích đều phải...

Cố thập Bát nương ngạc nhiên nhìn Bành Nhất Châm cười khở một tiếng? "Nguoi là nói, bọn hấn thực cho đây là được Lưu Bát tài làm? Sẽ không đi, ta nói là ta làm..."

"Vâng, cho nên bọn họ mới nói nguoi là đệ tử Lưu công" Bành Nhất Châm cũng có chút không hiểu, sao lại dạy bảo Thập Bát Nương, hấn suy đoán cũng không hiểu.

Vị tiểu nương tử phản ứng cũng giống mình khi nghe tin tức như vậy...

"Sẽ không đi..." Cố Thập Bát nương có chút dờ khóc dờ cười, "Bọn hấn là đại thế gia? Sẽ không phải lần đầu tiên đi mua được? Trong thiên hạ trung biến Lưu công rất nhiều, không phải ai cũng là đệ tử Lưu công đi?"

"Chính là người có lai lịch rất lớn trong nghề được, người đó nói nguoi chính là đệ tử Lưu công..." Bành Nhất Châm có điểm không hiểu, nói lấp bắp

"Được hành nào?" Cố Thập Bát Nương hỏi

"Túc an, Bảo Hòa Đường..." Bành Nhất Châm nói, lại bổ sung thêm một câu "Túc An, ở kinh thành"

Cố Thập Bát nương sững sốt, mấy ngày nay sự tại trong đầu nàng rất nhanh xẹt qua....

Thì ra là thế a....

Nếu không phải người làm được mất bị mù thì chính là...quyền sách là thực

Đương nhiên quyền sách khẳng định là thực, nàng đã sớm biết, nhưng nàng vẫn không tin đó là quyền sách của Lưu công thực

Cố Thập Bát nương không nén được kích động, xoay người đánh một quyền trên bàn, đau đớn làm nàng ý thức được đây là thực

Mấu chốt là, nàng làm được bị người ta nhận ra là tài nghệ của Lưu công, như vậy là rất tiến bộ phải không?

Chính nàng cũng không biết, cúi đầu nhìn túi vàng lá trên tay, Cố Thập Bát nương đột nhiên muốn khóc, không phải bị áp chế tinh thần mà khóc, mà là một loại hoàn toàn mới, chưa từng có, lòng nhiệt vui mừng mà có

Nàng làm được mất ăn mất ngủ, khắc khổ nghiên cứu là không uống phí...

Đạt tới đỉnh cao kiếp trước không có, kiếp này nàng đã làm được

Nhìn thần sắc Cố thập bát nương biến ảo, Tào thị thấy lo lắng

Sự tình đã hoàn toàn vượt qua nàng tưởng tượng.

Cái gì lưu công, cái gì đồ đệ, còn có ai so nàng càng rõ ràng nữ nhi có hay không bái sư học nghệ?

"Là hiểu lầm đi." Tào thị nói, thần sắc có chút bất an, "Này đó tiền... trả lại cho người ta..."

"không đâu, "Bành nhất Châm gái đầu" nhiều người nhầm như vậy?"

Cố thập Bát nương lúc này trấn định lại, nàng duỗi tay đem túi tiền cầm ở trên tay tung tung, khoe miệng hiển hiện cười.

Hoàn trở về? Quy củ được hành, bán ra không trả về, mua cao hay thấp là do trời định

"Thập Bát nương, vậy không tốt?" Tào thị thấy nữ nhi quả thật muốn nhận chỗ tiền đó không khỏi có chút thấp thòm.

Nhiều tiền vàng như vậy, nàng gấp lần đầu, chẳng lẽ sau này chỉ bán chút dược liệu có thể đổi lấy? Dược liệu gì nhỉ? Vàng làm dược liệu đi, hương chi là người ta hiểu lầm nữ nhi mình là đồ đệ một đại nhân vật, sự thật nữ nhi không phải...

"Sao lại không tốt?" Cố Thập Bát nương cười nói, đem túi tiền ước chừng một lần nữa "Là ta trộm? thưởng? Lừa? Lừa...Nương, chế dược đều là do các sư phó đặt tên, Đồng công, Lưu công, Trương công, nói là lừa người, sư phó ta, đích xác họ Lưu..."

Chẳng qua là sách, không phải người.

"Ta bán, người mua, ta nói, người trả, nương, đó là mua dược, phải luyện mấy phân nhãn lực, tuyệt không phải ta nói cái gì, bọn họ đều cho là thực" Cố thập bát nương cười nói.

Tào thị nghe vậy gật gật đầu, đạo lý này cũng đúng, chính là đây chính là vàng, nhiều vàng như vậy,...

"Có lẽ dược ta làm tốt lắm, bán với giá trị này". Cố Thập Bát nương cười nói, lộ ra răng trắng mịn.

Nàng nhìn qua, thấy Bành Nhất Châm đã có điểm minh bạch

"Bành chương quỳ, cảm ơn người đã mang tới cho ta, ta chính là cần tiền gấp" Nàng chân thành nói

Bành Nhất Châm lấy lại tinh thần, a a mấy câu nói phải, vốn tiểu nương tử người làm dược...

"Sư phó người quả thật họ Lưu?" Hần hạ giọng hỏi

Cố Thập Bát nương khẽ gật đầu.

Quả nhiên có sư phó a, có cao nhân sau lưng chỉ điểm a, cũng hành dược, dù không phải Lưu bát tài cũng cùng Lưu Bát Tài có quan hệ, Bành Nhất Châm thoải mái, gái đầu cười ha ha

"quả nhiên danh sư xuất cao đồ, danh sư xuất cao đồ, tiểu nương tử không xuất thủ thì thôi, vừa rat ay, danh chấn thiên hạ..."

Cố thập bát nương bị hấn đùa, nàng vừa rat ay danh chấn thiên hạ, trước là bị Chu chương quỳ xem thường, sau đó bị Đồng lão gia cự không giám định bỏ cặp...

Lộ từng bước một, thủ nghệ là từ từ luyện ra, bát quá điểm này rất nhanh, hoàn toàn thuộc về chính nàng, không ai có thể xem thường

"Bành chương quỳ, người thực là mua đúng lúc a." Nàng xem Bành Nhất Châm cảm khái đạo.

Nàng tay nắm chặt túi tiền, khoe miệng tiểu ý giờ lên.

Buổi tối Cố Hải về nhà, bị Tào thị đưa vào trong nhà, thấy nhiều tiền, lại nghe lời nương, chán kinh nửa buổi không lời.

Hần ngẩng đầu nhìn muội muội an tĩnh đứng bên, ánh nến trên thân phủ một tầng vàng sáng rực rỡ, mơ màng, mang mấy phần không rõ ràng

Thân hình càng thêm gầy yếu, nhưng bộ dáng lại rất can đảm, nhìn thấy ca ca nhìn qua, nàng ngẩng đầu, hé miệng cười, ánh sáng lung linh như thủy ngân cứ vậy mà trút xuống...

Tào thị nói cái gì thật nhỏ, Cố Hải cũng không có nghe đến, hấn nhìn trước mắt muội muội, cảm giác trước đó chưa từng có tự tin.

"Hiện tại muốn lấy cửa hàng về sao?" Hấn đột nhiên hỏi

Đang nói chuyện, Tào thị sững sốt, đối với nữ tử đột nhiên nói chuyện hông đầu không đuôi có chút không hiểu

Cố thập Bát nương cười, lắc lắc đầu, "Đương nhiên lấy về, nhưng không phải hiện tại"

Hiện tại nàng có thể kiếm tiền, nhưng cái này có tính gì, còn không đủ để có thể đứng trước tộc trưởng mở mày mở mặt.

Nàng còn cần làm càng nhiều, trở nên càng lợi hại.

Cố Hải gật gù đầu “Cứ thế đợi đi, mười mười suy xét kỹ chút, như thế ta liền yên tâm, mười có quyết định tốt gì chưa?

Tào thị nhìn nhi tử và nhi một cái, u u than thở

“ta tính mở cửa hiệu thuốc bắc..” Cố Thập Bát nương nói cười một cái” Bất quá, trước mắt tối trọng yếu là chúng ta cần mua thêm được, muốn qua năm nay, không phụ thân ở đây, không cần người ta quan tâm lo lắng chúng ta, chúng ta vẫn qua năm thật tốt”

Cố Hải cười một cái, duỗi tay xoa đầu mười mười

“Được không cần ngoại nhân tới xem” Hắc cười nói

“Vâng, ta muốn chính chúng ta xem” Cố thập bát nương cười, “Còn có ca ca, người mới học tiên sinh, cũng nên gửi một phần lễ thật lớn.”

“Lễ nhẹ nhưng tình nặng, tiên sinh không coi trọng cái này, ta đem sách học cũng đủ tốt” Cố hải cười nói

“Lễ trọng cũng không phải tình không tốt” Cố thập bát nương cười nói

Đây là nói, người thời đại này xem trọng tiền tài cùng địa vị, nàng dung tiền đập chết nộ cười nhạo người đó, chắc hẳn bọn hắn rất vui sướng

Tối gần cuối năm, người trên phố không tự giác hưởng không phí vui mừng, không biết nơi nào truyền tới tiếng pháo trúc lại càng tăng thêm rộn ràng

Tào thị một lần nữa nhìn thân thượng Cố Hải đang đổi áo vải, mặt đầy cao hứng

“Nương, người xem nhi tử của người thật tốt...” Cố Thập Bát nương áo choàng xanh tiến tới, nhìn Tào thị cười nói.

“Nha đầu này...” Tào thị oán trách nhìn nàng một cái, đôi mắt không nhìn được đỏ lên, “Năm đó ủy khuất các người...”

Nàng là mẫu thân, nhưng hai ba năm không mua cho nhóm hài tử thêm quần áo

“Nương” Cố Thập Bát nương dưới tay ngăn nàng lại, tựa đầu vào vai, “...Có nương thế nào cũng không ủy khuất...”

Lời này vừa nói khỏi miệng, đầu mũi nàng đau xót, một đời liên tính có thể xuyên lại sao? Nàng có một ngày quá tốt?

Nhìn Cố Hải phủ thêm áo choàng, Cố thập bát nương đưa ba cái hộp tinh xảo đưa cho hắn

“Cái này là lễ mừng năm mới cho tiên sinh” Nàng cười nói

“Là cái gì?” Cố Hải hỏi, cảm giá xúc cảm rất lớn...

"Không cái gì, cũng là thịt nai khô cái gì mà thôi." Cố Thập Bát nương cười nói.

Dĩ vãng đưa ra thịt khô đã là cực hạn...

"Người muốn đi nơi nào? Hôm nay còn đi chế được?" Cố Hải nhìn mười mười phủ thêm áo khóa màu thủy lam, hiển nhiên là muốn ra ngoài

“Ta đi nhìn xem, được liệu dung xong rồi...” Cố Thập bát nương hàm hồ nói

Không biết lão già có trở về không? Cố Thập Bát nương đầy một bụng muốn hỏi hắn...

Huỳnh mười men theo ngã tư đường đi, Tào thị đứng tại ngưỡng cửa nhìn mãi đến khi không thấy người mới xoay người

Cố Hải đến gần học đường, Cố Lang nhảy từ xe ngựa xuống, liên tục gọi mắng cố Ngự đem lễ năm mới gửi tiên sinh mang tới

“A” Cố Lang nhìn không ra Cố hải

Áo choàng xanh, trường bào vàng, bởi vì đang là hiếu tộc trưởng nên thiếu niên cao gầy không mang bất cứ ngọc bội túi thơm nào, liền chậm rãi đi tới, thần tình lạnh nhạt, mắt hữu thần

Sao trong vòng một đêm, tiểu tử này liền thay da đổi thịt?

Cố Lang sững sờ nhìn hắn đi đến bên cạnh mình, mắt không nhìn tới mình một chút

“Tiểu tử thú, mặc áo mới liền không biết mình là ai” Cố Lang lấy lại tinh thần, không khỏi giậm chân giậm dừ, rào bước lên cửa học đường nắng to

Quay đầu nhìn Cổ Ngự đội lễ đang nhìn bóng dáng thiếu niên đi xa mà phát ngốc

“Nhìn cái gì vậy! cảm lễ của tiểu gia mang đi..” Cổ Lang đang tức giận giẫm hấn một cước

Cổ Ngự nhát cái lão đảo, may mắn sớm đã thói quen, lễ trên tay cũng không có rơi trên mặt đất.

"Vâng." Hấn cúi đầu đáp, cùng chửi mắng trách móc cổ lang tiến vào học đường.

Hấn ngẩng đầu, mặt cổ ngoái nhìn xem gã thiếu niên vừa mang đến ký ức rung động, trong ký ức cơ hồ không lưu lại, thiếu niên thô lỗ, vụng về và thiếu niên vừa rồi là cùng một người

Hơn nữa, bất quá tháng trước, hấn cũng không hề khác biệt, mắt Cổ Ngự khép lại, có điểm khác biệt, hấn sợ hãi...

Lần trước bọn hấn mắng hấn, hấn cũng không như trước giậm chân giận dữ bỏ nhào qua cùng bọn hấn đánh thành một đoàn, mà cúi đầu không nói, xoay người bước đi...

Biến...quả nhiên biến...

Tầm mắt cổ Ngự hướng đông đảo thiếu niên đang nói cười, trong đó bóng dáng thiếu niên kia như một loại kiếm mới ra khỏi vỏ khí thế đang dần dần lộ...

Đây là công lao của học đường sao?

Một tảng đá không chút thu hút, thợ thủ công tỉ mỉ mài, lộ ra ngọc thạch chói mắt...

Cổ ngự hấn cả đời chú định chỉ làm một tảng đá sao?

Ba tháng sau thi học kỳ, chính là một cơ hội giúp hấn cởi áo thô kệch, chỉ là, đến hiện tại hấn còn không có bước vào học đường...

Không có cơ hội sao?

Đôi tay hấn không tự giác dung lực, đen lễ hạp cầu véo làm ra mấy đạo ấn ký

Thiếu gia.." Hấn hút khí mấy cái, áp chế tâm lý đang khuấy động, đi nhanh vài bước vượt qua Cổ Lang "..Tên tiểu tử gặp người thế nhưng cái thái độ này..."

Nghĩ tới cái này Cổ Lang liền phát hỏa

“Đúng vậy, tiểu tử này càng lúc càng không tương nổi” Hấn cắn giận nói, nhếch khóa môi “...Càng lúc càng giống con một sách sách...Không thú vị chút nào..”

Cái này không tốt, Cổ lang tỳ khí so với người khác hấn càng rõ ràng, chính là miệng cộp gan thô..Bây giờ còn chưa cùng Cổ Hải so chiêu, liền bại trận...

Cổ Ngự hơi hơi nhíu mày, khoe miệng hiển hiện nhất tia cười.

"... Rõ ràng là hấn phải xin lỗi lão gia... Thiếu gia ngươi còn chưa nói cái gì, ngươi xem, hấn đã một bộ dạng gặp cừu nhân..." Hấn thấp giọng nói.

Ba câu hai lời sau đó, cổ lang hòa khí rốt cục áp chế không nổi.

"Thuì tiểu tử, nhưng ngươi tại trước mặt tiểu gia như vậy tự tại lúc ẩn lúc hiện, tiểu gia ta xem như sống uống phí" cổ lang cắn răng vén tay áo, "... Liên tính không vì ta, ta cũng vì ta cha thờ dài, nãi nãi... Chúng ta gia chính là bị khi dễ..."

Hấn nhất dậm chân liền muốn xông tới, bị Cổ Ngự chặn hạ.

".. Thiếu gia.. Như vậy nào, từ tế tiên sinh phạt ngươi..." Hấn vẻ mặt lo lắng đạo.

"Cũng phải ha.." Cổ lang nghĩ đến tiên sinh, không khỏi run cầm cập, tay nắm tiên sinh bán chính thật ác độc a....

"Như vậy.." Cổ Ngự hé miệng nhất tiếu, về phác thảo ra một đường cong ưu mỹ, "... Hôm nay lễ tất niên... Thiếu gia ngươi..."

Thiếu niên nói nhỏ mấy câu, cổ lang thần sắc đại hạo.

"Hạo, vẫn là ngươi có biện pháp" hấn ha ha cười nói, vỗ vỗ đầu vai Cổ Ngự "... Đến lúc đó phụ thân sẽ chăm sóc cho ngươi..."

Chạy nhanh theo cổ lang, Cổ Ngự cười nhạt một tiếng, hơi hơi nâng lên cằm, không xa cửa sổ, một học sinh nghiêm túc cầm nhất quyển sách xem, đang lẳng lặng xem vài lần, bóng dáng Cổ Hải mới cúi đầu mà đi.

Cố Thập Bát nương tại nhà cô trạm kể tiếp nhất thời, thất vọng than thở, xoay người mà lại.

Này lão nhân tới cùng đi nơi nào? Hẳn thế nào có quyền sách? Hẳn biết quyền sách là thực sao? Hẳn cùng Lưu công phải hay không là có cái gì quan hệ?

Hắn có phải đã dự liệu mình sẽ bị đại gia nghĩ rằng mình là truyền nhân Lưu Công? Cho nên mới bảo nàng đi bán dược tại các đại dược hành, còn không đưa giá?

Rất nhiều lời nàng muốn hỏi hắn, lão giả lại giống như vô thanh vô tức

“tiểu thư...” Linh Bảo Nhi ôm gối trúc nhut nhất đứng trước mặt cô nương ‘Ta bắt chút cóc, đang muốn gửi sang tiểu thư...’

“Không cần, không cần cóc” Cố thập bát nương cười nói, xem tiểu tử ở gian miếu đồ nát” Ca ca nguoi đâu?

Linh bảo thần sắc có điểm bất an, cúi đầu chỉ nói ca ca ...ca ca ra đi...

"Lại đi trộm?" Cố Thập Bát nương cau mày nói.

"Không có." thanh âm Linh Nguyên ở phía sau vang lên, bước tới y, thần sắc mang mấy phân quật cường, đem đôi môi mỏng cắn trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Giận dữ

Edit: thanhhuong

Thấy giọng điệu của mình có điểm quá phận, nhưng Cố Thập Bát nương không muốn xin lỗi

Nàng nhìn Linh Nguyên “ Cùng ta tới.”

Linh Nguyên không chút biểu tình cùng nàng ra, Linh Bảo ở phía sau họ lo lắng nhưng không dám nói nhiều một câu

Thẳng tiến đến cửa hàng giá y, Cố Thập Bát nương gọi tiểu hỏa kế tới đo thước tắc, Linh Nguyên thần sắc mới thay đổi

“Làm cái gì?” giọng hắn khô khốc, không tình nguyện đẩy tiểu hỏa kế ra

“làm vài món y phục mới” Cố Thập Bát nương nói, một mặt xem vài dệt trên bàn, quay đầu nhìn Linh Nguyên

Linh Nguyên bị nàng nhìn thấy dời tầm mắt đi

“...Cái này xanh màu xua, cái này bạch ti...” Cố Thập Bát Nương nhìn mảnh vải dệt, trầm tư một khắc “...Làm cái áo khoác mỏng màu hồng...”

Tiểu thư này đối với ha nhân thật quá khăng khải...

Chường quỳ một mặt hứng hờ ửng, một mặt không ngừng đánh giá Linh Nguyên, tiểu tử này....Bộ dạng cũng không khó nhìn, thậm nào tiểu thư coi trọng đôi đã,...lại nghĩ đến nhiều bí vấn của các tiểu thư khuê các, chường quỳ cười thế nào cũng có chút cổ quái

“Không cần nguoi mua” Linh nguyên xoay người đi

“trở về” Cố Thập Bát nương gọi hắn “ nguoi cho rằng ta thương hại nguoi cho nên cuối năm cấp nguoi quần áo mới?”

Linh nguyên cương thân thể không động.

"Ta cần nguoi đi giúp ta làm một chuyện.." Cố Thập Bát nương nói tiếp, một mặt tiếp tục xem vải, làm cho Linh Bảo.

"Làm cái gì? Ta tự đi chính là, không cần nguoi..." Linh nguyên xoay người, cắn môi dưới đạo.

Cố Thập Bát nương cũng không nhìn hắn, chỉ làm cho tiểu hỏa kế đo thước tắc, lại khiến bọn hắn đo vóc người chính mình để làm cho Linh Bảo Nhi.

"Tiểu thư yên tâm, cuối năm nhất định có ." Chường quỳ vuốt tay tiếp cầm một thỏi bạc, cười cúi đầu khom lưng, tự mình đưa hai người ra cửa.

Một trước một sau đi đến ngã tư đường nhộn nhạo, Linh Nguyên mới dám đường đường chính chính nhìn Cố Thập Bát nương

Nàng mặc một kiện áo khoác sắc trang, đi hong nhanh không chậm, làm người ta thấy một loại trầm ổn và hờ hững

“Người dựa vào xiêm y, ngựa dựa vào yên...” Nàng đột nhiên quay đầu nói

Tầm mắt Linh nguyên cùng nàng nhìn nhau, cuống quýt cúi đầu.

Cố Thập Bát nương cũng không để ý, nàng đã quay đầu.

“... Ta muốn ngươi đi làm một việc, việc này cần ngươi mặc thành thiếu gia có tiền...” Nàng vững vàng âm điệu nói

Linh nguyên đi nhanh vài bước, đứng tại bên nàng

“Ta?” Hắn nghi vấn hỏi

“Vâng” Cố thập bát nương nhìn hắn, khóe miệng nhợt nhạt cười “Thế nào? Ngươi có vấn đề?”

“Không có” Linh Nguyên đáp, “Thỉnh tiểu thư phân phó”

Rất tốt, biết cái gì nên hỏi, cái gì không nên hỏi, Cố Thập Bát nương khen ngợi hắn cười

“...Ngươi tìm mấy người tới, về tới...” Nàng nói tiếp, quay đầu nhìn hắn “Ngươi có người thích hợp không?” Nói cười tiếp “Ta mới tới nơi này, không nhận thức được người, ngươi cần tìm người có thể tin được...”

“Hào” Linh nguyên chỉ gật đầu nói một câu

Trên phố mỗi người lui tới, rất chật chội, Linh Nguyên cẩn thận dè dặt nhưng không thể tránh được thiếu nữ đụng nhau

Hai bàn đứa bé cầm đèn con thỏ cười đùa xuyên qua đám người, va vào Cố Thập Bát nương, Linh Nguyên vội giơ tay đỡ nàng

“Không sao” Cố Thập Bát nương cười

Linh Nguyên thu hồi tay đứng cách một bước, thấy CTBN không có đi tiếp mà đứng xem quầy bán đèn

Cây gậy trúc dài với đủ loại hoa đăng, làm thật tinh xảo

“Đến buổi tối càng xinh đẹp...” Nàng tựa hồ là làm bầm, lâu bâu

Đã từng có một lần như vậy bà bà khuyên nhủ, Thẩm An Lâm mang nàng đi xe dạo chợ đêm, chỉ có một lần hai vợ chồng cùng ra ngoài, trên phố hoa đăng rực rỡ tựa long nàng

"Đi đi." Nàng gục đầu xuống, đem đôi tay khép tại áo khoác, chậm rãi đi trước.

Đường phố chính rất náo nhiệt, thổ sản vùng núi, hành dược bỏ là lễ trọng đầu năm, ở cánh cửa Thuận Hòa đường có vẻ có chút quanh quẽ, có thể xem như bên trong hai tên hòa kẻ ôm chậu than nói cười

Bởi vì không kiếm tiền, Người Thẩm gia không xử lý nhân tâm, chủ nhà không có tâm, hiệu thuốc, chường quầy, hòa kẻ, sư phó tự nhiên rời rạc, bất quá bởi vì lão sư phó ở đây cũng có thể chống đỡ hai ba năm

Vậy ta cho thêm năm lửa, hai ba năm nữa sẽ nhanh chóng bị thiếu trụ

Linh Nguyên có chút nghi ngờ, thu hồi ánh mắt nhìn CTBN, không hiểu nàng đang nhìn cái gì

Bông tuyết chậm rãi từ trên trời rơi xuống, đậu trên khuôn mặt hóa thành một giọt nước tuyết

“Đi đi.” CTBN đội mũ áo khoác lên, dấu cả khuôn mặt vào đó, xuyên qua đường phố náo nhiệt, trong tâm không muốn bị những người làm dược nhận ra, sợ lại một phen hàn huyên chiều dài.

Trước mắt mà nói, sự nhiệt tình này, trong tâm lý CTBN vẫn có chút ngại ngùng, nàng có thể làm việc duy nhất là tận lực nghiên cứu quyền sách của Lưu công để không phụ cơ duyên hiếm có này

“Đây là bạc” Đi đến giao lộ, CTBN ném thù lao cho Linh Nguyên “Cầm tiền đến một tiểu điểm tốt để ở, tìm người ta muốn, ngươi làm thế nào thì làm

Linh Nguyên không có nói tiếp, cầm tiền, gật đầu thi lễ xoay người đi, đến ngã tư chỗ rẽ mới lặng lẽ quay đầu nhìn, ngã tư huyen náo ào ào, đám người nhộn nhịp, bóng dáng thiếu nữ đã không còn thấy nữa

Gần tết, không khí trên gương mặt mỗi học sinh đều ít nhiều hiển hiện, nhưng học đường trước sau vẫn an tĩnh, chẳng qua an tĩnh nháy mắt bị đánh vỡ

Một âm thanh đồ vật rớt đột nhiên vang lên ngoài cửa sổ, kèm theo tiếng thiếu niên cười càn cạc

Những học sinh đang an toàn đọc sách viết chữ lập tức đưa mắt nhìn nhau, nhanh chóng phốc đến cửa sổ, đem về mặt hưng phấn nhìn ra ngoài

Lâu rồi không có sự trình diễn náo nhiệt như vậy...

Cái hộp bị đổ, toàn bộ thịt bị đổ ra ngoài, một vết rạn xuất hiện trên mặt quạt ngọc, Cố Hải cảm thấy huyết khí trào lên đầu, mắt hấn phút chốc có chút mơ hồ.

Tựa như không đoán được gia hỏa tổng lễ trọng như vậy, Cố Lang cười lớn lảng mạ

"...Ha... liền nói ngươi không làm... trước là dựa vào ân huệ tộc trưởng vào học...thế nào...cho rằng chút lễ trọng vậy có thể lấy long tiên sinh?" Bên cạnh Cố Lang một thiếu niên nhỏ ngum nước miếng cười nói

Lời nói đến ngực Cố Lang, hấn hừ một tiếng, nhắc chân tựa hồ là tùy ý giẫm, giấy dầu bọc bao thịt nhất thời vỡ ra.

"...Ngươi cái đồ ngu, đồ ngu chính là đồ ngu...Ngươi cho rằng lễ tốt một chút...liền học tốt nên? Xem dáng vẻ của ngươi..." hấn nâng cằm, la lớn.

Bốn phía người vây lại càng lúc càng nhiều, tiếng cười cũng có, lắc đầu cũng có, vẻ mặt xem thường bọn hấn

Cố Lang nói chưa dứt lời, liền gặp nhân ảnh nhoáng lên một cái, một quả đấm đến trước mắt.

Bịch một tiếng, Cố Lang hét thảm, bụm mặt ngã xuống đất.

Bốn phía mọi người nhất thời im lặng, tiếp tục sẽ không xong, thiếu niên ngồi lên thân Cố Lang, hai đấm như mưa rơi xuống

Cái này muối muối phải hao tâm, khổ hạnh, đêm đêm không ngủ, ngày ngày làm lụng để đổi lấy lễ năm mới...

Cái này là tâm ý tha thiết của muối muối...

Các ngươi có thể mắng ta cười ta, lại đừng nghĩ giẫm đạp tâm ý muối muối ta

Cố lang bộ dạng tại trắng kiện, dù sao là cảm y ngọc thực sinh chiều dương chuộng ra, sao chịu được những quả đấm như đá tảng của thiếu niên

Hai ba quyền đánh xuống, tiếng kêu liền biến dạng

Lúc này đồng bạn được gã sai vật báo tin liền xông tới, kéo không ra Cố Hải, liền xảy ra hỗn chiến.

Tiếng huyên náo của đám người khá lớn, thậm chí còn đập lên bàn cổ vũ

"Dừng tay lại cho ta" một tiếng quát chói tai giữa đoàn người vang lên.

Tiếng huyên náo nháy mắt ngưng xuống, mấy nhóm học sinh nhát gan lập tức nhắc chân thối lui.

Lại có nhiều người tiến lên, hỗn chiến song Phương, phá xiêm y, ném mu, và bị thương lớn tất nhiên là Cố Hải và Cố lang

"Các ngươi giỏi a..." Tiên sinh tầm mắt đảo qua mọi người.

Cố Hải đứng, mặt một mảnh bầm tím, hấn nâng tay đem lỗ mũi chảy xuống máu lau đi, thần thái thản nhiên, thậm chí có chút vui sướng.

Cố Lang so với hấn thảm hơn nhiều, ngồi trên mặt đất, máu mũi chảy dài, dấu dùng tay áo lau lung tung, hai con mắt bầm tím, một bàn tay khác trên người vò loạn, tựa hồ vân vê đến chỗ đau, miêng nức nở nhen ngào không nói là đang khóc hay bị mắng

Có học sinh thấp giọng báo tiên sinh sự tình đầu đuôi

"Các ngươi tới nơi này vì cái gì?" Tiên sinh xem hai người, ánh mắt trầm xuống

"Là hấn trước đánh ta... Tiên sinh.. Là hấn trước đánh ta... Chao ôi ta muốn chết..." Cố lang gọi, lớn như vậy hấn còn chưa bị đánh qua như vậy, thực là vừa thẹn lại vừa đau, hấn chỉ một bên Cố Hải, chiều hô bên cạnh sắc mặt vàng vàng bọn sai vật,

"Đi, đánh cho ta đánh cho tôi chết..."

"Câm mồm." Tiên sinh lần nữa quát.

Cố lang im bất một khắc, tuy rằng không tiếp tục mắng, nhưng như trước rầm rì lẩm bẩm không ngừng.

"Cút ra ngoài cho ta." Tiên sinh xem hướng Cố Hải, mắt lý mang mấy phần xem thường.

Cố Hải ngẩng đầu, xem tiên sinh, "Không biết đệ tử hà sai? Mong rằng tiên sinh chỉ rõ."

Lời này vừa nói ra, người xung quanh có chút ngoài ý muốn.

"Nga?" Tiên sinh khoe miệng hiển hiện một tia cười, "Như vậy nói, người đánh nhau còn hữu lý?"

"Đánh nhau là không phải, phạm là sự xem tiền căn hậu quả, " Cố Hải hồ hững nói, tầm mắt hần đảo qua phần lễ cuối năm sớm đã ở giữa cuộc hỗn chiến bị giẫm đạp không thành bộ dáng, tâm lý chỉ cảm thấy từng đợt quặn đau.

"... Tiên sinh minh giám, trước cố lang tự nhiên hủy lễ cuối năm của ta, lại nhục mạ ta...."

"... Nhục mạ ta cũng thế, chỉ là lễ là nhà ta đặc ý vì tiên sinh chuẩn bị, bị người vô lý hủy hoại, ta nếu là không lấy lại công đạo, Cố Hải thẹn với người trong nhà, cũng thẹn với tiên sinh..."

"... Nhận tâm ý người nhà mà không thể chuyển đến tiên sinh, là vi bất trung..."

"... Không thể gửi sư phụ là bất hiếu..."

".. Cố Hải ngay cả biết đánh người là sai, cũng không thể làm đồ đệ bất trung bất hiếu...."

Một trường trở lên yên ỹnh, tiếng nằng chừi trách móc của Cố Lang cũng ngầy người, này này...không phải đánh nhau sao, thế nào lại là bất trung bất hiếu?

Như vậy mình cùng người là đánh thẳng vào hùng khí chính nghĩa sao?

Tiên sinh nghe vậy giận quá hóa cười, ở ngoài, một học trưởng lớn tuổi cũng hiện ra tia cười

"Xảo ngôn lệnh sắc" trong đó một người cười lạnh nói.

"Đến không xem ra, hần còn có loại này tâm tư..." một nụ cười khác ôn hòa chút, tương đối có chút tò mò.

"Loại này tâm tư lại có dùng được? Không cần nói, càng là ghê tởm" người trước lạnh giọng nói.

"Ta xem lời hần nói nói, tiên sinh đảo có chút khó làm...." Ôn hòa học sinh cười nhẹ đạo, "Không như..... Thuận huynh đệ chú bác nhân tình..... Đây hần một phen, cũng không uống tiền những ngày trước chúng ta ở bên cạnh ám kích...."

"Loại này dựa vào ân huệ tiến tới hạng người vô năng, còn cần ta và người ra mặt?" Mặt lạnh học sinh hừ một tiếng, tùy tay vỗ vỗ bên cạnh một cái chuyên chú xem trường học sinh náo nhiệt.

"Cố cần học huynh." Học sinh vội thi lễ.

Bị gọi lại Cố Cần mặt lạnh học sinh hơi chút nghiêng người, hần nói nhỏ mấy câu, học sinh liên tục gật đầu.

Lúc này tiên sinh cười nhạt một tiếng, chuẩn bị mở miệng nói cái gì, liền gặp này học sinh giương tay lên, lớn tiếng cướp lời nói.

"Tiên sinh, học sinh có chuyện nói." Hần nói này lời nói chen tiến tới, đứng ở Cố Hải trước mặt.

Tiên sinh tầm mắt tựa hồ không chú ý quét mắt đứng ở ngoài đoàn người hai vị học sinh khí chất, liền nuốt xuống muốn nói lời.

"Cố Hải, người là thế nào tới học đường, chính người cũng biết, đại gia cũng biết..." Học sinh xem Cố Hải mỉm cười nói, "... Đã sự thật như thế, liền miễn không được bị người nói bị người cười, Cố lang huynh đệ chắc hần cũng chính là vì này mới vô ý va chạm người niên lễ.... Người lại hạ tay đánh, thật sự phải...."

Hần nói lắc lắc đầu, vẻ mặt xót thương.

"Đúng, hần chính là cái đồ ngu, chính mình còn không thừa nhận, dựa vào lão tộc trưởng, bây giờ lại nghĩ dựa vào tổng chút lễ trọng...." Cố lang bất chấp miệng đau, hắng giọng gọi.

"Đồ ngu" Cố Hải quay đầu đối hần cười lạnh một tiếng, "Người là đồ ngu, đừng cho rằng mỗi người cùng bình thường là đồ ngu nếu như không phải người trong nhà giúp ta, chẳng lẽ ta cứ vậy vào học?"

"Nga?" Học trưởng cười, đến gần mấy bước, nhìn cố Hải hỏi "Như vậy nói, hôm nay đuổi người ra khỏi học đường, Cố hải huynh đệ tất nhiên là không chịu phục?"

Đuổi ta ra đi? Cố Hải hừ một tiếng, hần ưỡn thẳng lưng, ánh mắt đảo qua bốn phía, mọi người đều có tâm tư như vậy đi?

Chính mình tại trong mắt bọn hần chính là cái phế vật đồ ngu...

"Vâng" Hân trầm giọng đáp, ánh mắt thẳng tắp xem hướng này vị học sinh, khóe miệng hiển hiện nhất tia cười, "Này vị học huynh, không biết có phương pháp? Vừa có thể đuổi ta ra đi, lại có thể bắt ta tâm phục khẩu phục?"

Này lời nói nghe lên thế nào có chút quái, học sinh mặt thượng hiện lên nhất tia lúng túng.

Đứng ở ngoài đoàn người hai học trưởng hừ một tiếng, một người cười.

"Có thú vị." Người học trưởng cười thấp giọng nói, xem hướng Cố Hải mắt nhiều mấy phân hiếu kỳ.

"Đã như thế, người chỉ cần chứng minh người không phải đồ ngu, không phải hão?" Tuy rằng lúng túng, na học sinh còn phải nói.

"Hảo, " Cố Hải thân nhiên nói, "Học huynh thỉnh nói."

Hân đáp ứng như thế thống khoái, thậm chí còn không biết chính mình muốn ra cái gì phương pháp để chứng minh, này là khí lên đầu hay là lòng ngực tràn đầy lòng tin?

Học sinh ngẩn người, khụ nhất thanh âm, che dấu tâm nội kinh ngạc. —

"Cố nhân bảy bước thành thơ, không bằng hôm nay chúng ta bảy bước thành văn?". Học sinh vỗ tay một cái, cười nói, "Không biết học đệ khả tiếp thu?"

Cố Hải mỉm cười, hỏi hân khả tiếp thu? Bây giờ không tiếp thu cũng phải tiếp thu đi?

"Hảo, ta làm được ra, liền ơ lại, làm không ra, ta liền đi." Hân chính dung đạo, thanh âm đề cao mấy phân, nhượng bốn phía mọi người xem náo nhiệt nhân nghe đến.

Nghe vậy bốn phía một mảnh ồ lên, ngay cả tiên sinh cũng hơi có chút giật mình, hân xem Cố Hải, lông mày ngưng kết như có chút suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Thất bộ

Edit: thanhfuong

Cố hải tuy rằng hân gặp hai ba lần, nhưng lưu cho hân ấn tượng sâu sắc, đương nhiên, không phải ấn tượng tốt

Đứa bé này tư chất hơi hột, thông minh, không tinh tâm tận lực, nếu như ở gia đình có điều kiện tốt chút, cho tiên sinh hảo dạy dỗ, học vấn cũng còn có cơ hội, nhưng hải tử này gia cảnh...

Tiên sinh lắc lắc đầu, chỉ sợ cũng chính là điểm này, mới gây ra này hải tử không thể tinh tâm kiệt lực cầu học, cách biệt mấy năm nay, nghe nói hân phụ thân đã không tại, như vậy hoàn cảnh, hân không tin tưởng này hải tử hiện tại, ngăn ngừa một năm học nghiệp có tiến bộ.

Quả nhiên tính tình lỗ mãng, nếu lúc này hân nói mấy câu nhẹ nhàng chịu nhận lỗi sai, hân cũng được bậc thang hạ, cường chế về nhà nghiền ngẫm lỗi mấy tháng, đầu xuân đi thi học sau, một lần nữa là học sinh, tuy bỏ kỳ thi rất đáng tiếc, nhưng đối với Cố hải, đứa bé này bỏ thi với không bỏ thi có gì khác biệt?

"Vậy tốt, ta cũng không khó người.." Học trưởng dạo qua hai bước, tựa hồ suy nghĩ, quay đầu nhìn cố hải nói " lấy động nhân tĩnh nhạc thọ làm đề đi" (cái này ta không hiểu)

Bốn phía nghe đề, có người nói nhỏ với nhau, có người bắt đầu yên lặng trong lòng làm văn

"Đề này không khó, nhưng chỉ mấy bước có thể làm ra..." Học sinh ôn hòa thấp giọng nói, chân mày hơi nhíu lại, mặt có chút bất nhẫn" chỉ sợ..."

Học sinh nói đề xong đứng thẳng không động nhìn cố Hải cười " học đệ cảm thấy sao?"

Cố Hải nhắc chân cất bước, trong miệng mình nói: "Nhất..."

Hân thực bắt đầu đếm hết, bốn phía một mảnh ồ lên, tràn đầy không tin tưởng, ngay cả cố lang vẫn chửi mắng trách móc cũng giật mình.

"Nhị.."

Cố Hải tựa hồ đối với nhìn mà không thấy, hần cúi đầu, khoanh tay mà chậm rãi một bước một bước bước ra.!

Bốn phía chậm rãi vang lên âm thanh hần đếm

"Thất..."

Thanh âm hạ xuống, mẫn trường yên tĩnh, tất cả tầm mắt nhìn vào giữa sân, nơi thiếu niên đứng khoanh tay.

"Luận viết, thân ta có toàn lý, thể lập mà hiệu tồn yên, tác cũng tính mà thôi..."

"Phu nhân có này sinh, cũng có này lý, bản nhiên thân thể, tức cụ thể là lý trung, tự nhiên chi hiệu, há xuất phát từ là lý ở ngoài?...". Ngôn lý mà không chỗ nào nghiệm, cố không thể; hoặc có điều lợi mà lâm vào, cũng không phải vậy..." "Biết giả, châu lưu phiếm ứng mà kỳ thể động, động tác thích vu biến mà tự nhiên chi nhạc tồn yên...." Thiếu niên thanh âm lang lang, giống như thác nước chảy đổ xuống, người nghe không hiểu bởi vì hần nói lưu loát mà kinh ngạc, nghe hiểu là nội dung mà kinh ngạc.

"Hào..." Ôn nhĩ học sinh tiểu ý càng nồng đậm, hần vỗ tay thấp giọng kêu một tiếng hảo.

Học sinh mặt lạnh tuy rằng mặt thượng thần tình như trước, nhưng khẽ gật đầu. "Phá đề giản mà thiết, tiểu giảng kính tiếp...." Hần một mặt nghe một mặt thấp giọng nói.

Ôn nhĩ học sinh cười nhẹ, hướng thân thể đứng thẳng của thiếu niên

"Nhất bộ nội nghị đến này xuất xứ thượng đoạn dưới, nhị bộ nội thức kỳ bản nguyên, tam bộ lập ý, tứ bộ đặt câu, năm bước phá đề nguyên đề, lục bộ luận đề sử chứng, thất bộ....." Kèm với bọn hần lời nói, bài văn của Cố Hải cũng đến kết thúc.

".. Động tĩnh lẫn nhau vì kỳ căn, nhạc thọ giao trí kỳ nghiệm, tư kỳ vi vô thể dịch cùng? Tư kỳ vi bất trắc chi thần cùng? Đồn rằng, động tĩnh tự dung, âm dương vô bắt đầu. Ngụ cùng nhân biết cùng văn. Cần luận."

Một câu này hạ xuống, cả sân trường thời tĩnh lặng không tiếng động.

"Hào" hốt có người cao giọng kêu, kèm với phách phách vỗ tay. Đây thanh âm dần dần ảnh hưởng mở ra, trước là lác đác thưa thưa ào ào, ở giữa kêu hảo thanh không ngừng. ▯

Lúc này Cố Hải đôi môi khép kín, hai mắt hữu thần, mặt tựa hồ không có cái gì biểu tình, nhưng kịch liệt lồng ngực nhấp nhô biểu hiện hần lúc này chân thực tâm cảnh, hai tay nắm chặt cùng một chỗ, cảm ngón tay tiết trắng bệch.

Cố Lang ngồi yên trên mặt đất, miệng mở rộng nhìn thiếu niên đang đứng thẳng, cảm thấy có gì đó trước mắt bay vèo qua, tầm mắt hần có chút mơ hồ, lại cảm thấy không thể nhìn thẳng

Nhân tình bị đánh hỏng... Cố Lang nói, hần lấy tay che mắt, chỉ tiwucs âm thanh kêu hảo huyền não khắp nơi

"Hò nháo." Tiên sinh rốt cục lên tiếng, hần thần tình như trước nặng trĩu, nhưng thanh âm lại hòa hoãn rất nhiều, xem hướng Cố Hải nhân thần cũng nhiều mấy phân thần thái. "Tự chúng đánh nhau, phạt đứng một ngày, sao thiếu nghị thập thiên." Tiên sinh trầm giọng nói, xem hướng một bên bụm mặt gào khan cố lang, "Có gì dị nghị không?"

Cố lang ngẩn ra, áp chế thanh âm, tiên sinh trước kia trách phạt liền trách phạt, nơi nào hỏi quá học sinh ý kiến? Hần như vậy hỏi là cái gì ý tứ?

"Như có dị nghị, " tiên sinh xem hần ánh mắt nặng trĩu, "Hoặc ly khai học đường, hoặc cũng bảy bước thành văn lấy chứng thanh bạch."

Cố Lang oa một tiếng, nói đùa gì vậy, bảy bước thành văn, bảy bước thành thơ hần sao có thể làm được... Cái này chính là muốn đem tranh chấp giữa các học sinh ngày ngày âm ỉ, là náo đến tộc trưởng, vẫn bị tiên sinh đuổi khỏi học đường, Cố Lang cân nhắc lợi hại, náo đến tộc trưởng chính mình cũng không thể chiếm được tiện nghi, nếu bị đuổi khỏi học đường, chắc chắn là gặp xui hết sức...

"Đệ tử cần tuân tiên sinh giáo huấn." Hần ừ ừ dùng nồng đậm âm mũi đạo.

Tiên sinh ân, một mặt nhìn các học sinh, nhóm học sinh lập tức rút tay lại vội tản ra, tiên sinh này mới xoay người cất bước mà đi, xem hần bước tiến lại có chút nhẹ nhàng, tựa hồ tâm tình không sai.

"Xem tới năm sau xuân khảo, này tử tiền đồ không số lượng a..." Ôn nhĩ học sinh xem tiên sinh bóng lưng, cười nói. "Cũng phải thi xong mới biết..". Lạnh lùng học sinh lạnh nhạt nói. "Biểu ca, đánh đồ?" Ôn nhĩ học sinh cười nói. "Sợ người hay sao?" Lạnh lùng học sinh hừ nói, "Đồ cái gì?" "ngheیں mực Thanh mạch Đoan Khê." Ôn nhĩ học sinh cười nói. Lạnh lùng học sinh xem hướng hần, một bộ sớm biết người tâm tư, hốt cũng cười. "Hào, ta lấy nghiên mực Đoan Khê cực hần trong ba người....." Hần đuổi ra ngón tay thon dài quơ quơ.

Ba người... Ôn nhĩ học sinh thần sắc khẽ biến, Cố Hải đích xác cho hần ấn tượng không sai, nhưng muốn nói top ba... To như vậy Kiến Khang thành nhân tài đông đúc...

"Thua, Thao Hà lục thạch của người cho ta.." Lạnh lùng học sinh đuổi tay chụp đầu vai một chút, mặt cười yếu ớt. Vậy là bị hần tính toán, ôn nhĩ học sinh lắc đầu cười. hai người tầm mắt lạc ở giữa sân, đầu trên người Cố hải

"Cố Hải" cố lang đẩy ra gã sai vặt điu đờ, oán hận hô, "Ngươi đừng, chúng ta ra đi..."?

"Sao lại ra đi?" Cố Hải đột nhiên xoay người, bước đi đến trước người hắn.

Hắn sắc mặt lãnh túc, lông mày gian trần đầy sát khí, cố lang nhất thời dọa được không khỏi lui về phía sau mấy bộ, dựa vào gã sai vặt ở sau người.

"Ồ chỗ này ta dám đập ngươi.. Ra ngoài ta như thường dám đập ngươi" Cố Hải giơ lên quả đấm tại trước mắt hắn nhoáng lên một cái.

Cố lang vô ý thức ôm đầu oa một cái, tiếp tục ngẩng đầu, gặp thiếu niên đã xoải bước đi nhanh.

Ngươi tốt nhất cách xa ta a... Bằng không gặp một lần, đập một lần..” Đi mấy bước , cố hải quay đầu lại, hung hăng nhìn hắn một cái. Cố lang khí thế lập tức tan rã. Vậy còn để cho người ta sống nữa không, bây giờ hắn là vẫn không tốt như hắn...” ph” Cố Lang nhìn thiếu niên đi xa, về mặt giận dữ một lần nữa “ Lân này nể mặt tiên sinh, tiểu gia trước buông tha ngươi "

Sau sự kiện này, tiên sinh ngoài ý muốn phải tự ra mặt giải quyết, cùng hai bên phụ huynh nói chuyện mới không gây ra náo sự lớn. Bởi vì thấy trên thân thể hai người bị thương , Cố Nhạc Sơn và Cố Thập Bát nương đều nổi trận lôi đình, chuẩn bị động thủ đánh nhau. Quách thị và Tào thị đều khóc lóc mấy ngày mới áp chế hỏa khí hai người, Sự tình tạm thời trôi qua, nhưng mâu thuẫn hai nhà thêm trầm trọng, thủy hỏa bất dung. Cố lang vì bề mặt từ ngày đó liền nghỉ phép sớm, không đi học được, mỗi ngày ở nhà phát giận lên người Cố Ngự

Hậu viên Cố Nhạc Sơn là một rừng mai lớn, sản nghiệp trong tộc, ở trong thành cũng có chút danh tiếng, nhưng không đưa ra báo cho người ngoài, chỉ cùng thân bằng hảo hữu ngắm cảnh, hai ngày đại tuyết, hoa mai nở rộ, nhìn xa giống như tiên cảnh nhân gian, Cố Ngự dè dặt đem xích đu trải dưới hiên, Cố Lang hừ hừ nằm xuống, lại chỉ huy người muốn ăn cái này, uống cái kia gây sức ép một trận

Nhìn hắn ở xích đu hơi nhắm mắt lại, tựa hồ như không ngủ, Cố Ngự biết tâm tình Cố Lang còn không tốt. Hắn pha trà, đánh bạo hỏi mấy nghi vấn từ mấy hôm nay

“Thiếu gia, ngươi nói Cố Hải bảy bước thành văn...Không biết đề như thế nào? “Hắn nhỏ giọng hỏi

Như ngủ như không, Cố Hải mê man trừng trừng thuận miệng nói “.... Biết động.. Nhân... Trường thọ..." "Biết động nhân tình nhạc thọ?" Cố Ngự vội hỏi

“Nga, đúng rồi...” Cố Lang thuận miệng nói, tự nhiên giật mình, lấy lại tinh thần, tiện tay đánh bay ly trà trên tay Cố Ngự , bắn tung tóe lên thân hình hắn "Ngươi cái tiện chủng ai nhượng ngươi đề này? Xem tiểu gia cười nhạt phải hay không? A?" Hắn nắm mâm đựng trái cây nện lên đầu Cố Ngự, đồ sứ vỡ vụn, trán Cố Ngự chảy máu tươi.

"Thiếu gia nguôi giận thiếu gia nguôi giận, là tiểu không đúng.." Cố Ngự quỳ trên mặt đất liên thanh nói, cũng không có dúi tay đi lau sạch một chút miệng vết thương. ^

Giọt máu ở trên mặt đất, trên phiến đá hiện ra đỏ tươi khác thường , cố lang dúi tay tại trên người hắn đánh hai cái, rốt cục có chút mệt mỏi, mắng mấy câu mắt húng đờng đi.

Cố Ngự đứng dậy, cũng không có giống như thường ngày đuổi theo, máu men theo hắn như tuyết trắng rơi xuống hai gò má, hai mắt thiếu niên tựa hồ cũng bị máu nhuộm đỏ, bày biện ra thần thái yêu nghiệt.

"Biết động nhân tình nhạc thọ..." Hắn lầm bầm nói, một bước một bước đi xuống tiểu đình hiên. Hôm qua đại tuyết làm tắt cả mai hoa như trái lên một tầng tổ cảm, bạch tuyết hồng mai lãnh diễm đan vào nhau , cảnh đẹp như họa

Cố Ngự đi xuống, không để ý cảnh sắc chung quanh. Bởi vì thời tiết rét lạnh cuối năm nên không có người đến thưởng mai, địa Phương sạch sẽ này chỉ lưu lại dấu chân hắn

Một bước, hai bước, ba bước, bốn bước... Thiếu niên hốt nhiên thân hình, mặt thượng phát ra tia sáng kỳ dị, hắn dúi tay kéo xuống một cành mai dùng làm bút , dùng mặt đất làm giấy, dưới ngòi bút rồng bay phượng múa, miệng trung thì thảo mà nói, hoàn toàn quên mất bốn phía hết thảy.

Cuối cùng thu hồi bút, đặt bút khá xa.

Nhìn tác phẩm của mình, Cố Ngự cười lớn, đem tay thu lại nhánh cây, nện xuống đất động tầng tầng tuyết, thiếu niên như bị bao phủ bởi sương mù” Bảy bước thành văn, bảy bước thành văn” Hắn rất vui, Dương tay, ngẩng đầu cười lớn “ Vậy thì sao? Ta bốn bước có thể thành... sao lại như vậy, sao lại như vậy...” Cười nhưng âm thanh mang ý khóc. Một vùng bong râm bao thân hình hắn lại

“ Cái này của ngươi?” Một giọng nữ thanh lãnh phía sau cố ngự vang lên

Cố Ngự cả kinh , đột nhiên quay đầu, mới phát hiện chẳng biết lúc nào phía sau nhiều nữ nhân.

Nhà hoàn áo cánh sen hồng, váy gấm xanh, tay cầm thanh dù, Một phụ nhân xinh đẹp đi trước, bên trong áo trắng viền vàng, bên ngoài là áo khóa lông đi đến

Phụ nhân sắc mặt thanh lãnh, mặt mày như hoa, tầm mắt lạc trên chữ viết trên tuyết

“Ngươi làm? Quả thật là bốn bước?” “Nàng chuyển tầm mắt, nhìn trước mặt đầy vết máu ẩn hiện, giặt mình, sắc mặt lãnh chột dung lại

“Sao lại như vậy?” Nàng hỏi” Ai đã thương ngươi?”

Cố Ngư lúc lắc đầu, cúi đầu, "Không có, chính ta không để ý...." Đây lời nói ra sao lừa phụ nhân, nhưng nàng cũng không có hỏi tiếp, mà là lại xem khắp nơi thượng tả văn chương, khoe miệng hiển hiện một tia tán thưởng

"Ngươi học tại học đường?" Nàng lại hỏi.

Thiếu niên ở trước mắt lại lắc đầu.

"Không có đọc sách?" Phụ nhân có chút kinh ngạc, tinh tế thanh mi nhíu lại, "Vậy ngươi học của ai?"

“Tự ta...tự ta trong thư phòng của thiếu gia xem...”

Thiếu niên có chút nhất gan nói, ngẩng đầu đầy mặt hoảng sợ, hần quỳ xuống, "..... vị phu nhân... Ngươi đừng cáo lão gia.. Ta về sau rút cuộc không xem..."

Vị phụ nhân này? Hải tử không nhận được mình, phụ nhân khoe miệng cười yếu ớt càng nóng, nàng đứng là rất ít ra ngoài, nhưng tộc trung nhận được ra nàng quả thật rất ít... Trong miệng đứa bé này là thiếu gia, lão gia...chẳng lẽ là một gã sai vật?

Gã sai vật tự học có thể học đến như thế trình độ, cũng thật là khó được nhân tài...

“ngươi là người nhà nào?” “Thanh âm nàng ôn nhu thêm mấy phần, xem hải tử bị câu hỏi của mình lại hoảng sợ thêm mấy phần, mặt trắng ngần giờ đỏ tươi như mây, giống như mất đi chỗ dựa vậy, không khỏi làm long nàng thêm mềm nhũn

"Đừng sợ, ta không cáo tố bọn hần." Nàng thấp giọng nói, từ trong áo khoác duỗi ra đôi tay bạch ngọc, khom người nâng Cố Ngư. "Ta phải. Cố Nhạc Sơn lão gia gia....." Thiếu niên cúi đầu nhurợc nhurợc đạo, tựa hồ có chút khó mà mở miệng phun ra một câu, "..... Ta kêu Cố Ngư..."

Cố Ngư? Phụ nhân tựa hồ ở nơi nào nghe qua, bên cạnh nha đầu tại bên tai nàng nói nhỏ mấy câu, mặt phụ nhân giặt mình, nhìn thiếu niên cúi đầu run lẩy bẩy, than thở

"Uh, ngươi học không sai." Nàng rút cục không nói tiếp những lời khác, than nhẹ nhất thanh âm, xoay người đi trước.

Cố Ngư như trước đứng ngây tại chỗ, cúi đầu, tựa hồ bị dọa ngốc.

Không có người chú ý, cô tay áo hần lúc này đang gắt gao nắm lại. Chỉ có thanh âm kéo kẹt trên mặt đất, rút cục người ngừng lại

Bạch Tuyết Hồng Mai cầm dù, đỡ phụ nhân xoay người

“ngươi nghĩ đọc sách sao?...”Nàng hỏi, mắt cũng hiện lên một tia không rõ ôn nhu...

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Ngẫu nhiên gặp

Edit : Thanhfuong

Gió cuốn bong tuyết lọt vào trong thuận hòa đường, chui vào người tiểu hòa ké đang khom người sát quầy hàng, tiểu hòa ké giặt mình, rút cổ lại

“Ông trời ơi!” Tiểu hòa ké mắng, đi mấy bước muốn đóng cửa

Lúc này trời còn sớm, nhưng so với mấy cửa hàng náo nhiệt, thuận hòa đường quanh quẽ hết sức

“Có ý kiến gì không? Còn như không sớm tiếp tục kinh Doanh qua năm đi?” Tiểu hòa ké oán hận than thở

Ngồi tại nội đường, vây quanh chậu than, chương quầy ngủ gật nghe thấy, nhắm mắt hừ một tiếng “Bán hàng phải thể hiện chút, các cửa hàng lớn 23 mới đóng cửa, chúng ta sớm thế nào được?”

“Thiếu gia, người xem, bên này còn một cửa hàng được, không hỏi một chút đi” Có người la lớn

“Nhìn cũng thấy được” giọng nam trẻ tuổi khan khan đáp lại

Kèm theo thanh âm này, bốn năm người đứng ở ngưỡng cửa

Đây là sinh ý tới cửa, bên trong , chương quỳ lập tức từ bên cạnh chậu than đứng lên, xiêm y run run, cười theo quan tính

Bốn năm đại hán mặc áo xanh đưa một vi công tử trẻ tuổi đi tới

Trường bào màu cua xanh, đai ngọc tơ vàng, một kiện áo the mỏng màu hồng khoác ngoài, thiếu niên tuấn mỹ đẹp đẽ

Tầm mắt hán thoảng quét qua nội đường” Công tử, người cần gì?” Chương quỳ hỏi

“Các người có thổ sản vùng núi không?” Thiếu niên công tử nói chuyện, đại hán bên cạnh hán đỉnh đặc hỏi

Thổ sản vùng núi là loại dược liệu thân rễ, là lương phẩm bổ dưỡng, dung để chuẩn bị làm lễ vật ngày lễ tết . “ Có , có” Chương quỳ cười nói, một mặt đem quỳ hàng bọn hán hướng tới, tiểu hòa kế sớm chạy tới, đem mấy bao thổ sản vùng núi mở ra

“Thiếu gia , người xem, nơi này có sâm núi, linh chi, thủ ô...nhưng hươu máu phiến...”

“Đây là sâm núi?” công tử trẻ tuổi mở miệng nói, chỉ túi gần đó hỏi

“Mở ra nhìn xem,” Chương quỳ lập tức mở ra, đem hồng sâm núi lấy ra, đưa cho thiếu niên. Thiếu niên cầm trong tay xem, phía sau đại hán cũng hiếu kỳ tới gần phía trước, khoe mắt thiếu niên ánh lên, bất động thanh sắc nhìn bọn họ một cái, bọn đại hán lập tức đứng vững, một bộ nhìn quen thuộc, bèn ôm tay nhìn nóc nhà “ Cũng không nghĩ các người nơi này có lương phẩm” thiếu niên công tử nói, đem sâm núi thả xuống, tuy mặt không có ý cười nhưng âm thanh hết sức vui mừng

Đúng vậy, thiếu gia, không sợ không mua được” bên cạnh đại hán mang về mặt lấy long cười nói “ Đúng nha, ở địa Phương nhỏ này, chúng ta trở về gửi lão phu nhân chút quà tặng” một đại hán khác cũng gật đầu cười nói

“ Vẫn là cửa tiệm tốt, nhìn xem thế nào, còn có mấy thứ tốt nữa...” cũng có ý khen ngợi chương quỳ

Bất quá chương quỳ nghe thấy có điểm khó chịu, muốn bọn hán có sinh ý tốt, sâm núi này cần bán hết để thu tiền a...

"Chương quỳ có nhiều ít?" Thiếu niên công tử đại gia khen tặng, nhìn chương quỳ hỏi.

"Hảo nói hảo nói, công tử muốn nhiều ít?" Chương quỳ cười nói. ^

"Tới trước hai mươi hạp đi." Thiếu niên công tử thân nhiên nói.

Hai mươi hạp, bọn hán có ba mươi hạp, chương quỳ đại hỉ, tháng này sinh ý tốt

Nhìn thiếu niên khoát tay, phía sau một đại hán từ đưa ra một túi tiền, cầm ra một nắm vàng lá, chương quỳ mí mắt nhảy lên, động một tý dung vàng lá kết toan sổ sách, thực là hào phóng

Trả tiền xong, mấy người đại hán xách lễ, chương quỳ cất kỹ tiền, nhìn thiếu niên trong điểm tùy chọn , tựa hồ cảm thấy rất hứng thú, một cái thùng đựng tiền a

“ Công tử còn cần cái gì?” Chương quỳ vội tiến lên ân cần giới thiệu, ánh mắt thiếu niên nhìn hoàn thuốc trên mặt bàn, hán cười, duỗi tay lấy ra một bình sứ nhỏ

“ Công tử, đây là bí chế giải rượu của Thuận Hòa đường...”

“ giải rượu sao? “ thiếu niên công tử cảm thấy rất hứng thú, duỗi tay tiếp , mở ra ngửi ngửi, “ hữu hiệu sao?”

"Đương nhiên hữu hiệu." Chương quỳ cười, "Công tử hỏi quanh thành Kiến Khang một chút đi, ai không biết chúng ta Thuận Hòa đường tam cười giải rượu hoàn..."

"Có danh như vậy?" Thiếu niên công tử hiển nhiên không tin.

"Công tử là người bắc đi?" Chương quỳ cười nói, nghiêng ngẫm này khẩu âm thiếu niên , "Ta tặng công tử một lọ thử xem.. Ngài thử xem liền biết..."

thái độ chương quỳ không sai, thiếu niên công tử khuôn mặt hiện một tia cười, cũng không có chối từ.

"Đa tạ chương quỳ, ta thử xem, nếu đúng như lời nói, ta mua nhiều hơn một chút..." Thiếu niên công tử cười nói, nói bãi chiêu hô mọi người rời đi.

Chương quỳ hòa tiểu hòa kế vẫn ở bên ngoài, nhìn thiếu niên nhảy lên con ngựa cao to, một đường gào thét mà đi.

"Hảo, hôm nay sinh ý không sai." Tiểu hòa kế rất cao hứng.

Chường quây cũng tươi cười đầy mặt, nhưng nghĩ đến công tử nói được hàng nhà khác bán thổ sản vùng núi hết sạch, tâm lý vẫn có điểm tiếc nuối, nếu có thể, hẳn cũng nghĩ khi có người đến mua được nói xin lỗi không có được ah...

Nhìn người đứng trước mình, đem túi tiền còn thừa đưa cho linh nguyên, Cô thập bát nương cười

“không sai” Nàng nói, đem túi tiền đẩy về “cầm, hai ngày nữa tới đó, đem xài hết...”

Cởi áo khoác đại hồng mông, chỉ mặc trường bào, Linh Nguyên mặt có chút không hiểu

“Đem thuốc giải rượu toàn bộ mua xuống, nói người muốn toàn bộ...” Cô thập bát nương nói tiếp, “Có nhiều mua nhiều, có ít mua ít...Đưa tiền này cho bọn hắn làm tiền đặt cọc...”

Nói lời này, mặt nàng hiển hiện nồng đậm tiểu ý. “...Bọn hắn sẽ vì đơn này mua rất nhiều nguyên liệu..., Qua năm, nguyên liệu so với năm nay càng muốn cao hơn...” Nàng cười nhìn Linh Nguyên nói

“Sau đó người liền có thể khôi phục thành Linh Nguyên.” Linh nguyên khoe miệng giật giật, ánh mắt nhìn nửa túi vàng lá...

Đây có nghĩa là túi vàng này hoàn toàn để đùa nghịch....như vậy, trừ làm cho hiệu thuốc bác thêm chút phiền toái, cố hấp bát nương nàng hoàn toàn là vô lợi...

Hiểu rõ tâm tư hắn, cô thập bát nương cười, giải thích nói “...năm mới được hành hiêm...thuận hòa đường tham lợi tiếp nhận đơn mới nhất đĩnh phải gim tiền nhập hàng bảo chế thuốc...Bọn hắn trong cây người tới mua viên thuốc để...”

“Ta lại bỏ cọc, không mua, tuy mất tiền cọc, nhưng bọn hắn sẽ thiếu tiền, bọn hắn thiếu rất nhiều tiền.” Linh nguyên gật đầu nói, nhưng vẫn không minh bạch, như vậy có ý nghĩa gì? Bất luận thế nào bọn hắn vẫn là ném tiền cho thuận hòa đường, mất trắng

“Nợ quá năm” Cô thập bát nương cười nói, ánh mắt nhìn tiểu viện xem hướng thuận hòa đường “Cái này kêu...giết heo mới...”

Này thuận túy tổn hại người không lợi mình, Linh nguyên thầm nghĩ

Cô thập bát nương nhìn hắn, tựa hồ nghe long hắn nói, nhẹ nhàng thờ ắt ra, “...chỉ cần có thể tổn hại đến hắn...gia, chính là có lợi cho ta...”

Thấy thiếu nữ nồng đậm bi thương, Linh Nguyên ngẩng đầu nhìn lại, nhìn lên Cô Thập bát nương mắt đen nhánh, vàng tran trắng ngần, đôi mắt giống như giếng sâu thăm

Đây là tài năng thể hiện qua tâm nhãn...Linh nguyên không hỏi nghĩ đến lão giả trước thôn, trải qua nhân gian biệt ly và khó khăn, dần dần già đim mỗi ngày chỉ ngồi tại gốc cây đại thụ đầy thôn, nhìn hết thấy trước mắt, vô kinh, vô hi, vô ưu, vô tư, hết thấy mọi việc trong mắt hắn đều như đã chết...

Phát hiện Linh Nguyên nhìn mình, CTBN rũ mắt xuống, mắt khôi phục ánh nhìn, nàng nhìn Linh Nguyên cười, lộ ra má lúm đồng tiền nhọt nhọt “Hôn nữa, qua năm người khác giết hết heo, chúng ta nên đi ăn thịt...” CTBN nói

Nàng nói chúng ta...Nào Linh Nguyên nhảy dựng, tránh đi tầm mắt rớt cục không nhẫn xuống được nhìn xuống thân hình người thiếu nữ, CTBN đã từ bên cạnh hắn, đi ra ngoài

Còn có” ĐI đến ngưỡng cửa, CTBN quay đầu cười, ánh mắt nhìn lên hắn quét mắt “Y phục đẹp, nhìn rất được!”

Linh nguyên ngậm môi, về mặt tự tại, linh Bảo lúc này ôm giấy dầu bao từ trong nhà đi ra, nghe đến cũng nhìn ca ca, lộ ra tiểu răng khểnh cười.

"Uh, thực hết sức hảo xem..." Nàng gật đầu nói, "Cảm ơn tiểu thư."

Bị hai nữ hài tử trêu ghẹo, Linh Nguyên rốt cục đỏ da mặt, hừ một tiếng, xoay người vào trong nhà đi.

"Linh Bảo cũng rất đẹp." Cô Thập Bát nương nhìn thân tân y của Linh bảo, ôn nhu mỉm cười.

"Cảm ơn tiểu thư." Linh bảo lại một lần nữa cảm ơn, đem tay lý giấy dầu bao đưa qua, mang mấy phân e lệ rụt rè, "Đây là bánh mật Linh Bảo làm, mong rằng tiểu thư không muốn ghét bỏ, mang về phụ nhân ném thử..."

"Linh bảo thực giỏi giang." Cô Thập Bát nương cũng không có chối từ, duỗi tay cầm, cười khoa nàng.

Linh bảo hồng mặt nhìn mũi chân chính mình.

“Sang năm đến nhà ta chơi, các người ở chỗ này cũng không có người quen...” Cô Thập Bát nương duỗi tay vỗ đầu nàng, cáo từ đi.

Nhìn thiếu nữ ly khai, Linh linh bảo hơi hơi chu miệng

mò mò tóc mình "Rõ ràng chỉ hơn ta cùng lắm hai tuổi... Sao lại đối với chúng ta như một dạng hài tử..." Linh Bảo than thở, quay đầu xem lại đứng ở ngưỡng cửa linh nguyên, "Ca ca, người nói phải hay không a?"

"Tiểu thư cùng chúng ta có thể một dạng sao?" Linh nguyên thùy khoe miệng giáo huấn muội muội.

"Đúng vậy, tiểu thư cùng chúng ta thế nào có thể một dạng..." Linh bảo lại thoải mái, cười a a vội đi.

Linh nguyên đứng ở trên bậc cửa, vọng ngưỡng cửa vẫn không nhúc nhích, đôi môi mỏng trước sau như một hết sức khép kín, cơ hồ thành nhất sợi dây.

Hắn cùng nàng là thân phận không giống nhau, không giống nhau chính là không giống nhau...

Dù gần cũng là cách nghìn vạn dặm...

Cố Thập Bát nương khi về đến nhà, không thấy Tào thị, Cố Hải ở trong phòng bếp giá cười, tháo giặt đệm giường chấn mền đơn từ.

"Nương đâu rồi?" Cố Thập Bát nương đi qua cấp ca ca chuyển đơn từ, một mặt vẫn đạo.

Sắc trời không sớm, Tào thị hằng ngày rất ít đi ra ngoài.

"Đi tổng từ đường tế phẩm." Cố Hải đáp, "Nên trở về." Cố Thập Bát nương nga thanh âm, chỉ là tổng cảm thấy tâm lý bất an, rốt cục vẫn là không bỏ xuống được.

"Ta đi tiếp, sắc trời không hảo." Nàng nói thanh âm, cầm cái ô liền ra cửa. Cố Hải ở phía sau cười cười, nương như vậy đại nhân, muội muội coi nàng như hải tử bình thường, nhìn muội muội khoác áo đi ra khỏi nhà. |

Đến từ đường chính là đi qua phía sau nhà Cố Nhạc Sơn, xuyên qua rừng mai có thể đến, đi đến rừng mai, CTBN không khỏi chậm lại, tuyết trong suốt, hương mai từng trận, khiến người ta hết sức vui vẻ thoải mái

Một đời trước nàng cũng từng đến nơi này, lại chưa từng thấy cảnh sắc đẹp đến thế, có lẽ bởi vì tâm cảnh bất đồng

CTBN đi dạo thêm vài bước, đứng ở vị trí tối cao, lẳng lặng nhìn cảnh trí quanh vườn, nhìn thấy một nữ tử vội vàng đi tới, mặt còn quay đầu nhìn phía sau một chút

CTBN nhận ra đó chính là Tào thị, mặt không khỏi lộ tia cười, đang muốn nhắc chân chào, lại thấy phía sau tào thị một người, không khỏi ngăn người ra

Người tới ục ịch, cảm y hoa phục, lại mặc một kiện áo chôn bạc, vội vàng đuổi theo sau tào thị. Tào thị thấy người tới, bước chân càng thêm nhanh

Dừng tại chỗ cao, CTBN ngăn ra sau đó não trung oanh một tiếng, thân thể không thể ức chế run lên

Tới! tới! nên tới vẫn là tới! kiếp trước tồn tại, người như trước tồn tại! không quản các nàng cảnh giới cùng kiếp trước hoàn toàn bất đồng...

Cố Bảo Tuyền! Tên súc sinh! Cố Thập Bát nương nắm chặt tay lý dù, hướng Tào thị tới phương hướng chạy như điên.

Mà lúc này đồng thời, nam nhân muốn đuổi tay nắm chặt tào thị, đột nhiên dừng lại, rừng mai chợt vang lên bọn nữ tử cười đùa, mơ hồ thấy bóng dáng người thất thất bát bát lắc lắc mà tới.

Nam nhân xoay người lui về, Tào thị thần tình sắc mặt trắng bệch, kinh hoàng chạy đi như bay, thế nhưng cùng Cố Thập Bát nương lướt qua nhau không có thấy.

Nhìn Tào thị rất nhanh biến mất, sắc mặt trắng bệch Cố Thập Bát nương há miệng thờ dốc, cuối cùng vẫn là không có gọi ra tiếng. Thời điểm này mẫu thân nhìn thấy nàng hội càng lúng túng đi?

Nàng từng ngum từng ngum thở sâu tới giúp chính mình bình phục lại, nhưng thân thể như trước run rẩy bình thường, nàng không khỏi ngồi ở trên mặt đất, hai tay chống chỗ ở phía trước để tránh té xỉu.

Tuyệt lạnh lập tức thông quá ngón tay truyền khắp toàn thân, cũng nhượng nàng tỉnh táo lại, tầm mắt nàng phương hướng nam nhân rồi đi, cắn chặt môi dưới.

Thu thập mai hoa thượng tuyết bọn thị nữ vui cười đến gần, Cố Thập Bát nương thâm hút mấy cái khí, rất nhanh né qua phía sau cây mai, bày thị nữ không thấy bóng dáng nữa, mới chậm rãi đi ra, nàng chăm chú vào phương hướng nam nhân rồi đi, tựa hồ tầm mắt có khả năng nhìn thấy tầng tầng điệp điệp chướng...'

Cố Bảo Tuyền, vai về thượng kêu bây giờ tộc trưởng Cố Trường Xuân một câu đường ca, gia tài bạc triệu con cháu đông đảo, thích làm việc thiện, riêng có nhả danh, bằng không một đời đối nương làm ra như thế sự, lại có thể toàn thân mà lui, còn làm như bị hại lòng đầy căm phẫn...

Nàng tay gặt gao nắm chặt cùng một chỗ, móng tay dài cầu véo vào trong thịt, có giọt máu xuống dưới trên mặt đất tuyết đọng nở ra điểm điểm như hoa. Có người có thể chết, nhưng lần này tuyệt đối sẽ không là Tào thị! Bất quá, may mắn trời tối rồi, lại tới gần cuối năm, rừng mai nhân bớt chút, trong mắt những người khác thấy, đối Tào thị, đối chính mình đều không hảo.

Cố Thập Bát nương thờ hắt ra, xoay người muốn đi, một nhân ảnh lại xuất hiện ngay trước mắt.

Tình tự khẩn trương cao độ Cổ Thập Bát nương không khỏi lui về phía sau mấy bộ, đánh vào mai thân cây thương, tuyết động phốc phốc hạ xuống một đầu. "Ta nói các người thế nào đột nhiên biến kiên cường, thì ra là thế a..."

Phía dưới gốc mai đại thụ, một thiếu niên đứng thẳng mỉm cười nói, tay ôm vài cuốn sách, áo bào mỏng hơi xuyên bần, từng bước từng bước tới gần.

"Nguyên lai là tìm đến chỗ dựa vững chắc..." Hắn tới gần, cách Cổ Thập Bát nương hai bước dừng lại, khuôn mặt tuấn mỹ hiển hiện cười quỷ dị, "Này hạ các người một nhà chính là ăn uống không lo..."

"Cổ Nư..." Cổ Thập Bát nương nhìn thiếu niên trước mắt quen thuộc lại xa lạ, ngơ ngẩn nói

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Giao phong

Edit: Thanhfuong

Thấy tiểu cô nương kêu tên mình, Cổ Nư cũng không thấy có gì ngạc nhiên, ngược lại hiện lên một tia oán độc

Hắn đứng cách mấy bước, bờ môi nở lên một tia cười thanh lãnh

Hắn biết chuyện xưa “ của mình tại cổ thị tộc đã lưu truyền rộng rãi, không ít hài tử biết tiện chủng của Cổ nhạc Sơn...”

“ người biết ta sao?” hắn đậm đậm nói, mang khinh thường nồng đậm, nhìn Cổ Thập Bát nương kinh hách quá độ mà phát ngốc.” Trở về tổ cáo ca ca người đừng nghĩ rằng làm ra thiên văn là giỏi lắm, hắn phải là người có tiện nghi...”

Từ này rơi vào tai Cổ Thập Bát nương, thân thể nàng không khỏi run lên

“ Cảm ơn” Nàng quát thấp giọng, ánh mắt thẳng tắp nhìn thiếu niên trước mắt

Tựa hồ như không đoán được tiểu cô nương phản ứng như vậy, Cổ nư có chút ngoài ý muốn, hắn cho rằng tiểu cô nương phải quỳ xuống đất khóc lóc hoảng kinh mới đúng, xem tới cô gia huynh muội đích xác ấn tượng quả thật không giống nhau

“ Nga,,,” Mi hắn hơi nhíu, khoe miệng ngưng cười, “ ta quên, các người làm gái còn mơ lập đền thờ trình tiết

Cổ thập bát nương đã chấn kinh, nàng không dám tin nhìn thiếu niên trước mắt, tựa hồ hắn với gia đình mình có chút cừ hận?

“ Ta cũng muốn nhìn xem, những người khác nhận rõ chân diện, các người còn có thể làm ra bộ dáng thanh cao nữa không?Cổ nư lạnh lẽo cười nói “ Cái gì bảy bước thành văn, cái gì rửa mắt tiếp quản được hương liệu, bắt quá các người bám víu cành cao mà thôi, tiện nhân chính là tiện nhân, không nhắc các người còn tưởng mình...”

Lời nói thật ác độc

Cổ Thập Bát nương nhìn hắn không khỏi va người vào than cây sau, tuyết động rơi lất phất, bao phủ khắp cả hai người

Tựa hồ giữa hai người có cừ hận không đội trời chung, chính là kiếp trước kiếp này, gia đình này cùng Cổ Nư cơ bản không hề cùng xuất hiện, trên đường gặp nhau cũng là nhận thức không sai, sao lại...

Cổ Thập Bát nương nhìn hắn, nắm chặt cổ áo, không thể tin tưởng dồn dập hô hấp.

Cừ hận sao? Vì cái gì? Bởi vì hắn là nhi tử Cổ Nhạc Sơn?

Mà nàng chấn kinh nhất là, hắn nói người khác nhận ra chân diện...

Thiếu niên này không nói giỡn, hắn là nói thực

Cổ Thập Bát nương thấy cổ họng ngẹn lại “ Cổ...Cổ Nư...đường ca...”

Cổ nư lắc đầu, rung tóc trên mặt, hắn cười” người kêu ta đường ca...người kêu ta đường ca...”

Hắn dùng ngón tay thon dài chỉ chính mình, mặt mang nồng đậm trào phúng.

"Đừng cùng ta giả mù sa mưa, ta Cố Ngự thụ không công không dám nhận, các người này loại người..." Thiếu niên mắt liếc nhìn nàng, mang mấy phân ngạo khí, "Không xứng...."

Nói xong, xoay người mà đi, cất lên tiếng ca du dương vang xa.

Hắn xướng là Kinh Thi Thái Vi, này ca khúc ưu thương đứng đầu, nhưng lúc này từ trong miệng thiếu niên này xướng ra, lại mang mấy phân rét lạnh, nghe lên thập phân quái dị.

Kiếp trước Cố Thập Bát nương đối với Cố Ngự vô cùng sùng kính sùng bái nghe được âm thanh như tỉnh lại, nhìn thiếu niên lắc lư than ảnh, nghĩ mới như sấm bên tai, mặt càng lúc càng ngưng trọng

Bất luận thiếu niên này có thể huy hoàng đến thế nào trong tương lai, nhưng trước mắt mà nói, hắn đang uy hiếp nàng

Không quản trong đó có sự hiểu lầm gì, nhưng chỉ cần người thấy, không thể không phán đoán, mà đoán này chảy ram vô ý chính là đối với Tào thị là bùa đòi mạng

Nàng chỉ nghĩ muốn đổi phó tên súc sinh Cố Bảo tuyền là có thể thay đổi vận mệnh, nhưng không nghĩ đến nửa đường hiện ra một người khác, mà càng không nghĩ đến đó lại là Cố Ngự

Cố Ngự, cái tên một đời trước mang đến cho Cố Thập bát nương rung động thật sâu cùng với niềm sung sướng, loại cảm giác này vừa mới tới, nhưng hiện giờ đã tan thành mây khói

Rất rõ ràng, đứa bé này đối với gia đình nàng thái độ không hề tốt, Cố Thập bát nương thậm chí còn thấy trong mắt hắn sự chán ghét nồng đậm

Hắn nói hắn muốn mọi người đều biết sự kiện này

Cố Thập Bát nương không khỏi nắm chặt cổ áo, cảm giác hô hấp khó khăn, lời đồn đãi, nhất là này chủng lời đồn đãi, hơn nữa là vào lúc này, một khi truyền ra, gia đình nàng cảnh ngộ có thể nghĩ là biết....

Nêu như có người tiếp tục trợ giúp, các nàng nhất định sẽ bị xua đuổi khỏi gia tộc, như vậy, tào thị sẽ định sẽ vì thanh bạch tự sát, àm hết thấy, hết thấy đều trở lại vận mệnh như cũ...

Nàng vừa mới có ý nghĩ đổi phó Cố Bảo Tuyền, liền có người đột nhiên xuất hiện đưa ra uy hiếp, vận mệnh đang trùng hợp chăng?

Bất quản là ai, chỉ cần uy hiếp nàng, đó chính là địch nhân

"Cố Ngự." Cố Thập Bát nương bước đến trước mặt, nhìn bóng lưng phía trước, chậm rãi nói "nghe nói, mẫu thân ngươi lúc trước hạ được mị hoặc đại bá phụ, không biết có phải là thực không?"

Thanh âm mềm nhẹ, chậm rãi, mang mấy phần hiếu kỳ, giống như tiểu nữ nhi đang ói chuyện phiếm

Tiếng ca im bặt, ngừng lại, thiếu niên phía trước đứng thẳng lưng, hắn đột nhiên xoay người lại, mắt dài nhỏ u ám

"ngươi" Cố ngự giận tím mặt, tuy hắn lai lịch không tốt, trong lòng hắn cũng nghĩ như thế, nhưng, bất quản thế nào hắn cũng là nhi tử Cố Nhạc sơn, cố thiếu gia, như vậy, lời nói này còn không dám nói ra trước mặt hắn, hơn nữa còn nhẹ nhàng như vậy

Câu nói này của Cố thập bát nương đụng chạm đến địa phương không thể chạm trong lòng hắn

"Tiện nhân" hắn đột nhiên bước vài bước phần nộ quát

Cái khuôn mặt luôn ôn hòa, khom lưng khụy gối của thiếu niên đột nhiên tản ra cỗ bạo khí, tức giận

Lai lịch, thù chung là nghịch lân của thiếu niên này, đây là nguồn lực lượng kích lệ hắn, nhưng cũng là nhược điểm của hắn

Cố Thập Bát nương thần sắc không biến, không chút tránh đi ánh mắt căm tức.

"Sự việc không chính mắt gặp, lại nói khác cũng thực bình thường" Nàng thản nhiên nói,

Thiếu niên cuồng nộ nghe vậy cười lạnh một tiếng.

Hắn lập tức minh bạch tâm tư thiếu nữ này, thế nào? Không phải là mơ tưởng cảnh cáo hắn, sự việc vừa chứng kiến không đúng mà thôi

Tiểu nha đầu này quả thật có chút tâm tư

Tuy rằng minh bạch tâm tư của nàng, Cố Ngự cũng có chuyện ứng đối, nhưng không biết vì sao lời nói bị chặn ở ngực không nói lên lời

Nhìn thiếu niên sắc mặt xanh mét, Cố Thập Bát nương không hoảng không e ngại, bước vào gần hắn ba bước, hai người cách nhau không quá một bộ.

Một cao một thấp, bốn mắt nhìn nhau.

"Quân vương thành thượng dựng thẳng hạ cờ, thiếp tại thâm cung nào được biết. Mười bốn vạn nhân tề giải giáp, nhưng không một người là nam nhi." Cổ Thập Bát nương thần nhiên nói, thu hồi ánh mắt, lui về phía sau mấy bộ.

Cổ Ngư xem nàng không có nói chuyện.

"Trên đời này, làm nữ tử nếu không cẩn thận chút, không thể nói được biện không được, " Cổ Thập Bát nương cũng không nhìn hắn, u u thờ dài dạo, "Hoa thanh nước ao mã ngôi thổ, tây ngọc chôn hương tông nhất nhân a."

Khoảng khắc trầm mặc sau đó, Cổ Ngư cười khê, Khi tức cuồng bạo nhất thời tan , tựa hồ trước giờ không có xuất hiện quá.

"Ta không biết Cổ tiểu thư cũng có thể xuất khẩu thành thi." Bờ môi hắn nở một tia cười, xoay người mà đi.

Ra đến Mai viên , Cổ Ngư sôi trào mới chân chính bình phục lại, hồi tưởng sự mới vừa rồi, nội tâm không khỏi kinh ngạc vạn phần.

Tiểu cô nương này chỉ nói một câu nhắm đúng nhược điểm của hắn, hoàn toàn tách tâm tư hắn. . .

Trong nháy mắt, chỉ hai ba câu , sao tiểu cô nương này làm được?

Trước là lợi dụng xuất thân hắn, khơi mào lửa giận của hắn, nghĩ lại, rồi biểu đạt với xuất thân của hắn, với mẫu thân hắn đồng tình, trong đó không có nửa câu biện giải, cũng tự biện giải chính là hắn biện giải cho mẫu thân

Hắn không thể phản bác nàng, khiển trách nàng, không thể nghi ngờ là khiển trách chính mẫu thân mình

Cổ Ngư nắm chặt tay, nhớ tới một câu nói của CTBN kích hắn nói hắn cũng tin tưởng

Hắn hận mẫu thân, vì sao không kiểm điểm chút, vì sao muốn sinh hạ hắn, nhượng hắn thân như vậy hèn mọn đê tiện. . .

Nhưng thiên hạ không ai không yêu mẫu thân mình, nhiều đêm khuya vắng vẻ, cuộn tròn người ôm gối mẫu thân lưu lại, vẫn cảm thấy giống như mâu thuẫn , thật âm áp. . .

Có lẽ chính như cô nương đã nói, hành vi mẫu thân là của một người nữ tử, có chút không thể biện bạch được, dù người sai là nam tử, thì người bị bêu danh vẫn là nữ tử, ..

Hắn quay đầu lại, mơ hồ gặp sắc áo khoác của cô nương đang chậm rãi bước

Tuy rằng chán ghét một nhà có cơ hội tốt, nhưng cổ ngư hắn còn sợ thiếu cơ hội sao?

Cơ hội, hắn đã từng bắt đồng, rất nhanh hắn liền có nhiều vô cùng vô tận cơ hội, hắn phải từng bước từng bước giảm hạ mọi người xuống bùn, phải trả giá thật nhiều

“liền không có sự việc này, ta với các ngươi một dạng, các ngươi nhất định không được như ta” Hắn mang áy phần ngaoah khí nói “ chúng ta chờ xem”. Nói xong xoay người đi nhanh, không dừng lại

CTBN đi ra mai viên, cổ hải đã tìm tới, tào thì đứng ở ngưỡng cửa, sắc mặt rất khó xem

“ngươi đi tìm ta? Ta thế nào thế nào không..." Nàng mang mấy phân bất an hỏi, đôi mắt cũng nhìn không được đồ lên.

Việc này nếu bị nữ nhi nhìn thấy. . .nàng. . .Nàng còn có mặt mũi để sống

Cổ Thập Bát nương nhìn ca ca cùng nương dí dỏm mỉm cười.

"Ta xem mai hoa nở hảo, liền tham xem vài lần, đi đến Mai viên bên trong đi, đáng phát hiện trời đã tối rồi..." Nàng mang mấy phân ngưng ngừng nói.

Tào thị sắc mặt hơi an, vuốt ve nữ nhi đầu, gượng cười nói: "Trở về lâu như vậy, còn chưa có đi xem quá, ngày tết mai hoa nở càng hảo, chúng ta... Nhượng ngươi ca ca mang ngươi hảo hảo đi du ngoạn."

Tào thị vốn định nói chúng ta, nhưng nghĩ đến mới sự việc vừa rồi, không khỏi xấu hổ cùng kinh sợ, nếu chúng phu nhân gặp sự việc này, đều cảm thấy chính mình sai, nếu mình không ra cửa, an thủ quy định không ra công trước, không bước công sau, cũng sẽ không đưa đến tai họa như thế, thế là quyết định chủ ý không tiếp tục ra khỏi cửa

CTBN nhìn thấu tâm sự của mẫu thân , cúi đầu dạ

Cổ Hải lướt tầm mắt ở trên thân của muội muội và nương, tổng cảm thấy nơi nào không đúng, nhưng muội muội không nói, hắn cũng không có hỏi.

Mấy ngày trôi qua, không nghe thấy bất kỳ lời không tốt đồn đại truyền ra, CTBN hồi hộp tạm thời ngồi xuống chỉ ít Cổ Ngư sẽ không sinh sự, bất quá, nghĩ đến CỔ ngư nàng vẫn là chan chứa nghi ngờ.

Thế nào đối gia đình mình có như vậy thâm thù?

"Ca ca, người cùng Cổ Ngư ra sao? Hấn là người như thế nào?" Ngồi tẩy được Cổ Thập Bát nương hỏi.

Học đường đã nghỉ đông, Cổ Hải trừ ôn tập công khóa, liền giúp nàng.

"Cổ Ngư?" Cổ Hải nhăn nhu mi, "Tuy rằng thường thấy nhưng không quen, " hấn bĩu môi, "Phía sau Cổ Lang, một bộ dạng chó săn, vâng vâng dạ dạ, không cái gì đặc biệt."

Hôm nay trước mặt nàng và Cổ hải, Cổ Ngư ấn tượng hoàn toàn bất đồng, CTBN cười cười, có chút

suy nghĩ, xem tới này cái Cổ Ngư cũng là cái giầu nghề.

"Hấn đọc qua thư không?" Cổ Thập Bát nương hỏi.

Cổ Hải lắc đầu, "Hấn đi nơi nào đọc sách, nhiều nhất cũng là thư đồng của cổ lang mà thôi, bắt quá, mấy bài học của Cổ lang là do hấn làm." Nói gât gât đầu, "... Cũng không cái gì đặc biệt, chính là trình độ của cổ lang.."

Trình độ của Cổ lang? Cổ lang trình độ thi tú tài thi không đậu, còn liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên?

Này người, tuyệt sẽ không chỉ là trình độ Cổ Lang

Cổ Ngư, tới cùng là một người như thế nào? Cổ Thập Bát nương ngưng thần trầm tư.

Một đời trước, Cổ Ngư thời điểm này đã sớm tiến học đường đọc thư, nhưng bây giờ lại đến hiện tại cũng không có, xem tới là bởi vì chính mình sống lại, không chỉ thay đổi vận mệnh người nhà mình, người khác cũng nhận lấy ảnh hưởng, chỉ ít cho tới bây giờ, Cổ Ngư vẫn là không có tiến học đường, có phải hay không là tương lai liên tiếp giành được các chức Giải nguyên, Hội nguyên, Trạng nguyên cũng sẽ không xuất hiện?

Cho nên Cổ Ngư mới hội như thế hận gia đình mình? Cổ Thập Bát nương quơ quơ đầu, đuổi cái ý nghĩ hoang đường, hấn không biết chính mình sống lại, hấn cũng không biết tương lai vận mệnh chính mình..

Vận mệnh hội thay đổi sao? Cổ Thập Bát nương mắt trung hưng phấn, trước mắt mà nói đại vận mệnh phương hướng đều không có thay đổi, nếu như Cổ Ngư vận mệnh biến, cũng là nói vận mệnh chẳng phải không thể thay đổi?

"Ca ca, nhiều chú ý Cổ Ngư." Cổ Thập Bát nương thấp giọng nói.

"Thế nào? Hấn nhưng khi dễ người?" Cổ Hải lập tức vấn hỏi.

Cổ Thập Bát nương cười, nhìn ca ca lắc đầu, một mặt châm chọc nói: "Ta chỉ là cảm thấy người này không đơn giản... Hơn nữa hấn đối chúng ta có chút thành kiến."

Cổ Hải đối muội muội lời nói có chút không lưu tâm, Cổ Ngư sao?

"Người một nhà đối chúng ta không có thành kiến, muội muội, đừng lo bọn hấn." Hấn nói, một mặt quơ quơ quả đấm, "Hấn muốn là khi phụ người, ca ca ta đi đập hấn, đừng nghĩ ta đánh không tốt, vừa nhìn là đã thấy quả đấm vô đôi."

Cổ Thập Bát nương cười, lại dặn bảo ca ca mấy câu, không muốn đánh nhau, kết thúc đề tài này.

Tuy rằng Cổ Hải miệng thượng không nói cái gì, nhưng nàng biết, sau phiên nói chuyện này, ca ca nhất định sẽ chú ý danh tự này nhiều hơn mấy phần.

Mười bảy Tháng chạp, Cổ Thập Bát nương nhìn thấy tiến đến chính thức báỉ phòng Vương Nhất Chương mấy người, lần này báỉ phòng, Vương Nhất Chương hành trình về nhà chậm lại, bắt quá này tâm tư không có uổng phí, chính như Vương Nhất Chương sở hi vọng như thế, so với người khác, Cổ Thập Bát nương đối bọn hấn càng thêm thân thiết chút.

Khách sáo sau đó, Vương Nhất Chương đề xuất sang năm muốn một số loại dược liệu lớn, nhìn hấn liệt ra danh sách, Cổ Thập Bát nương có chút chần chờ, trong này có nhất bộ phận dược liệu bảo chế năng làm còn không phải rất chắc tay, huống chi từ khi mình bạch duyên có, nàng nghĩ rất nhiều chuyện, cũng làm cái quyết định.

"Vương lão tiên sinh, có một chuyện ta muốn trình bày, " Cổ Thập Bát nương trầm tư một khắc nói.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Tìm cơ hội

Edit: thanhfuong

Cổ nương tử cứ nói đừng ngại." Vương Nhất Chương lại cười nói.

"Được ta có thể bán cho người, nhưng không phải danh hào Lưu công" CTBN nói. Lời này vừa nói ra, Vương Nhất Chương cùng với Vương Hồng Bản diện thương đều là cả kinh.

Không phải danh hào Lưu công, đại gia còn tranh đoạt cái gì a.

Cổ Thập Bát nương tử nhiên cũng biết, cười cười, xem Vương Nhất Chương, thi lễ nói: "Hơn một lần, ta bán dược liệu cho Quý đường chắc hẳn lão tiên sinh người cũng thấy đi?" Vương Nhất Chương không biết nàng muốn nói cái gì, nghĩ nghĩ, khẽ gật đầu. "Lấy vương lão tiên sinh nhân lực, thấy ra chút gì đi?" Cổ Thập Bát nương cười nói.

Wương Nhất Chương nghe vậy ngẩn ra, nhìn trước mắt tiểu cô nương thần sắc thần nhiên, liền về râu cười nói: "Không giấu tiểu nương tử, có mấy phần dược làm hơi có chút mới mẻ...."

Hắn không có nói tiếp, Cổ Thập Bát nương cười tiếp nói chuyện đầu.

"Vương lão tiên sinh, " nàng cười nói, "Nói chuyện thực là quá khách khí, kỳ thật là mấy phần dược liệu làm cùng lưu công thủ nghệ không giống đi?" Đã chính nàng thừa nhận, Vương Nhất Chương cũng không tiếp tục giả vờ, cười gật đầu.

"Chắc hẳn là tiểu nương tử có cách làm khác." Vương Hồng Bản cười nói. Cổ Thập Bát nương hé miệng cười, khoát tay nói: "Vương chương quây nói đùa, kỳ thật là ta học nghệ không tinh mà thôi."

Wương Nhất Chương hòa Vương Hồng Bản liếc nhau, đồng thanh nói: "Tiểu nương tử khiêm tốn hiểu học, không xấu hổ là danh sư cao đồ."

Cổ Thập Bát nương cười khổ một tiếng, suy đoán bọn hắn là do ấn tượng trước đây, lúc này trực tiếp nói mình không phải lưu công đồ đệ, bọn hắn cũng chỉ biết cho rằng mình khiêm tốn mà thôi, thế là liền lời ít mà ý nhiều đi thẳng vào vấn đề.

"Sự tình là như vậy, ta tuy rằng học một đoạn, nhưng cuối cùng học nghệ không tinh, bởi vậy tạm thời không dám tiếp tục dùng danh hào sư phó chế dược, người cũng biết, ta đã không tiếp tục bán dược, nếu như vương chương quây coi trọng thủ nghệ, còn muốn mua dược của ta, nay, ta đa tạ vương chương quây, nhưng dược chỉ có thể lấy danh hào cổ nương tử xuất thủ, nếu có một ngày ta học nghệ tốt, mới dám không nhục sư danh." Nàng đứng lên, nhìn Vương Nhất Chương Vương Nhị thi lễ nói.

Xem sắc mặt hai người kinh ngạc còn có chút nghi ngờ, Cổ Thập Bát nương lại lặp lại một lần. Kỳ thật từ khi gặp quá Bành Nhất Châm, nàng đã không tiếp tục bán dược, chỉ ít trước mắt mà nói, nàng không quyết định dung danh hào lưu công cao đồ đệ bán dược, tính chứng thực này quyền sách là sách của lưu công, nhưng vẫn muốn gặp lão nhân bán dược giả, hỏi một vài sự việc, mới có thể tiếp tục làm việc. Càng huống chi, nàng cũng tuyệt không tin tưởng bằng này quyền sách, nàng làm dược dược liền thực vượt qua trình độ lưu công.

Wương Nhất Chương nghe vậy thần sắc như thường, cười nói: "Vậy đều nghe tiểu nương tử phân phó."

Wương Hồng Bản muốn nói lại thôi.

"Không biết thân thể Lưu công lão nhân gia có hảo?" Trước khi chia tay, Vương Nhất Chương rốt cục hỏi ra vấn đề mọi người đều nghĩ, "Không biết khả phương tiện bái kiến hẳn lão nhân gia không?"

Hảo, hảo thật sự, mỗi ngày nằm ở trên giá sách, Cổ Thập Bát nương tâm lý cười khổ.

"Lão nhân gia ra môn, " nàng có chút vô nại cười nói, "Nói thật, ta cũng không biết hẳn thời điểm trở về, đi nơi nào cũng không nói...."

Nàng nói là bán giả dược lão nhân, nhưng Vương Nhất Chương nghe lại mặt hiện hờn. "Lão nhân gia bây giờ vẫn là làm việc như vậy..." Hắn ha ha cười, tựa hồ nghĩ đến cái gì có thú vị chuyện cũ, "Ta tuổi trẻ lúc ấy cùng phụ thân đi bái kiến hẳn, từ Cẩm Châu một đường theo tới Tuyên Châu, dễ dàng gặp được, nói dứt lời chỉ chớp mắt người liền lại đi..."

"Hắn lão nhân gia tinh thần nhất định rất hảo." Vương Hồng Bản cười nói.

Cổ Thập Bát nương cũng cùng cười, nói: "Vâng, rất hảo."

Nghe lên thực rất giống lão nhân bán dược giả, trong lòng nàng không khỏi bùm bùm nhảy, không thể đi....

Từ biệt cổ gia, vừa lên xe ngựa, Vương Hồng Bản liền bận bịu vấn đạo: "Vậy chúng ta đúng như tiểu nương tử đã nói, bán dược không nói là lưu công bí chế? Ngay cả đồ đệ lưu công cũng không thể nói? Na...."

Wương Nhất Chương híp mắt dưỡng thần, khoát tay ngăn cản hắn, nói: "Nhớ kỹ ta lời nói, nàng nói như thế nào, liền ra sao làm, như thế chỉ có tốt không có chỗ xấu."

Vương Hồng Bản còn muốn nói cái gì, nghe lời nói này, chỉ phải ứng thanh.

"Hồng bản a, ta khởi hành về tức an, Sự việc cần người tốn nhiều tâm sức, cổ nương tử là người tuổi trẻ, nơi này quản được hành cũng còn tuổi trẻ, bây giờ lưu công chế được tái hiện, nói là hi sự cũng là hiểm sự, có thể thành sự cũng có thể bại sự, cần phải đặt tâm, đề ý, đề ý vẫn là đề ý..." Vương Nhất Chương mở to mắt, chính dung nói.

Vương Hồng Bản vội về mặt nghiêm túc dạ, xe ngựa đi xa, cùng một chiếc xe đẹp mã nhưng không chút nào phô trương lướt qua.

Nói lòng chút áo cừu, lộ áo bào thêu của Tín Triều Dương, hai mắt từ trên màn xe chột lóe thu hồi.

"Quả nhiên vẫn là Bảo Hòa đường, xem tới bọn hắn cùng này vị cổ nương tử quan hệ rất là không sai." Hắn đậm đậm nói, duỗi tay vuốt ve ngọc mũ, động tác lưu loát tiêu sái, cảnh đẹp ý vui. Tín Triều Lăng rung mình một cái, lặng lẽ lại hướng một bên chuyển chuyển, nỗ lực cùng mặt vị công tử tuần tú kéo ra càng dài cự ly.

"Ca...." Hắn về mặt đau khổ, nghe xe ngựa có tiếng tẩu tiếng vang. "Ta thực phải đi trước cửa nhà người ta quỳ xuống a?"

Việc này mà truyền ra, Lăng thiếu gia hắn uy danh tại Kiến Khang chỉ có đi quét rác, về sau không cần ra cửa, nếu là ông già, quỳ liền quỳ, coi như kính lão, đây lại là tiểu cô nương a....Ai, Lăng thiếu gia hắn, sau này chỉ sợ trước mặt các cô nương thanh lâu cũng đừng nghĩ ngẩng đầu.

Tín triều Dương không trả lời hắn, tay về mũ nghĩ cái gì đó, xe ngựa tốc độ chậm dần

“Thiếu gia, đến nhà cổ nương tử rồi”

Gã sai vặt bên ngoài cung kính nói.

Tín Triều Lăng sắc mặt xám tro, tay cầm đệm ngồi ha ha nhìn Tín Triều Dương. Tín Triều Dương nhìn hắn một cái, đứng dậy xuống xe. Tín Triều Lăng vô pháp, chỉ phải cũng cùng đứng dậy, lại bị Tín Triều Dương duỗi tay đè lại.

"Nói nói mà thôi, người còn làm a?" Hắn lại cười nói, mắt trung mang mấy phân hài hước. Tín Triều Lăng nghe vậy sắc mặt cũng không có vui mừng quá đổi, ngược lại thêm mấy phân sợ hãi, người ca ca này của mình cười hòa ái, hắn cảm thấy chính mình xương cốt đều có điểm nhũn ra.

Buông tha chính mình? Việc này không thể xảy ra, Tín gia phạm sai nhân không thiếu, thiếu gia cũng thế, nô tài cũng thế, nhưng trước mặt Tín Triều Dương không hao tổn mà lui ra, còn chưa có. Không biết hắn nghĩ ra cái phương pháp đáng sợ nào....

Tín Triều Dương ần ần đầu vai Tín Triều Lăng, tựa hồ không hề phát hiện kinh sợ trên mặt hắn, nói câu ngồi đừng động, chính mình xuống xe.

Ngẩng đầu nhìn biển chữ to trên cửa, Tín Triều Dương mang mấy phân khen ngợi khẽ gật đầu, nâng tay ra hiệu gã sai vặt cầm danh thiếp gọi cửa.

Nghe đến gọi cửa thanh âm, Cổ thập bát Nương ở trong nhà đọc sách đã đoán được ai tới.

Mấy ngày nay, cơ bản đều có người tới, nhưng trừ Bảo hòa Đường nàng đều không gặp, bất luận nói thế nào, Trong lòng nàng, Bảo Hòa đường đều có chút không giống những quan được khác

"Ca ca, " nàng đi ra, thấy Cổ Hải đã đi tới ngưỡng cửa vội kêu, "Nếu như là tìm ta, nói không gặp." Cổ Hải quay đầu cười nói: "Vâng,tuân mệnh tiểu thư."

Cổ Thập Bát nương hé miệng cười, nhìn ca ca đi nhanh, thầm nghĩ là nên mua mấy bà vú già, gã sai vặt, nương trong khoảng thời gian ngắn là tuyệt đối sẽ không ra cửa, ca ca muốn chuyển tâm đọc thư, nàng cũng bận không rảnh, chỉ một lần không đưa mẫu thân đi đã cho tên súc sinh đó có cơ hội, cần ngăn ngừa súc sinh ngấp nghé, nàng cần coi thường vận mệnh thủ đoạn, ngăn cản vận mệnh ăn nhờ ở đậu vẫn cần chưa đủ, là không đủ..... _

Bên ngoài cửa, Tín triều dương nhìn thiếu niên công tử trước mắt, nghe hắn hỏi đáp, trên mặt cũngn không có tia thất vọng, mà cung kính chuyển nhượng danh thiếp, cũng không nhiều lời liền cáo lui.

Vừa lên xe, thần sắc hắn có chút ngưng trọng, tín triều lăng càng nhìn, tâm càng nhảy dồn dập. Cổ Nương tử này vậy nhưng không thêm gặp bọn hắn, thấy rõ là mình đã chọc cáu nàng, thôi vậy, chính mình không chết cũng phải lột da... Thường xuyên nghe thuyết thư nói hồng nhan họa thủy, mỹ nhân cười khuyên thành, hắn vì nụ cười mỹ nhân vậy....

“Ca, ta vẫn là đi quỳ đi.” Tín Triều Lăng nói lắp bắp, so với việc da thịt nổi khổ trong tương lai, mất mặt thực không tính cái gì.

Tín Triều Dương nhẹ nhàng khoát tay, "Mấy ngày nay cổ nương tử cũng không có bán được, rất nhiều được hành bài kiến cũng không thu, không phải chỉ đối với gia đình ta."

"Nga, như vậy a, vừa rồi Bảo Hòa đường..." Tín Triều Lăng ngờ ngẩn vẫn đạo.

"Bảo Hòa đường thôi..." Tín Triều Dương có chút suy nghĩ, hướng Tín Triều Lăng, "Người cùng vương gia thất thiếu gia quan hệ không sai đúng không?"

Tín Triều Lăng rất cao hứng rốt cục không tiếp tục dây dưa đề tài cổ nương tử này i, vội gật đầu liên xưng là, chột lại chân chờ nói: "Bất quá, thất thiếu

gia cùng ta một dạng tại gia đình không cái gì địa vị khụ.... Ta là nói thất thiếu gia trong gia tộc cũng không có làm ăn gì, muốn nghe ngóng cái gì chỉ sợ....."

Tín Triều Dương mỉm cười, "Không ngại, đó là một cơ hội."

Đã hẳn như vậy nói, liền khẳng định là không sai, Tín Triều Lăng không nhiều lời gật gật đầu, xem màn xe ngoại phố cảnh, đỡ xuống gánh nặng vậy thở hắt ra. |

"Nga, đúng rồi, muốn nói cơ hội, cần nhận lỗi với cổ nương tử vẫn là cần thiết “. Tín Triều Dương xem hẳn ôn nhuận cười nói.

"A? Vẫn là phải lạy a...." Tín Triều Lăng nhất thời ù rù, "Sớm muộn cũng phải quỳ, ta hiện tại đi quỳ, có thể được an tâm trong tết...""Quỳ" Tín triều Dương lắc đầu cười khê, “Triều Lăng, người đừng quyen chúng là thiếu gia chính phòng Tín gia”

Ta vẫn là sao? Ta còn thực quên..... Tín Triều Lăng bĩu môi tâm lý nói. “. Người mà quỳ, liền đại biểu tín gia quỳ xuống...” Tín Triều Dương phui tay chậm chậm nói, trên mặt hẳn mang mấy phân ngưng trọng, "Người có sai, chúng ta đóng cửa lại nói, thế nào trách phạt cũng được, mở cửa, chính là người một nhà, đánh mặt người chính là đánh mặt gia tộc chúng ta, như thế nào gia? Như thế nào tộc?....."

Tín Triều Dương khó được một lần nói nhiều như vậy, lại gặp một bên Tín Triều Lăng tư tưởng không tập trung, càng nghe , sắc mặt càng khó xem, thực là đàn gảy tai trâu... "Ta nói ca, tối cùng muốn ta thế nào làm, người liền nói thẳng đi." Tín Triều Lăng duỗi tay lau mồ hôi, kinh hoàng nói.

“Bất quá tiểu nữ nhi vui đùa âm ỉ, sau đó sẽ hết ấy mà “ Tín triều Dương nói ít mà ý nghĩa nhiều

"A?" Tín Triều Lăng gãi gãi đầu, "Thế là thế nào?"

"Còn không đơn giản?" Tín Triều Dương nhìn hẳn một cái, thần sắc như trước, mắt mang nụ cười, không có nửa điểm xem thường ý tứ huynh đệ mình, ngược lại vỗ vỗ hẳn đầu vai hẳn, "Hon một lần người làm nằng mất thể diện , tiếp theo, người giúp nằng tăng thể diện, không phải hảo?"

"Thế nào tìm? Người đều không gặp chúng ta...." Tín Triều Lăng hồ đồ lơ mờ.

"Nhân tâm, rất đơn giản..." Tín Triều Dương cười, không tiếp tục xem Tín Triều Lăng, thân thể hơi hơi dựa vào hậu, nhắm lại mắt, "Nằng hận ai, chúng ta giẫm người đó, nằng thích ai chúng ta hộ người đó, mà thôi."

Tín Triều Lăng ngờ ngẩn một khắc, đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt đại biến xem hướng Tín Triều Dương. "Không... Sẽ không đi...." Hẳn lấp ba lấp bắp nói, này sự nói đơn giản cũng đơn giản, nói khó cũng khó, trước công chúng đánh mắng tiểu mỹ nhân thì thật khó chịu nổi, đối với hẳn, danh hiệu Tín triều lăng luôn luôn hộ hoa mà nói, na quả thực là muốn mệnh a. huống chi làm ra sự này, tiểu mỹ nhân hẳn là hận hẳn, mà này vị cổ nương tử chỉ sợ đối chính mình cũng không khá hơn chút nào, đương nhiên phương diện khác nói, cũng minh bạch, Tín Triều Lăng ở trong nhà bất quá là không quan trọng gì, không tìm không phôi, trắng ra, rõ ràng biểu đạt bọn hẳn, lập trường của Tín gia đối với cổ nương tử.

Chính như Tín Triều Dương đã nói, bất quá là tiểu nữ nhi vui đùa âm ỉ mà thôi, đối với tín gia tộc tới nói, cổ nương tử có thể tiêu tan, nhưng chính mình chung quy là tàn....

Xem bộ dáng Tín Triều Lăng mặt xám mảy tro, Tín Triều Dương hơi hơi nhăn nhu mi.

"Triều lăng, bất quá là một nữ nhân mà thôi, không cần như thế đi?" Tín Triều Dương chậm rãi nói, thanh âm bình tĩnh tự nhiên, lại lộ ra mấy phân lạnh lùng quả tuyệt.

"Ta nghĩ cổ nương tử sẽ không như vậy.... Lòng dạ hẹp hòi đi?" Tín Triều Lăng chân chò nói.

Tiểu mỹ nhân luôn luôn tâm cao khí ngạo lớn như vậy tại Kiến Khang thành trước giờ đều không nửa điểm ủy khuất người, đột nhiên bị trước công chúng làm nhục, haiza, tiểu mỹ nhân khá đứng trong cơn tức giận....

Tín Triều Dương nhìn hẳn một cái, bờ môi hiển hiện một tia cười, "Đừng quên, cổ nương tử cũng là nữ nhi, ngay cả nằng là lưu công cao đồ, cũng chung quy là tiểu cô nương mười mấy tuổi mà thôi, ghen ghét ghen tị, còn đây là bản tính nữ nhi, liền tính lúc ấy nằng không nói, thậm chí xem thường người, nhưng ta dám cam đoan, trong lòng nằng nhất định là có mấy phân vui mừng, dù mấy phân vui mừng liền xem như nằng cũng khả năng không phát hiện...."

"Thử hỏi này thiên hạ, có người nào đáy lòng vô tư? Một người không thích bị người khác đem giẫm dưới chân, lần này thống khoái đâm đũa, không quan hệ tới đức hạnh, đó là bản tính con người”

"Triều lăng, đừng quên người là ai." Tín Triều Dương đậm đậm nói, nhắm mắt lại, không tiếp tục nói

"Vâng, đại ca." Tín Triều Lăng cúi đầu nói.

Tháng chạp hai mươi ba, đối với Đại Chu triều, năm mới chính thức bắt đầu, cửa hàng không tiếp tục kinh doanh, quan lại nghỉ, từng nhà giăng đèn kết hoa, bởi vì lão tộc trưởng tang sự, cổ gia tộc trung cả con đường có vẻ ảm đạm hết sức, nhưng vẫn có thể từ trên mặt của mỗi người cảm giác tới không khí vui mừng.

Tộc trung lớn lớn nhỏ nhỏ liên hoan tập hội cũng nhiều hơn, thân áo đen thêu kim tuyến, áo màu tím nhạt hoa cỏ của tào thị đi tiêu khách, lập tức hấp dẫn

rất nhiều tầm mắt.

"Người xem, người xem." Một người đàn bà dùng tay va vào va vào người khác nói đùa quách thị, "Người xem người tức phụ nhà lão tứ.

Quách thị nghe đến này cái danh tự, khoe miệng liền nhả không được trầm xuống.

"Có cái gì tốt? Luôn luôn bộ dáng bần xin, cũng không phải không gặp quá...." Nàng nói chuyện hướng bên kia liêu mắt, thanh âm lập tức dừng lại. Váy xanh, áo hồng cánh sen, Tào thị an tĩnh mà ngồi, tại cả phòng đẹp đẽ, lại không kém cỏi chút nào, nàng ngồi ở chỗ ấy, khí thế ôn trọng nhưng lại không nặng nề, hình dung tươi đẹp lại không thô bỉ.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Suy tư

edit: thanhhuong

"nhìn thấy trang phục không?" Một phụ nhân nhìn một phụ nhân khác trẻ môi, phụ nhân này mặc trên người kiện gấm bào xanh đen, "Đó là vải từ Giang Hải, thủ nghệ của Vạn tú trai"

"Vạn tú trai, ở kiến khang là cửa hàng có danh tiếng, lưu hành vật liệu may mặc, thủ pháp tuyệt hảo, làm y phục rất được hoan nghênh, có tiền nhưng chưa chắc mua được

"Vạn tú trai?" Quách thị biểu lộ sự kinh ngạc, một kiện xiêm y của Vạn Tú Trai, chính là một nhà rất phí tiền

Bạn hẳn từ đâu có tiền? Chẳng lẽ dĩ vãng là họ giả nghèo?

Hai phụ nhân đứng phía sau tào thị, cẩn thận chia thức ăn và rót rượu

Thế nhưng còn mua vú già?

Cảm giác đến cả phòng người nhìn chăm chú cùng với xì xào bàn tán, Tào thị có chút đứng ngồi không yên, quay đầu nhìn Cổ Thập bát nương đang hứng thú nhìn cửa sổ.

"Thập Bát nương, "nàng ý thức kéo góc áo, chất vải lại một lần nữa nhắc nhở nàng giá tiền xiêm y, "Có thể hay không quá gây chú ý?"

Cuộc đời nàng vẫn là lần đầu mặc xiêm y tốt như vậy.

"Gây chú ý cái gì?" Cổ Thập Bát nương quay đầu, hoa tai mặc ngọc ở dưới đèn xẹt qua một đạo lượng quang. "Nương, chúng ta nghèo không giấu, phú không dấu, làm cái gì qua ngày, rất quang minh chính đại, còn sợ người nói cái gì."

Nàng tầm mắt hơi hơi vừa nhắc, đảo qua cả phòng đèn đuốc sáng trưng, lại một lần nữa xoay đầu hướng ốc ngoại, tộc trưởng ngoài đại trạch, phía trên sân khấu kịch đang châm ngòi pháo hoa, bắn ra hình dạng hoa, đưa tới một mảnh tiếng hoan hô.

"Tiếp nói, hẳn nói cái gì, cùng chúng ta có quan hệ gì đâu." Nàng lăm bầm lâu bầu một câu, khoe miệng liền hiện cười yếu ớt.

Yến hội tàn thời điểm, rất nhiều người chào hỏi Tào thị, ngay cả những người trước kia chưa từng xuất hiện cũng nhìn các nàng, mỉm cười gật đầu ra hiệu, bởi vậy so với việc trước kia Tào thị mang Cổ Thập Bát nương rời khỏi nhà tộc trưởng rất muộn.

Đứng ở ngoài cổng chờ nương và muội muội, Cổ Hải một thân áo xanh ngọc và áo trắng phía trong lại một lần nữa thành tiêu điểm. Thiếu niên tuấn tú đứng thẳng người, vẫn nhả. "

"Thực là người dựa vào xiêm y mà dựa vào yên..." Có người thất thanh nói.

"Xem nhân gia khí phái, cửa hàng, nhân gia hứa là căn bản liền chướng mắt..." Cũng có người thấp giọng cười nói.

Quách thị sắc mặt cực kỳ khó coi, nhất là ánh mắt lạc tại vừa lúc đứng tại Cổ Hải bên cạnh thân thương nhi tử cổ lang, tại nhà ăn hảo uống hảo dưỡng, mặt lại không đẹp, ngược lại càng mập mạp, kiện quần áo cẩm bào lại bị căng đến mức biến hình "Người sao ăn nhiều thế" Quách thị chạy đến bên cạnh hắn, duỗi tay đánh hạ, thanh âm không tốt "Còn ở đây làm gì? Cha người và các các ca ca người đâu?"

Nàng mắt liếc thấy, Cổ Hải phù Tào thị, thấp giọng nói mời nàng lên xe, mẫu tử ba người nói cười mà đi, phía sau vú già gắt gao đi theo

"Ngồi xe cái gì! Cách xa mấy bước. Cho rằng chính mình nhiều hơn quý giá! Phì!" Quách thị thờ phỉ phỉ nói thảm một câu, thấy cổ lang liền muốn

đi."Nương, nương, có chuyện lớn, có chuyện lớn..." Cổ lang căn bản không chú ý nương tại nói cái gì, tay bắt lấy cánh tay nàng, sạ hô hô hô.

"Cái gì đại sự! Xem bộ dáng ngươi, có điểm nào giống khí thế đại gia công tử không?" Quách thị trợn mắt nhìn hấn trách mắng.

Lúc này ngồi trên xe, tào thị cũng nghe nhi tử nói câu này. Bà vú già phía trước lập xe, không nhanh không chậm vững vàng, CTBN bên cạnh Cổ Hải, một mặt nhìn pháo hoa nổ tung trên bầu trời, một mặt nghe ca ca nói chuyện "đại sự?" Nàng nhìn cổ hải, thiếu niên thân thương đầy mùi rượu, vội nhẩn lỗ mũi "ca ca, uống ít rượu " Cổ hải cười, kéo đuôi sam muội muội " Có một cốc thôi, dính mùi của người khác mà thôi"

"ngươi nói đại sự gì? Tào thị vén rèm hồi hấn, trên mặt hiện lên mấy phen kinh hoàng, Dựa vào thói quen trước kia của nàng, lần này đi, nàng tuyệt đối không ngồi xe, nhưng nghĩ đến sự việc mấy ngày trước, nàng có chút sợ hãi, muốn trốn đi, phàm có người nhìn thấy, nàng liền tìm đập, tai đồ, nếu bị người nói gì đó...nàng thế nào sống...

"Tam nãi nãi muốn đưa bé con thừa tự." Cổ Hải nói.

"Vây cũng phải, nàng còn trẻ như vậy..." Tào thị nghe vậy thở ra, trước mắt hiện lên hình dung phụ nhân. nàng buồn tẻ ngồi, nhìn qua phá lệ tịch mịch, còn không đến 30 tuổi a, cả đời này còn bộ dạng vô cùng... "ngươi đoán là ai?" Cổ Hải nói, ý vị thâm trường hướng CTBN hỏi. CTBN bị hấn nhìn, nảo bích lên một tiếng, "CỔ Ngư?" nàng thất thanh. Cổ hải khóa miệng khẽ mỉm cười

Đúng là cổ ngư, mấy chục năm qua tồn tại đề tài câu chuyện về thiếu niên đề tiện khắp các quan com, hậu trà, nay trở thành vai vế tối cao, con cái tam nãi nãi, ngày sau, ngày cả trường tộc gặp, cũng phải kêu hấn tiếng ca ca.. Đây không phải là chuyện rất tức cười sao?

"Đây quả thực quá hoang đường" Quách thị luống cuống ném bạch miều đang nằm bò trên đùi xuống "Không thể! Đó là tiện chủng"

Nàng trước giờ không đề mất tiện chủng này, về sau trở thành trưởng bối của nàng? "Cái gì tiện chủng?" Cổ Nhạc son rất không cao hứng, đó là con hấn "Ngươi nói chuyện chú ý một chút, đó là háo sự" Hấn tăng thêm ngữ khí nói, mặt hết sức vui mừng "đó là ai? Là tam nãi nãi! Cho làm con thừa tự tam nãi nãi, tam nãi nãi Hoàng thế anh!"

Quách thị hiển nhiên cũng nhận ra điểm mấu chốt này, nàng thờ phỉ phò ngồi xuống, bạch miều dưới ghế cọ cọ nhưng không dám nhảy tới "ngươi biết tam nãi nãi vì cái gì ở nhà được tôn sùng vậy? Ngươi biết vì cái gì tộc trưởng không dám đắc tội nàng? "Nàng là một quả phụ trẻ tuổi, tiền môn không mấy năm, vì cái gì địa vị còn cao hơn quả phụ thủ tiên bốn mươi, năm mươi năm? Cô nhạc son nói, thâm ý nhìn quách thị. Quách thị hé miệng không nói, nàng biết đồn đại bí mật truyền từ lâu, nhưng chưa được chứng thực, cũng không có cơ hội chứng thực.

"Biện Kinh Hoàng gia, chính là tể tướng tiền triều, là hoàng hậu vọng tộc, tuy rằng hiện nay triều phong quang không như trước kia, nhưng lạc đà gãy còn lớn hơn ngựa..." Cổ Nhạc Son cười tít mắt nói, "Nhà Bọn hấn bao nhiêu tiền đều không người biết..."

"Tam nãi nãi quả nhiên rất có tiền?" Quách thị tái nhẫn không được đứng lên, nắm chặt cổ tay áo khô khốc giọng nói hỏi.

Mỗi người đều nói tam nãi nãi rất có tiền, rất nhiều rất nhiều tiền, nhiều có khả năng mua xuống tất cả cổ gia gia tộc tất cả cửa hàng...

Tiền quả thực rất trọng yếu, cho nên cả tộc trưởng cũng không dám bạc đãi nàng, đây là thần tài. Cổ Nhạc son cười, về rầu không nói. "Hài tử chúng ta còn nhiều, bằng cái gì muốn cho cái tiện...tiểu tử đi?" Q

Quách thị chỉ cảm thấy cổ họng phát khô, thờ sâu nói.

"Ta thế nào biết, tam nãi nãi nói, tìm đại sư hưng thịnh tự xem, nhà này nhiều hài tử, chỉ có hấn thích hợp "

Cổ Nhạc Son nói, mặt thượng ngây ngất, hấn mới vừa đã nhẫn không được đi đặc ý xem đưa bé hai mắt, không xem không biết, này hài tử bộ dạng còn thực không sai, ăn, không mệt là nhi tử hấn Cổ Nhạc Son

"Vây cái.." Quách thị trì độn một chút, miễn cưỡng nghĩ đến na hài tử kêu cái gì, "Cổ Ngư, ta tổng là cảm thấy không hảo..."

Hài tử đó đến đây thế nào, trong lòng nàng rất minh bạch, một người như vậy kho được cái cơ hội lớn, khả chừng..." Sợ cái gì, chung quy hấn vẫn là nhi tử của ta" Cổ nhạc son hừ một tiếng, hài long cười. Đàn bà chung quy chỉ là đàn bà, cô quả không quen, con thừa tự tương lai không phải là tìm cái dựa vào, cho con làm thừa tự có gì, ai sinh chính là ai sinh, lần này, nhà hấn chính là phát đạt

"Còn không chính thức nói, " Cổ Nhạc Son chính mình cười một hồi, lại vội dặn bảo quách thị." Mấy ngày này ngươi chiếu cố tiểu tử tí mĩ một chút, dạy dỗ một chút, đừng để chân tay co cọng không lên được mặt bàn."

"Ta biết, còn chờ người nói" Quách thị liếc xéo hấn một cái, rốt cục an tâm ngồi xuống, lại nghĩ đến cái gì đứng mạnh lên "lão gia, người nói, kế tiếp tộc trưởng có phải là đến gia đình chúng ta..."

Mặt nàng phát ra tia sáng kỳ dị, ý nghĩ của nàng làm nàng hô hấp không thông, tộc trưởng a, trời ăh, nghĩ đến mọi người trong tộc đối với nàng cúi đầu cung kính, toan thân nàng liền ngửa

Cổ Nhạc son ho nhẹ, hiển nhiên hấn so với phụ nhân bình tĩnh hơn nhiều, "nói bừa cái gì vậy" mắt hấn tran đây ý cười "Đem sự kiện này làm cho tốt, không nên tiểu tâm, ngươi không biết, tộc khuyến khích tam nãi nãi kiếm người nhiều, ai không vì mình tính toán..."

"Ta biết" quách thị trừng mắt nhìn trưởng phụ, nàng biết sự việc này đầu cần chờ hấn dặn bảo. Nàng thờ phào một cái, những bức bối trong ngực suốt

đem qua giống như tan ra “ Lão gia, người không nhìn thấy, bộ dáng con người, ...” Nàng dựa vào ghế dựa, hí mắt, lão miêu thấy chủ nhân ra ám hiệu, lập tức không do dự nhảy tới, xoay xoay trên người chủ nhân, nằm xuống khò khè

Cổ nhạc son không để ý, chỉ thuận miệng “ ta nghĩ, trước mặt chúng ta cần kiểm chút mặt mũi, tránh thể hiện sắc mặt qua sự việc này” Quách thị hừ hừ nói “ một năm nay yến tiệc lớn nhỏ bảy tám lần, ta xem nàng được mấy tháng”

Năm mới qua, năm trước đã chấm dứt, bắt đầu hưu nhân, năm trước vội chết, năm sau rảnh rồi chết, cái này là quy củ

Bông tuyết tại mai viên bay bay, đem nơi đây nổi bật như trong tiên cảnh

“ người tới, ...” Hai nha đầu chạy vào phòng khách nói, chúng phụ nhân vây quanh bàn đánh bài nhất thời đứng lên, nhìn bên ngoài. Thấy hoa mai nở rộ, một kiện áo mũ màu đỏ rực – tào thị đang đi chậm rãi tới, trên đường lộ ra hoa mai màu vàng đan xen với lớp áo vải bông bên ngoài, sắc áo trắng phía bên trong “Nhìn ta liền nói lại đi thay quần áo “ một người đàn và lập tức vỗ tay, cười nói, đưa tay trước mặt những người khác “ Đưa tiền, đưa tiền, đồ thua phải đưa ah” Những phụ nhân khác cũng không nói tiếng nào, cam tâm tình nguyện móc hầu bao đưa ra mấy đồng bạc cho phụ nhân

“ Cảm ơn tiền lì xì của các người” nàng bốn cột nói. Phòng khách nhất thời tiếng cười vang lên, tào thị bên ngoài nghe đến, bước chân có chút chần chờ “ Nương, người vào bên trong ngồi một chút, ngồi chút còn về sớm đi” Cổ thập bát nương cầm cái ô sau lưng nàng chuyển ra nói

Nguyên là muốn cùng nữ nhi xem hoa mai... Tào thị có chút chần chờ, mà phòng khách chúng phụ nhân vừa nhìn thấy, lập tức gọi nàng “ đại muội tử, đại muội tử, tới đây, nơi này ấm áp” Gặp các nàng thân thiện, Tào thị rất bức bối lo “ Đi đi, nương đi nửa ngày, đi nghỉ chân đi” CTBN cười “ ta đi xem hoa mai cùng ca ca” “ người đừng chạy loạn, đừng đông lạnh, nhớ mang mũ, đừng ham chơi mắc lạnh ...” tào thị vội dẫn CTBN, nàng quay đầu cười, lao đảo đi vào bụi hoa mai

CTBN đi ra khỏi tầm mắt tào thị, bước chân chậm lại, tuyết mang hoa khí bên người tản ra, nàng mới thu hồi khuôn mặt nhợt nhạt tươi cười, khôi phục lại thần tình bình tĩnh

Ngắm hoa, cười vui, thủy chung nàng có chút xa lạ. Rừng mai chẳng chút có hứng thú, có thể nghe nhập thanh âm, hưng không thấy bóng người. Cổ Nương lại bị tam nãi nãi Hoàng Thế Anh cho làm con thừa tự, này cái tin tức đã xác nhận, toàn tộc đổ ồ vào chấn kinh trung.

Cổ Thập Bát Nương càng chấn kinh, vì nàng biết, một đời trước, căn bản không có phát sinh sự việc này. Sống lại, tuy rằng vận mệnh tựa hồ có thay đổi, như nàng học chế được, hơn nữa còn bán được, bởi vậy bị ngộ nhập là đồ đệ Lưu công, nàng tránh không nghĩ ngợi đến tiền, gia cảnh cũng thay đổi, ca ca đọc sách nghiêm túc, tiền đồ cũng có hi vọng, đó là ký ức chưa từng có phát sinh.

Trong sách có mây, kéo một sợi tóc cũng động đến cả người, vận mệnh của mình thay đổi, vô ý ảnh hưởng đến vận mệnh những người khác, hoặc giả đây cũng chính là vận mệnh được an bài? CTBN ngưng tụ thần tình, dừng chân lại, nghe tiếng cây gãy đứt đoạn. Cổ nương đời này sao lại tiến vào học đường mà hiện tại lại không tiến vào học đường? Cái khác biệt duy nhất chính là...

CTBN tập trung nghĩ, chẳng lẽ là bởi ca ca Cổ hải? Ngày đó cổ nương nói “ trong lời hắc nói, đối ca ca cực kỳ khinh thường, oán thù thật sâu, tựa hồ cảm thấy ca ca không xứng tiến vào học đường...” CTBN thì thảo tự nói “ Ca ca miêu tả, cổ lang nhiều lần châm chọc hắc, chọn các loại rắc rối, lời nói tỏ vẻ ghét bỏ vì cổ hải chiếm số học sinh trên học đường, theo mẫu thân nói, học đường đã phân định số người, nếu ca ca không học, thì số người kia sẽ tự nhiên thuộc về cổ nhạc son, như vậy...”

Nàng dừng bước lại, ngẩng đầu, tuyết rơi như cánh hoa phất qua gò má nàng, nhất thời như một mảnh thanh minh. Như vậy, một đời trước cổ nương chính là chiếm vị trí của ca ca trên học đường. Bây giờ cổ nương bị tam nãi nãi nhận, tiến học đường sẽ không có trở ngại, đây chính là vận mệnh đã an bài. CTBN thở ài một hơi, hít không khí một cái. Đây hết thảy là vận mệnh của ca ca không giống koeep trước, ghét học suy sút mới phát sinh cái này, cổ nương, có thể cùng tộc trưởng đã chết hư thế, chính là vì bọn hắn bị số phận đẩy về? Trở về số phận cũ sao? Ca ca ghét và bị đuổi khỏi học đường? Lời đồn vu cho danh dự của tào thị? Tào thị lấy cái chết chứng minh, ca ca đi báo thù và bị vào tù chết sao?

CTBN mặt hiện nồng đậm ý cười, đề dù xuống, không quản tuyết vây quanh mình. Thử tới đi, ta CTBN tuyệt không lùi bước, quản người là tài học kinh người hay là quý thần tương trợ

Một tiếng cười ngà ngà vang lên, đánh gãy suy nghĩ của CTBN. nàng gương mặt nhìn lại, phát hiện bất tri bất giác đến góc đông bắc Mai viên, nơi này có đầm nước nhỏ, dài đến tận núi đá Hồ Quảng, núi đá có một tiểu đình tứ giác viết “ tứ đình”

Lúc này nàng liền đứng tại dưới núi đá này, chân đạp xuống tầng băng, phía trên những hạt tuyết trắng bay tới những cánh mai vàng. Hai bóng người lưng la lụ lay bên rừng mai đang tới đây. CTBN được núi đá ngăn trở nên nàng có thể thấy rõ người, mà người tới lại không thấy nàng” Cổ Bảo tuyên: CTBN tròn to hai mắt, nhìn người càng đến gần, thần tình càng mị lên

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Thừa Nhận

"Ta không nghĩ tới ta có thể gặp lại các người, nương, ca ca, Mười Tám Nương không nghĩ tới còn có cơ hội gặp lại các người, mười năm rồi a mười năm rồi a, nương, ca ca, Mười Tám Nương mất đi các người đã muốn mười năm rồi a. . . ."

Tào thị cả người phát run, bước tới vài bước, ôm lấy Cổ Mười Tám Nương, lời nữ nhi nói nàng không có hoàn toàn nghe hiểu, nhưng nhìn thấy vẻ mặt sụp đổ kia của nữ nhi, như chìm quyền khóc thương tố cáo, nàng chỉ cảm thấy đau lòng kịch liệt, trong lòng một mớ hỗn độn, chỉ muốn khóc, lớn tiếng khóc ra.

Cổ Hải sắc mặt trắng bệch đứng ở một bên.

"Ta biết, ta biết việc này rất khó tin tưởng, chính ta đôi khi cũng không tin tưởng, ta cũng nghĩ từng đến đây là một con ác mộng mà thôi. . . ."

"Nương, người có biết ta vì cái gì mà chế được không? Nương, người không cảm thấy được kỳ quái sao? Ta trước kia chưa từng tiếp xúc qua được liệu, trong lúc đó lại đột nhiên có thể bào chế được liệu bán lấy tiền?"

"Ta nói là ta đọc qua sách, kỳ thật là lừa gạt người, nhà chúng ta, căn bản là không có sách nào liên quan đến được liệu. . . ."

"Nương, người có biết vì sao Chu chương quý lại thua trong tay Bành Nhất Châm không? Đó là bởi vì hắn dùng giả được tính kế ta cùng Bành Nhất Châm, mà ta nhận ra kia là giả được, ngược lại bị ta tính kế."

"Người có biết vì cái gì ta bị cho là Lưu Công đồ đệ không? Đó là bởi vì ta có được một quyển sách, quyển sách là chính đại được sư Lưu Công viết, mà quyển sách này cũng là do ta nhận ra giả được vị lão Trượng kia làm, thắng đến. . . ."

"Mà cái này cũng không phải chỉ cần đọc sách là có thể nhận ra, là bởi vì giả được này ta đã gặp qua. . . ."

"Nương, dòng chảy vận mệnh, còn gả ta cho Trầm An Lâm, mà Trầm gia có một hiệu thuốc bắc, ta từng kinh doanh vài năm, tất cả các kỹ thuật làm được liệu ta đều học được từ đó."

Lúc này Tào thị cùng Cổ Hải rút cuộc cũng nhận không được kinh ngạc,

Hai người không khỏi lão đảo một chút, Cổ Hải ngã ngồi ở ghế trên, mà tào thị trước mặt Cổ Mười Tám Nương đã ngã quỵ trên mặt đất.

Lời của Cổ Mười Tám Nương đối với họ mà nói, thật khó tiếp nhận đi.

Như thế nào sẽ có chuyện như vậy? Không có khả năng, không có khả năng. . . .

"Mười Tám Nương, người, người là đang nằm mơ." Cổ Hải lẩm bẩm nói.

Từ không nói quái lực loạn thần, nhưng lại có ngôn cử đầu ba thước hữu thần minh.

Việc này hoàn toàn vượt qua nhận thức của hai người, vượt qua khả năng tiếp thu của bọn họ.

"Mười Tám Nương cho tới bây giờ chưa từng rời khỏi các người, lần này đến Kiến Khang là ở một thời gian dài, hơn nữa cho tới bây giờ ta cũng không có cùng người của Trầm gia qua lại, có đúng hay không?"

Tào thị chân chờ một chút, đầu gật gù.

Đây là sự thật, đừng nói là Mười Tám Nương, chính là nàng trước nay cũng không cùng có Trầm gia giao thiệp, cũng chỉ biết tên của Trầm Tam lão gia mà thôi.

"Tốt lắm, ta hiện tại liền nói cho các người, Trầm Tam lão gia có bốn con trai bốn con gái. . . ."

"Thứ tư cả là Trầm An Phong, mười lăm tuổi chết vì bệnh, có một thê tử tên là Chu Từ Ngọc, không con nối dõi."

"Đích tử cả là Trầm An Lâm, năm nay mười tám tuổi. . . ."

"Thứ tư Trầm An Kha, năm nay mười lăm tuổi."

"Đích thứ tư Trầm An Đông, năm nay mười bốn tuổi."

"Trầm Tam lão gia cùng sở hữu hai phòng thê thất, vợ cả Triệu thị, cũng chính là mẹ đẻ của Trầm An Lâm, tiểu thiếp Triệu thị, cũng chính là di của Trầm An Lâm."

Nàng một câu một câu đều nói rõ ra hết, Tào thị cùng Cổ Hải mặt đầy khiếp sợ.

"Nương, ca ca, các người có thể đi hỏi thăm một chút, là biết ta nói đúng hay không." Cổ Mười Tám Nương cảm xúc dịu đi rất nhiều, "Đương nhiên, việc này chỉ cần có tâm đi hỏi thăm, có thể nghe được, nhưng là. . . ."

Nàng cười khổ một chút, "Nương, ta việc gì phải đi hỏi thăm chuyện nhà bọn họ?"

Tào thị cùng Cố Hải lúc này đã muốn nói không nên lời, bọn họ trong lòng cự tuyệt thừa nhận đây là sự thật, như thế nào sẽ có chuyện kỳ quái như vậy? Nhưng ngoài miệng nửa câu phản bác cũng nói không ra.

Tào thị đột nhiên nghĩ đến, một lần kia Cố Mười Tám Nương chủ động hỏi nàng chuyện hôn ước với Trầm gia, liên tưởng đến phản ứng kỳ quái của nữ nhi lúc ấy, tim của nàng đập càng kiệt liệt, có lẽ. Đây là thật sự.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Chương 88: Thừa Nhận (2)

Editor: Từ Hoán Vũ

"Mười Tám Nương, người nói người gả cho Trầm An Lâm, vì cái gì sẽ bị hưu?" Tào thị ấn ngực, mỗi phát run hỏi ra một câu này, "Hắn vì cái gì phải hưu người?"

Một nữ nhân bị hưu, vậy tương đương bị tuyên án tử hình, huống hồ dựa theo lời nữ nhi nói, nàng đã muốn không có nhà để về.

Cố Mười Tám Nương nước mắt liền chảy ra, nàng quỳ xuống ôm lấy Tào thị.

Đây là mẫu thân, đây là mẫu thân, nàng vừa mới nói nhiều như vậy, mẫu thân quan tâm nhất lại chính là hôn sự của nàng, nàng vì cái gì bị hưu, thứ quan tâm là nàng có được hay không.

Bị Cố Mười Tám Nương đột nhiên ôm lấy, Tào thị không có chút nào khó chịu, tuy rằng trong lòng nàng có chút quái lạ, dựa theo lời Cố Mười Tám Nương nói, hiện tại nữ nhi nàng ôm vào trong ngực đã là hai mươi ba tuổi ?

Hai mươi ba tuổi. Chính con bé một mình trợ trôi trải qua mười năm. Nhìn thấy mẫu thân chết, nhìn thấy ca ca lia đời.

Lại bị hưu khí.

Tào thị ôm lấy Cố Mười Tám Nương nhào vào trong ngực mình, hô một tiếng nữ nhi của ta số thật khổ bị liên tục khóc thất thanh.

Bóng đêm cắn nuốt một tia sáng cuối cùng, không gian bên trong lâm vào một mảnh u ám, bên ngoài vũ giả rất tĩnh ý, trong lúc này cũng không có lại đây quấy rầy.

Bên trong ba người ngồi tựa vào nhau, đã muốn thật lâu không ai nói chuyện.

"Ông trời cho ta một cơ hội nữa, một khắc kia ta tỉnh lại, ta liền thề, tuyệt không để vận mệnh kia lại tái diễn."

"Hết thấy đều là bởi vì trở lại Kiến Khanh, mới có thể gặp lại những người từng hại chúng ta. . . ."

"Cho nên ta mới kiên quyết không bán phòng ở, cho nên ta mới khuyên ca ca người nhất định phải đọc sách, ta đấu tranh, cũng thấy được hy vọng, nhưng là không nghĩ tới số mạng vẫn đến, chúng ta không thể không quay về Kiến Khang."

"Vận mệnh không nên ép chúng ta đi lại con đường đó, ta không muốn, ta sẽ đối kháng, một đời kia từ khi chúng ta sinh ra đến chết đều là nhẫn nhịn chịu đựng, chịu đựng người khác đũa bôn, chịu đựng người khác bêu xấu, chịu đựng, trừ bỏ cấp cho chúng ta càng thêm khuất nhục (áp bức và lăng nhục) còn lại chẳng được gì, cho nên, lúc này đây, ta tuyệt đối sẽ không sống trong chịu đựng, người khác ức hiếp ta, ta sẽ hoàn trả hắn hết những gì hắn đòi ta, ta sẽ hoàn trả lại hắn mười gấp!"

"Những thứ kia muốn hại chúng ta khi nhục chúng ta, chúng ta trốn đều trốn không nổi, vậy không tránh né, bọn họ hại ta, ta liền hại bọn họ, chính là số mệnh muốn chúng ta chết, ta cũng muốn chết cho thống khoái!"

"Những người muốn khi nhục chúng ta, đều phải trả cái giá lớn. Chu chương quý như thế, Cố Bảo Tuyên cũng là như thế. . . ."

Một đêm này, mẫu tử ba người ở trong phòng, ánh nến lu mờ cả đêm đều không tắt, bị phần thê lương trong lời nói của Cố Mười Tám Nương không ngừng quanh quẩn bên tai Cố Hải cùng Tào thị, làm cho bọn họ tâm kinh nhục khiêu (hải hùng khiếp vía) không thể chọn mất.

Thiên ngôn vạn ngữ cuối cùng đều trở thành tiếng thở dài của Tào thị.

Đến sáng sớm cũng không ai nhắc lại cuộc đàm thoại đêm qua, giống như sự tình chưa có phát sinh qua

Nhưng sự tình thật sự đã xảy ra, Tào thị so với lúc xưa càng thêm trầm mặt, tựa hồ qua một đêm liền già hơn mười tuổi, trong ánh mắt toàn là nồng đậm

mỗi một cùng ưu thương

Cố Mười Tám Nương biết chuyện này đối với nàng là chấn động quá lớn, không phải trong thời gian ngắn nói vài ba câu là có thể hóa giải, chỉ có thể từng chút một.

Nhưng biểu hiện của ca ca lại không giống với dự liệu của nàng.

Hôm nay trong thành hương khói rất linh thiêng là do Hưng Long Tự có đại hội dâng hương, đây là một sự kiện lớn không thể bỏ qua, trời chưa sáng trên đường đã náo nhiệt lên, người cưỡi ngựa người ngồi xe loạn thành một đoàn.

Cố Mười Tám Nương cùng Cố Hải đứng ở trước cửa, chờ đợi xe ngựa nhà mình tới.

Huynh muội hai người sóng vai mà đứng, Cố Hải thỉnh thoảng liếc mắt nhìn muội muội một cái.

Muội muội vẫn như ngày thường, cũng không có cái gì bất đồng, nhưng nếu nhìn kỹ ánh mắt của nàng, sẽ phát hiện chỗ sâu trong đôi mắt kia, càng sâu không thấy đáy u ám

"Ngươi thật sự hai mươi ba tuổi?" Hấn chợt thấp giọng nói.

"Qua năm hai mươi bốn..." Cố Mười Tám Nương nhìn ca ca, "Tùy rằng theo bối phận mà nói ta nên gọi ngươi là ca ca, nhưng kỳ thật hiện tại ta so với ngươi lớn tuổi hơn..."

Thần tình trên mặt của Cố Hải rất là cổ quái.

"Nhưng mà, ngươi đều là Mười Tám Nương đúng hay không?" Hấn lặng im một khắc nói.

Cố Mười Tám Nương nhìn thấy hấn cười, Cố Hải đưa tay vỗ vỗ đầu của nàng.

"Có chuyện gì nói với ca ca, không cần một mình..." Hấn trầm giọng nói, "Ngươi cũng nói, ngươi bây giờ còn có ca ca, về sau... Về sau cũng sẽ như thế, vĩnh viễn như thế, ca ca sẽ không để ngươi một mình..."

Cố Mười Tám Nương đôi mắt ửng đỏ, gục đầu xuống, dạ.

Nếu lời muội muội nói là thật sự, nàng thật sự đến từ mười năm sau, không biết mười năm đó đã xảy ra cái đại sự gì, trước tiên biết việc này có phải hay không thực thân kỳ... Tò mò lẫn át sợ hãi, Cố Hải rất muốn hỏi một chút.

Quay đầu, nhìn thấy muội muội trầm mặt, những lời kia rốt cục lại nuốt trở vào.

Mặc kệ mười năm đó đã xảy ra cái đại sự gì, nhưng đối với muội muội mà nói, mười năm đó cũng không phải cái kỷ ức tốt đẹp gì, thật sâu trong lòng nàng là ngày đêm tra tấn, hỏi một lần nàng sẽ muốn một lần, nghĩ muốn một lần liền giống như hủ cốt phế hồn(cái này không rõ lắm, hình như là: xương mục nát, linh hồn bị cắn nuốt) đi?

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Chương 87: Xuất thủ

edit: thanhhuong

Chăm chú nhìn, Cố Bảo Tuyền đã đến gần, gương mặt cực già tạo được bảo dưỡng đang tran cảm giác say, thân thể béo phì cơ hồ ý lại thị nữ mười bảy mười tám tuổi, tay hấn đang từ dưới nách nha hoàn kia duỗi vào xiêm y. “Lão gia...trở về đi...” thanh âm nha hoàn xinh đẹp mặt trắng bệch đến phát run, nhất là lệ quang trong suốt, nhưng lại không dám duỗi tay ngăn cản một chút chỉ run giọng nói

"Trở về làm gì, nơi này tối hảo.... Ngoan Bảo nhi... Nghe lão gia lời nói...." Cố Bảo Tuyền mắt tràn đầy dâm tục, mùi rượu phun bên tai nha hoàn,da thịt thiếu nữ lập tức hiển hiện nhất tầng phấn hồng.

Nhìn tầng phấn hồng này Cố Bảo Tuyền cực kỳ hưng phấn, trương miệng liền tại cổ nha hoàn cắn đi xuống.

Nha hoàn kêu lên một tiếng sợ hãi , không kiên nhẫn , đẩy cố bảo tuyền đang say ngà ngà long tran đầy tình dục . Cố bảo tuyền đột nhiên mất chỗ dựa vào, cả người ngã nhào trên đất, đập vào những viên đá, không khỏi hô to gọi nhỏ

"Lão gia.. Lão gia.... Nô ti đi kêu ngươi nâng nhuyễn kiệu tới..." Nha hoàn thừa cơ nói, lại không chờ Cố Bảo Tuyền lên tiếng, nhấc chân nghiêng ngã lao đảo chạy."Tiểu đề từ, trở lại cho ta... Chao ôi..." Cố Bảo Tuyền gọi mấy thanh âm, tiểu nha hoàn lại chạy càng nhanh, đảo mắt liền không còn bóng

dáng

“Này tiểu nha hoàn...xem ta về thế nào thu thập người...” Cố Bảo tuyên chửi mắng trách móc, định đứng lên, nhưng đầu đau quá, cả người mơ mơ màng màng, nghĩ đến thiếu nữ với bộ ngực sữa đầy đặn...” “Xem lão gia về thế nào thu thập người...” Hân cười hắc hắc, tay béo phì trên mặt tuyết đọng trào vài vãi, miệng lầu bầu không biết nói gì, lung la lung lay nhất thời, cả người không chịu được, rờ ràng nằm ngửa trên mặt đất, mê mẩn từng từng không biết trải qua bao lâu, cảm thấy có người đi lại. "Ngoan Bảo nhi, chính là trở về, khoải tới, lão gia nghĩ chết người... A...."

Cố bảo tuyên vừa mở mắt, một mặt dơ tay quào loạn trước mặt, cảm thấy trước mắt tối om. Liền cảm thấy lạnh buốt một vật đập trên mặt làm hân tỉnh rượu một nửa, miệng liền cất tiếng gọi, vừa mở miệng, một vật thể lạ trơn tuột chui thẳng vào miệng

Cố bảo tuyên hoảng hốt, duỗi tay lung tung trên mặt đất, nhỏ phù phù, phát ra những tiếng kêu ngọt ngọt “ cái gì đây” cố bảo tuyên nhìn, liền thấy mặt, miệng đầy nóng hừng hực lên, đau đơn như thiêu như đốt lan tràn, hân cảm thấy chính mình không thể phát ra thanh âm, khan khan quái dị, tiếng gào cất qua rừng mai an tĩnh

Tin tức truyền tới, tộc trưởng cố trường xuân đang ngồi tại thiếu địa long ngủ gật, bởi vì đau hiểu phụ thân không thể thỉnh gánh hát, tết năm nay có vẻ nhàm chán, Phu nhân hân ngồi một bên xem tiểu nha đầu đầm chân, một mặt nói liên mien vài việc vặt...” ba ngày một tiểu yến, năm ngày một đại yến, nhiều xiên y bất đồng, ngay cả áo khóa cũng đổi dạng...” Híp mắt, Cố trường xuân thấy hơi phiền lòng “phụ nhân các người, có một sự kiện mà chú ý quá “ “nàng không phải mấy bộ quần áo thôi” tộc trưởng phu nhân rất không tán đồng, nhìn trượng phu một chút “ người đừng coi thường mấy bộ quần áo, trong đó ý vị rất lớn đấy...” “nghe, có thể có bao nhiêu?” cố trường hải không chút dè dặt, nhìn tay của mình > tộc trưởng phu nhân mới nói chuyện liền nghe bên ngoài ầm ầm, có khóc có gọi, này sắp sang năm sao lại ầm ĩ thế, nàng nhất thời sầm mặt “phu nhân, phu nhân, lão gia,...không tốt...” Một người bà tử hoảng loạn xông tới hô. Cố trường xuân khụ khụ một tiếng, bà tử giật mình vội dập đầu xin lỗi.

“Có việc gì” tộc trưởng phu nhân hỏi “bảo tuyên lão gia không tốt...” Bà tử sắc mặt lúc đỏ lúc trắng rất quái dị. Cố trường xuân nghe vậy cũng giật nảy mình, vội vàng hỏi “Nói bậy, bảo tuyên mới cùng ta uống rượu, lại kêu gào muốn đi thờ cúng mai, nơi nào không hảo” “hồng, thực tình,..” bà tử khoa tay múa chân” còn có miệng, cô họng cũng..đại phu đã tới, xem người, chỉ nói không hảo...” Lần này cố trường xuân cùng phu nhân đứng lên, về mặt chán kinh

“đi, đi xem cem” hai người cùng bà tử bần bịu ra môn. Vợ chồng cố trường xuân tới, đại phu đã xem xong rồi, đang tả Phụng thuốc. Trong phòng khách nhỏ đầy ắp người, phụ nhân đứng bên ngoài và các nam nhân đứng ở phía trong phòng. Gian phòng truyền tiếng cố bảo tuyên khan khan kêu. “tới cùng là thế nào?” cố trường xuân đến gần trong phòng, phu nhân cố bảo tuyên cùng mấy người thiếp thất vây quanh khóc, rồi thành một nùi” lão gia” đại phu cùng hân quen biết, vội vàng nói “ là trúng độc cóc” “ độc cóc”

" Cố Trường Xuân ngẩn người, hân tuy rằng không quá rõ ràng độc cóc là thế nào, nhưng là biết bây giờ lúc này, có thường không dễ dàng thấy.” “ như thế nào lại trúng độc cóc?” hân trầm mặt quát hỏi, ánh mắt đảo quanh gian phòng cố bảo tuyên. Cố phu nhân khóc đứng lên một cước đá vào nha hoàn đang run lẩy bẩy trong tay vú già, bay vào trong phòng

“hân trúng, là do tiểu đề tử này làm ra” nàng khóc ròng nói liền có hai ba tiểu thiếp nhào lên đánh tiểu nha đầu. Tiểu nha đầu ôm đầu khóc gọi oan uổng, gian phòng rối thành một nùi

Cầm môn nói cho rõ “ Cố Trường Xuân trầm giọng quát. Bên ngoài phụ nhân chen nhau đứng nghe, dựng thẳng tai nghe bên trong nói chuyện

Nghe thấy Tiểu nha đầu khóc sụt sùi nói lão gia muốn mang ta đi ngủ, mọi người đều thấp giọng cười lên “sau đó ,sau đó” đứng xa nghe không rõ, khều phía trước nhỏ giọng hỏi “sau tự nhiên là vay màu lụa hạ, làm quý cũng phong lưu...: phía trước quay đầu cười nhẹ “ai nha, hảo hảo nói” người chụp nằng “nha đầu nói mình sợ hãi chạy, nghĩ đi tìm người nâng lão gia, kết cục là quay về gặp lão gia dạng này...” người cười nhẹ nói

Không noi thì thôi, mọi người đều không hài lòng, còn muốn hỏi tiếp, trong phòng đã tan, mấy người buồn rười rượi đưa đại phu ra

“mặt là vì dây dưa lâu một chút, thứ hai là lượng độc cóc cực kỳ lớn, trước uống thuốc, dùng tử thảo rửa mặt, bắt quá mất phải...” đại phu lắc đầu, thờ dãi, còn lại không có nói, nhưng mọi người đều minh bạch, con cháu cố bảo tuyên nhất thời sắc mặt khó xem

“Ky quái, mùa đông sao con cóc lại có nước? thật hiếm lạ...” đại phu rung đùi đắc ý nhìn Tào thị, về mặt không thay đổi

Tào thị giật mình, sắc mặt tức thì trắng bệch. Ngay sau đó cổ kiệu nhỏ nâng cố bảo tuyên đi, sự việc xảy ra khiến yến hội không thể tiếp tục nữa, mọi người tự động giải tán

“tứ phu nhân” có người vỗ vai tào thị, ân cần hỏi han. Thân hình tào thị hơi run đột nhiên lấy lại tinh thần, tựa hồ như thấy cái gì đó kinh hách, vội vàng lui về sau mấy bộ. “ người thế nào?” trước mặt một phụ nhân ân cần hỏi han, tran đầy lo lắng. “ không sao” tào thị giọng cường nói, một mặt vỗ ngực “ thế nào phát sinh sự việc này, sao trong vườn lại có con cóc?...” phụ nhân nghe vậy cười, cầm tay nàng đi ra ngoài, một mặt cười nói “ta cũng không biết. con cóc? Con cóc là cái gì? Tứ phu nhân có gặp qua không? “tào thị không tập trung đột nhiên bị hỏi, tâm muốn nhảy ra ngoài.

“không, không, ta chưa gặp qua” mặt nàng trắng bệch vội vàng nói. Người chính là bị dọa hồng...” phụ nhân nhìn nàng phản ứng, cười nham nhò, lúc này đi ra ngoài viện, thấy một cố thiếu nữ và công tử đi vào, liền vỗ vỗ tay tào thị “tiểu thư và thiếu gia của người đã tới”

“Nương” cố thập bát nương và cố hải đang tới đây, trước đối với phụ nhân thì lễ vấn an, nhìn nàng cười, rồi vội vàng một trái một phải bên tào thị, nhìn nàng thần sắc không đổi, vội ân cần hỏi han, “ thế nào?” tào thị giương mắt ngơ ngẩn nhìn cố thập bát nương, cố thập bát nương nhìn nàng cười, tựa hồ có chút không đúng “khăn tay người đâu?” tào thị nhìn nữ nhi hỏi

“ta không để ý làm gì, liền thả ở nhà, lại đổi mới...” cố thập bát nương cười nói, một mặt từ phần eo lôi ra khăn điều màu lam quơ quơ. “ người còn

đôi giày...” tào thị cúi đầu, thanh âm có chút run nói. Cố thập bát nương không nói chuyện, nhìn đôi giày thêu hoa lộ ra do đi lại. ““ nga, muội muội giẫm tuyết, làm giày ướt đẫm, cho nên ta đưa nàng trở về...”” Cố Hải có chút không hiểu, không biết nương hỏi cái này làm gì, vội trả lời. Hắn còn nói chưa dứt lời liền bị Tào thị nhìn một cái, ánh mắt lại thẳng tắp hướng Cố thập bát nương, làn môi run run không ngừng

Cố Thập Bát nương xem mẫu thân, thần sắc nặng trĩu.

Người đi qua nhìn thấy, tầm mắt đều hiếu kỳ, tào thị lấy lại tinh thần, tuy rằng sắc mặt vẫn trắng bệch như trước nhưng đôi tay kéo nữ nhi và nhi tử, bước nhanh đi. Cố hải muốn hỏi có phải cố bảo tuyền phát sinh sự kiện gì có liên quan không, nhưng cảm thấy không khí tựa hồ không đúng, liền biết điều không nói chuyện. Cả nhà một đường tiến vào nhà, vú già tiếp ba cái áo khoác, chuyển vào gần bếp lò ấm áp

“ các người đi làm điểm tâm, ăn ở trong sảnh” tào thị phân phó. Vú già theo tiếng rời đi, cửa bị kéo lại

"Nương." Cố Thập Bát nương đi tiến lên một bước, nhẹ giọng kêu."Quý xuống" Tào thị mạnh xoay người, chỉ Cố Thập Bát nương quát.

Nàng hai mắt đỏ lên, toàn thân phát run. Cố Hải giật nảy mình, "Nương, ra cái gì sự?" Tào thị không

có lý hội hắn, mà là nhìn chằm chằm Cố Thập Bát nương. Cố Thập Bát nương theo lời quý xuống, Cố Hải muốn nói lại thôi, thần sắc nôn nóng.

"Người nói, có phải là người làm?" Tào thị thanh âm khô khốc, run rẩy hỏi ra một câu này. "Vâng." Cố Thập Bát nương ngẩng đầu, thần sắc hờ hững. Quả nhiên vẫn là không có dấu điểm mẫu thân, người khác có thể phát hiện hay không? Cố thập bát nương đầu óc nhanh chóng chuyển động, lại một lần nữa đem những chuyện đã trải qua để một bên, nảy nẩy là Cố bảo tuyền là súc sinh có tâm xấu xa, mọi người đều không thích, hơn nữa bên cạnh khả năng những người được phân phó đến, không chỉ không dăm tởm quấy rầy, người lại còn phòng người khác xông tới, bởi vậy, lúc làm bốn phía không có người khác mà chính mình làm việc tiểu nhân, hơn nữa, cố bảo tuyền say mơ hồ, cũng không có khả năng nhìn thấy mình. Nàng có thể tin tưởng sự kiện này không có bất kỳ vết tích nào làm người ta có thể phán đoán nàng làm. Nương có thể phán đoán được, bởi vì nghĩ đến độc cóc chẳng? Tập hợp những người có thể tức thì chế được độc cóc, chỉ có mình đi, người khác không biết nhưng Tào thị hết sức rõ ràng, nàng cũng đã thấy tận mắt.

Kèm với tiếng thất thanh của nàng, tào thị run rẩy cả người, lao đảo lui về phía sau, ngã ngồi trên ghế

Cố Hải kinh hãi, vội tiến lên phủ nàng, nôn nóng hỏi thăm. "Người thế nhưng.. Người thế nhưng đi hại nhân...." Tào thị nắm lồng ngực gian nan nói ra này câu nói, lệ như suối trào.

Xác thực nói, là giết người, nàng biết, Cố Thập Bát nương cũng biết, con cóc có độc, mới vừa na đại phu nói, có thể muốn chết người. Trời a, nàng dường như nữ nhi như thế nào a?

"Không hại chết, " Cố Thập Bát nương thanh âm mang mấy phân tiếc nuối.

"Người này cái.. Đây cái.. Bắt tài nữ" Tào thị khó thở công tâm, mạnh đứng lên, run rẩy ngón tay nàng, mắt đen lại, lại ngồi xuống.

"Nương." Cố Hải rung nàng cánh tay, "Tới cùng thế nào?" Tào thị vẫn là không có trả lời, nàng ngoảnh nhìn trước mắt quý nữ nhi, thần sắc như thể thân nhiên, mất trung thể nhưng còn mang tiểu ý, ánh mắt đã từng thanh tú dịu dàng, nay ngưng kết nồng đậm lệ khí, bờ môi tiểu ý, làm người không khỏi tỏa ra khí lạnh. Đây là nữ nhi của nàng? Đã từng tùy ý nói giết người, cho tới bây giờ quả thật động thủ, nàng, nàng thế nào làm được ra? Đây là người, là nhân mệnh a.

"Ta đánh chết người này tên súc sinh...." Tào thị chỉ cảm thấy khí huyết dâng lên, nàng nắm lò sưởi tay muốn đập xuống.

"Nương đừng mà" Cố Hải kinh hãi, duỗi tay khẽ ngăn. bụi lò sưởi trong tay Cố Hải bay ra, sát vào trần Cố Thập Bát nương bay qua."Nương." Cố Hải bùm quý xuống, ôm Tào thị đầu, "Nương, muội muội thế nào, người ngàn vạn người giận, muội muội còn nhỏ, có cái gì không đúng, người giáo nàng, nể nàng, chỉ là đừng đánh nàng, muội muội thân thể yếu đuối, lại làm lụng vất vả như thế, nàng.. Nàng kinh không được đánh, người muốn đánh, liền đánh ta đi...."

Cố Hải nói, nghĩ đến muội muội mấy ngày nay vất vả, nghĩ tới bầu trời biến hóa, lên tiếng khóc lớn lên. Cố Thập Bát nương thẳng tắp quý nước mắt chậm rãi chảy ra, mắt giống như sung huyết vậy đỏ bừng lên.

"Đừng, là ta làm, ta đào ra con cóc, là ta xao ra thiêm tô, là ta nện ở trên mặt tên súc sinh kia, chỉ đáng tiếc quá vội vàng, thiêm tô ra vẫn là quá thiếu, không có lấy mệnh hắn" Nàng ngẩng đầu, chậm rãi nói.

Cố Hải đành chỉ khóc, kinh ngạc quay đầu xem muội muội. "Người là nói, hôm nay..... Là người..." Hắn không thể tin tưởng vẫn hỏi.

"Là ta." Cố Thập Bát nương thân nhiên nói. "Vì cái gì?" Cố Hải cả kinh nói. Hắn nghĩ đến mới xuất hiện ở trước mắt mình muội muội, dưới chân dính đầy bùn y, khăn tay dính bùn, lộ ra tươi đẹp khuôn mặt tươi tắn. Ca ca, bởi ta về nhà thay đồ đi, nàng nói như thể nhẹ nhàng tùy ý, thần tình vui mừng, ai có thể nghĩ đến, một khắc nàng vừa mới giết người. tâm trí này là thế nào? mới làm được như thế, giết người đoạt mệnh vẫn có thể cười. Muội muội hắn, liền nhìn đến giết gà đều có thể khóc buổi sáng...

Cố Thập Bát nương xem hướng Tào thị, "Bởi vì hắn không chết, chính là chúng ta chết."

"Người nói mê sảng cái gì " Cố Hải nói. Mà Tào thị cũng cả kinh, nàng nghĩ đến cái gì, không khỏi nắm chặt cổ áo, xem nữ nhi, "Người... Người ngày đó thấy..." Cố Hải nghe lại kinh ngạc quay đầu xem Tào thị. Cố Thập Bát nương nhắm mắt lại, nước mắt rất mạnh mà rơi, nàng không chỉ thấy ngày đó, nàng còn thấy về sau....

"Thập bát nương, " Tào thị thanh âm mang mọi mệt, "Nương biết, người là vì nương.... Chính là hải tử, người có biết người như vậy làm hại chính người, người có cái gì bất trắc, nương còn sống có cái gì ý nghĩa, nương còn sống thế nào.... Người biết hay không, người như vậy làm bao nhiêu lỗi lầm bao nhiêu qua loa, người biết hay không, có nhiều nguy hiểm...."

Tào thị nói che mặt khóc rống, "Đều là nương không tốt, đều là nương hạ tiện...." "Nương" Cố Thập Bát nương mạnh mẽ, đánh gãy lời nói của Tào thị, hai mắt đỏ bừng, quỳ đi lên trước mấy bước, "Không cho người nói mình như vậy, không cho người nói như vậy! Người nói không sai, là bọn hán đáng chết, bọn hán đáng chết ! Ai muốn hại người, ta liền muốn bọn hán đi chết! Ai hại chúng ta, bọn hán đáng chết!" Nàng nhìn hướng Tào thị lại nhìn hướng Cố Hải, tâm trung kịch liệt giãy dụa.

"Ca ca, " nàng trầm giọng nói, "Người không phải đã hỏi ta, trong con ác mộng, chúng ta chết như thế nào? “ hiện tại ta nói cho người, hơn nữa còn báo cho người biết, đó không phải là mộng, đó là hiện thực chân thực” Nàng đột nhiên nhắc lại sự kiện này, tào thị và cố hải nhìn nhau, mắt tràn đầy lo lắng. Bọn hán cho rằng nàng đã quên sự kiện này. Cố hải nghĩ cần nói chuyện, cố thập bát nương nâng tay, ngăn hẳn “ ờ trong mộng, nương chính là bị cố bảo tuyềnnhục nhĩ. Vì để chứng minh thanh bạch, bảo trụ danh dự hai chúng ta, người tự sát bỏ mình...” ca ca, người vì nương báo thù, xông vào nhà cố bảo tuyền, bị vu oan giết nha hoàn, đưa đến quan phủ, nhận hết khổ hình, bệnh tật quần thân, sau đó, chết thảm trong ngực ta...” Ta sống một mình, ba năm sau gả cho thẩm gia, bảy năm sau bị hưu, tự sát tại cửa thẩm gia...”

Nàng từng câu , từng câu nói tới, nước mắt chảy không ngừng. “ nương, chúng ta sẽ chết hết, hết thầy, hết thầy đều do cố bảo tuyền...” tào thị cùng cố hải bị lời nói của nàng làm chấn kinh, tuy chỉ ít ỏi mấy câu, nhưng cố thập bát nương giọng điệu giống như tảng đá lớn , làm bọn họ cơ hồ thở gấp

"Thập bát nương, này, đây đều là mộng..." Tào thị ấn lồng ngực, sắc mặt trắng bệch nói. "Không, đây không phải mộng." Cố Thập Bát nương ngẩng đầu nhìn nàng, hai mắt đỏ đậm, lệ như máu tươi, "Đây là vận mệnh, đây là vận mệnh đã từng phát sinh, là kinh nghiệm mà nữ nhi từng nhận...."

"Nương, ta không phải thập bát nương." Tào thị cùng Cố Hải thần sắc kinh ngạc cực kỳ, nhìn thập bát nương giống như điên. Cố Thập Bát nương nhìn bọn hán phản ứng, đây cũng ở trong dự liệu của nàng.

"Xác thực nói, ta là mười năm sau của Thập Bát nương, cũng là nói, kỳ thật ta hiện tại không phải mười ba tuổi, thời điểm ta chết, đã hai mươi ba tuổi...." Nàng nói, sau câu nói, thần tình buồn bã, "Ta vốn cho là ta chết, cũng chết, không nghĩ đến mờ mắt, thế nhưng thấy nương, thấy ca ca, không nghĩ đến, ta trở lại mười năm trước, nương...."

Nói tới đây Cố Thập Bát nương che mặt phục xuống đất khóc lớn...

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Chương 88: Thừa Nhận (3/3)

Editor: Từ Hoán Vũ

Beta: Nalbie Nguyễn

Hung Long Tự người đến người đi, hương khói vẫn vút.

Tào thị so với trước kia càng thành kính, từ trước điện vẫn một mực bái tới hậu điện.

Một bên Cố Mười Tám Nương cùng Cố Hải cũng đi theo quỳ xuống đất dập đầu.

Cố Mười Tám Nương ngẩng đầu, nhìn thấy trên bảo điện phật gia hoặc đoàn chính từ bi hoặc hung thần ác sát nhìn chúng sinh.

Phật tổ thật sự phù hộ cho các nàng sao? Một đời kia nàng cùng tất cả phụ nhân giống nhau, tin tưởng lệ thuộc vào cửa Phật Gia, mỗi ngày dâng hương hàng tháng *cung du*(cung nhiều), nhưng kết quả lại như thế nào?

Có lẽ trên đời này người cần phù hộ nhiều lắm, thần phật hết sức bận rộn, muốn việc tốt đến chung quy vẫn là dựa vào chính mình, chỉ có chính mình trở nên cường đại, mới có thể đủ sức chống lại vận mệnh.

Một tiếng *phật niệm*(a-di-đà-phật) khẽ tụng, lúc này đây tuyên cáo cho các nàng quỳ lạy chấm dứt.

Cố Hải đưa tay đỡ hai người các nàng đứng dậy, Cố Mười Tám Nương liếc mắt nhìn vú già bên cạnh, vú già lĩnh hội, dâng hương rắc tiền.

Bốn khối bạc kia bay ra ngoài làm cho sư phó ánh mắt sáng rõ, tiếng chuông cầu nguyện phá lệ vang lên.

Cũng dẫn tới sau lưng những người trong tộc cùng những người khác kinh ngạc nhìn chăm chú.

Đối với loại nhìn chăm chú này Cổ Mười Tám Nương một chút cũng không thêm đề ý, *huyền phú cao điệu*(từ này không hiểu, ai biết thì giúp dùm ta "炫富高调"), vậy thì như thế nào? Một đời kia các nàng vì cuối đầu mà chết, lúc này đây nàng càng muốn tùy ý tung bay, kết quả còn có thể so với chết càng đáng sợ hơn sao?

Huống chi hiện tại, muốn các nàng chết chỉ sợ không dễ dàng như vậy

"Phật tổ phù hộ, phù hộ nữ nhi của ta." Tào thị nghe chuông cầu phúc vang lên liền lâm bầm, lại một lần nữa thành kính chấp tay cầu khẩn. . . , có giọt lệ nhỏ xuống ở lòng bàn tay nàng.

Phật tổ phù hộ nữ nhi của nàng không nên rơi vào tâm ma tà đạo, Phật tổ phù hộ các nàng vượt qua gian khổ, Phật tổ phù hộ.

Nhìn thấy mẫu tử ba người rời khỏi đại điện, đám người Cổ gia còn lại không khỏi to nhỏ nói chuyện với nhau.

"Chẳng lẽ nhà bọn họ thật sự phát tài?" Cổ Tích Nhân thu hồi ánh mắt theo trên người mẫu tử kia , thì thào tự hỏi, "Như thế nào có thể?"

Còn có ai so với nàng hiểu biết rõ người một nhà này, đây là không có khả năng, hay là thật sự đúng như người ta phỏng đoán, lúc còn sống lão tộc trưởng bảo lưu trong nhà bọn họ rất nhiều trân bảo?

"Tịch Nhân, Tịch Nhân." Bọn tỷ muội cùng tuổi gọi nàng, "Chúng ta đi rút thăm."

Rút thăm, tuyệt đối là hạng mục không thể thiếu, vận mệnh chưa biết luôn làm cho người ta tò mò.

Cổ Tích Nhân lập tức bỏ lại ý niệm trong đầu, hòa vào đám tỷ muội, cười hi hi hướng chỗ rút thăm mà đi, nhóm phụ nhân thì bảo trì trang trọng chậm rãi ở phía sau bước theo.

"Hôm nay Liễu Nhiên đại sư sẽ lại phê mệnh đi."

Ở giữa những người khác dạo bước bàn tán.

Chủ trì Liễu Nhiên đại sư, nghe nói biết quá khứ vị lai.

"Đương nhiên rồi a, bất quá, sẽ tới lượt chúng ta sao." Có người ê ẩm nói.

Có thể làm cho Liễu Nhiên đại sư tự mình phê mệnh, hàng năm có thể có mấy người.

"Chúng ta vẫn là đi rút thăm đi, đều là Phật tổ một dạng." Có người đề nghị.

Này đề nghị được rất nhiều người đích đồng tình, trong đó đa số là nữ nhân rồi tới các phụ nhân đã có chồng.

"Tứ phu nhân, cùng đi đi." Tào thị hiện giờ rất được hoan nghênh, tự nhiên được đến mời.

Quách thị trong đám người liền hừ một tiếng, quay đầu sang một bên, trong tay áo xiết chặt lại, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của các vị phu nhân chào hỏi Tào thị, nghĩ ngày xưa nàng bộ dáng cuối đầu sợ hãi đi theo phía sau mình, hận đến nổi nghiến nát răng.

Thật sự là *mặc danh kỳ diệu*(quái lạ), không phải là vài món xiêm y thôi ư, hừ, chờ thêm năm nữa lại xem, những món xiêm y khẳng định muốn đưa đến hiệu cảm đồ đi, đến lúc đó, xem nàng còn tư cách gì kiến nhân.

Mọi người nói chuyện, phía đằng trước Tam nãi nãi Hoàng Thế Anh dừng chân, một cái tiểu tăng cung kính cùng nàng nói nói mấy câu.

Hoàng Thế Anh quay đầu lại đối nha hoàn nói chuyện, nha hoàn khom người lĩnh mệnh mà đi, không bao lâu, mang theo một cái tuần mỹ thiếu niên lại đây.

Kia thiếu niên kim quan bó buộc tóc, áo lông bào tím, phiêu nhiên tới, hướng Hoàng Thế Anh khom người thi lễ.

"Mẫu thân." Hần nhẹ giọng kêu.

Hoàng Thế Anh gật đầu, cái ngày tết này hợp tộc đại sự một trong những nhân vật chính rốt cục lộ diện .

Tục nhận làm *con thừa tự*(con kế thừa, chỗ này ám chỉ con nuôi) tiến hành rất bề bộn, nếu không phải trên gia phả thật sự có tên, mọi người thậm chí còn hoài nghi việc này bất quá chỉ là một tin đồn mà thôi, nói đến cái kia Cổ Ngư đúng phải đại vận, mọi người phát hiện thế nhưng đều không có ấn tượng.

Tiểu hài tử lai lịch như vậy, mặt khác này con vỢ lẽ khúm núm sợ hãi.

Ai cũng không dự đoán được cái kia từng là thiếu niên bị toàn tộc xem thành trò hề, lấy loại này giống như như tư thái trích tiên hạ phàm xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người.

"Liễu Nhiên đại sư cấp cho ngươi phê mệnh, chúng ta đi thôi." Hoàng Thế Anh nhìn thấy hần âm đạm cười nói.

"Dạ" Cổ Ngự cúi đầu nói, một bước dừng chân, đợi Hoàng Thế Anh cất bước, mới theo sau.

Thẳng đến khi mẫu tử người nọ rời xa tầm mắt, mọi người mới lấy lại tinh thần.

"Trời ơi, hần quá đập troai đi. . . ." Các thiếu nữ mấp máy khoé miệng, như trước đắm chìm tại nơi thiếu niên mang đến khiếp sợ, trên mặt đỏ ửng từ từ tàn đi.

"Tịch Nhân Tịch Nhân. . . ." Các thiếu nữ dùng tay lay lay Cổ Tịch Nhân, giống như chim hoàng oanh háo hức kêu to, "Hần là ca ca người? Hần chính là ca ca người Cổ Ngự? Trời ơi, nguyên lai ca ca này của người bộ dáng đẹp như vậy, người như thế nào cho tới bây giờ không nói cho chúng ta? Người thế nhưng đem giấu đi không nói cho chúng ta biết."

Cổ Tịch Nhân bị các thiếu nữ vây quanh, trên khuôn mặt kiêu mị nhỏ nhắn tràn đầy kinh ngạc, cái môi anh đào nhỏ nhắn hơi giương giương.

Mới vừa rồi liếc mắt một cái liền làm cho nàng rung động, không phải là người khác, thậm chí nói, biến đổi kinh khủng.

Mà lúc này Quách thị tuy rằng so với đám nữ nhân muốn trầm ổn hơn nhiều, nhưng khiếp sợ trong mắt cũng không chút nào che dấu được.

Nhìn thiếu niên nọ hộ tống Tam nãi nãi chậm rãi mà đi, nhìn lại bên kia ba người mẫu tử Tào thị lạnh nhạt đứng thẳng, lòng của nàng không khỏi một trận co rút mạnh.

Có một số người biến hóa không chỉ bởi vì một vài món xiêm y.

~ HẾT CHƯƠNG 88: THỪA NHẬN ~

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Chương 90: Thay đổi vận mệnh

Edit: thanhhuong

Là hần?

Cổ Hải chỉ cảm thấy tâm nhảy dòn dập, muốn nhìn rõ ràng, rồi lại có hàng loạt người ulla vào Phật điện, đem hần chen đến một bên, tầm mắt càng bị che.

Muội muội nói, thành thân bảy năm, chung sống cũng bất quá hai năm, tuy là cùng ở trong một cái sân, gặp mặt lại cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

muội muội hần không cha không mẹ, không huynh đệ thư muội, bơ vơ gả cho hần, hần là lấy hần là trời, là đất, lại chịu vắng vẻ.

Này người tàn tật, người khinh thường, như thế vẫn không thích muội muội, vì sao không hưu nàng đi? Lại chờ bệnh khỏi hần, sau đó phú quý, đem thê tử thời cảm bã hưu xuống?

Người như thế, đang hận ác độc cực kỳ

Cổ Hải nắm chặt quả đấm, hần cũng là khi muội muội không có nhà, không người tương trợ, mới dám như thế tùy ý làm việc.

Cổ Hải tại cửa ngoài Phật điện, tùy dòng người lúc ẩn lúc hiện, tay cầm quả đấm nắm lại lại buông ra như thế lặp lại.

Một người lại đột nhiên đứng ở trước người. ㄟ

Hần thân hình cực kỳ thon dài, một thân ám sắc áo bào, tóc đen bó cao, mũ tử kim. Mài da hơi đen, tựa hồ bên ngoài bôn ba nhiều “ Xá muội tuổi nhỏ thất lễ, mong rằng huynh đài thứ lỗi.”

Hần hồ hững nói, ánh mắt yên tĩnh khiêm tốn nhã nhặn.

"An Lâm ca ca..." thiếu nữ rung cánh tay hần gọi, hiển nhiên đối chính mình lời bình rất không hài lòng, đem này bất mãn chuyển giá đến Cổ Hải, hung tợn đi trừng hần.

"Xem, người này đồ dê xồm" thiếu nữ phát hiện cái gì, cất cao thanh âm kêu lên, ngón tay cơ hồ muốn chọc đến chop mũi Cổ Hải, ".. Người xem cái gì? Người xem cái gì? Người nhìn cái gì? Nghĩ đánh nhau a....."

"Diệp nhi" hắt lại một lần nữa nhẹ giọng quát, ngăn cấm động tác thiếu nữ, ánh mắt thâm thúy đảo qua Cố Hải, tựa hồ cũng không có xem đến trước mắt thiếu niên quái dị thần tình.

Cố Hải bị một thiếu nữ áp xuống không lấy lại tinh thần, hạ xuống tầm mắt.

Tai nghe hắt nói: "Thời điểm không sớm, tiếp tục đến mấy cái điện rồi trở về đi."

Nhìn qua tầm mắt có thể thấy, trường bào lộ ra đôi giày màu trắng sa tanh, Cố Hải mới ngẩng đầu, gặp hắt chậm rãi mà đi, thân hình cao ngất, đi lại thông dong.

Quả nhiên giả dối! Cố Hải nắm chặt quả đấm, người như thế tâm tính ác độc, trời làm cho người khác cảm giác khiếm tốn nhã nhặn, cảm giác hững hờ.

Cố Hải đi ra khỏi Hưng thịnh tự, thấy Tào thị và cố thập bát nương đã trên xe ngựa chờ, ngã tư đường trông trải không có hàng xén, so với những nơi khác, hai mẹ con nàng quả thực tịch liêu và nghiêm nghị.

Cố Hải tâm lý không khỏi đầu xót, tam nãi nãi trung niên thủ tiết mắc tổ y, thần tình thanh lãnh nhưng chưa dietj nhân gian khói lửa, mà cố thập bát nương mặc áo ám tử dệt kim gấm màu hồng, thiếu nữ mình diễm nhưng lại thấy lạng lẽ.

Hắt nhất định cố gắng để muội muội và nương dựa vào, quyết không để người nào tùy ý dẫm các nàng dưới chân.

Hắt phát thệ, tuyệt không để muội muội xuất hiện vận mệnh này nữa.

"Đi nơi nào? " cố thập bát nương mỉm cười hỏi, đem caics lò sưởi tay cho hắt " Bên kia phong cảnh đẹp, đi thêm một chút làm muội muội cùng nương đợi lâu." Cố Hải cười nói, với việc gặp thăm an lâm không hề cập đến, chỉ đỡ các nàng lên xe.

"Muội muội, ngơngi xem." Cố Hải dẫn ngựa tại bên cạnh xe đi chậm, một mặt chỉ hai bên hàng xén nói cười.

Cố Thập Bát nương nâng rèm, nhìn Cố Hải chỉ, khoe miệng diễm nụ cười yếu ớt.

"nhưng tượng đất này thật là đẹp" Cố Hải cười nói, một mặt dùng chân lại, xếp nhưng tượng đất này lên giá, lấy cái đầu búp bê mập mạp xuống. Đầu búp bê mặc áo yếm hồng, ngửa mặt nằm, chân ngó sen, nhìn sinh động như thật.

"Đẹp" Cố Thập Bát nương cười nói.

"Này cái ta muốn." Cố Hải vội xoay người trả tiền, đem búp bê đưa cho Cố Thập Bát nương.

Cố Thập Bát nương không đoán được hắt sẽ mua, tuy rằng sững sốt, nhưng không nói cái gì, mỉm cười, cầm ở trong tay tường tận một khắc, khoe miệng tiểu ý liên lan tràn đến đáy mắt.

"Nương, ngơngi xem, làm thực hảo." Nàng cầm cấp Tào thị xem.

Tào thị mỉm cười gật đầu, rèm để xuống che khuất hai mẹ con cúi đầu trò chuyện.

Lúc này Cố Ngự cùng Hoàng Thế Anh cũng bước ra từ gian phòng của đại sư, quay đầu nhìn mẩu từ hai người trên mặt đều có chút nghi ngờ.

"Mẫu thân.." Cố Ngự mở miệng muốn nói chuyện, lại bị Hoàng Thế Anh nâng tay ngăn cấm.

"Ngự nhi, mệnh cách lời nói, ngơngi ghi nhớ trong tâm là được, không cần nhiều lời." Nàng mỉm cười nói.

Cố Ngự liền cúi đầu xưng là, nội tâm cũng như trước nhấp nhô bất định, sự việc vừa rồi, làm hắt thay vì nói ra càng thêm nghi hoặc.

Hắt quay đầu nhìn nơi bình phong gỗ phía sau, mơ hồ hiện ra một bóng dáng, hắt không khỏi nghĩ đến sự việc vừa rồi. Hắt cùng mẫu thân chuyển bình phong, thấy ngòi thẳng trên bờ đoán là một lão tăng bình thuở.

"đại sư" hoàng thế anh cung kính thi lễ.

Lão tăng này mới mở to mắt, lộ ra hòa ái cười, duỗi tay vừa nhấc, "Tới, ngồi đi."

Hoàng Thế Anh cảm ơn theo lời ngồi ở một bên bờ đoàn thượng.

Cố Ngự đứng sau lưng nàng, liền gặp lão tăng nhìn mình chăm chú, một tia đạo dị hiện lên.

"tiểu thí chủ" hắt ngồi thẳng người, duỗi tay chân có chút khô gầy, "có thể để lão nạp xem chút được không?"

Cố Ngự không dám lên tiếng, vội tiến lên mấy bước, duỗi tay.

Lão tăng chậm rãi xoa tay hắt, nhắm mắt lại, Cố Ngự đứng gần, có thể thấy hắt da mặt khô nhăn hơi hơi phát run.

"Tiểu thí chủ, mệnh cách người bị người sửa..." Qua rất lâu, lão tăng mới thở dài một hơi, chậm rãi nói.

Hắn thu hồi tay, mặt có mồ hôi thấm ra, tựa hồ mới vừa mò tay đoán mệnh hao hết cực đại lực khí.

"Cái gì?" Cổ Ngự không khỏi thoát miệng hỏi.

Mệnh còn có thể bị sửa? Tưởng tượng mệnh của mình không thể cầm chắc, thiếu niên có chút ngáy người. Hắn vốn là xuất thân đệ tiện, kiếp này tựa hồ vĩnh viễn không thoát khỏi thân phận đệ tiện, nhưng là, bằng mưu đồ tinh tế, nhẫn nhục, được cố lang xem trọng, cũng mượn cơ hội có thể thấy sách bút, hắn tin tưởng chỉ cần hắn mưu đồ bậc nhất, hắn có thể tiến vào học đường, tương lai có thể trở thành quan, đến lúc đó từng chút hắn giảm bớt những người trước đây đã giam hắn dưới bùn, đem muôn vàn sỉ nhục tất cả hoàn lại gấp bội...

Nhưng là một bước này đi thật khó khăn, cơ hồ không thể thực hiện mà lúc này thế nhưng lại được thiên đại cơ duyên, được đến so hắn dự đoán có thêm nhiều cơ hội. Có thể nói liễu rù hoa cười, đây chính là cái gọi là mệnh sửa sao? Cổ Ngự có chút chần chờ nhìn vì đại sư.

Đại sư tựa hồ thấu tâm sự hắn, cười lắc đầu "cũng không phải, cũng không phải"

Trong mắt hiện ra mấy phần thương hại, lúc này thần sắc cổ Ngự thêm lộp bộp

"Đại sư này ngôn giải thích thế nào?" Hoàng Thế Anh rất hiếm thấy rõ ràng đại sư như thế thần thái, không khỏi vấn đạo.

"Tiểu thí chủ tuổi nhỏ bơ vơ, tài học bất phàm, mãnh long nhập hải, đại phú đại quý" lão tăng chậm rãi nói, ánh mắt nhìn cổ Ngự xoay quanh một khắc, chậm rãi hạ tầm mắt xuống "chỉ phải..."

Nhập biển, há không phải là cảnh giới hiện giờ, tâm lý cổ Ngự ngẩn ra, như vậy nói, đây là định mệnh?

"Chỉ là ra sao?" Hoàng thế anh há mồm nghe lão tăng kết luận cổ Ngự là long nhập hải, nghe bình luận cũng giật mình. Nàng cảm thấy tiểu hải tử là rất thông minh, có thể thành tài, nhưng không nghĩ giao long nhập hải...

Giao long, nhập hải... không phải tùy tâm sở dục không gì làm không được...

"Đoạt mệnh..." Lão tăng tiếp tục nhìn Cổ Ngự, há mồm nói.

Hoàng Thế Anh cùng Cổ Ngự sắc mặt đều là biến đổi, người thường nói thiếu niên có tài thường yếu thọ....

"Cũng không phải," lão tăng thấy bọn hắn hiểu lầm, cười nói, "mệnh này không phải mệnh kia..." Hắn suy nghĩ sâu xa một khắc, xem Cổ Ngự nhược có chút suy nghĩ đạo, "Nói tới việc kỳ dị này, lão nạp lại là lần đầu gặp...."

Hắn thì thầm tự nói, Cổ Ngự cảm giác tầm mắt lão lạc tại trên thân mình, rồi lại không nhìn trên thân mình, tựa hồ muốn thấu chính mình.

"... Chẳng lẽ đây là kiếp số?" Hắn rốt cục đình chỉ thì thầm tự nói.

"Đại sư." Hoàng Thế Anh đứng lên trước hắn thì lễ, "Mong rằng đại sư chỉ rõ."

"Tiểu thí chủ mệnh cách, đã bị người khác sở đoạt..." Lão tăng xem Cổ Ngự, chậm rãi nói.

Cổ Ngự nghe vậy, bên tai giống như một tiếng sấm vang.

"Ngự nhi?"

Có nhân nhẹ nhàng vuốt ve hắn đầu vai, Cổ Ngự từ hồi tưởng giật mình tỉnh lại, thấy Hoàng Thế Anh lo lắng nhìn thân.

"Mẫu thân, ta không sao." Hắn vội cười nói.

"Ngự nhi," Hoàng Thế Anh vỗ vỗ hắn đầu vai, "Số mệnh này thay đổi, cuối cùng hư vô mờ mịt Ngự nhi, chớ để để vào trong lòng..."

Cổ Ngự xung nàng gật gật đầu mỉm cười, nhưng ánh mắt như trước khó nén nhất ti tích tụ.

Hoàng Thế Anh đột nhiên có chút hối hận, còn không như không tới cầu này cái cơ hội này....

"Ngự nhi, mới vừa đại sư cũng nói, sự do người làm, người mệnh cách đã bị người ngoài sở đoạt, người như thế tâm tính kiên định, cũng nhất định có thể đoạt lại..." Nàng xem con cháu, chần chừ nói.

Cổ Ngự rùng mình, là, mới vừa lão tăng kia nói, đoạt hắn mệnh cách là người ngoài bố trí, mà đoạt mệnh nguyên nhân cũng bất quá là sửa kỳ mệnh cách, người ngoài có thể đoạt mệnh cách, như vậy chính mình tự nhiên cũng có thể thủ mệnh cách...

Đã là nhân lực, mà không phải thiên mệnh, Cổ Ngự hắn còn sợ đâu không lại sao?

Nhìn hắn đang trầm ngâm, chốc lát đã quang lại, hoàng thế anh không khỏi nhẹ nhàng thở ra, bình thường thiếu niên đối với đại sư phê mệnh, k tất nhiên

kinh hoàng tiếp theo phê ngôn kinh hãi, chắc chắn hồn bay phách lạc, nhưng cổ ngữ chỉ trong phút chốc mê man đã khôi phục như thường

Như thế không phụ lời nói giao long. . .hoàng thể anh trong nội tâm tự nói, nàng không khỏi nhìn kỹ người con nuôi thuận miệng thu tới này thêm mấy lần

Hải tử năm nay mới khoảng mười bốn tuổi, chung sống không bao lâu, hần mới bỏ đi những cái hoang lloạn, bất lực , thay thế bằng ôn tồn, lễ độ, hần không thích nói chuyện, nhưng mặt thường mang ý cười, đôi mắt chính mình cung kính hữu lễ, tiến thoái khéo léo, đối với hoàn cảnh như thối ường ra hải tử như vậy đích xác hoàng thể anh dự liệu

Nàng mấy phần vui mừng cùng kinh dị, mừng vì hải tử này rất cùng nàng tâm ý, bất luận thế nào, cuộc đời này, đứa bé này cùng nàng kết tử mẫu trên danh nghĩa, vọng tử thành long là thiên tính của mỗi người mẹ, mà kinh dị cũng là vậy , hải tử này biểu hiện quá tốt, tốt giống như tăng áo bên ngoài, bên trong không thể thấy được tâm tư chân thật của hần

Nàng nghĩ đến mới vừa rõ ràng đại sư nói tới hậu nhất câu nói.

"Tiểu thí chủ, phật ngôn thiện ác báo ứng, có thể tin không?"

Thiện ác báo ứng....

Nàng duỗi tay lại một lần nữa vuốt ve Cổ Ngữ đầu vai, thanh âm chậm chậm nói: " Quân tử đi chậm mà chắc chắn, vô tư, trời không phụ người"

"Vâng , nghe lời mẫu thân dạy bảo>" cổ ngữ cúi đầu thi lễ

Phù hoàng thể anh ngồi vào trong xe, cổ ngữ xoay người lên ngựa, quay đầu nhìn hương khói lượn lờ, phật hiệu chậm chậm, hau mắt chớp lên

Đoạt mệnh sao? Hần nắm chặt dây cương, đoạt mệnh hần? đoạt hần thì có cái gì tốt? hần muốn người này phải trả giá thật nhiều

Chỉ là, người này là ai? Cổ ngữ nheo mắt lại, xe ngựa chạy chậm chậm, nhìn trước mắt nhón nháo qua lại một đám người. Bất luận hòa thượng nói thế nào hư hảo huyền huyền, tổng kết lại chính là câu nói tất cả những gì thuộc về hần, sẽ bị người khác lấy đi

Hần cổ ngữ một cái người đề tiện như vậy có được mọi người thương cảm, tìm ra hần có cái gì, tự nhiên cũng tìm ra là ai là người lấy đi

Hần suy nghĩ cẩn mật bắt đầu chuyển động, hần mất cái gì, hoặc giả nói hần có được cái gì? Hoặc giả nói hần phải được cái gì?... một đạo lượng quang hiện lên trong óc, dây cương không khỏi lack ngựa đang phi tự nhiên dừng lại

" thiếu gia" nha đầu của hoàng thể anh vén rèm lên quay đầu lại nghi vấn

Nàng thấy thiếu niên ngồi trên lưng ngựa thần sắc biến ảo một khác, gương mặt tuấn tú nhìn qua.

" không ngại, đi đi" cổ ngữ bờ môi nở tia cười yếu ớt.

Trời đã ra giông, thời tiết bắt đầu lạnh, sáng sớm tuyết bắt đầu rắc xuống, phù kín viện tào thị trắng xóa. Hưu bà vú già múa chổi đem quét rác , nghe được một thanh âm ở phòng bên vang lên, quay đầu gấp cổ thập bát nương đi ra, mặc áo khóa, tay đem dù bố

" tiểu thứ muốn đi? Cần phải chuẩn bị xe?" trong đó một bà vú già vội hỏi

" không cần" Cổ Thập Bát nương đáp, lướt qua các nàng mà đi.

Cổ Thập Bát nương ở ngoài thành dạo qua một vòng, rất thất vọng thấy lão già vẫn là không có trở về, nàng cời xuống áo khoác, đem phòng ốc chà lau một lần, này mới than thở khóa chặt cửa ly khai.

Như vậy cũng không phải biện pháp, không thể cả đời lão không tiếp tục xuất hiện, nàng cả đời này không bán được nữa? Đây là cách mưu sinh duy nhất của nhà nàng có thể đứng vững

Vừa về đến ngõ, liền gặp một chiếc xe ngay ngoài cửa nhà, nàng không khỏi cười khổ một tiếng, nhìn xem, tháng giêng không ra lại có người tới cửa

Bạc như vậy không thể tránh, thực là làm người náo tâm

Nàng cắn cắn xuống môi.

Trong nhà tào thị cùng cổ hải bồi Vương hồng bán uống trà, vương hồng bán diện mạo mang nồn nóng, ứng đối tào thị cùng cổ hải có chút tư tưởng không tập trung

" vương chương quây tới? buổi tối năm mới" cổ thập bát nương cười nói , một mặt cời áo khoác , vú già cầm mang xuống

"Cổ nương tử.." Vương hồng bán đứng lên, hoàn lễ.

Tào thị cùng Cổ Hải liền lui hạ, để bọn hần nói chuyện.

Hiển nhiên vương hồng bản đã lửa cháy đến nơi, hấn chẳng quan tâm khách sáo lập tức giải thích, muốn Cổ Thập Bát nương chế tử kim đan.

"Tử kim đan?" Cổ Thập Bát nương hơi suy nghĩ một chút, sách lưu công ghi lại lập tức ở trong đầu, này được chẳng hề khó, nhưng lại có chút khó khăn.

"Đúng, muốn gấp, lượng đảo không nhiều, mong rằng tiểu nương tử cấp cứu." Vương hồng bản đứng lên thi lễ .

"Được chẳng hề hiếm thấy, quý đường chẳng lẽ chưa?" Cổ Thập Bát nương chần chờ.

Wương hồng bản cười khổ một tiếng, "Cổ nương tử, này bình thường tử kim đan tự nhiên có, chính là này thiên hạ có thể đem tử kim đan được hiệu phát huy đến nhất đẳng, chỉ có thủ nghệ tài năng của lưu công lão nhân gia a /p>

~Hết chương 90~

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Chương 91: nói rõ

Thuốc bào chế khác nhau

Thuốc viên trong quá trình bào chế, bởi vì tài liệu bào chế và thủ nghệ của sư phó khác nhau nên hiệu quả cũng khác nhau. Bây giờ tử kim đan cũng là một dược liệu thủ nghệ bào chế quyết định tác dụng của dược liệu, trên thị trường thường dung tử kim đan, không thể nói không hữu hiệu mà chỉ có thể nói dược hiệu chỉ đạt một nửa, không có đạt tới mức đại phu bốc thuốc mong muốn. Đã có vô số người nghiên cứu, lại thủy chung không đạt được kỳ pháp, đương nhiên cũng có người nghiên cứu ra, nhưng như vậy tất nhiên là tuyệt mật, chỉ tồn tại cùng đệ nhất tương tư kim đan đó chính là lưu bất tài

“không giấu tiểu nương tử, lần này là một vị quý nhân ở kinh thành đặt hàng, quan hệ đến bảo hòa đường cùng hiệu thuốc y cục phụng dưỡng, mong tiểu nương tử tương trợ.” vương hồng bản lại một lần nữa dung lễ đối đãi, hơn nữa đưa ra một hộp bạc lớn

Cổ Thập Bát nương cười, đem bạc đẩy trở về.

"Có một chuyện ta muốn hỏi vương chương quỳ một chút." Nàng trầm tư một khắc đạo, "Không biết lần này tử kim đan, là muốn dược hiệu nào, vẫn là muốn lưu công danh?"

Wương Hồng Bản sững sốt, có khác biệt sao?

Lưu công danh chính là dược hiệu bảo đảm a.

Xem hấn thần tình, Cổ Thập Bát nương biết trong lòng hấn suy nghĩ.

“ta nghĩ, dược sư thiên hạ này, cũng không có ai có thủ nghệ mà trời sinh ra đã có đó là do luyện mà ra, nói đến cùng đại gia bất quá là làm dược, đã làm dược tới trọng yếu vẫn là dược hiệu, mà không phải người làm là ai.” nàng nghĩ nghĩ đem suy nghĩ nhất nhất nói tới

Wương hồng bản rõ rang, gñhĩ đến năm trước, vị cổ nương tử đột nhiên không bán dược, các nhà dược hành không ngừng đề cao giá dược, vị cổ nương tử đều bất động

Lần này chính vương nhất chương viết thư cho mình cầu tới đây, cũng là do trước đây quen biết nhau siwms, tâm lý cũng rất thấp thòm

"Cổ nương tử, chính là sư môn có mệnh?" Hấn không khỏi hiếu kỳ.

Cổ Thập Bát nương nhìn hấn một cái, không có nói chuyện.

Wương hồng bản vội nhận lỗi, lại gạt đầu nói “tiểu nương tử yên tâm, lần này cần gấp thượng hảo tử kim đan, không phải danh tự lưu công đồ

Cổ thập bát nương nghe vậy, biết hấn hiểu rõ ý mình , mới gạt đầu nhận lời

Thứ nhất vì nàng cần dung tiền, thứ hai bất quản nói sau, vương hất chương cũng là vị tiên sinh cho nàng ấn tượng rất tốt, trong thư lại tả hết sức khẩn thiết, nàng dù sao cũng phải nể mặt mũi, ba nữa là nói nàng không thể kiêng dè danh hào Lưu công đề sau này vĩnh viễn không thể tiếp tục bán dược, cho nên dược vẫn là bán , nhưng nói rõ cổ nương tử danh hào, về phần, các dược hành nghĩ thế nào , tâm lý ra sao, nàng không thể quan tâm

Qua mười lăm tháng giêng, học đường nhập học, đại chu triều khoa cử lệ thường, ba năm một lần, mừng chín tháng 2 thi hương, mừng chín tháng 8 thi hõik, cùng với năm sau mừng một tháng ba thi đình,thi liên một mạch . Bởi vậy tháng giêng này, đối với học sinh có chí không hề nhẹ nhàng, cố hải lại càng nghiên cứu không ngừng

Tào thị là vui mừng cùng đau lòng, chỉ có thể làm canh hồ trợ

Cổ thập bát nương bởi vì bào chế được liệu nên chỉ có một mình đơn độc, bong đêm thật sâu, bong tuyết bay khắp, ốc nội lúc nào cũng sáng đèn

Tào thị cầm chén canh gõ cửa

“nương...” cổ thập bát nương mở cửa, thỉnh nàng vào, nhìn đầu vai tào thị bong tuyết rơi đầy, giờ mới phát hiện tuyết rơi xuống, nàng nhìn quanh, thấy tuyết đã rơi đầy đất trắng “trời không tốt, nương, người cũng sớm nghỉ ngơi đi...”

Đây là nơi cổ thập bát nương bào chế được liệu, nên ngoại nhân không được vào, vù già thu dù đứng hầu dưới mái hiên, nghe trong phòng mẹ con hai người thủ thi, cửa sổ lộ ra mùi thuốc vô cùng nồng đậm

Đem từ kim đan đến bảo hòa đường, cổ thập bát nương không ở lại lâu, ngay cả áo khoác cũng không cởi xuống chỉ đứng nói chuyện

“vương chương quỳ, đây là được cổ nương từ làm “nàng nhắc lại một lần nữa

Nhìn binh sứ nhỏ trước mặt, vương hồng bản thân sắc kích động, liên tục gạt đầu, nhiều lần giữ lại không được, tự mình đưa CTBN ra cửa

“vương chương quỳ, thỉnh dừng bước, Cổ Thập Bát nương tạ ơn, xoay người mà đi.

Nhìn bóng dáng thiếu nữ biến mất tại chỗ rẽ, Vương Hồng Bản mới xoay người vào điểm nội, lại một lần nữa xem kỹ mười mấy bình đan dược, mới thở ra một hơi đi vào trong nội đường.

Vừa đến phòng nghị sự, liền nghe bên trong nhao nhao thanh âm, lông mày hắn không khỏi nhăn lại

“...gia hỏa có chút kiều ngạo, sinh ý như vậy cũng thường...” kèm với thanh âm nổi giận, tiếng đồ sứ vỡ vụn

Vương Hồng Bản đẩy cửa vào trong, hắng giọng một tiếng

Ốc nội ngồi khoảng 18 người, trong đó có một người trẻ tuổi còn đứng, dưới chân là ly trà bị ném nát, nước trà bắn tung tóe dưới đất

“Tấn Nhất” Vương Hồng Bản nhíu mày quát, "Còn thể thống gì "

Người trẻ tuổi sắc mặt đỏ lên, dụng quyền đầu đập hạ cái bàn, "Tam thúc, chúng ta bây giờ đã mất một nửa khách hộ, đây đều là do Thụy Sinh xưng giờ trò quý... Trước là cùng chúng ta thường Đồng lão gia được, bây giờ còn tán rã lời đồn nói chúng ta ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu.. Mấy ngày hôm trước tới cửa nào khẳng định cũng là hấn an bài...."

Nghe hấn lời nói, Vương Hồng Bản cũng không khỏi than thở, từ khi Bảo Hòa đường được Thái Y Viện phụng dưỡng, này đó sinh ý tranh đấu liền càng lúc càng lợi hại.....

Tại kinh thành còn tốt chút, dưới chân thiên tử rắc rối phức tạp đại gia đều thu liễm, nhưng bên ngoài liền khó chút, các quán dược hành ở địa Phương đều bị gạt bỏ, hơn nữa nhân tâm kích động, làm sinh ý càng không thể phát triển

".. Ta xem bọn hấn là quyết tâm muốn đem chúng ta đuổi ra Kiến Khang..." Một lão nhân thờ dài nói

"Chúng ta đã bị mất đi ba sư phó bào chế, những người đó thật vong ân bội nghĩa..." một người tuổi trẻ khác nắm chặt quả đấm nghiến răng nghiến lợi.

Vương Hồng Bản than thở, bào chế sư phó, hấn cũng không biện pháp, người quyết tâm muốn đi, lưu cũng lưu không được, bào chế sư phó lại không có kỹ văn tự bán đứt...

Hắn khoát tay, “không nói cái này nữa, Tấn Nhất, người đem từ kim đan về kinh thành bán đi...”

Chỉ cần bảo trụ được được cung cấp cho Y cục, thu lợi cực lớn, Kiến khnag này tổn thất chút tiền không tính là cái gì, cho bọn hấn nào đi, chỉ cần cần rằng đứng vững, chút tâm tư gầy rối của các dược hành có thể nhẫn nại, bất quá là chút sinh ý tạm thời, không ảnh hưởng nhiều

Lời này rơi xuống, người trẻ tuổi mắt sáng ngời, ánh mắt như lạc trên binh sứ.

“đây chính là dó cao đồ Lưu công làm? “Hấn đi nhanh tới, đuổi tay cầm lấy, mở nắp bình, đổ ra viên thuốc. U hương ở trong long bàn tay nhẹ nhàng tản ra.

“quả nhiên hảo dược...” người thanh niên niên hít một hơi sâu, khuôn mặt hiển hiện hớn hờ, “như vậy nói, nàng quả nhiên bán dược cho chúng ta...tam thúc..”

Hấn nghĩ, cảm binh sứ cười “Tam thúc, chỉ cần có dược của lưu công, sau này, người ta có thể nói dược của Bảo hòa đường là thứ phẩm s ao?”

Vương Hồng Bản trầm mặt xuống, từ trong tay cầm lại bình dược, “chớ có làm ầu...”

Tam thúc?” người thanh niên rất không hiểu

“Tần nhất, không nói cổ nương tử nhiều lần dặn, đây là được của nàng, không được lấy danh tự Lưu công...” Vương Hồng Bản kiên nhẫn giải thích

Người thanh niên không lưu tâm “đó là được sư, liền cố ra về huyện bí...”

“Còn nữa, bây giờ mỗi người thu không được được Lưu công, riêng chúng ta mua được, Tần Nhất, chúng ta là đứng đầu ngọn song, phải giấu sáng tìm tối mới phải...” Vương hồng bản nói với người thanh niên, mắt nhìn quanh ôc snội

Người đang ngồi nghe vậy đều gật đầu

Người thanh niên có chút không chịu phục, nhưng hiển nhiên cũng biết rõ sự nặng nề, hần ứng thanh ngồi xuống.

“Ngươi... cố gắng nhịn thêm mấy ngày, nếu Lý Khánh cùng bày vô lại còn long tham không đáy...” Hần nắm chặt quả đấm, âm thầm nói

“đi đi, cầm bình này đưa cho nhóm sư phụ già trong nhà giám định” Vương Hồng bản mặt hiện mấy phần vui sướng, bắt quân nói thế nào, giải quyết đơn được là tốt trọng yếu

Mọi người nghe xong, tự tản đi

Mà lúc này Cổ Thập Bát nương đang ngồi với Linh Bảo nói chuyện, Linh Bảo mặt hồng, lại một lần nữa oán hận CTBN, tình nguyện mua vú già cũng không muỗn nàng đi hầu hạ

CTBN nhìn sắc mặt hồng nhuận của Linh Bảo, âm áp cười, duỗi tay vuốt ve đầu hải tử ngọc

“Ngốc hải tử, các người lúc trước gian nan, Hà Ninh nguyện làm thảo tặc cũng không bán mình làm nô?? Nàng chậm rãi nói

Linh bảo đỏ đôi mắt, nức nở nói “tiểu thu đại ân đại đức...”

"Được, đừng nói này cái, ta nói qua, là linh bảo người hảo mệnh hảo..." Cổ Thập Bát nương cười nói, một mặt nhìn trước mắt bắt đầu làm mấy đôi giày vải.

Linh nguyên mang một thân hàn khí tiến tới, thấy Cổ Thập Bát nương ở đây, mặt hiện lên một tia không khí vui mừng. —

"Ta đang muốn tìm ngươi đi, " hần nói.

Cổ Thập Bát nương giương mắt xem hần cười, "Cái gì "

"Thuận Hòa đường muốn bán ra.." Linh nguyên nói.

Tuy rằng còn chưa ra giêng, nhưng cửa hàng đều đã mở cửa, so với việc bốn phía quải đại đèn lồng màu đỏ niên vị mười phần, lưu lượng khách không ngừng ra vào được hành, Thuận Hòa đường càng ít thảm hại.

Cửa nửa khép, có thể nhìn đến bên trong chỉ có một tiểu hỏa kế.

".... Chường quầy đã từ..... Nguyên là năm trước liền muốn bán ra đi, không biết vì cái gì lại lưu lại...." Linh nguyên tại sau lưng nàng thấp thanh nói.

"Ngươi và mấy vị huynh đệ còn nghe được cái gì?" Cổ Thập Bát nương quay đầu, giương mắt nhìn hần.

"Chỉ có việc này... Ngươi biết Thẩm gia không phải bình thường gia đình bình thường, bọn hần..." Linh nguyên cúi đầu nói.

"Cái này rất tốt." Cổ Thập Bát nương cười nói, xoay người cất bước.

Như vậy tốt a, xem ra thẩm tam lão gia gia cần tiền gấp a, Cổ Thập Bát nương có chút ra ngoài dự đoán, chợt khoe miệng tiểu ý hiển hiện.

"Chính là muốn ai đi?" Linh nguyên ở một bên thấp giọng hỏi.

Cổ Thập Bát nương ngăn người, nghĩ đến vấn đề mấu chốt, Linh nguyên khẳng định không thể đi, mà chính mình thì?

Nàng cắn cắn xuống môi...

Quá ba ngày, Bảo Hòa đường Vương Hồng Bản tự mình đem từ kim đan tiền đưa tới.

"Tìm nhiều người nghiệm chứng, đích xác nhất đẳng nhất được hiệu." Hần cười a a nói, một mặt đem chậm rãi một túi tiền đưa qua.

Cổ Thập Bát nương cầm lấy, đổ ra một nửa, đem còn lại tiền lại tổng trở về.

"Cổ nương tử này là ý gì?" Vương Hồng Bản vẫn đạo.

"Bây giờ thị trường thượng tử kim đan đơn giá từ 1-2 lượng đến 10 lượng bạc , vương chương quây nói ta là thượng phẩm, ta cũng không khách khí, liền ấn thu 10 lượng bạc...."Cổ Thập Bát nương cười nói, một mặt chỉ chỉ mất tiền bạc, "Này đó đủ."

Đối với thượng phẩm tử kim đan là đủ, nhưng đối với thân phận lưu công như vậy, chính là xa xa không đủ.

Giao tiếp qua, Vương Hồng bản cũng biết tiểu nương tử trước mắt nhu hòa bình thuận, nhưng lại rất có chủ ý, lại nghĩ đến vương nhất Chương dặn bảo, liền không nhiều lời, nói tiếng đa tạ ta cổ nương tử, liền thu hồi bạc còn lại

Đưa Vương hồng Bản , CTBN nhìn bạc trước mắt, mua Thuận Hòa đường thì tiền có sẵn, mọi sự chỉ thiếu gió đông, tới cùng nên thế nào đây...

Ở trong nhà nghỉ, vú già ngoài cửa nói :” tiểu thư, phu nhân muốn người đi phòng khách, có khách nhân tới”

Cổ Thập Bát nương theo tiếng ra cửa, một mặt tự hỏi ai tới.

"Nói là tiên nhân huyện, đại phu." Vú già nghĩ nghĩ nói.

"Tiên nhân huyện? Đại phu?" Cổ Thập Bát nương nhất tiếu, "Phải hay không là họ Bành?"

"Đúng, chính là người." Vú già đáp.

Còn chưa ra tháng giêng, hân thế nào tới? Cổ Thập Bát nương thâm nghĩ, hiện tại đã là Kiến Nguyên năm thứ 6, thế nào này vị thần y vẫn là một điểm mạnh mới cũng không hiện? Chẳng lẽ chính mình sống lại, đem vận mệnh hân cũng biến?

Rảo bước tiến lên tiền viện, liền nghe thấy Bành Nhất Châm lớn giọng cười.

"... Lần này là không đi, lão Bành ta phải ở chỗ này hành y..."

Hành y? Cổ Thập Bát nương chân chợt ngừng, chợt mặt hiển hiện tia cười, đông phong tới...

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chương 92.1: Gặp nhau

Kỳ thi đến hạn, Tào thị cùng cổ thập bát nương càng khẩn Trương hơn, Tào thị ngày ngày tại nhà bái phạt, thấp hương không tình, còn đi mấy chùa chiền để cầu

“Nương, người tin phật sao?” cổ Hải hỏi, nhìn Tào thị cầu từ miếu quan âm về, đầy những vật phẩm treo khắp trong phòng “ người không tin như vậy, ngược lại có vẻ không thành ý, còn không cầu xin , thỉnh phật gia phù hộ cho người..”

Tào thị nói, trước nhắc nhủ từ chỗ nói xằng, mới vội tiếp tục tương trợ

Vú già nói xe chuẩn bị tốt rồi. Mẩu từ hai người rời phòng, cổ thập bát nương đã đứng ở trước xe

"Muội muội cũng đi?" Cổ Hải có chút ngoài ý muốn

Từ khi Bành Nhất Châm tới , muội muội không biết cùng hân mật đàm cái gì, ngày ngày đều rất vội , rất ít khi ở nhà

Cổ Thập Bát nương nhìn ca ca mỉm cười, gật gật đầu

Xe ngựa lắc lư du ra môn, đi một chút, liền đến trước cửa tộc học , Cổ Hải nhảy xuống xe.

Cổ Thập Bát nương vén rèm nhìn, thấy trước cửa không thiếu xe ngựa, nhưng so với ngày xưa thiếu rất nhiều, những học sinh biết rõ không có hy vọng đều không tới

“ Cổ Hải huynh” mấy học sinh thấy hân, mặt mang ý cười nhiệt tình chào hỏi

Từ ngày hành hung Cổ Lang, bảy bước thành văn, mọi người đối với hân có thái độ đều biến hóa lệch trời, đương nhiên có một số người hừ một tiếng, không mấy khâm phục khả năng.

Đối với những người lấy long hoặc khinh bỉ, cổ hải đều không chú ý, hân lắc lắc tay áo, đối với những học sinh tốt đều gật đầu đáp lễ, đang muốn đi nhanh, một chiếc xe ngựa dừng lại bên cạnh hân

Cổ ngư thần thái nhở nhở xuống xe, chuyển ánh mắt, thấy cô hải đứng một bên, mi dài hấn khẽ nhếch

Cô hải nhìn hấn cũng không nói chuyện

Cổ Thập bát nương nói với hấn, cổ ngư chính là liên tiếp giành được giải nguyên, hội nguyên, trạng nguyên nào động đại chu- vị trạng nguyên đệ nhất...

Bất quá, mấu chốt là, Cổ thập bát nương nói lúc ấy tào thị bị cô bảo tuyền dây dưa tại Mai viên, hấn thấy, phát ra uy hiếp, mặc dù uy hiếp này bị tạm thời hóa giải, nhưng không thể không nói nó vẫn tồn tại

“Cho nên, ca ca, đối với người này, rất tiểu tâm, không nên đi chọc hấn” CTBN dặn dò, cắn môi dưới “sợ làm hấn thất lễ, chi cần không ép người quá đáng, chúng ta có thể nhường hấn

Lời nói muội muội hiện lên trong đầu, cô hải mặt hiển hiện tia cười

Học đệ” hấn chấp tay chào hỏi

Cổ Ngư mỉm cười, chấp tay, mắt nhìn cô hải xoay người mà đi

“nghe nói học huynh học cực tốt, có cơ hội bàn luận một chút” thanh âm hấn mềm nhèch, thần nhiên, đến tai Cổ Hải lại cảm thấy như tư thế hào hùng đập thẳng vào mặt

Đây là ngày đầu cổ ngư đến học đường, hấp dẫn nhiều tầm mắt, nghe đến câu nói này, càng kinh ngạc

Đây là gã sai vặt của Cổ lang, hấp dẫn nhiều tầm mắt, tiếp nghe đến câu này, càng kinh ngạc, trước khen cổ hải học vấn tốt, sau lại không khiêm tốn thỉnh giáo mà lại nói muốn luận bàn...

Chưa từng đi học qua, không có tiền sinh chi đạo, lại chỉ là gã sai vặt của Cổ Lang...

Đây cũng quá cuồng vọng đi, người bắt quá là đòi cha mẹ, cũng không phải đòi đầu!

'Hảo' Cổ Hải mỉm cười, gật đầu nói, cũng không có cất bước đi lại

Cổ Ngư nhìn hấn cũng mỉm cười, xoay người cất bước, thuần áo trắng tùy đi lại phát phối, thần sắc cực kỳ tiêu sái

Những học sinh đang chen chân vào cửa tự giác dừng chân lại, nhường đường cho hấn, cổ ngư chân chưa ngừng, sắc mặt tuy cười nhưng mắt không nhìn nơi khác

Đưa hấn vào trong, mọi người mới lấy lại tinh thần, nhao nhao thăm thì với nhau

“này tiểu tử” có người phía sau cổ hải nói, thanh âm mang tiếng thờ dài

Cổ Hải quay đầu nhìn, là học trưởng ôn hòa hôm trước

“Cổ xa học huynh” Cổ hải thi lễ

Ôn nhã học sinh mỉm cười, chụp đầu vai hấn, 'Đi đi'

Hai người tiến vào cửa, gặp Cổ Ngư đứng bên cạnh cổ Lang, mặt cười cười nghe bọn hấn nói chuyện

“Nói là đòi về dưới” hấn nghe xong, mắt mang ý cười hỏi” Ai không giống liền thua, muốn học chó sửa?”

Cổ lang gật đầu, một mặt chụp phình bụng, 'Hừ hừ lại dám tới đùa giỡn tiểu gia ngoại, tiểu gia sợ người không thành, tới tới, con cá nhỏ người tới thay ta đổi...'

Lời nói ra, ba bốn thiếu niên đều nở khuôn mặt cười cười tươi tắn

“ha ha, nghĩ học chó sửa, tiểu gia liền kêu cho người thấy”

Thiếu niên đối diện Cổ Ngư, ánh mắt lộ ra mấy phân chán chờ

“Tứ ca, thôi đi” có người thấp giọng nói với thiếu niên. Cổ ngư thân phận không giống trước kia

“ta thay đổi” cổ ngư nhìn cổ lang cười hỏi. Cổ ngư đối với hấn có chút không cao hứng, liếc hấn một cái, “thế nào? Bây giờ ta không sai được người?”

Cổ Ngư cười 'Không dám không dám' nói này lời nói, nhìn thiếu niên đối diện, khẽ vờn tay 'Thình ra đối'

Thiếu niên chần chừ một chút.

"Làm gì, làm gì?" cô lang thấy thế khí thế phình to, ưỡn ngực ưỡn bụng dùng tay điểm bọn hán: "Thế nào? Hiện tại sợ? Nghĩ chạy a, phi, tiểu gia cáo tố các người, không có cửa đâu, muốn ra đời, tiểu gia còn chờ nghe các người sửa!"

Cố Ngự chỉ ở một bên mỉm cười không nói

Thiếu niên bị hán nói, hạ quyết tâm, nói "Rảnh rồi nhìn môn trung mộc"

Câu đối không khó, những học sinh đi qua đều thấp giọng cười, biết là cấp cho Cố ngự thể diện, Cố lang đắc ý há hê, nhắc chân đá cố ngự "đối đi"

Áo trắng Cố ngự khoác in lên đầu chân, hán cúi đầu nhìn, thần sắc không biến, ngẩng đầu nhìn mấy người thiếu niên, "cái này khó, ta đối không được, nhận thua.."

Lời nói ra, hai bên đều im lặng

"Cố Lang, người thua, bắt quả ta không thay người được, ta không thể sửa như chó..." cố ngự khẽ mỉm cười, đuổi đuôi tay vỗ mặt cố ngự "Hiện tại, người có thể học sửa như chó..." nói xong xoay người đi

"người cái du côn các kè,... người ăn gan báo dám đùa ta...ta đánh chết người..." Cố lang rốt cục phản ứng kịp, nhất thời giận dữ, giậm chân mắng và xông tới.

Đối diện, mấy người thiếu niên sau khi kinh ngạc đã minh bạch vì sao cố ngự thể hiện như thế, không còn dung cho cố lang dây dưa với hán, mọi người như ong vỡ tổ, lao đến, ầm ầm xuống

"Cố lang, nam tử hán đại trượng phu, chơi xấu da! Học chó sửa "

Tiếng cười tiếng mắng náo lên, Cố Ngự đã đi ra mọi người tầm mắt, cũng không quay đầu.

"Này tiểu tử.." Ôn nhã học sinh cười, lắc lắc đầu, xem hướng Cố Hải, mang mấy phân hài hước, xung bị thiếu niên ẩn ở dưới đất Cố Hải nâng nâng cằm, "Thế nào? Không đi giúp đỡ đường ca người? Đối với người không tốt, nên cũng không vậy ah?"

Cố Hải mỉm cười, nói: "Đại trượng phu làm việc dám làm dám chịu, đã cùng người thách đấu, há có thể tìm người khác tương trợ? Thua chính là thua, nhận thua không tính xấu mặt, tìm người tương trợ mới là xấu mặt."

Nói xong, vừa nhắc tay, "Học huynh thỉnh."

Ôn nhã học sinh ha ha cười, không tiếp tục nhiều lời cất bước mà đi, Cố Hải nhắc chân đuổi kịp, kèm với một tiếng vang, cửa học đường từ từ đóng lại

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 94: Chương 92.2

Xe ngựa Tào thị đã đến bên ngoài chùa Hưng thịnh, vú già phù nằng xuống xe, nhìn bên ngoài người nhón nháo, hai mẹ con cất bước đi

Bái phật điện xong, về nhà, tào thị có chút chần chờ dừng bước lại, nhìn toàn bộ chính điện

"Không, người đi cầu cho ca ca người hỏi một chút..." Nàng nói, hướng cố thập bát nương, mắt có mấy phần ưu tư

sau buổi nói chuyện Cố thập bát nương trùng sinh, cả nhà đối với rút thăm đoán vận mệnh không tự giác đều tránh né, cho nên người mời mọc rút thăm, hai mẹ con không ai lên tiếng

Sợ hãi, nhưng hiếu kỳ, tào thị đấu tranh tâm lý, cuối cùng vẫn nghĩ vì nhi tử cầu sấm

"Hào, nương, người đi đi." Cố Thập Bát nương rất hiểu tâm tư mẫu thân, dù sao sống lại là mình, không phải nàng.

Vận mệnh thần bí khó lường, nhưng rất hấp dẫn người

"CTBN, người đứng ở đây đừng động, ta đi chút sẽ trở lại" Được nữ nhi cho phép, Tào thị nhẹ nhàng thờ ra, dặn nàng một câu, lưu lại một bà vú già, mang theo một bà vú đi

"tiểu thư, người ngồi xuống một chút" vú già rất cơ trí cởi áo khoác ngoài, đặt lên ghế gỗ ở bên đường

Cố thập bát nương nhìn nàng cười, hướng ven đường đứng "không cần, ta đứng tốt, không mệt mỏi, người mặc vào đi, trời lạnh"

Vú già không tiếp tục miễn cưỡng, cười, cầm áo lên mặc vào, nói “ tiểu thư phu nhân thiện tâm, cho chúng ta áo khoác thật dày, mùa đông cũng không lạnh...” Nàng tới nhà này có mấy ngày, tự nhiên mình bạch ai là chủ nhà, nên cũng đem tiểu thư trước mặt lấy long

Cố thập bát nương nghe vậy cười, không nói chuyện, trong đầu nghĩ không biết bành nhất châm tiến hành thế nào rồi, đa mấy ngày , chẳng lẽ không đàm phán được? Là thâm gia chào giá quá cao? Hiệu thuốc bây giờ còn do bà bà...

Tiểu thư, thế nào? “ Vú già an tĩnh đứng thẳng nhìn tiểu thư khoe miệng hơi cười, không khỏi hỏi

Lúc này , không kỳ dị đi?

“ Không sao” CTBN thân nhiên nói, thờ hất ra

Hiệu thuốc còn do thẩm phu nhân tiểu triệu thị quản lý, tiểu triệu thị người này kỳ thực rất keo kiệt, không hợp giá tiền có khả năng, nhưng sẽ có quân sự nhắc nhở nàng, hiệu thuốc bắc của bọn hắn giá thị trường như thế nào chứ

Nàng một mặt suy tư, tầm mắt liếc tới đám người, hoặc phú quý hoặc bần cùng, trên mặt đều hết sức chân thành

Đám người đi tới có ba người trẻ tuổi, vóc người cao ngất, ăn mặc đẹp đẽ quý giá, rất là hấp dẫn người khác

Ba người vừa đi vừa trò chuyện, không đi chính diện mà vòng qua CTBN đi sang bên kia,

CTBN cúi đầu một bên nhường đường, tùy ý ngẩng đầu liền không dời tầm mắt, nàng không phải thiếu nữ không có hứng thú ngắm người đẹp

Hai mắt mới hạ xuống, đầu óc lại giống như xẹt qua ột thời điểm ,đem cả người nàng muốn chem. Đứt. Mới hạ tầm mắt, một khuôn mặt...khuôn mặtk... nàng thành quý cũng không quên mất

Nàng hơi hơi phát run, xoay người, nhìn ba người vào phía sau mảnh thuy trúc, nàng duỗi tay, nắm chặt cổ áo, chỉ áo thấy tai on gong loạn hưởng, tầm mắt có thể thấy bong lưng cao ngất

“ tiểu thư, tiểu thư” vú già thấy tiểu thư có khác biệt bèn kêu nàng. Xò đến người nàng mới thấy tiểu thư cả người phát run, không khỏi dọa người

“ ta không sao” cố thập bát nương bị nàng lay động, thu ánh mắt cuộn trào mãnh liệt ực chế sự tình, nhìn vú già cười “ ta nghĩ đến, vừa mới đến điện quan âm ta không thấp hương... ta liền đi, ngươi chờ phu nhân một chút, ta sẽ trở lại”

Vú già còn muốn nói tiếp , cố thập bát nương đã lao đảo bước đi, chỉ lưu lại nàng mở miệng đứng tại chỗ

CTBN nhìn ba người, thấy bọn hắn đi đến một loạt thiên phòng, tùy tay đẩy ra một gian thiên phòng. Cửa sổ mở, có thể nhìn đến bên trong những bức tranh chữ sơn thủy, phía trước cửa sổ là bụi cây trúc đào, hoa nở rộ, một trận hương đưa đến

Ba người không biết nói cái gì, một trận cười lớn

Thời điểm nàng gả hắn, hắn đã đi theo điệp chân tướng quan đi đánh kim, đệ đệ hắn đón dâu thay hắn..

Thời trước nàng gả hắn , nàng không gặp qua hắn...

Hai năm sau, hắn trở về, ngồi trên kiệu về, được mấy gã sai vặt đưa vào gia môn

Trên mặt hắn mang chiến trường phong sương, già hơn 10 tuổi so với tuổi của hắn...

Nàng trước giờ không gặp hắn mặt mũi ngây ngô như vậy, càng không gặp hắn thân thể thành lặn đi tới, không gặp hắn cười lớn như vậy...

Hắn cười thực vui vẻ, lộ ra hàm răng trắng, tiểu ý từ sâu trong mắt tràn ra, nhìn hắn cười nhu hòa lên rất nhiều

Hắn cười vui vẻ như vậy, tầm mắt CTBN chỉ cảm thấy dần dần mơ hồ, hắn sao lại cười vui vẻ như vậy? hắn bằng cái gì có thể vui vẻ như vậy?

“Nữ thí chủ” một âm thanh vang lên bên tai

Cố thập bát nương lấy lại tinh thần, tầm mắt từ cửa sổ thiên phòng thu hồi lại, mới phát hiện mình đứng tại một lùm trúc, tay cầm mấy miếng lá trúc lật đi lật lại

“ nữ thí chủ là muốn tìm người?” tiểu tăng thấy nàng hỏi, tay cầm một bộ trà cụ

“ nga, ta cùng gia nhân thất lạc...” cố thập bát nương khôi phục thần sắc, làm ra mấy phần bất an nói

CNhìn cô nương này không tục, cử chỉ thông dong nho nhã, hai mắt tiểu tăng lập tức nhận định nàng phú quý

Trong nhà, nữ tử rất ít ra ngoài, tiến vào chùa chiêm gặp nhiều người như vậy đầu óc choáng váng cũng rất bình thường

“nữ thí chủ muốn đến nơi nào?” tiểu tăng mỉm cười hỏi” nơi này là thiền viện đại khách>...”

"Ta muốn đi Quan Âm điện." Cổ Thập Bát nương đáp, "Không biết nên đi thế nào?"

Tiểu tăng nghe, lập tức chỉ đường, Cổ Thập Bát nương cảm ơn, thấy trong tay hấn cái khay, xoay người tránh ra.

Lại nhờ mấy người chỉ đường, tiểu tăng mới đưa trà vào phòng cho ba người

“...cách vách có bếp lò, có nước, thí chủ mời...”

"... Tiểu sư phó thả vội đi..."

Gián đoạn không liên tục mấy câu nói, tiểu tăng thì lễ cáo lui, Cổ Thập Bát nương chậm rãi từ góc phòng đi ra, tay chậm rãi thưởng thức hai cành cây trúc đào, ánh mắt nàng diễm diễm.

Nàng ngẩng đầu, ngắt lá cây trúc đào diệp, bằng cái gì hấn có thể sống như vậy hào...

Cổ Thập Bát nương cắn chặt môi dưới, nhấc chân men theo thiền phòng mà đi.

"A đi đà Phật... Nữ thí chủ, thả dừng bước!"

Một tiếng phật niệm nghiêm túc và trang trọng vang lên.

Cổ Thập Bát nương cả kinh, đột nhiên thu hồi tay ở cửa, xoay người.

Trước mặt một lão tăng bình thường với thân hình ục ịch đứng đó, đôi tay hấn tạo thành chữ thập, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng

Cổ thập bát nương trong phút chốc cảm thấy linh hồn bị nhìn thấy, không khỏi sợ hãi, lại không thể nói

“nữ thí chủ, dám hỏi thân ở đây khi nào?” lão tăng hỏi

Cổ thập Bát nương trong tay nắm cành hoa đào, lồng ngực kịch liệt nhấp nhô, khuôn mặt hiển hiện sự hoảng loạn. “sư phụ...ta...ta.. chỉ thấy được cành hoa đào đẹp,,liền chiết một mảnh...ngươi...ngươi chớ trách...”

Lão tăng nhìn nàng cười

“không sao, không sao>” hấn hòa ái nói

“Đa tạ sư phụ” cổ thập bát nương thì lễ, cúi đầu vòng qua hấn lão đảo mà đi

"Nữ thí chủ." Lão tăng ở phía sau gọi nàng.

Cổ Thập Bát nương dừng chân, lại cũng không có quay đầu, nghe lão tăng kia ở phía sau nói: "Nữ thí chủ, đào hoa là khai tại thời điểm trước, hoặc lúc này, hoặc là tới thời?"

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Chương 93: Bỏ được

Cổ Thập Bát nương nắm tay nhẹ nhàng phát run, trong phút chốc nàng tựa không biết thân thế nào

"Thời như thế, là mịt mờ hư cảnh, thí chủ sao hiểu được? Thời như thế, chưa biết trắng nước, sao thí chủ hiểu được? Nữ thí chủ đã hiểu được, sao không mở mắt nhìn cho kỹ? Lão tăng ở phía sau chậm rãi nói, "Nữ thí chủ, nhìn kỹ một phen, có thể thấy hoa này kì diệu."

Đời trước, nàng đã chết, lúc này nàng còn sống, mà lúc đó nàng còn muốn đi chết sao? Vì một người nam nhân đi sống đi chết.....

Nhìn thấy Thẩm An Lâm, nàng trong nháy mắt giấu đi tuyệt vọng, bi phần tận sau xuống đáy long, nàng tưởng cái gì cũng không có, chỉ có một ý niệm chính là giết hấn, giết hấn, căn bản không nghĩ giết hấn phía sau lại ra sao.

Đây là Hưng thịnh tự, người ra vào tấp nập, vào ngày mai viên, xuống tay với cổ bảo tuyền đã là cực kỳ hung hiểm, lúc này đắc thủ, sợ chấp cánh cũng khó thoát, sau khi giết người thì thường mạng sao? Nàng chết nhưng ca và nương sẽ ra sao?

Sinh hoạt đang từ từ chuyển biến tốt đẹp, ca ca chăm chỉ, kiên cường, những người muốn hại họ cũng khó mà đắc thủ, nàng cnf nhiều việc muốn làm, sinh hoạt còn có thể tốt hơn nữa

Bất quá là một nam nhân mà thôi...

Đời này, nàng sẽ không bao giờ vì nam nhân mà đi chết

Cổ thập Bát nương thở sâu, nhắm mắt lại, xoay người, khuôn mặt hiển hiện tia cười.

“ sư phụ nói quá cao thâm tiểu nữ nghe không hiểu, chẳng lẽ sư phụ nói ta đây đào hoa?” Nàng quơ quơ tay cầm cành đào, vút trở về,” trả lại sư phụ thôi”

Lục đạo nàng yếu, lão tăng kia lại đứng xa, cành hoa đào rơi trên mặt đất, hoa rơi trên tuyết đọng, phá lệ tươi đẹp

"A di đà Phật, bỏ được bỏ được, nữ thí chủ đã có thể bỏ, tất nhiên có thể được." Lão tăng buông mắt tạo thành chữ thập nói.

Cổ Thập Bát nương cười cười, ánh mắt cũng một mảnh kiên quyết. Ta bắt quân kiếp này kiếp sau, bắt quân phạt gia người là nhân quả báo ứng, cũng không sợ người nhìn thấu lai lịch của ta, ta chỉ muốn thân nhân ở đây, ta muốn sống tốt, ta muốn ta sống tốt mà hấn sống không tốt

Ai cũng đừng ngăn cản, gặp thân giết thân, gặp phạt giết phạt, chính là chết, tuyệt không nhượng bộ

Nàng nhìn lão tăng một lần rồi xoay người bước đi

“ nữ thí chủ”lão tăng ở phía kêu, "Lão nạp ngày gần đây khai giảng 《 Bàn Nhược Ba La Mật Đa Tâm Kinh 》, không biết nữ thí chủ có thể tới nghe không?"

Cổ Thập Bát nương chưa trả lời, liền nghe phía sau có người mang cười nói nói: "Ai có mặt mũi như vậy, thế nhưng muốn đại sư tự mình hạ thiệp mời nghe giảng?"

Hắn nói, tốc độ có vẻ thập phân lạnh lẽ, lúc này bởi vì mang ý cười, nghe lên nhiều mấy phân thuận hậu.

Nàng trước giờ chưa từng nghe qua giọng điệu hắn nói chuyện như vậy....

Nàng quen thuộc âm điệu đều là lạnh như băng cứng rắn, làm người nom nớp lo sợ.....

Xem ra tựa hồ muốn dừng chân lại, thân hình có chút dừng lại, tăng tốc bước chân đi, áo khoác rộng rãi thẳng thắn, lão tăng than thở, xoay người, đứng thẳng ở cửa phòng là một vị nam tử trẻ tuổi.

"... Thảm giáo úy.." Lão tăng mỉm cười nói, duỗi tay thỉnh hắn quy tọa.

".. phải..." Nam tử trẻ tuổi tầm mắt lạc thân thượng Cổ Thập Bát nương đã đi xa, mang mấy phân hiếu kỳ muốn hỏi, nhưng nghĩ lại nghĩ nghe ngóng một nữ tử khuê các rất thất lễ, này lời nói liền nuốt xuống, thu hồi tầm mắt nhìn lão tăng cười nói, "... Đại sư muốn khai giảng kinh Phật? Đến lúc đó cho ta một chỗ....."

Lão tăng mỉm cười, lúc này ốc nội đi ra hai người khác.

"Thế nào? Thế nào?" Bọn hấn nhao nhao vắn đạo, "Bất tặc hái hoa?"

"Hoa là vật nhả nhận, làm sao có thể có tặc?" Lão tăng cười nói.

Ba người cùng nhau cười, "Ta tặc quá."

Cổ Thập Bát nương đi trở về, sắc mặt Tào thị trắng bệch, thấy nàng trở về mới nhẹ nhàng thở ra.

"Đi Quan Âm điện dâng hương sao?" Nàng vẫn hỏi.

Giọng nói mới ra, liền thấy vú già bị phái đi tìm kiếm Cổ Thập Bát nương về mặt lo sợ chạy tới.

"Phu nhân, tiểu thư không ở Quan Âm điện....."

Cổ Thập Bát nương nhìn nàng mỉm cười, vú già thần tình khẩn trương căng thẳng mới lòng đi xuống, tay phủ lồng ngực cười làm lãnh nói: "Nguyên lai tiểu thư trở về, chúng ta đi thôi."

"Vâng, đi thôi." Cổ Thập Bát nương thuận miệng cười nói, phù Tào thị, "Chúng ta đi đi."

Đi đến cửa chùa, thấy bảy tám cô thiếu nữ cười nói đang đi vào, trong đó có Cổ Tịch Nhi giống như chúng tinh phùng nguyệt.

Sơ với việc ngày tết cùng nữ nhi trong tộc đi du ngoạn, đây mới là hoạt động cổ tịch nhi thích nhất., những thiếu nữ quanh nàng đều là gia đình bình thường, có chút gia tài không như nàng, tướng mạo không bằng nàng, cùng người kết giao thật là quá hạnh phúc

Nói cười giương mắt, thấy Cổ Thập Bát nương, Cổ Tịch Nhi sững sờ.

"Tàn tài Nương từ lại tới tàn tài?" Cổ Tịch Nhi che miệng cười nói.

Cổ Thập Bát nương xuất tay hào phóng cung phật thượng hương, đã truyền khắp Cổ gia, làm mọi người hâm mộ và ghen tị, Cổ tịch nhi cho nàng biệt hiệu tàn tài nương tử.

Cổ Thập Bát nương không quan tâm nàng.

Cổ Tịch Nhi hừ một tiếng, nhún châu xoay động, nhìn thấy mấy chàng trai trẻ tuổi đi tới, vậy nhưng lại có Tín triều Lăng

Ngày thường gặp này hân, nàng tự nhiên khinh thường không nói chuyện, nhưng nghĩ đến Cổ Thập Bát nương nói bán được, như vậy tốt xấu cũng tính thiếu gia Đại Hữu Sinh, Tín Triều Lăng liền hữu dụng.

"Lăng thiếu gia." Nàng vội lắc tiểu tay hô.

Tín Triều Lăng đang cùng mấy người bạn tốt luận bàn hứng thú, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng kiêu ngạo, càng khó được là gọi tên chính mình, không khỏi kích động toàn thân, nghĩ hân lăng thiếu gia bởi vì phong lưu phóng khoáng, hằng ngày mỹ nhân gặp, đều xấu hổ trốn tránh, có thể như vậy nhiệt tình gọi mình như vậy, vẫn là lần đầu.

"Được a, lăng thiếu, ta nói ngươi sao lại tích cực muốn tới nơi này dạo, nguyên lai có mỹ nhân mời a.." Bên cạnh một đám hữu nhao nhao ồn ào, xô đẩy hân, tầm mắt sớm đã chuẩn xác đẩy ra hai bên lút lút lưu nhú đám người, nhìn thấy kiêu nhân.

"Oa, là tịch nhi tiểu mỹ nhân" mấy người ồ lên, nhao nhao đám nhẹ lăng thiếu gia một quyền, "Ngươi tiểu tử, thực là đào hoa..."

tầm mắt Tín Triều Lăng cũng thấy, cười nước miếng đều chảy ra mặt lại có chút cứng đờ, sẽ không gặp như vậy đi?

Hân tâm hồn lắng đọng, bị mọi người xô đẩy tiến về phía trước vài bước, chứng kiến tiểu mỹ nhân đứng trước mặt, đột nhiên kêu lên một tiếng, xoay người lại.

"Aizz..." Hào bằng hữu bên cạnh sao lại có thể buông tha cơ hội này, đưa tay đem hân lôi trở về, đều mắng, "Ngươi... cái tiểu tử này, phát ngôn cái gì, người ta cấp cho ngươi chào hỏi đấy, không nên đối mỹ nhân thất lễ."

Ngay tức khắc liền bị cả đám người xô đến trước người Cổ Tịch Nhân.

Một đôi con ngươi song lửa nóng bỏng, vững vàng dừng ở gò má của cô gái.

Cổ Tịch Nhân nhướn miệng cười, hiển nhiên đối với cảnh tượng này sớm thành thói quen.

"Thập Bát Nương, gần đây còn bán được không? Nghĩ đến ngươi gần đây chi tiêu không nhỏ, muốn hay không ta..." Nàng mang theo vài phần đắc ý hướng Cổ Thập Bát Nương nói.

"Tịch Nhân, có rảnh đến nhà thăm thăm chơi." Tào thị đương nhiên nhìn ra tâm tư của tiểu cô nương này, đánh gãy lời của nàng, lôi kéo Cổ Thập Bát Nương nhanh chân đi trước, "Các ngươi nhanh đi dâng hương đi."

Cổ Tịch bị đánh gãy lời nói, rất không cao hứng, trợn trắng mắt liếc nhìn Tào thị một cái.

"Cái gì mà thăm thăm, ta nào có người thăm thăm như vậy..." Nàng hừ một tiếng, hất cằm nhỏ xinh nói.

Cổ Thập Bát Nương sắc mặt trầm xuống, định muốn nói chuyện, đã có người tranh giành quát mắng.

"Cổ Tịch Nhân, ngươi như thế nào cùng trưởng bối nói chuyện" Tín Triều Lăng mặt mày giận dữ, chống nạnh quát.

Mọi người sững sờ, Cổ Tịch Nhân trừng mắt nhìn hân, cho là cái lỗi tai mình nghe lầm đi.

"Rất không giáo dưỡng, quá thất lễ, có hiểu biết giáo huấn lễ nghi không vậy, mẫu thân ngươi không dạy ngươi sao? Một nữ tử trong nhà, thấy trưởng bối vô lễ không hữu lễ, ngược lại thốt ra lời cay độc, làm sao lại có loại nữ tử không giáo dưỡng như ngươi." Tín Triều Lăng từng bước một sai bước, nước miếng văng khắp nơi, chỉ tay trách móc Cổ Tịch Nhân.

Lúc này dòng người đông đúc, các nàng lại đang đứng ở trước cửa chùa, ban nãy dừng lại nói chuyện cũng không có người chú ý, nhưng hiện tại Tín Triều Lăng câu chữ quyết liệt một lần nói toát ra, lập tức hấp dẫn tầm mắt của mọi người.

Kiến Khang thành tuy rằng lớn, Tín Triều Lăng này coi như cũng có một chút danh tiếng, nhưng là người này ăn nói có chút không dễ nghe.

Ngay từ đầu mọi người đều nghĩ đến Lăng câu này lại muốn đùa giỡn cô gái, thế nhưng không nghĩ tới hân đối vị thiếu nữ mỹ lệ này ném ra những lời như

vậy, tất cả đều kinh ngạc thiếu chút nữa rút cằm.

Hơn nữa là câu này nói lễ nghi giáo huấn cái gì? Lễ nghi giáo huấn? Ngày hôm nay, Phật tổ thật sự hiển linh đi...

"Người...người..." Cổ Tịch Nhân tròn vẹn giấc mộng, tức giận cả người phát run, nhìn Tín Triều Lăng trước mắt, không thể tin đây à sự thật.

Tiếng thì thầm khe khẽ cùng với tiếng cười nhẹ từ bốn phía truyền đến, Cổ Tịch Nhân chỉ cảm thấy đầu óc ầm ầm vang, cái lỗ tai cùng cổ họng đều có hỏa thiêu, một câu cũng nói không nên lời.

Nhóm thiếu nữ đứng bên cạnh nàng cùng với nhóm câu bằng hữu đứng bên cạnh Tín Triều Lăng cũng đã đại ra.

Cổ Thập Bát Nương cười, nhìn về phía Tín Triều Lăng.

Tín Triều Lăng là thiếu gia của Đại Hữu Sinh, nàng sớm biết được. Lúc trước nàng một lòng bán bán được cũng là cố ý tránh đi Đại Hữu Sinh, Đại Hữu Sinh hết lần này đến lần khác dâng danh thiếp bái phỏng, nàng cũng nhìn thấy, nàng cũng không phải lòng dạ quá hẹp hòi như vậy cầm giận Đại Hữu Sinh. Chả là, khi đó cũng không dễ bụng, đã muốn ở Đại Hữu Sinh vấp phải trắc trở, không cần thiết lại đi tìm phiền toái. Sau lại xác định ngộ nguồn sự tình, nàng lại quyết định tạm thời không bào chế được. Cho nên, liền như vậy cùng Đại Hữu Sinh không có duyên giao thiệp thôi.

Không nghĩ tới, Tín Triều Lăng này thế nhưng cho nàng một cái sự tình như vậy, là giải thích thôi. Ý cười trong mắt hiện lên, này so với sợ hãi nhận sai, kì thật rõ ràng thẳng thắn hơn nhiều.

Chẳng qua là có chút rất bí ối...

Mặc kệ nói như thế nào, dù gì Cổ Tịch Nhân cùng là nữ tử, như vậy đối với nàng so với chết còn thông khổ hơn.

Cổ Thập Bát Nương khẽ cau mày, Lăng thiếu gia này thật là đầu đuôi rõ ràng. Nhưng không thể không thừa nhận, nhìn đến Cổ Tịch Nhân đáng ghét mà bị làm nhục như vậy, lòng của nàng khó có thể đè nén một tia vui sướng.

Tín Triều Lăng cũng hướng nàng nhìn đến, tầm mắt chạm vào nhau, chợt dạ lẫn tránh.

"Cổ nương tử..." Hần kiên trì ngắn đầu, đối Cổ Thập Bát Nương thì lễ, "Như thế ác nữ, Cổ nương tử vẫn là đừng nên để ý tới làm gì..."

"Tín Triều Lăng, tên hỗn đản nhà người..." Cổ Tịch Nhân thấy hần vậy mà đối Cổ Thập Bát Nương cung kính có thừa, cố ý lấy lòng, nhất thời vừa sợ vừa giận.

Loại tạp kĩ này nàng rất chi là quen thuộc, chẳng qua rất giống mấy thứ xưa kia lấy lòng nàng.

Tín Triều Lăng lập tức chỉnh lại *hầu bao*(thắt lưng), thay đổi nét mặt nhìn về phía Cổ Tịch mà nói rào rào: "Ta hỗn đản? Ta như thế nào hỗn đản? Ta tuy vẫn bất thành vô bất tựu như là biết kính già yêu trẻ, người sao, tự nhìn lại mình đi, thân là *trường tử*(chị lớn hơn), lại đi làm khó dễ *nhược muội*(em gái nhỏ hơn). Ở trước mặt mọi người xuất khẩu cuồng ngôn, người loại này nữ tử còn muốn bái Phật, bái Phật cái gì? Phật tổ cũng không phù hộ người. Ta chỉ đứng, người còn muốn làm bừa, ta... ta còn có thể đánh người!"

"Rất đáng đánh" Vậy xem có người quái thanh kêu lên, khiến cho một mảnh tiếng cười.

Nhìn người trước mắt vẻ mặt chính khí, khí phách hiên ngang đích thực là Lăng thiếu, hần thật tốt làm cho nhóm bằng hữu tròn mắt há mồm.

Tiểu tử này... uống lộn thuốc?

Tào thị đương nhiên cũng xem không thuận mắt, trầm mặt nhìn về phía Tín Triều Lăng, "Vị công tử này, người nói như thế nào vậy..."

Nàng đưa tay muốn kéo Cổ Tịch Nhân lại, trước mặt công chúng, như thế đối đãi tiểu hài tử, một người luôn được người ta *tâng bốc*(bằng nghĩa với nâng niu) trong lòng bàn tay, nữ hài tử chưa từng nghe qua một câu nói nặng thì làm sao tiếp nhận được.

Mặc kệ nói như thế nào, các nàng đều là người một nhà.

Cổ Tịch Nhân oa một tiếng, che mặt liền xông ra khỏi đám đông, ở trước cảnh tượng náo nhiệt của Hưng Long tự tiếng khóc thất thanh vang lên.

"Tín Triều Lăng, người...người..." Những thiếu nữ khác lấy lại tinh thần, có chút luống cuống tay chân nhìn Tín Triều Lăng, lại nhìn Cổ Thập Bát Nương. Trên mặt không biết nên có cái biểu tình gì, chân chờ một khắc, vội chạy đi tìm Cổ Tịch Nhân.

"Rất không gia giáo" Tín Triều Lăng nhìn cô gái phía xa xa cầm giận nói, quay sang, thấy Cổ Thập Bát Nương khéo miệng mang cười, nội tâm không khỏi vui vẻ, xem ra đúng thế, Cổ nương tử này thật cao hứng.

"Lăng thiếu gia, ta có đặc tội người sao?" Cổ Thập Bát Nương mỉm cười hỏi.

Trên mặt mang theo ý cười dịu dàng, thốt ra câu hỏi làm cho Tín Triều Lăng sửng sốt.

"Cổ nương tử..." Hần chớp mắt ngượng ngừng nói, chột ườn ngực, "Nàng mặc dù là đường tử, nhưng là ta thực sự xem không được..."

Cố Thập Bát Nương dìu Tào thị đi qua bên cạnh hắn, ngừng lại cước bộ.

"Ngươi nghĩ rằng ta rất nhân rồi, cho nên dẫn đến phiền toái cho ta?" Nàng trầm giọng nói, đưa con mắt u mịch nhìn Tín Triều Lăng, dìu Tào thị dẫn theo vú già rời đi.

"Dẫn đến phiền toái?" Tín Triều Lăng sờ sờ đầu, còn chưa kịp phản ứng, đã bị mấy cái câu bằng hữu đồ ập xuống đánh.

"Ác đồ ngươi thủ đoạn độc ác..."

"...Rất không có thiên lý..."

"Thật là không có nhân tính..."

"Ngươi này thiếu cầu, ta muốn với ngươi tuyệt giao..."

Trong phòng lớn Tín gia Đại Hữu Sinh, nằm ở trên giường nhỏ, Tín Triều Lăng được một tiểu nha đầu dùng tay nhỏ nhẹ nhàng thoa thuốc lên mặt, thỉnh thoảng rên vài tiếng, cũng không biết là đau hay là thoải mái.

"Ai u, đám này đúng là không chút lương tâm...xuống tay thật độc ác" Hắn nhe răng nhếch miệng hô to gọi nhỏ, cũng không quên thuận tay sờ qua tay tiểu nha đầu vài cái.

Vẫn là đại thiếu gia ở chỗ này tốt, tuyển nha đầu đều là tuyệt sắc, chỉ tiếc người này căn bản không biết thương thức, nữ nhân nào trong mắt hắn cũng đều giống nhau, thật là ngu ăn Mầu Đon lãng phí a...

Tín Triều Lăng không để ý đụng phải bộ ngực nhỏ hơi hơi nảy nờ của tiểu nha đầu ngây ngô, ngồi dậy.

Tiểu nha đầu mặt đỏ tía tai lui xuống.

"Ca, ngươi nói, nàng vì cái gì nói ta dẫn đến phiền toái cho nàng?" Tín Triều Lăng xoa xoa cánh tay, nhìn ngồi ở bàn sách sau, Tín Triều Dương từ đầu đến bảo trì một cái tư thế, khó hiểu nói, "Ta làm cho nàng hả giận..."

Tín Triều Dương nghe vậy nhẹ nhàng cười, như trước không có ngăn đầu, trọng miêng lạnh nhạt nói: "Nàng là nói nữ tử rất hay ghen ghét, và lại ghen ghét thì sẽ giận chó đánh mèo, ngươi hôm nay làm nhục Cố Tích Nhân, như vậy Cố Tích Nhân khẳng định rất hận nàng, so với hận ngươi còn phải nhiều hơn."

"Nga, thì ra là như vậy..." Tín Triều Lăng một mặt chán nản, "Ta muốn là Cố nương tử xóa bỏ mọi chuyện trước kia, gần bên nhưng lại đi vắng xem tới không được, nếu làm được chuyện thì tốt rồi, như này..."

"Không sao cả" Tín Triều Dương mặt mang ý cười, rốt cục cũng để sách trong tay xuống, ngón tay thon dài vuốt ve cằm, "Cố nương tử cùng người một nhà kia đã sớm xé rách mặt, ta nghĩ, Cố nương tử căn bản là coi nhiều chút ghen ghét này vẫn à chút ít thôi... Nàng nói chuyện, bắt quá là nói cho ngươi biết nàng xem không nổi trò xiếc của ngươi, khinh thường việc làm của ngươi, bắt quá, cũng vèn vèn mình ngươi mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Chương 94 (1/2): Hẹn nói chuyện

Chỉ nhằm vào một mình hắn, nói cách khác cùng Đại Hữu Sinh không liên quan.

Tín Triều Lăng nga một cái, cái hiểu cái không gật đầu.

"Nga, đúng rồi, Vương Gia như thế nào rồi, nói vậy mấy ngày này không quá tốt đi..." Tín Triều Dương thay đổi tư thế, tự lưng vào ghế ngồi nhìn về phía Tín Triều Lăng, hỏi.

"Đúng vậy, ngày hôm qua Vương Gia còn uống say thất thiếu nắng chửi Li Khánh bọn chúng đầu, nếu chúng ta không giữ lại, nói không chừng muốn đi động đao giết người... Ngươi không biết, tiểu tử kia một dạng say mềm, đưa nhà bọn họ và tên ca ca nắng nhiệt thậm tệ, Vương Gia hắn giống như một kẻ có thiết huyết nam nhi, ha ha ha..., cái đức hạnh của hắn chúng ta còn không biết sao, buồn cười chết ta" Tín Triều Lăng ôm bụng cười to, tác động đến miêng vết thương, lại hét lên kêu đau.

Tín Triều Dương nghe vậy cũng là cười.

"Bắt quá, tiểu tử kia nói, bọn họ là không muốn cùng Li Khánh chúng nó đầu thôi, nhà bọn họ chính là nắm giữ Lưu Công bí chế - Tím Bầm đan." Tín

Triều Lăng vỗ đầu một cái, nhớ tới đại sự nói, "Tiểu tử này nói có tin được không, ca, hần nói là thật hay là giả? Cổ nương tử không phải gần đây không bán được sao."

Tín Triều Dương nghe vậy nga một cái, như đang suy nghĩ nên hơi hơi nheo mắt lại, tay xoay ly trà sứ men xanh.

"Tím Bầm đan sao." Hần thì thảo tự hỏi, chợt đem ly trà trên bàn phóng xuống, "Xem ra, cần cấp cho Bảo Hòa Đường thêm chút hỏa khí, bằng không, mọi người làm sao biết được cực phẩm Tím Bầm đan hiện thế rồi đây..."

Tín Triều Lăng nghe cái hiểu cái không, cũng lười phải suy nghĩ, dù sao trời sắp xuống cũng có đại thiếu gia chồng, hần chỉ cần tiêu thụ thật nhiều rồi chờ chết.

Cổ gia trong ngõ hẻm, buổi ăn tối như mọi khi, Tào thị còn có chút lo lắng cho Cổ Tích Nhân.

"Người đường tử này, từ nhỏ đến lớn còn không có chịu qua bức này ức hiếp, huống chi lại là ở trước mặt công chúng, sẽ không có chuyện gì chứ."

Cổ Thập Bát Nương đang được vú già bồng trên tay đi tắm lần thứ hai, nghe vậy nhẹ nhàng cười.

"Có thể có chuyện gì, bất quá là đem ta mắng như cái vôi phun máu chó thôi."

Tào thị thở dài, nhìn nữ nhi vẻ mặt không để ý, liền quay đầu nhìn Cổ Hải.

"Nương, loại nữ tử điều ngoa này, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, cho nàng chút giáo huấn cũng tốt." Cổ Hải cười nói, "nàng hần đang nghĩ đến như thế nào ăn hiệp muội muội thật tốt."

Nói những lời này, trên mặt hần hiện lên một tia cười, "Hôm nay nhà Đại bá phụ khá là náo nhiệt."

"Như thế nào? Còn có chuyện gì sao?" Cổ Thập Bát Nương ngồi xuống, nhìn về mặt hần nghiêm ngắc, liền tò mò hỏi.

"Cổ Ngư hôm nay đùa bốn Cổ Lang một vỏ, Cổ Lang đem học vấn của Cổ Ngư để đả thương hần kết quả chiếm không được tiện nghi không nói, còn bị Đại bá phụ đánh một trận, buộc hần đi giải thích nhận sai với Cổ Ngư, lúc ta đi ngang qua nhà Đại bá phụ, còn nghe Cổ Lang nháo nhào đòi lấy đao tự tử đây..." Cổ Hải cười nói, tay lại thêm com.

Người kia từng hận nhi tử này không nên sinh ra, hiện giờ đã muốn trở thành báo vật trong mắt Cổ Nhạc Sơn, tiếc là Cổ Lang, người mười mấy năm qua bị làm cầu gọi đến hô đi, đột nhiên ở trên cao nhìn xuống chính mình, này tư vị, là rất khổ sở.

Cổ Thập Bát Nương hé miệng cười, trả thù chính thức bắt đầu rồi sao?

"Hần là chịu không nổi phụ thân đột nhiên vì Cổ Ngư mà trách phạt mình..." Nàng cười nói, "Bất quá, ta nghĩ, hần rất nhanh sẽ quen nếp thôi..."

Nói đến đây, nàng ngưng lại, ánh mắt làm như lơ đãng lướt qua người Tào thị.

"Cổ Ngư hần có hay không..." Nàng hỏi Cổ Hải, chỉ nói một nửa.

Cổ Hải hiểu được, lắc lắc đầu, nói câu nguoi yên tâm ta hần có chừng mực.

Tào thị có chút khó hiểu nhìn huynh muội bọn hần, không rõ bọn họ đang nói cái gì, còn chưa kịp hỏi, Cổ Hải đã muốn dời đi đề tài khác.

Một hồi phong tuyết theo ngày tết mà đến chấm dứt, học đường đã muốn tạm thời đóng cửa, tất cả học sinh đăng ký thi đều ở trong nhà cố gắng ôn tập ngày sau cùng, giám khảo được kinh thành phái đi đã tới Kiến Khang thành.

Khi Cổ Thập Bát Nương ở trước tiểu viện của Linh Nguyên xuống xe ngựa, nghe được thanh âm reo hò của Bành Nhất Châm.

Cánh cửa nửa mở, tuyết đọng toàn bộ trong viện quét tới, theo đó lúc này một bóng người đá - đánh - nhảy tạo nên *tuyết vụ*(sương tuyết)

Linh Nguyên cả người đỏ thắm, có chút hơi gầy yếu nhưng đã có vai phần cường tráng, vài đạo vết sẹo mờ mờ trước ngực có thể thấy được, trong tay nắm một cây côn gỗ, chạy như rồng, lượn đập như bay.

"Tốt, tốt, coi như nguoi không có nói khoác, có này thân công phu, cũng có thể đi theo Diệp Chân đại tướng quân giết *Kim nhân*(người của Đại Kim triều)" Bành Nhất Châm chường chụp ba ba vang.

Diệp Chân tướng quân, Võ Xương hầu Đại Chu triều, binh mã đại tướng quân, dụng binh như thần, là năm đó ngăn cản Kim nhân xuôi Nam, đệ nhất nhân dựng nên cơ đồ ngày hôm nay, đối với bức này tuổi nam hài tử như Linh Nguyên mà nói, đó chính là Chiến Thần trong lòng.

Linh Nguyên là từ chiếm địa của Đại Kim trốn tới, đối với người Kim lại có cừu hận thấu xương, giấc mộng của hần là tòng quân sao?

Cổ Thập Bát Nương trong lòng hơi chút suy tư, khéo miệng hiện lên một tia cười khổ, theo dưới trướng Diệp tướng quân, kỳ thật cũng không có như trong tưởng tượng tốt như vậy.

Một đời kia nàng tuy rằng là cái phụ nhân ngu dốt, việc triều đình cũng không có tiếp xúc, nhưng một số đại sự cũng có biết, tí như Long Khánh đế băng hà, hoàng tử tranh vị, rồi lại tới Đại tướng quân chết.

Hiện giờ là năm sáu kiến nguyên, không được bao lâu, Đại tướng quân tiếng tăm lừng lẫy sẽ bị cho vào nhà lao, hơn nữa cuối năm bảy kiến nguyên thăm vắn xừ trăm, lúc ấy ba quân đồ trắng, cảnh tượng vạn dân đưa tang, Cố Thập Bát Nương còn nhớ rõ.

Nghe nói Đại tướng quân là chết oan, phỏng đoán là bị Tề tướng vu hãm, thứ nàng biết cũng chỉ nhiều đó mà thôi, nội tình càng sâu, khi đó không ai cùng nàng nói, hơn nữa nàng cũng không nghĩ tới đi phân giải, một người phụ nhân trong nhà như nàng, hiểu biết này đó triều đình đại sự làm chi.

"Tiểu thư". Thanh âm của Linh Bảo vang ở bên tai, đánh gãy suy tư của Cố Thập Bát Nương.

"Thập Bát Nương đến đây." Bành Nhất Châm vội cười đi tới.

Cố Thập Bát Nương cười chào hỏi mọi người, cất bước tiến vào, nhìn đến Linh Nguyên khen: "Linh Nguyên, hảo côn pháp a."

"Là thương pháp." Linh Bảo cười sửa lời, "Không có thương nên dùng gậy thay thế."

"Ta không biết." Cố Thập Bát Nương cười xin lỗi, nhìn Linh Nguyên, lại một lần nữa cười nói, "Hảo thương pháp a."

Linh Nguyên thấy tầm mắt của nàng chuyển động ở trên người mình, nhớ tới chính mình để thân trần, mặt không khỏi có chút đỏ, cũng không có trả lời đã xoay người vào nhà.

"Ca ca vẫn nghĩ muốn đi tông quân, nếu không liên lụy ta..." Linh Bảo giận dữ nói, "Đã sớm báo thù cho phụ mẫu cùng toàn bộ thôn nhân..."

Năm đó Đại Kim xuôi Nam, một đường cướp - đánh - giết - đốt, diệt Thôn Đồ trấn, tuy rằng không tận mắt chứng kiến, nhưng là nghe qua, ở trên đường cũng gặp qua người chạy nạn thảm trạng.

Cố Thập Bát Nương vuốt đầu của nàng bày tỏ an ủi.

"Diệp Chân tướng quân ít nhiều cũng đang giúp chúng ta báo thù." Bành Nhất Châm cảm thán nói.

Cố Thập Bát Nương nội tâm rầu rĩ, nàng không hiểu triều đình đại sự, nhưng nghĩ lại Diệp Chân tướng quân kia nhất định là người tốt, người tốt sẽ chết...

Phải đi nhắc nhở hần sao?

Ý niệm trong đầu lờ lờ đến, Cố Thập Bát Nương có chút sảo cười, như thế nào nhắc nhở, chạy tới nói cho Diệp Chân tướng quân, người sắp chết?, dám đọc xong rồi copy truyện mà không xin phép chủ edit ở diendanlequydon, xem chương sớm nhất ở diendanlequydon bạn nhé!

"Thập Bát Nương, ta đang có chuyện muốn tìm người nói" Bành Nhất Châm chỉnh lại biểu cảm, nói "Hiệu thuốc Bắc - Thuận Hòa Đường này, thật là khó để thương lượng."

"Như thế nào? Bọn họ không bán?" Cố Thập Bát Nương *ngưng thần*(trầm ngâm) hỏi.

Linh Bảo bưng lên trà nước, bước chân nhẹ nhàng lui xuống, để cho bọn họ nói chuyện.

"Cũng không phải không bán, chỉ là rất kỳ quái," Bành Nhất Châm nói, "Đầu tiên là nói bán, giá thương thượng được cũng không sai biệt lắm, bỗng nhiên lại nói không bán, trái lại ba bốn lần thu hồi, lão Bành ta đều phi nôn nóng theo chân bọn họ"

"Là muốn đòi nhiều tiền?" Cố Thập Bát Nương cười nói, tay chụp lấy ly trà, "Ba trăm lượng bạc đến tay Thuận Hòa Đường bọn họ, đã muốn không tính thấp, muốn tăng giá, chúng ta liền ngậm một đoạn rồi lại nói hần sau, làm cho bọn họ trông một cái, còn có thể ra một cái giá khác."

Nàng đã muốn nghĩ tốt lắm rồi, nếu Thuận Hòa Đường này lấy không được, nàng sẽ không ngại ăn nữa mượn danh Lưu Công, thứ nhất làm cho được vào thục giục khoản nợ, thứ hai là bỏ ra tiền của chính mình để thu mua, nàng tin tưởng, một khi làm như vậy, Thuận Hòa Đường này tuyệt đối không người hỏi thăm.

Nàng cũng không tin bức không được nó vào tủ lộ, chính mình vẫn còn không cần thận sao.

"Ta biết, ngày đó ta nóng nảy liền cùng cái kia quân sự nói không mua," Bành Nhất Châm cười nói, "Kết quả, tiểu tử kia lại nói lời hay lời khéo ta, ta nghe hần nói hình như là bên trong nhà bọn họ ý người bất đồng, giống như hai người chủ tử, một cái phải bán, một cái không cần bán, mới do dự như vậy..."

"Nha..." Cố Thập Bát Nương dường như có chút suy nghĩ, một đời kia Thuận Hòa đường gặp khốn cảnh bất nguy, hình như cũng là như vậy, tam Thẩm phu nhân Triệu thị kiên trì bán, mà Thẩm An Lâm không đồng ý bán, bằng không nàng cũng sẽ không đi đón chịu Thuận Hòa Đường..

Xem ra lần này cũng là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Chương 94.2: Hẹn nói chuyện

Chẳng qua cái thời điểm kia Thẩm An Lâm cũng không có ở nhà mà là viết thư biểu đạt ý kiến, giờ đây trước hai năm, Thẩm An Lâm còn tại Kiến Khang, Thẩm gia còn không có mình, Thẩm An Lâm hẳn sẽ không thật tự mình đến tiếp nhận hiệu thuốc bắc này đi?

Cố Thập Bát Nương dùng một chút lực ở tay, ly trà lay động, nước trà nóng văng ra khiến nàng không khỏi hô một tiếng.

"Làm sao vậy?" Linh Nguyên từ xa đi tới, khăn trương cầm tay nàng lên xem.

Trên tay chính là dính chút nước trà.

"Không có việc gì, không có việc gì." Cố Thập Bát Nương cười lấy lại tinh thần, mày như trước nhíu chặt.

Linh Nguyên vội buông tay ra, cuối đầu lui sang một bên.

Cố Thập Bát Nương tâm tư căn bản không có ở nơi này, nàng cắn cắn môi dưới, điều vừa nãy đoán rất có khả năng trở thành sự thật, vận mệnh chết tiệt này, lúc nào cũng xảy đến bất ngờ cản trở con đường của nàng.

"Đừng vội, đừng vội!" Bành Nhất Châm đối với phản ứng của nàng rất khó lý giải, kỳ thật hẳn nhìn Thuận Hòa Đường kia không có cái gì đặc biệt, vị trí cũng không được khá lắm, mặt tiền cửa hiệu lại cũ, lấy thanh danh của Cố Thập Bát Nương hiện giờ ở được giới, muốn hiệu thuốc bắc cái dạng gì mà không có, như thế nào một mực đối cái Thuận Hòa Đường này làm ra tình thế bất buộc?

Tính tình của đại dược sư đều là cổ quái, không thể theo lẽ thường mà đoán, Bành Nhất Châm chỉ có thể nghĩ như vậy.

"Thập Bát Nương, ngày hôm qua quân sự kia tớ tìm ta, nói thiếu gia nhà bọn họ muốn gặp ta, tự mình bàn chuyện với ta, thuận tiện để thảo luận đạt thành." Bành Nhất Châm nói tiếp.

"Thiếu gia nhà bọn họ?" Cố Thập Bát Nương hỏi, "Là vị thiếu gia nào?"

"Là đại thiếu gia đi." Bành Nhất Châm gãi gãi đầu, nhớ không rõ.

"Đại thiếu gia sớm đã không còn..." Cố Thập Bát Nương lẩm bẩm nói.

"Ai không còn?" Bành Nhất Châm dựng thẳng cái lỗ tai hỏi.

"Không có gì, hẳn gặp người làm cái gì?" Cố Thập Bát Nương hỏi, đại thiếu gia có phải là nói Thẩm An Lâm, chính xác mà nói nên xưng hô là Lâm thiếu gia, tiểu thiếp Triệu thị từng nói: xét thấy *thứ trưởng tử*(đứa con đầu tiên, nhưng là con vợ bé) chết sớm, đại thiếu gia trở thành xưng hô không rõ, cho nên phải xưng là Lâm thiếu gia.

Miệng nàng bỗng hiện lên một tia cười, Lâm thiếu gia, xưng hô này thật đúng là cổ quái, bất quá một đời kia nàng không cảm thấy được xưng hô như vậy có cái gì bất ổn...

Nhắc đến một đời kia nàng không khỏi cười tự giễu, nàng đích thực có một thời gian nào quá phẳng.

"...Hẹn ta tại Cao Bàn Tử từ lâu..." Bành Nhất Châm không có để ý sự lơ đãng của nàng, nói tiếp, "...Thập Bát Nương, người cho ta một câu chắc chắn, nếu như hẳn lại đòi tăng giá, thêm nhiều ít là điểm mấu chốt?"

Cố Thập Bát Nương cười lạnh ra tiếng, "Thêm một phân tiền đều không được."

Không nghĩ tới nàng lại trả lời rõ ràng nhanh như vậy, Bành Nhất Châm rất sững sốt, vặn vẹo tay nói: "Thập Bát Nương, làm ăn không phải nói chuyện như vậy...có tiền có lui mới"

Linh Nguyên ở một bên trông hẳn một cái, nếu hẳn biết năm trước Cố nương tử đã muổng uống phí một túi vàng ném cho Thuận Hòa Đường, không biết có phải hay không sẽ càng phát điên.

Làm ăn đương nhiên không phải nói chuyện như vậy, tầm mắt của Linh Nguyên lại chuyển tới trên người Cố Thập Bát Nương, nàng ngồi ở trên ghế, lưng thẳng tắp, vẻ mặt ngay thẳng, nguyên bản phải là thiếu nữ có hai trông mắt trong suốt trở nên sâu thẳm, lộ ra mấy phần lạnh nhạt.

Đây căn bản đối với nàng mà nói không phải là một cuộc làm ăn.

"...Người có biết, vị đại thiếu gia người cần gặp là ai chẳng." Cố Thập Bát Nương bỗng oay chuyển câu chuyện, nhìn về phía Bành Nhất Châm nói.

Trên mặt của nàng hiện lên một tia cười, chẳng qua kiểu cười này có chút cổ quái.

Bành Nhất Châm ngẩn ra: "Thẩm An Lâm?"

Mấy ngày nay hắn ở bên ngoài làm việc với người chủ cửa hàng cần thu mua, tự nhiên phải hỏi thăm một chút cửa hàng mình phải thu mua là của người nhà nào, khi nghe đến *danh hào*(tên và biệt hiệu) Thẩm gia - Thẩm Tam lão gia, một cái tên luôn bị hắn lãng quên đột nhiên nảy ra.

Nghĩ đến đây, hắn còn phải làm một việc cho Cố nương tử này, liền giật mình, đây không phải là một cuộc làm ăn bình thường, mà là báo thù...

"Là hắn sao." Bành Nhất Châm lại một lần nữa hỏi, muốn xác nhận, thấy Cố Thập Bát Nương gật gật đầu, trong lòng hắn không tránh khỏi một trận kích động.

Thẩm An Lâm này rốt cuộc là người nào, làm sao lại cùng Cố nương tử kết thù? Thoạt nhìn mối thù này không hề nhỏ, vậy trong đó có cái chuyện cũ gì?

Cố Thập Bát Nương nhìn lướt qua Bành Nhất Châm, đối với cái gì viết ở trên mặt hắn đều hiểu rõ, nàng hiện tại đưa ra quyết định.

"Ta và ngươi cùng đi." Nàng chậm rãi nói.

"A?" Bành Nhất Châm có chút giật mình nhìn nàng.

Thời gian ước định là ngay ngày mai.

♣♣♣♣♣♣

Bành Nhất Châm ở ngoài tiểu lâu do dự trong chốc lát, nhìn Linh Nguyên thúc giục một chiếc xe ngựa đứng ở một bên, hắn có tâm đi tới chào hỏi, nhìn nhìn đến Cố Thập Bát nương xuống xe ném đến ánh mắt cảnh cáo, liền dừng.

Cố nương tử này, chỉ sợ là tới giám thị hắn, mà không phải hắn đoán như vậy, cảnh tượng *cừu nhân*(kẻ thù) gặp lại hết tức giận đều sẽ không xuất hiện.

"Tiểu thư, xin mời đi bên này."

Cao Bàn Tử từ lâu có tổng cộng ba tầng, tuy rằng không tính là lầu đứng nhất Kiến Khang thành, nhưng bố trí cũng đặc biệt lịch sự tao nhã, hơn nữa làm rượu và thức ăn vô cùng tốt, có được tiếng tăm tốt.

Phòng lầu ba treo biển các loại hoa cò khác nhau, so với sự náo nhiệt của lầu một và lầu hai, nơi này có vẻ thật im ắng, bởi vì còn chưa nói tới chi phí rất cao, ít người có tiếng tăm.

Nhìn Cố Thập Bát Nương mang theo Linh Nguyên cùng đi vào phòng, nhà gian có một tấm bình phong màu trắng cách xa nhau, Bành Nhất Châm không khỏi sờ sờ cái mũi.

Phòng này vốn là bố trí cho đại gia tộc ăn liên hoan, cho nên bố trí tiểu nhã gian, chỗ thuận lợi cho nữ quyền, tuy rằng không thấy mặt, không không ảnh hưởng việc nói chuyện với nhau.

Lần này hắn cùng Thẩm An Lâm nói chuyện ngay dưới cái lỗ tai của nàng tiến hành rồi, mặc dù không thấy được mặt, nhưng thanh âm nghe được quả thực rất rõ ràng.

Ở bên trong phòng ngồi vào chỗ của mình, hầu bàn từ lâu dâng rượu và thức ăn đơn giản, liền lui xuống.

Đem tầm mắt hướng về nơi bị che kín bởi tấm bình phong trắng, Bành Nhất Châm nhìn không được đứng lên, mở miệng nói: "Thập Bát Nương..."

"Đừng nói gì với ta, coi như ta không có ở đây đi." Thanh âm thân nhiên của Cố Thập Bát Nương ở bên kia vang lên.

Bành Nhất Châm ừ một cái, còn muốn nói điều gì nên há mồm, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân.

"Thẩm giáo úy, xin mời đi bên này." Thanh âm chường quỹ từ lâu bên ngoài nói tới, cách cửa theo tiếng nói được mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Chương 94.2: Hẹn nói chuyện (tiếp theo)

Không nghĩ tới nàng lại trả lời rõ ràng nhanh như vậy, Bành Nhất Châm nhất thời sững sờ, vịn vịn tay nói: "Thập Bát Nương, làm ăn không phải nói chuyện như vậy...có tiến có lui mới..."

Linh Nguyên ở một bên trông hán một cái, nếu hán biết năm trước Cổ nương tử đã muốn uống phí một túi vàng ném cho Thuận Hòa Đường, không biết có phải hay không sẽ càng phát điên.

Làm ăn đương nhiên không phải nói chuyện như vậy, tầm mắt của Linh Nguyên lại chuyển tới trên người Cổ Thập Bát Nương, nàng ngồi ở trên ghế, lưng thẳng tắp, vẻ mặt ngay thẳng, nguyên bản phải là thiếu nữ có hai tròng mắt trong suốt trở nên sâu thẳm, lộ ra mấy phần lạnh nhạt.

Đây căn bản đối với nàng mà nói không phải là một cuộc làm ăn.

"...Người có biết, vị đại thiếu gia người cần gấp là ai chẳng." Cổ Thập Bát Nương bỗng xoay chuyển câu chuyện, nhìn về phía Bành Nhất Châm nói.

Trên mặt của nàng hiện lên một tia cười, chẳng qua kiểu cười này có chút cổ quái.

Bành Nhất Châm ngẩn ra: "Thẩm An Lâm?"

Mấy ngày nay hán ở bên ngoài làm việc với người chủ cửa hàng cần thu mua, tự nhiên phải hỏi thăm một chút cửa hàng mình phải thu mua là của nhà người nào, khi nghe đến *danh hào*(tên và biệt hiệu) Thẩm gia - Thẩm Tam lão gia, một cái tên luôn bị hán lãng quên đột nhiên hiện ra.

Nghĩ đến đây, hán còn phải làm một việc cho Cổ nương tử này, liền gạt mình, đây không phải là một cuộc làm ăn bình thường, mà là báo thù...

"Là hán sao." Bành Nhất Châm lại một lần nữa hỏi, muốn xác nhận, thấy Cổ Thập Bát Nương gật gật đầu, trong lòng hán không tránh khỏi một trận kích động.

Thẩm An Lâm này rốt cuộc là người nào, làm sao lại cùng Cổ nương tử kết thù? Thoạt nhìn mối thù này không hề nhỏ, vậy trong đó có cái chuyện cũ gì?

Cổ Thập Bát Nương nhìn lướt qua Bành Nhất Châm, đối với cái gì viết ở trên mặt hán đều hiểu rõ, nàng hiện tại đưa ra quyết định.

"Ta và người cùng đi." Nàng chậm rãi nói.

"A?" Bành Nhất Châm có chút gạt mình nhìn nàng.

Thời gian ước định là ngay ngày mai.

Bành Nhất Châm ở ngoài lầu lâu do dự trong chốc lát, nhìn thấy Linh Nguyên thúc giục một chiếc xe ngựa đứng ở một bên, hán có tâm đi tới chào hỏi, nhìn đến Cổ Thập Bát nương xuống xe ném đến ánh mắt cảnh cáo, liền dừng.

Cổ nương tử này, chỉ sợ là tới giám thị hán, không giống như hán đoán, cảnh tượng *cừ nhân*(kẻ thù) gặp lại hết sức tức giận đều sẽ không xuất hiện.

"Tiểu thư, xin mời đi bên này."

Cao Bàn Tử lầu lâu có tổng cộng ba tầng, tuy rằng không tính là lầu lâu đứng nhất Kiến Khang thành, nhưng bố trí cũng đặc biệt lịch sự tao nhã, hơn nữa làm rượu và thức ăn vô cùng ngon, có được tiếng tăm tốt.

Phòng lầu ba treo biển các loại hoa cỏ khác nhau, so với sự náo nhiệt của lầu một và lầu hai, nơi này có vẻ thật im ắng, bởi vì còn chưa nói tới chi phí rất cao, rất ít người có tiếng tăm.

Nhìn Cổ Thập Bát Nương mang theo Linh Nguyên cùng đi vào phòng, nhà gian có một tấm bình phong màu trắng cách xa nhau, Bành Nhất Châm không khỏi sờ sờ cái mũi.

Phòng này vốn là bố trí cho đại gia tộc ăn liên hoan, cho nên bố trí tiểu nhã gian, chỗ thuận lợi cho nữ quyền, tuy rằng không thấy mặt, cũng không ảnh hưởng tới việc nói chuyện với nhau.

Lần này hán cùng Thẩm An Lâm nói chuyện ngay dưới cái lỗ tai của nàng tiến hành rồi, mặc dù không thấy được mặt, nhưng thanh âm nghe được quả thực rất rõ ràng.

Ở bên trong phòng ngồi vào chỗ của mình, hầu bàn lầu lâu dâng rượu và thức ăn đơn giản, liền lui xuống.

Đem tầm mắt hướng về nơi bị che kín bởi tấm bình phong trắng, Bành Nhất Châm nhìn không được đứng lên, mở miệng nói: "Thập Bát Nương..."

"Đừng nói gì với ta, coi như ta không có ở đây đi." Thanh âm thân nhiên của Cổ Thập Bát Nương ở bên kia vang lên.

Bành Nhất Châm ừ một cái, còn muốn nói điều gì nên há mồm, ngoài cửa đã truyền đến tiếng bước chân.

"Thẩm giáo úy, xin mời đi bên này." Thanh âm chương quỹ lầu bên ngoài vang tới, cánh cửa theo tiếng nói được mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Chương 95.1: Giành trước

"Bánh chưng quỳ."

Giọng nam trầm thấp vọt đến xuyên qua tấm bình phong, Cố Thập Bát Nương tầm mắt vẫn dừng ở trên người Linh Nguyên, thân hình tiểu cô nương hơi chút cứng ngắc.

Bánh Nhất Châm bên kia dường như có chút bối rối trả lời, đứng dậy hoàn lễ, không biết làm sao, đụng phải mâm khiến chén đĩa trở nên lộn xộn.

Nói vậy Bánh Nhất Châm hẳn đang híp mắt cá chết đánh giá Thẩm An Lâm đi, khéo miệng Cố Thập Bát Nương hiện lên một tia cười, hình dạng cái nhìn ngày đó ở trong miếu lại hiện lên trước mắt nàng, nàng cười tiếp nhận, rũ mắt xuống.

Bên kia lời lẽ không nhiều, ở trong trí nhớ giống nhau, Thẩm An Lâm không thường nói chuyện, ngữ tốc nhanh câu nói dứt khoát, bất quá là hỏi Bánh Nhất Châm người ở nơi nào, muốn mua hiệu thuốc bắc này làm cái gì, Bánh Nhất Châm cứ nói thật tất cả, ngoài ra sau lưng còn có một người chủ tử cũng không giấu diếm.

Vài chén rượu qua đi, bên kia Thẩm An Lâm đưa ra kiến nghị muốn Bánh Nhất Châm tham gia vào cỗ phần Hồng Chiêm Đại Đầu, cũng không chút giấu diếm gia môn thế lực nhà bọn họ, ám thị rằng như vậy mới khiến tất cả đều vui vẻ.

Cố Thập Bát Nương khéo miệng hiện lên nụ cười lạnh, này chủ ý đúng thật là tất cả đều vui vẻ, chẳng qua, lúc này đây không phải ai cũng đều vui mừng.

Bánh Nhất Châm cười gượng vài tiếng, đương nhiên từ chối, không để lại đường sống.

Thẩm An Lâm rất bất ngờ, trầm mặt một lát, hẳn đứng dậy cáo từ.

"Tiệm dược này là do gia mẫu lưu lại, thứ cho ta không thể bán của cái lấy tiền mặt."

Cố Thập Bát Nương nghe vậy có hơi sững sốt, nẫu thân hẳn? Triệu thị đã chết? Kìa như thế nào lại viết lên danh hào Trầm thị? Nàng nhú mày suy nghĩ, trong trí nhớ không có ấn tượng này, thiệt hay giả?

Bánh Nhất Châm bên kia cũng cuốn quít đứng dậy, tựa hồ ghen thật lâu bỗng phun ra một câu.

"...Thẩm công tử, cho ta chuẩn mạch được hay không..."

Cố Thập Bát Nương nghĩ đến nỗi trợn trắng mắt, đây là lời Bánh Nhất Châm muốn nói sau lần đầu gặp mặt đi.

Những lời này hiển nhiên làm cho cước bộ của Thẩm An Lâm dừng lại ngoài ý muốn, nói tiếng đa tạ, đi nhanh mở cánh cửa ra ngoài. [xem chương mới nhất ở dienanlequydon.com]

"Thập Bát Nương..." Lặng im một khắc, thanh âm có chút ngưng ngững của Bánh Nhất truyền tới.

"Người đi về trước đi." Cố Thập Bát Nương nói, nghe được Bánh Nhất Châm lên tiếng trả lời rồi đi.

"Hắn không chịu bán." Linh Nguyên nói, ánh mắt có chút lo lắng nhìn Cố Thập Bát Nương, chùng ấy tiền ném đi...

"Ta đi đem tiền thu trở về." Hắn cắn răng một cái đứng lên nói.

Cố Thập Bát Nương duỗi bàn tay ra, ngẩng đầu nhìn hắn cười, "**Hồ nháo*(hồ đồ làm loạn)."

Ý cười của nàng tản ra ở đáy mắt, đây là cười thực sự, Linh Nguyên nhẹ nhàng thở ra, đưa tay giúp đỡ cánh tay yếu ớt của nàng.

"Hắn không thể không bán, hơn nửa trừ bỏ bán cho ta, hắn không còn con đường khác để chọn." Cố Thập Bát Nương đứng lên, một mặt phù thê áo choàng, một mặt thân nhiên nói, thanh âm ung dung vô cùng.

Đã đến giờ ăn chính, trong lối nhỏ càng nhiều gã sai vặt chạy qua chạy lại đưa rượu và thức ăn, theo cánh cửa khép mở, tiếng cười nói, tiếng sáo trúc từ các phòng truyền tới.

Cố Thập Bát Nương cùng Linh Nguyên một trước một sau mà đi.

"Mới vừa rồi Bánh đại thúc vì sao muốn bắt mạch cho hắn?" Linh Nguyên nén không được lòng hiếu kỳ thấp giọng hỏi, đang nói thì rút lại phía sau, Cố Thập Bát Nương đi ở đằng trước đột nhiên dừng lại.

Linh Nguyên không kịp tiếp nhận tình thế nên va vào lưng của nàng, mùi thơm *thanh u*(thanh tịnh và đẹp đẽ) từ cơ thể kia bay vào mũi, nội tâm hoảng

hốt mới chịu xê ra, ngẩng đầu liền xuyên thấu qua làn tóc mai tựa như *ô vân*(mây đen), chứng kiến một nam tử trẻ tuổi dáng người thon dài đứng ở trước mặt.

Nam tử trẻ tuổi khoảng tầm hai mươi tuổi, một thân lĩnh bào xanh u chín chu, trong tay cầm *nhất kiện*(nhất: cao cấp nhất, kiện: đồ vật) áo choàng xám, đang hơi hơi nâng cằm, ánh mắt nhấp nháy dừng trên người Cố Thập Bát Nương.

Đây là Thẩm An Lâm? Tầm mắt của Linh Nguyên không tự động ở trên người hắn dừng lại một khắc, người chắn đường đằng trước không còn, Cố Thập Bát Nương chậm chậm mà đi.

Nàng cũng không có cuối đầu, chỉ là mắt hơi buông xuống, hai tay xiết chặt ở trong áo choàng, liền như vậy đón lấy ánh mắt của Thẩm An Lâm, từ bên cạnh hắn đi qua hành lang thật dài, xoay người đi xuống cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Chương 95.2: Giành trước

Thẩm An Lâm thu lại tầm mắt, bóng dáng kia có chút quen thuộc, đã gặp nhau ở đâu rồi sao? Lòng mày hơi nhíu lại, hắn nhìn lại phương hướng Cố Thập Bát Nương đi tới, mày càng nhíu, đưa tay ngăn đón một tên tiểu hòa kê đi thu gom chén đĩa.

"Vị tiểu thư vừa rồi là từ căn phòng nào đi ra?" Thẩm An Lâm hỏi.

Tiểu hòa kê bị hỏi làm cho ngẩn người, "Là vị tiểu thư nào?"

Thẩm An Lâm quay đầu lại nhìn, hiển nhiên phát hiện bóng dáng của Cố Thập Bát Nương đã biến mất.

"Tuổi chừng mười bốn, vóc người như thế này..." Hắn đưa tay miêu tả so với chính mình, "Áo choàng phong mao đỏ thẫm..." Nói tới đây chần chờ một chút, nhưng vẫn là chậm rãi nói, "...mảnh khảnh thướt tha..."

Lời của hắn chưa dứt, tiểu hòa kê đã muốn mặt đầy tươi cười, "Ngài là nói vị tiểu thư kia đi..." Hắn chia ra một tay, ngón tay hướng phòng phía sau, "Hạnh nháo thứ hai..."

Thẩm An Lâm ánh mắt chợt lóe, nhìn về phía phương hướng hắn chỉ, hạnh nháo thứ hai, cũng chính là nơi ở *cách vách*(sát bên) hạnh nháo thứ nhất hắn vừa mới đến, hóa ra mới vừa rồi hắn phát hiện trong phòng còn có người khác lại chính là nàng?

Thẩm An Lâm xoay người, đi nhanh và bước, ngay tại lan can lầu ba từ trên nhìn xuống, người đến người đi đã sớm không còn thấy bóng dáng của cô nương kia.

Nàng là ai?

Xe ngựa lão đạo chạy đã lâu, Cố Thập Bát Nương vẫn không nói gì, ngo ngác nhìn màn xe lay động.

Một đời kia chỉ sợ đến chết hắn cũng chưa từng hướng con mắt sang nhìn mình...

Một đời kia người bức ta không có đường lui đến chết...

Cả đời này, dù cho ta không làm hại đến tính mạng của người, cũng muốn cho người ném thù loại này tư vị bị người ta bức đến không có đường lui.

"Đi Thuận Hòa Đường." Ánh mắt nàng hơi ngưng, hướng ngoài xe ngựa nói.

Linh Nguyên nghe vậy, dốc sức ghì dây cương lại, quay đầu ngựa lại mà đi.

Thuận Hòa Đường, tiểu hòa kê trông chừng lò lửa chán đến đến chết đang ngủ gật, chợt thấy một bóng người ập đến, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy hai người trẻ tuổi đứng trước mặt.

Người nữ chưa tháo xuống nón áo choàng, toàn bộ khuôn mặt đều bị che lại, xem vóc người bắt quả mười bốn mười lăm tuổi.

"Tiểu thư, đến có việc chi?" Hắn vội cười hô theo thói quen.

Cố Thập Bát Nương tháo mũ xuống, đối với tiểu hòa kê cười, "Tại sao không nhìn thấy sư phó bào chế của các người?"

Tiểu hòa kê sững sốt, đoán hỏi: "Tiểu thư là muốn bào chế dược liệu?" Tầm mắt của hắn rơi vào trên thân người trẻ tuổi đứng phía sau tiểu thư kia, quả thực thấy trong tay hắn mang theo một bọc giấy.

Cố Thập Bát Nương nói tiếng "ừ", không có nói chi tiết.

"Là như thế này, chiếu theo quy cũ mà nói, sự phò bào chế của chúng ta chỉ bào chế được cho nhà chúng ta..." Tiểu hòa kể có vẻ khó xử.

Linh Nguyên ở phía sau ném đến một sâu tiền.

Tiểu hòa kể nhanh tay lẹ mắt bắt lấy, nói cà lăm không dứt, cười đến nỗi ánh mắt đều nheo lại, "...Tiểu thư ngài đi theo ta..."

Xuyên qua cánh cửa đôi, một cái hậu viện hỗn độn liên hiện ra trước mắt.

"Tiểu thư ngài đi chậm một chút, nơi này hỗn loạn..." Tiểu hòa kể cuối đầu khom lưng nói, một mặt đem cái khuôn được ở dưới chân đá văng ra.

Cố Mười Tám Nương hơi hơi hip mắt xuống, bố trí quen thuộc ở trong đầu đều hiện ra, khi đó nàng ở trong này ngu độn ba bốn năm, chính là nhắm hai mắt lại cũng có thể đi...

"Cẩn thận..." Linh Nguyên đưa tay bắt lấy cánh tay của nàng.

Đã thấy Cố Thập Bát Nương đã muốn dừng lại tại cây đại thụ phía trước, mở mắt ra, dang tay xoa xoa thân cây.

Cây Xuân Thụ này còn tại đây, Cố Thập Bát Nương có chút hơi cảm thán, thời điểm Thuận Hòa Đường xây dựng thêm hậu viện nó đã bị chặt, tay nàng vỗ nhẹ hai cái.

"Cao sư phó, Cao sư phó" Tiểu hòa kể dắt cổ họng kêu to.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Chương 95.3: Giành trước

Một cái sắc mặt vàng vàng, người trung niên lưng hơi cong - quần áo giản đơn từ trong phòng đi ra, trong tay bụng nổi được đọng đầy nước, hình như là đang cọ rửa.

"Cái gì vậy hả?" Hần rầu rĩ nói.

"Cao sư phó, có người muốn nhờ người bào chế được liệu." Tiểu hòa kể cười nói, vừa chỉ vừa chậm rãi đi tới chỗ Cố Thập Bát Nương.

"Không làm." Cao sư phó đến mắt cũng không nâng, lời nói rõ ràng, tay run rẩy bụng nổi được lên, tay kia nắm vải bố chà lau.

Tiểu hòa kể thực xấu hổ, "Người, người này, sao lại đối khách ăn nói như vậy..."

"Ta đã muốn từ công, người này là khách của người, không phải khách của ta." Cao sư phó thanh âm buồn bực nói, vẫn như trước không ngừng đầu lên.

Tiểu hòa kể không có cách nào, lúng túng nhìn về phía Cố Thập Bát Nương.

Cố Thập Bát Nương nét mặt có hơi kích động, nàng đến gần vài bước, đứng ở trước mặt Cao sư phó, mũi có chút hơi cay cay.

Chính là hần từ nhìn qua thật không tốt này cùng với nàng hiệp trợ đem Thuận Hòa Đường nguy khốn ngập đầu vứt đây, có lẽ bởi vì người kia ít thấy được bề ngoài sách được, nhưng Cố Thập Bát Nương hiểu được, hần ít nhiều cũng là thương tiếc chính hần một mình bơ vơ không nơi nương tựa - mạng danh người của Thiếu nữ nãi.

"Nhà đầu nhà ta nếu còn sống, cùng Lâm thiếu nữ nãi giống nhau rất nhiều..." Hần trông chừng lửa lớn, ngọn lửa vọt lên phản chiếu hai mắt hồng hồng, "Nếu nàng còn sống, ta tình nguyện theo nàng làm một người thợ bình thường, sẽ không như vậy đi làm vợ người ta..."

Cao sư phó cảm thấy có người đến gần, rất là tức giận, mắt kiên nhẫn ngừng đầu nói: "Ta nói không làm được chính là không làm, được có nhiều, lại đi tìm là được..."

Lời của hần nói được một nửa, thanh âm liền trầm xuống, có chút kì quái nhìn cô nương trẻ tuổi trước mắt này, thần tình như rất...kích động...? Rất có vài phần cảm giác đồng hương gặp đồng hương nước mắt lưng tròng...

"Cao sư phó..." Cố Thập Bát Nương hít một hơi thật sâu, cắn cắn môi dưới, đưa tay về phía sau, Linh Nguyên lập tức đưa qua một bao được, "Làm phiền người giúp ta nhìn xem..."

Cao sư phó sắc mặt cứng ngắt, cũng không có chia tay đón lấy.

"Tiểu ca", Linh Nguyên đột nhiên đối tiểu hòa kếp đang nghe nhếch miệng đứng một bên nói, "Làm phiền người đem ấm ngâm trà đến..."

"Hào." Tiểu hòa kếp thật cao hứng, mắt nhìn cái thần tài này, xoay người bước đi, đi ra ngoài tiền viện lại nhìn không được quay đầu lại nhìn, người thanh niên này hình như có chút quen thuộc, mặc bình thường, vừa thấy chính là một *gia đình hộ viện*, hắn chợt vứt bỏ cái ý niệm trong đầu này, những thần tài đối với hắn mà nói đều thật quen thuộc.

(người bảo vệ riêng của gia đình thời xưa)

"Vị tiểu nương tử này, ta sẽ từ công, nơi này đều là đồ đạc của người ta, ta không dùng được..." Cao sư phó thanh âm dịu đi vài phần, giải thích, một mặt chỉ cho nàng cái phương hướng, "...Trên đường này đều là được hành, tùy tiện tìm một nhà đều có thể bảo chế..."

"Cao sư phó, ta hỏi người một câu, ta muốn một lần dùng mười miếng Ô Đầu, người có thể bào chế cho ta?" Cố Thập Bát Nương đánh gãy lời nói của hắn, mỉm cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Chương 95.4: Giành trước

Cao sư phó sừng sốt, chợt giật tái mặt, Ô Đầu có kịch độc, bình thường ba - hai miếng đã là số lượng lớn nhất, người này mở miệng liền dùng mười miếng, này rõ là chuyện nực cười.

Hắn không khỏi hừ ra tiếng, "Tiểu nương tử là muốn thách đố ta mà đến đây? Ta làm không được, xin ngài thỉnh cao nhân khác đi."

"Nếu ta cho người biết cách bào chế như thế nào có thể loại trừ độc lại không làm ảnh hưởng tới dược liệu, người có nghe hay không?" Cố Thập Bát Nương cười nói, quơ quơ bọc giấy trong tay.

Cao sư phó nhìn nàng hừ một tiếng.

"Ta họ Cố..." Cố Thập Bát Nương thu lại tươi cười, cũng là nhìn hắn, "Tên Thập Bát Nương."

Mấy ngày nay tin tức Lưu Công cao đồ xuất hiện sớm đã truyền khắp, phạm là dược giới nhân sĩ không người nào không biết, Cao sư phó quả nhiên biến sắc.

"Người, người là Cố nương tử?" Hắn lắp bắp nói, trên mặt mang theo vẻ cực kỳ kích động cùng với không thể tin.

"Đúng vậy..." Cố Thập Bát Nương gật gật đầu, "Ta tới nói cho người biết, Ô Đầu dùng nước tiểu nam hài dưới mười tám tuổi thấm ướt, đun lên, cho vào một chút muối, rồi lại lấy trúc đào mỗi lần xắt bốn mảnh, dùng nước giếng đào để lau sạch, hằng ngày đều thay nước, sau bảy ngày, đem phơi nắng là có thể dùng được..."

Nàng nói đến lần lượt từng câu, sắc mặt Cao sư phó từ kinh ngạc biến thành sợ hãi.

Mà ngay cả người ngoài nghề cũng biết, loại bí pháp thú vị này là cái gì, đối với một người dược sư mà nói là trời giáng chí bảo không thể nghi ngờ, hắn chỉ cảm thấy giống như mình đang nằm mơ.

Hắn sớm nghe nói vị này là truyền nhân của Lưu Công, nghe nói đại dược hành bá hạ thiệp mồi cũng không thấy được, một người sư phó bào chế không danh không họ như hắn muốn gặp tổ sư gia, là không có khả năng, thế nhưng không nghĩ nàng sẽ tới đứng ở trước mặt mình, nói ra bí pháp bào chế Ô Đầu, Cao sư phó chỉ cảm thấy cả người phát run, vội quỳ xuống.

"Đa tạ sư phụ truyền thụ..." Hắn dập đầu nói.

Cố Thập Bát Nương nhìn vẻ mặt trịnh trọng mà sợ hãi của hắn, không khỏi hít một hơi thật sâu, trận cảnh này liền giống như một đời kia nàng đem quyền sách bình thường ấy đưa cho hắn.

Tuy rằng cả đời không có quyền sách này (sách đốt rồi còn đâu), nhưng là nàng có chính bản thân mình, danh hào Lưu Công này, phương pháp bí chế của Lưu Công, đối với Cao sư phó mà nói, hấp dẫn vượt qua xa quyền sách của Thẩm gia.

"Người đứng lên, không cần đa lễ." Cố Thập Bát Nương mỉm cười nói.

"Sư phụ, ngài muốn ta làm cái gì?" Cao sư phó đứng dậy, cung kính hỏi.

Được sư là người thợ, tuy rằng chuyên tâm vào kĩ năng, nhưng là không thể không thông thế sự, hôm nay lên cao sẽ không uống phí đánh mất miếng bánh.

"Không cần ngươi làm cái gì." Cổ Thập Bát Nương nhìn hắn cười nói, "Ngươi nên làm cái gì mình cần phải làm là được."

Dứt lời liền đem Ô Đầu đưa cho hắn, "Ngươi đối chiếu theo những gì ta nói thử bào chế, xem có đạt thành hay không."

Đã biết phương pháp, nhưng còn phải xem thao tác trong thực tế, đây là khảo sát chính mình, Cao sư phó trình trọng tiếp nhận, luôn mãi thi lễ.

Tiểu hỏa kẻ mang trà xông tới, chặn lại Thập Bát Nương xoay người muốn đi.

"Tiểu thư, uống ly trà..." Hắn nhiệt tình tiếp đón.

Cổ Thập Bát Nương hướng hắn cười cười, nói tiếng đa tạ, cũng không dừng lại mà đi.

"Ngươi làm cái gì vậy? Thu hắn làm đồ đệ?" Linh Nguyên rất là khó hiểu, rốt cục nhìn không được hỏi.

"Không có gì...ta chính là..." Cổ Thập Bát Nương cười nói, đột nhiên cũng thấy rằng không biết nên nói như thế nào cho phải, "Chính là thi nhau giành trước từng bước..."

"Giành trước?" Linh Nguyên càng thêm khó hiểu.

Cổ Thập Bát Nương nhìn lại bảng hiệu Thuận Hòa Đường, rũ xuống mặt che.

Tuy rằng không để cho vận mệnh tự ý mình mà đi, nhưng may mắn chính là nàng ít nhất biết được vận mệnh có thể *quý tính*, cùng với quá trình diễn biến, kỳ thật như vậy cũng đủ rồi.

*(khái niệm toán học: đại khái là một góc phụ thuộc vào một đường thẳng cố định nào đó, thì dù đỉnh của góc đó di chuyển như thế nào nhưng số đo của nó cũng không đổi là một số cố định.)

Đoạt con đường của người khác, để cho người khác không đường có thể đi, vận mệnh có năng lực làm khó dễ được ta.

Thời điểm Thẩm An Lâm vội bước tiến đến Thuận Hòa Đường, vừa lúc bắt gặp Cao sư phó đang mang bao đồ trên lưng.

"Cao sư phó..." Hắn vội bước nhanh vài bước, "Xin dừng bước..."

Cao sư phó quay đầu lại, nhìn thấy hắn, không khỏi thở dài, trong mắt tràn đầy không muốn.

"Thiếu gia..." Hắn kêu, khom người thi lễ, "Ta đang muốn đi cho người một cái đập đầu..."

Nói xong liền quỳ xuống, Thẩm An Lâm vươn tay đỡ lấy.

"Cao sư phó, ta biết, mẫu thân của ta trách phạt ngươi, ngươi bị ủy khuất...Chuyện thuốc viên giải rượu cùng ngươi không quan hệ..." Thẩm An Lâm trầm giọng nói, "Ta đã xin mẫu thân đồng ý, tự mình tiếp nhận Thuận Hòa Đường..."

Cao sư phó nghe vậy ngẩn ra, trên mặt hiện lên vài phần kinh ngạc, "Thiếu gia người..."

"Mong rằng Cao sư phó tương trợ ta." Thẩm An Lâm nói, mặt khác từ trong lồng ngực lấy ra một quyển sách, "Đây là ta tặng cho ngươi..."

Cao sư phó mắt nhìn mặt bìa, da mặt run lên lẩy bẩy, trong mắt hiện lên kinh hi cùng với khát vọng, hắn không khỏi vươn bàn tay thô ráp run rẩy này lướt nhẹ qua bìa sách...

"Cao sư phó." Thẩm An Lâm nhẹ nhàng thở ra, nghiêm túc nói, "Sách này ta tặng cho ngươi, phải tận lực mà dùng, ngươi nhận lấy đi."

Cao sư phó tay ở trên sách vuốt ve hai cái, cuối cùng cũng là thu tay về.

"Thiếu gia..." Hắn quỳ xuống đập đầu, trong thanh âm mang theo vài phần kiên quyết, "...Kỳ thật từ khi phu nhân của tôi mất đi, tôi nên đi rồi..."

Thẩm An Lâm thần hình cứng đờ.

"Thiếu gia, ngươi...bảo trọng..." Cao sư phó thở dài, cuối đầu chậm rãi đi.

Thẩm An Lâm bỏ sức ra coi như phung phí, thư rơi trên mặt đất, gió thổi trúng phạt vang, hắn đưa tay gắt gao bắt lấy, gân xanh nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Chương 96.1: Đổi biển

Hai tháng đầu kiến nguyên năm thứ sáu, thích hợp xuất giá - lấy vợ, sinh con, đi ra ngoài, khai trương.

Trên con phố Dược truyền đến vài tiếng pháo vang, biểu thị có tân thương gia khai trương.

"Là ai vậy?" Vài tên hỏa kê của các dược hành đứng ở cửa xem, "Thẩm công gia gia bán hiệu thuốc bắc?"

"Sớm nên bán." Có người nói, có hứng thú nhìn vài người bên kia đang treo biển hành nghề.

"Thiệp mời có đưa tới không? Là ai mở?" Cũng có người tò mò hỏi.

Trên con phố Dược, tân thương gia khai trương theo quy cũ đều phải đưa tới thiệp mời cho các lão thương gia khác.

"Cố thị Thuận Hòa Đường?"

Lúc này vài chường quầy của các dược hành đang cầm danh thiệp in chữ vàng mà xem, trên mặt có chút khó hiểu.

"Không phải nói họ Bành là chường quầy sao."

"Chường quầy chính là chường quầy, sau lưng còn có ông chủ thôi."

"Họ Cố? Người Kiến Khang sao."

"Họ Cố người Kiến Khang? A, vị Cố nương tử kia không phải cũng họ Cố sao."

Những lời này nói ra, mọi người đều trầm mặt một mảnh, chợt oanh tan, đều hướng chủ nhà của mình đi báo tin tức này, nếu việc này là thật, đây chính là sự kiện rất lớn.

Cố Thập Bát Nương đỡ Tào thị xuống xe, Bành Nhất Châm dẫn Linh Bảo cùng Linh Nguyên đi ra đón.

"Đại nương tử đến rồi." Bành Nhất Châm cười nói.

"Chúc mừng Bành chường quý." Tào thị cười nói, một mặt lấy ra hai bao lì xì, đưa cho Linh Bảo cùng Linh Nguyên, "Nhận, các người vất vả rồi, thu dọn nhiều ngày như vậy..."

"Phu nhân, đây là việc bọn ta nên làm..." Linh Bảo thấp giọng nói, thanh âm có chút phát run.

Tiểu thư cứu tánh mạng của ca ca, còn cho bọn họ thuê phòng ở, làm quần áo cho bọn họ, bây giờ lại để cho bọn họ đến hiệu thuốc bắc làm công lấy tiền, không phải là nô lệ...

"Cảm đi, là tâm ý của phu nhân." Linh Nguyên nói, đưa tay tiếp nhận, "Cảm ơn phu nhân."

Cố Thập Bát Nương đối hân cười, hàm chứa đầy khen ngợi.

Linh Nguyên gục đầu xuống, không dám nhìn thẳng nàng.

"Cùng vui, cùng vui." Bành Nhất Châm cười, miệng nói không ngừng.

Hắn lần này bất quá là trong đầu có ý niệm đi tới Kiến Khang làm linh y, thế nhưng không nghĩ tới bị lừa lại có thể trực tiếp ở con phố Dược phồn hoa nhất ngồi làm thầy thuốc, hơn nữa bản thân mình còn có cổ phần của hiệu thuốc này, tuy rằng rất ít, nhưng đã vượt qua xa dự liệu của hắn.

Mấu chốt nhất chính là, hiệu thuốc bắc này là Cố nương tử mở, là Cố nương tử a, nếu tiệm thuốc này không phát tài, thiên hạ sẽ không có hiệu thuốc bắc nào kiếm được lợi nhuận.

Xem ra, không bao lâu nữa là có thể đón cả vợ lẫn con đến.

"Lão Bành tôi phúc đức gì có thể gặp được người nhà của Đại nương tử, đây là phúc khí đã tu luyện mấy đời." Hắn nhin không được hướng Tào thị cùng Cố Thập Bát Nương thi lễ.

"Bành tiên sinh nói quá lời." Tào thị vội hoàn lễ, ánh mắt một lần nữa nhìn về phía hiệu thuốc bắc được bố trí hoàn toàn mới, nhìn hai chữ "Cố thị" bất mất kia, nhin không được trông mắt chuyên hồng.

"Thập Bát Nương, không phải nương đang nằm mơ đi." Nàng lời kéo tay nữ nhi, lăm bầm nói.

Vừa mới không bao lâu, không đến một năm thời gian, nhà nàng trước sau đã có hai gian mặt tiền cửa hiệu của chính mình, mặc kệ kiếm hay không kiếm được tiền, đối với một nhà bọn họ như vậy mà nói, chuyện này muốn nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Cố Thập Bát Nương vỗ nhẹ tay nàng, cười nói: "Không đâu, nương, đây là hiệu thuốc bắc của nhà chúng ta."

"Phu nhân, ta dẫn người đi xem." Linh Bảo đi cười tùm tùm chạy lại, dìu Tài thị đi vào.

"Danh thiếp đều đã đưa đi?" Cố Thập Bát Nương hỏi Bành Nhất Châm.

Bành Nhất Châm gật gù đầu, còn chưa có nói, chợt nghe một trận náo nhiệt ngoài cửa, kèm theo một giọng nam.

"Lấy xuống cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Chương 96.2: Đổi biển

"Lấy xuống cho ta."

Thanh âm này truyền vào tai Cố Thập Bát Nương, nàng mãnh liệt đứng lên.

Bành Nhất Châm nghe thấy rõ ràng, Linh Nguyên biến sắc, bước nhanh ra ngoài.

Thiếu niên ngoài cửa sắc mặt trang nghiêm, ánh mắt nặng nề.

Hai ba gã sai vặt đem thang đến đặt ở trước cửa.

"Các người tính làm cái gì?" Linh Nguyên quát, nhất chân đá bay cái thang của gã sai vặt kia.

"Lớn mật" bọn sai vặt xúm vào cái cọ, xắn tay áo vùng vẫy quả đấm, liền bị Thẩm An Lâm đưa tay ngăn lại.

Thẩm An Lâm cũng không có xuống ngựa, chỉ là lạnh lùng đảo mắt qua Linh Nguyên, ánh mắt dừng ở tấm biển nằm trên cánh cửa kia.

"Lấy biển xuống mà thôi." Hắc thân nhiên nói.

"Lâm thiếu gia..." Linh Nguyên nhìn hắc nói.

Xung hô này làm cho Thẩm An Lâm dời đi tầm mắt, nhìn chăm chú vào người vị thiếu niên này, nhìn đoán hắc tầm mười lăm mười sáu tuổi, mặc trường bào bình thường, trên mày có một vết sẹo được tóc mai che lại.

Lâm thiếu gia, xung hô này là nô tài trong nhà dùng, mặc kệ nói như thế nào, đối với ngoại nhân hắc vẫn là trưởng tử Thẩm gia tam phòng, là đại thiếu gia không thể thay đổi, Thẩm giáo úy.

Thiếu niên này... Hai mắt hắc càng lúc càng phát ra thứ giống như màn đêm tăm tối.

Linh Nguyên cũng không có tránh né, "..Thuận Hòa Đường đã đổi chủ..."

"Hiệu thuốc bắc đã đổi chủ, nhưng bằng hiệu này cũng không có đổi chủ." Thẩm An Lâm nói, buông ra dây cương xuống ngựa, bọn sai vặt tự động nhường ra một con đường.

Hắc từng bước một đến gần, "Bằng hiệu của ta nư thế nào không lấy được?"

Năm nay hắc mười tám tuổi, lại không giống như thiếu niên thiếu nữ gia đình phú quý được bồi dưỡng ở nhà, hắc ăn nằm với chiến trường, giết qua Kim tặc, lúc này thật sự nổi giận, che dấu *lệ khí* muốn tàn ra bốn phía, từng bước một đi tới, mang đến cho người ta cảm giác uy hiếp thật lớn.

(*)tàn ác, ác độc, tàn bạo

"Ta muốn lấy xuống, người sẽ như thế nào?" Hắc nói, đã đứng sát phía dưới cánh cửa biển, gạt mở áo choàng, dường như tay duỗi ra liền có thể tháo xuống.

Linh Nguyên vận sức chờ phát động, chuẩn bị tốt *tư thái* ngăn chặn.

(*)tư thế

"Thẩm thiếu gia, Thẩm thiếu gia." Bành Nhất Châm cười ha hả đi ra, chụp lấy Linh Nguyên kéo về phía sau, hóa giải bầu không khí giương cung bạt kiếm.

Thẩm An Lâm lui về phía sau một bước, khôi phục khí tức lạnh nhạt, nhìn Bành Nhất Châm.

"Người trẻ tuổi không hiểu chuyện, xúc phạm Thẩm thiếu gia, ngài đại nhân đại lượng..." Bành Nhất Châm cười chấp tay thi lễ.

"Tháo biển đi." Thẩm An Lâm nhìn hấn một cái, trên mặt không hi không nộ, hướng bọn sai vật phía sau nói.

Bọn sai vật một lòng tiến lên.

"Chậm đã, chậm đã." Bành Nhất Châm vội đưa tay cản lại.

"Như thế nào?" Thẩm An Lâm nhìn về phía hấn, hỏi.

"Thẩm thiếu gia," Bành Nhất Châm về mặt trở nên hốt hoảng mà khó xử, lấy một *công văn* ở trong lòng ngực ra, cười khô nói, "Thẩm thiếu gia, ta mua bán nhỏ, theo lý thuyết, yêu cầu này của Thẩm thiếu gia ngại chính là một chuyện, bất quá, ta đây là vì kiếm tiền, mong rằng Thẩm thiếu gia giờ cao đánh khẽ, buông tha cho ta..."

(*)có thể hiểu chung là "tờ giấy"

Hấn khom người thờ dài nói lời này, một bộ dáng bất đắc dĩ cùng sợ hãi, trong mắt người xem ở bên ngoài cực kỳ thương cảm.

Bốn phía đối Thẩm An Lâm *thanh âm chi trở* ngày càng nhiều hơn.

(*)nói xấu sau lưng

"Bành chương quỹ," Thẩm An Lâm thần sắc khê biến, nhìn Bành Nhất Châm nói, "Người có cái gì thì nói cái đó, không cần diễn trò."

Bành Nhất Châm cuối đầu, trên mặt hiện lên một tia cười, ngẩng đầu vẫn là cái bộ dáng sầu khổ kia, chia tay đưa tờ giấy cho hấn.

"Người xem, ở đây đều đã nói, biển hiệu cùng nhau chuyển nhượng, này, đây đều là cùng kiếm tiền..."

Công văn ký kết hiển nhiên không có qua tay Thẩm An Lâm, mà là quán sự trong nhà một tay xử lý, từ hôm nghe được Thẩm An Lâm nói hiệu thuốc bắc này là sở hữu của mẹ đẻ, Cô Thập Bát Nương liền nhiều chút tâm tư, khi Bành Nhất Châm ở cùng Thẩm Tam lão gia ký công văn, cố ý nói trúng cái danh hào của biển hiệu, nguyện ý nhiều hơn chút tiền, xin chỉ thị của quán sự, chủ tử trong nhà tự nhiên không có chút nghi ngờ, liền vui vẻ cho.

Bình thường nhà bán cửa hàng, không có cái thói quen này, Thẩm An Lâm đương nhiên không biết còn có cái sự tình này, lúc này vừa thấy được công văn, không khỏi sững sờ.

"Thẩm thiếu gia, ngàn vạn lần đừng làm khó dễ lão nhân, lão nhân ở dưới què đến, đứng vững chân được không hề dễ dàng..." Bành Nhất Châm chấp tay, thờ dài nói.

Sau đó Thẩm An Lâm xoay người cất bước rời khỏi.

"Đa tạ thiếu gia, đa tạ Thẩm thiếu gia." Bành Nhất Châm cười ha hả nói.

"Thiếu gia.." Bọn sai vật hai mặt nhìn nhau.

"Đi." Thẩm An Lâm trầm giọng nói, phiên thân lên ngựa, con ngựa vòng vo tại chỗ, hấn lại một lần nữa nhìn cái biển hiệu đen bóng kia, gắt gao nắm lấy dây cương.

Cổ thị thuận hoà đường... Cổ thị thuận hoà đường...

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: 96.3 Đổi biển

Tầm mắt hấn hướng tới phía trong tiệm, ánh mắt tối đen, chỉ mơ hồ thấy một bóng dáng eo lá thướt tha.

Người đánh xe lắc nhẹ, tựa hồ nhắc nhở chủ nhân đi thôi

Tầm mắt thăm an lâm dừng lại phía trong tiệm, nội tâm lặp lại một ý niệm, muốn vào trong, nhìn xem chủ nhân chân chính

Một trần ồn ào phía bên ngoài truyền tới

"Nhường một chút, nhường một chút.."

Bảy tám nam nhân mạng diện mạo tươi cười tới đây, phía sau bọn sai vật nâng lễ vật

"Chúc mừng chúc mừng." Bọn hán nhất tề đi đến, miệng đồng thanh nói.

Đây là tới chúc mừng? Người xung quanh giật mình, những người bán được đều nhận ra được thân phận mấy nam nhân này, trong đó người béo đi đầu chính là đại chủ quỹ của Đồng thiện Đức Kiến Khang, bên cạnh hán chen tới chen lui muốn là nam nhân đầu tiên đi vào đó là Hằng Xương đại chủ quỹ...

Thẩm An Lâm thần tình cũng hơi sững sờ, khuôn mặt có chút suy nghĩ, xem ra vị tân chủ nhân lai lịch không nhỏ....

So với việc người khác kinh ngạc, Bành Nhất Châm thần nhiên cười.

"Cùng vui cùng vui." Hán nâng đầu, đỉnh đặc hoàn lễ.

Mọi người đã chen đến ngưỡng cửa, miệng nói chuyện với Bành Nhất Châm, ánh mắt đều hướng bên trong, nhìn phía trong nội đường, đều là mắt sáng ngời.

"Chúc mừng chúc mừng, cố nương tử.." Mọi người tiến vào đi, miệng Bành Nhất Châm cùng Linh nguyên đô cười nói.

Nội đường vang lên tiếng cười nói, cảm ơn.

Bành Nhất Châm hắc hắc cười, xiêm y run run, ngửa đầu vào trong.

"AH, này chủ cửa hiệu thuốc bắc lai lịch không nhỏ a.." Bốn phía một mảnh náo nhiệt nghị luận.

"Có tiền?"

"Có thể?"

"Được tốt?"

Nghị luận nhao nhao, vào tận nội đường, ngẫu nhiên một âm thanh mềm nhẹ truyền đến từ từ phía trong

Đó là nàng Thẩm An Lâm, ghim ngựa, rốt cục khê thúc mã đi.

Thấy hán ly khai, linh nguyên vẫn đứng ở cửa mới nhẹ nhàng thở ra, xoay người vào trong.

Tin tức rất mau truyền ra, Thuận Hòa đường đông như trẩy hội, quà mừng cùng lời hỏi mua được ngày càng nhiều

Trong nhà Đại Hữu Sinh, mấy người quản sự ngồi vây quanh Tín Triều Dương mà ngồi, trong đó một người đem danh sách ra đọc.

"Như vậy nói, tổng cộng mười ba nhà đi?" Tín Triều Dương nghe xong nói.

"Vâng." Quản sự đáp.

"Kiến Khang thành ba mươi sáu nhà làm được hành, hiệu thuốc bắc, đi không đến một nửa..." Tín Triều Dương tựa hồ là cảm thán, xoa tay lên mặt bàn. "Như vậy nói, một số vấn đề đang xảy ra...."

"Triều dương, người tin hay không tin?" Một nam nhân lớn tuổi vấn hỏi.

Thời điểm này không nên hỏi có đi hay là không sao? Sao lại hỏi một câu không đầu không đuôi như vậy?

Nhưng không có người nào ở đây lộ vẻ quái lạ, ngược lại đều nhìn hướng Tín Triều Dương.

Tín Triều Dương nghênh tầm mắt, mở tay, đưa ra một viên thuốc nhỏ, ánh sáng màu thuần chính, mùi hương thơm, hán quơ quơ tay, thuốc viên ở lòng bàn tay quay tròn.

Hán ngẩng đầu, nhìn mọi người khoe miệng mang một tia cười.

"Bất quản các người tin hay không, dù sao, ta tin." Hần nói, đem tay hợp lại.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 106: Chương 97: công bố

Mùng chín tháng hai, Cố Hải đi ra khỏi nhà, bầu trời điểm vài ngôi sao, bốn phía u tối một mảnh.

"Đây là ăn, này là qua " Tào thị cùng Cố Thập Bát nương xách cái giỏ ở phía sau, một mặt đi, mẹ con hai người vừa lật xem cái gì trọng yếu .

Ngõ nhỏ Cố gia vang lên âm thanh xe ngựa, ngõ nhỏ đốt đèn, chiếu một mảnh sáng ngời

"...Nương, người đưa giày vào đây làm cái gì?" Cố thập bát nương hỏi

"...Người nhiều, mỗi lần chen đều có thể rút giày..." tào thị cười nói, " Cha người khảo ba lần, bốn lượt đều bị chen rút, sau hần bảo ta, tương lai Hải ca nhi đi khảo thí, nhất định phải mang theo dự trữ..."

Nói về phụ thân, mẫu tử ba người đều trầm mặc một chút

"Nương, người yên tâm, ta nhất định sẽ không để cha thất vọng." Cố Hải quay đầu lại, nhìn đầu vai Tào thị nói.

Tào thị nước mắt lấp lánh, khẽ gật đầu, không có nói chuyện.

Đi ra đầu ngõ, liền thấy trên phố đèn đuốc sáng trưng, xe ngựa và đi bộ xếp thành hàng dài.

Tộc trưởng Cố Trường Xuân dẫn dắt gia tộc , các trưởng lão đứng đầu phố, dâng hương mời rượu, vì thí sinh cố gia cầu phúc.

Cố Hải đứng phía sau, bên cạnh là Cố Lang chuyên ngủ gật miệng đang nhai điểm tâm, bởi vì người nhiều, phở lại náo nhiệt, căn bản không nghe được Cố trường xuan kích động nói gì

"...Thực là nhai, nếu không đi, đến trường thi sẽ muộn ." có người không bình tĩnh oán hận

Thấy Cố hải, hần cung kính vãn an.

"Học huynh lần này nhất định cao trung." Hần nói.

Cố Hải cười hoàn lễ, nói không dám không dám, mọi người đều tiến bộ.

Cố Trường Xuân rốt cục nói xong, bung rượu, cốc thứ nhất, cốc thứ hai ở trên mặt đất, cốc thứ ba đưa người đứng đối diện , Cố Ngư.

Cố Ngư mặc một bộ áo tổ ngan, vì ban đêm gió lớn, mặc thêm một kiện áo khoác lông cùng màu, cây đuốc đèn lồng chiếu rọi, cả người giống như băng tuyết đúc thành, lông lạnh trong sáng làm người khác không thể nhìn thẳng.

Hần nhận ly rượu, trước là cung kính các bậc trưởng lão thi lễ, sau đó đối mặt với đại gia đình.

"Hương thánh kẻ tuyệt học, vì vạn thế khai thái bình."* Hần cao giọng nói, giờ lên ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Cố Trường Xuân sắc mặt kích động, nhìn hần, giống như đã thấy người đứng đầu báo thiệp gửi đến từ đường Cố gia

"Phi." Cố lang phun miệng, quay đầu nhìn n Cố Hải sắc mặt mang cười, vội nói, "Đầu gối, người khẳng định có thể thi đậu, khảo đệ nhất!"

Cố Hải mỉm cười, nói tiếng thừa người cát ngôn, đội ngũ bắt đầu di động, đại gia tự tìm xe ngựa mà đi.

"Ca ca" Cố Thập Bát nương ôm tay Tào thị đứng ở bên đường, nhìn hần vẫy tay.

Cố Hải xa xa nhìn các nàng vẫy tay, lại bị chen giữa xe ngựa, xách cái giỏ bước khỏi xe ngựa nhanh chóng đi.

"Sao không ngồi xe?" Tào thị có chút gấp, cách khá xa, cũng nghe không thấy Cố Hải nói cái gì.

Cố Thập Bát nương kiễng chân chân nhìn đội ngũ lít nhít trên phố , cười nói " có lẽ đi bộ còn nhanh hơn một chút ."

"Thật là, dù sao cũng còn xa, ban đêm lại lạnh.. Muốn đi khảo thí cũng mất nhiều ngày...." Tào thị về mặt thần sắc lo lắng, nhìn Cố Hải lần đội ngũ các

loại xe.

"Học huynh."

Có người ở phía sau gọi hấn, Cố Hải quay đầu lại, thấy Cố Ngư chậm rãi theo, phía sau một gã sai vặt xách cái giỏ.

"Nhân cơ hội này, cùng học huynh luận bàn một chút, so sánh." Hấn hấn hiện tươi cười nói.

Cố Hải nhất tiểu, chấp tay nói: "Cũng tốt a, xin chỉ giáo."

Cố trường xuân đứng một bên vẫn đặt tầm mắt trên thân cố ngư, thẳng đến lúc này hấn mới thấy Cố Hải

“tiểu tử kia là ai?” Cố Trường Xuân hỏi lão già bên cạnh.

Lão già kia híp mắt nhìn một hồi.

“Nhìn giống như là nhi tử của Cố Nhạc Vân...” Hấn nói còn mang mấy phần không xác định

“chính là hấn” một lão già khác nói, thanh âm mang ý cười, “nghe nói, học vấn cũng tốt lắm, Thuyền sơn phu tử có chút coi trọng.”

“hấn?” Cố Trường Xuân hiển nhiên rất ngoài ý muốn, lần nữa xem hướng Cố Hải.

Cố Ngư cùng hấn đi bộ, một trước một sau xuyên qua dòng xe cộ mà đi.

"Hấn?" Cố Trường Xuân thu hồi tầm mắt, mỉm cười đạo, "Hấn có thể có một nửa tài trí chính của cha hấn là cảm ơn trời đất..."

Phụ tử học vấn của bọn họ, hấn còn không biết sao?

"Kể sỉ xa nhau ba hôm lâu mất mà nhìn thôi." Có người phía sau hấn cười nói.

Cố Trường Xuân quay đầu, thấy Ngũ thúc, cố ngũ lão gia.

Cố ngũ lão gia nhìn đội ngũ đi phó khảo, mặt mang ý cười thâm trầm.

"Ngày mai thời tiết tốt..." Hấn ngẩng đầu, về râu thưa thớt, nhìn bầu trời đêm, phía đông đã mờ hồ có sáng ngời.

thời điểm Sắc trời sáng trưng, ngã tư đường những bà mẹ và người thân đi đưa tiễn còn chưa có tản đi.

"Nương, chúng ta trở về đi." Cố Thập Bát nương phù Tào thị, "Đứng nửa đêm..."

Tào thị này mới cảm thấy đuôi có chút toan, gật gật đầu, lại một lần nữa nhìn ngã tư đường, hai mẹ con xoay người lại.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Chương 97.2

Bởi vì cuộc thi khảo đến nửa ngày, Cố Thập bát nương hai ngày nay không đi hiệu thuốc mà ở nhà bồi Tào thị. Sau hai ngày, một nhà cùng đến tìm Cố Hải, Bành Nhất CHâm mới mất kiểm người

"Hải ca nhi, hải ca nhi." Hấn vẫy tay gọi, đẩy đám người hai bên ra, đem Cố Hải kéo qua tới.

Nhìn thấy sắc mặt nhi tử, Tào thị liền rót nước mắt.

"Con của ta "

Cố Hải giữ vững tinh thần nhìn cả nhà cười.

Bành Nhất Châm thuận tay bắt mạch, cười ha hả nói: "Không sao, không sao, tinh thần mệt mỏi, ngủ một giấc liền hảo."

"Thiếu gia, làm bài như thế nào?" Linh Bảo quan tâm, hiếu kỳ hỏi.

Linh Nguyên nằng nằng hỏi đường đột, ở phía sau kéo nàng một chút.

"Rất tốt, rất tốt." Cố Hải nhìn nàng cười, "Linh Bảo làm bánh trứng gà ăn rất ngon, cảm ơn."

Linh bảo không nghĩ đến hắn còn khen mình, cao hứng mắt cười tươi lên.

"Về nhà nói, về nhà nói." Cố Thập Bát nương cười nói, chiều cả nhà lên xe ngựa đi, mọi người đi đường vô cùng náo nhiệt đi.

Cố Hải ngủ một ngày liền khôi phục như thường, xem sách, viết chữ, an tâm chờ yết bả.

Trong lúc này đủ loại đủ kiểu tin tức tại lưu truyền, có người nói văn chương của ta được giám khảo đại nhân khen ngợi, thậm chí còn có người nói ta bị định án

Đương nhiên tin tức này đều do Linh bảo nghe tới, trong lúc Cố Thập Bát nương làm được kể nàng nghe.

Cố Thập Bát nương nghe chỉ cười.

"Người đứng đầu không phải học sinh Chu..." Nàng ngẩng đầu hờ hững nói.

"Vi cái gì?" Linh bảo đem Thảo được rửa sạch bày tại khay đan thượng, rất hiếu kỳ nhìn Cố Thập Bát nương chắc chắn, "Mọi người đều nói học sinh Chi là Kiến Khang đệ nhất tài tử"

Cố Thập Bát nương không có hồi đáp, mà ngừng tay, mắt nhìn xa xăm, trầm tư.

Không vì cái gì, bởi vì đời trước là Cố Ngư, bắt quá không biết vận mệnh có thể thay đổi không...

Nói thật, trong lòng nàng nôn nóng bất an, hận không được lập tức biết ai là án thủ, nhưng lại vĩnh viễn không muốn biết.

Ai là án thủ, đối với nàng mà nói, quyết định vận mệnh có thể thay đổi hay không.

Nếu như án thủ là Cố Ngư, có nghĩa là mọi việc đều có thể phát sinh, chẳng qua sớm hay muộn mà thôi.

Nương sẽ chết, ca ca cũng chết...

Cố Thập Bát nương nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy tim đập thật mạnh trong lồng ngực.

Trước mắt không cần phải giao được, cho nên Cố Thập bát nương chỉ tới hiệu thuốc luyện thuốc, qua ngo liền ra về.

Mới khai Trương khá náo nhiệt, hiệu thuốc sinh ý kkhông sai, Cố thập bát nương đi ra nhìn thấy Bành NHất châm đang xem cho bốn năm bệnh nhân

"Linh Bảo, người tới bốc thuốc" Linh nguyên nhìn nàng, vội kêu Linh Bảo rót nước cho bệnh nhân

Ra khỏi cửa, Cố Thập Btá nương đứng ở ngưỡng cửa không động thân thể đơn bạc đứng chỗ ấy, sắc mặt trắng lên, tựa hồ như yếu bệnh.

Ngay cả thời điểm cười, đáy mắt cũng mang ưu thương, Linh Nguyên nhìn nàng gần một chút, lại phát hiện không biết nói gì, liền dừng chân lại

Cố Thập Bát nương đã phát giác người đến gần, quay đầu xem

"Linh nguyên, người tới vừa lúc, chúng ta đi ngoại thành nhìn xem, hẳn lão nhân gia trở về không." Nàng nói.

"Hảo." Linh nguyên lập tức đáp, xoay người chuẩn bị xe đi.

Xe ngựa ngừng ở ngoài nhà cò, bởi vì nhất mùa đông gió tuyết, nhà cò gần như sụp xuống, không thể ở được nữa.

Linh nguyên đứng phía sau Cố Thập Bát nương, chần chờ rất lâu, duỗi tay đem áo khoác phủ thêm cho nàng nàng.

"Cảm ơn." Cố Thập Bát nương lấy lại tinh thần, ngẩng đầu nhìn hắn cười, duỗi tay cài lên sợi dây.

Linh nguyên buông mắt không nói, thối lui mấy bộ, nhìn nàng đứng trước nhà cò lâm vào trầm tư, không dám quấy rầy.

Bên đường đất đen, đã mơ hồ có cành cây lộ màu xanh, tinh tế ôn nhu, không còn khô héo cứng ngắt, linh nguyên liền duỗi tay lấy mấy nhánh cây, ở trong tay chiết tới chiết lui, biến thành hình dạng một con châu chấu.

"Người tại làm cái gì?" Cố Thập Bát nương hỏi.

Linh nguyên ngẩng đầu, mới phát hiện bất tri bất giác nàng đã đứng ở trước mình, hứng thú nhìn cành cây trong tay hắn.

"Đang nghịch chút" linh nguyên đứng lên, muốn bỏ qua.

"Ta xem xem." Cố Thập Bát nương cầm lấy, bờ môi cười nhợt nhạt, "Là con thỏ nhỏ?"

Linh nguyên gật gật đầu.

"Linh nguyên thực khéo tay." Cố Thập Bát nương cười xem hân.

Linh nguyên có chút ngại ngùng xoay đầu đi.

"Còn có thể làm cái gì?" Cố Thập Bát nương hỏi.

Sau giờ ngo, ánh nắng lười nhác đã không còn chiếu vào, không biết bao lâu, cố thập bát nương trong tay đã có rất nhiều con thú nhỏ: chó, mèo, thỏ.....

"Đây cái vẫn là con thỏ?" Cố Thập Bát nương nhìn trên tay Linh Nguyên, cười nói.

Linh nguyên bờ môi hiển hiện cười, "Là hồ ly... Con thỏ không có cái đuôi như vậy..."

"Lỗi tai không giống." Cố Thập Bát nương nghiêm túc nói.

Linh nguyên cũng nhìn, khẽ gật đầu, mang mấy phân tiếu nuối, "Cảnh vẫn là quá cứng, làm được không dễ nhìn, chờ đến mùa hè, cỏ đuôi chó mọc, làm được mới đẹp."

"Đây cũng rất đẹp." Cố Thập Bát nương cảm thán, cầm lên, "Người cùng ai học?"

"Chính ta tự mình làm" linh nguyên nói, "trước đây, muội muội nhỏ, hay khóc, ta liền làm này cái cho nàng chơi..."

"Linh bảo thực hạnh phúc" Cố Thập Bát nương cười nói.

Trên mặt nàng mang cười, thanh âm lại có chút bi thương, tựa hồ nghĩ đến cái gì không vui vẻ.

Linh bảo thực hạnh phúc....

Mệnh của nàng thực tốt, gặp được mình, bắt quả chỉ là cái nhấc tay, nhưng nàng không mất đi người thân, không cần nếm mùi vị mất đi thân nhân.

Mùi vị đó thật kinh khủng, dù bây giờ người thân vẫn còn, nhưng đêm đêm bùng tỉnh, tâm vẫn còn đau phé liệt.

"Người thích, ta cũng làm cho người" Linh nguyên nói.

Cố Thập Bát nương nhìn hân cười, tay giơ lên, nụ cười chạm đến đáy mắt.

"Hảo a." Nàng nói.

Thời điểm yết băng, Cố TBN không tự mình đi xem, nàng hoảng loạn, cảm thấy mình không có chỗ trốn, ngồi ở hậu viện trong hiệu thuốc, tựa hồ như có thể né được vận mệnh.

"Thập bát nương"

"Tiểu thư..."

"Thiếu gia"

"Phu nhân"

Bánh Nhứt Châm cùng linh bảo phá cửa mà vào, Cố Thập Bát nương sắc mặt trắng thuần, nàng thân thể lạnh quá đổi, đôi tay đặt ngang ở trên đùi.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, ánh nắng trút xuống mà vào.

"Muội muội" Cố Hải nhìn nàng, bờ môi mang cười, "Cố Ngự khảo thứ hai."

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Chương 98.1: Hạ Yến

Lần này nhất định là do hần gặp may mắn.

Đợt thi lần này, do từng chủ khảo đánh giá, mỗi một người chủ khảo đều có cánh chuông khác nhau, mà Cổ Hải bất quá là hợp với tính khí của vị chủ khảo này.

Nhưng tại sao cứ một mực là hần? Vì sao lại là hần cản con đường của mình?

Vận khí? Vận khí cực tốt của hần từ đâu mà tới?

Cổ Ngư đứng ở ngoài cửa sổ phòng nghị sự, lẳng lặng nhìn ốc sừng(1) gặm cắn nhánh non, sắc mặt của hần lại trắng trắng bệch, hai mắt càng phát ra u hần(2).

Hần xoay người từ phía trước cửa sổ rời đi, trên đường đi cho dù là nô bộc hay thân tộc, cho dù nam nữ lão ấu gặp phải đều hàm chứa cực kỳ hâm mộ cùng tôn kính mà thi lễ, vắn an(3).

Đừng nói hần là đệ nhị danh, đợt thi lần này đứng trước đệ thập danh, ở Kiến Khang thành hầu như đều bị theo đuôi tâng bốc.

Cổ Ngư thần sắc thản nhiên bước nhanh mà đi, trong mắt không mang theo một chút vui mừng nào.

Cuộc bàn luận trong phòng dừng tại đây, mặc kệ mọi người kinh ngạc thế nào vẫn là cực kỳ hâm mộ, chuyện Cổ Hải là án thủ(4) chân thực không còn gì để bàn cãi.

Cho dù nói như thế nào, học sinh Cổ gia bọn họ lấy hết hai vị trí thủ khoa cùng đệ nhị danh, đây đều là chuyện vui lớn.

Theo như thường lệ, người trong nhà thi đỗ đều phải mở tiệc ăn mừng.

"Như vậy đi, mọi người bỏ tiền ra, vì Hải ca mở tiệc đi." Cổ Trường Xuân đứng lên đưa ra quyết định.

Cũng không cần thiết phải trung cầu ý kiến, nói vậy liền không ai dám phản đối, chỉ sợ tất cả đều đã chuẩn bị quà mừng rồi.

Quân chủ quyền thế, người theo đông, còn đây là tình đời, không có gì đáng trách.

"Ông nội..." Có người đột nhiên lên tiếng.

Lần theo tiếng nói, Cổ Trường Xuân hiện ra vài phần bất mãn nhìn lại, "Như thế nào?"

"Việc này, phía ta lúc mới đến, thấy Tứ lão gia đã triển khai yến hội, hơn nữa còn nói, là tiệc rựu," người nọ cười hi hi nói.

Sắc mặt Cổ Trường Xuân cứng đờ, bọn họ quá nhiều tiền? Hần là muốn mặt mình bị đánh sưng lên thành người béo?

*Chú thích:

1. ốc sừng: là một loại ốc

2. u hần: tâm tối, ần khuất, tính mệnh, thâm kín

3. vắn an: hỏi thăm sức khỏe

4. án thủ: người đứng đầu bảng xếp hạng thi cử

Hán việt: số đếm từ 1 đến 10

Nhất - nhị - tam - tứ - ngũ - lục - thất - bát - cửu - thập

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Chương 98.2 : Hạ yến

Edit: thanhhuong

Ta sẽ làm tiếp đến chương 100. V lưu ý nhé

Hắn hừ một tiếng, đang muốn nói chuyện, hạ nhân còn run rẩy ba ngón tay .

"Bọn hắn còn nói, dài suốt ba ngày..."

Cố Trường Xuân bị câu nói này ngăn ở cổ họng, cảm thấy như bị nghẹn, ho khan

Tiệc rượu quả nhiên đãi tại trên phố Cổ gia, không cần hỏi bạn bè thân thích, không cần hỏi quen biết, chỉ cần tới ngồi xuống là có thể ăn.

Cố trường Xuân đến, Tào thị đang bị một đám phụ nhân vây quanh cười nói, khen ngợi, chúc mừng như muốn nâng lên tận trời

Tào thị nghe được lại vừa cười vừa khóc

Cố trường Xuân nhìn tiểu cô nương một bên, nàng mặc một chiếc áo thạch thanh nhiều màu, khoe miệng cười yếu ớt, nhân thần cũng rất bình tĩnh

Hắn khụ một tiếng, Cố thập Bát nương chuyển tầm mắt nhìn tới, hờ hững nhìn hắn

"Đây là tâm ý của tộc..." Cố Trường Xuân nói, hắn cảm thấy không tự nhiên, rõ ràng là tới chúc mừng đưa tiền, sao lại giống như cầu các nàng cảm lấy

Phía sau các trưởng lão đều nhao nhao cười, hai gã sai vặt bưng khay vải che đỏ mang lên

Cố thập Bát nương lướt ánh mắt nhìn qua

"Đa tạ ý tốt của trưởng tộc" Nàng đậm đậm nơi, xoay chuyển "Chỉ là trong tộc không có lệ này, không khỏi bị người chỉ trích, còn thỉnh thu hồi."

Cự tuyệt? Mọi người có chút kinh ngạc.

"Đã tới rồi, còn thỉnh các vị trưởng bối uống ly rượu nhạt" Cố Thập Bát nương cười nói, hướng mọi người thi lễ "Nhà ít người, công việc nhiều, xin lỗi, ta không tiếp được"

Nói xong quả nhiên xoay người đi, không cùng bọn hắn nói nhiều thêm một câu.

Nghĩ tới lúc người ta tứ cố vô thân, nhiều lần gạt bỏ, các người không một câu nói công đạo, mặt lạnh mà nhìn, giờ chỉ cần dung khuôn mặt tươi tắn là có thể vui vẻ sao?

Thế gian này mọi người đều vì lợi ích, nhân gian đều hướng tới cái lợi, ta hèn mọn các người có thể dẫm đạp, như vậy ta tốt hơn rồi, vì cái gì không thể hướng tới các người khinh bỉ, coi thường?

"Hài tử này, sao ngang ngược vậy..." có người cười gượng mấy tiếng, ánh mắt nhìn thân thượng cố trường xuân

Sắc mặt Cố trường xuân khó chịu, cười lạnh một tiếng, khoát tay nói: "Đã thể liên thu hồi về đi"

Không phải chỉ là một cuộc thi án thủ nho nhỏ, thực cho rằng bằng vàng để tên sao?

Vẫn đứng phía sau, Cố Nhạc son lúc này vội vàng tới đây nói

"Việc này... Đại gia gia.... Hương liệu được.... Người xem..." Hắn có chút chần chừ nói nhỏ.

Cố Trường Xuân hừ một tiếng, "Văn chương có thể dùng cho buôn bán sao?" Nhìn tiệc rượu bên ngoài nào nhiệt, lòng càng khó chịu "Phô trương tiêu xài như thế, há có thể giữ vững sự nghiệp"

Cố Nhạc son nhẹ nhàng thở ra, cố Thập Bát nương thật không để lời hắn nói trong lòng, quay đầu liền quên, nhưng đột nhiên Cố Hải có thể đỡ Án thủ, điều này làm hắn không khỏi chấn động.

Thật sự là ngoài dự đoán, ngay cả tộc trưởng đại nhân đem hương liệu chuyển cho bọn hắn, tiền chi là một Phương diện, mấu chốt là hắn Cố Nhạc Son thể diện mất hết

"Đúng vậy, đúng vậy chỉ là một án thủ tính là cái gì..." Hắn cười ha hả nói, "Ngư nhi của ta vẫn là đệ nhị, chỉ mới đọc mấy cuốn sách, sợ sau một tháng, án thu nơi nào đến phiên hắn..."

Nhắc tới Cố Ngư, Cố trường xuân sắc mặt tốt rất nhiều, hắn gật gật đầu, đích xác, đứa bé này hơn hẳn dự đoán, lúc nghe người ta nói thông tuệ còn chưa tin, có Cố Nhạc Son cùng những đứa bé khác ngay trước mắt, không tin tưởng cũng khó

Không nghĩ mới vào học đường một tháng, thế nhưng đỗ cao trung đứng thứ hai, mà cái khó là hài tử này lại biết cảm ơn...

“Người nói cái gì...” Cố Trường Xuân nhìn Cố Nhạc son, tầm mắt có thể thấy, một Hoàng Thế Anh thanh lịch đang mang Cố Ngự tới “Nói chuyện chú ý một chút...”

Cố Nhạc son cười da, nhưng không lưu tâm. Dù sao đó cũng chính là máu mủ của Cố Nhạc Sơn, điểm này không thể thay đổi. Hắn lại càng đặc ý quên thẳng mấy tháng trước, hắn vẫn hận đứa bé trước giờ không nên có trên đời này...

Cố Ngự rào bước tiến lên gian phòng Cố Hải ngồi, Cố Hải đang bị, Cố Hải đang bị một đám học sinh vây, nhao nhao muốn hắn uống rượu.

Cố Hải lắc đầu không chịu.

"Mười năm gian khổ học tập, lúc này đệ mới có một chút tiến bộ, tương lai còn dài, không thể tiêu xài và lười biếng như vậy..." Hắn mỉm cười nói.

“Đắc ý thì say một chút, tận hoan có một ngày sao không được?” Cố Ngự cười nói

Nghe đến thanh âm này, mọi người quay đầu lại, thấy áo choàng cời xuống, lộ ra hoa văn màu đen hình mây, một Cố Ngự tuấn tú.

“Tôi được là tốt, tôi được là tốt” mọi người cười nói, duỗi tay kéo hắn tới, đem một ly rượu đưa cho hắn

“Các người là huynh đệ một nhà, bằng nhân thám hoa toan chiếm, không uống rượu thiên lý khó tha”

Mọi người nhao nhao cười vang

KHông thể nói như thế...chỉ là thi hội mà thôi.” cố Hải khoát tay nói

“người liền uống đi, mọi người đều biết người kiên định, không sợ một ly rượu này vào có thể hủy đi...” Cố Tiểu cười khan, duỗi tay đặt vai hắn, đem một ly rượu chúc tới

"Thiếu gia." Linh bảo cười khanh khách đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Chương 98.3: Hạ Yến

Vì vui mừng, Cố Thập Bát nương làm quần áo mới cho người nhà, Linh Bảo và Linh Nguyên cũng không ngoại lệ.

Lúc này Linh Bảo mặc một thân áo màu vàng nhạt, búi tóc đơn giản, trong mấy tháng này nàng ăn no mặc ấm, sắc mặt hồng nhuận, xinh đẹp khả ái

Trong phòng mọi người đều nhìn qua, trừ Cố Ngự và Cố Càn chỉ tùy ý lướt qua liền dời tầm mắt, mọi người đều hứng thú đánh giá tiểu nha đầu này

"Tiểu thư nói gánh hát đến, muốn thiếu gia và các công tử đi ra vườn nghe hí." Linh bảo nói.

"Tốt, ta biết." Cố Hải đáp.

Thấy Linh Bảo đi ra, nhóm thiếu niên thu hồi tầm mắt, trêu ghẹo Cố Hải.

"Nguyên lai còn có thư đồng hồng tỵ thêm hương..."

Nhà cố Hải có điều kiện như thế nào, mọi người đều biết, chỉ là lần này tiến vào nhà thấy hoàn toàn bất đồng so với truyền thuyết

Vườn gọn gàng sạch sẽ, bàn tiệc đầy đủ, vũ giả tuy rằng thiếu, nhưng biết cách tiến thoái khéo léo, nương cũng dịu dàng đoan trang, muội muội thanh tú diễm tinh, vậy mà còn có thêm một tiểu nha đầu xinh đẹp nữa, vậy mà nói bọn hắn là ăn mày sao? Ăn mày mà như vậy, bọn họ đều muốn thành ăn mày!

Đối với những lời trêu ghẹo này, Cố Hải không lộ ra ngượng ngùng, chỉ cười

“nàng không phải nô bộc, không thể đường đột” hắn nói.

Mọi người tin hoặc không tin, nói cười một trận, uống thêm vài chén rượu, ra vườn xem hí

Cố Hải nhìn Cố Ngự, Cố Ngự cũng nhìn qua, đưa ly rượu lên cười, Cố Hải cũng cười, ngửa đầu ăn.

".. Học huynh lần này hơn một chút.." Hấn đến gần mấy bước, nhìn Cố Hải cười nói.

".. Ông trời thương xót..." Cố Hải hơi có chút cảm thán, hồi tưởng hết thấy, một năm trước bọn hắn vẫn là bản cùng, dựa vào bán của cải lấy tiền ăn qua ngày, mà đường học của mình, mất thấy cũng là đứt đoạn, mà bây giờ, hết thấy nhờ muội muội sống lại, liền biến đổi...

Dựa theo muội muội nói, chính mình bây giờ hẳn đã không còn ở nhân thế nữa, nơi nào có thể đứng nơi này, hăng hái, nhận lời chúc mừng cùng hâm mộ của mọi người, hơn nữa, tiền đồ lớn còn mơ hồ thấy rõ phía trước

Ông trời thương xót, Cố hải thấy tâm lý nặng nề rình rịch, hẳn chỉ có thể kiên định làm người, mới không cô phụ sự ưu ái của ông trời

Chợt thấy ánh mắt lạnh lẽo như ở trên thân mình, tâm lý Cố hải không khỏi rung mình, nhìn Cố Ngưng đối diện, lại thấy hắn đã chuyển ánh mắt, tay chậm rãi chuyển ly rượu

"... học đệ tài học hơn người, nhất định có thể làm mọi người đều kinh ngạc.." Cố Hải suy nghĩ trong khoảnh khắc, nhìn hắn mỉm cười nói

Lời này trong ý hắn chính là, lúc trước Cố Thập Bát nương nói Cố Ngưng liên tiếp giành được chức giải nguyên, hội nguyên, trạng nguyên. Lúc trước hắn còn không tin, không thể có khả năng một người trước đây không có tiến vào học đường học, sao có thể,,,"

Nhưng sau cuộc thi này, hắn tin, người này, quả nhiên không phải người bình thường.

Hắn không khỏi nhìn cố Ngưng, thiếu niên dung mạo tuấn tú, hành động thông dong tao nhã.

Phát hiện hắn quan sát mình, Cố Ngưng chuyển tầm mắt, nhìn Cố Hải nâng ly rượu, bờ môi thêm ý cười, hắn khẽ nhúc nhích làn môi, tựa hồ nói câu gì đó, thần sắc Cố Hải không khỏi ngưng tụ, tiếp tục nhìn cố Ngưng, vút ly rượu xuống, tùy tay cầm áo khoác ngoài mà đi

Nhóm thiếu niên xem hí thét to, Cố Hải ở phía sau, thần sắc ngưng trọng. Hắn nói, vận số tốt của ngươi dừng ở đây

Tiệc rượu, sân khấu tiếng chiêng trống náo nhiệt, chứng kiến đều là tiếng nói cười ồn ào

"tứ đệ muội, lần này tiêu không ít đi?" Tào thị cùng một phụ nhân thấp giọng hỏi.

Tiệc rượu này cũng làm Tào thị thất kinh, lúc này diện mạo cũng lộ ra mấy phần kinh hoàng.

Tiêu pha đột này quả là nhiều, đương nhiên lúc này tại thành Kiến Khang, tổ chức yến hội cũng không thiếu, , hơn nữa làm còn lớn hơn so với bọn họ, chỉ là, nhà họ có chút đặc thù, cô nhi quả mẫu không nhà cửa đất đai..

Tầm mắt Tào thị không tự chủ nhìn Cố Thập Bát nương

"Tiền chính là dung cho những việc này, xài hết lại có tiếp mà" Cố Thập Bát nương quay đầu, cười nói

Câu nói tuy ngắn gọn, nhưng vào tai người nghe lại không đơn giản

"thập bát nương, tiền kiếm sao? Chỉ cho nhóm thím, đại nương, để chúng ta cùng học..." Một phụ nhân trong sáng đẩy ra, cười đùa

"bất quá là khai hiệu thuốc bắc, bán thuốc mà thôi" "cố thập bát nương biết ý tứ các nàng, sáng khoái đáp

"hiệu thuốc bắc? nhà các ngươi mở hiệu thuốc bắc?" Những phụ nhân này thấy nàng nói chuyện, vội hỏi

Câu nói bán thuốc, Cố thập bát nương đã nói qua, nhưng những người phụ nữ này lặp lại, giọng điệu trịnh trọng lên rất nhiều, hiển nhiên không coi câu nói này trở thành điều cười nhạo

Cố thập bát nương gật gật đầu, không nói chuyện, không phải nàng không nói, mà bên ngoài truyền tới tin mời nhận quà mừng

Nghe được một loạt danh tự trong ngành dược, các phụ nhân trong nhà đều kinh ngạc cười, nguyên lai hết thấy là có thực, chỉ có mẹ con Tào thị là không cười

Bán thuốc các nàng cũng không lạ, nhưng sao mở được hiệu thuốc bắc, đặc biệt là được các hiệu dược lớn đều coi trọng?

Tin tức rất nhanh khi tiệc rượu kết thúc, mỗi nhà mỗi hộ trong Cô thị đều biết

"Cái gì? Nàng là cao đồ lưu công?" Cố Trường Xuân nghe đến tin tức truyền đến, sắc mặt có chút cổ quái.

Có người bèn kể lại lịch và địa vị của Lưu công ra nói một lần

"ta tự nhiên biết Lưu công là ai" Cố trường Xuân không bình tĩnh cất lời, ngón tay xoa mặt bàn "nàng là cao đồ của Lưu công?"

Hắn nói xong, nhin không được cười ra tiếng

"Hoàng đường" hẳn thu cười, có ý giận, lông mày cau lại "Chỉ nói tuổi nàng nhỏ, thân phận nàng, cố nhạc vẫn lại là mệnh quan triều đình, Tào thị xuất thân nho gia, thợ thủ công? Bọn hắn để cho nữ nhi của mình đi làm thợ thủ công? Dù là chết đói, ta nghĩ Tào thị cũng không để nàng đi bán thợ thủ công làm vi sư, làm theo nghề này>"

Thợ thủ công là cái gì, không được tham gia khoa khảo, không được vào bộ tộc sĩ công nông thương.

Thậm chí còn không có địa vị như thương hộ bởi vì có nhiều thợ thủ công là làm công hoặc mở cửa hàng nhỏ, nói trắng ra là, thợ thủ công không khác gì nô bộc

Đương nhiên, một số thợ thủ công có danh vọng, nhưng được như vậy là vì họ là chủng quỳ, không bị quản chế, không bị ký khế ước sinh tử

Nhưng dù sao, họ cũng chỉ là thợ thủ công mà thôi

"Cố Nhạc Vân cả đời mê say công danh, tào thị nghiêm khắc tuân thủ đạo lý, sao lại để cho nữ nhi làm thợ thủ công? Tương lai làm sao phối hôn?" Cố trường xuân cười

Mọi người nhìn nhau, ta xem người, người nhìn ta, đích xác không thể tưởng tượng

"Có lẽ không bán sư, chỉ là chỉ điểm đôi chút? Có người nói

"Vậy sao được gọi là cao đồ?" Cố trường xuân cười giễu cợt

Thợ thủ công rất quan trọng danh nghĩa thầy trò, không bán sư, không đi vào lễ đại môn, ai dám thừa nhận quan hệ thầy trò

"sự việc này là sao?"

"hay được Lưu công này là giả"

"... người cho rằng những cửa hàng bán được kia đều đàn độn sao..."

Mọi người nhất thời nghị luận nhao nhao

Cố trường xuân xoa tay ngăn cấm mọi người nghị luận "Không cần nói, kêu Tào thị đến hỏi liền biết, cái này sợ không ổn a..."

Lừa dối...

Tất cả mọi người đều nghĩ đến điểm này, nếu như Cố thập bát nương thực sự lừa bịp mới có tiền, như vậy một khi phát hiện, không nói đến tiền đồ Cố Hải bị hủy, ngay cả gia tộc Cố thị cũng bị liên lụy

Tộc nhân là gì, chính là cùng chung phúc họa

"Nếu thật cả gan làm loạn tiến hành bịp bợm như thế..." thần sắc Cố trường xuân nặng trĩu, đứng dậy, ánh mắt nhìn mọi người chung quanh, "liền mở từ đường, trừ khử gia phả."

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Nghi ngờ, chất vấn

Tào thị nghe nói tộc trưởng mời, rất sùng sốt, trên mặt hiển hiện mấy phần bất an

Nàng chần chờ một chút, vú già phát hiện khác lạ, lập tức nói "ta đi báo thiếu gia một tiếng"

Tào thị có ý đó, nhưng dù sao cũng là mẫu thân, nay vào xin chỉ thị từ nữ tử có điểm ngại ngùng, vì thế khẽ gật đầu

"Không biết tộc trưởng tìm mẫu thân ta có chuyện gì?" Cố Hải mặc áo bào màu xanh, đứng hỏi

Người tới phía trước thì lễ, gọi thủ khoa

Sau cuộc thi này, tú tài có rất nhiều, nhưng thủ khoa chỉ có một người, vì thế, Cố Hải tương lai đậu tiến sĩ là cơ hội so với những người khác hơn rất nhiều

Bây giờ cô Hải, chính là huyện thái gia phủ cũng không dám khinh nhờn

“tiểu nhân không biết” cung kính, nhưng người tới thực sự không biết đầu đuôi

“đã thế, ta bồi nương cùng nhau đi” cô hải lại cười nói

“chắc cũng không phải đại sự gì, đừng chậm trễ người đọc sách...” tào thị có chút không yên tâm, chần chừ nói

“băng dày ba thước không thể lạnh một ngày” cô hải cười nói, duỗi tay lấy áo khoác từ vú già, khoác cho tào thị

Huynh muội hẳn từng ước định, bất kể như thế nào, không thể để Tào thị một mình đi tặc, bọn hắn không biết, ngoài Cố Bảo tuyền, còn có những người khác không, cô bảo thủy... xuất hiện

Nhìn qua bộ dạng bình thân, thực sự là sóng ngầm mãnh liệt, từng bước kinh tâm chỉ sợ vạn kiếp bất phục

Thấy cô Hải tới đây, cố trường Xuân có chút ngoài ý muốn

“Đại gia gia” Cố Hải đơn giản thi lễ, cũng không khách sáo

“không biết có chuyện gì?”

Cố Trường Xuân cũng không khách sáo, đem nghi vấn của mọi người nói ra

“Như vậy, Thập bát nương bái thọ thù công làm vi sự?” Hấn nhìn Tào thị, có chút nghiêm khắc

Thiên hạ lại có người mẫu thân như vậy, mặc cho nữ nhi cam chịu hạ tiện.

Có bái sư hay không, Tào thị và Cố Hải tự nhiên rõ ràng, tào thị có chút bất an, định đứng lên, bị Cố hải nhẹ nhàng kéo góc áo

“tộc trưởng gia gia” Cố hải đứng lên cúi. “tha thứ chúng ta không thể nói ra”

Ai cũng không đoán được hắn nói như thế

Cố Trường Xuân cười lạnh một tiếng, "Thế nào? Có cái gì không thể nói được?"

Cố Hải chỉ là cười, "Đây cũng không phải điều cần công bố, thỉnh tộc trưởng gia gia thứ tội, chúng ta không thể nói"

Hải ca nhi" thần sắc hấn ngưng trọng, nhìn Cố Hải, “Người biết gia quy Cố tộc chứ?”

Cố Hải gật đầu, cung kính nói biết

“Như vậy vi phạm pháp lệnh, hậu quả là gì, người cũng biết” Cố Trường Xuân trầm giọng nói

"Vâng, vẫn biết." Cố Hải thần sắc không biến, hồ hững hờ cười nói.

Thấy hấn thủy chung không nói ra nửa điểm, thần sắc thản nhiên, mọi người bị mê hoặc, dù sao hậu quả cũng đã khuyên bọn hắn, vậy chỉ đành cáo lui mà đi

Đi ra ngoài gia môn, sắc mặt Cố Hải đột nhiên trầm xuống

“Hải ca nhi, có phải muội muội người làm ra sự việc gì?” Tào thị mặt trắng bệch vội hỏi, cánh tay Cố Hải phát run

“không sao, không sao” Cố Hải an ủi Tào thị, trầm tư một khắc nói “ta đi hiệu thuốc nhìn xem, nương, người đừng ra khỏi cửa”

Tào thị vẻ mặt lo lắng nhìn Cố hải đi nhanh, tâm rầu rĩ

Nàng biết, nếu hạnh phúc gần quá, hạnh phúc đều không rõ ràng, giống như bọt nước, tựa hồ muốn nát vụn.

Hậu quả vi phạm pháp lệnh là đuổi khỏi gia tộc, bị gia tộc xua đuổi có nghĩa là gì nàng tự nhiên biết, triều đình lấy người, trung hiếu đệ nhất, tài học thứ hai, ngay cả Hải ca nhi học vấn xuất sắc, nhưng sẽ không được nhập sĩ, Thập Bát nương có thể kiếm tiền nhưng bị thiên hạ phi nhổ, bọn mẫu tử sẽ không có nơi nào dừng chân

Tôi cùng là phát sinh cái gì?

Trong nhà phát sinh sự tình, Cố Thập Bát nương không biết, nàng ngồi tại hiệu thuốc bắc bào xế cây Thương Truật (cây này là cái gì thì mình chịu), căn cứ sách Lưu công, xào, nướng, xào tiêu, xào với đất, muối dấm, muối rượu đều làm cho cây Thương truật phát ra được tính khác nhau, thật thần kỳ

"Tiểu thư.." Linh bảo nói, "Bảo Hòa đường vương chương quỳ nói muốn gặp người.."

Cố Thập Bát nương đang nhìn chòng chọc bếp lửa, Linh Bảo nói một câu, than tuôn ra muôn vàn ngọn lửa nhỏ, may mắn nàng tránh kịp, không có bị thương đến mắt, nàng nhẹ nhàng về mặt, tâm lý có chút bất an

“Tốt, thỉnh hân ngồi vào hậu đường” Cố thập bát nương nói

Thu thập xong nơi này, khóa cửa, rửa tay, đi tới hậu đường, Vương Hoa Bản đang đứng ngồi không yên, bên trong đã đốt chậu than, nhưng đầu hân Vương một tầng lạnh

“Cố nương tử...” Nhìn Cố Thập Bát nương tiến vào, hân vội hoàn đại lễ

“Vương chương quỳ không cần đã lễ” Cố Thập Bát nương hoàn lễ, nhìn sắc mặt, “Vương chương quỳ có chuyện gì?”

Vương Hoa Bản tựa hồ không dám nhìn nàng, cúi đầu, hạ quyết tâm phải nói “Là muốn làm phiền Cố nương tử đi một chuyến...Hội trường hội được, Vạn Thịnh Long Hoàng Khánh Minh muốn nhìn thấy Cố nương tử...”

Từ khi nhận định là Lưu công đồ đệ, đây là lần đầu có người muốn mình đi gặp, không phải gửi bài thiệp muốn gặp mình

Cố Thập Bát nương tâm đột nhiên trầm xuống, nàng nhìn Vương Hoa bản, "Nga? Không biết có cái gì sự?"

Nàng thanh âm bình thản không chút song, Vương Hoa Bản cảm thấy tầm mắt như muốn xuyên thấu mình, hân không dám ngừng đầu

Sự kiện này có phải làm đúng không, cũng không chờ được lão giả từ kinh thành trả lời...Nghĩ đến khốn cảnh Bảo Hòa đường, như đa số người nói, đành phải làm như vậy

“Hoàng chương quỳ nghĩ hỏi Cố nương tử vài sự việc...một vài việc...” Hân nói, rốt cuộc ngừng đầu nhìn Cố Thập Bát nương

Ngày này rốt cục vẫn tới, Cố Thập Bát nương nhìn Vương Hòa Bản, chỉ là nàng không nghĩ đến người đẩy nàng đi ra là Bảo Hòa Đường, là Vương Hoa Bản

Sự khó chịu nổi lên một trận trầm mặc

“Hào, đi đi” Cố Thập Bát nương xoay người cất bước đi

Trước đây Cố Thập Bát nương từng nhìn xiếc ảo thuật, một sợi dây dài treo lơ lửng giữa không trung, thân hình cô nương nhẹ nhàng bước đi như bay, hoặc nhảy hoặc cuộn chân, thấy kinh hoàn không thôi

Từ sau khi bị cho là Lưu công đồ đệ, nàng thấy chính mình hiện tại chính là đi trên không, hơn nữa không có bất kỳ kỹ xảo nào. Chính là nàng không có đường lui, chỉ có thể đi xuống, tiến vào khả năng vạn kiếp bất phục

"Cố nương tử..."

Xe ngựa dừng lại, âm thanh của Vương Hoa bản vang lên.

Linh nguyên vén rèm lên, duỗi tay vịn nàng, mặt mang lo lắng, mắt lại là một mảnh kiên nghị.

Cố Thập Bát nương xuống xe, mắt nhìn Bảo Hòa đường, lại nhìn hướng Vương Hoa bản.

Vương Hoa bản dời tầm mắt.

"Cố nương tử, chúng ta cũng là vạn bất đắc dĩ..." Hân thấp giọng nói.

Cố Thập Bát nương nhìn hân, không có nói chuyện.

Các người bất đắc dĩ có thể bức ta? Nàng bước qua Vương Hoa Bản, cất bước vào nhà

Bảo Hòa Đường sinh ý như trước, đi qua phòng ngoài, đi tới hậu viện đón khách, cửa phòng mở rộng có thể thấy rất nhiều người bên trong, ngồi hoặc đứng

“Cố nương tử tới” Không biết ai gọi trước, trong phòng náo động lên, tầm mắt đồng loạt hướng về đây.

Dĩ vãng thấy nàng đều ra nghênh đón, đại sảnh mọi người nhìn ta, ta nhìn người rất chần chừ.

“Cố nương tử” Một thanh âm hòa nhã từ phía trong đại sảnh truyền tới

Cố Thập Bát nương chỉ thấy phía trước mắt sáng ngời, một nam tử bạch y như tuyết bước ra, tóc đen tram vấn, eo mang bội ngọc, mặt hiện lên tươi cười

“Cổ nương tử mời vào” Hân chấp tay thi lễ

Cả phòng người chỉ có một mình hân ra đón, Cổ THập Bát nương mặt không khỏi hiện tia cười

“Tin đại thiếu gia, hữu lễ” Nàng buông mắt hoàn lễ, lại cười nói

Tín Triều Dương khuôn mặt hiện lên tia kinh ngạc, hân lần đầu tiên gặp mặt, Tín Triều Dương thanh danh trong nhà hiển hách, nhưng vì Đại hữu Sinh tại Kiến Khang không phải kiệt xuất, thứ hai đối ngoại cảm quyền lại là phụ thân hân, hơn nữa, hân luôn khiêm nhường...

Tín Triều Dương nghĩ lại một lần nữa, trong ký ức, hân tin tưởng chưa từng gặp mặt

Nàng thế nào liền kêu ra tên mình, hơn nữa giọng điệu rất bình thản, tựa hồ chẳng hề xa lạ?

Nàng niên kỷ còn nhỏ, hình dung thanh tú, nhã nhặn, nếu như gặp chỗ khác tuyệt đối sẽ không nghĩ nàng ngồi làm được liệu

Tín đại thiếu gia không sợ mọi người cùng đánh hội đồng sao?” Cổ THập Bát nương cùng hân lướt qua, thấp giọng cười nói

“Chân kim sợ gì hỏa luyện” Tín triều Dương cười đáp

Cổ THập Bát nương cười l, không thể thừa nhận,, tín triều Dương đối đãi nàng như thế, nàng sinh lòng cảm kích, nhưng đối với dụng tâm Tín triều Dương, nàng không thể không lưu tâm

Nàng nhìn Tín triều Dương, nam tử này đời trước không khác gì nhiều, chắc chắn danh hiệu lang quân mặt cười cũng không thay đổi, đời trước hân luôn nỗ lực cười nhưng ra những chiêu liên hoàn, không biết bao nhiêu thương gia, nhẹ thì tổn thương nguyên khí, nhẹ thì gia tài tan hết, lúc đó trở thành đại gia bán được lớn nhất thành Kiến Khang

Tín triều Dương thấy ánh mắt Cổ THập Bát nương ý vị thâm trường, tâm càng giật mình, trăm mối không có cách giải, chỉ tạm thời áp chế ý nghĩ, cùng Cổ THập Bát nương tiến vào gian phòng

Nàng tiến tới nhưng không có nhiều người vẫn an

Đại sảnh rất rộng rãi, quét mắt tới, đa số là những người quen thuộc, bất quá, quen thuộc tựa như trí nhớ kiếp trước, hiện nay còn chưa có giao tế

Cổ THập bát nương tầm mắt lạc đến mấy vị ngồi trên, mấy người đều là những lão già gần năm mươi tuổi

Bọn hân cũng nhìn qua đây, trong đó có một lão già nhũn mảy

“ngươi chính là đồ đệ lưu công Cổ THập Bát nương?” Hân đột nhiên mở miệng nói

Cổ thập bát nương nhìn hân, phát hiện trong lời nói của hân có chút khinh thường và nộ ý

“Đây là hội trường được hành tại Kiến Khang – Hoàng lão gia” Vương Hoa Bên vôi thấp giọng giới thiệu, vẻ mặt rất lung tung

Hoàng lão gia từ quả thực không nề mặt chút nào

Cổ THập bát nương không nhận thức được, dù sao đời trước Thuận Hòa đường phát đạt, đối ngoại giao có quân sự ra mặt, nàng chỉ là một phụ nhân rất ít khi gặp người, gật gật đầu cười nói “Ta chính là Cổ thập Bát nương”

Cũng không trả lời nửa câu đầu

“Ngươi nói ngươi là đồ đệ Lưu công?” Ngồi bên cạnh Hoàng lão gia, một lão già bờ môi hiện tia cười, theo sát mở miệng hỏi.

Cổ THập Bát nương nhìn hân, thấy hân hình dáng hơi mập, mặt mũi hòa ái.

"Đây là... Đồng lão gia..." Vương Hoa bên thấp giọng nói.

Hân chính là đồng lão gia? Cổ THập Bát nương xem hướng hân.

"Cửu ngưỡng đại danh." Nàng vội nói đạo, hơi hơi thi lễ.

Gặp nàng biết lễ, đồng lão gia khẽ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Chương 99

hương này thật dài nhưng cũng thật hay.

Cố Thập Bát nương này mới hỏi, "Không biết hôm nay gọi tiểu nữ tới có chuyện gì?"

"Có người báo Bảo Hòa Đường bị bọn họ chế được: Hoàng hội trưởng đậm đậm trả lời, một mặt nhắc tay, chỉ ra bốn năm người, tay kia cầm cái khay, bên trong cạo bình sứ

“Đây đó là giả”

“Chúng ta bỏ ra số tiền lớn, kết quả là không phải bí chế của Lưu công”

“...Phi, cái gì gọi là kim đan của Lưu công...”

Người ở Bảo hòa đường sắc mặt bất an, trọng đó có mấy người trẻ tuổi không chịu phục phần uất kêu lên

“ai nói cái này không phải? Đây là do Cố nương tử làm...”

“Cố nương tử, ngươi cần phải làm chứng”

Cố thập bát nương nhìn bình được, tâm lý cười khổ, nàng ngan phòng vạn phòng không nghĩ vẫn là phòng không được

“Vương chương quỳ, thế này là sao?” Nàng nhìn Vương Hoa Bản hỏi

Nghe nàng hỏi, Vương hoa Bản thần sắc biến đổi, mang mấy phần kinh hoàng nhìn nàng

Sự tình cùng bọn họ thiết tưởng không giống nhau

Phía trước Bảo Hòa đường rốt cuộc không chịu được áp lực chất vấn, mấy người tuổi trẻ liền nhao nhao đề xuất muốn đưa ra danh tự Lưu công, hẳn nhất thời do dự, liền để người trẻ làm việc, đem một nửa từ kim đan bán ra

Một thời gian, tình thế quả nhiên chuyển biến tốt đẹp, không nghĩ đến cười chưa được nửa tháng, liền có người bẩm báo hiệp hội được hành, hơn nữa còn là đại được sư làm người giám định

Từ kim đan này quả thật rất giống kỹ thuật của Lưu công, nhưng tuyệt đối không phải chính phẩm

Chọc ra đại phiền toái, được hành tại Kiến Khang sẽ xua đuổi bọn họ, hơn nữa còn liên lụy đến danh tiếng Bảo Hòa Đường

“Tam thúc, cái này có gì buồn, thỉnh cố nương tử nói ra không phải tốt sao, đây đích xác là nàng làm được, nàng sẽ không thể không thừa nhận

Mọi người nhao nhao nói, đối với sự việc này không lưu tâm

“Chính là các đại gia nói không phải lưu công chế được...” Vương Hoa Bản chặn chờ

“Chúng ta không quan sự việc này, để Cố nương tử cùng bọn họ lý luận đi” Mọi người nói

Nghe đến Cố nương tử thời điểm bán được đã từng nói ra, Vương Hoa bản rất do dự, đem sự việc một năm một mười nói với lão gia tử ở kinh thành, nhưng bởi xa xôi, hồi âm chưa đến, hiệp hội được hành đã đưa người tới cửa, bắt buộc đi hẳn phải đi thỉnh Cố nương tử tới

Cố Thập Bát nương là đồ đệ lưu công, tự nhiên có thể chứng minh, kỳ thật rất đơn giản, chắc hẳn cố nương tử cũng không ngại, Vương Hoa bản tâm lý như vậy nghĩ.

Nhưng lúc này xem ra, tựa như không dễ dàng

Hắn còn chưa kịp trả lời, Cố Thập Bát nương đã nhìn mọi người, hỏi: "Dám hỏi các người mua từ kim đan bao nhiêu tiền?"

"Năm mươi lượng một lọ "

"Ta còn tốt, chỉ ba mươi lượng "

Vương Hoa bản tâm triệt để trầm xuống, hai tai ông ông vang, mơ mơ hồ hồ nghe Cố Thập Bát nương hỏi "Như vậy, vương chương quỳ, ngươi có thể cáo mọi người ta bán cho ngươi từ kim đan bao nhiêu tiền?

Vương Hoa bản chỉ cảm thấy cổ họng khô sấp, nhép nhép miệng môi, lại không có phát ra âm thanh.

"Hào, ngươi không nói, ta nói." Cố Thập Bát nương lạnh lẽo rét buốt mỉm cười, đem lời nói từng chữ từng câu lớn tiếng nói ra.

Chỉ thấy sắc mặt mọi người khẽ biến.

Bảo Hòa đường càng vi ồ lên.

"Họ Cố, ngươi lừa người "

"Ngươi nếu không phải đồ đệ Lưu công, chúng ta sao lại mua được của ngươi?" Mấy người tuổi trẻ nhảy ra hô.

Đây là lời nói thật, mọi người lại nhìn Cố thập bát nương

“ Là ai nói ta là đồ đệ Lưu công” cố thập bát nương hơi hơi nâng cằm, hỏi họ

Đứng phía sau tín triều Dương vẫn mỉm cười, không có cùng đại gia nghị luận

“ thiếu gia có người không nên được hiếu kỳ hỏi nhỏ “ Cố nương tử muốn làm gì?

Tín triều Dương cười, hơi hơi nâng tay che một chút, thấp giọng nói “ khôn thú lắm”

Người không minh bạch, Tín Triều Dương không nói thêm nữa, ánh mắt hướng phía thân hình gầy yếu của cô nương, ánh mắt nàng lấp lánh, mặt mũi xinh đẹp để lộ ra tinh thần cường đại , ý chí chiến đấu

Đầu đã hết đường, không kè thoát thân, chỉ có cắn chặt người, chính là chết cũng không muốn hại nàng lâm vào hoàn cảnh khó khăn quá

“ trước giờ đều là các người nói” cố thập bát nương nhìn quanh một lần , xem thường mọi người

“ ta có nói sao”

“ một người nói, mọi người ủng hộ , các người không rõ ràng, sao lại quái ta?

“ Vương chương quấy, lúc ngươi mua kim đan, ta thế nào hỏi ngươi?”

Vương Hoa bân nhép nhép miệng môi, cuối cùng không tiếng động.

"Ta hỏi ngươi, muốn được hiệu, hay là muốn thanh danh, ngươi nói muốn được hiệu..."

"Dám hỏi đồng lão gia, ta làm từ kim đan, được hiệu ra sao? Chính là thứ phẩm?"

Đồng lão gia nghe vậy mỉm cười, lúc lắc đầu, lại gật gật đầu, xoay người cùng bên cạnh mấy cái lão giả nói nhỏ mấy câu, mới xoay người lại.

"Thượng phẩm." Hần nói.

“ Như vậy, một ta không nâng giá bán được, hai không làm giả được, ba không nói là bí chế của Lưu công, dám hỏi hôm nay thỉnh ta tới là chứng minh Bảo hòa đường bịp bom sao? Cố thập bát nương mỉm cười nói

Vương Hoa Bân lui về phía sau mấy bước, sắc mặt xám trắng

Bảo hòa Đường mọi người ồ lên

"Ngươi! Ngươi!" Mấy người tuổi trẻ lao tới chỉ nàng trợn mắt tương hướng.

"Ta ra sao?" Cố Thập Bát nương không chút lui bước, "Ta có nửa câu nói sai?"

"Ngươi nói sư phó ngươi họ Lưu" trong đó một người tuổi còn trẻ mặt đỏ lên hô.

Đây chính là người trẻ tuổi bán rẻ sản lần đầu tiên, nhưng Cố thập Bát nương chẳng hề nhớ được hắn, nghe vậy mỉm cười “ không sai, sư phó ta đích xác họ Lưu” Không đợi người trẻ tuổi tiếp tục nói chuyện, hướng mọi người nói “không biết đang ngồi có người họ Lưu không, hoặc giả nhà có được sư họ Lưu?”

Mọi người sững sốt, sau đó minh bạch ý tứ nàng , nhất thời cười lên

"Có" có người hô.

"Nhà ta cũng có" càng nhiều người hô.

"Thế nào, trừ lưu công, thiên hạ không thể có được sư họ Lưu sao?" Cố thập bát nương hướng người trẻ tuổi cười hỏi

Người trẻ tuổi sắc mặt đỏ lên, hai mắt bốc lửa, hận không thể bóp chết người trước mặt

“ngươi...giả dối nguy hiểm” hắn cắn răng nói.

"Sinh ý sinh ý, ngươi tình ta nguyện, nguyện đánh nguyện ai, tại sao nguy hiểm nói đến?" Cổ Thập Bát nương thần nhiên nói.

"Ngươi là người phương nào phái tới, hại Bảo Hòa đường?" Người trẻ tuổi quát lên.

Không có người muốn hại ngươi, là các ngươi hại chính mình “Cổ thập bát nương sắc có chút âm đạm

Bảo hòa đường là vô pháp xoay người, mà chính mình, cũng không có kết quả tốt, hôm nay dung ngôn ngữ bịp bợm đào thoát trách nhiệm, nhưng ngày sau, được hành sẽ không có nơi nào cho nàng dừng chân

Bảo Hòa Đường chết, chính mình cũng chết, hết thảy đều có thể ngăn ngừa, nàng ngẩng đầu, nhìn Vương Hòa Bản , bờ môi nở nụ cười khổ

Vương Hoa bản cúi thấp đầu, tinh thần dĩ nhiên tan rã.

Lúc này ngồi tại thượng vị mấy lão nhân liếc nhau, trao đổi ý vị thâm trầm.

"Cổ nương tử, Bảo Hòa đường cố nhiên có sai, ngươi cũng khó chạy trách nhiệm." Hoàng hội trưởng khụ thanh âm, nâng tay ngăn đại sảnh âm ỉ, mở miệng nói, "Ngươi biết rõ Bảo Hòa đường hiểu lầm thân phận, lại chẳng hề thuyết minh, không phải bịp bợm vẫn là cái gì?"

"Ta đã nói, bản là được hiệu, không phải sư phó danh đầu." Cổ Thập Bát nương thần nhiên nói.

Đồng lão gia cười, "Cổ nương tử, nếu như không có danh lưu công đồ đệ, ai xem được hiệu của ngươi?"

Cổ Thập Bát nương sắc mặt tái nhợt, lại như trước nâng cằm, cũng không có nói chuyện.

"Ta." Đám người có người cao giọng nói.

Tiếng này phát ra ngoài dự đoán mọi người, không khỏi nhìn theo tiếng phát ra, thấy bạch y thanh niên ôn nhã cười

“Ta tính nhiệm được hiệu, chính như Cổ nương tử nói, chế được, chế được là xem được hiệu mà không cần quan tâm người chế được là ai” Tín triều Dương đứng dậy, từ từ nói, “Cổ nương tử ngày sau ra được, Đại hữu sinh ta nhất định toan thư”

Cổ thập bát nương không nhìn hắn mà bảo trì tư thế không động, nàng không dám quay đầu, chỉ sợ nước mắt rơi xuống

Nàng cuối cùng kết thúc đi trên dây, lấy tư thái chặt vật ngã xuống, đối mặt với người đang cười trào phúng, nàng muốn bảo trì tư thế để sau này còn kiêu ngạo

“Cổ nương tử, ta có lời muốn hỏi ngươi, thỉnh qua bên này nói chuyện” Đồng lão gia đột nhiên đứng dậy, hướng một bên đi

Cổ thập Bát nương chần chờ một chút, Hoàng hội trưởng nhìn nàng gật đầu, thần nhiên nói “Đồng lão gia có chút được liệu muốn hỏi ngươi, ngươi đi nghe một chút

Nói xong lại thêm thêm “cổ nương tử...tư chất tốt, có chút đáng tiếc”

Cổ thập bát nương tâm ý không khỏi nhảy dựng, nén mang mấy phần thích thú hướng Hoàng hội trưởng, ý tứ của hắn, lần này có thể chuyển cơ

Không thể phủ nhận, trong Kiến Khang, hội trưởng được hành, nếu mơ tưởng làm một mình, tuyệt đối không phải việc khó, mà chính mình có thể vượt qua cửa ải khó khăn. Về phần Bảo Hòa Đường, từ khi bọn họ không giữ ước định đem từ kim đan bán ra cũng đã tìm đường chết

Nàng trước giờ liền không phải Bồ Tát.

Cổ Thập Bát nương không chần chờ, cúi đầu da, cất bước ra tiền sảnh , cùng Đồng lão gia đứng trước một cái bàn dài ngoài sảnh, cái bàn bày đầy được liệu, người ngoài nhìn vào bọn họ đích xác là đang tiến hành trò chuyện về được liệu

“Cổ nương tử, chỉ sợ giới được hành không thể chấp nhận được ngươi” Đồng lão gia mở cửa, gặp một núi được liệu, bốc lên một khối rễ sắn nói

Cổ thập bát nương cắn cắn môi, thấp giọng nói “còn thỉnh đồng lão gia chỉ điểm”

Thấy nàng biết điều, Đồng lão gia khẽ gật đầu, đem Ninh rễ sắn đổi tới đổi lui trên tay

“Đem sách đưa cho ta, ta để ngươi ở Kiến khang thành làm đại được sư như trước” hắn nói, nhìn cổ thập bát nương

Cổ Thập Bát nương toàn thân chấn động, kinh ngạc xem hướng hắn.

"Đồng lão gia nói cái gì, ta nghe không hiểu?" Nàng liễm thần nói.

"Người muốn biết, từ xưa được sư đầu là sư phó tay bắt tay chỉ ra, đương nhiên cũng có bộ sách tương truyền, nhưng chỉ dựa vào đọc sách, là không học được chân chính thủ nghệ, " đồng lão gia hiền lành cười, mang mấy phân sáng chói, "Cổ nương tử làm được giống thật mà là giả, trình độ không cao, chắc hẳn là tự học thành tài đi?"

Cổ Thập Bát nương hé miệng không nói, tâm như sóng to gió lớn.

"... Lưu công lưu lại một quyển sách, sách này đã từng xuất hiện, nhưng lại biến mất, ta nghĩ, cổ nương tử phải chăng cơ duyên xảo hợp thấy được cuốn sách này?" Đồng lão gia từ từ nói, miệng hơi han, ngữ điệu vững tin

Cổ thập bát nương cười khở một tiếng, thở hắt ra, nói “ ta không biết đồng lão gia nói cái gì...”

Đồng lão gia thần sắc không động “ nga, như vậy cổ nương tử nghe không hiểu?” Hắn đàm đàm cười “ Xem ra Cổ nương tử không cùng giới được dành có duyên, là vô duyên a.”

Hắn uy hiếp, Cổ Thập Bát nương đương nhiên biết, kỳ thật giao ra quyền sách đối với mình cũng được, dù sao, nàng cầm quyền sách cũng không hữu dụng

Giao ra đổi lấy danh phận đồ đệ Đồng lão gia, giới được hàng cũng đủ cho nàng rong chơi

Cổ nương tử tư chất tốt, như thế mất đi, thực sự đáng tiếc,” Đồng lão gia lại nói một lần nữa, thấy Cổ thập Bát nương trầm mặc không nói, liền ngưng lại ha thêm một câu “ Bảo hòa đường làm việc hoang đường, coi thường quy củ được sư, đem tiểu nương tử đẩy ra đối mặt với nghi ngờ chất vấn, ta và nhóm được sư có giao hảo, vì hân khoe khoang khoeác lác về thuốc , nay tại Kiến Khang thành sẽ bị hủy hoại thanh danh, Bảo Hòa đường tại Kiến Khang thành kinh doanh nhiều năm , vut bỏ thật đáng tiếc, không biết tiểu nương tử có hứng thú tiếp nhận không?”

Cổ thập bát nương giương mắt nhìn hắn, thần sắc thay đổi, hiển nhiên bị điều này làm kinh sợ

Thực là có thể cấp Bảo Hòa đường cho nàng, Thuận hòa đường và Bảo hòa đường toàn bộ cấp nàng?

Nàng chỉ cần một điều kiện liền com áo không lo, có thể làm được sư hay không tất cả đều không sao hết, chỉ cần quyền sách này, giao ra quyền sách này có thể đổi được

Mà com áo không lo , chính là điều nàng mơ tưởng đến có thể dùng quyền sách này đổi được sao?

Cổ thập bát nương hô hấp không khỏi dồn dập, Đồng lão gia tiểu ý càng nồng, xoay người, nhẹ nhàng xem được liệu trên bàn

Đại sảnh người nín, chỉ cho rằng Đồng lão gia đang giảng đạo Cổ thập bát nương, chẳng hề biết bọn họ đang tiến hành nói chuyện kinh người như thế

Tựa hồ trầm mặc rất lâu, cổ thập bát nương sắc mặt dần khôi phục , nàng nhẹ nhàng thở hắt ra, Đồng lão gia xoay người nhìn nàng, trong lòng có dự tính

“ Chọc đại gia hiểu lầm, là ta sai, ta đã làm sai, sao dám tiếp thu Bảo Hòa đường, há không chọc thiên hạ giễu cợt, ta ý tốt của Đồng lão gia” Cổ thập bát nương đàm đàm nói, không để Đồng lão tiếp tục nói chuyện “ Cáo từ”

Xoay người rời đi, Đồng lão gia tươi cười, tựa hồ không thể tin tưởng, nàng thế mà cự tuyệt

“ cổ nương tử” Đồng lão gia mất đi thần nhiên, không khỏi khản Trương muốn ngăn cản Cổ Thập bát nương “ còn thỉnh người nghỉ lại, người giữ lại cuốn sách cũng không thể dung, người làm gì?”

Liền vào lúc này, ngoài đại sảnh có thanh âm người ho khan, tựa hồ muốn nhỏ ngum đàm

Người đứng ở cửa nhú mày, muốn trách hạ nhân không quy củ, liền thấy một thân hình nhỏ gầy tiến vào

“ Thật náo nhiệt a, nghe nói Hoàng lão , hai người chỗ này mời dụ hợp thẩm tra và phán quyết. nghe như cùng lão Lưu ta có liên quan?” Một thanh âm lãnh khốc nhưng lại mang ý cười trên vào tai mọi người bên trong

Chính đến giữa Cổ thập Bát nương nghe tiếng sừng sốt, chợt cổ họng thấy nóng bỏng, một cổ chua xót hướng thẳng đầu mũi nàng, đôi mắt nhát thời hồng.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Vô tâm

Hoàng hội trưởng trong nhà là con thứ hai, chuyện này đa số mọi người ở đây ai cũng biết, nhưng cái tên Hoàng Lão Nhị này, nhưng là chưa có người gọi qua, mà nghe cũng chưa từng nghe qua xưng hô như thế.

Mọi người nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua, còn có người có thể xưng hô với Hoàng hội trưởng như vậy.

Hiện tại được hành giới ở Kiến Khang thành Hoàng hội trưởng nói một...không...hai lời - giậm chân một cái liền có thể làm cho phổ được hành run lên, nhưng lại không có giống như con người ta thông thường bị người khác chỉ vào mũi chửi mắng nó sẽ thẹn quá thành giận, trái lại lộ ra thần sắc vô cùng quái dị, vừa giống đang cười lại cũng giống như là đang khóc.

Đồng lão gia ở sau lưng Cổ Thập Bát Nương cước bộ đột nhiên dừng lại, khóa mắt giắt một cái, không thể tin nhìn chăm chăm về phía người vừa bước vào phòng khách.

Lão nhân vẫn ăn mặc lôi thôi lếch thếch như trước, tay còn kéo theo bao tải, trên mặt mang theo nụ cười đắc ý, tựa hồ vừa mới phát tài ở nơi nào trở về.

Nhìn hần tiến đến gần mình, nước mắt Cổ Thập Bát Nương lại không nhịn được mà rơi xuống, nàng vội đưa tay lau đi.

"Không tiền đồ" Lão nhân trừng mắt nhìn nàng một cái, nhìn về phía Hoàng hội trưởng đã muốn đứng lên mà thở dài chấp tay nói, "Hoàng Lão Nhị, các người đang nói cái gì đấy, bày ra trận địa lớn như vậy, người xem, đem tiêu nha đầu này dọa đến phát khóc." diendanlequydon

"Luu lão"

Hoàng hội trưởng nhanh chân vọt tới, về mặt kích động, nắm lấy bả vai lão nhân, đảo mắt nhìn từ trên xuống dưới, hận không thể trở về quá khứ mà nhìn.

"Người...lão già này...người...lão già này"

"Lão già ta đây còn chưa chết, đại gia người rất thất vọng?" Lão nhân nháy mắt đậu xanh toét miệng nói.

Bầu không khí trong đại sảnh mới vừa rồi còn nóng hổi đột nhiên ngưng kết lại, hết thảy tầm mắt đều ở trên người lão nhân nọ, tiếng hít thở càng ngày càng dồn dập, tình cờ, càng có nhiều thanh âm nuốt nước miếng ừng ực ngẫu nhiên truyền đến.

Lão nhân nhìn qua có chút hèn hạ này, là ai?

Càng ngày càng có nhiều người thấp giọng hỏi thăm người bên cạnh.

"Là Lưu Công, là Lưu Công" Vương Hồng Bản đột nhiên lên tiếng hô to, bởi vì quá mức mừng rỡ, lại cũng mang theo ý khóc.

Sau một tiếng này của hần, nguyên bản một đám người Bảo Hòa Đường *đôi bại chi khí nhất thời đều ngẩn đầu lên.

*đôi bại chi khí: không khí, tâm trạng suy sụp

"Tam thúc, người nói cái gì?" Mọi người có chút không không thể tin được.

Vương Hồng Bản đã muốn đẩy ra mọi người, lao đảo chạy đến trước mặt lão nhân kia.

"Lưu Công..." Cả người hần run run kích động, đón đầu chào hỏi.

Bảo Hòa Đường được cứu rồi, không đúng, Bảo Hòa Đường không sao rồi, trời cao mở mắt a...

"Há, người là ai vậy?" Lưu Công hí mắt nhỏ nhìn về phía hần.

"*Văn bối Bảo Hòa Đường..." Vương Hồng Bản cung kính đáp.

*văn bối: thế hệ sau

"Ai nha, nghe nói các người bán từ kim đan bí chế của ta, không biết lượng tiêu thụ ra sao?"

Thanh âm của hần tùy ý, còn mang theo vài phần ham thích, tựa hồ đối với chuyện này cảm thấy rất hứng thú, không đợi Vương Hồng Bản trả lời, hần quay đầu, đối với đám người bao vây xung quanh mình hí mắt cười nói, "*Lão nhi ta đã mười mấy năm không bán được, không biết còn giữ được bao nhiêu phần thê diện, thuốc này sẽ không phải là không ai mua đi." diendanlequydon

*lão nhi: ông lão

"Lão nhân gia ngài nói giỡn. . ." Người xung quanh vội cười hòa nói, tranh nhau chen lấn biểu đạt chính mình tấm lòng tôn kính, chỉ mong có thể lọt vào trong mắt Lưu Công.

"Bán rất đắc, rất đắc, đến giữa trưa thì hết sạch. . ." Vương Hồng Bản vội vội đáp.

"Ồ. . ." Lưu Công lại một lần nữa kéo dài âm điệu, nhìn về phía hắn, cười híp mắt hỏi, "Như vậy a, vậy người hôm nay đưa nha đầu này tới đây làm cái gì? Không lẽ còn muốn nàng làm nữa?"

Vương Hồng Bản trong lòng một hồi hộp, vui sướng đầy bụng bỗng tan thành mây khói, hắn ngẩng đầu lên, nhìn lạo nháo trước mắt này khuôn mặt tươi cười giống như cúc nở hoa, rung mình một cái.

"Ta hôm nay. . . Ta hôm nay. . . ." Hắn chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, một lời cũng không thốt ra được.

"Nha đầu a, chúng ta làm việc đều có quy tắc, mình giao hàng - người ta đưa tiền liền không liên hệ, người cũng không thể nhìn thấy nhà người ta bán đắc được, thì cảm thấy giá bán của mình như thế là thua lỗ, lại tới chỗ người ta sau đó đòi tiền. . . Chúng ta làm được sư, một khi lấy tiền - được rồi tay, những thứ được kia đến tay người mua không còn là của mình nữa, ở chỗ được được bán ra, giá cả cao thấp được thay đổi, đều không còn quan hệ gì với chúng ta. . . diendanlequydon" Lưu lão nhìn Cố Thập Bát Nương, một bộ dáng giáo huấn đồ đệ, nhưng ở tai mọi người nghe được, lại có tư vị khác.

Mồ hôi Vương Hồng Bản tí tí tách tách rơi xuống, này là đang dạy Cố Thập Bát Nương, nhưng thật ra là đang giáo huấn bọn họ.

Bảo Hòa Đường bọn hắn không nên có can đảm bán được để rồi sợ bị chất vấn, ngược lại đem ngọn lửa dẫn tới trên người Cố Thập Bát Nương, đây là phạm vào tội kỵ của luyện được sư.

"Người nói đúng không, Hoàng Lão Nhị?" Lưu công không có để ý hắn nữa, trực tiếp xoay chuyển câu chuyện, nhìn về phía Hoàng hội trưởng.

Hoàng hội trưởng nào dám nói tiếng không, Hoàng Lão Nhị đối với vị lão nhân gia này, không chút nào cảm thấy khó chịu, gật đầu liên tục, "Cái kia, quy củ này tiểu nương tử còn có thể không hiểu? Lão nhân gia ngài đừng quá mức lo lắng, tiểu nương tử là một đứa trẻ rất hiểu chuyện. . . ."

"Vậy thì tốt, ta còn sợ nàng làm không nên chuyện" Lưu Công gật gù, liếc mắt nhìn Cố Thập Bát Nương, "Nghe thấy không, Hoàng Lão Nhị là trưởng bối, hắn khen người đấy, cũng không biết nói lời cảm tạ. . . ."

"Không dám không dám" Hoàng hội trưởng cười ha ha nói.

Cố Thập Bát Nương bước lên phía trước một bước

"Người không được gọi Hoàng Lão Nhị, nên có nguyên tắc cần phải có. . ." Lưu Công nhớ tới cái gì dặn dò.

"Vâng, Hoàng hội trưởng quá khen, tiểu nữ không dám nhận." Cố Thập Bát Nương cúi đầu thi lễ.

Hoàng hội trưởng nào dám làm cho nàng bái lạy thật, vội đưa tay nâng dậy, cười ha ha, còn khen thêm vài lần.

Bầu không khí trong đại sảnh lúc này đã muốn kinh biến đến mức cực kỳ nhiệt liệt, những được sư nhiều tuổi ngồi bên cạnh Đồng lão gia đều chen chúc tới xem, đưa bàn tay run rẩy bầy chạm vào người Lưu Công.

"Lưu Công lão nhân gia ngài *an khang như trước, quả thật là chuyện may mắn."

*an khang: khỏe mạnh bình an

Có chút kích động không thể kiềm chế bản thân mà rớt xuống nước mắt.

"Các người đều ở đây a, nhiều năm không gặp, bộ dáng các người đều thay đổi cả rồi, làm ta nhận không ra đấy. . . ." Lưu Công nhìn về phía bọn họ, bắt tay từng người, rất chi là xúc động nói, ánh mắt làm như lơ đãng đảo qua Đồng lão gia vẫn đang đứng ở một bên, ". . . Một cái chớp mắt đã mười mấy năm trôi qua, chúng ta đều già rồi, những *văn sinh hậu bối này đều không nhận ra nữa. . . ."

*văn sinh hậu bối: lớp trẻ sinh sau

Đồng lão gia nghe xong, đôi mày giắt giắt, khó khăn tiến đến thi lễ, "Lưu lão gia. . ."

"Ta không dám nhận" Lưu Công vội gơ tay ngăn hắn lại, "Ta chỉ là một người thợ, nào dám dùng hai chữ lão gia? Há chẳng phải cười chết người sao?"

Sắc mặt Đồng lão gia giống như phủ lên tầng thuốc nhuộm, trắng trắng đo đo, nửa câu cũng không dám nói.

"Nghe, đúng rồi, ngày hôm nay chuyện gì vậy, trận địa lớn như thế này? Lão nhi ta nếu không phải là vội vã đi tìm nha đầu này, cũng không dám đi vào, Hoàng Lão Nhị, không làm lỡ đại sự của người đi." Lưu Công cười ha ha hỏi, vẻ mặt lo lắng.

Hoàng hội trưởng dở khóc dở cười, dứt khoát hướng Lưu Công khom người thi lễ.

"Lưu lão, ta sai rồi, ngài đại nhân đại lượng." Hắn trình trọng nói.

Thấy hắn như thế, Lưu Công cười gượng vài tiếng, tựa hồ có chút hơi vô vị, "Người lão già này, chính là vô vị, bỏ đi bỏ đi, "hắn vung vung tay.

"Lão nhân gia ngài quả là có ý tứ. . ." Hoàng hội trưởng cười khổ một tiếng, người nói nếu người ở đây, sao không đi ra sớm hơn một chút, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện như vậy, này là không thành tâm ngồi nhìn chúng ta làm trò cười mà.

"Đứng đây đứng đấy, chúng ta không biết Cổ nương tử là lão gia ngài. . . ." Rất nhiều người vội vội vàng vàng hòa theo nói, mặt mày tất tưởi mang theo lo sợ cười .

Lưu Công hừ một tiếng, trừng mắt nhìn về phía bọn họ, "Không biết? Hừ, được của Lưu Bất Tài ta người trong thiên hạ đều có thể làm hay sao?"

Lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người đều có chút ngưng ngững.

"Là ta làm không tốt. . ." Cổ Thập Bát Nương ở một bên thấp giọng nói, "Mọi người chất vấn cũng là phải."

Này xác định là sự thực, đương nhiên không phải nói Cổ nương tử làm không được, mà là không phải hết thấy được liệu bào chế đều giống với thủ pháp Lưu Công, nhưng vào giờ phút này lại không ai dám nói ra câu nói này diendanlequydon, chỉ có thể cúi đầu để cho Lưu Công mắng, bọn họ thấy Cổ Thập Bát Nương nói ra, mọi người ở trong lòng đều đã thở phào một hơi.

Cũng còn tốt, cũng còn tốt, tiểu nương tử này không có cái tính tình cổ quái như vị được sư kia.

"Ta biết ngươi là một đứa ngốc, không cần phải nói" Lưu Công trừng nàng một cái, tức giận nói, "Ngươi làm từ kim đan, kết quả như thế nào, đem ra ta xem một chút."

Lúc này mấy cái người cầm từ kim đan đã sớm không còn phần nộ như lúc trước, ngược lại vẻ mặt kích động tựa như nhặt được bảo, cười đến nỗi miệng không ngậm lại được, ở nơi đó cười khúc khích, bị người đẩy hai cái mới phản ứng lại, vội nâng mâm đem đến.

"Lưu Công, Lưu Công, từ kim đan Cổ nương tử làm ở đây." Bọn họ cúi đầu khom lưng cười nói.

Lưu Công đưa tay cầm lấy bình sứ, tùy ý đổ ra nhìn, hừ một tiếng, trừng mắt nhìn về phía Cổ Thập Bát Nương.

"Nhìn xem ngươi làm, sao mà kém cỏi như thế?"

Cổ Thập Bát Nương cúi đầu nói tiếng dạ.

"Không kém, không kém, là thượng phẩm" Hoàng hội trưởng vội cười ha ha hòa giải.

Lưu Công không để ý đến hắn, giờ tay đem nửa bình sứ ném xuống mặt đất, động tác này vượt ra ngoài dự liệu của mọi người, nghe lanh lảnh tiếng vỡ nát, nhìn dưới đất đầy những viên thuốc lẫn loạn, nhất thời đều sững sờ.

"Ai nha, những thứ này đều là thượng phẩm. . ." Chờ phản ứng lại, nhất thời trên mặt tất cả mọi người tràn đầy sự nói tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Xuân đến

Sự tình Lưu Công xuất hiện qua đi, tất cả mọi thứ đều trở lại bình thường, tựa hồ sự tình một ngày kia chưa từng xảy ra, nhưng bầu không khí của toàn bộ được hành ở Kiến Khang thành đều trở nên hưng phấn dị thường, tin tức Lưu Công xuất hiện cũng truyền khắp Đại Chu.

Lưu Công biến mất đã mười năm đột nhiên tái hiện nhân gian, này xác thực là sự kiện lớn.

Thời gian một tháng bất tri bất giác qua đi, mùa đông thối lui, nhường lại cho mùa xuân mang theo một trận mưa phùn chậm rãi mà đến, bên trong Kiến Khang thành được bao phủ bởi một mảnh tươi mát.

"Xin lỗi ngày hôm nay đã hết được của Cổ nương tử."

Trong đại sảnh, Linh Bảo vẻ mặt hàm chứa ý cười, lặp đi lặp lại câu nói này, trên kệ trống rỗng.

"Lại không còn?", bảy tám người một mặt ảo não, "Ngày mai nhất định phải đến sớm..."

Đám người tản đi, Linh Bảo cầm một tấm biển "Thuốc đã bán hết" đi ra ngoài cửa nhón chân muốn treo lên.

Một đôi bàn tay đưa đến, thay nàng treo lên.

Linh Bảo ngoái cổ lại nhìn, bóng người màu xanh đậm đã cất bước tiến vào nội đường.

"Thiếu gia, người sao lại đến đây rồi?" Linh Bảo cười hi hi đi vào theo, đưa tay tiếp nhận áo choàng Cổ Hải cói xuống, mặt trên đã bị nước mưa phùn

phủ kín, vội tung ra hong cho khô.

"Cùng mấy người đồng học đội mưa, vừa vắn đi ngang qua." Cố Hải nở nụ cười, hần quét mắt nhìn bên trong một cái, bắt quá trên mặt nhưng là ý cười không dứt, "Bành đại thúc lại ra ngoài chuẩn bệnh?"

Linh Bảo bưng ly trà đưa cho hần, gật đầu.

Từ sau khi Lưu Công trở lại, Cố Thập Bát Nương càng thêm bận rộn, hầu như là ngày đêm ở đây liên tục bào chế dược liệu, nói là nguyên tắc của sư phó bào chế, người ngoài chưa qua cho phép, không thể vào hậu đường, bởi vậy nên Cố Hải chỉ ngồi ở tiền đường, nói chuyện với Linh Bảo.

Cà lộc cà lộc

Tiếng vó cùng tiếng kéo kẹt của xe ngựa dừng lại ở ngoài cửa, một trận thanh âm lạnh lạnh bùng nổ, một cái bóng người xanh um vọt vào, một *tiểu nha đầu ở phía sau cầm ô đuổi theo, trong đại sảnh có cỗ mùi thơm thoang thoang tản ra.

*Tiểu nha đầu ở đây >không phải là nha hoàn

"Ồ, sao mà lại trông vắng như vậy, người đâu? Mọi người chạy đi đâu hết rồi?" Tiếng hờn dỗi của thiếu nữ vang lên.

Linh Bảo cùng Cố Hải ngừng nói chuyện, nhìn về phía người vừa tới.

Đây là một nữ tử trẻ khoảng tầm mười mấy tuổi, càng thật bất ngờ, còn là một người nhìn rất quen mắt, Cố Hải hơi nhíu mày lại, hần cũng không có đứng dậy mà ngồi ngay ngắn ở trên ghế.

"Vị tiểu thư này là tới bốc thuốc hay chuẩn bệnh..." Linh Bảo vội đến đón, mỉm cười bắt chuyện

Nàng nói còn chưa dứt lời thì bị nữ hài tử kia trừng mắt một cái.

"Người là ở đâu chui ra? Sao lại đưa một tiểu nha đầu đến trông coi cửa hàng thế này?" Nữ tử trẻ tuổi cau mày nói, ánh mắt rơi xuống Cố Hải đang ngồi ở một bên, sững sờ ngay đó, hai con mắt lập lòe, "Hình như ta đã gặp người ở chỗ nào rồi thì phải..."

Nàng hơi nghiêng đầu nhíu lại mày liễu, nhìn qua đặt biệt kiêu mị.

"Thuốc đã bán hết, đại phu cũng không có ở đây, thỉnh tiểu thư ngày mai hần đến" Cố Hải đặt ly trà xuống, nhàn nhạt nói

"Người là ai nha?" Nữ tử trẻ tuổi ngoác miệng ra, quét mắt nhìn qua quầy hàng, quả nhiên trống rỗng, không khỏi kinh ngạc.

"Chuyện này...chuyện này..." Nàng bước qua vài bước muốn xác thực, mày liễu không khỏi dựng thẳng, "Ngô chương quý đâu? Chuyện gì thế này?"

Về mặt Linh Bảo vô cùng ngờ vực, "Tiểu thư, nơi này của chúng ta cũng không có chương quý họ Ngô, ngài có phải là đi nhầm rồi không?"

Nữ tử trẻ tuổi hừ một tiếng, quay đầu trừng Linh Bảo, "Ta đi nhầm? Hiệu thuốc nhà ta há có thể đi nhầm?"

"Nhà người?" Cố Hải nhàn nhạt hỏi, nhướng mắt nhìn sang, "Xin hỏi quý danh của tiểu thư?"

Nữ tử trẻ tuổi bị hần nhìn thì sững sờ trong chốc lát, thiếu niên trước mắt này dáng người thon dài, khí chất hào hiệp, khiêm tốn, bắt quá ánh mắt này sao mà...

"Ồ, ta nghĩ ra rồi" nàng bừng tỉnh, tiến đến vài bước, đánh giá Cố Hải, "Người không phải là cái thứ *đăng đồ tử kia sao..."

*đăng đồ tử là gì?

Truyện kể lại rằng, Đăng Đồ Tử bẩm báo Sở Vương rằng Tống Ngọc là một mỹ nam, lại rất biết ăn nói, nhưng bản tính háo sắc, nên đừng bao giờ để hần đến hậu cung.

Nghe như thế, Tống Ngọc liền phản kích. Anh ta tâu với Sở Vương, xin Sở Vương công tâm suy xét, xem anh ta với Đăng Đồ Tử ai háo sắc hơn?

Tống Ngọc trình bày "Mỹ nữ trong thiên hạ không đâu sánh bằng nước Sở, mỹ nữ nước Sở không đâu sánh bằng quê hương thần, Mỹ nữ quê hương thần không đâu sánh bằng người đẹp cạnh nhà thần, Đông Lân".

Theo Tống Ngọc thì cô hàng xóm xinh đẹp này nếu cao thêm một phân thì quá cao, nếu bớt đi một phân thì quá thấp; nếu thoa thêm ít phấn thì quá trắng, thoa thêm ít son thì quá đỏ.

Lông mày thì cong mượt, làn da thì trắng như tuyết, eo thon, răng trắng, "Ngay cả một tuyệt thế giai nhân như vậy quan tâm đến thần suốt 3 năm mà thần vẫn chưa xao lòng, thì không lẽ thần là người háo sắc? Ngược lại, Đăng Đồ Tử không phải là kẻ tốt lành gì. Hần có người vợ xấu xí, đầu tóc rối bù, lỗ tai dị tật, hàm răng lóm chom, môi trề, bước đi hệt trước thiếu sau, lại thêm lưng gù, người đầy mụn ghẻ.

Đặng Đồ Từ thế mà lại thích cô ta, có liền 5 mụn con. Hoàng thượng thấy không, chỉ cần là phụ nữ thì Đặng Đồ Từ thích ngay, vì thế hắn ta háo sắc hơn hẳn”.

Thực ra, nhìn từ góc độ người đời, Đặng Đồ Từ không bỏ vợ là điều đáng khen. Nhưng miệng lưỡi của Tống Ngọc phi phạm, làm cho Sở Vương thị phi lẫn lộn, phán Đặng Đồ Từ là kẻ háo sắc. Bằng phán quyết này, Đặng Đồ Từ phải mang tiếng xấu muôn đời, trở thành danh từ dành cho những kẻ háo sắc.

Dứt lời, mặt hạnh tròn tròn, này đặng đồ từ đến hiệu thuốc nhà mình làm cái gì? Chẳng lẽ là dò hỏi hành tung của mình mà có ý đến? Cái ý niệm này lóe lên, mặt nàng liền đỏ bừng trông thấy.

"Người đến cửa hàng nhà ta làm cái gì? Người...người là kẻ nào?"Khí thế nàng thoáng yếu đi chút, hỏi.

Cố Hải nở nụ cười,nhìn cô gái này.

Tiểu thư là họ Trầm?" Hắn chậm rãi phun ra cái chữ này, chỉ cảm thấy hàm răng lạnh buốt, một nữ tử ngang ngược ngông cuồng như vậy, chính là nữ nhi Trầm gia, nữ nhi *nội trạch còn nuôi thành như vậy, có thể thấy được là người của Trầm gia thì sẽ như thế nào, hoàn cảnh của muội muội một đời kia hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

*nội trạch: trong nhà, trong nơi ở

"Người...đặng đồ từ nhà người..." Sắc mặt Trầm tiểu thư nhất thời càng đỏ, quả tim không biết vì sao mà đập thình thịch.

"Đi ra ngoài" Cố Hải về mặt lạnh đi, thấp giọng quát.

Trầm tiểu thư cùng với nha đầu đều sững sốt.

"Người nói cái gì?" Tiểu nha đầu lấy lại tinh thần, lập tức chống nạnh quát lên, "Người quát ai thế hả? Người nói cái gì chứ? Người mới phải là người cút khỏi nhà ta..."

"Nhà người?" Cố Hải nở nụ cười, chỉ tay ra bên ngoài, "Ra ngoài xem xem, nhìn rõ ràng rồi muốn nói gì thì nói."

Về mặt hắn thờ ơ, nhìn dáng dấp không giống như là đang nói giỡn, Trầm tiểu thư tuy tính tình có chút ương ngạnh, nhưng cũng không phải không có óc, động não một chút, đã mơ hồ đoán được khả năng là có biến cố.

Tiểu thư nội trạch đối với chuyện trong nhà không biết, đặc biệt là chuyện những sản nghiệp biến động, nàng mơ hồ nhớ tới từng nghe mẫu thân nói qua, có mấy cái cửa hàng làm ăn không được tốt lắm, giữ lại chỉ tổ lãng phí tiền bạc, không bằng bán đi...

Sẽ không khéo như vậy đi, hôm nay nàng mời người cùng đi du ngoạn, hứa tặng cho người ta một lọ *tinh tửu hoàn, vì lẽ đó nên mới có ý đến đây một chuyến...

*tinh tửu hoàn: thuốc giải rượu

"Tiểu thư..." Tiểu nha đầu giật nhẹ góc áo nàng.

Trầm tiểu thư cần môi nhìn thiếu niên nọ một cái, xoay người đi ra ngoài, cũng không có mở dù, khoác tay hướng về phía trên nhìn.

"Hừ, này không phải Thuận Hòa Đường..." Nàng tức giận nói, "Ồ? Sao lại...?"

Đang nói bỗng im bất đi.

Tiếp theo lại là một trận thanh âm bùng nổ, chân nhỏ bước lên xe mà đi, con ngựa xoạt xoạt vài tiếng, ngoài cửa khôi phục lại sự yên tĩnh

Linh Bảo chạy đến bên cửa nhìn một chút, quay người trở lại, thấy Cố Hải đã ở nơi đó ngồi ngay ngắn như trước, chỉ là về mặt có chút hơi nghiêm túc.

"Thiếu gia," nàng hiếu kỳ hỏi, "người kia là Trầm tiểu thư sao?"

Cố Hải lấy lại tinh thần, còn chưa kịp trả lời, liền nghe bên trong vang lên tiếng của Cố Thập Bát Nương: "Ai?"

Hai người cùng lúc quay đầu, thấy Cố Thập Bát Nương đi ra, trong tay cầm một cái rô nhỏ.

Linh Bảo vội bước tới tiếp nhận.

"Ca ca sao lại đến rồi?" Cố Thập Bát Nương cười nói.

Cố Hải đưa tay lau đi vết tro bếp dính trên mặt nàng, rồi cười nói: "Sao hả? Hiệu thuốc của người ca ca không thể đến?"

Cố Thập Bát Nương hé miệng cười, "Ca ca nói giỡn"

"Luu Công lão nhân gia người có ở đây không? Ta đi bái kiến hân." Cố Hải hỏi, một mặt chỉnh đốn lại quần áo.

"Không có ở đây, hân lại đi ra ngoài rồi, cách năm ba ngày mới trở về." Cố Thập Bát Nương đáp, một mặt nhìn Linh Bảo sắp xếp các vị thuốc, bỗng nhớ tới cái gì hỏi, "Các người vừa mới nói ai? Tiểu thư Trầm gia?"

Linh Bảo muốn nói, Cố Hải đã giành trước đáp.

"Chúng ta nói chính là tiểu thư Thùy gia..." Cố Hải cười nói, tay đưa ra sau lưng hướng Linh Bảo đứng ở quầy hàng quầy lác.

Linh bảo trong lòng kinh ngạc, nhưng vẫn gật đầu cười.

"Nhân rồi không chuyện gì, nói tới tiểu thư nhà người ta làm cái gì?" Cố Thập Bát Nương mang theo vài phần trên tức nhìn Cố Hải, hé miệng gật đầu, "Nga, mấy ngày nay, nhà chúng ta có rất nhiều thái thái phu nhân ghé đến, nhắc đến cũng đều là tiểu thư nhà mình nha..."

Cố Hải cười, không có trả lời.

Từ khi kỳ Thi Hương qua đi, Cố Hải giành giải Nguyên đầu bảng đã trở thành chủ đề tranh luận ở Kiến Khang thành, người đến nhà làm mai cũng bắt đầu tăng lên.

Cố Hải năm nay mười sáu tuổi, cũng đến tuổi kết hôn rồi, quá khứ nhà bọn họ nhạt nhẽo không người hỏi tới, rất khiến cho bọn họ đau đầu, mà bây giờ khách nhân đột nhiên đến nhà ô ạt, cũng làm cho nàng đau đầu, nghe mấy phu nhân kia nhắc tới tiểu thư nhà mình, đều cảm thấy không biết nên chọn thế nào.

Hỏi Cố Hải, Cố Hải chỉ nói chờ Đại Khảo qua đi lại nói.

"Thiếu gia tính cưới vợ?" Linh Bảo cười híp mắt hỏi, "Vậy có phải Tết đến là Linh Bảo có thể uống rượu mừng của thiếu gia?"

Cố Thập Bát Nương hé miệng cười, Cố Hải khặc một tiếng, nói tiếng tiếng ta đi trước, nắm lấy áo choàng nhanh chân rời đi.

"Thiếu gia then thùng." Linh bảo cười ha ha.

Cố Thập Bát Nương thoáng liếc nhìn nàng một cái, "Linh Bảo năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Sắp mười ba tuổi..." Linh Bảo thuận miệng đáp, lời vừa chui ra khỏi miệng, nhận ra được cái gì, mặt nhất thời đỏ, e then giậm chân một cái, "Tiểu thư bắt nạt người ta."

Cố Thập Bát Nương cười nói, "Này có cái gì bắt nạt người, nói đến Linh Nguyên cũng không nhỏ..., Linh Bảo, người nói nên tìm nhà nào tốt một chút đây hả?"

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Chương 101-2: Xuân đến

Linh Bảo mặt tròn đỏ ửng, làm bộ không có nghe thấy, Cố Thập Bát Nương ngồi xuống, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì.

"Tiểu thư..." Linh Bảo chần chờ một chút, lấy dũng khí nhỏ giọng hỏi, "Tiểu thư muốn tìm nhà như thế nào?"

Cố Thập Bát Nương lấy lại tinh thần, cười cợt, lắc lắc đầu.

Thần sắc nàng có chút u buồn, mặc dù trọng sinh, nhưng linh hồn của nàng cũng đã là một *khí phụ, thành thân...

*khí phụ: nữ nhân bị chồng ruồng bỏ

Nàng một nụ cười mang theo vài phần trào phúng, không nói gì, trong lòng nàng thanh thản một phần nào đó.

"Tiểu thư là con nhà quan, tương lai nhất định tìm được danh gia vọng tộc nào đó để dựa vào...Mặc áo bào đỏ làm đại quan..." Linh Bảo mang theo vài phần sùng bái cười nói.

"Cũng không nhất định phải vậy." Cố Thập Bát Nương thuận miệng cười nói.

Nàng bây giờ không phải *đậu khấu thiếu nữ, đối với việc thành thân lập gia đình mang theo thân thái ngược ngùng, nói đến cùng bầu trời đã không còn như trước.

*đậu khấu thiếu nữ: đại khái là thiếu nữ yếu đuối, lực lượng nhỏ bé, không có năng lực

"Vây khẳng định cũng là môn đẳng hộ đối..." Linh Bảo nói, giọng nói mang vẻ vài phần thất vọng.

Chung quy, cũng không biết ca ca cảm thấy như thế nào...

Nghĩ tới đây, nàng khe khẽ thở dài.

Cố Thập Bát Nương cũng không có phát hiện, tay của nàng xoa xoa cằm, nhìn mưa bụi mờ mờ ngoài cửa, ngưng thần suy tư.

Bảo Hòa Đường đã muốn rút khỏi Kiến Khang thành, đúng như trong dự liệu của nàng, diendanlequydon Bảo Hòa Đường nuốt vào khối thịt heo này tự nhiên trở nên rất có sinh khí, Tín Triều Dương cùng phụ thân hẳn chính thực đến bái phỏng mình, đương nhiên Thập Bát Nương hiểu rõ, kỳ thực người bọn họ muốn đến bái phỏng là Lưu Công ẩn nấp sau lưng mình.

Tín Triều Dương, người này...

Bên trong một mảnh yên tĩnh, chỉ nghe được toàn tiếng mưa rơi ở bên ngoài vọng vào.

Đại Hữu Sinh muốn Từ Kim Đan, nàng vui vẻ đáp ứng, đây là xem như là hồi đáp lại sự giúp đỡ ngày trước của Tín Triều Dương.

Cố Thập Bát Nương nàng ân oán phân minh, có cừu tất báo - có ân phải đền.

"Linh Nguyên đâu?" Cố Thập Bát Nương lấy lại tinh thần, nhìn về phía Linh Bảo, thấy nàng lấy tay chống cái mặt mang theo vẻ ủ rũ ở trước quầy hàng, nha đầu này từ sau khi theo nàng, luôn là một bộ dáng cười híp mắt, chưa từng thấy qua vẻ mặt của thiếu nữ xuân xanh *ngao ngán như vậy.

*ngao ngán: Chán nản, buồn rầu man mác

"Làm sao vậy?" Cố Thập Bát Nương nhìn không được cười nói, "Đang nghĩ gì thế?"

Linh Bảo lấy lại tinh thần, nhìn thấy thiếu nữ ngồi ngay ngắn một bên, mặc một thân áo bào dài có màu vàng nhạt ~ cổ tròn, làn tóc đen nhánh được búi cao gọn gàng, không son phấn ~ không thoa trầm, yêu kiều cười nhạt, toàn thân tỏa ra ánh minh quang rực rỡ khiến người ta không thể nhìn thẳng.

(chỗ này Vũ có hơi tèm mấm thêm muối cho hình tượng của Cố tỷ được sáng ngời >_w

Linh Nguyên vẫn bất động như trước.

"Ai, tiểu thư nhà ngươi lớn lên thật là thanh tú, có câu như thế nào nhỉ? Cái gì mà mỹ nhân là có thể kiếm ăn...Ai nha..."

Đại hán kia nói còn chưa dứt lời, cả người liền từ trên xe rơi xuống phía dưới mặt đường, văng lên một mảnh nước bùn nhơ bẩn, trên xe bộp phát ra một trận cười to."

"Tiểu tử ngươi đáng đời."

"Cố nương tử là ân nhân cứu mạng của Linh Nguyên, ngươi cho là giống cái thứ trong ngõ hẻm cùng ngươi thân mật, nghĩ như thế nào thì nói như thế đó sao..."

Toàn thân đại hán kia đều dính nước bùn, xoa chân bắt kịp, lão đảo bò lên trên xe, trong miệng ai u~ ai u~ ai u liên thanh.

"Ta đây là đang khen ngợi Cố nương tử...Cũng không có nửa điểm tâm tư khác..." Hắn vội vã biện bạch, đối với Linh Nguyên cười làm lành, "Linh Nguyên, lần này ngươi ra tay quá ác độc..."

Linh Nguyên hừ một tiếng, liếc mắt nhìn hắn.

"Này mà quá ác độc? Thiên kim tiểu thư nhân gia, cái gì là thiên kim tiểu thư ngươi có hiểu không? Đó không phải là những người chúng ta có thể tùy ý treo ở bên mép..." diendanlequydon Đại hán đánh xe cười nói, "Ngươi đã quên trước đây có một kẻ nhân rồi đi nhìn nhiều hơn một thiên kim tiểu thư nhân gia vài lần, liền bị người đánh mù mắt...Đạp ngươi một cước là nhẹ rồi đó..."

"Vâng, là, ta sai rồi...Ta không dám tiếp tục nói lung tung..." Đại hán kia cười nói.

Bên trong nói cười huyên náo, vẻ mặt Linh Nguyên càng ngày càng ảm đạm, hắn lấy nón tre xuống, ngửa đầu nhìn lên trời, mưa bụi phủ vào mặt.

Đoàn người đến Thuận Hòa Đường, Linh Bảo nấu canh gừng đưa cho bọn họ mỗi người một bát.

"Cảm tạ Linh Bảo muối..." Đám đại hán cười ha hả nói lời cảm tạ.

"Tiểu thư về rồi?" Linh Nguyên không có nhìn thấy bóng hình quen thuộc ở sau hậu viện, không nhận được hỏi.

Linh Bảo gật gù, "Phu nhân sai người đến đưa tiểu thư về rồi." Nàng thờ dãi nói, "Không biết là chuyện gì?"

"Chuyện gì cũng không phải là chuyện muộn nên bạn tâm lo nghĩ." Linh Nguyên nhìn nàng một cái nói.

"Tâm tư của ca ca cũng nên thu liễm lại một chút mới phải." Linh Bảo quay đầu nhìn hấn thấp giọng nói.

Linh Nguyên sừng sốt, mím chặt môi, đặt bát canh gừng xuống xoay người rời đi.

"Ca ca, người đi đâu?" Linh Bảo vội truy hỏi.

Tổ hợp ba đại hán đã muốn cười ha hả đi ra ngoài, giữa lúc đang thương lượng nên đi uống rượu hay vẫn là đi đánh cược trước một lần, Linh Nguyên chần chờ một khắc, đuổi theo bọn họ.

"Về sớm một chút." Linh Bảo đuổi tới cửa, nhìn đám người bọn họ đã đi vào bên trong mưa bụi.

Cố Thập Bát Nương bị Tào thị gọi trở về, cho là có cái đại sự gì, nhưng lại thấy Tào thị đưa cho nàng hai tấm phật thiếp.

"Đây là cái gì?" Nàng cầm lấy mở ra xem.

"Đây là thiếp mời nghe kinh khóa mà Liễu Nhiên đại sư gửi tới..." Tào thị cẩn thận từng li từng tí một nhìn nàng, nói, "Nương muốn cho người cùng đi với nương..."

Cố Thập Bát Nương nhìn thấy trên thiếp mời chỉ có mấy chữ, vẻ mặt nặng nề.

"Nếu như người bạn, không đi cũng được, một mình ta đi là được rồi..." Tào thị lại vội nói.

"Nương, ta đi." Cố Thập Bát Nương ngẩn đầu lên đánh gãy lời nàng, cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Chương 102-1: Thính phật

Tháng ba, Thịnh Vượng Tự bởi vì Liễu Nhiên đại sư thuyết pháp mà ở đây náo nhiệt hẳn lên, bất quá loại náo nhiệt này chỉ là ở trong phạm vi nhỏ, không có bao nhiêu người có thể được Liễu Nhiên đại sư mời nghe pháp khóa.

Lúc Cố Thập Bát Nương đỡ Tào thị lên xe ngựa, dẫn đến hàng trăm ánh mắt đảo dác của những hộ nhà bên đường.

"Mới sáng sớm, mấy người các người đi đâu vậy?" Mấy phụ nhân có quen biết đi tới hỏi.

"Chúng ta đi Thịnh Vượng Tự." Tào thị mỉm cười đáp.

Lời này khiến cho mọi người xung quanh không khỏi kinh ngạc, vào lúc này lại đi Thịnh Vượng Tự?

"Là đi nghe Liễu Nhiên đại sư giảng kinh?" Có người thử dò xét hỏi, trong lòng đối với đáp án rất không chắc chắn.

Tào thịó gật gù, nói tiếng đúng vậy.

Một chiếc xe ngựa từ đằng sau chậm rãi chạy đến, Cố Ngự đang cười ngựa đi theo bên cạnh chiếc xe, áo choàng màu xanh nhạt phiêu diêu theo gió, lộ ra trường bào tuyết trắng bên trong.

Hắn ngồi trên cao nhìn xuống, nhìn thiếu nữ nọ một thân sam y hoa hồng màu đen, một nửa tóc được xỏa xuống ~ nửa còn lại được búi lên đơn giản, yên lặng đứng ở bên cạnh mẫu thân, nghe các phụ nhân nói chuyện.

Làm như nhận ra được ánh mắt của ai đó nãy giờ đặt ở trên người mình, nàng ngẩng đầu nhìn lại đối phương, khẽ mỉm cười, chột hời hợt cuối đầu thi lễ.

Về mặt Cố Ngự bất biến, khẽ cuối đầu đáp lễ, dời tầm mắt.

Nhìn chiếc xe ngựa này, mọi người đều biết là Tam nữ nãi đến rồi, vội nhao nhao tránh sang một bên thi lễ vãn an.

Màn xe được tiểu nha hoàn vén lên, Tam nãi nãi khí chất thanh thanh đậm đậm ở bên trong gạt đầu đáp lễ, ánh mắt rơi xuống trên người Tào thị.

"Nhà lão tứ, cùng đi đi." Nàng cười yếu ớt nói.

Tào thị vội gạt đầu tán thành, để xe ngựa Tam nãi nãi đi trước, sau đó mới lên xe mà theo sau.

Nhìn hai chiếc xe ngựa một trước một sau, các phu nhân đứng tại chỗ về mặt ước ao.

"Liễu Nhiên đại sư vậy mà gửi thiệp mời tới cho nàng?" Đám người tự lẩm bẩm một mình, cảm thấy bản thân như đang nằm mơ, phải biết được mời tới khóa học của Liễu Nhiên đại sư cũng sẽ không đến trăm người ở Kiến Khang thành mà thôi, tính thế nào cũng không tới phiên mẹ con Tào thị.

"Có thể là các nàng dùng tiền mua lượt đến..." Một vị phụ nhân nói, "...Các người có nghe nói chưa, Thập Bát Nương, là đồ đệ của một vị đại được sư, đạo này bán được rất đắt giá, đã vậy còn phải cướp mới có được... diendanlequydon Người người đều đem vàng đến cầu được của nàng... Nhà bọn họ hiện tại có thể được xem là rất có tiền..."

"Cái gì đồ đệ đại được sư," một người khác khinh thường nói, "Đừng noni! đến cha của nàng đã từng làm Huyện Lệnh, hiện tại Hải ca thi đỗ giải Nguyên, nàng không phải là thiên kim tiểu thư sao, làm sao sẽ đi làm cái thủ nghệ trình độ thấp hèn kia?"

"Đúng đấy." Có người phụ họa nói, "Là nói vị đại được sư kia làm sư phó bảo chế bên trong hiệu thuốc nàng mở mà thôi, bởi vậy nên mới đặc biệt phát tài, nghe nói tiền kiếm được đều là vàng ròng, một cái rương rồi lại một cái rương nhấc đem về đấy..."

Đám người khó nén lòng hâm mộ nói, thế rốt cuộc là có bao nhiêu tiền a...

"Một nhà này, chẳng lẽ không còn giống với trước kia nữa." Đám người cùng cảm thán kêu lên, ánh mắt tìm kiếm nhìn về phía đường phố, đã không còn nhìn thấy bóng của hai chiếc xe ngựa kia.

Một cái xe hình rồng dừng ở ngoài Thịnh Vượng tự, vú già nâng đỡ từng người xuống xe ngựa, Tam nãi nãi - Hoàng Thế Anh cũng thôi đi, còn có Cổ Ngư, Tào thị cùng Cổ Thập Bát Nương lập tức hấp dẫn đến đông đảo ánh mắt.

Đến tham dự kinh khóa hàng năm của Liễu Nhiên đại sư đều là đám người cố định, thỉnh thoảng có một người mới tham gia vào, nhất định hấp dẫn đám người chú ý, có thể đến nơi này nghe giảng, không giàu sang thì cũng cao quý, đương nhiên có những người không giàu không quý cũng có, là người hữu duyên trong miệng Liễu Nhiên đại sư.

Tào thị cùng với Hoàng Thế Anh đi song song, đám người nhao nhao phỏng đoán vị này là giàu hay là quý, hoặc là người hữu duyên.

Truyền thuyết nói rằng Liễu Nhiên đại sư có thể biết quá khứ vị lai, người hữu duyên trong miệng hắn đương nhiên không phải chỉ là người hữu duyên mà thôi, tất cả tạo hóa phi phạm, chỉ có điều không muốn người khác biết, càng là loại người hữu duyên này, càng được người xem trọng, càng nhiều người quyền quý dụng tâm để ý lên kút tiến hành việc lôi kéo.

Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi vĩnh viễn vượt xa thêm gấm thêm hoa, đạo lý này mọi người đều hiểu rõ, chỉ có điều mất thường thế tục, thân ở trong đó thường nhận không ra.

Tào thị vốn là ở đằng sau Hoàng Thế Anh, nhưng lại được nàng mời, hai người mới đi song song, một mặt đi một mặt thấp giọng trò chuyện, vú già không xa không gần đi theo sau lưng, cứ như vậy., Cổ Ngư cùng Cổ Thập Bát Nương thì đi chung với nhau.

Cổ Thập Bát Nương hơi cuối đầu, nhìn bóng dáng áo choàng xanh lay động đi trước vài bước, trông lòng dâng lên chút cả giác kỳ quái.

Có phần giống với cô tát gạt mình, nàng nghĩ đến Cổ Ngư thì đứng thứ hai, cách vận mệnh án thủ đời kia chỉ có một bước chân, tất cả những thứ này có thể có liên quan đến năng trọng sinh.

Không lẽ lại đúng là có liên quan gì? Cổ Hải không có trọng sinh, tất cả những thứ này đều là do chăm chỉ học tập mới có được, tất cả những thứ này cũng có liên quan đến chuyện năng trọng sinh.

Nàng nhớ tới đã từng xem qua một đoạn văn, đại ý là mệnh do trời định không có nửa điểm do người định, diendanlequydon nhưng cõi đời này có một số ít người tâm chí mạnh mẽ, là chí mà không phải trí, có thể xoay chuyển vận mệnh, nói như vậy cũng là hi vọng đáp lại câu kia.

Ca ca không lẽ chính là người như vậy sao? Hẳn lấy chăm chỉ của hắn xoay chuyển số phận tư chất đàn độn, có thể đời kia nếu không phải phụ thân mất sớm, ca ca có khả năng cũng đạt thành tựu trong học vấn...

Đời này, việc ta làm chỉ là cải biến số phận chết oan của thân nhân, chính là muốn dùng ý chí cường đại xoay chuyển số mệnh, còn lại tất cả nhân vật tất cả sự tình biến chuyển cũng tốt, đều không cần để ý.

Nghĩ như vậy, trong lòng thoải mái, nàng ngẩng đầu lên nở nụ cười, quay đầu nhìn sang đối diện Cổ Ngư.

"Chúc mừng..." Ý cười của nàng càng nồng, chỉ là không biết nên xưng hô với hắn như thế nào, thúc thúc? Ca ca? Trong tộc bởi vì Hoàng Thế Anh nhận hắn làm con nuôi mà nhức đầu không thôi, cuối cùng thống nhất gọi là Ngư thiếu gia.

Khỏe miệng Cổ Ngư uốn cong, làm nổi lên một tia cười, "Cùng vui."

Cố Thập Bát Nương nhìn hấn, xuyên thấu qua vẻ mặt thân thiện sáng sủa của thiếu niên này, nhìn ra ẩn sâu ở đáy mắt của hấn có một tia ghét hận.

Trong lòng nàng cảm thán một chốc, nếu không phải linh hồn mình hơn hai mươi tuổi, căn bản sẽ không phát hiện, hấn bắt quả chỉ là thiếu niên mười mấy tuổi, đã có thể đem tâm tình của mình ẩn giấu đến như vậy, thực là không tồi.

Chỉ là nàng trước sau không hiểu, sự hận thù này đến cùng là vì sao mà đến, lẽ nào chỉ là bởi vì cùng Cố Nhạc Sơn tranh cãi?

Nàng thế nhưng không nhìn ra, Cố Ngự đối với Cố Nhạc Sơn có tình cảm gì.

(Có tình cảm gì a...)

"Liễu Nhiên đại sư chỉ mời người đến, không có mời ca ca người sao?" Cố Ngự đột nhiên hỏi.

Cố Thập Bát Nương ngưng thần trả lời, mỉm cười gật đầu, "Đúng vậy."

"Toàn bộ Cố gia chỉ mời nhà các người," Hấn trì hoãn bước chân, đứng ở trước người Cố Thập Bát Nương, nghiêng đầu chậm rãi nói, "Người nói, đây là tại sao?"

Cố Thập Bát Nương sững sờ, chợt mang theo vài phần không rõ, nhìn hấn nói: "Chỉ có nhà chúng ta? Sao lại thế, Tam nãi nãi cùng Ngự thiếu gia người..."

Cố Ngự hé miệng nở nụ cười, đánh gãy lời nàng, đầu hơi nghiêng một chút đi đến, thấp giọng nói: "Có thể là đại sư muốn chỉ điểm một ít."

Ánh mắt của hấn, thâm thúy sáng sủa, uy nghiêm đáng sợ nhìn sang, Cố Thập Bát Nương không khỏi giật mình một cái, này giống như một ngay nợ người đang muốn bước vào một căn phòng nhỏ hạ độc vào trong nước uống, phía sau đột nhiên vang lên một loạt tiếng *phật niệm, linh hồn có cảm giác như bị nhìn xuyên thấu.

*phật niệm a - di - đà - phật

Hấn nói vậy là có ý gì? Trong đầu Cố Thập Bát Nương nhanh chóng chuyển động, lão hòa thượng gửi thiệp mời đến, viết rõ là đưa cho mình và mẫu thân, nếu như không có nói rõ, diendanlequydon cũng không nói không cho phép người khác đi cùng, nói như vậy, bất luận là phụ nhân nào nhận được thiệp mời, muốn mang bao nhiêu người thì mang bấy nhiêu, như vậy Liễu Nhiên đại sư giảng kinh còn có cái gì hiếm lạ...

Hoàng Thế Anh cũng đến, là bởi vì là bạn cũ của Liễu Nhiên đại sư, Cố Ngự cũng tới được, là do mặt mũi của Hoàng Thế Anh? Mặt mũi? Nếu như nhìn mặt mũi, chỉ sợ lão hòa thượng con mắt *lụy hạt đi...

*lụy: ừ xui; hạt: mù; ý câu trên là bảo: lão hòa thượng này sẽ không chỉ nhìn mặt mũi đâu a.

Vậy thì là nói, bản thân hấn cũng nhận được lời mời... Tại sao? Tại sao? Bởi vì học vấn tốt? Đây Cố Hai là án thủ đấy...

Một luồng phỏng đoán ở đáy lòng lan tràn mà đến, hô hấp Cố Thập Bát Nương không khỏi gấp gấp hơn trong một khắc.

Đã nói là lão hòa thượng ấy biết quá khứ vị lai, một ngày kia, chỉ vài câu đã nói rõ lai lịch của nàng, nói như vậy Cố Ngự... cũng là bị nhìn thấu?

Làm sao có khả năng?

Nàng cảm giác đầu óc của mình trong nháy mắt trở nên vô cùng hỗn loạn, nói cho cùng nàng chỉ là một phụ nhân phổ thông không thể phổ thông hơn nữa.

Chẳng qua, nhìn thấu thì đã làm sao? Lão tử Thiên Vương nàng cũng sẽ không sợ, còn sợ hấn cũng chỉ là một thiếu niên thông thường.

"Chỉ điểm gì chứ? Nàng ngẩng đầu lên, nhìn lại hấn cười nói, "Ngự thiếu gia người học vấn cao, những lời người nói ta nghe đều không hiểu gì đây."

Cố Ngự nở nụ cười, đuôi lông mày giương lên, "Thập Bát Nương có văn có vũ, đây mới là học vấn cao."

Cố Thập Bát Nương cười ha ha, "Đa tạ, Ngự thiếu gia quá khen." Dứt lời, nở nụ cười ý tứ sâu xa, "Chẳng qua là kiếm cơm ăn, cầu đường sống thôi, không sánh được với gấm vóc tiền đồ của Ngự thiếu gia người."

"Chúc người may mắn." Cố Ngự cũng nở nụ cười ý tứ sâu xa.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, trên mặt mang theo nụ cười yếu ớt, thiếu niên thiếu nữ mình mệ tựa như *quang, so với đại đa số phụ nhân nam tử cao tuổi cùng đi bên cạnh, rất là vui tai vui mắt.

[(*)

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 117: Chương 102-2: Thính phạt

Các phu nhân nhao nhao thấp giọng trò chuyện chậm rãi bước đi, trong ánh mắt đều có chút ngạc nhiên, bọn nhỏ còn trẻ đều kiêng kỵ tổ khí, nên rất ít người tới nghe kinh phạt, huống chi lần này hội họp nhất định là bị mời, đây là con cái nhà ai? Là quyền quý mới nổi ở Kiến Khang hay là người có duyên?

Hoàng Thế Anh cùng Tào thị quay đầu lại nhìn hai người đang trò chuyện mà đi, cả hai đều nở nụ cười.

"Ngư hân tính tình thanh lãnh, rất ít cùng người khác lui tới, Hải ca cùng Thập Bát Nương trầm ổn hiền lành, kết bạn với bọn họ đối với Ngư là chuyện đáng mừng." Hoàng Thế Anh cười mỉm nói.

"Nào có nào có, Tam nãi nãi quá khen rồi," Tào thị vội khiêm tốn nói, quay đầu lại nhìn, vừa lúc bắt gặp nữ nhi đang che miệng ngượng đầu cười, cả khuôn mặt đều sáng lên, trong lòng nhin không được than nhẹ, "Hải ca cùng Thập Bát Nương cũng không có người chơi, như vậy cũng tốt."

(Vũ: Người ta là cười gian đó mẹ -_-)

"À đúng rồi, tháng tám là đến kỳ thi hội, Văn Mộng thư viện của Lý Kiến Chu - hiện nay là đại nho khai mở, trước khi thi có thể được hân chỉ điểm qua, nhất định thu hoạch không ít, ta lấy mấy cái quan hệ người quen cũ, chuẩn bị để ngư đến kinh thành, hay để Hải ca cùng đi đi, để bọn họ làm bạn cũng tốt." Tới gần phạt điện, Hoàng Thế Anh nghĩ tới cái gì, đột nhiên nói.

Tào Thị sững sờ, chột kinh hi lộ rõ trên mặt.

Mặc dù nàng chỉ là một phụ nhân, nhưng cũng biết đến tên đại nho Lý Kiến Chu, rất nhiều quan lại trong triều đã từng đến bái phỏng hân, có thể nhận được sự chỉ điểm của hân, mặc kệ là có thi đỗ hay không, nói ra tương lai cũng là có danh tiếng lớn.

"Đa tạ Tam nãi nãi..." Tào thị đại hi nói lời cảm tạ.

"Đừng nói lời cảm tạ quá óm, người cũng biết, tính tình những người đại nho kia đều có chút cổ quái, ta cũng không biết bọn họ có thể hay không được tiên cử, việc này điều phải trông cậy vào kỳ ngộ của bọn hân, bất quá ta nghĩ đất kinh thành là nơi rộng lớn đông đúc, học tử tập trung, coi như không có gặp mặt được Lý tiên sinh, bái phỏng được đồ đệ của hân, cũng thu hoạch không ít.." Hoàng Thế Anh mỉm cười nói.

Tào thị liên tục gật đầu nói phải.

Cố Thập Bát Nương đi ở phía sau nhìn thấy vẻ mặt vui sướng của Tào thị, không khỏi lấy làm kỳ quái.

Cố Ngư cũng nhìn thấy, đôi mày nhưng là vừa nhíu, nghĩ đến cái gì.

"Tháng sau ta muốn vào kinh." Hân mỉm cười nói, hơi nhắc áo bào trắng, bước lên bậc cấp, động tác khoan thai tự nhiên.

"Ồ? Không phải tháng tám mới tới cuộc thi à." Cố Thập Bát Nương hỏi.

"Mẫu thân vì ta tìm một danh sư." Cố Ngư đáp, quay đầu lại nhìn nàng một cái.

"Vậy chúc Ngư thiếu gia lần này đi nhất định đạt vị trí cao nhất" Cố Thập Bát Nương thành khẩn nói.

Cố Ngư quét mắt nhìn nàng một cái, "Ồ? Lẽ nào ngươi không hi vọng ca ca ngươi đạt vị trí cao nhất?"

Nụ cười trên mặt Cố Thập Bát Nương chột biến mất, còn muốn nói gì, sắc mặt đột nhiên đại biến, bước chân đột nhiên dừng lại.

Bên cạnh mấy phụ nhân đi tới, một người trong đó sắc mặt trắng nõn, tuổi ước chừng ba mươi, mấy cây trâm vàng dắt cao trên tóc, khoát áo choàng màu nâu có viền nam vàng, hai tay khoanh ở trước ngực, lộ ra nhẵn móng tay dài hoa văn cây lá, thần tình cao quý uy nghiêm, rất làm người khác chú ý.

Cố Thập Bát Nương chỉ cảm thấy tim đập rộn lên, bà bà, bà bà...

Nàng đã lâu chưa thấy bà bà khí phách như vậy, từ sau khi tiểu thúc Trầm An Đông bị mã tặc giết chết, bà bà tựa như bị mất đi người tâm phúc, cả ngày về mặt hốt, cuối cùng tâm thần bán loạn nằm trên giường không dậy nổi, chưa tới bốn mươi tuổi thì mất, trước khi chết còn vì nàng không dứt khí để Trầm An Lâm phát thệ, tuy rằng cuối cùng cũng không có ngăn được kết quả này, tâm ý của bà bà đối với nàng nhưng là...

Áo bào trắng ở trước mắt nàng loáng một cái, tầm mắt tìm tòi nghiên cứu của Cố Ngư rơi vào trên mặt nàng, Cố Thập Bát Nương trong lòng rung mình, vội tập trung ý chí cúi đầu.

Trầm Tam phu nhân không nói không cười, mắt nhìn thẳng, chậm chậm bước qua trước người bọn họ, Cố Thập Bát Nương cuối đầu, nhìn góc váy đỏ

sậm ở trước mắt tung bay mà qua.

"Đi vào thôi." Cổ Ngu ở phía trước nói, chính mình đi trước.

Cổ Thập Bát Nương lúc này mới cất bước theo sau. Cảm thấy hai chân dường như nhũn ra, vú già đi theo tự nhiên không thể vào bên trong. Cổ Ngu cùng Cổ Thập Bát Nương đem áo choàng cởi xuống, từng người giao cho vú già trông giữ, liền cất bước tiến vào phật điện.

Trái phải nam nữ từng người an tọa bên trong phật điện, Cổ Thập Bát Nương ngồi ở phía sau Tào thị và Hoàng Thế Anh, Cổ Ngu ở ngay bên cạnh, không cần lo lắng hân tra xét, cả người đã buông lỏng, tâm thần liền có chút hoảng hốt.

Bên trong phật điện Liễu Nhiên đại sư còn chưa tới, mọi người đều ngồi tại chỗ thấp giọng trò chuyện.

Cổ Thập Bát Nương ngẩng đầu lên, tầm mắt nhìn về phía bên tay phải, sau mấy cái thân hình phụ nhân, Trầm Tam phụ nhân một thân mặt gấm đỏ sậm nhiều lớp thẳng lưng ngồi ngay ngắn, bởi vì nhiều người ngăn cản, chỉ nhìn thấy nửa bên mặt của nàng, trăm vang trên đầu vì nàng thỉnh thoảng cùng người bên cạnh nói chuyện mà run rẩy, phát ra một đạo hào quang lóa mắt.

"Thập Bát Nương?" Ở bên tai truyền đến tiếng Tào thị thấp giọng hỏi han.

Cổ Thập Bát Nương tu hồi thần tình, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của mẫu thân.

"Người sao vậy?" Nàng thấp giọng hỏi, nhướn lên đôi mày, biểu hiện thấp thòm bất an, "Không lẽ... Không lẽ nào có chỗ nào không thoải mái?"

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Chương 102_3: Thính Phật

Nữ nhi trùng sinh, việc này giống như tảng đá lớn trong lòng bà, không thể tưởng tượng được chuyện trái với lẽ thường này lại phát sinh trên người nữ nhi, có lẽ nào như vậy chính là yêu ma trong mắt thần Phật?

Sở dĩ bà thường cùng nữ nhi đi dâng hương lễ Phật, là để cho thần Phật không giáng tội, nhưng nếu trong mắt thần Phật nữ nhi bà là yêu ma, thì không cần...

"Nếu không thoải mái, chúng ta đi ra bên ngoài đi." Tào thị cảm thấy hải hùng khiếp vía, tay nàng vội nắm chặt bàn tay Cổ Thập Bát Nương, muốn đứng ngay dậy.

Cổ Thập Bát Nương hiểu tâm tư của mẫu thân, nàng không khỏi mỉm cười, trở tay giữ mẫu thân lại, lắc lắc đầu.

"Ta không sao." Nàng nói thêm.

Một tiếng Phật hiệu vang lên, trong đại điện lập tức an tĩnh lại, Liễu Như đại sư chậm rãi bước vào, một lát sau tiếng tụng niệm vang vọng lên, quanh quần trong đại điện, đầu tiên Cổ Thập Bát Nương không tập trung, dần dần lại cảm nhận được tâm mình trở nên thanh tịnh, bất tri bất giác chăm chú lắng nghe, vì vậy sau một lúc Trầm tam phụ nhân bên cạnh cũng tan đi nỗi lo lắng bất an trong lòng.

"...Phật đã từng nói rằng, trên thế gian này, không có khởi đầu nhất định, cũng không có kết thúc tuyệt đối, không có thứ gì là xấu xa hoàn toàn, không có thứ gọi là hoàn mỹ vô khuyết, cũng không tồn tại vẻ bề ngoài tươi tắn như trăm hoa đua nở khiến mọi người vui thích nhưng bên trong lại như cỏ cây héo tàn làm cho người ta cảm thấy rét lạnh..."

Cổ Thập Bát Nương cảm thấy tầm mắt Liễu Nhiên đại sư đảo qua mình, nàng không khỏi cười cười.

"Vô quái ngại cố, vô hữu khủng bố(*)." Nàng thấp giọng ní non, Phật nào biết được mỗi một đêm dài, chỉ cần nàng nhắm mắt lại liền thấy cảnh thân nhân chết đi, nhà tan cửa nát...

(*):bởi lòng không có điều ngại ngại nên không có sợ hãi.

"Thập Bát Nương.?" Tào thị nhẹ nhàng đẩy đẩy nàng.

Cổ Thập Bát Nương lấy lại tinh thần, mới phát hiện ra khóa kinh đã kết thúc, Liễu Nhiên đại sư đang bị các tín đồ vây quanh hỏi chuyện, đám người còn lại thì từ từ tản dần đi.

"Đi thôi" Nàng vội đứng dậy.

"Đi đến chỗ đại sư nói vài lời đi" Hoàng Thế Anh gọi các nàng lại, mỉm cười nói.

Tào thị hơi chần chờ, nhìn về phía Cổ Thập Bát Nương. Đã nhận thiệp mời thì bất kể thế nào, cũng phải bày tỏ lòng biết ơn, Cổ Thập Bát Nương suy nghĩ một chút, hướng Tào thị gật đầu.

“Ta ở bên ngoài chờ hai người.” Nàng nói

Hoàng Thế Anh gật đầu, nhìn thấy Cổ Ngư đang đi đến bên này” Ngư nhi, người cùng Thập Bát Nương bên ngoài đợi chúng ta một lát.”

Cổ Ngư dạ một tiếng, dừng chân lại, nhìn Hoàng Thế Anh cùng Tào thị chậm rãi đi vào.

Cổ Thập Bát Nương hơi khựng một lát, mãi đến lúc Cổ Ngư cất bước đi, mới đuổi theo phía sau, giữa chừng không nhịn được liền quay đầu nhìn, lại không thấy bóng dáng Thẩm tam phu nhân nữa.

Trong đầu bởi vì không tập trung, nên không phát hiện Cổ Ngư đứng lại, Cổ Thập Bát Nương bước đi liền va phải cánh tay hắn, vội vàng nhận lỗi.

“Phật diệu huyền diệu nghe đến thất hồn lạc phách?” Cổ Ngư tựa tiểu phi tiểu châm chọc.

Cổ Thập Bát Nương cười cười, nhẹ nhàng vãn về chớp mũi, “Nghe như lọt vào sương mù mới phải..”

Nhìn thấy vú già đã đi đến đây, Cổ Thập Bát Nương vội lấy cớ tránh ra, chưa đi được hai bước thì có người đứng chắn trước người nàng.

“Cổ nương tử.” Hắc trầm giọng nói, từ trên cao nhìn xuống Cổ Thập Bát Nương.

Cổ Thập Bát Nương ngẩng đầu, chống lại ánh mắt của hắn.

Đây là lần đầu tiên bọn họ chính diện gặp nhau trong kiếp này.

Thẩm An Lâm hơi ngẩng ra, lời vừa muốn nói bỗng ngưng lại.

Ánh mắt này là thế nào, hờ hững, rét lạnh, đôi ánh mắt như vậy lại xuất hiện trên khuôn mặt người thiếu nữ thanh tú, lại phá lệ quý dị.

Sững sột một lát, Cổ Thập Bát Nương rũ mắt.

“Thẩm thiếu gia, có điều gì chỉ giáo?” Nàng nhàn nhạt nói.

Thấy nàng mở miệng gọi ra tên hiệu của mình, Thẩm An Lâm cảm thấy vốn câu vừa định nói cũng không cần phải hỏi, hiển nhiên nàng đã thừa nhận mình chính là chủ nhân mới của Thuận Hòa Đường, hơn nữa tân chủ nhân này dường như hiểu rất rõ chủ nhân cũ.

Thẩm An Lâm cười tự giễu, đột nhiên cảm thấy không còn điều gì để nói.

“Cung chúc Cổ nương tử buôn bán thịnh vượng, tiền tài dồi dào.” Hắc cười nói.

Cổ Thập Bát Nương đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn một cái, ánh mắt âm u.

Nụ cười bên môi Thẩm An Lâm như đông cứng lại, đôi tròng mắt lạnh lẽo như đao kiếm này, không chút ngần ngại đâm thẳng vào lòng ngực hắn, nếu như ánh mắt hữu hình, Thẩm An Lâm tin chắc chính mình đã rơi vào hiểm cảnh.

Hắn không khỏi lùi bước về phía sau.

“Điều đó là đương nhiên, ta nhất định tiền tài dồi dào, làm ăn thịnh vượng.” Cổ Thập Bát Nương nhìn hắn, gần từng chữ nói, dứt lời liền lướt qua hắn mà đi.

Thẩm An Lâm còn đang khiếp sợ, không phải vì lời nói cao ngạo của nàng, mà là mới vừa rồi hắn bị một ánh mắt làm lùi bước, hơn nữa lại là ánh mắt của một tiểu cô nương.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Chương 103: Du Xuân

Bất quá, theo lí mà nói hắn là cựu chủ nhân bị bán mất cửa hàng là hắn đây mới là người phải tức giận mới phải.

Thẩm An Lâm không khỏi quay đầu lại, xem ra vú già hầu hạ đã khoác thêm áo choàng cho thiếu nữ, từ đầu đến cuối nàng không hề liếc mắt lại đây một

lần nào.

Cố Thập Bát Nương, xuất thân Kiến Khang đời thứ năm Cổ thị, nghe nói chính là đệ tử của đại dược sư Lư Công ở Cẩm Châu.

Thiên kim gia tộc trí thức, đồ đệ thợ thủ công, tuổi vừa vào độ xuân tươi đẹp.

Thực là một người thú vị, Thẩm An Lâm lại nhớ đến ánh mắt vừa rồi, cô nương kì lạ này dường như đối với hắn có chút...địch ý?

Lúc ngược lên thì thấy Cố Thập Bát Nương đã đi theo sau cùng với hai phụ nhân và một thiếu niên.

Hắn đứng im tại chỗ một lúc, rồi thu hồi ánh mắt sai bước đi nhanh.

Một đạo ánh mắt hướng bên này cũng theo bóng dáng hắn đi xa thu hồi lại.

“Cô nương kia có lai lịch gì?” Bên môi Thẩm tam phu nhân ẩn hiện nụ cười, cất bước mà đi, một phụ nhân mặt tròn vội vã đi theo sau lưng bà.

“Có thể khiến cho Liễu Nhiên đại sư đích thân gửi thiệp mời, xem ra không phải người bình thường.” Bà chậm rãi nói.

“Hình như nàng đi cùng Tam nãi nãi của Cố gia, hẳn là người Cố gia?” Phụ nhân phía sau đoán.

“Cố gia có cô nương như vậy?” Thẩm tam phu nhân có chút ngoài ý muốn, bà bước chậm lại, cau mày suy tư, một mặt phân phó cho phụ nhân, “Đi điều tra thêm.” Nói xong lại cười thành tiếng, “Không ngờ Cố gia lại giấu một cô nương như vậy, xem ra việc này, cũng nên nói với lão nhân gia..”

“Vâng” Phụ nhân đáp lời, cũng không dám nói tiếp.

Khóa kinh đã tàn từ sớm, Cố Thập Bát Nương đứng bên ngoài Thuận Hòa Đường xuống xe, thấy bên trong có rất nhiều người, họ đều đang đốt giấy đề tang, rất là náo nhiệt.

“Có việc gì?” Nàng nhắc chân tiến đến, một bên hỏi Linh Bảo đang vô cùng lo lắng.

Không lẽ là bệnh nhân đến gây chuyện.

Linh Bảo đang khiêng chân nhìn vào bên trong, nghe thấy tiếng hỏi mới phát hiện ra Cố Thập Bát Nương tới.

“Tiểu thư.” Linh Bảo mang khăn trương nắm lấy cánh tay nàng, “Bành đại thúc muốn chữa trị cho người chết...”

Cố Thập Bát Nương hơi nhíu mày, chợt bật cười.

“Nếu nói có thể trị, vậy là vẫn chưa chết, sao có thể gọi là người chết đây?” Nàng vỗ tay Linh Bảo nói.

“Thật mà” Linh Bảo vội vàng giải thích.

Nguyên lai là Bành Nhất Châm xuất ngoại khám chữa bệnh trở về, đi ngang qua nhà họ, nhìn thấy người ta đang nâng một lão phụ vào cửa, trong nhà đều đã bắt đầu mặc tang phục, y quán nói rằng đã hết thuốc chữa, hắn nhìn không được lại đến xem, trong lòng có chút nôn nóng muốn thử, không biết ăn nói thế nào, có thể khiến cho nhóm hiếu tử nhà họ đem lão phụ nhân trở về.

“Nếu là trị không khỏi, thì biết làm sao đây?” Linh Bảo lo lắng nói.

“Sinh tử do mệnh, việc thế nào thì chúng ta xử lí theo thế ấy.” Cố Thập Bát Nương đáp.

Linh Bảo quay đầu nhìn nàng.

“Nhìn ta làm gì?” Cố Thập Bát Nương cười nói.

Vị tiểu thư này thực chỉ có mười bốn tuổi thôi sao? Trên thân thể nàng thoi thoi khắc khắc tỏa ra một loại tĩnh khí, tựa hồ như núi băng biển cạn ở trước mắt cũng không thể khiến nàng động dung.

“Tiểu thư học tập Phật hiệu.” Linh Bảo cười hì hì nói.

Tâm tư tiểu cô nương thế nào giấu diếm được nàng? Cố Thập Bát Nương mỉm cười không nói.

Bên này đột nhiên vang lên tiếng “khụ”.

“Được rồi” Tiếng của Bành Nhất Châm vang lên, phụ họa với âm thanh này, tiếng ho khan vang lên kịch liệt không ngừng, mọi người xôn xao đứng lên, nhìn xem lão phụ một thân áo liệm ho khộ đều ngồi bật cả xuống.

“Thần y, thần y” Nhóm hiếu tử lấy lại tinh thần nhao nhao quỳ xuống cảm tạ.

Bành Nhất Châm một tay vịn lão phụ, một mặt bảo bọn họ đứng dậy, hướng Linh Bảo kêu: “Lấy từ kim đan đến đây..”

Về mặt Linh Bảo khó xử, nhìn Bành Nhất Châm cười khò: “Đại thúc, chúng ta đâu có thuốc..”

Thuốc do Thuận Hòa Đường bào chế ra, chưa kịp mang lên kệ hàng đã bị cướp sạch.

Bành Nhất Châm cũng nghĩ đến, vỗ đầu cười, “Như vậy các người nhanh đi mua thuốc đến..”

Nhóm hiểu từ người nhìn ta ta nhìn người, rốt cục có một kẻ to gan nói: “Đại phu, nghe nói nơi này của ông bán thuốc cực kì tốt, không bằng liền cho chúng ta dùng..”

Hắn còn chưa dứt lời, lại có người thấp giọng ngăn cản. “Nghe nói thuốc ở đây phải dùng vàng để mua, chúng ta làm gì có nhiều tiền như vậy...”

Cố Thập Bát Nương đứng sau mọi người cất tiếng cười, “Được thôi, chờ một lát, ta đi làm ngay.”

Tầm mắt mọi người bị hấp dẫn qua bên này, quay đầu nhìn xem, chỉ nhìn thấy bóng lưng thiếu nữ tiến vào nội đường.

Từ kim đan của Cố Thập Bát Nương cũng không lấy quá nhiều bạc của bọn hắn, bán bằng với giá thị trường, người nhà bệnh nhân thấp thỏm bất an mới thấy yên tâm, cởi bỏ tang phục áo liệm, vui mừng ra về.

Bành Nhất Châm đứng trước cửa cảm khái: “Lúc nào cũng có thể sử dụng thuốc của Cố nương tử, thì ở địa phương bình thường nào cũng có thể làm thần y.”

“Nói như vậy không đúng rồi” Cố Thập Bát nương cười nói, “Người vốn là thần y, có dùng thuốc của ta hay không đều như vậy.”

Sau khi đến Kiến Khang, tuy rằng con đường hành y so với ở nông thôn thuận lợi hơn nhiều, nói đến danh tiếng cũng là bình thường, nhưng tiểu nương tử này lại phi thường chắc chắn hẳn chính là thần y, Bành Nhất Châm có chút dở khóc dở cười

“Đúng nha, người có thể đem người chết cứu sống, không phải là thần y sao” Linh Bảo nói chen vào, về mặt sùng bái.

“Làm sao là người chết, bắt quá chi là do đờm nhưng bọn họ lại quá lo lắng, chỉ có thể trách họ lại gặp phải tên lãng băm xem không ra, kì thật nếu tùy ý đổi đến nhà khác, thì cũng cứu được giống vậy thôi..” Bành Nhất Châm cười nói.

“Bành đại thúc thật khiêm tốn.” Linh Bảo cười theo.

Đang nói chuyện, Lưu Công chấp tay sau lưng đánh đánh đá đá tiến vào, mọi người vội cung kính thi lễ.

Lưu Công khoát tay tự mình đi vào, Cố Thập Bát Nương đi nhanh theo.

“Đem dược liệu này đi bào chế” Hắn ném một bao tải xuống, Cố Thập Bát Nương dạ một tiếng, không dám hỏi nhiều vội tiếp lấy, đây chính là khảo sát kết quả học tập cũng chính là gián tiếp truyền thụ cho nàng.

Nhiều ngày vượt qua trung đoạn của việc bào chế, đến lúc Lưu Công không còn lấy cây gỗ khẽ vào tay nàng, mới tuyên bố toàn bộ dược liệu bào chế đều đồng nhất với nhau.

“Lão bá..” lúc này Cố Thập Bát Nương nhanh chóng đem những nghi vấn trong sách ra hỏi hắn.

Lưu Công kiên nhẫn giải đáp, lại còn tự mình làm mẫu những chỗ khó hiểu cho nàng.

“Người cường bức thấu hiểu sách, nên mới quên đi nội dung của sách, chúng ta làm một chuyến này, mấu chốt chính là thực hành...” hắn nói xong, quay đầu ho khan vài tiếng.

Cố Thập Bát Nương ngại ngùng cười cười, lẽ nào đây chính là duyên cớ hắn không cho gọi là sư phụ? Nhưng trong lòng lại cảm thấy không phải như vậy...

Lão đầu từng bán giả dược này đột nhiên biến hóa nhanh chóng thành đại dược sư bào chế, ảnh hưởng sâu sắc đến nàng, nàng cũng từng đoán lão giả này cùng Lưu Công có quan hệ, nhưng tuyệt không ngờ rằng lại đúng là hắn.

Ngày đó đi ra từ Bảo Hòa Đường, nàng đầy bụng nghi vấn, nhưng Lưu Công lại thần nhiên xua tay, cái gì cũng không nói, thậm chí nàng thử kêu một tiếng sư phụ thì cũng không nề mặt cho phép

“Ta chưa từng nói thu người làm đồ đệ...” Hắn hừ một tiếng nói.

“Người đã từng nói.” Cố Thập Bát Nương cố tình nhắc.

“Người không đáp ứng, chuyện đã qua không tính nữa.” Lưu Công trừng mắt nói.

Nhớ đến hắn thấy mình lại bày ra bộ dáng bị lừa, Cố Thập Bát Nương không dám nhắc đến nữa, không có người muốn thu lại tự nhận mình là đồ đệ

người ta, nàng tự giễu cười, một nữ nhân gia cũng không phải là tuyệt đỉnh thông minh.

Nhưng hẳn lại giúp đỡ mình, mình nên báo đáp như thế nào đây? Việc hẳn làm chi xem như nhấc tay, nhưng đối với mình là ân trọng như núi.

Vừa xoa cái cổ ê ẩm vừa bước ra cửa, chợt nghe thấy thanh âm lạnh lót của Linh Bảo truyền đến.

“Ca ca, ca mua cho ta?”

Trong đại đường về mặt Linh Bảo tươi cười giơ lên một chiếc điều hồ điệp xinh đẹp, Linh Nguyên đứng một bên, trong tay còn đang cầm một chiếc điều hình mỹ nhân.

Gió xuân lùa vào ô cửa sổ, mang theo hương vị mùa xuân đến.

“Mấy ngày nay cuối cùng cũng nhìn thấy bầu trời gió này..” Linh Bảo cười nói.

“Đúng là dịp tốt để chơi điều, ta ra bên ngoài thành, thấy rất là náo nhiệt,” Bành Nhất Châm cũng cười, một mặt chỉ vào con điều trong tay Linh Nguyên, “Cái này không rẻ.”

“Đúng vậy đó, ca ca, nó trông thật rất quý.” Linh Bảo nhận thấy, quay đầu hỏi Linh Nguyên.

Bọn họ làm công ở đây, Cố Thập Bát Nương hậu đãi lương bổng, tiền đều ở trong tay Linh Bảo, dựa theo Linh Bảo an bài, bọn họ còn phải mua nhà ở, sau đó còn phải để cho ca ca cưới vợ, cái này cần số tiền rất lớn nha.

Tuy rằng Cố Thập Bát Nương sẽ hào phóng cho bọn họ số tiền đó, nhưng Linh Bảo và Linh Nguyên cảm thấy, không thể làm phiền tiểu thư như vậy, nên bọn họ sống cũng rất tiết kiệm.

“Tiền này ca lấy đâu ra?” Linh Bảo hoài nghi hỏi.

“Không đáng giá bao nhiêu..” Linh Nguyên tránh né không đáp, quay đầu nhìn thấy Cố Thập Bát Nương đang đứng trước cửa, cúi đầu nhỏ giọng thưa tiểu thư.

Linh Bảo bỏ qua nghi ngờ, giơ điều cho nàng xem.

“Điều đẹp lắm!” Cố Thập Bát Nương cười nói, nàng hướng tầm mắt của mình ra cửa.

Tháng ba, đây là thời điểm, nhóm nữ nhi của mỗi nhà đều đi du xuân thả điều, một đời kia nàng cũng đã từng đi, chẳng qua lúc thì làm người hầu hạ cho các tiểu thư Cố Nhạc Sơn gia, lúc sau làm dâu nhà họ Thẩm thì lại phải hầu hạ cho các tiểu thư Thẩm gia..

Nàng chưa từng được tự mình thả điều bao giờ, chỉ bị sai sử đến nỗi rồi tung cả đầu óc, ngẩng đầu ngược mắt nhìn lên bầu trời đầy cánh điều đủ màu sắc, giống như các thiếu nữ đang độ tuổi xuân thì mon mơn, không trải qua trong cuộc đời nàng.

“Linh Bảo, ngươi cùng ca ca đi chơi điều đi, cho các ngươi nghỉ một ngày” Nàng nhìn Linh Bảo, trên khuôn mặt nở nụ cười quyến rũ chói chang như mặt trời ban ngày.

“Thật sao?” Tâm tính Linh Bảo dù sao cũng là của một tiểu cô nương, nhất thời cao hứng cười rộ lên.

“Này có gì phải ngại” Cố Thập Bát Nương tươi cười nói.

Linh Bảo vui vẻ giơ điều xoay vòng vòng.

“Đây là tặng tiểu thư.” Vẫn im lặng này giờ, Linh Nguyên đột nhiên lên tiếng, cầm chiếc điều hình mỹ nhân đưa qua.

“Ta cũng có?” Cố Thập Bát Nương có chút bất ngờ, nhìn hẳn hỏi lại.

Linh Nguyên gật đầu.

“Vây cảm ơn!” Cố Thập Bát Nương cười nói, thân thủ tiếp nhận lấy, tỉ mỉ nhìn một lượt, trên mặt tràn đầy ý cười, “Thật đẹp mắt..”

“Tiểu thư, chúng ta cùng đi đi.” Linh Bảo vội vàng nói, trong mắt có chút rầu rĩ.

Lại nói tiếp tiểu thư bất quá cũng chỉ là nữ hài tử mười mấy tuổi thôi, cả ngày lao động vất vả.

“Đây là lần đầu tiên có người tặng điều cho ta” Cố Thập Bát Nương nhìn điều trong tay có chút cảm động.

Bên ngoài cửa vang lên một tiếng ha

“Là ai đoạt vinh quang của ca ca ta đây?” Tiếng cười của Cố Hải vang lên bên ngoài, hẳn cất bước tiến vào, cầm trong tay một chiếc điều chim én.

“Thiếu gia” Linh Bảo vui vẻ chào đón, nhìn điều trong tay hắn cười không ngừng.

“VẬY MUỘI MUỘI MUỐN CỦA AI ĐÂY?” Cố Hải cười nói mang theo mấy phần bồn chồn, quơ quơ điều trong tay.

Linh Nguyên một bên có chút mất tự nhiên.

“Thiếu gia nói đùa...” Thanh âm của hắn trầm thấp.

Lời nói còn chưa dứt đã bị Cố Thập Bát Nương ngắt ngang.

Cố Thập Bát Nương giành lấy con điều trong tay Cố Hải, hai tay cầm hai cái điều quơ quơ, cười nói “Ai nói chỉ có thể muốn một chiếc điều? Chẳng lẽ còn có người chê nhiều sao?”

Tấm lòng chân thành của mọi người, làm sao có thể ngại nhiều.

“Chúng ta đi thôi.” Linh Bảo không nhịn được nhảy nhót, đề nghị “Thiếu gia cũng tới, chọn ngày không bằng đụng trúng, chúng ta đi ngay bây giờ đi.”

“Như vậy liệu có chậm trễ việc đọc sách của ca ca không?” Cố Thập Bát Nương nhìn về phía Cố Hải.

Cố Hải lắc đầu, “Phong cảnh vừa vặn, ta cũng đang muốn ra ngoài một chút.”

“VẬY ĐI THÔI” Cố Thập Bát Nương tuyên bố.

Bên ngoài thành Kim Xuyên liễu rũ trải dọc hai bên bờ sông, cỏ non bé nhỏ nhuộm vàng, địa thế rộng rãi, đúng là nơi thích hợp để chơi điều.

Thời điểm bốn người Cố Thập Bát Nương đến, đoàn đoàn xe ngựa lớn đang đứng cạnh bờ sông, lớp lớp công tử thiếu niên cười ngựa, mang theo các tiểu tư đội mũ sa lụa mỏng, tùm ba tùm năm, cùng nói chuyện phiếm và ngắm cảnh.

Bầu trời đã có vô số cánh điều đủ kiểu dáng và màu sắc đang bay lượn.

“Là Cố Giải Nguyên!”

Nhiều công tử thiếu niên nhận biết được Cố Hải, lập tức chạy đến đây chào hỏi.

Như vậy nguyên bản là một kẻ vô danh, đột nhiên ngóc đầu trở thành học sinh trẻ tuổi hấp dẫn sự chú ý của mọi người, chỉ bằng thân phận Giải Nguyên này, đã xác định chắc chắn ở kì thi trung khó mà trượt.

Người như vậy, đã biết lại còn muốn tiến đến bước giao hảo, không biết tự nhiên muốn đến kết giao, vì thế dẫn đến náo loạn một trận, du xuân trở thành du ngoạn học sinh.

Cố Thập Bát Nương hướng Cố Hải làm dấu hiệu, ý bảo các nàng đi du ngoạn trước, Cố Hải gật gù đầu làm vẻ mặt ý nói ta sẽ đến sau, rồi ra đi.

“Tiểu thư, chúng ta qua bên kia đi.” Linh Bảo như chú chim nhỏ sổ lồng, giờ điều vui vẻ chạy đi.

Muốn tìm được một khoảng trống để chơi điều thật không dễ dàng, bọn họ phải đi qua bên kia sông, mới tìm được một chỗ thích hợp.

“Tiểu thư, cô có chơi không?” Điều của Linh Nguyên sắp bay lên không trung, nàng chạy qua chạy lại, giựt giựt sợi dây trong tay, một mặt nhìn Cố Thập Bát Nương đang ngồi dưới đất xem.

Cố Thập Bát Nương lắc đầu, hai con điều dễ yên bên người.

“Dễ lắm, cô tới thử xem.” Linh Bảo cười khuyến khích.

Nhìn bốn phía các nữ tử vui đùa, lại nhìn những cánh điều tự do bay lượn trên bầu trời, Cố Thập Bát Nương có chút động tâm.

Rốt cục nàng cũng đứng lên, Linh Nguyên liền giúp nàng cầm điều, cẩn thận chỉ cho nàng, sau đó bắt chước động tác của Linh Bảo chậm rãi di chuyển.

Linh Nguyên ở bên kia buông điều ra, điều lay động theo chiều gió dần bay lên, trên mặt Cố Thập Bát Nương nở nụ cười tươi tắn, điều kia đột nhiên chao đảo, nàng hốt hoảng liên tục gọi Linh Nguyên.

Linh Nguyên đi nhanh đến bên cạnh, thân thủ giúp nàng kéo dây cước, cùng nàng chạy nhanh lên vài bước.

“Bay, bay nào.” Cố Thập Bát Nương nhìn chiếc điều mỹ nhân đang đưa chậm rãi bay lên, không khỏi cười to.

Nụ cười xuất phát từ nội tâm, làm cho khuôn mặt sáng bừng lên, Linh Nguyên cũng không nhịn được mỉm cười, cùng nàng dùng tay cùng nàng kéo dây điều.

Gió thổi khiến tóc nàng bay bay, vướng vào cằm mũi Linh Nguyên.

Một trận nhột nhạt ngựa ngáy khiến hấn phải quay đầu nhảy mũi.

Cố Thập Bát Nương quay sang nhìn hấn, lớn tiếng cười to.

“Ta buông tay.” Sắc mặt Linh Nguyên ửng đỏ, nói.

Nhìn chiếc điều dần dần bay lên, Cố Thập Bát Nương luôn miệng ngăn cản, “Vạn nhất nó rơi xuống thì thật đáng tiếc.”

“Làm sao có thể?” Linh Nguyên nở nụ cười, nhưng cũng không có buông tay, mà cùng Cố Thập Bát Nương đổi vị trí tay, làm cho nàng quen dần động tác.

Linh Bảo cách đó không xa nhìn hai người ý cười vui sướng, vừa muốn cười lại vừa như than thở.

Mà năm sáu cô gái vui đùa du xuân bên kia, trong đó có Cố Tịch Nhi, nàng ngẩng đầu cười, chợt nhìn thấy Cố Thập Bát Nương, liền đứng ngay dậy.

“Cố Thập Bát Nương.” Hai hàm răng nghiêng kéo kẹt vào nhau.

Nghe thấy lời của nàng, các thiếu nữ đang ngồi đều đứng lên.

“Cố Thập Bát Nương?” Một nữ tử chừng mười lăm mười sáu tuổi trong, khoác kiện áo choàng hồng vô cùng xinh đẹp nhưong mây lớn tiếng hỏi, nhìn về phía Cố Tịch Nhi “Tịch Nhi, nàng chính là con chó khiến cho thiếu Tín gia bên đường nhục nhã ngơoi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Chương 104: Nhượng mây

“Đường tỷ, chính là nàng.” Cố Tịch Nhi nói, nhớ lại ngày nhục nhã ấy, đôi mắt đỏ đục ngầu.

Sau ngày hôm đó nàng buồn suốt ngày ở nhà đến một tháng không bước ra cửa, cũng vì sự kiện này, khiến đám bằng hữu khuê trung cũng xa lánh với chính mình.

“Hừ xem ra là một đường muội hư hỏng, nếu không phải Tịch Nhi muội nói, sợ cái đường tỷ là ta đây còn không nhận ra nàng đâu.” Nữ tử áo choàng hồng hừ lạnh một tiếng, nhắc chân hướng bên Cố Thập Bát Nương mà đi.

Cố Tịch Nhi mừng rỡ, có người muốn thay mình ra mặt, thật tốt, nàng vội vàng đuổi theo.

Còn lại vài nữ tử ngơoi nhìn ta ta nhìn ngơoi.

“Xem ra Lạc Nhi đường tỷ muốn cấp cho nàng cái sắc mặt..” Một nữ tử vẻ mặt điềm tĩnh nói.

“..Nhưng ca ca Cố Thập Bát Nương là đậu Giải Nguyên đó..” Một nàng khác mang theo mấy phần do dự nói.

“Thì có sao? Nghe nói Cố Thập Bát Nương này là thợ thủ công..” Lại có người mở miệng chen vào, vẻ mặt tràn đầy khinh thường.

Sĩ nông công thương, cấp bậc này ở triều Đại Chu vô cùng nghiêm khắc, đây thật là chuyện không thể bỏ qua.

“Chúng ta cùng đi qua xem, dù sao Lạc Nhi tỷ tỷ cũng là cháu gái ruột của tộc trưởng..” Nữ tử điềm tĩnh lúc nãy nói, thần sắc hơi ngưng trọng, nhìn Cố Thập Bát Nương đang đùa vui bên kia hiển nhiên không phát hiện ra Cố Lạc Nhi cùng Cố Tịch Nhi mang vẻ mặt không tốt đang đến gần.

“Cố Thập Bát Nương này, làm việc cũng thật quái đản...”

Nghe câu như thế, vài vị cô nương phản ứng nhao nhao, gật gật đầu, nghe nói vị Cố Thập Bát Nương này dám đứng ra chất vấn tộc trưởng, có dũng khí khiến cho tộc trưởng phải hạ bước nhượng bộ lại còn mồi mắt trông chờ, còn nghe nói nàng ra tay vô cùng hào phóng, tiêu tiền như nước...

Hành vi này đối với các thiếu nữ cùng độ tuổi đúng thật chưa dám nghĩ tới, một người hành sự hoàn toàn bất đồng với các nàng, trong lòng mọi người ản ản hâm mộ lẫn ghen tỵ, có thể diện kiến một người kinh ngạc như vậy, đột nhiên trong lòng không kìm chế được niềm hưng phấn lan tràn.

Linh Nguyên nhìn các cô nương phía trước đang đi đến, thần sắc của hấn ngưng trọng.

“Huh?” Cổ Thập Bát Nương nhận ra hẳn có chút khác thường, thuận mắt nhìn theo, bắt gặp hai thiếu nữ đang bước nhanh đến, hồng y thiếu nữ dáng vẻ cao ráo thon thả khí chất xuất chúng đi trước, hai mắt hơi nhúu lại, “Cổ Lạc Nhi”

Con gái cả của Cổ Trường Xuân, cảm kì thi họa thơ từ mọi thứ đều tinh thông, hưởng sự sủng ái của mọi người lớn bé trong Cổ gia, hưởng hờ ngoại tổ phụ của nàng là Tuyền Châu tộc danh giá, Kì Phụ Như lại là Lễ bộ Thị Lang chính trực, có thể nói là nữ hài tử có địa vị cao nhất Cổ gia, Cổ Tịch Nhi so với nàng, giống như nha hoàn với tiểu thư.

Một đời kia Cổ Thập Bát Nương tự nhiên không có cơ hội tiếp xúc với người như vậy, trong ấn tượng của nàng năm nay nàng ấy gả cho tam tử Bảo Định hầu, rồi Kiến Khang đến Tuyền Châu, lại nói, gần gũi như vậy, đứng trước mặt nàng, vẫn là lần đầu.

Linh Nguyên bước một bước ra, che chắn trước người Cổ Thập Bát Nương.

Cổ Lạc Nhi tuy còn trẻ tuổi, nhưng nhãn lực sắc bén, liếc mắt một cái đã nhìn ra thiếu niên gầy yếu này bất quá là thân phận tôi tớ mà thôi.

“Tránh ra, tiểu tử kia, thân phận ngươi là gì, dám đứng trước mặt ta.” Nàng dừng chân, khẽ ngẩng đầu từ trên cao nhìn xuống Linh Nguyên.

“Hắn là bằng hữu của ta.” Cổ Thập Bát Nương đưa tay nhẹ nhàng kéo Linh Nguyên sang một bên, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, không chút khách khí đón lấy tầm mắt Cổ Lạc Nhi nhìn đến.

Nha đầu này quả nhiên vô cùng kiêu ngạo vô lễ trong mắt Cổ Lạc Nhi hiện lên một tia tức giận.

“Ngươi có biết ta là ai?” Nàng hỏi.

“Biết, Cổ Lạc Nhi tiểu thư.” Cổ Thập Bát Nương thản nhiên nói.

“Nếu biết ta là đường tử, vì sao thấy ta lại không thi lễ vấn an?” Đuôi chân mày Cổ Lạc Nhi dựng lên, trầm giọng nói quát, “Thế nào lại không hiểu lễ nghi như vậy, không biết tôn ti trật tự, mẫu thân ngươi dạy ngươi như thế à? Là do mẫu thân ngươi không biết lễ giáo hay do ngươi hồ đồ không thể thụ giáo? Cho dù mẫu thân ngươi không biết, ca ca của ngươi đâu? Dầu gì cũng là dòng dõi thư hương, Giải Nguyên cơ mà, chẳng lẽ không biết trách nhiệm phù mẫu giáo muội(*)?”

(*):Giúp đỡ cha mẹ dạy dỗ em út.

Này là nói thẳng vào vấn đề không chút khách khí, quả thật nhảm thẳng cả nhà nàng mà mắng không biết lễ nghi liêm sỉ.

Dù Cổ Thập Bát Nương đã đoán được nàng đến đây là có ý đồ không tốt, cũng bị kinh ngạc sắc mặt trắng bệch, thân hình có chút run lên.

Cổ Tịch Nhi phía sau Cổ Lạc Nhi trong lòng thông khoái một trận, vẫn là đường tử xuất mã, không giống bình thường, thân phận cùng khí thế đã muốn chèn ép người ta một phen.

Cho đến bây giờ Cổ Thập Bát Nương chưa từng thấy qua nữ hài tử sắc bén như vậy, hơn nữa nàng mắng người nhưng thần sắc trang nghiêm đoan chính, khí thế uy nghiêm, nếu không phải linh hồn Cổ Thập Bát Nương thật là đã hơn hai mươi tuổi, lại có kinh nghiệm, chỉ sợ đã bị nàng dọa đến phát khóc.

Không thiết thời nàng sau này gả cho Hầu phủ, Cổ Thập Bát Nương thì thầm trong lòng, một đời kia nàng mơ hồ nghe Cổ Nhạc Sơn qua nhân Quách Thị ân ân nhắc đến, ngoại tổ phụ của Cổ Lạc Nhi vốn có tâm muốn nàng tiến cung, nhưng bất đắc dĩ long thể hoàng đế lại mang bệnh, đành chỉ tuyển cử ba năm một lần.

Ánh mắt Cổ Thập Bát Nương hướng đến Cổ Tịch Nhi bên cạnh, thấy nàng ta thần sắc dương dương tự đắc, trong lòng liền biết nhất định rằng nàng ta ở sau lưng xúi giục.

Nữ tử này, ngoài mạnh trong yếu, không rõ thị phi, ghen tị dễ sinh hận, miệng lưỡi xúi giục người khác, không gây gió cũng dậy sóng.

Hơn nữa chính mình lúc trước chống đối tộc trưởng Cổ Trường Xuân, chắc hẳn đã bị mọi người ghi hận trong lòng, mà từ sau sự kiện Cổ Bảo Tuyền, liền cơ bản cùng mọi người trong tộc hạn chế lui tới, Cổ Lạc Nhi vẫn chưa có gặp nàng, lúc này rốt cục cũng gặp gỡ, nhất định phải nhân cơ hội làm khó dễ.

Bên trong gia tộc bối phận nghiêm minh, thế hệ trước phía trên, cấp bậc thâm nghiêm, đây là chuyện thật không thể tránh khỏi, cho nên ngày Tín Triều Lăng dùng lời này rằng dạy Cổ Tịch Nhi, Cổ Tịch Nhi thẹn quá hóa giận lại vô ý cãi lại.

Không nghĩ đến hôm nay câu nói này lại rơi xuống trên người mình, ý niệm vừa đến như thế giọng nói ảm đạm.

“Gặp qua Lạc Nhi đường tử.” Cổ Thập Bát Nương cúi thấp đầu nói.

Thấy nàng cúi đầu không có lời nào để nói, Cổ Tịch Nhi cao hứng cơ hồ muốn cười to, tốt, Cổ Thập Bát Nương, hôm nay cũng làm cho ngươi nếm qua tư vị này, nhìn ngươi kiêu ngạo như thế nào, đừng tưởng rằng ca ca đậu Giải Nguyên, mình mở cửa hiệu thuốc bắc, liền không coi ai ra gì.

“Ngươi đã biết sai?” Cổ Lạc Nhi trầm giọng hỏi.

Động tình bên này đã hấp dẫn rất nhiều người nhìn qua, mọi người chỉ tro xỉ xào bàn tán, Linh Bảo đã sớm buông lỏng điều trong tay, thấy tình thế không ổn vội chạy đi tìm Cổ Hải.

Linh Nguyên đứng phía sau Cổ Thập Bát Nương, hai nắm đấm gắt gao siết chặt, hận không thể đánh vị tiểu thư trước mặt này.

Đồng dạng là nữ tử, sao có thể có người khí thế cao ngạo bức nhân như vậy? Thấy nàng ăn mặc đẹp đẽ quý giá, khí độ phi phạm, đây là thân phận sao? Đây là địa vị sao?

Không có thân phận địa vị, liền giống như con kiến bị nhân tha hồ chà đạp làm nhục sao?

Cổ Thập Bát Nương cắn cắn môi dưới, cúi đầu nói phải.

“Người thân là dòng dõi thư hương, là tiểu thư khuê các, thì nên học tập nữ công cầm kì, vì mẫu thân phân ưu việc nhà, học cách hầu hạ gia đạo; lại xuất đầu lộ diện đi học làm thợ thủ công, không có chừng mực, không biết xấu hổ, cùng với đám thương nhân đàn đúm giao lưu, đối với đường tử của mình thì ảm ỉ đầu đầu lẫn nhau, người có biết sai?” Cổ Lạc Nhi hai tay khoanh trước người, nhìn Cổ Thập Bát Nương, tiếp tục hỏi.

Cổ Thập Bát Nương ngẩng đầu, hiển nhiên đang cố gắng áp chế cơn giận, môi giật giật, không nói gì.

“Già trẻ trên dưới có thứ tự, nói rất đúng, ta là không có đọc qua sách vở, cũng biết cái gì gọi là trường bối trong tộc, nên diu già dặt trẻ, mà các người thì sao, các người coi thường di chúc của lão tộc trưởng, đầu tiên muốn đoạt phòng ở của tiểu thư, lại còn muốn đoạt cửa hàng duy trì kế sinh nhai của nàng, sao lúc đó lại không nói đến tôn ti lớn bé? “Chu môn tửu nhục xú, lộ hữu đồng tử cốt”(**), kim canh ngọc thực của các người có nuôi tiểu thư, thể nhưng lại đến chỉ trích đường mưu sinh của nàng? Chẳng lẽ, các người muốn nàng đói chết mới vừa lòng sao?” Linh Nguyên từng bước từng bước, chỉ vào chóp mũi Cổ Lạc Nhi quát.

(**)Nơi cửa son rượu thịt ê hề,

Ngoài đường cái có xương người chết rét. (Đỗ Phủ)

Cổ Tịch Nhi giận dữ, lùi chân thân thủ đánh vào tay Linh Nguyên “Người là cái thá gì? Lại dám nói những lời như vậy với đường tử của ta”

Thần sắc Cổ Lạc Nhi khẽ biến, lạnh lùng nhìn Linh Nguyên “Người là gì đối với nàng?”

Ánh mắt sắc bén hướng về phía Cổ Thập Bát Nương.

“Người thân là một nữ nhi khuê các, như thế nào lại cùng nam tử xa lạ vui đùa như vậy?” Nàng quát.

Linh Nguyên cắn chặt môi dưới, bây giờ hẳn có nói gì cũng không phải, hẳn cũng không có khả năng chống đối vị tiểu thư thân phận cao quý này, hẳn đứng ra nói chuyện, đối với Cổ Thập Bát Nương chẳng những không giúp được nàng lại còn chuốt lấy phiền toái.

“Hắn là hỏa kế tại hiệu thuốc bắc của ta..” Cổ Thập Bát Nương hít sâu vài hơi, vì áp chế cơn thịnh nộ mà phải đưa tay lên bóp chặt trái tim.

“Hỏa kế, hừ, người quả nhiên cam chịu thân phận hạ đẳng, đi làm thợ thủ công, mẫu thân người như thế nào chấp nhận cho người làm cái việc như vậy, thật là làm nhục nề nếp gia phong Cổ gia ta, không xứng đáng làm phụ nhân Cổ gia.” Cổ Lạc Nhi cắt ngang lời Cổ Thập Bát Nương, quát.

Câu không xứng làm phụ nhân Cổ gia truyền vào tai Cổ Thập Bát Nương, mặt nàng cắt không còn một giọt máu, lão đảo lùi bước về phía sau.

Những lời này, những lời này, khiến mẫu thân tự sát để tỏ sự trong sạch của bản thân, các trưởng bối trong tộc từng nói lời này, bọn họ bảo mẫu thân không xứng làm phụ nhân Cổ gia, không xứng tiến vào phần mộ tổ tiên, không xứng cùng phụ thân hợp xương..

Nàng nghĩ giải quyết tên hỗn đản Cổ Bảo Tuyền rồi, kiếp này sẽ không phải nghe đến câu nói này, không nghĩ đến..

“Lạc Nhi đường tử, ta bất quá là mưu sinh mà thôi, làm sao có thể gọi là bị vấy thân phận hạ đẳng? Chẳng lẽ chỉ có trọn mất đói mà chết?..” Cổ Thập Bát Nương nhìn nàng như lâm bả trong miệng.

“Đúng vậy, đói chết là việc nhỏ thất tiết mới là chuyện lớn.” Cổ Lạc Nhi ơng ơng nói, từ trên cao nhìn xuống nàng, vừa định nói tiếp, chợt nghe Cổ Thập Bát Nương lớn tiếng cười.

“Tốt, tốt, hay lắm câu vấy thân phận hạ đẳng” Cổ Thập Bát Nương nhìn nàng, đảo cái không còn đáng vẻ ảm ỉ nữa rồi, hay tay run lên, sải bước tiến lên, nhìn thẳng Cổ Lạc Nhi.

“Giống như bọn nữ tử các người, bất quá là ở nhà thì dựa vào phụ mẫu, xuất giá thì dựa vào trượng phu..”

“Y phục dâng đến tay com dâng tặng miệng, áo com đều ý lại vào người khác, mà muốn dựa vào thì phải nghe theo lời cha mẹ, cử chỉ phải lấy lòng nhà chồng..”

“Bọn người thứ nhất không kiếm được công danh, thứ nhì không kiếm được tiền tài, thứ nằm trong tay các người không chỗ nào không phải người khác ban cho, có gì mà dương dương đắc ý tự cao tự đại..”

“Ta nhìn thấy chẳng khác nào các nữ nhân ti tiện chốn thanh lâu bán rẻ tiếng cười kiếm áo com chẳng qua khác cách làm nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.”

Lần này nàng nói không ngừng từng câu từng câu rõ ràng, nguyên bản Cố Lạc Nhi khí thế bức người nhất thời sắc mặt đại biến, đôi môi đỏ biến thành xanh, đôi mắt nàng thế nhưng đem mình cùng nữ tử thanh lâu so sánh, chớp mắt, thân hình không khỏi run lên..

Đám người Cố Tịch Nhi hoàn toàn sợ ngây người, cho tới bây giờ các nàng chưa từng nghe qua có người nể mình như vậy, cũng không tưởng được người đang nể dĩ nhiên chính là Cố Thập Bát Nương.

Sao nàng dám? Sao nàng dám?

“Bọn người đắc ý, ta tới hỏi các người, các người có từng nghĩ tới, một khi mất đi che chở của cha mẹ, mất đi sự sủng ái của phu gia, chỉ còn hoảng sợ cùng bất lực? Thân phận? Ta xem khi đó thân phận các người có tác dụng gì? Có thể đem lại cho các người một phần tiền hay một manh áo?” Cố Thập Bát Nương nói đoạn liền dừng lại, nàng đứng vững người, ngược mắt lạnh lùng nhìn các thiếu nữ mặt mày hoảng sợ.

Lời tác giả: Ta đi xa nhà, đây là viết trên xe lửa, ngày mai nếu có thời gian liền viết tiếp, không có thời gian thì không viết, mỗi tình tiết, phải để tâm an tĩnh, không dám tùy ý, mọi người chờ chờ.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Chương 106: Ly biệt

Cố Hải biết Thuận Hòa đường là của Thẩm gia, nhưng hắn cũng không biết đây không phải là lần đầu tiên Cố Thập Bát Nương gặp Thẩm An Lâm trong kiếp này.

Quá trình thu mua Thuận Hòa đường toàn bộ do Bành Nhất Châm đứng ra thay mặt, nếu có thể, hắn hi vọng đời này muối muối không cần gặp lại người này, chỉ có không gặp, mới có thể quên đi, quên con ác mộng lặp đi lặp lại kia đi.

Người này sao đột nhiên lại xuất hiện trước mặt họ? Là ngoài ý muốn? Hay là có nguyên nhân khác? Hoặc chính là duyên phận? Có lẽ nào đây chính là vận mệnh an bài?

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Cố Hải là đem muối muối che chắn ở phía sau mình.

“Cổ nương tử.” Thẩm An Lâm lập tức chấp tay nói.

Những lời này làm Cố Hải sửng sốt, hắn quay sang nhìn muối muối, nhưng không thấy muối muối không không chế được cảm xúc như trong dự đoán, thần sắc lạnh nhạt, chẳng qua trong mắt có thêm vài phần hàn ý.

“Thẩm công tử.” Cố Thập Bát Nương nhân dịp đáp, lời ít ý nhiều, trong đó có ý tứ không muốn tiếp chuyện.

Bọn họ đã từng gặp qua, Cố Hải lập tức hiểu ra, chợt thấy thoải mái hơn, nhớ lại Thẩm An Lâm một đời kia chính là bộc lộ tài năng đạt được chức vị đại tướng quân, nhất định có thể phát hiện Bành Nhất Châm không phải là chủ nhân đích thực thu mua Thuận Hòa đường.

Người ở Kiến Khang này, muốn tra một ai đó không phải là việc khó, huống chi người này ít nhiều lại có quyền thế.

“Vị công tử này chắc hẳn là Cố Giải Nguyên?” Thẩm An Lâm xuống ngựa, hướng Cố Hải mỉm cười chào hỏi.

Không dự đoán được vị sĩ tử đáng ra phải khiêm tốn hữu lễ, tầm mắt người nọ lại đảo qua người mình, hàn ý trong đó làm Thẩm An Lâm không khỏi ngẩn ra.

Huynh muội hai người bọn họ có vẻ mặt tương tự, hơn nữa lại có loại ánh nhìn như nhau trong lúc này.

Loại ánh mắt này đối với Thẩm An Lâm mà nói, vô cùng quen thuộc.

Lạnh nhạt, chỉ có lạnh nhạt.

Theo lí thuyết thì Cố Thập Bát Nương sẽ giới thiệu Thẩm An Lâm một chút, sau đó Cố Hải hoàn lễ hàn huyên vào câu, như vậy bọn họ sẽ coi như là đã nhận thức nhau.

Nhưng hai người trước mắt này không một ai có ý giới thiệu, không có ý chào hỏi cho có lệ, hai đôi mắt lạnh nhạt thờ ơ đảo qua hắn, giống như trước

mất không có ai.

Không chịu nổi trò chuyện như vậy, tầm mắt Thẩm An Lâm lướt qua người hai huynh muội bọn họ, chột cười, chấp tay, nhưng cái gì cũng không nói thêm nữa, xoay mình lên ngựa phi đi.

Không nghĩ đến hẳn như vậy đã đi rồi, Cố Hải cùng Cố Thập Bát Nương cũng hơi bất ngờ, hai người liếc nhìn nhau, chột cùng bật cười.

Việc này ngẫm lại, quả thật có chút buồn cười.

Tay đưa lên ngăn Cố Hải đang muốn nói chuyện, Cố Thập Bát Nương cười: “Ca ca, huynh yên tâm”

Cố Hải nhìn nàng sắc mặt bình thản, thấy thế tâm mới chậm rãi thả lỏng, hẳn yên tâm, muội muội của hắn nay có gì phải lo lắng.

Nhìn bóng dáng hai người song song rời đi, Thẩm An Lâm ghim ngựa đứng ở xa nụ cười bên môi tàn đi, thay vào đó là đôi chân mày hơi nhíu lại.

Một người có địch ý với mình có thể lí giải do hành động bên ngoài, nhưng hai người xa lạ này, có chút không đúng.

Thẩm An Lâm tuy rằng không đoán được rốt cục nguyên nhân do đâu, nhưng lúc này hẳn khẳng định, hai huynh muội này cùng hắn nhất định có khúc mắc, hoặc là có khúc mắc cùng Thẩm gia..

Qua mười lăm tháng ba, ngày Cố Hải khởi hành đã đến.

“Tiểu tử, cái này đi học trung học.” Lưu Công cười tùm tùm ném cho Cố Hải một cái hộp.

Cố Hải cuống quýt đón lấy, cảm giác hai tay nặng trĩu, có thể thấy được giá trị xa xỉ bên trong, vội vàng khom người thi lễ.

“Ta không dám đâu, người nay thấy lão quan gia cũng không cần lễ lớn như vậy,..” Lưu Công cười ha ha, nghiêng người né tránh.

Không chỉ Cố Hải, lúc này ngay cả Tào thị cùng Cố Thập Bát Nương đều đi tới, thi lễ cảm tạ, tuy rằng ai cũng chưa mở lời, nhưng trong đó lại có một loại tình cảm tha thiết không thể nói bằng lời.

Lưu Công khụ một tiếng, quay đầu sang chỗ khác, “Nhà các người là người đọc sách nghi thức xã giao nhiều lắm, khiến lão nhân gia ta không được tự nhiên đây, đi thôi đi thôi..”

Hắn xoay người đi rồi, thân hình so với lúc trước hơi có chút khom xuống.

“Lão nhân gia năm nay thọ bao nhiêu?” Cố Hải nhin không được, hỏi.

Cố Thập Bát Nương lắc đầu, niên kỉ cụ thể của Lưu Công chỉ sợ không có người biết, chỉ đoán là bảy mươi hay là hơn một trăm.

“Thập Bát Nương, dù chưa gọi thầy, nhưng phải đối đãi như cha.” Cố Hải xoay lại dặn dò, thần sắc trang nghiêm.

Cố Thập Bát Nương mỉm cười gật đầu: “Ca ca yên tâm, muội đã suy tính hết rồi.”

Linh Bảo sửa sang lại hành lí cho tốt rồi mang ra, từng cái từng cái cho Tào thị xem, lựa các loại quần áo phù hợp đem theo.

“Lễ mừng năm mới thiếu gia cũng không trở về sao?” Linh Bảo nhìn thấy quần áo mùa đông, không khỏi thắc mắc.

Tào thị vừa làm vừa nói: “Thi hội tháng tám, thi đình qua tháng ba năm sau, nếu bá sư thuận lợi, thi hội đỗ thì càng phải học tiến hơn, không dám trở về, lễ mừng năm mới có thể về, nên phải mang theo quần áo mùa đông.”

Linh Bảo gật đầu, vẻ mặt vẫn chưa thỏa mãn, lại chạy đi hỏi người đi cùng thiếu gia.

“Mua hai cái sai vặt, đều biết chứ.” Cố Thập Bát Nương cười nói.

“Nhưng vẫn không bằng một cái tiểu nha đầu.” Tào thị ở một bên cau mày nói.

“Hay là để ta đi cùng thiếu gia đi.” Linh Bảo nói.

Cố Thập Bát Nương trừng mắt nhìn nàng, “Ai cho phép người từ việc?”

Linh Bảo chu miệng lên, nàng tự nhiên biết Cố Thập Bát Nương là không muốn cho nàng làm nha hoàn.

“Linh Bảo thận trọng, ở lại hiệu thuốc bắc hỗ trợ, như vậy ta mới yên tâm.” Cố Hải cười nói.

Linh Bảo nghe thế mới lộ ra khuôn mặt tươi cười, gật gật đầu.

Mười tám tháng ba, mưa phùn khắp nơi, hai chiếc xe ngựa từ ngõ nhỏ Cố gia chậm rãi chạy ra, phía sau là mọi người giương ô đi theo, đi đầu bên phía

nam nhân là Cố Trường Xuân, còn lại là Hoàng Thế Anh cùng Tào thị và nữ nhân trong nhà.

Người qua đường cước bộ vội vàng đều nhìn bằng ánh mắt tò mò, tầm mắt rơi vào hai cỗ xe ngựa liếc mắt đã biết không tầm thường kia, tại trạm dừng lại có hai thiếu niên phong thái tuấn đạt.

“Các vị thân tộc xin dừng bước.” Cố Ngự chấp tay thi lễ nói.

Các nam nhân còn nói vài câu chúc mọi điều may mắn tốt lành, xong liền lui ra phía sau, nhường chỗ cho các nhóm nữ nhân trong gia tộc tiến lên.

Hoàng Thế Anh nhìn Cố Ngự rồi lại quay sang Cố Hải, trên mặt tràn đầy vui mừng, tha thiết dặn dò: “Mặc dù có bái thiếp của bằng hữu cũ, nhưng tiên sinh tính tình lạnh nhạt, còn phải xem có cơ duyên bái thầy hay không, và chờ xem vận may của mỗi người, không được tự cao tự đại, nhất định phải khiêm tốn cẩn thận, mới không uổng công học tập ở trường lớp.”

Cố Ngự và Cố Hải vội vàng khom người thi lễ nói vâng, Hoàng Thế Anh thấy thế mới vừa lòng gật đầu, thối lui vài bước, Tào thị đã sớm khóc sung hai mắt bước lên phía trước, mới nói một câu Hải ca nhi đi ra ngoài phải bảo trọng liền nghẹn ngào không thể nói tiếp nữa.

Cố Hải vỗ về đầu vai của nàng thấp giọng an ủi.

Cố Ngự trên mặt mỉm cười đứng một bên, đang cùng vài người trẻ tuổi trong tộc trò chuyện, ánh mắt lơ đãng tựa hồ lướt qua người hai mẹ con bọn họ, một tia bi thương trong mắt chợt lóe lên.

Học vấn thành tài, tên đề bảng vàng, quan to lộc hậu, công thành danh toại hết thảy hắn đều có khả năng đoạt được, nhưng còn mẫu thân, hắn đời này sẽ không bao giờ có được nữa, rõ ràng thiếu niên kia cái gì cũng không bằng hắn, lại cố tình có được những thứ mà hắn không có..

“Ngự thiếu gia.”

Một giọng nữ mềm nhẹ truyền vào tai hắn, Cố Ngự quay đầu, nhìn thấy Cố Thập Bát Nương một thân quần áo mùa xuân tím nhàn nhạt mỉm cười đi đến gần, các thiếu niên bên cạnh biết ý liền bỏ đi ra xa vài bước.

“Thập Bát Nương nữ hồng không tốt, một chút tâm ý nho nhỏ mong rằng Ngự thiếu gia không ghét bỏ.” Nàng đưa lên một đôi vớ bông.

Vớ bông xanh ngọc, chất liệu tinh xảo, mặt trên thêu một đoá hoa.

Hắn cũng không có nhận, cúi đầu nhìn, chỉ vào đoá hoa nói: “Đây là cái gì?”

Câu hỏi này có chút không khách khí, Cố Thập Bát Nương không thấy khó chịu, ngược lại càng tươi cười hơn.

“Là hoa quế.” Nàng cười nói.

(Dân gian còn gọi quế là loài cây may mắn. Trong khoa cử mà đỗ đạt thì gọi là “Hái” bẻ cành Nguyệt quế”, “Bẻ cành quế ở cung trăng”).

“Vậy sao?” Âm điệu Cố Ngự kéo dài, khóe môi hơi nhếch nhẹ.

“Cái này chỉ là hình tượng trưng thôi.” Cố Thập Bát Nương mỉm cười.

Cố Ngự cười nhẹ không nói gì, đưa tay tiếp nhận, “Làm phiền người rồi.”

“Dù sao cũng là đường ca của ta, đây việc ta nên làm.” Nàng thấp giọng nói, hơi hơi thi lễ lui ra.

Cố Ngự cười, vớ bông trong tay truyền đến cảm xúc mềm mại, chỉ cảm thấy trong lòng như bị kim châm, thân đường ca sao? Thân nhi tử, thân huynh đệ thi sao? Trong mười mấy năm nay, cái gọi là thân nhân của hắn đã từng làm cho hắn một đôi giày sao...

Ý nghĩ chợt đến, trong tay như cầm hòn than nóng bỏng, liền ném qua cho gã sai vặt.

“Thiếu gia?” Gã sai vặt thân thủ tiếp được, không nghe thấy chỉ thị, ngẩng đầu chờ ra lệnh.

Cố Ngự im lặng một khắc, quay đầu lại nhìn gã sai vặt cùng đôi vớ trong tay, thấp giọng “Thu lại đi.”

Sau khi Cố Hải đi rồi, thời gian tưởng như chậm nhưng lại trôi rất nhanh, đảo mắt cái là đã một tháng trôi qua, tài nghệ của Cố Thập Bát Nương sau khi được Lưu Công chỉ dẫn nhanh chóng tăng lên, hiệu thuốc bắc làm ăn ngày càng thịnh vượng.

Cố gia trong ngõ nhỏ, cỏ non lên xanh biếc một mảng trong nhà, đông đảo tới tới lui lui tới bên trong, quét tước tô điểm hoa và cây cảnh cho khuôn viên.

Một tiếng vang trước cửa chính, chiếc xe ngựa tiến vào.

“Phu nhân đã về.” nhóm vú già lập tức bước ra đón.

Tào thị mặc một thân vải bông bóng sắc màu lan được vú già đỡ xuống xe, Cố Thập Bát Nương không có theo xuống cùng, mà ngồi tại chỗ nói:

“Nương, ta đi ra xem hiệu thuốc bắc.”

Từ khi Cố Hải vào kinh, Tào thị ngoại trừ mỗi tháng đều đi dâng hương bái Phật một lần, càng ít ra khỏi cửa, ảnh hưởng từ sau hành vi của Cố Thập Bát Nương, trong tộc mời gặp mặt, năng cũng mất tự nhiên đi nên đều chậm rãi khurót từ, năng làm việc kín kẽ, khiến cho mọi người muốn gặp mặt làm thân cũng khó mà làm.

“Buổi tối nhớ về sớm, a đúng rồi, ta đã làm canh bồ, mang cho Lưu lão nhân gia đi.” Tào thị nói, một mặt phân phó người mang đến, “Con không cần phải nói hấn đạo này ho khan dữ dội, ta có cho một ít bách hợp vào...”

Cố Thập Bát Nương nở nụ cười, muốn nói về dùng được còn sợ Lưu Công hấn không biết hay sao? Bất quá năng cũng thu lại nụ cười, ở cùng mấy ngày nay, xác thực phát hiện Lưu Công có chút không ổn.

Năng chau mày bước vào hiệu thuốc bắc, nhìn Bành Nhất Châm đang kê đơn thuốc đưa cho bệnh nhân, Linh Bảo đứng ở quầy thu ngân tính toán, được liệu trên giá vẫn trống rỗng như cũ.

“Thập Bát Nương đến rồi sao.” Cả hai đều cười chào hỏi.

“Người đã bắt mạch cho ông ấy chưa?” Cố Thập Bát Nương hỏi, nháy mắt hướng về phía nội đường.

Bành Nhất Châm hiểu ý năng, lắc lắc đầu, “Lão nhân kia... Khụ..lão tiên sinh tính tình cổ quái vô cùng, ta còn chưa nhắc đến, hấn liền trừng mắt, ta cảm thấy sớm đừng nên nhắc tới thì hơn.”

Chân mày Cố Thập Bát Nương càng nhíu lại vài phần.

“Ta nói Thập Bát Nương người cũng đừng quá lo lắng, lão nhân gia ông ấy chính là người trong nghề, làm sao có thể để người khác xem bệnh cho chính mình được?” Bành Nhất Châm trấn an nói.

Đoạn thời gian này Lưu Công tựa hồ vô cùng nặng, vì thế Cố Thập Bát Nương muốn hấn xem bệnh uống thuốc, bị Lưu Công vô thanh tức giận, nhưng năng vẫn lo lắng khôn nguôi, Bành Nhất Châm cảm thấy năng lo sợ không đâu, tuy rằng thầy thuốc cùng được sự bảo chế là hai cái nghề, nhưng nhân vật như Lưu Công đây hơn phân nửa đại phu chỉ sợ không theo kịp hấn.

Cố Thập Bát Nương đáp một tiếng, cười cười, Linh Bảo đem một ít đơn thuốc được đặt giao cho năng.

“Có mấy vị thuốc không có...” Cố Thập Bát Nương đảo qua một lượt, nói “Nhờ Linh đi mua cho ta...” Nói tới đây dường như nhớ đến hình như hai ngày nay không trông thấy Linh Nguyên, “Ca ca người đâu?”

Ngẩng đầu mới phát hiện sắc mặt Linh Bảo không đúng, tựa hồ có chút tâm thần không yên

“Ca ca?” Năng lấy lại tinh thần, hơi do dự, “Hấn cùng bọn Xuân đại ca ra ngoài rồi..”

Huynh muội bọn họ trên đường chạy nạn quen biết được Xuân đại ca, ở lẫn vào nhau tại thành Kiến Khang này, dựa vào nghề đánh xe cho người khác mà sống, ngày Linh Nguyên trở thành tội tó, khi đi mua được liệu Linh Nguyên sẽ gọi bọn họ, xem như huynh đệ lúc hoạn nạn, cảm tình với nhau tốt lắm

Cố Thập Bát Nương lơ đãng nghe rồi gật đầu, đem đơn dược liệu đưa cho Linh Bảo, “Người có gặp bọn họ thì đưa họ đi mua đi.”

Linh Bảo dạ một tiếng, Cố Thập Bát Nương đi vào trong, làm thuốc cả buổi, vừa thuyết phục được Lưu Công uống canh bồ, lại nghĩ xem phải nói thế nào hấn mới cho Bành Nhất Châm bắt mạch, chợt nghe tiếng khóc của Linh Bảo từ xa truyền đến.

“Tiểu thư, tiểu thư, ca ca, ca ca không thấy đâu nữa...” Năng một mạch chạy nhào đến, quý xuống đất khóc lớn.

(Kiến thức về đông y nhé : Bách hợp có tên gọi là cây tỏi rừng. Cây có hình dáng giống hoa loa kèn. Củ là bộ phận được sử dụng làm thuốc. Chủ trị: Ho lao, thổ huyết, đau tim, phù thũng, đau cổ Họng, đau bụng)

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Chương 107: Đổi

“..Chúng ta chỉ cùng hấn có một lần, về sau cũng không dẫn hấn đi nữa..”

Hấn tử Xuân Tam quần áo thô sơ đứng bên trong Thuận Hòa đường, cẩn trọng nói, từ đầu đến cuối đều nghe thấy tiếng khóc của Linh Bảo không

ngừng, trong lòng lại càng nôn nóng bất an.

“Nói như vậy các người cũng không biết hần mấy ngày nay thường đi sông bạc?” Cố Thập Bát Nương trầm giọng nói.

Xuân Tam vội gạt đầu, trên mặt tràn đầy vẻ tự trách.

“Tiểu thư, nếu chúng ta sớm biết như vậy, làm sao có thể không khuyên ngăn, các đại gia hằng ngày vào ngoạn một lượt cũng là bay hết mấy lượng bạc mua vui...” Hần tử khác nói, cười khổ một tiếng, “...Chúng ta tự nhiên biết, trông cậy vào sông bạc mà phát tài là không có khả năng...”

Ai ngờ người khôn khéo như Linh Nguyên lại tin...

Nội đường một trận trầm tĩnh, chỉ có tiếng khóc của Linh Bảo ngày càng lớn.

“Điều tại ta điều tại ta...” Nàng ôm mặt khóc rống, “Ca ca nói muốn học kinh doanh, ta tin là thật, sợ tiểu thư người biết trong lòng nguội lạnh, sẽ giận ca ca vong ân phụ nghĩa...Mấy ngày nay hần ở bên ngoài không về, ta chỉ nghĩ hần thực sự đi làm ăn... không ngờ...”

Cố Thập Bát Nương nhắm mắt lại.

Nàng biết đứa nhỏ Linh Nguyên này háo thắng, đầu tiên là một lòng muốn báo ân, tiếp theo lại muốn tự lập, là sơ sót của nàng, từ lâu không hiểu được tâm tư hần một lòng muốn làm nên sự nghiệp, nếu sớm biết, thì đã cho hần mượn tiền vốn, cũng không khiến hần vọng tưởng vào đánh bạc để làm giàu.

Đã ba ngày không có tin tức Linh Nguyên, người cuối cùng trông thấy hần là Xuân Tam, ở bên ngoài một sông bạc.

“Tìm lại một lần nữa, đem toàn bộ sông bạc ở Kiến Khang đều tìm một lần, ta không tin là không tìm thấy hần.” Cố Thập Bát Nương khó chịu nói.

Vừa mới dứt lời, vài cái gia viện cùng các nhân hần đã trở lại, chạy hồn hèn đến.

“Tiểu thư, đã nghe thấy tin tức.” Một người trong đó vừa lau mồ hôi vừa nói.

“Ở đâu?” Cố Thập Bát Nương cùng Linh Bảo cùng lên tiếng.

Ở trong góc đường Đông Lưu, Lưu Vân đường là sông bạc lớn nhất của thành Kiến Khang, lúc này trời đã gần giữa trưa, tuy rằng không náo nhiệt giống buổi tối, nhưng cũng rất sôi nổi, mấy tên bảo vệ hung ác hai mắt đỏ ngầu, đứng ngập đầu giữa.

Một bộ bàn ghế ở cạnh cửa, nhưng không giống với bộ dùng để đồ sức sắc bên trong nội đường.

Cố Thập Bát Nương một thân áo nâu im lặng ngồi một bên, nghe một nam tử họ Hồ nói, Linh Bảo đứng một bên, vẻ mặt hoảng hốt.

“...Thật không biết là người của Cố nương tử...” trên mặt nam tử họ Hồ mang theo vài phần xin lỗi, “Sớm biết tiểu huynh đệ kia là người của người, chúng ra nhất định liên lạc dần xấp với người...”

Sông bạc với hiệu thuốc, đều là người làm ăn, đối với nhân vật nổi tiếng cùng tầng lớp này, trong lòng tất cả mọi người đều biết, cho nên tên tuổi Cố Thập Bát Nương đối với họ không có gì xa lạ, cũng biết ảnh hưởng của nàng trong giới dược hiệu, bởi vậy đường chủ Lưu Vân đường tự mình tiếp đãi, nghe nói nàng đến tìm người, lập tức phân phó thủ hạ điều tra rõ, không đến nửa ngày đã có tin tức đến.

Nguyên lai Linh Nguyên thật sự đã đến đây, trong ba ngày, cùng người đồ sức sắc, cuối cùng tất nhiên là thua sạch.

“...Bất quá tiểu huynh đệ kia cũng thật là, mặc người ta đánh chửi thế nào cũng nói mình là người ở đâu.” Họ Hồ liếc mắt nhìn Cố Thập Bát Nương một cái, không kìm được thờ dãi bội phục, “...Kỳ thật cũng chỉ là ngân lượng bạc, nếu hần nói, Lưu Vân đường chúng ta cũng có thể thay hần ra mặt...”

Hần nói xong lắc lắc đầu, lại một lần biểu đạt sự xin lỗi.

“Ngài khách khí rồi.” Cố Thập Bát Nương miễn cưỡng cười, đứng dậy tạ lễ.

Bên trong trầm mặc một hồi, Linh Bảo ngay cả khí lực để khóc cũng không còn, chỉ yên lặng rơi lệ.

Không cần Lưu Vân đường ra mặt, nàng Cố Thập Bát Nương chẳng lẽ không thể chỉ trả cho hần hay sao? Bất quá ai cũng hiểu được, Linh Nguyên sở dĩ can đảm không nói ra thân gia, chính là không muốn người biết mình là người Thuận Hòa đường, hần tình nguyện bị đánh chết, cũng không muốn đem lại phiền phức thêm cho Cố Thập Bát Nương.

Chỉ khí như vậy, làm sao có thể đến bước này?

Cố Thập Bát Nương thở dài.

“Sau như thế nào?” Nàng ổn định tâm mình, hỏi tiếp.

“Là như vậy, quy củ của sông bạc là không can thiệp vào việc tư của khách hàng, những người kia đánh chửi một chút, thủy chung lại không hỏi được thân gia của tiểu huynh đệ kia, lại sợ đánh chết người thì mất nhiều hơn được, liền...” Hần giương mắt nhìn Cố Thập Bát Nương, tạm ngừng một chút.

Tiểu cô nương trước mắt này, trông nhỏ bé và yếu ớt, nhưng tất một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn, cũng chưa chắc đã khiến nàng thay đổi biểu cảm, nhìn không ra hi vọng, lại nhìn sang so sánh tiểu cô nương thần sắc tán loạn bên cạnh, càng cảm thấy không cùng lứa tuổi với nhau.

Là do không cùng quan hệ huyết thống, hay là do tâm tư trầm ổn cảm xúc ẩn ẩn dẫn đến sự khác biệt này?

“Mời ngài tiếp tục.” Cố Thập Bát Nương gật nhẹ nói.

“Họ đã đem bán tiểu huynh đệ..” Họ Hồ tiếp tục.

“Bán đi đâu rồi?” Cố Thập Bát Nương hỏi.

Họ Hồ lắc đầu, “Việc này, thứ lỗi cho tại hạ không biết, bất quá Cố nương tử cứ yên tâm, ta đã phái người đi thăm hỏi... Có lẽ vẫn chưa rời khỏi Kiến Khang..”

Linh Bảo nghe vậy thân hình nhoáng lên một cái, rốt cục chống đỡ không nổi ngất xỉu đi.

Cố Thập Bát Nương nhắm đôi mắt lại, tựa hồ như không phát hiện ra Linh Bảo đã té xỉu.

“Những người đó là ai?” Nàng hỏi, thanh âm có chút khàn khàn.

Họ Hồ có chút khó xử, quy củ của sông bạc là không thể can thiệp vào việc tư của khách đánh bạc, có cừ oán hay có ân tình cũng vậy, quyết không thể thiên vị một bên.

“Ta biết quy củ của các người.” Cố Thập Bát Nương nhìn ra được sự ngập ngừng của hắn, nói “Ngài yên tâm, ta sẽ không lỡ mạng khiến quý đường khó xử.”

Thấy nàng nói như thế, tuy rằng quy củ là quy củ, nhưng quan hệ vẫn là quan hệ, phải linh hoạt ứng biến mà, họ Hồ cười, liền đem lai lịch những người kia ra nói một lượt.

Đi ra khỏi Lưu Vân đường, bọn người Xuân Tam về mặt khổ sở, chỉ có Cố Thập Bát Nương dường như không có biểu hiện gì.

“Đưa Linh Bảo trở về..” Nàng phân phó, lại nói thêm “Đưa về nhà của ta đi, nói phu nhân kêu người chiếu cố nàng cho tốt.”

Gia viện lên tiếng dạ vâng.

“Các người cũng đi hỏi thăm lần nữa..” Cố Thập Bát Nương quay đầu lại nói với đám người Xuân Tam đang ủ rũ.

“Vâng” Mọi người gật đầu đáp ứng, trong lòng khổ sở vô cùng, đều âm thầm hối hận lần đó không nên mang Linh Nguyên đi bài bạc, đã vậy cũng không nên giúp hắn thắng tiền, nếu không phải lần đó thắng được nhiều tiền, Linh Nguyên cũng không bị hãm sâu đến vậy.

“Kiến Khang không lớn, tìm một người không khó, tiểu thư người đừng quá lo lắng..” Mấy người Xuân Tam tiến lại an ủi nàng.

Kiến Khang tuy không lớn, tìm một người xác thực không khó, nhưng thông tin nhạy như Lưu Vân đường bốn bên quan hệ rộng rãi đều đã nói không biết bán đi đâu, vậy thật sự chỉ sợ là không biết đã bán đi đâu..

Cố Thập Bát Nương chỉ cảm thấy như có tảng đá lớn chèn giữa lồng ngực, chặn lại ở đó, vô cùng khó chịu.

“Ừ.” Nàng gật đầu, cũng không nói thêm gì.

“Tiểu thư..” Đám người Xuân Tam ngơ ngác nhìn ta ta xem người, sau lấy dũng khí nhỏ giọng nói, “..đưa nhỏ Linh Nguyên này hơi buồn bĩnh..dù sao hắn cũng còn nhỏ..”

Lời vừa nói ra lại nhìn tiểu cô nương còn nhỏ hơn so với Linh Nguyên, còn muốn người ta nói thế nào đây, nhất thời cảm thấy rất xấu hổ, lắp bắp nói ra yêu cầu còn lao lực hơn.

“Mong tiểu thư có thể cho hắn một cơ hội..” Bọn họ cúi thấp đầu nói.

Người ta cứu mạng người, lại cho các người cuộc sống yên ổn, người cũng không biết quý trọng, muốn rồi người ta tự thân lập nghiệp, cuối cùng lại để hại đến chính mình, còn phiền người ta tới cứu người...

Đổi lại là bọn hắn, chỉ sợ cũng không muốn đi cùng người như Linh Nguyên, huống chi dưới trướng vị tiểu thư này cũng không thiếu một tên hòa kẻ.

Linh Bảo đáng thương. Vài cái hán tử đều rơi nước mắt.

“Ừ” Cố Thập Bát Nương vẫn trả lời gọn gàng như trước.

Thấy nàng rõ ràng không muốn nói nhiều, đám người Xuân Tam cũng cúi đầu cáo từ rồi rời đi.

“Tiểu thư?” Gia phó ở một bên xin chỉ thị.

Cố Thập Bát Nương lấy lại tinh thần, “Các người đưa Linh Bảo trở về trước, thuận tiện nói Bành đại phu xem cho nàng .ta tự mình đi đây một chút. . .”

Gia phó vâng một tiếng, cũng không dám hỏi nhiều, bị mua đến không lâu nhưng bọn họ đều biết rằng, tuy vị này trong nhà chỉ là một tiểu thư, nhưng địa vị trong nhà tuyệt đối là nói một không hai, chính xác là nhất gia chi chủ.

Nhìn xe ngựa đi xa dần, Cố Thập Bát Nương mới chậm rãi cất bước, nàng cũng không biết là sẽ đi đâu, chỉ là muốn tùy tiện một chút, giải tỏa ngột ngạt trong tâm.

Nàng không nghĩ đến Linh Nguyên sẽ như thế, bài bạc sao? Mươi đồ chín đã thua, đạo lí này là nữ nhân cũng biết bởi nàng chưa bao giờ đặt chân vào sòng bạc, hẳn tại sao lại không hiểu?

Muốn buôn bán kiếm tiền? Chẳng lẽ không thể mở miệng nói với nàng? Không phải cần tiền vốn sao, chẳng lẽ nàng không nỡ cho hắn? Cho đến bây giờ, nàng đều đã nói không coi bọn họ là tôi tớ, bọn họ có tự do, muốn đi lúc nào đều có thể. . .

Lại nói, nếu đã thua, bất luận như thế nào, chẳng lẽ thể diện còn muốn quan trọng hơn tính mạng hay sao? Thế nhưng một chữ cũng không thốt lên, không nhắc đến Thuận Hòa đường, không nhắc đến Cố Thập Bát Nương nàng, không tìm đến nàng. . . Tình nguyện bị người bán, cũng không chịu mở miệng nói. . .

Được rồi, nàng không tính hắn là người nào, vậy sao hắn không ngấm lại, Linh Bảo phải làm sao bây giờ?

Ánh nắng giữa trưa ngày xuân ấm áp chiếu vào ngã tư đường, người đi trên phố rộn ràng nói nói cười cười với nhau, Cố Thập Bát Nương chỉ cảm thấy trong lòng giống như ôm một khối băng.

Tâm thần nàng hoảng hốt đến không nhìn đường, bị người ta va mạnh một cái, cả người lao đảo một phen.

Giọng nam tử khiển trách vang lên.

“Không có mắt nhìn đường à. . . Có phải định chiếm tiện nghi của Lưu thiếu gia phong nhã chúng ta đây..” Một âm thanh quái gở quen thuộc truyền đến.

Cố Thập Bát Nương ngẩng đầu lên, thanh âm kia hốt hoảng ngưng lại.

“...Cố..Cố nương tử...cô không sao chứ? Đụng trúng sao...” Về trời đùa còn trên mặt Tín Triều Lăng, thái độ lại chuyển biến nhanh chóng, cung cung kính kính tay chân loạn hết cả lên, đồng thời tay còn giả vờ đánh vào người bị công tử kia “Người đứng là mất cầu mọc trên người, đi đứng thế nào, còn không cấp Cố nương tử bồi tội...”

“Thất lễ, Lăng thiếu, một câu nói với hai người, nào có người nào như người vậy hả...” Công tử kia tay giờ tay giờ chân hô lên.

Cố Thập Bát Nương không nhịn được nở nụ cười.

“Cố nương tử, cô không việc gì đúng không?” Tín Triều Lăng nhẹ nhàng thờ ra, vội vàng hỏi han.

Cố Thập Bát Nương đã thu lại nụ cười, không trả lời, hướng hắn gật đầu, bước đi.

“Người trọng sắc khinh bạn...” Công tử bên cạnh đưa tay gõ vào đầu Tín Triều Lăng, “...Đội tí đừng mong ca ca giúp người mở, cho người thua đến vãi ra quần(*). . .trở về cho cha người đánh cái mông nở hoa...”

“Ta sẽ thua..?” Thanh âm đặc ý của Tín Triều Lăng vang lên ở phía sau, “Chẳng lẽ danh hiệu Đồ thần của ta tại Kiến Khang là gió thổi đến sao? Huynh sau này thiếu cứ theo ta phiêu hồng...”

Lời của hắn vừa dứt, chỉ thấy nguyên bản Cố Thập Bát Nương đã muốn đi lại vòng trở về, đứng trước mặt hắn.

“Người nói thật hay đùa?” Nàng hỏi, trong mắt lóe lóe lên.

Tín Triều Lăng có chút lấp bắp, “Thật...giả gì cơ..? Ta đối với Cố nương tử cô kính ý là...”

“Ta nói là bài bạc” Cố Thập Bát Nương không kiên nhẫn cất ngang lời hắn.

Tín Triều Lăng trong nháy mắt khóe môi giật giật, đột nhiên không biết trả lời thế nào.

Sòng bạc Tây Hồ ở thành Kiến Khang nổi danh là sòng bạc với phong cách trang trí bày biện thanh nhã, đương nhiên, một sòng bạc thật sự thì không cần phải bàn đến gì mà có trang trí tao nhã hay không, lúc này trong một gian phòng xa hoa ước chừng có thể chứa đến mười người, có ba nam tử chừng ba đến bốn mươi tuổi, ngân lượng để đầy trên một cái khay lớn, mấy người nọ có khẩu âm của người địa phương khác, trên đầu toát mồ hôi hột còn chiếc áo dài tốt nhất trên người bị bọn hắn nắm siết đến nhăn nhúm, còn thiếu chút còi trần ra, chẳng còn vẻ gì là phong cách tao nhã.

Ba người khăn trang tròn hai mắt, đã không còn hơi sức mà để ý hình tượng miệng hô to đại đại bằng khẩu âm vùng ngoài.

“Mở” Tiếng nhà cái hô lên, nắp chén chung mở ra, ba viên xúc xắc quay tròn một trận, mọi người bên trong phòng như ngừng thở nhìn thật kỹ, ngưng rồi.

Bốn điểm, tiểu.

Ba người họ mặt như chịu tang, nghiêng răng nghiêng lợi nện lên bàn.

“Trả tiền trả tiền, mau, chịu chơi chịu phạt.” Trên mặt Tín Triều Lăng tươi cười như hoa nở, vươn bàn tay thiếu gia được dưỡng vô cùng tốt trước mặt ba người.

Ba người liếc nhìn nhau, rồi lại nhìn mặt bàn trống trơn, mới vừa rồi nơi này vàng bạc còn chất thành đống, mỗi người gần vạn lượng bạc, thế nào liền thua đến không còn một đồng nào?

Rõ ràng phải là bọn họ thắng.

“Tiểu tử ngươi chơi gian lận” Một nam tử béo trong đó nhảy dựng lên.

Tín Triều Lăng xem thường trờ mình một cái, nam hầu đi theo hắn đánh đổ chén trà trong tay tiểu nhị.

“Các ngươi nghỉ ở sông bạc Tây Hồ là Sơn Tây nhỏ bé của các ngươi sao? Trò gian lận ư?” Tín Triều Lăng quái dị nói, một mặt lại cao giọng nói vọng ra bên ngoài, “Bảng tam gia, không tốt, có người muốn phá sông bạc của ngươi.”

Quay lại nhìn ba người trong phòng với vẻ mặt khinh bỉ, ba nam nhân kia không khỏi lo lắng, đồng thời cùng lau mồ hôi đang nhỏ tí tách.

Ba người huynh đệ bọn họ một đường mà đến, còn chưa từng thua thảm như vậy, xác thực mà nói, chưa từng có người cùng họ đồ dã man như vậy, lúc bắt đầu rất hăng hái, quả thực là cầm bạc trắng tiêu như nước, ngay cả mắt cũng không nháy một cái, kinh nghiệm sông bạc như bọn họ không nhận được mới động tâm, mới kê cao tiền đặt cược, thế nên dù đã thua ba ván vẫn đem toàn bộ tiền thắng lần tiền vốn bồi tiếp.

Lần này lại thua.

“Công tử, chúng ta nhận thua.” Ba người thay đổi sắc mặt, ăn nói khép nép.

Ở trên sông bạc thì không thể hờn dỗi, khi nào nên cứng khi nào nên mềm, họ đều hiểu rõ điều này.

“Được rồi, đến, đưa tiền nào.” Tín Triều Lăng cười tủm tỉm, tay quơ quơ trước mặt ba người, làm họ hoa cả mắt.

Hiện tại bọn họ thật sự một phân tiền cũng không có.

“Công tử thư thả vài ngày, chúng ta về một chuyến rồi sẽ trở lại đưa ngươi sau...” Một người trong đó cười làm lành.

“Trở về? Quay về thế nào? Các ngươi chạy về Sơn Tây chẳng lẽ muốn ta đến Sơn Tây truy tìm các ngươi?” Tín Triều Lăng thu lại nụ cười cợt nhả, tròng mắt ói, “Không được, quy củ sông bạc là không qua đếm, hiện tại đi mượn đến đây.”

“Chúng ta, chúng ta thật không thể.” Ba người vẻ mặt cầu xin, hận không thể dập đầu cầu hắn. “Thư thả vài ngày thôi, bất quá vài ngày, tiền sẽ được đưa đến, ba người chúng ta không cần đi hết, một người lưu lại cấp ngươi làm đổi chứng...”

Bọn họ chưa nói xong, đã bị Tín Triều Lăng ngắt lời.

“Thật hay, thua liền không chịu trả tiền, còn muốn gia ta nuôi các ngươi nữa sao, không cần chiếm tiện nghi chuyện không có tiền, không có tiền ngươi có kêu lão tử là chủ hay đại gia đều như nhau thôi.” Hắn hồ to gọi nhỏ một hồi, vẫy vẫy tay “Đi, đi tìm người môi giới đến, không có tiền, dùng các ngươi đến đổi!”

Lời này vừa nói ra mọi người đều cười, càng đáp lời vâng vâng dạ dạ, ba người nghĩ hắn chỉ đùa bỡn, vì thế họ tăng thêm một khoản tiền nữa, chỉ cầu thư thả vài ngày.

Không nghĩ tới bọn buồn người thật sự đến, ba người nhất thời choáng váng, làm thật sao?

“Thất lễ, tiểu tử kia, ba người chúng ta cộng lại cũng không giá trị trăm lượng bạc, chỉ cần ba ngày, chúng ta có thể cho ngươi ba vạn lượng bạc, ngươi ngươi...” Cả ba đều nóng nảy, nhìn Tín Triều Lăng giống tên ngọc, đầu tiểu tử này chắc không bị lừa đá đi?

“Khác nhau, ta liền coi trọng một trăm lượng bạc hiện tại, thật không mơ tưởng đến ba vạn lượng bạc trong ba ngày sau...” Tín Triều Lăng làm một bộ dáng đáng danh đồn, chân rung đùi đắc ý, dứt lời còn cười hi hi bổ sung thêm “Ta là ta đồ khẩu khí này, cho ngươi tiểu tử nghèo lại muốn đùa giỡn ta cho ngươi ngoạn.”

Ba người sửng sốt, cảm thấy lời này có chút quen tai, chưa kịp nghĩ kỹ đã bị vài cái hộ vệ tráng kiện ba chân bốn cẳng dọa đứng lên.

“Ta có tiền chúng ta có tiền.” Ba người quá sợ hãi, há mồm nói năng lộn xộn, rồi thành một đoàn.

“Có tiền sao, có tiền mà khiếm nợ ta.” Tín Triều Lãng phui phui tay đứng lên, “Đi, không có tiền còn tiền vào sông bạc làm gì, ta bán các người đi đào kênh kéo thuyền, nói với Chu lão tử, ta chỉ cần tiền vốn, đưa bảy tám chục lượng bạc được rồi.”

Mọi người cùng đáp vâng, kéo ba người đang la hét làm loạn đi.

Bên trong nháy mắt khôi phục lại yên tĩnh, lúc này có tiếng đàn truyền đến, cũng có phản tao nhã.

“Cổ nương tử, cô thấy vậy có vừa lòng không?” Tín Triều Lãng vuốt vuốt mặt, điều chỉnh vẻ mặt nghiêm chỉnh hơn, vén bức bình phong hoa ngọc lan ra, nói với Cổ Thập Bát Nương đang ngồi ngay ngắn bên trong.

Sở dĩ ở đây được gọi là Tây Hồ là vì bên trong sông bạc có một hồ nhỏ, lúc này cửa sổ sau tấm bình phong được mở ra, Cổ Thập Bát Nương bên trong bộ quần áo màu xanh thẫm kinh ngạc nhìn hồ nhỏ bên ngoài cửa sổ, đôi mi tinh xảo chăm chú, sắc mặt nguội lạnh, không có chút vui sướng há giận.

Tín tức Linh Nguyên khó khăn lắm mới tìm ra, xác định là trên thuyền đi Dương Châu, nghe nói là bán đi khuôn vác ở ruộng muối.

Tiểu tử này..

“Đa tạ người.” Cổ Thập Bát Nương quay đầu lại, hướng Tín Triều Lãng thi lễ.

Tín Triều Lãng thụ sủng nhược kinh, hoàn lễ với nàng, còn muốn nói gì đó, Cổ Thập Bát Nương đã đứng dậy bước lại, áo choàng theo gió phát phơ, lộ ra bộ xiêm y màu nâu bằng gấm vóc, lướt qua bên người hắn.

“Cổ nương tử, tiền này...” Tín Triều Lãng chỉ cảm thấy một mùi thơm phả vào mặt hắn, thiếu chút nữa đã quên chuyện quan trọng này, tự vỗ vỗ má làm cho mình tỉnh táo lại.ngx

“Chỉ cần đưa lại tiền vốn cho ta, còn lại đều do Lãng thiếu gia người thắng, tự nhiên là của người.” Nàng dừng chân, xoay người nói.

Tín Triều Lãng bình thường vẫn hay đi đồ xúc xúc, nhưng hôm nay trận nào ra tay cũng là vạn lượng bạc, là lần đầu tiên, đến bây giờ hắn còn có chút không tin, toàn bộ phần thắng đều thuộc về mình, Lãng thiếu cả kinh không biết phải nói gì.

“Không, không, nếu không phải Cổ nương tử cấp tiền vốn, ta làm sao có thể chơi lớn như vậy...” Hắn lấy lại tinh thần, nói lắp bắp,

Người trong nhà thấy hắn không nên thân, mặc dù là thân phận thiếu gia, nhưng tiền hăng thẳng đến tay còn không bằng một cái tiểu thiếp của cha, Tín Triều Lãng hắn lại phong lưu phóng khoáng nên hồng nhan tri kỷ cũng không thiếu, tiêu xài cũng mạnh tay, mỗi tháng ngoạn đi sông bạc nhiều lắm cũng chỉ mấy trăm lượng bạc, chưa từng có người nào vung tiền thẳng tay cho hắn tha hồ đồ như vậy.

So sánh với chiến cuộc ngày xưa, thế này mới gọi là đồ, này mới xứng danh Đồ thần, từ nay về sau, ai dám nói Tín Triều Lãng không phải Đồ thần thành Kiến Khang đáng bị sét đánh.

Tín Triều Lãng chỉ cảm thấy trong lòng nóng hổi, khỏe mắt có chút cay, hắn thật muốn bước lên ôm vị Cổ nương tử có mắt nhìn người này, sau đó lại cắt máu ăn thề, kết làm huynh đệ..

Hắn không hình tượng lau chùi nước mũi đang chảy ra, nhìn lại thì đã không thấy bóng dáng hảo huynh đệ đâu nữa.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Chương 108: Tha hương

Đã qua nhiều ngày tín tức Linh Nguyên truyền đến càng ít.

“...Ruộng muối của lão bản kia vì đủ người, lại bán qua cho người khác, họ đi thành hai hướng một đi kinh thành, một đi Tây Bắc..” Một gã sai vặt vè mặt phong trần mặt mũi nói một hơi đến đó liền dừng lại.

Tín tức dừng ở đây, chính thức mà nói, là không biết Linh Nguyên đã bị bán đi đâu.

Cổ Thập Bát Nương trong tay vẫn cầm quyển sách như mọi lần, giống như một lão tăng đang ngồi thiền, một mảng không gian yên tĩnh chỉ có hương vị thuốc nồng nàn tỏa ra.

Tựa như qua rất lâu, gã sai vặt đang cúi thấp đầu mới nghe được một câu người đi xuống đi.

“Vâng ạ” hắn vội trả lời.

“Vắt và cho mọi người, đến phòng thu chi lãnh mười lượng bạc đi.” Cố Thập Bát Nương nói thêm.

Gã sai vặt mừng rỡ, mười lượng bạc, nhưng nhớ đến vị chủ nhân này tâm tình bây giờ không được tốt, cường chế niềm vui sướng, dập đầu nói cảm tạ rồi nhanh chóng lui ra.

Trong thư phòng lại trở nên yên tĩnh lạ lùng, đến tận khi ánh mặt trời đã ngã về phía tây, tia sáng cuối cùng cũng chập chờn biến mất, bóng tối nhanh chóng bao phủ khắp trong căn phòng.

“Tiểu thư, tiểu thư.”

Ngoài cửa vang lên thanh âm lo lắng của vú già.

Thư phòng cùng với hiệu thuốc của tiểu thư là không thể tùy tiện đi vào, cho nên vú già tuy không nghe được nàng trả lời, nhưng cũng chỉ dám đứng ngoài.

“Chuyện gì?” bên trong truyền ra tiếng nói thản nhiên.

“Tiểu thư, Linh Bảo cô nương đòi đi ra ngoài, phu nhân ngăn không được, người mau đi xem một chút.” Vú già nói nhanh.

Tiếng mở cửa kéo kẹt, Cố Thập Bát Nương bước ra, đi về phía phòng khách.

“Ta nhất định phải đi tìm ca ca, mặc kệ đi đến đâu cũng phải tìm ca ca.. Phu nhân xin người thành toàn cho Linh Bảo, kiếp sau Linh Bảo nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp ân tình của người và tiểu thư..”

Còn chưa vào bên trong đã nghe thấy tiếng khóc khàn khàn của Linh Bảo.

“Đưa nhò này, mau đứng lên, không phải ta không cho con đi tìm ca ca, con làm sao tìm được đây?” Tào thị bắt đắc dĩ vừa nâng nàng lên vừa khuyên nhủ.

Linh Bảo vẫn nức nở khóc, không chịu đứng dậy.

“Nếu người đi, chính là cô phụ tâm ý ca ca người.” Cố Thập Bát Nương đi tới, thanh âm trầm thấp.

Linh Bảo sùng sốt khi nghe thấy lời này, nước mắt rơi xuống ngẩng đầu nhìn Cố Thập Bát Nương, thấy sắc mặt nàng không chút thay đổi, nội tâm cảm thấy sợ hãi cùng xấu hổ.

“Tiểu thư,” Linh Bảo nói trong nước mắt.

“Ca ca người vì sao phải làm như vậy, vì sao muốn phát tài lập nghiệp trở nên giàu có, tất cả là vì để bảo hộ cho người, có thể cho người cuộc sống không bị người khi dễ...” Cố Thập Bát Nương nhìn nàng nói.

Chẳng qua là đi sai đường...

Chính tay nàng đã kéo huynh muội bên bờ vực cái chết trở về, nhưng vận mệnh của bọn hắn, vẫn chính là do lựa chọn của chính bọn hắn, nàng không có khả năng can thiệp.

Linh Nguyên vốn là người quật cường, mấy năm trôi qua, cửa nát nhà tan lưu lạc khốn khó, bị người ức hiếp, trong lòng hắn từ lâu đã vốn chôn sâu ý nghĩ thay đổi, mấy ngày trước lại bị Cố Lạc Nhi ánh mắt cùng lời nói khinh thường kích thích hắn, rốt cục cũng không thể đè nén nổi bùng phát lên, thúc giục mạnh mẽ, nhưng tác dụng ngược khiến hắn như con thiêu thân lao đầu vào lửa.

Nói đến như con thiêu thân lao đầu vào lửa, nàng cùng hắn cũng có chút tương tự.

“Muốn kiếm tiền tự lập, nói với ta một tiếng, khó như vậy sao?” Nghĩ đến đây, Cố Thập Bát Nương vẫn không nhận được than nhẹ một tiếng, chỉ cảm thấy trong lòng có tư vị không nên lời.

Tiếng khóc ô ô của Linh Bảo kéo suy nghĩ của Cố Thập Bát Nương trở lại,

đưa tay vuốt lại mái tóc đã rối của Linh Bảo.

“Linh Bảo, ca ca người sở dĩ kiên quyết đi như vậy, vẫn là vì người.” Cố Thập Bát Nương chậm rãi nói tiếp.

Linh Bảo ngẩng đầu, trong mắt một mảng khó hiểu.

“Người thử nghĩ xem, nếu ca ca người nói ra Thuận Hòa đường, nói ra ta, ta tự nhiên sẽ không tiếc mấy ngàn lượng bạc thua lỗ kia... Nhưng” Ánh mắt xuyên qua bóng dáng Linh Bảo, hướng ra ngoài cửa, hạ viện cũng đã giăng đèn, trên mặt đất loang lổ ánh sáng buồn bã, “Nhưng các người còn có mặt mũi đứng chỗ này với ta sao?”

Linh Bảo hai tay ôm mặt khóc nức lên.

Bọn họ làm sao có mặt mũi ở lại, chính là bán mình nô làm trâu làm ngựa cũng chỉ sợ không đủ tư cách.

“Ca ca ngươi dứt khoát ra đi, chính vì muốn cho ngươi có cơ hội được ở lại đây.” Cổ Thập Bát Nương nói.

Linh Bảo càng khóc lớn.

“Cho nên tốt nhất ngươi vẫn ở chỗ này của ta, chớ suy nghĩ lung tung, không nên làm chuyện vô dụng, một mình ngươi tự mình ra ngoài, ngươi nghĩ có thể tìm được ca ca ngươi sao? Ngược lại còn ngươi đi rồi, như vậy, có thể cả đời này cũng không thể gặp được ca ca ngươi lần nữa.” Cổ Thập Bát Nương đưa tay kéo nâng lên.

Sắc mặt Linh Bảo nhợt nhạt, hai mắt sưng húp như trái đào, vẻ mặt hốt hoảng, giống như trở lại thời điểm quý ngoài đường cầu xin người giúp đỡ.

“Còn nói, chẳng qua là bị bán, cũng không phải bị giết, chỉ cần người còn sống, sẽ tìm được thôi.” Nàng đưa tay vuốt ve mái tóc Linh Bảo, chỉ cảm thấy hai mắt cay cay, chỉ cần người còn sống, thì vẫn còn hi vọng.

“Linh Bảo, ngươi là đứa nhỏ mệnh hào...” Nàng nắm bắt cảm thán.

Tiểu thư đã từng nói những lời này, lần này Linh Bảo không còn mê mang giống lần đầu, mà là nhếch nhếch đôi môi, trong mắt lóe lên một tia kiên định.

Tiểu thư đã nói, tiểu thư nói nàng tốt số thì nhất định tốt số, ca ca nhất định sẽ tìm trở về.

“Ta đã liên lạc với các cửa hàng thuốc, những cửa hàng này đều có các chi nhánh phân bố khắp nơi, ta sẽ cho người về chân dung Linh Nguyên cho họ, nhất định sẽ tìm được ca ca ngươi sớm thôi.” Cổ Thập Bát Nương vỗ nhẹ tay nàng nói.

“Đa tạ tiểu thư...” Linh Bảo quỳ xuống lại muốn dập đầu.

“Không cần đa tạ ta, chỉ cần sau này có chuyện gì hảo hảo nói với ta là được” Cổ Thập Bát Nương cười khỏ một tiếng.

Linh Bảo quỳ trên mặt đất, đầu cúi thấp hơn, che miệng khóc thút thít.

Vào tháng năm, mới sáng sớm trong kinh thành Cổ Hải đã nhận được thư nhà, hần đứng ở trước cửa sổ, gần bên một hàng cỏ thụ xanh mướt xem thư, bởi vì đầu mùa hè nên khí hậu có chút oi bức cho việc đọc sách.

Trong thư Cổ Thập Bát Nương nhắc đến chuyện Linh Nguyên, việc này cũng không ảnh hưởng đến tâm tình hăng say học tập của Cổ Hải, ngược lại khiến lòng hần cảm thấy chân thực hơn, vừa vụn vặt muội muội không phải chỉ kể mỗi chuyện tốt, không nói chuyện xấu, như vậy hần ở bên ngoài mới cảm thấy yên tâm.

Xem xong lá thư, hần hơi trầm tư một lát, rồi đi tới trước bàn lấy bút vẽ vài nét chân dung Linh Nguyên.

“Người đâu.” Hần đặt bút xuống gọi người đến.

Gã sai vật ngoài cửa lập tức tiến vào.

“Các người nhìn xem, ghi nhớ người này, lúc đi ra ngoài nhớ để ý một chút, có gặp được thì phải nói cho ta biết.”

Hai gã sai vật cũng không nhiều lời, gập đầu thành thật nhìn thật kĩ.

“Thiếu gia.” Một người hầu bàn của khách điểm lén lút cúi người đi vào, đến gần Cổ Hải cúi đầu thấp giọng nói, “Vị thiếu gia ở Trúc Hiên lâu đã ra ngoài.

Cổ Hải nghe vậy cười một tiếng, đưa tay lấy một khối bạc vụn, tiện tay ném cho tên tiểu nhị.

“Đa tạ thiếu gia.” Tiểu nhị tiếp được, cười híp mắt nói tạ ơn, xoay người bước ra ngoài.

“Thiếu gia, ta đi chuẩn bị xe.” Gã sai vật lập tức cơ trí xin phép.

“Chuẩn bị ngựa.” Cổ Hải nói.

Rẽ ngược một con phố, liền nhìn thấy xe ngựa Cổ Ngự không nhanh không chậm tiêu sái mà đi.

“Ngự thiếu gia, thật trùng hợp, người cũng đi ra ngoài sao?” Cổ Hải cười ngựa đi bên cạnh cỗ xe.

Không khí tháng năm tại kinh thành đã có chút nóng lên, trên xe ngựa cũng đổi màn sa mỏng, người đi bên ngoài cũng có thể nhìn vào bên trong.

Trên người mặc một bộ quần áo mùa hè trắng thuần, vẫn một chiếc trâm ngọc, càng làm sáng lên khuôn mặt trắng nõn Cổ Ngự đang tựa tiểu phi tiểu xuyên thấu sa mỏng nhìn bên ngoài.

“Đúng vậy, thật là trùng hợp.” Hấn nói, phe phẩy quạt giấy, sợi tóc khe khẽ tung bay.

“Thiếp của chúng ta đưa đến chỗ Lý tiên sinh cũng khá lâu, mà đã lâu vẫn chưa có tin trở về, không bằng hôm nay đi xem một chút thế nào?” Cố Hải cười nói.

“Tốt, ta cũng đang có ý như vậy.” Cố Ngự cũng cười lại.

Nhất thời không ai nói thêm lời nào, xe ngựa khoan thai đồng hành trên phố, hai thư đồng của Cố Ngự đứng ở sau xe, còn thư đồng của Cố Hải thì cười ngựa đi theo.

Mặc dù đã tới kinh thành sống một thời gian, nhưng vì phục vụ công tử chuyên cần học tập, cũng không để ý đến chuyện đi dạo phố, khó có được cơ hội ra ngoài một chuyến, ánh mắt của thư đồng dừng lại ở mọi chỗ, trên mặt nở nụ cười gât gù đắc ý trông có vẻ rất trẻ con.

“Kinh thành phồn hoa, quả nhiên Kiến Khang chúng ta không thể so sánh cùng.” Cố Hải nói.

Cố Ngự gât đầu một cái, cười nói: “Tiêu xài cũng tốn kém hơn Kiến Khang.”

Lời này vừa nói khoe miệng nhếch lên, nhìn Cố Hải một cái.

Mặt Cố Hải không đổi sắc, chỉ gât đầu nói đúng vậy. (ở đây tác giả ghi là Cố Ngự, nhưng mình nghĩ là Cố Hải mới đúng.)

“Bất quá, Hải ca không cần phải phí tâm chuyện này, trong nhà chẳng phải có châu báu hay sao.” Cố Ngự gõ nhẹ quạt giấy cười nói.

“Có lẽ cũng nên cần kiệm dành dụm, dù sao ta cùng ngươi hôm nay đều phải dựa vào người khác nuôi.” Cố Hải quay đầu, nhìn hấn nghiêm túc nói.

Muốn nói ta dựa vào Cố Thập Bát Nương, chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi là tự dựa vào chính mình sao?

Nụ cười trên mặt Cố Ngự không giảm, nghe vậy cũng gât đầu đồng ý.

Đường phố trở nên đông đúc hơn, Cố Hải liền giục ngựa đi về phía trước để nhường đường, đến lúc này, khoe miệng Cố Ngự hơi trầm xuống.

Cần kiệm? Ngươi muốn cần kiệm cần gì phải theo ta tới khách điểm tốt nhất để ở? Cần gì phải mua tiểu nhị của khách điểm để dò xét hành tung của ta?

Nếu như không phải cái gổi thêu hoa, hà tất sợ ta vượt mặt ngươi? Cũng muốn bái Lý Kiến làm sư, cùng đùa bỡn tâm cơ với ta... Cố Ngự khép lại chiết phiến(*), ngươi còn non lắm.

(*) là quạt giấy nhé.

Lúc bọn họ tới thư viện Vân Mộng, ngoài cửa trước sau đều là một hàng dài người, học sinh từ khắp nơi đủ mọi miền mọi giọng đang đứng nói chuyện phiếm trong lúc chờ đợi, trao đổi với nhau xem ai là người được Lý tiên sinh chọn.

Đây là lần thứ ba bọn hấn tới nơi này, vào lần đầu tiên ngay cả thiếp cũng không được nhận, lần thứ hai thì lại dễ dàng nhận thiếp, nhưng lại để bọn hấn chờ tin tức đến tận bây giờ, đã qua tám bảy tám ngày, thật sự là không thể nhẫn nại được nữa.

Cố Hải siết chặt cương ngựa nhìn chằm chằm Cố Ngự, thấy Cố Ngự nói vài câu với gã sai vặt, gã sai vặt kia liền chen chúc trong đám người đi vào trong.

“Thật là nhiều người đến đây.” Cố Hải đi mấy bước đến gần Cố Ngự, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán thờ dãi nói.

Cố Ngự gât đầu một cái, “Lý tiên sinh là nổi tiếng khắp nơi đều biết, tự nhiên chư vị học sinh đều là mộ danh mà đến, bất luận có thể được nhận vào cửa hay không, nếu có thể gặp mặt trò chuyện vài câu, thì đó cũng là thu hoạch không nhỏ.”

Trên mặt Cố Hải hiện lên mấy phần sầu lo, xem ra như vậy, thiếp bằng hữu cũ của Hoàng Thế Anh chỉ sợ cũng không công hiệu mấy, hoặc chẳng bằng cùng đi tìm danh sư khác.

Trong đầu nghĩ như vậy rồi quay sang nhìn Cố Ngự, thấy hấn vẫn về mặt trước sau như một, trong lòng không khỏi âm thầm cười khổ, xem ra muốn dò ra hi vọng tiểu tử chỉ sợ như mò kim đáy biển. ...

Không biết Hoàng Thế Anh có còn giao phó khác cho Cố Ngự... điều này hấn từng nghĩ qua, cũng biết Cố Ngự không có ý giúp đỡ cho mình, cho nên mới đặc biệt muốn dò xét hành tung của Cố Ngự.

Tiểu tử này tuyệt đối không thể tránh khỏi tầm mắt mình để nhờ vả người khác.

Trong lòng hơi kiên định, vương vức gã sai vặt kia đã trở lại, sau lưng còn có một nam nhân chừng ba mươi tuổi mặc trường sam đi tới.

“Ngươi chính là Cố tồn chi (?) ở Kiến Khang?” Nam tử vừa đến mỉm cười hỏi.

Cố Ngự vội vàng khom người nói phải.

“Văn chương của ngươi viết không tệ, xin mời đi theo ta.” Về mặt của vị nam tử mang vẻ tán thưởng nói.

Lời này vừa nói xong, không chỉ làm Cố Hải bất ngờ, ngay cả những người xung quanh cũng xôn xao, rồi rít hỏi thăm thiếu niên này là người nào.

Thần sắc Cố Hải biến đổi, nhìn thấy Cố Ngư cũng không lên tiếng, cắn răng một cái nhấc chân về phía trước.

“Vị này là?” Nam tử kia nhận ra, quan sát Cố Hải.

“Đây là vị giải nguyên của Kiến Khang ta..” Cố Ngư cười một tiếng giới thiệu Cố Hải.

Dứt lời, trên mặt vị nam tử có chút không nhẫn nại, giải nguyên hán cũng đã gặp qua nhiều người, khoát tay ý bảo Cố Ngư không cần nói nữa.

“Vị sĩ tử này, tiên sinh chính là muốn gặp Cố tồn chi, kính xin ngươi bước về sau một chút.” Thái độ của hán ôn hòa, nhưng giọng điệu lại ẩn ý không cho phép từ chối.

Cố Hải cắn môi dưới, nhìn Cố Ngư mỉm cười với mình.

“Đúng rồi, thiệp mời lúc đầu của ta, cảm thấy tiên sinh không như tục nhân bình thường, xem vật biết người, cho nên ta đã làm thêm một tập văn, bởi vì đột nhiên nghĩ ra, cũng quên nói với Hải ca, không nghĩ là tiên sinh sẽ vừa mắt, thật là bất ngờ...” Hán dùng chiết phiến che mặt, nghiêng đầu nhỏ giọng nói, “Hải ca thật là lãng phí số bạc kia một cách vô ích rồi...”

Nói xong, hán mỉm cười, chấp tay một cái, xoay người phiêu nhiên đi theo nam tử kia.

Sắc mặt Cố Hải đại biến, nhất thời kinh ngạc, hít hít sâu vài ngụm, xoay người rời khỏi hàng dài.

“Thiếu gia..” Hai thư đồng vội vã đuổi theo.

“Đi thôi.” Cố Hải trầm giọng nói.

Hai thư đồng nhìn sắc mặt hán không tốt, liếc mắt nhìn nhau, ai cũng khéo léo kiềm lời, nhanh chóng đi theo phía sau.

Cố Hải đứng giương đại lộ, siết chặt hai nắm đấm, Cố Ngư này đối với hán quả nhiên không tốt lành gì đừng nói là đồng tông huynh đệ, chính là người cùng ở Kiến Khang, cũng nên nâng đỡ lẫn nhau mới đúng, cho nên như thế...

Được thôi, trên thiên hạ không thiếu người không được danh sư chỉ điểm, chẳng lẽ không ai có thể thành tựu một phen sự nghiệp hay sao?

Bởi vì thất thân, nên hán không nhận ra có một đội xe ngựa đang đi đến.

Bảy tám nam tử hán áo quần sáng sủa, tất cả đều ngồi trên những con ngựa đen tuyền, hộ tống một chiếc xe nhìn như bình thường chậm rãi đi tới nhưng lại hấp dẫn nhiều tầm mắt người đi đường.

Chiếc xe màu đỏ thẫm được kéo bởi hai con bạch mã, cửa sổ treo một màn trướng màu tối, mơ hồ nhìn thấy bên trong một bóng dáng cao gầy ngồi ngay ngắn.

Mặc dù có chút không tương xứng, nhưng chiếc xe ngựa tiêu sái, tản mát ra một loại hơi thở làm người khác cảm thấy vô cùng tôn quý.

“Mau tránh ra.”

Một giọng trầm quát lên khiến Cố Hải đang ngăn người chột tỉnh lại, giương mắt nhìn chiếc xe ngựa đang đến gần, nhanh chóng tránh sang một bên.

Học sinh đến nơi này hoặc là cưỡi ngựa hoặc là cưỡi bộ mà đến, ngồi xe ngựa đã ít, lại dẫn nhiều hộ như vậy lại càng hiếm.

Người trong xe là ai? Cố Hải không khỏi tò mò ngẩng đầu nhìn vào bên trong chiếc xe ngựa đang từ từ đi qua.

Thân ảnh đang ngồi ngay ngắn trong xe ngựa dường như cũng quay người lại, nhìn sang hướng của hán.

Xe ngựa đi qua trong nháy mắt, các hàng người dài trước cửa thư viện Vân Mông tản ra hai bên tạo thành con đường, có vài ba người bên trong nhanh chóng chạy ra, đón tiếp chiếc xe ngựa này.

Xe ngựa cũng không có dừng lại mà là lướt qua bọn họ đi thẳng vào bên trong.

“Thiếu gia.” Hai thư đồng theo sau nhỏ giọng gọi.

Cố Hải thu hồi tầm mắt, bất kể là ai, cũng không liên quan đến hán, hán còn phải trở về khổ học.

“Đi thôi.” Hán cầm lấy dây cương, muốn phi thân lên ngựa.

“Xin hỏi, phải Cô Hải công tử không?” Sau lưng đột nhiên một câu hỏi truyền đến.

Cô Hải có chút kinh ngạc xoay người lại, người đến là một nam tử trung niên, ăn mặc giống với người vừa mang Cổ Ngư đi vào, vẻ mặt hòa ái, trên mặt có ý cười.

“Là Cô Hải công tử ở Kiến Khang từng học ở phủ Tiên Nhân huyện đúng không?” Hắn lại hỏi tiếp một câu.

Tiên Nhân huyện? Sắc mặt Cổ Hải có chút cổ quái, xác thực mà nói, hắn ở Kiến Khang, nhưng chỗ Tiên Nhân huyện này, căn bản chỉ có ở chỗ phụ thân hắn mới biết mà thôi.

“Chính là ta.” Hắn dẫn xuống kinh ngạc trong lòng, gật đầu đáp, trong lòng suy đoán chẳng lẽ có đồng môn cũ từ Tiên Nhân huyện học đường sao? Thời điểm kì thi Hương cũng có gặp, nhưng lần này từ Kiến Khang đến, thật đúng là chưa gặp ai lần nào.

Nam tử kia nghe khẩu khí kiên định như vậy, nụ cười càng thêm thân thiện, đưa tay làm bộ đáng xin mời, “Công tử mời theo ta.”

Phương hướng hắn chỉ chính là phía cửa sau có một hàng dài học sinh đang yên tĩnh đứng đợi, lúc này đại môn thư viện Vân Mộng đã đóng chặt.

Đến lúc Cổ Hải đi vào, còn có chút choáng váng, hắn như lạc lỏng trong sương mù.

Một gốc cổ thụ to lớn bên ngoài, bên dưới rải rác một vài học sinh, trong đó có Cổ Ngư, hắn đang trò chuyện cùng mấy người, chợt thấy Cổ Hải bước vào, vẻ mặt vạm vỡ bất biến rốt cục cũng thay đổi.

“Người làm sao có thể vào đây?” Hắn kinh ngạc thất thanh.

Cô Hải nhướn mày, nói thật, “Ta cũng không biết.”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Tá thế

Cô Hải cứ như vậy vào thư viện Vân Mộng, trở thành đệ tử thứ mười một đầu tiên trong năm sáu năm nay của đại nho Lí Kiến Chu, trong lòng hắn và Cổ Ngư đều rõ ràng, hết thảy chuyện này không phải do thiếp của Hoàng Thế Anh sai người đưa đến có thể làm được.

Cổ Ngư không che giấu được sự kinh ngạc hỏi bóng gió mấy câu, lại không hỏi ra được nguyên do, dứt khoát thu lại nụ cười khách sáo, xoay người bước ra ngoài.

Nhìn dáng vẻ tức giận của hắn, Cổ Hải rất hả hê, nhưng trong lòng cũng như Cổ Ngư vẫn không hiểu nguyên nhân do đâu.

Hắn tìm cơ hội hỏi nam tử lúc đó đã đưa mình vào, nam tử nọ chỉ cười nói có người giới thiệu, nhưng về phần người này là ai, nửa điểm cũng không tiết lộ.

Người này rốt cục là người nào? Cổ Hải trăm mối nghi vấn không lời giải đáp, vì vậy khi viết thư cho Cổ Thập Bát Nương, cũng dần xuống không đề cập đến chuyện tại thư viện Vân Mộng.

Xem xong thư Cổ Hải gửi về, trên khuôn mặt đã lâu không có nét vui tươi của Cổ Thập Bát Nương cuối cùng cũng có một nụ cười.

“Nương, ca ca đã bái được Lý tiên sinh làm thầy.” Nàng biết được tin, chưa bao giờ cảm thấy nhẹ nhõm như lúc này, bước chân đi đến phòng Tào thị.

Tào thị đang cùng bầu ngực già lựa chọn vải vóc, chuẩn bị làm quần áo mùa hè mới.

“Chúc mừng phu nhân.” Hai vú già cũng hân hoan chúc mừng.

“Đa tạ Phật tổ Bồ Tát phù hộ.” Tào thị vui mừng đến hai mắt ứa lệ, chấp hai bàn tay lại nói thầm.

“Phải đi cảm tạ tam nãi nãi.” Nàng nói xong lời này liền sửa sang lại áo quần, muốn đi ra ngoài.

Cổ Thập Bát Nương gật đầu một cái, chỉ cười mà không nói thêm gì.

“Hắn còn viết gì nữa?” Tào thị một bên vuốt tóc một bên hỏi Cổ Thập Bát Nương.

“Cũng không có gì, chỉ là chỗ ăn chỗ ở tất cả đều rất tốt.” Cổ Thập Bát Nương nhìn nàng nói.

Hiển nhiên, Cố Hải chỉ kể chuyện tốt, không nhắc đến chuyện xấu.

Đây là lần đầu tiên Cố Hải xa nhà một mình lâu như vậy, ở bên ngoài làm sao có thể thoải mái như ở nhà được.

“Thật may là còn có Ngư thiếu gia bầu bạn... Có thể chiếu cố lẫn nhau...” Tào thị thở dài nói.

Cố Thập Bát Nương cười gương, hơi hơi nhú mồm, phải nói là lo lắng chính vì có Ngư thiếu gia này bầu bạn, nhưng nếu không có hắn, chỉ sợ cơ hội báỉ vị Lý tiên sinh kia, số mạng thật đúng là... rất có ý tứ.

“Ta không cầu ca ca đại phú đại đất, ta chỉ cầu bình an vô sự.” Nàng không khỏi ngược mắt nhìn Tào thị quỳ lạy Phật bà bên trong, tự lẩm bầm khe khẽ.

Đi cùng Tào thị ra đến cửa.

Cố Thập Bát Nương lại một lần nữa thấp giọng dặn dò bốn vú già, “Đi theo phu nhân, nửa bước cũng không được rời.”

Đối với mệnh lệnh này các vú già đã nghe nhiều đến mức hai tai muốn chai.

“Vâng tiểu thư.” Nhưng vẫn trịnh trọng cúi đầu đáp ứng.

Xe ngựa vừa đi ra từ trong hẻm, liền thấy bên ngoài cửa nhà Cố Trường Xuân có mấy chiếc xe ngựa.

“Có khách đến nhà à?” Cố Thập Bát Nương hỏi.

Một tên đánh xe nhanh chóng trả lời: “Dạ bẩm tiểu thư, là Cố lão gia trở lại.”

Cố lão gia chính là con trai lớn của Cố Trường Xuân, cũng chính là phụ thân Cố Lạc Nhi, Lễ bộ Thị lang Cố Thừa Trọng.

Cố Thập Bát Nương nga một tiếng, nhất mồm xe lên nhìn thì thấy một đội xe ngựa nữa vừa đến, nhiều người quần áo sặc sỡ bước xuống.

“Còn có họ hàng từ Tuyên Châu cũng đến.” Phu xa nói thêm.

Cố Thập Bát Nương hài lòng gật đầu, mẩu từ các nàng còn phải chú trọng nữ tặc, không thể lúc nào cũng lộn xộn đi dạo bên ngoài cửa, vì thế lúc chọn mua tời tợ, cố ý chọn lấy những người hầu hơi lớn tuổi phạm lỗi của các đại gia đình bán ra, quả nhiên tai mắt bốn phương tám hướng, một tay hỏi thăm tin tức.

Cố Lạc Nhi được các nha hoàn cùng vú già hộ tống từ ngoài chạy đến, nhào đến trong ngực một phụ nhân lớn tuổi làm nũng, tiếng cười đùa xa xa truyền đến.

“Đó là đi của tiểu thư Cố Lạc Nhi, nhất phẩm cáo mệnh phu nhân triều đình Thực Phương phu nhân, lần này nhân lúc đi thăm trượng phu đóng quân ở phương Bắc thì ghé ngang đây...” Phu xa lại nói tiếp.

Quả nhiên tới lui đều là quyền quý, Cố Thập Bát Nương hạ mồm xe xuống, xe ngựa xuyên qua các con phố mà đi.

“Tiểu thư đã đến.” Linh Bảo chạy đến đỡ nàng.

Tinh thần Linh Bảo thủy chung có chút mệt mỏi, trên mặt vốn mượt mà nay đã gầy gò hẳn đi.

Cố Thập Bát Nương vuốt ve đầu của nàng không nói gì, Linh Bảo cúi đầu giấu đi đôi mắt phỉm hồng của mình.

“Đây là lộc nhưng...”

Cố Thập Bát Nương nhìn lộc nhưng Lưu Công đưa đến, hơi ngẫm nghĩ một chút, đưa tay cầm lên một mảnh sứ vỡ, bắt đầu cạo nhưng mao, sau đó hơ nhẹ trên ngọn lửa nhỏ trước mặt..

Một tiếng bốp, thước gỗ trong tay Lưu Công khê lên tay nàng, lập tức một vệt màu hồng hiện lên trên mu bàn tay, Cố Thập Bát Nương dường như đã quen, lộc nhưng trong tay vẫn vững vàng như cũ, cũng không có rơi xuống.

Nàng thấp giọng nói dạ, liền lấy khối lộc nhưng mới vừa rồi, cầm lên một lần nữa, làm lại một lượt các động tác vừa rồi.

Sau hai ba lần, Lưu Công rút cục cũng vừa lòng.

“Đọc lại” Hắn chấp tay nói.

“Đầu tiên là dùng dao cạo sạch lớp mao màu xám tro, treo lên, chải lại một lượt, sau đó khoét ra, áp dụng năm phương pháp trên hoặc có thể hơ qua ngọn lửa để loại bỏ lớp mao này, sau đó dùng lá cây son trà và thạch vi chà sát vào thân đến khi sạch hoàn toàn lớp lông nhưng...”

(Huhu, mình không biết ý tác giả thế nào, nhưng mà treo bác gg thì lộc nhưng (sừng non mới nhú của hươu) được đem về sau đó quan trọng nhất là làm sạch lớp lông, rồi đem rửa với gừng hoặc rượu trắng để khử trùng.)

Ngữ điệu lưu loát, thuộc nằm lòng.

Hôm nay đem năm phương pháp này thực hành, bưng các chén thuốc màu sắc khác nhau đặt trước mặt Lưu Công, Cố Thập Bát Nương có chút thấp thòm nhìn hẩn.

Trên khuôn mặt đã nhiều nếp nhăn của Lưu Công nhìn không ra vui hay giận, hẩn híp đôi mắt ti hí nhìn lần lượt từng chén, hừ một tiếng.

“Như thế nào ạ?” Cố Thập Bát Nương có chút khản trương hỏi.

“Coi như tạm chấp nhận được.” Lưu Công không nhanh không chậm nói.

Mặt Cố Thập Bát Nương không nhịn được nở nụ cười, từ đầu theo học làm thuốc đến nay, đây là lần nàng được Lưu Công đánh giá cao nhất.

“Nhìn người cao hứng kia!” Lưu Công liếc nàng một cái, “Lâu như vậy mới làm tạm được, người còn có ý cao hứng.”

Cố Thập Bát Nương vui vẻ cười ha ha.

Niềm vui mãi trên suốt đoạn đường nàng về đến nhà, trong đầu lại đem tài nghệ sở học diễn luyện lại nhiều lần, chợt nghe tiếng người ngựa hỗn loạn bên ngoài, xe ngựa của mình chợt dừng lại.

“Sao vậy?” Cố Thập Bát Nương vén rèm xe lên, thấy đầu ngõ đối diện đang có một đội xe ngựa đi tới, bên cạnh còn có tôi tớ theo hộ tống.

“Tiểu thư, là xe ngựa của Tuyền Châu Thục Phương phu nhân.” Phu xa nhanh mắt nhìn, vội vàng bẩm.

Cố Thập Bát Nương trầm ngâm một khắc, nói “Chúng ta lui về phía sau nhường đường.”

Phu xa dạ một tiếng, nhanh chóng quay đầu lại, vừa thối lui đến ven đường, xe ngựa của Thục Phương phu nhân đã đến trước mặt.

Cố Thập Bát Nương không muốn nhìn xem, hạ màn xe xuống.

“Cố Sương.” Chợt nghe một tiếng quát bên ngoài.

Thanh âm này rất quen thuộc, trong lòng Cố Thập Bát Nương không khỏi trầm xuống, nàng nhắc màn xe lên, thấy xe ngựa của Thục Phương phu nhân đã dừng lại, màn xe được nha hoàn vén lên, nhìn thấy được còn có Cố Lạc Nhi đang ngồi ngay ngắn bên trong.

Ánh mắt của nàng càng thêm u ám, cảm hơi nâng lên, một ánh mắt sáng quắc nhìn sang đây.

Không tốt, trong đầu ngẫm nghĩ một chút, đây chính là muốn gây phiền toái cho mình, lòng chợt cười lạnh một tiếng, phiền toái tìm đến nàng từ đầu đến cuối cũng không ít, sao lại sợ nhiều thêm một cái?

“Đi, đây chính là Cố Sương đường muội của ta.” Ánh mắt Cố Lạc Nhi dời đi nơi khác, thay bằng nụ cười thân thiết hướng về phía phụ nhân bên cạnh, cười mím nói.

Cố Thập Bát Nương nhìn theo tầm mắt của nàng, thấy vị Thục Phương phu nhân tầm bốn mươi tuổi, đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe được câu này, hai mắt mở ra, nhìn sang.

“Người chính là Cố Thập Bát Nương?” Bà chợt lớn tiếng, thanh âm vang dội, mang theo khí thế uy nghiêm của quý phụ triều đình.

Cố Thập Bát Nương cúi đầu, nói vâng ạ.

“Lớn mật, còn không qua đây quỳ xuống ra mắt Thục Phương phu nhân.” Một vị phụ nhân hầu hạ bên cạnh chợt quát lên.

Cố Thập Bát Nương hơi ngần ra, ngẩng đầu lên nhìn về phía các nàng.

Quỳ xuống?

Thục Phương phu nhân vẻ mặt vô tâm vô phách, khóe miệng Cố Lạc Nhi lại có ý cười.

“Thế nào? Nghe nói người trở thành thợ thủ công, chẳng lẽ đem lễ nghi mười mấy năm của tiểu thư quên rồi sao?” Thục Phương phu nhân chậm rãi nói.

Cố Thập Bát Nương nhìn về phía Cố Lạc Nhi, chắc hẳn chính nàng ta đã mách lẻo.

Cố Lạc Nhi cũng không có né tránh, lại dùng ánh mắt chính ta là người tố cáo thì thế nào nhìn ngược lại nàng.

Nếu như Cố Lạc Nhi không gọi nàng lại, không hướng Thục Phương phu nhân giới thiệu mình, cũng thôi, nhưng bây giờ Cố Lạc Nhi đã tiến cử; gặp phụ nhân cũng không giống các phụ nhân bình thường khác, nếu đối lại là Tào thị ở đây, chồng cũng từng là quan thì có thể miễn quỳ, nhưng Cố Thập Bát Nương lại bất đồng.

Bất kể nói thế nào Cố Lạc Nhi cũng chỉ là một tiểu thư, cùng nàng đấu khẩu với nhau không sao, nhưng đối với vị Thục Phương phu nhân này thì nhất định không thể chống đối, bằng không chính là bị tội danh đại nghịch bất đạo đề lên đầu, người thua thiệt tuyệt đối là mình, thậm chí cơ hội kêu oan cũng không có.

Cố Thập Bát Nương liền đứng dậy bước xuống, cúi đầu đứng bên cạnh xe, trước mắt mọi người quỳ xuống.

“Cố Sương ra mắt Thục Phương phu nhân.” Nàng thấp giọng nói.

“Người cái nha đầu này, nghe nói trong nhà có chút tiền, trong mắt liền không coi ai ra gì, ngang ngược phách lối sao?” Thục Phương phu nhân nhìn nàng cau mày nói.

Xem ra Cố Lạc Nhi cũng không có nói hết những gì nàng đã mắng, nghĩ cũng đúng, nàng có muốn cũng không thể nói, nội tâm Cố Thập Bát Nương suy đoán.

“Tiểu nữ không dám.” Nàng cúi đầu đáp.

“Có dám hay không, ta tự nhìn ra được.” Thục Phương phu nhân cắt đứt lời nàng, ánh mắt quét qua tiểu cô nương đang quỳ trên mặt đất, thấy nàng ăn mặc cũng không phô trương, chẳng qua là sống lưng thẳng tắp, hai tay căng thẳng đặt trên đầu gối.

Quả nhiên là cái nha đầu bướng bỉnh, Thục Phương phu nhân khinh bỉ hừ một tiếng, những nhà giàu mới nổi nàng cũng đã gặp qua nhiều, vừa thấy có tiền liền cho mình tài trí hơn người không sợ trời không sợ đất.

“Lạc nhi người cũng thật là, người nào cũng có thể cản bước chân của người sao, nếu truyền ra, thanh danh của người cũng khó mà coi được.” Nàng cả giận liếc nhìn Cố Lạc Nhi, lười để ý đến Cố Thập Bát Nương đang quỳ trên đất, khoát khoát tay, buông màn xe xuống.

Cố Thập Bát Nương cúi đầu, nghe tiếng xe ngựa khởi hành.

“Thập Bát Nương.” Thanh âm Cố Lạc Nhi truyền từ trên xuống,

Nàng ngẩng đầu lên, thấy vẻ mặt không hề giận của Cố Lạc Nhi.

“Ta chính là dựa vào khí thế người trong nhà...” Cố Lạc Nhi hạ thấp giọng, nhìn Cố Thập Bát Nương chậm rãi nói, “Người có bản lĩnh, không dựa vào người khác thì thế nào? Ta muốn người đứng thì được đứng, ta muốn người quỳ phải quỳ, người có gì tốt để đắc ý?”

Hôm nay là nhờ vào Thục Phương phu nhân, sau này Cố Lạc Nhi chính là thê tử Bảo Định hầu phu, mặc dù không phải đích tôn không thể có tước vị, nhưng đòi một cái cáo mệnh phu nhân cũng không phải việc gì khó.

Cố Thập Bát Nương hiểu ý nàng, nhìn thẳng vào Cố Lạc Nhi, vẻ mặt không đổi.

“Chúc người vĩnh viễn được dựa vào kẻ khác.” Cố Thập Bát Nương nhàn nhạt đáp.

“Không cần người đến chúc.” Cố Lạc Nhi đáp lại.

Xe ngựa lướt qua, Cố Thập Bát Nương đứng dậy, nhẹ nhàng phui phui quần áo, không tránh né ánh mắt bốn phía, từ từ đi vào trong ngõ hẻm.

Thấy nàng đi rồi, người vây xem rồi rít nghị luận, theo đạo lý thì Cố Thập Bát Nương thấy cáo mệnh phu nhân phải quỳ xuống là đúng, nhưng nói đến dù sao cũng là chỗ thân quen, cái lễ tiết này hoàn toàn có thể miễn, chỉ cần một câu nói của Thục Phương phu nhân mà thôi.

Nhưng thoát nhìn, Thục Phương Phu nhân cũng không có ý nói điều này.

Xem ra chính là muốn làm Cố Thập Bát Nương mất hết thể diện, mọi người hết suy đoán, rồi lại nhìn vào trong ngõ nhỏ, tiểu cô nương kia vẫn tiêu sái vững vàng như cũ, tựa như vừa rồi không có việc gì xảy ra.

Tào thị nhanh chóng mang người đón nàng vào, tới tới trong nhà tin tức nhạy bén, đã báo cho bà có người làm khó tiểu thư.

“Con có sao không?” Nàng hỏi, nhìn thần sắc nữ nhi vẫn như thường lệ.

“Không sao cả, vừa rồi Thục Phương phu nhân đi ngang qua, ta làm lễ ra mắt với bà, nương, chỉ là chuyện nhỏ không cần quá lo lắng.” Cố Thập Bát Nương mỉm cười, đưa tay ôm bà vai Tào thị, đi vào trong nhà.

“Có thật là không sao?” Tào thị hỏi lại.

Cố Thập Bát Nương cười, dang hai tay xoay một vòng, “Người nhìn xem ta đây có chuyện gì? Một sợi tóc cũng không mất đâu.”

Đáy lòng Tào thị như bị bông rút, quay đầu, nói câu không sao là tốt rồi, nhưng thanh âm lại có chút nghẹn ngào.

Ngay cả có chuyện thì thế nào? Mẫu thân như bà nửa điểm cũng không giúp đỡ được nữ nhi, chỉ biết làm liên lụy nàng.

Cố Thập Bát Nương vỗ về bà, không nói gì, ánh mắt hướng lại phía đầu ngõ kia, trong lòng như có ngọn lửa nhen nhóm, cháy hừng hực trong đôi mắt.

Người cho rằng người có thể mượn quyền thế để khiến mình cao hừng, vậy ta tự nhiên cũng có cách làm chính mình vui vẻ, người sống cả đời còn không phải vì niềm vui của mình hay sao.

“Đứng rồi nương, con đang muốn nói chuyện này với người.” Cố Thập Bát Nương nắm tay diu mầu thân vào trong nhà, “Con muốn đi nói với tộc trưởng trả lại cho chúng ta cửa hàng hương liệu.”

Tào thị ngạc nhiên nhìn về phía nàng, vậy lúc đó không phải đùa sao? Là muốn làm thật.

Nghe người hỏi bầm, tất cả đều kinh ngạc bao gồm cả Cố Trường Xuân.

“Cái gì? Nàng nói như vậy sao?” Hần đứng bật dậy, cau mày hỏi.

Lúc này tộc trưởng đang trong phòng nghị sự, đang tiến hành hội nghị hằng tháng, trong căn phòng rộng lớn bây giờ rất nhiều người, nói nói cười cười với nhau rất náo nhiệt.

Nhưng sau khi có người bẩm Cố Thập Bát Nương xin được gặp, trong đại sảnh đột nhiên yên tĩnh lại.

“Thập Bát tiểu thư nói, nàng hôm nay đến là muốn lão gia thực hiện lời nói năm ngoái..” Người hầu lấp bắp nói.

Năm ngoái lúc phân chia gia sản, hần rất không có đầu óc nói một câu, người trong đại sảnh lúc đó cũng rất hưởng ứng.

Cố Thập Bát Nương, lời chia gia sản năm ngoái, hai người đã lập giao kèo với nhau, việc tương chừng như bị quên lãng giờ lại rất rõ ràng.

“Ồ..ồ nháo” Cố Nhạc Sơn chợt đứng lên, chòm râu lơ lơ thừa run rẩy nói.

“Tại sao có thể nói là hồ nháo đây..” Ngủ lão gia ngồi ở hàng trước ho khan một tiếng, “Nhạc Sơn, người nói như vậy, chẳng khác nào nói tộc trưởng cũng hồ nháo giống như nha đầu kia sao.”

Sắc mặt Cố Trường Xuân tối đi mấy phần, nhìn lão đầu kia một cái, trong lòng thầm mắng một câu lão cáo già.

Mấy ngày trước hần mới biết, chính lão đầu này đã cố ý giấu đi thiệp tang Cố Thập Bát Nương gửi đến tang lễ Lão tộc trưởng, hai ngàn lượng bạc a, nếu là lúc ấy hần thấy được, chuyện cửa hàng hương liệu cũng sẽ không kéo thành tình cảnh hôm nay, ngày kia hần cũng sẽ tìm cơ hội mềm mại một chút, nào lại giống như bây giờ, muốn mềm cũng chẳng mềm được nữa....

Rất cục cớ cho nàng đi vào hay không... Cố Trường Xuân cảm thấy hết sức khó xử, nếu như không cho nàng vào, giống như mình sợ nàng chiếm đất, rất mất mặt, nhưng để cho nàng đi vào, nàng thật sự chứng minh có tư cách lấy lại cửa hàng hương liệu.. Vậy mình cũng mất mặt..

Tóm lại hôm nay đã định thế nào cũng mất mặt...

Nha đầu này, cũng thật là không biết làm việc đối nhân xử thế sao? Quá kiêu ngạo, quá cuồng vọng quả thật không biết tiến thoái, lửa giận trong lòng Cố Trường Xuân ngày càng dâng cao.

Trong đại sảnh vang lên vài tiếng nghị luận, còn có tiếng cười đùa,

Nghe nói Cố Thập Bát Nương này cũng không phải là đệ tử của Lưu Công, bất quá cơ duyên trùng hợp thế nào Lưu Công lại ở tiệm thuốc nàng làm thầy bảo chế, thầy bảo chế bậc này đều là cây hái ra tiền, thậm chí có thể chiếm chín thành lợi nhuận từ tiệm thuốc, vậy mà nhiều hiệu thuốc hận không thể đón lão tổ tông này về...

Cố Thập Bát Nương không có gốc có rễ, không chừng hiệu thuốc đó toàn bộ thuộc về tên họ Lưu kia, nàng chỉ trên danh nghĩa đứng tên, thật sự có thể kiếm được bao nhiêu tiền nào..?

Mấy ngày qua còn phô trương lợi hại...

Vì vậy Cố Trường Xuân lại làm một quyết định khiến hần hối hận.

“Nhạc Sơn, đem sổ sách cửa hàng hương liệu đến đây.” Hần trầm giọng nói, một mặt phát tay “Đề nàng đi vào đi.”

Trong đại sảnh nhất thời xôn xao, thật sao, tất cả mọi người đều kích động, kịch hay đã bắt đầu, Cố gia lập tộc mấy trăm năm qua, còn chưa bao giờ thấy qua như vậy.

Có người ra hiệu mọi người yên lặng, bất quá ngoài cửa lại truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, mọi người trong đại sảnh không khỏi tò mò nhìn ra, chẳng lẽ còn có rất nhiều người đến xem náo nhiệt sao? Đây là bàn việc tư của gia tộc...

Hai gã sai vặt áo xanh mang một cái rương tiến vào, người trong đại sảnh đứng hết lên, cổ nhòai người nhìn đến bên trong rương, ngay sau đó lại có thêm một cái được mang vào.. đến rương thứ tư mang vào để trên mặt đất, trong đại sảnh im phăng phắc không một tiếng động, tầm mắt mọi người đều dán

lên bốn chiếc rương nằm yên trên sàn.

Đừng nói trong đó chính là...tiền.

“Tộc trưởng gia gia, Cố Thập Bát Nương xin phép.” Một giọng nữ nhỏ nhẹ truyền đến, Cố Thập Bát Nương trên người khoác một bộ xiêm y thanh nhã, không phấn son, không trang sức rườm rà bước vào.

Lời tác giả: Khụ, câu phiếu câu phiếu, mặc dù không có gì hơn, nhưng mỗi chương quyền sách của ta vẫn rất đủ chữ, khích lệ một chút đi, hắc hắc

(Cái này lời tác giả thật nha, không phải của mì đâu, mà mì cũng cầu phiếu khích lệ lắm, hí hí)

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 125: Thổ khí

Nhìn tiểu cô nương đang đứng trước mặt này, tâm tình Cố Trường Xuân có chút phức tạp.

Trải qua mười mấy năm nay, một nhà họ không tiếng tăm gì trong gia tộc, mà thời điểm mọi người biết đến, cũng chỉ cảm thấy thật buồn cười, nhưng càng về sau chuyện cười như vậy theo thời gian biến mất đi.

Gia cảnh nghèo khó, một quả phụ nhún nhường, một nhi tử ngây ngốc, một nữ nhi nhu nhược, bất kể thế nào, thấy cuộc sống của họ vốn dĩ rất bần hàn, không xứng có mặt trên nhân thế.

Bất ngờ nửa năm gần gũi trôi qua, cuộc sống họ lại có bước ngoặt lớn như vậy..

Nữ nhi trở tay là hào phóng xa xỉ đến phách lối, lật mình một cái nhi tử trở thành một cái Giải Nguyên...

Hết thấy những điều này dường như đều bắt đầu từ nửa năm trước.

Chuyện của hàng hương liệu Cố Trường Xuân vẫn cảm thấy hần không có làm sai, đem cửa hàng cho một nhà như bọn họ, thuần túy là phí của trời, cho bọn họ ăn uống, đủ cho bọn họ sinh tồn, chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ sao? Lòng người đến bao giờ mới biết đủ đây? Mới biết cảm tạ ân nghĩa đây?

Nghĩ như vậy, ánh mắt của hần trầm tĩnh lại.

“Thập Bát Nương, nghe nói ngươi muốn lấy lại cửa hàng hương liệu?” Hần nhàn nhạt hỏi.

Cố Thập Bát Nương cười một tiếng, “Không phải là ta muốn, mà là ta nên lấy lại, ta nghĩ, tộc trưởng gia gia sẽ không quên lời chúng ta đã nói hôm đó đúng chứ.”

Nàng vừa nói vừa cười, “Tính ra, cũng không phải là quá lâu đâu.”

Thật vậy, còn chưa bao lâu, thời gian ngắn như vậy nàng đã dám đến cửa đòi thực hiện lời ước định, thật là đủ kinh người.

Chỉ bằng mở một tiệm thuốc của mình? Tiệm thuốc mới mở ra không bao lâu? Còn không biết đã kịp hồi vốn lại chưa?

Trên mặt mọi người trong đại sảnh đủ loại biểu cảm khác nhau, xem ra tiểu nha đầu này đúng như lời mọi người trong nhà nói với nhau, quả thật là quá cuồng vọng không thể nói lí.

Cố Trường Xuân cười cười, “Vậy sao? Nói như vậy là ngươi đã có năng lực kinh doanh cửa hàng hương liệu được rồi?”

“Thập Bát Nương, ngươi hồ nháo cái gì? Ngươi cho rằng đây cùng với tiệm thuốc nhỏ của ngươi cùng một loại?” Cố Nhạc Sơn đã sớm không nhịn được, nghiêm mặt quát lên, hai mắt tròn tròn, “Nương của ngươi đâu? Lí nào lại đến phiên ngươi đứng ở đây nói chuyện? Nương ngươi dạy dỗ ngươi như thế...”

“Chớ một chút lại động vào rương của ta.” Cố Thập Bát Nương chột cát cao giọng lớn tiếng nói, “Chuyện của chính mình ta tự chịu trách nhiệm, cần gì phải lôi cha mẹ ta vào.”

Cố Nhạc Sơn vừa bị nàng quát, nhất thời cả kinh, phu phụ là trời, còn chưa từng có vấn đề nào dám nói chuyện như vậy với hần.

Cái xú nha đầu này, Tịch nhi nói không sai, quả nhiên thô bỉ vô lễ giống như dã nhân.

“Hảo, hảo, thật là hữu nhục môn phong, có muối muối như thế, danh dự của Nhạc Vân cùng Hải ca cũng sớm bị người liên lụy.” Cổ Nhạc Sơn tức giận.

Cổ Thập Bát Nương khinh thường cười, “Có gì mà bị liên lụy? Phải nói liên lụy, chính là không tôn trọng di chúc của tộc trưởng, tìm mọi cách cướp đoạt sản nghiệp của cô nhi quả phụ chúng ta mới chính là hữu nhục môn phong. Lúc này mới liên lụy danh dự của mọi người trong Cổ gia đấy.”

So với nửa năm trước, lời nói hành động của nha đầu này càng không chút cổ kị.

Từng câu nói không chút nào khách khí, có người tức giận trợn cả mắt lên, có người lại thấp giọng cười khê.

“Người, cái gì mà cướp đoạt? Các người không có tư cách...” Chòm râu Cổ Nhạc Sơn run run quất lên.

“Vậy sao?” Cổ Thập Bát Nương cười nói, “Vậy chính là nói nếu ta đủ tư cách thì có thể có được mọi thứ ta muốn đúng không?” Vừa nói lại vừa như nghĩ ngợi điều gì, “Nghe nói tiệm tơ lụa nhà Đại bá phụ cũng buôn bán khá lắm...”

“Người, người.” Cổ Nhạc Sơn hận không thể tiến lên đánh cho nàng một bạt tai.

“Đủ rồi.” Cổ Trường Xuân lớn tiếng.

Cổ Nhạc Sơn giận dữ vung tay áo, Cổ Thập Bát Nương cười nhạt một tiếng.

“Thập Bát Nương.” Cổ Trường Xuân ngắt nghỉ một chút. “Ta biết người cùng người hợp tác kinh doanh một cái tiệm thuốc nhỏ...”

Lúc hắn nói hai chữ hợp tác kia có tăng thêm mấy phần âm lượng, cơ hồ nhắc nhở Cổ Thập Bát Nương.

Tiệm thuốc Thuận Hòa đường này hắn đã nghe qua, vốn là cửa hàng của Thẩm gia, buôn bán cũng chẳng mấy thuận lợi, cho nên mới phải bán ra ngoài, mà nghe nói người xuất đầu ra bản bạc thỏa hiệp lại là người địa phương khác, hình như là người quen của một nhà Cổ Thập Bát Nương tại huyện Tiên Nhân, chắc là muốn mượn thanh danh họ Cổ ở Kiến Khang để có tiền đồ hơn, nên mới đồng ý cùng hợp tác với Cổ Thập Bát Nương?

Như vậy thì có gì để đắc ý? Một tiệm thuốc như vậy, cũng không bằng một phần mười tiệm hương liệu, quả nhiên chỉ là cái tiểu hài tử, không biết trời cao đất rộng.

“...Đã như vậy, tốt hơn chúng ta tiến hành luôn, thế này đi, Nhạc Sơn.” Hắn hướng bên Cổ Nhạc Sơn đang giận dữ gật đầu nói, “Theo như ban đầu thỏa thuận, phân cho Cổ Thập Bát Nương bốn thành tiền lời, sau này cũng không cần nộp thuế.”

“Tại sao?” Cổ Nhạc Sơn thở phì phò tức giận nói.

Tại sao các nàng được ngồi mát ăn bát vàng?

“Dù sao ban đầu cũng đã nói, tiệm hương liệu này được cấp cho bọn họ...” Cổ Trường Xuân không cả giận, mà chậm rãi nói tiếp.

Nói cách khác người ta là có di mệnh của lão tộc trưởng, nên ngồi mát ăn bát vàng, đáng đời người một mồi.

Cổ Nhạc Sơn nhất thời tức giận hơn nữa, ngay cả mọi người trong đại sảnh cũng gật đầu rồi rít.

Nhìn trên mặt tộc trưởng nụ cười như có như không, Cổ Thập Bát Nương cười nhẹ.

“Tộc trưởng gia gia, người đừng nói như vậy.” Nàng nói, “Ta thật là không dựa vào điều này.” Vừa nói vừa nhìn về phía Cổ Nhạc Sơn, “Đại bá phụ, người yên tâm, ta nếu hôm đó đã ưng thuận giao kèo tức là không dính líu đến di mệnh của lão tộc trưởng nữa, chưa hết.” Nàng chuyển tầm mắt, nhìn thẳng Cổ Trường Xuân, vui vẻ nói “Đừng nói là bốn thành, bảy tám thành ta cũng không muốn... cái ta muốn chính là toàn bộ cửa hàng”

Tiếng nghị luận ngày càng lớn bên trong đại sảnh, vừa rồi tộc trưởng phân chia phần kia, rõ ràng chính là đã nhượng bộ nàng lắm rồi, người hiểu lẽ đã biết nhún nhường đáp ứng, như thế là đôi bên vui vẻ hòa thuận, xem ra nha đầu này quả nhiên không suy nghĩ giống người thường.

“Người...” Cổ Nhạc Sơn nhất thời giậm chân, “Người cho rằng đây là tiệm thuốc nhỏ của người sao? Một năm ném vào trên dưới trăm lượng bạc, là có thể ngồi mát ăn bát vàng? Đây là cửa hàng hương liệu trong bốn cửa hiệu lớn nhất, phải hơn mấy mươi năm kinh nghiệm già dặn, một tháng mức bán ra đến...”

“Đến bao nhiêu?” Cổ Thập Bát Nương chợt cắt lời hắn, tay nhấc lên, “Một tháng năm ngàn lượng bạc thu nhập có đủ không?”

Theo tay nàng nhấc lên, sau lưng lập tức có một gã sai vặt tiến lên mở ra một chiếc rương, nhất thời số bạc chói lọi hiện ra trước mặt mọi người.

Trong sảnh vang lên tiếng hò hét nghị luận loạn hết cả lên, ngay cả Cổ Nhạc Sơn vừa tức giận vừa bối rối đứng trơ cả người.

“..Năm ngàn lượng không đủ?” Cổ Thập Bát Nương nói tiếp, tay lại giơ lên lần nữa, “...Vậy một ngàn lượng?”

Cộp một tiếng, thêm một chiếc rương được mở ra, ngân quang càng thêm lấp lánh.

“Ta coi sổ sách trong tay Đại bá phụ thế nào..” Cố Thập Bát Nương cười nói, “Không biết một tháng lời được bao nhiêu? Được năm ngàn lượng có hay không?”

Nàng vừa dứt lời, lại một chiếc rương nữa mở ra trước mắt mọi người.

Cố Nhạc Sơn nhìn ba cái rương bạc trắng lấp lánh kia, chỉ cảm thấy hô hấp dồn dập.

Một tháng năm ngàn lượng? Một năm kiếm được năm ngàn lượng đã là không tệ...

“Cửa hàng thuốc của ta thì không được, năng lực ta có hạn, làm không được nhiều thuốc như vậy, cho nên miễn cưỡng chỉ có thể kiếm được ba bốn ngàn lượng...” Cố Thập Bát Nương nói đến đây, liếc mắt nhìn về phía Cố Nhạc Sơn, thấy hắn đã ngả ngira trên ghế.

Sắc mặt Cố Trường Xuân đại biến, những thứ này... những thứ này thật là nàng kiếm được?

Dựa vào tiệm thuốc nhỏ kia sao? Chẳng lẽ Lưu Công cùng Bành Nhất Châm không cần chia tiền sao? Những thứ kia toàn bộ thuộc về nàng? Hay là, người ta chia xong rồi còn lại là phần nàng? Vậy phải kiếm được bao nhiêu mới có thể chia cho nàng nhiều như vậy...

Ở đây là bán thuốc, hay là trực tiếp sản xuất ra tiền...

Nhiều bạc như vậy? Quả thật là làm ra tiền? Nhiều người trong đại sảnh nhìn không được ánh mắt lóe lóe, còn có tiếng nuốt nước bọt khe khẽ vang lên.

“Thập Bát Nương.” Dường như phải mất rất nhiều khí lực Cố Trường Xuân mới khiến cho mình tỉnh táo lại, thanh âm khô khốc, “Muốn mở cửa hàng hương liệu, cũng không phải chỉ có tiền là được, người không hiểu.”

Cố Thập Bát Nương cười một tiếng, không đợi hắn nói xong, đưa tay phất nhẹ, “Không hiểu công việc đúng không? Ta biết..”

Theo tay nàng vừa phất, cũng không có thêm chiếc rương nào mở ra cho mọi người xem, mà là một nam tử chừng năm mươi tuổi mặc trường sam từ ngoài cửa bước vào.

“Cổ lão gia an hảo, các vị lão gia hảo.” Hắn mỉm cười cúi người thi lễ với mọi người.

Nhìn thấy nam nhân này, Cố Nhạc Sơn vốn đang ngồi trên ghế chợt nhảy dựng lên, tròn to mắt kinh ngạc lên tiếng.

“..Hò Tam gia?” Cố Nhạc Sơn kêu lên, “Sao người lại đến đây?”

“Hắc, Cổ nhị gia, người an hảo người an hảo..” Nam nhân được gọi là Hò Tam gia kia cười híp mắt chào hỏi hắn, “Lão nhi bất tài, lại được Cổ nương tử để mắt đến, mời tới làm chương quỹ, thật là vinh hạnh lớn..”

Cố Nhạc Sơn phốc một tiếng lại té xuống ghế, đôi môi run rẩy, tựa hồ như lâm bầm điều gì, nhưng không ai nghe được.

Hò Tam gia, là lão chương quỹ tại cửa hàng hương liệu lớn nhất tại thành Kiến Khang này- Xuân Lâm đường, là cao thủ hương liệu nổi tiếng nhất của Kiến Khang, năm trước khế ước của hắn và Đông gia mãn hạn, cự tuyệt bao nhiêu hẹn ước tiền tài liên tiếp, tự lui về nhà an hưởng tuổi già.

Đi theo lão Đông gia mấy năm liền còn không mời được hắn, nàng Cố Thập Nương một cái tiểu cô nương như thế nào làm được? Hắn còn nói là vinh hạnh lớn? Ta chết cũng không tin.

Tầm mắt mọi người đều hướng về thân hình đơn bạc kia, khuôn mặt thanh tú, vẻ ngây thơ vẫn còn trên khuôn mặt tiểu cô nương, thật là một tư vị không nên lời.

Tiệm thuốc nhỏ bé? Đối tác nhỏ bé? Phi, nếu ai cho là như thế nữa, vậy thì không bằng một kẻ ngu.

Nhìn tiểu cô nương trước mắt, mở ra ba cái rương, cùng với vị Hò chương quỹ cung kính đứng bên cạnh, Cố Trường Xuân nhắm mắt thở dài một hơi.

Bên trong phòng một trận trầm mặc, lúc Cố Thập Bát Nương vào cửa, có hai phần ba người cho rằng, chuyện hôm nay sẽ là Cố Trường Xuân nhìn ở sự gan dạ mà cho nàng mấy phần nhượng, lại xem mặt mũi Cố Hải, hơi lui bước, đem một bộ phận huê hồng của cửa hàng hương liệu cho nhà bọn hắn, nhưng lại không nghĩ đến, vị Cố Thập Bát Nương hiển nhiên không nhắc đến ca ca, mà là không chút lưu tình phá hỏng dự định của hắn.

Nàng chính là dựa vào chính mình, vừa vào ngân lượng, dựa vào người, mọi điều bác bỏ ngay cửa miệng Cố Trường Xuân hôm đó hỏi nàng người có tiền sao? Người biết kinh doanh sao? Hay người có tư cách sao?

“Thập Bát Nương.” Chợt một nam nhân mập lùn đang ngồi bên cạnh Cố Trường Xuân đứng lên, cười cười ngoác miệng, “Thật là làm cho thúc bá ta giật mình, lại đây, nói nhỏ cho thúc bá biết, người làm sao có thể mời được lão hồ ly này tới đây?”

Cố Thập Bát Nương chần chờ một chút, nàng tự nhiên biết nam nhân này hiển nhiên cũng không phải muốn biết chuyện này, mà là có lời muốn nói với nàng.

Nàng đi lên trước mấy bước.

“Thập Bát Nương, chuyện hôm nay đến nay chấm dứt, đừng gây sự nữa, còn cửa hàng hương liệu, ta tự sẽ cho người cái công đạo.” Hắn hạ thấp giọng

nói với nàng.

Hắn nói lời này, mặt mang nụ cười, tựa hồ chẳng qua chỉ cùng Cố Thập Bát Nương nói chuyện chường quỵ.

Cố Thập Bát Nương cười một tiếng, ý vị thâm trường nhìn hắn.

Vị thúc bá trưởng bối, trên mặt mang nụ cười, nhưng trong mắt lại hàm chứa một tia cảnh cáo.

“Đừng quên, người họ Cố.”

Cố Thập Bát Nương lạnh lùng cười nhạt, ta họ Cố, ta tự nhiên biết là ta họ Cố; nếu như ta không phải họ Cố, một đời kia, nương ta cũng sẽ không bị người họ Cố bức tử, ca ca cũng sẽ không bị người họ Cố hại chết, ta cũng không bị người họ Cố bị đem ra giao dịch đổi ra khỏi cửa, ta cũng không đến lúc bị huỷ lại bị cự tuyệt ngay cửa lớn nhà họ Cố; đời này ta cũng sẽ không lúc nào không nhắc nhở chính mình đã từng bị người họ Cố chà đạp khi dễ giễu cợt như thế nào...

Lúc đầu trước mặt mọi người các người khinh thường mẩu tử chúng ta không có tư cách chất vấn vấn đề phòng ở cũng như tài sản, thế nào lại không nhớ chúng ta cũng họ Cố đây?

Nàng hé môi cười một tiếng, từ chỗ vị trưởng bối này dời tầm mắt, nhìn về phía Cố Trường Xuân.

“Xin hỏi tộc trưởng, hôm nay ta có đủ tư cách để lấy lại cửa hàng hương liệu của ta được chưa?” Cố Thập Bát Nương chậm rãi nói.

Trong đại sảnh một trận xôn xao, tất cả ánh mắt đều hướng về Cố Trường Xuân.

Kể từ khi lên làm tộc trưởng, đối với cảnh tượng loại này, Cố Trường Xuân cũng không xa lạ gì, nhưng chính mình làm tiêu điểm hôm nay, lại giống như vạn mũi tên xuyên lên người hắn.

“Người” Vị thúc bá trưởng bối vừa rồi lên tiếng cảnh cáo nhất thời vừa giận vừa sợ.

Không nghĩ mình đã nhượng bộ nha đầu này vẫn không nể tình như thế, rõ ràng muốn tộc trưởng cúi đầu nhận sai.

Cần gì phải huyền não đến như vậy, trừ một chết nàng, còn có lợi ích gì? Nha đầu này tại sao cố chấp không hiểu điều này như vậy?

Cố Thập Bát Nương cũng không nhìn hắn, mà chỉ nhìn chằm chằm Cố Trường Xuân, trên khuôn mặt mang ý cười nhàn nhạt.

Nàng thật muốn trút giận, chính là muốn xả giận mà thôi, khẩu khí kiếp trước kiếp này nàng tích quá lâu, nàng chính là muốn bọn họ nhìn cho rõ, nếu ai dám chọc đến Cố Thập Bát Nương nàng, chính là tự rước bất lợi đến thân.

Tiểu cô nương kia đứng ở đó, thu hút ánh mắt mọi người, khiến mọi người hoảng hốt khi trước mắt mình như một mảnh thú đồ mất điện cuồng.

Rất nhiều người không nhịn được rung mình, trong lòng dâng lên ý niệm tiểu cô nương này không dễ chọc vào, đây là ăn miếng trả miếng, nàng còn có năng lực cắn trả đau như vậy.

“Tộc trưởng gia gia, hôm nay ta đã có đủ tư cách?” Nàng hỏi lại một lần nữa.

Cố Trường Xuân nhìn tiểu cô nương trước mặt này, cười khò một tiếng.

“Thập Bát Nương... Người có tư cách.” Thanh âm khô khốc nói ra những chữ này, từng chữ như nặng ngàn cân.

“Đa tạ tộc trưởng.” Cố Thập Bát Nương mỉm cười khê thi lễ.

Dứt lời nàng xoay người cất bước đi ra, một câu cũng không nói thêm nữa.

“Đội đã.” Chợt có người kêu lên.

Cố Thập Bát Nương quay đầu lại, nhìn một người mập mạp đang được diu lên, thần sắc biến đổi.

“Bảo Tuyền, người làm gì vậy?” Ngũ lão gia này giờ vẫn im lặng chợt cau mày hỏi.

Đã lâu không gặp, Cố Bảo Tuyền mập mạp đã gầy hảnh đi, sắc mặt hốt hoảng, đôi mắt dùng một miếng vải trắng che lại, Cố Thập Bát Nương chợt nhìn cũng nhận không ra.

Cố Bảo Tuyền hôm nay chính là thiên hôn địa ám(*), hắn không tin là mắt mình bị mù, làm âm ỉ mời đến các vị đạo sĩ danh y, mà trong lúc đó nhi tử của hắn thấy thân thể cùng tinh thần của phụ thân đang dần lụi bại, liền bắt đầu tranh giành quyền lực cùng gia sản, một gia nghiệp lớn như vậy cơ hồ sụp đổ trong một đêm.

Loại hội nghị gia tộc này, Cố Bảo Tuyền vốn không cần tham gia nữa, nhưng hắn không cam lòng, lần nào cũng đòi người đỡ đến đây nghe, mặc dù có ngồi ở đây hay không cũng vậy mà thôi.

“Cổ Thập Bát Nương Cổ Thập Bát Nương” Hân muốn tiến về phía trước, bắt đầu dĩ ánh mắt không thấy được không phân biệt được phương hướng, đường như rất kích động, huyền não bốn phía thành một mảng hỗn loạn.

Cổ Thập Bát Nương xoay người, lạnh lùng nhìn hân, nhìn nam nhân chật vật lao đảo kia thế nào cũng không đi được.

“Bảo Tuyền, ngươi muốn làm gì? Mau ngồi xuống? Mau ngồi xuống.” Nhiều người khó chịu nói.

“Ta không ta không” Cổ Bảo Tuyền quơ hai tay, muốn mở ra một con đường, thanh âm hân trở nên vụn vặt, kêu lên “Nàng là hung thủ nàng là hung thủ.”

Lời vừa rồi nói ra khiến cả sảnh đường kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Vật tạ

Cổ Bảo Tuyền bị trúng độc tiềm, chỉ cần có người nhắc lại, phần lớn mọi người đều thấp phần buồn cười, cho rằng đó chính là báo ứng.

Mùa đông lạnh như vậy làm sao đột nhiên lại có Thiềm Thừ, hơn nữa lại nhiều nọc độc Thiềm Thừ như vậy? Có thể là ông trời trừng phạt Cổ Bảo Tuyền quỷ phong lưu trên hoa ghẹo nguyệt này.

Nhưng sau đó Cổ Bảo Tuyền suy nghĩ cẩn thận lại, hân cũng không tin cái gì mà trời cao trừng phạt, nếu thật là ông trời muốn trừng phạt hân, vậy hân không biết đã chết bao nhiêu lần rồi...

Nhất định là có người muốn hại hân.

Hết thầy nữ tử trong nhà lẫn nhi tử, nữ nhi, phu nhân, đám tiểu thiếp đều trở thành đối tượng hoài nghi của hân, cho nên hân đã đánh chết một thị thiếp, lại đuổi thêm một thứ thiếp..

Nhưng rốt cục vẫn không tìm thấy đầu mối mà hân muốn.

Hôm nay hân ngồi ở chỗ này, trong đại sảnh náo nhiệt như vậy, hân thật ra cũng không mấy chú ý, đắm chìm trong thế giới hỗn tạp trong suy nghĩ của chính mình, cho đến khi người bên cạnh đàm luận về chuyện Cổ Thập Bát Nương, nói nàng là đại sư bào chế thuốc, sẽ bào chế được liệu, lúc nghe đến được liệu thần kì gì đó, hân đột nhiên giật mình một cái.

Hân nhớ lại lời nói của gã đại phu kia, nếu không phải là bào chế tiềm tồ, làm sao có thể có nhiều tiềm độc như vậy...

Mà lúc này một cỗ hương kì quái như có như không thoang thoảng bên mũi hân.

Mất Cổ Bảo Tuyền không nhìn được nữa, khứu giác của hân lại trở nên nhạy bén lạ thường, chính là mùi hương này, giống như đã từng xuất hiện tại thời khắc đó..

Có những người vì thói quen trong cuộc sống trên người cũng có mùi hương đặc trưng, tỷ như phu nhân của hân, yêu thích thấp hương lễ Phật, cho nên lúc nào cũng có mùi hương nhàn nhạt trên người, như vậy người quen với việc bào chế được liệu, trên người tự nhiên cũng sẽ mang theo...

Chính là mùi thuốc.

“Cổ Thập Bát Nương là ai?” hân bắt được kia vội vã hỏi.

“Là nữ nhi Cổ Nhạc Vân..”

Nữ nhi Cổ Nhạc Vân hân không biết, nhưng nương tử của Cổ Nhạc Vân thì hân biết rõ, cái tiểu nương tử nhỏ nhắn thanh tú xuất hiện trong tang lễ Cổ Nhạc Vân, tựa như móng mèo cào cào trong ngực khiến tim hân có chút ngửa ngửa khó chịu.

Hân lại nhớ đến chuyện lần trước phát sinh, là lần đầu tiên hân có cơ hội tiếp xúc với Tào thị, mặc dù chỉ mới sờ soạng vào bàn tay nhỏ bé...

Cổ Bảo Tuyền chỉ cảm thấy một tiếng nổ vang lên trong đầu, nữ nhi của Tào thị là bào chế sư...

“Là người làm ra tiềm độc, là người bên hồ hạ độc ta.” Cổ Bảo Tuyền quơ tay múa chân hét loạn lên.

Tên hung thủ này, ác phụ, tên sát nhân, phải đưa người lên quan, không, ta muốn tự tay đánh chết người tự tay móc hai mắt người đánh chết cả nhà súc

sinh bọn người, dám trêu vào ta, dám trêu vào Cố Bảo Tuyền ta...

“Người nói gì vậy?” Cố Thập Bát Nương cau mày, mang theo chút chán ghét nhìn hắn, trong lời nói mang theo vài phần mất kiên nhẫn.

Cố Bảo Tuyền lời nói kích động không còn rõ ràng, chỉ biết kêu lên cái gì hung thù, rồi lại hạ độc, thêm độc..

“Người chính là Bảo Tuyền bá phụ à.” Cố Thập Bát Nương dùng ánh mắt xa lạ nhìn hắn, một mặt hướng mọi người xung quanh xác nhận.

Mọi người gần đó nhìn thấy ánh mắt tiểu cô nương hướng đến, không khỏi giật mình, vội vàng gạt đầu.

“Phải, phải, chính là..” Mấy người cùng đồng thanh nói.

“Ta nghe nói, người trúng thêm độc.” Cố Thập Bát Nương nhàn nhạt nói, “Ta mặc dù sẽ chế thêm tô, nhưng ta không phải đại phu, không có biện pháp mổ độc thêm tô, bá phụ thử tìm đại phu xem đi.”

Cố Bảo Tuyền đang la hét nghe vậy bỗng sững sốt, hắn hít từng ngụm từng ngụm khí, ác phụ này đang nói gì vậy? Nàng muốn nói sang chuyện khác sao?

“Ta nói là ngày đó người hạ độc ta người dùng vội giả ngu, ta biết, ta biết hết rồi.” Hắn cố gắng nghe thanh âm, muốn xác định vị trí Cố Thập Bát Nương, nhưng trong đại sảnh vì câu nói của hắn mà loạn càng thêm loạn, khắp nơi đều là tiếng nghị luận xôn xao ồn ào, căn bản không phân biệt được phương hướng.

“Lão tam lão tam” Cố Bảo Tuyền cố hét to, kêu nhĩ tử của hắn, “Bắt ả trời lại, trời lại.”

Nếu là trước kia, Cố Bảo Tuyền hét lên những lời này, trong đại sảnh mọi người cũng sẽ tin tưởng, không chần chờ làm theo lời hắn vừa ra lệnh.

Nhưng bây giờ, nhìn hắn hai mắt mù lòa, thần thái hoảng loạn như một kẻ điên, trên mặt mọi người cũng hiện lên mấy phần chán ghét không nhìn được, mà nhĩ tử của hắn cũng không buồn động đậy.

“Phụ thân.” Một đứa con trai lôi kéo cánh tay Cố Bảo Tuyền, ánh mắt lướt qua bốn chiếc rương chất đầy ngân lượng trong đại sảnh, cuối cùng rơi vào bóng dáng thiếu nữ đang đứng yên lặng nơi đó.

Trên mặt thiếu nữ lộ ra nét kiêu mị, vẫn còn vẻ ngây thơ, nhưng con trai Cố Bảo Tuyền lập tức gạt bỏ chuyện ngây thơ kia đi.

Buồn cười, trải qua chuyện vừa rồi, ai còn dám xem nàng như một tiểu cô nương mười mấy tuổi bình thường, đó mới là ngây thơ.

Ánh mắt của nàng bình tĩnh, dường như có chút nghi ngờ lời nói vừa rồi của Cố Bảo Tuyền, bất quá nếu nhìn thật kỹ lại, về phía sâu nhất, thăm thẳm như cổ kính, đen nhánh như bóng tối, không ai có nhìn ra được tâm tình thật sự của nàng lúc này.

“Phụ thân, người đừng nói mê sảng.” Nhĩ tử của Cố Bảo Tuyền hơi giật mình, thu hồi ánh mắt thấp giọng nói.

Lời này Cố Bảo Tuyền thường dùng để giáo huấn bọn hắn, không nghĩ đến một ngày chính mình trải qua, nhất thời vô cùng tức giận.

“Người! Nghiệt tử! Đó là cừu nhân hại cha người!” Hắn quơ tay lung tung hướng nhĩ tử mà đánh, “Những lời này người có ý gì? Có ý gì hả? Có phải người ước cho cha người chết sớm đi cho xong? Cho các người được tách riêng sống yên ổn? Phải không? Các người có phải còn muốn đi đa tạ người ta đúng không hả?”

Tràng diện nhất thời hỗn loạn không thể chịu nổi, không khí trang nghiêm trong đại sảnh hoàn toàn không còn.

Nhìn một nhà Cố Bảo Tuyền náo loạn ầm ỹ trong mắt.

“Lão đầu này điên rồi.” Mọi người đều thấp giọng cười nói.

“Bảo Tuyền.” Cố Trường Xuân cau mày quát lên, “Còn ra thể thống gì nữa?”

“Ca..” Cố Bảo Tuyền ngừng tay, lão đảo xòng tới chỗ Cố Trường Xuân, khóc lóc hô hào, “Ca phải làm chủ cho ta, là nàng, là nàng đã hạ độc thêm ta..”

Tiếng cười trong đại sảnh dần thấp xuống, tầm mắt bắt đầu hướng về phía Cố Thập Bát Nương, nếu như nói Cố Bảo Tuyền bị điên rồi, vậy cũng không đến mức hết lần đến lần khác nhảy ra xác nhận hung thù đi? Chẳng lẽ...

Cố Thập Bát Nương cười một tiếng, “Vì cái gì?”

Nàng nói lời này, chân từ từ đi đến bên người Cố Bảo Tuyền, thấy nàng bước đến, người đang đứng hoặc ngồi đều tự động tránh sang tạo thành một con đường.

“Bởi vì ta điều chế thêm tô sao?” Nàng mang theo ý cười chậm rãi nói, “Điều chế thêm tô này rất đơn giản, mỗi một bào chế sư đều có thể làm được, dĩ nhiên, nhà chúng ta cũng làm, đương nhiên nhà ta sẽ có...”

Nàng dùng chân lại, dường như nghỉ ngơi điều gì đó.

“Vậy thì đã làm sao? Nếu trong nhà chúng ta có thiềm độc, chẳng lẽ ta thật sự là hung thủ sao? Làm ra thiềm độc hại bá phụ sao?” Nàng nói những lời này, tầm mắt quét nhìn xung quanh, tựa hồ hướng mọi người chứng thực lần nữa.

Thấy ánh mắt của nàng, mọi người lập tức trở lại.

“Thập Bát Nương nói đùa đấy..”

“..Không thù không oán, người ta hại ngươi làm gì..”

“...Thập Bát Nương có nhận ra Bảo Tuyền không còn chưa biết...”

“Triều Đại Chu lớn như vậy, nhiều người cũng bị trúng thiềm độc, chẳng lẽ đều là do được sư bào chế làm?”

Mọi người rồi rít cười nói.

Cố Thập Bát Nương lúc này cũng cười theo, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, gật đầu nói, “Cũng phải, nếu nói như vậy, ai làm được sư bào chế, đều bị quan phủ bắt chém đầu hết cả rồi...”

Tất cả mọi người đồng thanh cười lên.

Nhìn mọi người cười, đôi mắt Cố Thập Bát Nương hơi đỏ lên, cảnh tượng nực cười này...

Một đời kia, cũng chính là như vậy, nương tổ cáo Cố Bảo Tuyền làm nhục mình, Cố Bảo Tuyền bức tức phủ nhận, mà mọi người được mời tới chủ trì công đạo cũng đôi xử y hệt lúc này đây.

Bọn họ đều cho là đúng, Bảo Tuyền làm sao có thể làm chuyện thiếu suy nghĩ như vậy, đúng nha đúng nha, Tào thị người điên rồi phải không, chính người không tuân thủ nữ tắc làm chuyện bôi nhọ danh dự, tại sao còn muốn vu cáo cho Bảo Tuyền lão gia, Bảo Tuyền lão gia hảo tâm giúp đỡ cho cô nhi quả phụ các người sống qua ngày, sao người có thể cô phụ lòng tốt của hần như vậy...

Hôm nay tình hình vẫn như cũ, nhưng người lại hoàn toàn khác.

Cố Thập Bát Nương đứng ở nơi đó, muốn cười lớn, cũng lại muốn lớn tiếng khóc.

Lúc này Cố Trường Xuân ho khan một tiếng.

“Bảo Tuyền, đừng vội nói lung tung.” Hần liếc nhìn xuống Cố Thập Bát Nương, “Ngươi đi xuống đi.”

Tiếng đàm tiếu cười cợt trong đại sảnh, khiến cho Cố Bảo Tuyền cảm xúc không kiểm soát được càng trở nên điên loạn hơn.

Hần mù, chẳng lẽ nơi này tất cả đều mù hay sao? Tại sao mọi người nghe không hiểu lời hần?

“Trên người nàng có mùi thơm mà ngày đó ta đã ngửi thấy...” Hần hét to.

Tiếng ồn trong đại sảnh ngưng lại.

“Bá phụ, ngươi nói cái gì thì chính là cái đó đi.” Cố Thập Bát Nương bắt đầu nói, lại khiến cho mọi người cười ồn lên lại.

Lời này khiến cho nhóm người trong sảnh cười nghị luận, bên trong trở nên náo nhiệt hẳn lên, át tiếng hét của Cố Bảo Tuyền, hần giùng giàng muốn xông ra, lại bị mấy cái nhi tử không chút chậm trễ giữ lại.

“Như vậy đi, ta còn có việc, nếu như bá phụ tìm được nhân chứng vật chứng, cứ đi báo quan, thứ cho tiểu nữ không thể phụng bồi.” Cố Thập Bát Nương khoát tay, ý bảo mọi người yên lặng một chút, hần giọng nói, dứt lời, ánh mắt hướng đến các nhi tử của Cố Bảo Tuyền.

Mắt Cố Bảo Tuyền mù không nhìn thấy được, nhưng nhi tử hần thì không đui, ánh mắt tiểu cô nương này rõ là mang theo rét lạnh.

Đây chính là tiểu cô nương ăn miếng trả miếng đâu. Nhìn một chút nàng đáp trả tộc trưởng thế nào...

Mọi người cảm thấy rung mình, càng dùng sức kéo Cố Bảo Tuyền đang ngồi phịch trên đất, cha cũng thật là, ở nhà đã làm âm ỉ gà bay chó sủa biến mọi người trở thành hung thủ cũng thôi, mọi người dù sao cũng đã quen, nhưng ở nhà náo loạn chưa đủ, tại sao có thể chạy đến bên ngoài làm như vậy, hơn nữa còn làm rộn đến trước gót tiểu nhân mang thù này nữa.

“Muội muội nói đùa...” Các vị Cố công tử rồi rít cười nói, “Mong rằng muội muội không để bụng chuyện này, gia phụ bệnh thể chưa lành, tinh thần không được tốt lắm...”

Cố Thập Bát Nương cười một tiếng, “Nếu như vậy, còn phải tìm đại phu xem kỹ một chút mới phải, độc thiềm này đã thương mắt, nhưng chảy dọc theo

kinh mạch, tích lũy lâu ngày, không chừng sẽ tổn thương lục phủ ngũ tạng, không dám khinh thường.”

“Vâng, đa tạ muội muội chỉ điểm.” Các nhi tử Cố Bảo Tuyền vội cảm tạ.

Chợt nghe rầm một tiếng, Cố Bảo Tuyền trợn mắt té ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Như xác nhận lời nói của Cố Thập Bát Nương, xem ra thân thể Cố Bảo Tuyền như là hồng rỗi. Mọi người rói rít nhìn nhau bằng ánh mắt đồng tình.

Ánh mắt quét qua Cố Bảo Tuyền ngất xỉu, Cố Nhạc Sơn ngốc trẻ, Cố Trường Xuân vẫn trầm mặc không nói, nụ cười lấy lòng của tộc chúng. Ông tay áo phát nhẹ, Cố Thập Bát Nương xoay người bỏ đi.

Đời này, mẫu tử các nàng cũng sẽ không còn hèn mọn bò lét trên đất, chờ mọi người quyết định số phận mình.

Trước lúc đi ra cửa, hai gã sai vặt tay cước bộ không vững, đem chiếc rương thứ tư nghiêng lệch xuống, rớt cục lăm sáng tỏ lòng hiếu kì của mọi người, một mảng những thỏi vàng nhiều như cát rơi xuống sàn.

Nhìn bóng dáng thiếu nữ đã đi xa, mọi người tựa hồ thấy được trên người nàng cũng tỏa ra ánh kim quang chói lọi.

Thuận Hòa đường, trên đại đường vẫn luôn sạch sẽ như vậy, trên quầy không có bất kì thứ gì, nhưng bất kể là Linh Bảo đang trông coi quầy hay Bành Nhất Châm ngay bàn đại phu, trên mặt ai nấy đều vui vẻ.

“Lão bá.” Cố Thập Bát Nương quỳ xuống trước mặt Lưu Công, dập đầu. “Thập Bát Nương cảm ơn người.”

Lưu Công đang gác chân lên ghế ngủ gà ngủ gật đột nhiên thức tỉnh, vội vàng bật dậy nhảy xuống.

“Đi đi đi.” Hần phát tay, “Đừng dập đầu với ta như vậy.. Không phải chỉ là chút tiền sao... Những thứ đó ném đi cũng là ném...”

“Ta gửi lại vào ngân hàng tư nhân trả lại cho người.” Cố Thập Bát Nương vẫn dập đầu ba cái, xong mới đứng lên.

Lưu Công không thêm đề ý ọm ờ trả lời, “Đề đâu cũng được, dù sao ta cũng không dùng, nếu không phải nghe người cần, ta cũng sớm quên.”

Cố Thập Bát Nương nói vâng, lại một lần nữa nói tạ ơn.

Nhìn nàng xoay người đi ra ngoài, trong mắt Lưu Công lóe lên một tia tiếc nuối, nhưng chợt lắc lắc đầu, làm người là phải biết đâu là đủ, có thể trước khi nhắm mắt xuôi tay còn có thể nhặt được một người đáng giá phó thác, học lưu giữ lại tài nghệ này, coi như cũng là trời cao phù hộ.

Lúc Cố Thập Bát Nương đi đến trước cửa, nhìn thấy Tín Triều Lăng.

“Cố nương tử, Cố nương tử...” Hai mắt Tín Triều Lăng sáng long lanh lên, hai ba bước chạy nhào đến.

Cố Thập Bát Nương bị sự nhiệt tình của hần dọa ngây người.

“..Mạc Sầu Hồ mới mở một sòng bạc..” Tín Triều Lăng nhìn xung quanh một chút, thấp giọng nói, “..Chính là thật nhiều đũa ngọc lấm tiền... Người xem chúng ta lúc nào có thể đi nữa?...”

Cố Thập Bát Nương không nhin được, phốc cười thành tiếng.

Tín Triều Lăng bị nàng cười có chút không giải thích được, sờ sờ đầu, nghĩ rằng vị Cố nương tử này chắc là cao hứng rồi, vì vậy cũng cười lên theo.

Lần này, Cố Thập Bát Nương cười càng lúc càng to, cho đến khi không chịu nổi phải lấy hai tay bưng mặt mình lại.

Kể từ khi Linh Nguyên gặp chuyện không may, đây là lần đầu nàng cười thoải mái như vậy.

Một thân bạch y, Tín Triều Dương phe phẩy chiết phiến chân thành dừng lại ở cửa trước, nhìn cô nương đang cười nghiêng ngả, khóe miệng cũng chợt nhếch lên một tia cười.

“Đa tạ Đại thiếu gia đã ra mặt mời Hồ chương quý đến.” Cố Thập Bát Nương chỉnh đốn lại trang dung, nghiêm chỉnh nói.

Bên trong Trúc Hiên lâu, bốn bề cỏ non xanh biếc, gió núi quanh quẩn mà đến, mang theo không khí mát mẻ trong lành rất dễ chịu.

Một tay Tín Triều Dương đỡ tay áo, châm một ít trà ngon thơm phức.

“Cố nương tử, ngồi xuống hãy nói.” Hần ngẩng đầu lên cười một tiếng.

Cố Thập Bát Nương mỉm cười ngồi xuống theo.

“Nào hãy ném thử tài pha chế của ta thế nào?” Tín Triều Dương cười nói, bàn tay thon dài làm động tác mời.

Cố Thập Bát Nương cũng không từ chối, cầm chén trà lên hơi che tay uống một ít.

“Hào.” Nàng đặt chén trà xuống, cười nói.

“Hào như thế nào?” Tín Triều Dương cũng nhìn nàng cười nói.

Cố Thập Bát Nương kín đáo quan sát hần tử trên xuống dưới, vị công tử trước mắt này, mới hơn hai mươi, chính là một nam tử khí phách, hần mặc dù xuất thân phú quý, nhưng cũng không phải là gia đình thi gia, lại được giáo dục một cách rất tốt, nhất cử nhất động đều lộ ra khí chất nho nhã.

“Tướng mạo hảo, y phục hảo, xuất thân hảo..” Cố Thập Bát Nương nghiêm túc nói.

Tín Triều Dương cười ha ha.

“Cố nương tử nói rất đúng.” Hần đáp lời.

Người vừa có tiền, tướng mạo tuấn tú phong lưu, đương nhiên sở thích cũng không thể giống những người tầm thường khác, uống trà có thể không tốt sao?

Không giống nàng cùng ca ca, bình thường dùng trà, chỉ duy cầu giải khát mà thôi, cũng không để tâm trà đạo hay trà cụ, không hiểu mà cũng không có cơ hội hiểu được.

“Cố nương tử vừa rồi rất vui vẻ sao?” Tín Triều Dương lại tiếp tục rót thêm chén trà, nói.

Hôm đó Tín Triều Lăng si ngốc ngơ ngác lôi kéo một cái rương tiền về đến nhà, cùng hần kể hết mọi chuyện, hơi ngẫm nghĩ một chút, Tín Triều Dương liền không mời mà đến, gặp Cố Thập Bát Nương.

“Cố nương tử, có phải việc gì cần nhờ đến chúng ta?” Hần đi thẳng vào vấn đề.

Tiền đã có, như có kẻ đưa gỏi trong lúc ngủ gật Cố Thập Bát Nương cũng không cự tuyệt, cũng không tìm hiểu xem hần làm như vậy là có mục đích gì.

“Ta muốn mượn một người biết về hương liệu làm chương quỹ.” Nàng cũng rất thông khoái đáp lời.

Chuyện cứ như vậy giải quyết.

“Đa tạ Tín thiếu gia.” Cố Thập Bát Nương cũng không nhiều lời, chỉ mỉm cười, lại một lần nữa nâng chén trà lên uống một hơi cạn sạch.

“Không cần khách sáo.” Tín Triều Dương cười, lại châm trà cho nàng một lần nữa.

Chén trà trắng bằng gốm sứ, nước trà xanh biếc bên trong, lại đặt trên án đá xanh rêu trông rất đẹp mắt.

“Ừm, cũng không nói tạ ơn làm gì.” Cố Thập Bát Nương cười, nàng đưa lên một ngón tay, “Một năm, thuốc men chuyên cung.”

Tín Triều Dương cười, chấp tay, “Đa tạ Cố nương tử.”

“Không cần đa tạ.” Cố Thập Bát Nương nói, uống một hơi hết chén trà.

“Đương nhiên là phải tạ ơn rồi.” Lần này Tín Triều Dương cũng không châm thêm trà cho nàng, mà là nghiêng người một bên cầm lên một túi vải màu xanh, một mặt nói, “Ta là đa tạ Cố nương tử rất thấu đáo, trước thông khoái đáp ứng hướng ta thỉnh cầu, không cần ta mở miệng nói điều kiện, bảo toàn phong nhã của ta, người nói ta có nên tạ ơn không?”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Lợi lai

Cố Thập Bát Nương cười, gật đầu nói: “Thật đúng mà, nhân vật như đại thiếu gia, để cho người mở miệng bàn chuyện làm ăn trao đổi, thì thật có lỗi.”

“Cho nên ta nhất định phải tạ ơn.” Tín Triều Dương nói, một mặt mở túi vải ra.

Cố Thập Bát Nương tò mò nhìn, thấy hần lấy ra một vật cổ quái hình dáng tương tự như bình trà.

“Đây là vật gì?” Nàng không nhìn được hỏi, đưa tay lấy ẩm trà, tự châm vào chén của mình trước, thuận tay chân cho Tín Triều Dương.

“Đây là huân.” Tín Triều Dương đáp. “Ta định vì Cố nương tử thổi một khúc, tỏ lòng biết ơn.”

Cố Thập Bát Nương cười, lắc lắc đầu.

“Ta thích huân.” Tín Triều Dương cũng không bắt đầu thổi ngay, mà là quơ quơ huân trong tay, trong mắt vui vẻ nhìn Cố Thập Bát Nương, “Vì cũng lâu rồi, muốn khóc lại không thể khóc...”

“Đại thiếu gia cũng có thời điểm muốn khóc sao?” Cố Thập Bát Nương cười hỏi, nâng chén trà lên uống một hơi cạn sạch.

“Chỉ cần là con người, sẽ luôn có những lúc không được như ý.” Tín Triều Dương cười, đưa huân lại bên khóe miệng, “Cái này, có thể thay ta khóc.”

Âm điệu ô ô trầm thấp nức nở theo gió núi vang vọng lên, nụ cười trên khuôn mặt Cố Thập Bát Nương từ từ đông lại, chén trà trong tay nàng nhanh chóng bị siết chặt, trong lòng đồng thời cũng đang siết lại.

Cảnh tượng đau đớn thấu triệt tâm can kia như đèn kéo quân thay nhau chạy qua trước mặt nàng, cơn ác mộng sau khi trùng sinh hằng đêm khiến nàng trăn trở, không ngày nào nàng không điên cuồng lao đầu vào bảo chế được liệu bằng không cũng vùi đầu vào được điếu..

Nàng cúi thấp đầu, nhìn vào đôi tay không giống như thiếu nữ cùng độ tuổi, hai bàn tay với những vết thô ráp cùng những vết thương trên da bị ăn mòn dần..

Nàng nhìn thấy tư thái quật cường đến cuồng vọng của chính mình đối kháng với tộc nhân..

Không phải là mờ mịt chờ đợi sự thương hại trong vô vọng, thà lưỡng bại câu thương cũng muốn liều chết gãy giữa...

Bởi vì không biết khi nào số mệnh lại đưa nàng vào lối cũ nên lòng lúc nào cũng căng thẳng, gần như đạt đến ranh giới của bản thân...

Nàng ngay cả khó cũng không có thời gian, không có cơ hội, cũng không có chỗ..

Tiếng huân vào giờ khắc này lại đột nhiên thay đổi, giống như bàn tay vấp vào mặt nàng, âm thanh dằng dặc càng trở nên rộng lớn, cả người như bị cuốn vào một khoảng không mờ mịt trống vắng, trôi lững lờ cũng nổi cô đơn tịch mịch,

Nước trà đã nguội, sắc trời cũng đã tối, khúc điệu cũng đến lúc ngừng lại.

Thân hình ngay ngắn của Cố Thập Bát Nương vẫn yên lặng bất động về mặt bị bóng tối che lấp đi, cũng không biết như thế nào.

“Cố nương tử chê cười.” Tín Triều Dương cũng không nhìn về mặt nàng, cúi đầu cười nói.

“Nào có, nào có, cách cảm tạ của đại thiếu gia cũng thật phong nhã, thật sự khiến người ta thưởng tâm duyệt mục.” (cảnh đẹp ý vui) Giọng nói của Cố Thập Bát Nương cũng mang theo vui vẻ.

Vừa nói chuyện vừa đứng dậy, Tín Triều Dương đứng lên theo nàng, một bên hoàn lễ.

“Đa tạ.” Cố Thập Bát Nương nhẹ giọng nói.

“Không khách sáo.” Tín Triều Dương mỉm cười đáp.

Cố Thập Bát Nương gật nhẹ, xoay người bước đi, y phục bông bông, trong chớp mắt như một cánh chim yến cô độc lạc bầy.

Thân ảnh Cố Thập Bát Nương biến mất khỏi tầm mắt, nụ cười trên môi Tín Triều Dương cũng tàn đi, chân mày hơi nhíu lại.

Hắn cho rằng trên người cô nương này lộ ra hơi thở bị thương, chẳng qua là gia cảnh khốn khó phụ thân lại sớm qua đời nên bị tộc nhân bạc đãi, nhưng vừa rồi cảm xúc bị hắn thổi một khúc mà không kìm nén được bộc lộ ra, không chỉ riêng bị người khi dễ mà thành, huống chi, tâm tính cô nương này đạt đến trình độ kiên nghị vững vàng khiến hắn phải kinh ngạc, người như vậy sao có thể chỉ vì bị người coi rẻ lại thù hận cực đoan bức này.

Tâm trạng này nói là bị thương cũng không hẳn, mà là giống như đã trải qua tang thương sinh tử vô cùng thê lương, điều gì đã khiến có một thiếu nữ như hoa như ngọc lại có tâm trạng như vậy. Tín Triều Dương đưa tay vuốt nhẹ cằm, trong mắt lóe lên tia tò mò.

Còn nữa, hắn đột nhiên hồi tưởng lại ba lần bốn lượt gặp gỡ vị Cố nương tử này, thái độ thủy chung là bình thản vô ba, cặp mắt kia dù nhìn về phía hắn, cũng chỉ là nhìn bình thường, trong mắt thậm chí không có một tia dao động, chứ đừng nói đến bộc lộ ánh mắt khác thường như những cô gái khác.

Ý niệm chợt lướt qua khiến hắn bật cười, Tín Triều Dương hắn lại có suy nghĩ như vậy? Có loại nữ tử nào thấy bề ngoài tốt đẹp, lại không muốn sở hữu sao?

Bất quá, Cố nương tử này thật khiến người ta ngoài ý muốn, lúc nào, trong đầu nữ nhân cũng có thể giả vờ như không có những ý nghĩ quyến rũ tranh thủ tình cảm?

Không trách được có thể khiến cho Lưu Công ưu ái một mình nàng, ngàn người ứng tuyển nhưng lại chọn một nữ tử để truyền thừa tài nghệ, thậm chí còn không tiếc phá cả luật lệ, luật không bái thấy thì không thu làm đồ đệ.

Tín Triều Dương ở trên núi nghĩ như thế nào, Cố Thập Bát Nương cũng không thèm để ý, cùng người lui tới chỉ đơn giản như vậy, chính là không có lợi ích thì không đến, trải qua chuyện Vương Hồng Bán của Bảo Hòa đường, nàng càng không tin trên thương trường có thể nói đến tình cảm.

Thiên hạ ồn ào, đều vì lợi mà lại; thiên hạ rối rít, đều vì lợi mà đi, hiểu được điểm này, chắc chắn vững vàng không thể ngã.

Xe ngựa chậm rãi chạy qua các con phố, chuyện Tín Triều Dương đã hoàn toàn bị ném ra sau đầu, giữa bọn họ đã thanh toán xong, tạm thời không nên phí đầu óc, nàng hiện tại còn đang muốn suy tính chuyện đại sự khác, một chuyện nàng đã suy nghĩ cẩn kẽ, tuy chưa thương lượng với Tào thị và Cố Hải nhưng trong lòng nàng đã quyết thì sẽ không thay đổi, nói là thương lượng với hai người, nhưng thật ra là giống như thông báo mà thôi.

Xe ngựa của nàng vào mùa hè cũng thay đổi dùng mạng sa mỏng giống như mọi người, đi trên đường cũng không bỏ lỡ cảnh đẹp của mùa hè.

Cố THẬP BÁT NƯƠNG nhìn ra ngoài, vừa đứng lúc nhìn thấy một cửa hàng bán nhạc cụ.

“Linh Nguyên.” Nàng không khỏi kêu lên.

Xe ngựa dừng lại, thanh âm khác lạ đáp lại.

“Tiểu thư, người có gì phân phó?” Gã sai vặt cung kính hỏi.

Đây cũng không phải lần đầu tiên tiểu thư gọi hán như vậy, gã sai vặt đã thành thói quen.

Nghe tiểu thư bên trong ngẫm nghĩ một lát, mới chậm rãi nói: “Người đến tiệm nhạc cụ mua giúp ta một cái huân.”

Buổi tối, Tào thị tự mình mang súp đến, bị âm thanh quái dị trong phòng nữ nhi dọa đến hết hồn.

“Nhìn cứ tưởng là đơn giản...” Cố THẬP BÁT NƯƠNG ngượng ngùng cười nói, để huân trong tay xuống.

“Thiên chi dụ dân, như huân như trì.” Tào thị đưa tay cầm lên, lẩm bẩm nói. (“Trời xanh dẫn dắt chúng dân, Như là tấu khúc nhạc huân, nhạc trì”)

Câu thơ này Cố Thập Bát Nương chưa từng nghe qua, nghe đến cũng hơi sững sốt, ngày xưa dẫn dắt dân chúng, nhạc khí nhỏ này lại có giá trị như vậy?

“Thập Bát Nương, con muốn học cái này?” Tào thị mỉm cười hỏi.

“Chính là cầm tới vui đùa một chút.” Cố Thập Bát Nương cười nói, có chút ngại ngùng.

Khó có lúc thấy được nữ nhi muốn vui đùa, nội tâm Tào thị có chút kích động.

“Cái này rất tốt, nương cũng rất thích nghe, lúc còn nhỏ, thường nghe ngoại tổ phụ của con thổi...” Tay bà mân mê chiếc huân, nhớ lại những năm tháng còn nhỏ của chính mình, “Kể từ khi xuất giá, chưa từng được nghe lại...”

Tào thị cũng là phụ mẫu mất sớm, nhà mẹ không có thân nhân, Cố Thập Bát Nương nghe vậy trầm mặc một khắc.

“Vậy ta học, học thổi cho nương nghe.” Nàng cười nói.

“Hảo, mời một nữ tiên sinh tới được chứ?” Tào thị hiển nhiên cũng cảm thấy hứng thú, đề nghị.

Không biết có thời gian hay không... Cố Thập Bát Nương chần chờ một chút, nhưng thấy thần sắc trên mặt Tào thị vui vẻ, nội tâm cũng mềm nhũn.

“Được, nương làm chủ đi.” Nàng gật đầu nói, dứt lời lại nghĩ đến điều gì, “Không bằng nương cũng mua một cái, chúng ta cùng nhau học?”

“Ta cũng học? Ta lớn tuổi như vậy...” Về mặt Tào thị vừa vui mừng lại vừa thấp thỏm.

Mấy nay com áo gạo tiền không phải lo lắng, màu da Tào thị nhìn qua tốt hơn nhiều, nhưng bởi vì tâm sự quá nặng, trên mặt rõ ràng vẻ mệt mỏi.

Cố Thập Bát Nương đưa tay sờ lên mái tóc bà, những sợi tóc bạc so với trước ngày càng nhiều, bà vẫn chưa đến ba mươi...

“Nương này, học làm gì phân biệt lớn hay bé.” Nàng cười nói.

Tào thị rốt cục gật đầu đáp ứng, giữa hai chân mày hiện lên sự vui vẻ như thiếu nữ, Cố Thập Bát Nương cảm thấy trong lòng dâng lên niềm vui, thật ra muốn nàng vui vẻ rất đơn giản, chính là thấy nương cùng ca ca cũng vui vẻ hạnh phúc bình an, đây là nguyện vọng đơn giản nhường nào, chẳng lẽ trời cao không thể đáp ứng nàng hay sao?

Thẩm An Lâm chần chừ trước cửa Thuận Hòa Đường một lát, thủy chung thấy nội đường vắng ngắt, chân mày không khỏi cau lại, hần suy nghĩ, rốt cục vẫn bước vào bên trong.

“Khách quan, nơi này chỉ nhận chẩn bệnh không bán thuốc...” Linh Bảo phát hiện có người đi vào, vội vàng ngăn đầu nói, nói một nữa, thấy rõ người

đang đến, không khỏi ngưng lại.

Nàng còn nhớ rõ vị nam tử trẻ tuổi oai hùng này là chủ cũ của cửa hàng này, lần kia đến hiển nhiên đã cụt hứng bỏ về, lần này hẳn lại đến đây làm gì?

Linh Bảo lộ ra mấy phần cảnh giác, nếu có ca ca ở đây... Thần sắc của nàng trong nháy mắt lại âm trầm xuống.

Thẩm An Lâm cũng không chú ý đến thần sắc biến hóa của cô nương trước mặt.

“Tại sao không bán thuốc?” Hần hỏi.

“Việc này không nhọc Thẩm công tử hỏi đến.” Thanh âm lạnh lùng của Cố Thập Bát Nương vang lên phía sau.

Thẩm An Lâm chỉ cảm thấy nội tâm vui mừng, xoay người, nhìn thấy Cố Thập Bát Nương đang đứng ở cửa, ánh mắt vẫn lạnh nhạt như cũ.

“Cố nương tử.” Trên mặt Thẩm An Lâm hiện lên ý cười.

Ánh mắt Cố Thập Bát Nương đã dời đi, cất bước vào phía trong, hẳn là không định nói chuyện với hắn.

Nàng đối với hắn xa cách không chút nào che giấu, loại thẳng thắn kì quái này lại để cho Thẩm An Lâm cảm giác an tâm chưa bao giờ có.

“Việc buôn bán của Cố nương tử có chuyện gì khó khăn sao?” Hần sai bước theo sau,

Câu hỏi vừa thốt ra, chính hắn cũng sợ run lên, dường như giữa họ nào có quen thuộc đến có thể quan tâm đến trình độ này, hơn nữa bọn họ đâu chỉ không quen, ngược lại còn giương cung bạt kiếm đối phương, mặc dù hắn cũng không hiểu sao lại có loại giương cung bạt kiếm như vậy.

Bất quá mới gặp nhau ba lần, nhưng hắn đã hai lượt luống cuống trước mặt nàng.

Cô nương cước bộ đã đi đến cửa nội đường chợt dừng lại, nàng quay đầu, trên mặt hiện lên nụ cười kì dị.

“Ngươi quan tâm ta?” Nàng nói, “Ngươi ở đây quan tâm ta? Vào thời điểm là người xa lạ, không biết nếu là lúc đó..”

Nàng lặp lại một lần, âm điệu là cổ quái, tựa như cười lại như đang khóc, một câu cuối cùng nói nhỏ đến mức như nỉ non, nghe không rõ là cái gì.

Lời của mình vừa rồi đối với một tiểu nữ tử mà nói, quả thật hơi đường đột.

Thẩm An Lâm trầm mặc một khắc, “Đây là của mẫu thân ta lưu lại, bất kể hôm nay chủ nhân là ai, ta cũng hi vọng nó có thể thịnh vượng phồn vinh..”

Ngừng một chút, lại nói thêm, “Chỉ vậy thôi.”

Giống như đang giải thích với nàng hoặc là biện minh với chính bản thân hắn.

Tức giận trong lòng Cố Thập Bát Nương chợt dâng lên nồng đậm, nói như vậy nếu như mình kinh doanh tốt ngược lại là đúng ý hắn?

Thẩm An Lâm ngẩng đầu nhìn về phía nàng, thấy cô nương kia đã quay đầu lại, không nói gì nữa, chợt đưa tay đẩy mạnh cửa rèm một cái, vén rèm bước vào trong.

Giống như mình lại vừa chọc nàng tức giận? Thẩm An Lâm nhìn bức rèm đung đưa không ngừng trước cửa, chợt nhận không được bật cười.

Thật kì quái, mình ở trước mặt nàng dường như làm gì cũng là sai, tiểu cô nương này là đang giận đối hắn sao?

Dưới ánh nhìn soi mói của Linh Bảo, Thẩm An Lâm đi ra khỏi Thuận Hòa đường.

“Ca” một giọng nữ quen thuộc vang lên, Thẩm An Lâm xoay người nhìn, thấy một thiếu nữ đang ngồi trong nghe ngựa đang vẫy tay với mình qua lớp màn sa mỏng.

“Ca, ngươi còn không biết sao? Tiệm đó đã không còn là của chúng ta..” Thẩm Diệp Nhi nhìn sắc mặt ca ca thâm trầm, cho là ca ca bị đối xử lạnh nhạt trong cửa hàng, vội vàng nói.

“Trong tiệm kia là tên đảng đồ tử hung hãn...” Thẩm Diệp Nhi lẩm bẩm trong miệng, trước mắt lại hiện lên cảnh tên đảng đồ tử ngồi trên ghế lớn trong đại sảnh, vẻ mặt lạnh lùng nhìn nàng, nàng không khỏi rung mình một cái, lắc lắc đầu, cảnh tượng kia biến đi, nhưng không biết làm sao trong đầu lại dâng lên ý niệm rất muốn vào xem một chút, không biết cái đảng đồ tử có còn ở đó hay không?

Thẩm An Lâm cười cười, nói một tiếng ta đã biết, lại hỏi thăm nàng đi đâu, chuyện đề tài.

Huynh muội hai người cùng nhau về nhà, Thẩm Tam phu nhân đang ngồi ở trung đường.

“Mẫu thân.” Hai người cùng nhau vồn an.

Sắc mặt Thẩm Tam phu nhân hòa ái, gật nhẹ đầu, nhìn về phía Thẩm An Lâm, “Quần nếu không vội vàng, đã lâu không thăm phụ thân ngươi, thân thể ông ngày càng không tốt.”

“Vâng ạ.” Thẩm An Lâm khom người nói, cáo lui vào trong.

Nhìn hán đã đi khuất, Thẩm Tam phu nhân mới từ từ nâng chung trà lên, làm như vô ý hỏi Thẩm Diệp Nhi, “Ngươi cùng ca ca từ đâu trở về?”

“Ta qua nhà Vũ nương chơi, đang trên đường trở về thì gặp ca ca..” Thẩm Diệp Nhi vội vàng đứng lên đáp lời, thái độ cung kính, không hề có nửa điểm phách lối như ở bên ngoài.

“Gặp ở đâu vậy?” Thẩm Tam phu nhân thuận miệng hỏi.

“Ở Thuận Hòa đường?” Thẩm Tam phu nhân đặt chén trà xuống, nhìn về phía nàng.

Thẩm Diệp Nhi vội vàng gật đầu, chỉ sợ bà không tin mình, nàng vội vã diễn tả thêm một lần, còn nói suy đoán của chính mình: “Ca ca có thể chưa biết Thuận Hòa đường không còn là của chúng ta, cho nên vào xem một chút. Ta thấy sắc mặt hán không được tốt lắm.”

Thẩm Tam phu nhân nghe vậy cũng chỉ ngậm ngùi, lại nâng chung trà lên.

Thẩm Diệp Nhi ngẫm hiểu trong lòng, nhanh chóng cáo lui.

Thấy nàng đi rồi, phụ nhân mặt tròn mới nói: “Lâm thiếu gia sao lại không biết Thuận Hòa đường đã bị bán? Nếu ban đầu không phải là hán ngăn cản, cũng không đến nỗi bán thấp như vậy..”

Thẩm Tam phu nhân ừ một tiếng, dùng nắp gạt nhẹ những mảnh trà vụn, chợt hỏi, “Ngươi nói Thuận Hòa đường treo biển gì?”

“Vẫn là Thuận Hòa đường, bắt quá biến thành Cổ thị..” Phụ nhân nhanh chóng đáp.

“Cổ thị..” Thẩm Tam phu nhân đặt chén trà xuống, nhìn phụ nhân mặt tròn cười nói, “Nói như vậy nguyên lai là bán cho nhà thân gia chúng ta.”

Phụ nhân mặt tròn sùng sốt, chợt hiểu.

Kể từ ngày chú ý đến tiểu cô nương tại chùa thiên nói chuyện với Thẩm An Lâm, nàng liền đi tìm hiểu, không khỏi biết rằng thì ra là vị Cổ gia cô nương kia.

Thời điểm Tam lão gia còn trẻ ngây ngô, đã từng cùng người ta ước hẹn chuyện hôn nhân cho con trẻ, chuyện này sau đó liền bị che giấu đi, trong nhà người biết chuyện này bất quá chỉ một hai người.

Mà cửa kia hôn nhân lại là cùng Cổ gia, ngày đó nghe được cô nương kia chính là vị tân nương ước định kia, xem bị dọa sùng sốt.

Bởi vì Tam lão gia cũng không chịu thừa nhận hôn sự này, Cổ gia nhiều năm nay cũng không lui tới, lại không ngờ cô nương này kì diệu xuất hiện trước mặt Thẩm An Lâm, nhìn qua, hai người tựa hồ trò chuyện cũng vui vẻ..

“Nếu như vậy, có thể nói là duyên phận.” Thẩm Tam phu nhân vui vẻ, “Lão gia cũng thật là, hôn nhân đại sự, quân tử nhất ngôn, há có thể là trò đùa.”

“Phụ nhân, người đã nghe gì chưa, cô nương Cổ gia kia thế mà có tiền, hơn nữa là có rất nhiều tiền.” Phụ nhân mặt tròn đem những chuyện gần đây nghe được tộc nhân Cổ gia bàn tán với nhau.

“Cái gì? Vạn lượng bạc trắng, ngàn lượng hoàng kim..” Thẩm Tam phu nhân vô cùng kinh ngạc, sắc mặt luôn không gọn sóng cũng đại biến.

“Vâng ạ, người ta còn nói nói xem nha đầu này lợi hại nhưng cũng rất phách lối, không có quy củ, bộc lộ tài năng quá sắc sảo..” Phụ nhân mặt tròn gật đầu nói, tay vịn ngực, hiển nhiên vẫn còn run vì khiếp sợ.

Có nữ tử làm việc như vậy, quả thật là chưa từng nghe thấy.

“Vạn lượng bạc trắng... Ngàn lượng hoàng kim..” Thẩm Tam phu nhân khoát tay, ý bảo nàng không cần nói nữa, còn bản thân thì lặp đi lặp lại những lời này, trong mắt bà chợt sáng lên tia sáng kì dị.

“Đến.” Bà chợt đứng dậy, “Đi tìm người mai mối tới đây.”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Làm mai

Thẩm An Lâm ở chỗ Tam lão gia không bao lâu, lí do vì Tam lão gia đã muốn ngủ, nhưng thật ra thứ nhất cuộc nói chuyện ngắn quãng râu ông nọ cắm cằm bà kia, thứ hai là Thẩm An Lâm cảm thấy giữa phụ tử bọn họ cũng không có gì để nói.

Thẩm Tam lão gia lại lâm vào trạng thái mê man ngủ, trong phòng lâm vào một mảng yên tĩnh, nhìn tấm màn vừa quen thuộc vừa xa lạ được hạ xuống, lòng Thẩm An Lâm đột nhiên lâm vào hoảng hốt.

Nghe ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Thẩm An Lâm đứng lên thu lại tầm mắt trên người Thẩm Tam lão gia.

“Lại ngủ rồi à?” Thẩm Tam phu nhân cau mày, nói, một tay vuốt ve khuôn mặt Thẩm Tam lão gia, “Lão gia, lão gia?”

Bà gọi nhẹ, Thẩm Tam lão gia nằm trên giường cũng không có đáp lại.

“Mẫu thân, hài nhi cáo lui trước.” Thẩm An Lâm nói.

“Ngươi đi đi.” Thẩm Tam phu nhân cũng không nhìn hấn, chỉ nhàn nhạt nói.

Bước ra khỏi phòng Thẩm Tam lão gia, trước sân gió mùa hè thoang thoang thổi, mùi thuốc nồng nàn bên trong phòng tỏa ra.

Nha hoàn bà tử của Thẩm Tam phu nhân an tĩnh đứng canh trước hàng lang, thấy hấn bước ra, rói rít thi lễ.

Tiếng Lâm thiếu gia vẫn còn vọng theo chân hấn đi qua vườn hoa trước cửa.

Lâm thiếu gia... Khóe miệng Thẩm An Lâm hiện lên một tia cười lạnh.

“Lâm thiếu gia.” Lại một tiểu nha đầu đứng thi lễ trước mặt hấn.

Tầm mắt Thẩm An Lâm rơi vào chiếc mâm trên tay nàng, trên mâm là một chén thuốc đen đậm đặc.

“Thuốc của lão gia?” Hấn hỏi.

Tiểu nha đầu đáp dạ, đầu chưa ngẩng, mâm trên tay đã bị người lấy đi.

“Đề ta.” Thẩm An Lâm nói, một tay nâng chén thuốc lên, xoay người theo lối cũ bước đi.

Vị chan chất của mùi thuốc quanh quần bên chóp mũi, hấn không tự chủ lại nhớ đến Cố Thập Bát Nương, trên người nàng dường như cũng mang theo mùi thơm nhàn nhạt kì lạ này, hóa ra là mùi thuốc..

Thẩm An Lâm đi đến gần, xuyên qua ô cửa sổ có thể nhìn thấy vị phu nhân đang ngồi cạnh giường phụ thân, hấn suy nghĩ một chút, nếu như người bưng chén thuốc này là nữ tử đó, lấy tính tình của nàng, chắc hấn không chút do dự cầm chén thuốc hất thẳng lên thân người nọ; chứ không phải như mình cung kính thi lễ vãn an, nói một tiếng cực khổ cho mẫu thân...

Việc làm tràn đầy sự sung sướng như thế...

Bàn tay buông lỏng bên người Thẩm An Lâm chợt siết lại nghe rõ tiếng xương cốt kêu lên răng rắc, sẽ có một ngày như thế.

“..Lão gia...Ngươi còn nhớ rõ Cố Nhạc Vân không?” Giọng nhu hòa của Thẩm Tam phu nhân truyền đến.

Thẩm An Lâm dừng chân lại.

Phụ thân đã tỉnh?

“..Cố Nhạc Vân?” Thanh âm rõ ràng của Thẩm Tam lão gia, giống như vừa tỉnh dậy, “..Hấn đã mất rồi? Còn nhắc đến hấn làm gì...”

Thẩm Tam phu nhân tiếng cười nhỏ nhẹ vang lên.

“..Lão gia, nữ nhi của Cố Nhạc Vân năm nay đã mười bốn...” Bà hỏi tiếp, “Có một nhũ danh rất ý tứ, gọi là Thập Bát Nương. Lão gia, ta còn nhớ rõ người đã nói tên này đã có như thế nào...”

Cố Thập Bát Nương? Thẩm An Lâm đứng trước cửa, quả nhiên, bọn họ biết nhau... thái độ căm thù đó không phải vô duyên vô cớ mà có, cội đời này không có vô duyên vô cớ yêu mà cũng không có vô duyên vô cớ hận.

Thẩm Tam lão gia ừ nhẹ một tiếng.

“...Nhận một người ăn xin làm mẹ nuôi, muốn đặt tên... thấy được trên tay người ăn xin là mẩu bánh đã được xé nhỏ mười tám phần...” Hấn dứt quãng nói, “...Hồ nháo...”

Thập Bát Nương tên này là như vậy mà có? Bên môi Thẩm An Lâm không khỏi hiện lên một tia cười.

Tiếng cười Thẩm Tam phu nhân lại vang lên một lần nữa.

“..Thật là một lai lịch thú vị..” Bà nói, “Lão gia..”

Nàng ngừng một chút, giọng nói chậm rãi nhỏ lại, nhưng lại mang theo một tia chân thật đáng tin.

“Lão gia, đứa bé kia tuổi cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên nhắc đến chuyện hôn ước năm đó..” Bà nói.

Phụ tử hai người bên ngoài lẫn bên trong nội tâm hơi chùng lại.

“..Người cứ đùa như vậy, sao tự nhiên lại nhắc chuyện đó.” Thanh âm Thẩm Tam lão gia chột đề cao.

Thẩm An Lâm giương mắt nhìn, thấy phụ thân đã bật dậy ngồi bên giường, trên khuôn mặt trắng bệch vì bệnh lâu ngày đỏ gấc lên.

“..Hắn là người nào, sao có thể xứng với Lâm nhi của ta..” Ông thở hổn hển, nhướn mày nói, “...Vốn là trò cười trong lúc say rượu, há có thể cho là đúng. Đừng nhắc lại nữa... Nếu người có lòng như thế, thì nhanh chọn một nhà tốt cho Lâm nhi, hắn hôm nay cũng đã lớn, lời của lão hòa thượng đạo sĩ cũng không nên tin hoàn toàn như thế..”

Thẩm Tam phu nhân đưa tay lại đỡ Thẩm Tam lão gia, một tay giúp ông vuốt ngực, một tay bưng qua chén trà, giúp ông uống từ từ một hớp.

“..Lão gia, người đừng nóng, ta biết lòng của người..” Bà chậm rãi nói, “Ta tự nhiên biết điều kiện nhà bọn hắn thế nào.. Kết thân cùng chúng ta là khiến cho mọi người giẫm cọt... Chỉ sợ Lão Công tước trong kinh thành cũng không cao hứng..”

“Người biết là tốt rồi.” Thẩm Tam lão gia buồn buồn nói, “Tại sao đột nhiên lại nhớ tới nhà bọn hắn? Có phải bọn hắn tìm đến cửa hay không? Người chớ xen vào, tìm đến, liền trực tiếp đuổi ra ngoài.. Cố Nhạc Vân là người nào, ta vẫn còn rõ ràng.. Chỉ cần chúng ta mở miệng từ chối, hắn tuyệt đối sẽ không trở lại tìm lần thứ hai.. Mặc dù hắn không còn ở đây nữa, ta muốn người nhà hắn cũng biết điểm này..”

Nói đến đây, ông trầm mặc một khắc, “Nếu đến thì cho bọn hắn ít tiền... lấy hay không lấy, thì tùy họ, tâm ý của chúng ta như vậy là hết.”

Trong phòng một trận trầm mặc, Thẩm An Lâm cảm thấy chân mình có chút cứng lại, thì ra là như vậy, trong lòng hắn thốt lên, trước mặt lại hiện lên khuôn mặt lạnh lùng của nữ tử kia.

“Lão gia.. Mặc dù chỉ là đùa giỡn.. Nhưng lúc này là thời điểm quan trọng..” Thanh âm Thẩm Tam phu nhân chậm rãi nói, “Chuyện này nói lớn không lớn, nhưng nhỏ cũng không nhỏ, nếu như bị người có ý truyền đến tai Lão Công tước trong kinh thành...”

Tin tức Lão Công tước muốn thu nhận con em trong tộc đã xác nhận, các nhà gần đây đều đầu đầu đá lẫn nhau, Lão Công tước là người ngay thẳng, tính tình bộc trực nóng nảy, ghét nhất là hành động gian tà của bọn tiểu nhân..

Thẩm Lão gia mặc dù lớn tuổi mệt mỏi, nhưng những lúc như vậy thì lại rất thanh tỉnh, hiển nhiên hắn cũng đã nghĩ đến chuyện này.

“Tính khí Lão Công tước như thế, nhưng địa vị của hắn phải nói là không thấp chút nào, việc này còn phải suy nghĩ kỹ hơn, cửa hôn nhân này, chỉ sợ Lâm nhi hắn..” Hắn trầm mặc một khắc, trầm giọng nói.

Hôn nhân đại sự, từ trước đến giờ đều là đánh đổi vì quyền lợi của gia tộc, thân gia cũng phải có bối cảnh môn đăng hộ đối như mình.

“Lão gia..” Thẩm Tam phu nhân cười, lấy khăn tay nhẹ nhàng lau khóe miệng Thẩm Tam lão gia, “..Hôn ước là hôn ước, nhưng không nhất thiết phải là Lâm nhi đâu..”

Hai người phụ tử bọn hắn bên trong lẫn bên ngoài đều đồng thời nhìn về phía Thẩm Tam phu nhân, trên mặt tràn đầy sự nghi ngờ, còn trong mắt lại lóe lên tia trào phúng.

Ánh nắng mùa hè chói chang, tiểu đình bên trong nhà Cổ Thập Bát Nương tỏa bóng râm mát mẻ như trời thu.

Tiếng huân vang lên một hồi như có như không, âm điệu tùy lúc lại trầm bổng khác nhau.

“Ta vẫn chưa thôi được đúng lắm” Cổ Thập Bát Nương đề huân xuống, ngưng ngưng nói.

“Tiểu thư học rất nhanh.” Nữ tiên sinh vội vàng đứng dậy cười nói, “Là năng lực ta có hạn, không thể dạy tiểu thư tốt hơn..”

Cổ Thập Bát Nương nhanh chóng đưa tay lên ý mời nàng ngồi xuống, loại nhạc khí này phần lớn tiên sinh có thành tựu đều là nam tử, có thể tìm được một vị nữ tiên sinh đã là không dễ dàng.

“Như vậy được rồi, ta cũng không có ý định thành tựu ở môn này đâu..” Cổ Thập Bát Nương cười nói, một mặt cầm huân lên tay, vui vẻ tràn đầy trong ánh mắt, Tín Triều Dương nói không sai, cái này thật đúng là có thể thay nàng khóc, thổi ra âm điệu trầm muộn, ngược lại khiến trong lòng thư thái rất nhiều.

“Tiểu thư..” Tiểu nha đầu dẫn theo hai gã sai vặt đi đến, “Đã có tin tức Linh Nguyên.”

“Vậy sao?” Cố Thập Bát Nương mừng rỡ, vội đứng dậy, “Ở nơi nào?”

Nữ tiên sinh theo nha hoàn lui xuống, để lại hai gã sai vặt ngoài đình nói rõ chuyện với nàng.

“Như vậy là đã bán đi kinh thành?” Ngón tay Cố Thập Bát Nương không tự chủ gõ gõ trên mặt bàn.

“Vâng, đã xác thực.” Gã sai vặt trả lời, “Chẳng qua là, không biết đã bị bán đến nhà nào...”

Kinh thành lớn như vậy, đúng là khó tìm

“Cứ từ từ tìm là được.” Cố Thập Bát Nương rút cục thở phào nhẹ nhõm, “Đến phòng thu chi lãnh thưởng đi.”

Hai gã sai vặt dập đầu nói đa tạ, vô cùng cao hứng đi xuống.

Bán mình làm nô, mấy ngày này, hi vọng có thể làm bớt đi tính khí ngang ngược của hần, nàng đứng dậy, đến lúc ra tiệm thuốc; nàng cũng không phải các tiểu thư khuê các chân chính, mỗi ngày chỉ cần ở nhà học tập cầm kì thi họa hay nữ công gia chánh là được.

Thời điểm Cố Thập Bát Nương cất bước ra khỏi nội viện, một chiếc xe ngựa dừng lại trước cửa nhà, một phụ nhân mập mạp cùng một nam tử hơi khòm lưng trong xe bước ra.

“Là nơi này.” Phụ nhân ngẩng đầu nhìn biển hiệu đen bóng, khắp khểnh lướt nhìn lên đầu tường, tựa hồ có thể xuyên thấu qua vách tường mà nhìn đến bên trong, trên mặt bà ta hiện lên nụ cười, lôi kéo nam tử kia đến rơi cả khăn tay, “Phúc cho ngài rồi, ta rốt cục có thể vào trong nhìn một chút, lần trước không biết bao nhiêu người kéo đẩy đây muốn làm mai cho Giải nguyên công, đều bị chặn hết ngoài cửa, lần này, coi như có thể vào đại khai nhân giới, mọi người đều nói trong nhà Cố nương tử là núi vàng cây bạc..”

Nam tử hiển nhiên mặt hiện lên vẻ không tin, liếc nhìn biển hiệu, cũng không để ý đến bà ta lấy lòng, sửa sang lại quần áo, cất bước gọi cửa.

“Tại hạ thay mặt Thảm phù Tam lão gia, gặp Cố phu nhân.”

Theo lời của hần, gã phu xa kiếm sai vặt đã mang bốn hộp lễ đồ thăm từ trên xe xuống, đứng hầu một bên.

Hần nói xong, bên trong cửa im lặng, tựa hồ không có ai?

Nam tử lại cất cao giọng lặp lại một lần nữa.

Cửa kéo kẹt mở ra, một tên sai vặt nhìn hần.

“Ngươi muốn tìm Cố phu nhân? Không phải tìm tiểu thư?” Gã sai vặt hỏi, một mặt ánh mắt quét nhìn ba người bọn họ.

Nam tử thấy vẻ mặt hần lạnh nhạt, tầm mắt quét qua hộp lễ không chút nào dao động, tựa như không thấy.

Người nhà này quả thật không có quy củ, trong nhà có mẫu thân làm chủ mẫu, làm sao lại xin gặp tiểu thư?

“Là gặp Cố phu nhân của các ngươi.” Giọng nói hần cao thêm mấy phần.

“Gặp phu nhân của chúng ta làm gì?” Gã sai vặt vẫn như cũ hé đầu ra hỏi.

“Vị tiểu ca này, nhanh đi nói cho phu nhân ngươi biết, thân gia tới.” Phụ nhân mập mạp kia chen chút cười nói đến, khăn tay thiếu chút nữa rơi trên mặt gã sai vặt.

Doa hần sợ đến mức ngã người ra sau tránh.

“Thân gia cái gì, các ngươi tìm nhầm người rồi.” Gã sai vặt tròn mắt nói.

“Bớt dài dòng.” Nam tử không nhịn được lớn tiếng, quần áo run lên, quát, “Đi nói cho phu nhân các ngươi biết, chúng ta là nhà Thảm Tam lão gia, phụng lệnh lão gia đến bái kiến phu nhân.”

Nhìn nam tử này vênh vao hống hách, gã sai vặt bủi môi, rút trở về, đóng cửa rầm một cái.

“Thảm Tam lão gia?” Tào thị ngồi ở chánh đường nghe thấy, sắc mặt đại biến, ầm một tiếng ngồi phịch trên ghế, dọa đến các vú già cùng nha hoàn một phen hốt hoảng.

Bao nhiêu lần nàng đã từng nghĩ đến cảnh tượng này, nhưng đều là những cơn ác mộng, mà hôm nay khi nàng không dám nhớ.. cũng không muốn chuyện này đến, người lại tới cửa.

Chẳng lẽ đây chính là vận mệnh an bài trong lời nữ nhi? Số mạng nữ nhi phải gả cho nhà hấn, sau đó bị hưu khí nhục mà tự vẫn chết đi...

“Mời hấn vào.” Tào thị hít sâu một hơi, ngồi thẳng trên ghế, chậm rãi nói.

“Cố phu nhân, còn nhận ra tiểu nhân?” Nam tử vào cửa vội vàng thi lễ, một mặt ngẩng đầu nói.

Tào thị nhìn hấn một chút, giống như đã từng thấy qua.

“Tiểu nhân năm đó phục vụ Tam lão gia, cũng thường gặp Cố lão gia, phu nhân ngài hồi đó còn thương cho tiểu nhân hai canh trà..” Nam tử ngẩng đầu nói một hơi.

Trong trí nhớ Tào thị hiện lên một khuôn mặt, chợt nói “Ra là nguoi..”

Khuôn mặt ngay ngô trong trí nhớ hiện ra trước mắt, trong lòng không khỏi cảm thán, cũng đã mười mấy năm trôi qua.. thiếu niên thư đồng cũng đã trở thành một nam nhân trung niên... mà trượng phu của mình cũng đã không có ở đây.

“Không nghĩ chớp mắt lão gia đã không còn ở đây..” Nam nhân giơ tay lên lau nước mắt nói.

Không khí lập tức trở nên bi thương, Tào thị cũng không kìm được lau la giọt lệ.

“Ai nha, chuyện vui đây, đừng làm phu nhân mất hứng.” Phụ nhân mập mạp vội đứng dậy cười nói, một mặt lác lác đi lên trước mấy bước, thi lễ vắn an, “Chúc mừng phu nhân.”

Tào thị chỉ cảm thấy như có bàn tay bóp nghẹt cổ họng bà, để cho hô hấp của bà cũng có chút khó khăn.

“Chuyện vui gì đây?”

Một giọng nữ trong trẻo lạnh lùng từ phía sau vang lên, Cố Thập Bát Nương bước ra.

Người thiếu nữ này một thân quần áo tối màu, vẻ mặt lạnh nhạt, ánh mắt lạnh lùng nhìn sang.

Nam tử cùng phụ nhân kia không khỏi rung mình một cái, chuyện Cố gia nương tử dùng vàng bạc đánh vỡ thẻ điện tộc trưởng đã truyền ra ngoài, chuyện kinh người như thế đã nghe nhưng lần này diện kiến nữ tử như hung thần ác sát này...

“Thập Bát Nương.” Tào thị đứng dậy, vẻ mặt lo lắng nhìn nữ nhi.

Cố Thập Bát Nương giơ tay lên ý bảo bà đừng lo lắng, ánh mắt vẫn như cũ dừng trên người hai vị kia.

“Các nguoi đến đây làm gì?” Nàng lạnh lùng hỏi.

“Bẩm... tiểu thư..” Nam tử chỉ cảm thấy rất không tự nhiên, nhưng cũng bật thốt lên, “Ta là Thảm Tam lão gia..”

“Thảm Tam lão gia là ai?” Cố Thập Bát Nương cắt lời hấn, nhàn nhạt hỏi.

Thế nào lại không giống phu nhân như vậy, nam tử có chút nghi ngờ, hấn ngẩng đầu lên, nhìn về phía mẫu tử bọn họ, nữ nhi thần sắc lạnh lùng, mẫu thân vẻ mặt lo lắng, nhưng cả hai đều không hề có vẻ vui mừng.

Không phải phu nhân đã nói, nếu biết được hấn là ai phái tới, các nàng nhất định sẽ vui mừng khôn xiết..

“Tiểu thư nói đùa..” Miệng hấn khô khốc cười nói, “Thảm Tam lão gia cùng Cố lão gia đã kết nghĩa anh em..”

“Vậy sao?” Trên mặt Cố Thập Bát Nương hiện lên một tia cười, “Nương, có chuyện này sao? Người có biết không?”

Tào thị rù mắt, “Chuyện này...Ta không biết..”

“Cái gì?” Nam tử không thể tin nhìn về phía hai người, tròn mắt.

Trên mặt Cố Thập Bát Nương nồng đậm vui vẻ, nhìn hấn, “Có phải các nguoi tìm nhằm người rồi không?”

“Ta nói Tào nương tử, nguoi nói thế nào không biết đây? Năm đó lão gia cùng Cố gia các nguoi nhưng là...” Nam tử nóng nảy, bỏ qua vẻ hèn mọn vừa nãy, xấn tay áo tròn mắt nói.

“Nhưng thế nào?” Cố Thập Bát Nương nhàn nhạt nói, “Nương, lúc ban đầu phụ thân không còn, ta không nhớ có một thúc thúc khác họ nào đến phúng viếng nguoi? Chẳng lẽ chuyện phụ thân kết nghĩa là gạt chúng ta?”

Vừa nghe đến phúng viếng, nam tử kia đột nhiên có chút tức cười, trong lòng cũng hiểu, thì ra là nguoi ta đã chờ sẵn rồi.

“Tào nương tử..” Hấn cười khan, “Khi đó..khi đó..”

Thật là đáng chết, phu nhân cũng không nói nhà này còn truy cứu chuyện đó, không phải chỉ cần nghe nói cầu thân là mừng rỡ như điên sao.

“Cha ngươi cùng Thẩm Tam lão gia có biết nhau, bắt quá, kể từ khi cha ngươi mất, cũng đã lâu không lui tới, cha ngươi người quen cũng nhiều, trừ những người thân cận lui tới, chúng ta cũng không thể thông báo hết từng người được, như thế cũng quá đường đột thất lễ..” Tào thị nhìn nữ nhi, tựa hồ giải thích cho nàng

Cố Thập Bát Nương gật đầu một cái, nói dạ, sau đó nhìn về phía nam tử.

“Quả nhiên là quen biết, bắt quá, vị đại thúc này quá lời, nếu nói là anh em kết nghĩa thì không dám.” Nàng cười nói.

Không cũng không sao, dù gì hôm nay cũng không phải vì chuyện này mà đến, nam tử hừ một tiếng

“Tào nương tử, chuyện này ngươi quên cũng thôi, nhưng mà, hôn ước năm đó định ra, ngươi hẳn cũng sẽ không quên chứ.” Hắn hơi ngừng đầu nói, ánh mắt quét qua người mẫu tử bọn họ, “Thẩm Tam lão gia cùng phu nhân, sai ta đưa thiệp canh của Kha thiếu gia đến..”

Cố Thập Bát Nương cười lạnh, vừa định nói chuyện, chợt khựng lại.

“Ngươi nói thiệp canh của ai?” Nàng cau mày hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Hứa hẹn

Đối với việc Thẩm gia tới cửa cầu hôn, trong lòng Cố Thập Bát Nương đã có chuẩn bị.

Mặc dù cửa hôn sự không phải do Cố Nhạc Sơn mở miệng thương nghị như kiếp trước, nhưng nhìn thấy nhiều việc sau khi nàng sống lại cũng phát sinh giống như trong dự liệu, nếu vận mệnh đã có cửa hôn sự này, nói như vậy đời này coi như mình không đề cập đến, thì vận mệnh cũng sẽ diễn ra như vậy.

Bất kể ai là người đầu tiên nói ra, điều nên đến vẫn đến, nhưng như thế đã sao?

Bình đến tướng chặn mà thôi.

Nói đến, thì thật ra chuyện này cũng không có gì lớn, nguyên bản chính là một trò cười trong cơn say rượu, không người không vật làm chứng, nếu như đời trước không phải Cố Nhạc Sơn muốn leo lên cửa hôn sự này, không chút thể diện giở thủ đoạn náo loạn, chỉ sợ cũng sẽ không thành công.

Đời này nàng cũng sẽ không chủ động đi tìm chết, mà Tào thị cũng không khóc náo đẩy nàng đi tìm đường chết, mà Thẩm gia cũng không cần phải vì thiếu một nữ tử kém cỏi như nàng mà dấy dưng không ngừng.

Chẳng qua là, số mệnh xuất hiện cùng với trí nhớ của nàng có chút sai lệch.

“Ngươi nói là thiệp canh của ai?” Cố Thập Bát Nương nhìn nam tử kia, hỏi.

Nàng thật không giống người bình thường ai lại hỏi thẳng vấn đề như thế, nam tử và bà mai cũng có chút phát điên.

Tại sao lúc bọn họ đi vào, đều là tiểu thư này xét hỏi?

Tại sao hôn sự của nữ nhi gia, người làm mẫu thân một câu cũng không nói?

“Tiểu thư,” Cũng may là bà mai kiến thức rộng rãi, phản ứng trước tiên, phát khăn tay tiến lên phía trước cười nói, “Là Thẩm Tam lão gia Tam công tử..”

“An Kha?” Cố Thập Bát Nương ngắt lời của bà ta.

Bà mai sững sốt, cô nương này nói ra cái tên này cũng thật thuận miệng, bà ta kinh ngạc gật đầu một cái.

Thẩm An Kha? Trong đầu Cố Thập Bát Nương hiện lên một thiếu niên khiêm tốn nho nhã, nhà Thẩm gia có câu, huynh hữu đệ cung, tuân thủ các bốn phận, bất quá đường như cũng không được an khang, con trai lớn chết sớm, Thẩm An Lâm tàn tật, cùng với Thẩm An Đống gặp bất trắc mà chết.

Duy nhất chỉ có vị tam công tử Thẩm An Kha này chính là lông tóc vô thương, mẹ đẻ của Thẩm An Kha chẳng qua cũng chỉ là một thị thiếp, mẫu tử hai người bọn họ ở trong phủ an phận thủ thường.

Bởi vì là con tiểu thúc, nàng làm tẩu tẩu cũng không có để ý lắm, mà lúc nàng gả qua thì không bao lâu hắn cũng thành thân, càng thêm không giao hữu..

Thế nào lại là hấn? Không phải là Thảm An Lâm sao?

Chân mày Cố Thập Bát Nương cau thành một đoàn, không biết chuyện gì đã xảy ra?

“Tiểu thư, Kha thiếu gia năm nay mười lăm tuổi, học vấn cũng rất tốt, tướng mạo đường hoàng..” Nhìn cô nương trước mắt trầm mặc không nói nữa, như đang suy nghĩ điều gì, cũng giống như các thiếu nữ khuê các chắc là đang tưởng đến vị hôn phu tương lai, bà mai mừng rỡ, vội vàng nói chen vào, lời nói vừa ra khỏi mồm, chỉ thấy thân sắc thiếu nữ thay đổi, khoát tay.

“Các người đi đi.” Nàng lạnh nhạt nói.

Bà mai đang muốn miệng lưỡi lưu loát nói tiếp chợt sững sốt, cùng nam tử kia liếc mắt nhìn nhau, đây là ý gì?

“Chuyện vô căn vô cứ, đừng có đứng đây hồ ngôn loạn ngữ.” Cố Thập Bát Nương giọng nói có mấy phần mất kiên nhẫn nói, “Người đâu, tiễn khách.”

Hấn là không để bọn họ có cơ hội nói tiếp, mấy vú già ngoài cửa lập tức xông ào, chuẩn bị lôi người.

Nam tử đến lúc này coi như đã hiểu, chẳng trách vì sao gã sai vặt ngoài cửa kia câu đầu tiên hỏi hấn chính là tìm tiểu thư hay tìm phu nhân, quả nhiên nhà này tiểu thư kia chính là đương gia chủ.

“Làm sao có thể là hồ ngôn loạn ngữ?” Nam tử nóng nảy trợn mắt nói, “Ta nói Cố phu nhân, các người có ý gì mới phải?”

“Ý tứ chính là chúng ta không nhận cửa hôn sự này.” Cố Thập Bát Nương đáp.

“Không chấp nhận?” Nam tử bật cười, quan sát Cố Thập Bát Nương từ trên xuống, “Tiểu thư đang nói đùa? Chúng ta là Thảm gia, nhà Thảm Tam lão gia, là nhà của Phủ Viễn công ở kinh thành...”

Cố Thập Bát Nương cười cười, nàng hiểu ý tứ của nam tử này, Đại Chu cấp bậc rõ ràng, thể hiện ở việc cực kì nghiêm khắc trong hôn nhân đại sự, giống như địa vị các nàng bực này, đặt ở thời bình căn bản không thể cùng với người như Thảm Tam lão gia bực này nghị hôn, nay người ta trước vội vàng tới đây, nhà mình ngược lại cự tuyệt, thật sự nói ra không ai tin.

“Không có, hôn nhân đại sự không dám đùa giỡn, người trở về nói cho Tam lão gia cùng lão phu nhân, gia phụ chưa từng đề cập đến hôn ước này, cửa hôn sự này chúng ta thật sự không dám nhận.” Cố Thập Bát Nương nói lại, một lần nữa khoát tay.

Vú già biết ý, lập tức nhanh chóng túm lấy ba người này đẩy đi ra ngoài.

Nhìn hộp lễ bị ném ra ngoài, nam tử tức giận phát tay áo một cái.

“Thật là không biết điều.” Hấn cắn giận nói, một mặt kêu bà mai lên xe.

Bên trong phòng, Tào thị lo lắng nhìn Cố Thập Bát Nương.

“Thập Bát Nương..” Bà đưa tay cầm tay nữ nhi, “Đừng sợ, có nương ở đây, quyết không để cho người giống kiếp trước..Một đời nhục nhã..”

Cố Thập Bát Nương đang cau mày trầm tư, tay bị mẫu thân nắm lấy, một cảm giác ấm áp truyền đến, không khỏi lấy lại tinh thần cười một tiếng.

“Nương, không sao đâu.” Nàng cầm tay mẫu thân vỗ vỗ an ủi.

Chuyện này thật không có gì đáng để tâm, chẳng qua là nàng thấy có chút kì quái.

“Tại sao lại là An Kha?” Nàng lẩm bẩm nói.

“Thảm An Lâm là con trai trưởng trong nhà..” Tào thị vuốt tóc mai của nữ nhi, nhẹ giọng nói, “Nói như vậy chắc hẳn Thảm Tam lão gia đã có suy tính..”

“Nhưng khi đó chính xác là ta đã gã cho hấn...” Trên mặt Cố Thập Bát Nương hiện lên sự nghi ngờ.

Hai mẫu tử đưa mắt nhìn nhau.

Thảm Tam lão gia đối với nàng vẫn là không thích, Cố Thập Bát Nương hồi tưởng lại đời trước, bắt đầu thì Thảm Tam lão gia đã không đồng ý cửa hôn sự này, còn là bà bà ra mặt, hiểu chi đi lễ động chi đi tình (dùng đạo lý làm người ta hiểu, dùng phương thức tràn ngập cảm tình làm người ta cảm động), làm cho Thảm Tam lão gia chấp nhận, sau khi kết hôn nàng cũng tự nhủ mình không cha không mẹ, mềm mại đường hoàng, cũng rất biết ý...

Tránh được ước định cùng con trai trưởng, đẩy con vợ kế ra thay thế, xem ra đây cũng không phải quyết định của Thảm Tam lão gia, hay nói cách khác chính là trò đùa của tạo hóa.

Biết nàng kháng cự Thảm An Lâm, cho nên an bài Thảm An Kha, mục đích chính là muốn nàng bước vào cửa Thảm gia, làm nương tử nhà Thảm gia, sau lại bị chính nhà chồng ruồng bỏ một lần nữa...

“Quên đi,” Cố Thập Bát Nương cười, “Không gì là không có khả năng, mặc kệ hần là ai, không lấy chồng là được.”

“Nương sẽ tìm cho ngươi một nhà khá giả.” Tào thị vuốt chân mày đang cau lại của nàng, nói bằng một giọng kiên định chưa từng có.

Cố Thập Bát Nương cười một tiếng.

“Cuộc đời này chỉ cần có thể chứng kiến nương cùng ca ca hảo hảo sống tốt và hạnh phúc, là đủ lắm rồi.” Nàng nói nhỏ trong miệng, xoay người, sai bước đi ra ngoài.

Đời này mặc dù có nhiều việc cũng đã thay đổi, nhưng bất kể thế nào, nàng cũng sẽ không ở ngoài sáng biết là đường cùng lại một lần nữa bước lên.

Đời này, nàng không bao giờ.. không bao giờ vì nam nhân này bị thương hay vui sướng, không bao giờ nữa.. cũng không bao giờ vì hần mà tìm đến cái chết một lần nữa.

Nàng cũng muốn nhìn xem số mệnh đưa bọn họ về gì với mình đây, có thể khiến cho nàng biết rõ là chết, mà vẫn cam tâm tình nguyện.

“Tiểu thư.” Linh Bảo ở trước mặt nàng quỳ gối khấu đầu.

Đang thất thần nhìn cây ma hoàng trong tay Cố Thập Bát Nương có chút bất ngờ nhìn về phía nàng.

Đứa bé này luôn luôn có chừng mực, sẽ không quấy rầy vào thời điểm nàng đang bảo chế dược liệu, tầm mắt nàng rơi vào bọc nhỏ bên cạnh Linh Bảo.

“Ngươi muốn cùng ta từ biệt?” Cố Thập Bát Nương thả dược liệu trong tay xuống, nhìn nàng hỏi.

“Dạ.” Linh Bảo dập đầu, cắn cắn môi dưới, ánh mắt kiên định, “Ta muốn đi kinh thành tìm ca ca, xin tiểu thư để cho ta đi kinh thành tìm ca ca.”

Cố Thập Bát Nương cười, đỡ Linh Bảo đứng lên.

“Đi đi, ta cũng đang có ý này.” Nàng nói

Linh Bảo hơi bất ngờ, trong nháy mắt liền mờ đi tầng sương, giơ tay lên lau lau.

“Linh Bảo thật xin lỗi tiểu thư..” Nàng nước nỡ nói.

“Có gì mà phải xin lỗi.” Cố Thập Bát Nương cười nói. “Ta đã sớm tính toán điều này, chẳng qua là khi đó không biết Linh Nguyên lưu lạc ở phương nào, không thể để cho một mình ngươi mò kim đáy bể, hôm nay đã có tin tức ở kinh thành, ngươi làm cái muối muối cũng nên đi tìm hần.”

Linh Bảo không ngờ nàng cũng đã sắp xếp xong xuôi, cảm động không biết phải nói gì, ôm Cố Thập Bát Nương khóc lớn.

“Thay ta chào hỏi mấy cửa hiệu thuốc, nơi này ta có viết tin, cũng nói với ca ca, ngươi đến nơi của hần..” Cố Thập Bát Nương đem mọi chuyện an bài nói với nàng.

“Không cần như vậy đâu, người đừng quấy rầy thiếu gia, đây là thời điểm thiếu gia chuyên cần học tập, ta chỉ ghé các cửa hiệu thuốc thôi, còn có thể nhận được chút giúp đỡ.” Linh Bảo khịt khịt mũi đáp.

“Cũng thôi.” Cố Thập Bát Nương gật đầu nói, “Bất quá, nhớ gặp ca ca báo một tiếng cho hần, đừng để hần lo lắng.”

Linh Bảo gật đầu, nước mắt lại muốn rơi xuống.

“Tốt lắm, ta còn chuyện cần phải làm ở đây, chờ ta sắp xếp xong, cũng đi kinh thành tìm các ngươi.” Cố Thập Bát Nương nắm hai vai của Linh Bảo cười nói.

“Tiểu thư, người phải bảo trọng, thuê thêm nhiều cái nhà đầu tới giúp đỡ, ít thức đêm, lại dùng thuốc khử độc cho tay...” Linh Bảo nhìn nàng, trong đôi mắt to ngấn lệ.

Cố Thập Bát Nương cười gật đầu.

Ba ngày sau Linh Bảo theo đoàn xe của Đại Hữu Sinh đi vào kinh, Cố Thập Bát Nương đứng nghiêm chỉnh ngoài cửa thành, nhìn đoàn người phía chân trời thành những đốm đen, mới từ từ xoay người.

Huynh muội Linh Nguyên lần này tạo hóa thế nào, đã không còn do nàng làm chủ, nàng có thể đưa tay giúp đỡ tại thời điểm vận mệnh bọn họ có biến cố, nhưng con đường phía trước đi tiếp vẫn là do lựa chọn của họ.

Có phải giống như ca ca đã nói, lựa chọn bất đồng, dẫn đến số mạng cũng bất đồng? Nhưng người tại thời điểm đưa ra quyết định đó, làm sao có thể biết trước được kết quả sẽ ra sao?

Được phúc sống lại, nàng so với người khác nhiều hơn một đời trí nhớ đã trải qua, gặp phải thời điểm phải đưa ra các quyết định, nàng nhất định kiên quyết phải chọn lựa hướng hoàn toàn ngược lại, mà kết quả như thế nào, lại vô cùng mờ mịt không thể nắm bắt trong tay được, thứ duy nhất có thể nắm,

chính là ý chí của nàng, không cúi đầu nhận thua không chấp nhận người khi dễ không để người ta phá đi ý chí của mình.

Tỷ như bây giờ bắt nàng phải đưa đến những lựa chọn, không có kiếp trước tham khảo, không biết được điều đó sẽ dẫn đến hậu quả gì, đưa ra những quyết định này, chẳng qua là dựa vào tâm mình nghĩ.

Tiếng vỗ ngựa vang lên một trận kèm theo một cơn gió đập đến trên người nàng, Cổ Thập Bát Nương nhanh chóng nép vào bên đường, đưa mắt nhìn lên.

“Ngưng.” Thẩm An Lâm ghim ngựa dừng lại.

Một đời kia ngày ngày đợi chờ mòn mỏi cũng không thể gặp, đời này lúc đã chán ghét thì lại cứ xuất hiện trước mặt nàng.

Mỗi một lần gặp hân, lại là một lần làm cho nàng phải đối mặt với nỗi đau của kiếp trước như bị người khoét ra chảy máu đầm đìa, để cho nàng nhớ lại mình đã từng như vật thể nào, hèn hạ thế nào...

Khác với thường ngày, thiếu nữ này trừ lãnh ý, còn nhiều hơn mấy phần giễu cợt, tựa hồ là cười nhạo hân hay là cười nhạo mình?

“Thập Bát Nương.” hân siết chặt cương ngựa, ngồi trên cao nhìn xuống nàng, “Ta hôm nay chỉ đến có một câu cần phải nói.”

Cổ Thập Bát Nương nhìn hân, vẻ mặt hồ hững.

“Hôn ước ta chấp nhận.” Hân trầm giọng nói, mặt mũi hơi ngăm mang theo vẻ kiên nghị, con ngựa tựa hồ nôn nóng, phun khí phì phò.

Lời này vừa thốt ra, tầm mắt nữ tử rút cục nhìn thẳng vào hân.

“Ngươi nói gì?” Ánh mắt nàng có chút cổ quái, hỏi.

Đây là lần đầu tiên nàng chủ động nói chuyện với hân, trong lòng Thẩm An Lâm có chút mất kiên nhẫn, nhảy xuống ngựa, đứng ở trước mặt nàng.

“Hôn ước do phụ thân ta và ngươi định ra, ta chấp nhận.” Hân nhìn nàng nói.

Tiếng nói vừa dứt, trên môi Cổ Thập Bát Nương hiện lên một tia cười nhạo.

“Đừng mơ tưởng ta cho ngươi cơ hội đùa bỡn.” Nàng lâm bẫm, nói nhỏ đến mức không thể nghe thấy.

Thẩm An Lâm đã dự liệu được sự cười nhạo của nàng.

“Đổi thành An Kha, đó là do một tay bà ta sắp đặt...” Hân thấp giọng nói, hai tay chắp sau lưng, nhìn về phía ngọn núi xa xăm, “Ta sẽ không để cho bà ta toại nguyện...”

“Bà ta là người nào? Bà ta là ai?” Cổ Thập Bát Nương thuận miệng hỏi, trên mặt mang theo mấy phần xem náo nhiệt.

“Ngươi là một người quang minh lỗi lạc, ta cũng không dối gạt ngươi.” Thẩm An Lâm cúi đầu nhìn nàng, vẻ mặt nghiêm nghị.

Cổ Thập Bát Nương cuối cùng cười lên.

“Có một số việc lúc này không tiện nói rõ, nhưng ta có thể cho ngươi biết, chuyện này là một tay mẫu thân ta quyết định, cũng không phải là ý nguyện của ta...” Thẩm An Lâm không để ý đến việc nàng cười nhạo không chút che giấu, nói tiếp

“Nói vậy.” Cổ Thập Bát Nương chợt ngắt lời hân, nhìn vào trong mắt Thẩm An Lâm

Hôn sự đã định ra, ngươi chấp nhận...

Sửa đổi hôn ước là ý định của Thẩm Tam phu nhân, không phải là ý của ngươi...

Ngươi đồng ý ta? Ngươi chấp nhận ta?

Nói vậy nói vậy.

Ngươi chấp nhận ta, vì sao để ta một mình trông phòng, vì sao đối diện ta lại làm như không thấy, vì sao công thành danh toại lại bỏ nghĩa tào khang (bỏ người vợ đã đồng cam cộng khổ với mình)

Nàng nhìn hân, cặp mắt mơ hồ muốn bốc lửa, nàng đưa tay vịn cổ áo, cố gắng hít thở..

Kia là cảnh vui mừng trước ngọc môn, một thân hi phục tay trong tay cùng một người mới, dùng ánh mắt lạnh băng như mũi dao lấy đi sinh mệnh nàng...

Nếu như hết thấy lặp lại một lần nữa, nàng nhất định sẽ không đem dao đâm vào người mình, mà sẽ cắm thẳng vào tim hân.

Kẻ đáng chết chính là hân, là hân.

“Ta không có nói vậy.” Thanh âm Thẩm An lâm đột nhiên đề cao.

Giống như gáo nước lạnh dội vào đĩa thức ăn, thần trí Cố Thập Bát Nương thanh tịnh lại.

“Vậy người nói xem, bà ta vì sao lại muốn làm như vậy?” Nàng nhàn nhạt hỏi.

Nha đầu này nhanh như vậy đã có thể thu liễm tâm tình? Thẩm An Lâm thoáng qua một chút kinh ngạc, chột khóe miệng ần ần một tia cười.

“Bởi vì người có tiền.” Hắn thu lại nụ cười, nói.

Ta rất có tiền? Chân mày Cố Thập Bát Nương cau lại, nhìn về phía hắn.

“Chuyện này lúc khác sẽ nói rõ với người..” Thẩm An Lâm xoay người lên ngựa, nhìn xuống nàng, “Người cứ chờ tin ta, ta đi chuyến này...”

Nói đến đây liền ngưng, con ngựa cất vó phun khí phì phì.

“Người chỉ cần biết, Thẩm An Lâm ta đồng ý cửa hôn sự này, người ngày sau sẽ hiểu.” Hắn quay đầu lại, nhìn nàng cười một tiếng, vỗ ngựa chạy đi.

Ta rất có tiền? Thẩm Tam phu nhân? Hắn đồng ý cửa hôn sự này?

Suy nghĩ hỗn loạn như bụi đất bị vó ngựa đạp tung lên, trong nháy mắt bao phủ Cố Thập Bát Nương

“Người đồng ý? Người chấp nhận cũng tốt, bà ta chấp nhận cũng được, có quan hệ gì với ta?” Nàng cười lạnh một tiếng, đi ra khỏi bụi đất mịt mù, “Lần này, ta không chấp nhận.”

Trong nhà, Tào thị cùng các vú già đang chuẩn bị quần áo mùa đông cho Cố Hải, quần áo mùa hè cùng với áo kép đã làm xong đưa Linh Bảo mang đi.

“Phu nhân uống trà.” Nha đầu mang một chén trà sâm nóng hổi đến, “Tiểu thư nói gần đây người khí huyết không tốt, phải bồi bổ nhiều hơn.”

Nhận được sự quan tâm của nữ nhi, Tào thị khó nén được vui vẻ, bà ngồi xuống, nhận lấy chén trà.

“Phu nhân, phu nhân.” Gã sai vật gác cổng chạy vào, có chút hốt hoảng hô.

“Hô to gọi nhỏ cái gì?” Một vú già nhanh chóng quát.

“Phu nhân, có một người tự xưng là Thẩm phủ Thẩm Tam phu nhân phủ Viễn Công cầu kiến.” Gã sai vật vội đáp.

Tào thị nghe vậy thì cả kinh, còn chưa kịp hỏi, đã nghe ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn.

“Cái gì cầu kiến, ta là mệnh phụ Ngũ phẩm, đi gặp một ả phu nhân phẩm quan còn kém hơn hai chữ cầu kiến, thật vô lễ.” Một giọng nữ vang lên.

“Tào thị, ta tới hỏi người, không tuân thủ tín ước, thoái hôn không nhận, người như thế nào hành kính, còn thể diện gì dám xưng là nhà thi gia? Có phải muốn ta đi tố một chuyến, tước đi sĩ tử học tịch của người, khiến nhà người vĩnh viễn không được vào sĩ.”

Những lời này là của một phu nhân ăn mặc hoa lệ được các vú già của bà ta hộ tống đi vào.

Chén trà trong tay Tào thị chột rơi xuống, một tiếng xoảng thanh thúy vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Trách móc

Tào thị từng gặp mặt Thẩm Tam lão gia hai lần, nhưng cho đến bây giờ cũng chưa từng gặp người nhà của hắn bao giờ, vào thời điểm quan hệ của Thẩm Tam lão gia cùng Cố Nhạc Vân tốt nhất, nàng có mang nên đi lại bất tiện d.d.lQd, mà phu nhân Thẩm Tam lão gia Triệu thị cũng mang một thân bệnh tật, tự nhiên là tránh không tiếp xúc, sau này bọn họ xa cách dần, phu nhân Thẩm Tam lão gia mất rồi hắn tái giá, bọn họ lại rời Kiến Khang, hoàn toàn không có qua lại.

Vị phu nhân đứng ở đại sảnh, tuổi chừng ba mươi đổ lại, dung mạo xinh đẹp, nhưng vì khuôn mặt lạnh lùng, có vẻ uy nghiêm không dễ thân cận.

Đây chính là Thẩm Tam phu nhân, Tào thị vội vàng đứng lên, nữ nhi từng nói bà bà Thẩm gia ôn hòa từ ái, cả nhà trên dưới chỉ có bà đối với nàng tốt nhất.

“Tào thị ra mắt...” Bà cúi đầu thi lễ.

Thẩm Tam phu nhân vùng tay lên, “Không cần nghi thức xã giao.”

“Mời phu nhân ngồi.” Tào thị cúi đầu nói.

Mấy bà vú già ngoài cửa bị khí thế vị phu nhân này chấn nhiếp lấy lại tinh thần, nhanh chóng dọn dẹp những mảnh vỡ của chén trà.

Thẩm Tam phu nhân cũng không có trách cứ, ngồi ngay chính giữa, đến lúc này mới đưa mắt quét về phía Tào thị.

Phụ nhân này cũng chỉ có vậy, bà ta nhìn một cái rồi thu hồi tầm mắt.

“Tào thị, người thật to gan.” Chân mày Thẩm Tam phu nhân nhíu lại tức giận, đưa tay vỗ bốp lên mặt bàn quất.

Tay bà ta giống như được đường bằng tất cả những thứ trên bảo hảo hạng nhất, trắng nõn trơn mịn, còn đeo hai chiếc nhẫn bảo thạch to tướng, làm tăng thêm vẻ rực rỡ chói lóa.

“Phu nhân nói lời ấy là có ý gì?” Tào thị khẽ ngẩng đầu nhìn Thẩm Tam phu nhân một cái, lại rũ mắt xuống.

“Còn dám giả bộ hồ đồ trước mặt ta?” Thẩm Tam phu nhân cười lạnh, nhìn phụ nhân đứng một bên, linh hồn run rẩy giấu bên trong lớp quần áo hoa lệ căn bản không chạy khỏi ánh mắt bà.

“Ta hỏi người, vì sao không nhận hôn sự? Người muốn thế nào?” Bà ta nhìn Tào thị d.Đ.BQOn, hừ một tiếng nói, “Người cũng là chủ mẫu nhà thi quan, tự nhiên cũng phải biết giữ chữ tín, tại sao có thể bội ước đây hả?”

“Ta hỏi người, Thẩm gia ta không xứng với người?”

“Ta lại hỏi, hay là phẩm hạnh của con ta không xứng?”

Bà ta hỏi gần từng câu, Tào thị cũng lần lượt nhỏ tiếng đáp không phải.

Nhìn phụ nhân này khí thế yếu ớt chưa đánh đã thua, sắc mặt Thẩm Tam phu nhân thả lỏng một chút, trên mặt hiện lên nụ cười, biết mở màn của mình đã trấn trụ nàng.

Cùng giao thủ với loại phụ nhân này, chính là lớn tiếng dọa người, sau đó lại từ từ mưu toan kế hoạch của mình, Tào thị là người cả đời núp trong nhà không hiểu thế sự, xem phu quân là trời hết đức cung phụng, nào phải đối thủ của bà ta.

Chất vấn đã xong, vậy thì phải cho nàng quạ táo ngọt, ngữ điệu của Thẩm Tam phu nhân nhẹ lại.

“Ta biết, những năm này nhà chúng ta cùng các người không qua lại. trong lòng người tức giận, nhưng dù có hờn dỗi, cũng không thể đem chuyện hôn nhân đại sự ra đùa giỡn.” Bà ta chậm rãi nói, khoe miệng hiện lên một tia cười, nhắc tay. “Ngồi xuống nói chuyện.”

Tào thị ngẩng đầu nhìn bà ta một cái, rồi từ từ ngồi xuống một bên.

“Nhà chúng ta sự vụ phức tạp, mà các người những năm nay cũng không ở tại Kiến Khang, nhưng thân thích chính là thân thích, chẳng lẽ không qua lại thì không phải thân thích nữa hay sao?” Thẩm Tam phu nhân chậm rãi nói, một mặt nâng chung trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ít.

Trà xuân Thiết Quan âm thượng hạng, bà ta hơi gạt đầu một cái, uống thêm vài hớp.

Tào thị bên kia vẫn đáp dạ như cũ, đồng thời vang lên tiếng nước nờ.

Thẩm Tam phu nhân nhướng mày, khốc cái gì, đừng nói là muốn giả dạng đáng thương để giữ lấy thể diện.

“Kha nhi mặc dù là thứ xuất, nhưng cũng là một tay ta nuôi lớn, tuổi cũng tương đương Cố Thập Bát Nương, tính tình hiền lành, không cần lo lắng hấn gả cho không yên...” Thẩm Tam phu nhân tiếp tục nói.

Tào thị chẳng qua cúi đầu thấp hơn, thỉnh thoảng nhẹ nhàng lau lệ, cũng không biết là có nghe lọt hay không.

“Mong một tháng sáu trăng tròn thì hơi nóng, ta xem không bằng đợi sang thu, bọn hấn tuổi cũng không còn nhỏ nữa, định ra ngày tốt, người thấy sao?” Thẩm Tam phu nhân cuối cùng hỏi một câu.

Một bên Tào thị như bị giật bắn người đứng bật cả dậy.

“Phu nhân, đa tạ phu nhân ưu ái, nhưng hôn sự này... Hôn sự này thứ cho chúng ta không thể đáp ứng.” Trong mắt bà mang theo vài phần hoảng sợ, đôi môi trắng bệch, nhưng giọng nói lại vô cùng kiên định.

Thẩm Tam phu nhân sững sốt, không ngờ bà ta ngồi nửa ngày nói một cách vô ích, chợt giận dữ.

“Tào thị.” Bà ta vỗ lên bàn một cái, chén trà lắc lư, nước trà bên trong tràn ra bàn.

Một tiếng này dọa cho các nha hoàn bà vú trong phòng sợ mất mật, vị phu nhân quan gia này lại khỏe như vậy.

“Phu nhân, xin thứ cho Tào thị thất đức vô lễ..” Tào thị che mặt khóc thút thít, “Hôn sự này ngàn lần cũng không thể đáp ứng..”

Thẩm Tam phu nhân tức giận muốn điên d,Đ,Đqd, phu nhân này chỉ biết khóc suốt mướt, dầu muối đều không vào.

“Ngươi, ngươi.” Bà ta vịn ghế, thẳng mi nhìn Tào thị, cố gắng kìm chế một hơi, thấp giọng nói, “Tào thị, ngươi muốn như thế nào đây?”

Tào thị chỉ liên tục khóc ròng xin phu nhân thứ tội.

“Nói như vậy ngươi chính là đang trách lúc lão gia nhà ngươi qua đời, chúng ta không đến phúng điếu?” Tào thị không nói, Thẩm Tam phu nhân không thể làm khác hơn là cắn răng tự mình hỏi.

Tào thị lắc đầu nói dạ không phải.

“Hay là vì kết thân không phải con trai trưởng?” Thẩm Tam phu nhân bói móc.

Con trai trưởng là Thẩm An Lâm, Tào thị như bị kim châm giật mình ngẩng đầu lên, quên cả khóc.

Xem đi, luống cuống, Thẩm Tam phu nhân hừ lạnh một tiếng, quả nhiên là vì điều này, nói không chừng đã tư thông với nhau lâu rồi.

“Phu nhân có phải vừa mất Lâm nhi hơn không?” Bà ta nhìn Tào thị, trong mắt lóe lên một tia lạnh lùng.

“Không, không” Tào thị cắn môi dưới, trước mắt hiện lên bộ dáng nữ nhi năm đó nữ nhi quý gối thương tâm khóc ròng như điên như dại..

Người kia là hừ con gái của nàng, người kia chính là bức nữ nhi nàng đến chết...

Bà tựa hồ nhìn thấy nữ nhi một thân đầy máu tươi té xuống đất, bốn phía là nghĩa địa hoang vu...

“Thẩm phu nhân, mời ngươi trở về đi, cửa hôn sự này, ta tuyệt đối sẽ không đáp ứng.” Tào thị ngẩng đầu nói.

Thẩm Tam phu nhân cười lạnh một tiếng.

“Tào thị, Lâm nhi các ngươi đừng tưởng có thể với, hẳn là con trai trưởng của Thẩm phủ chúng ta..” Bà ta chậm rãi nói, nhấn mạnh mấy chữ con trai trưởng, không che giấu sự khinh miệt trong ánh mắt nhìn về phía Tào thị, “..Hôn nhân đại sự ngay cả kẻ làm cha mẹ như chúng ta cũng không thể quyết định, trước hết phải hỏi qua ý kiến Lão Công trước... Người khôn là tự biết đủ, Tào thị, ngươi có hiểu?”

“Ta hiểu, ta hiểu,” Sắc mặt Tào thị trắng bệch gật gật đầu, “Cho nên mời phu nhân trở về đi, cửa hôn sự này ta sẽ không đáp ứng.”

“Tào thị ngươi còn muốn thế nào?” Thẩm Tam phu nhân cũng không áp chế được tức giận, vỗ mạnh mặt bàn đứng lên.

“Ta không muốn gì hết, van cầu ngươi Thẩm phu nhân, ngươi bỏ qua cho Thập Bát Nương của chúng ta, bỏ qua cho Thập Bát Nương của chúng ta đi..” Tào thị chọt lao qua, nắm được ống tay áo bà ta khóc hô.

Sắc mặt Thẩm Tam phu nhân biến đổi, nhìn phụ nhân đang níu lấy mình luống cuống khóc lóc, thiếu chút nữa cắn nát cả môi.

Nàng có ý gì?

“Bất kể là ai, chỉ cần là họ Thẩm, ta cũng sẽ không đáp ứng, van cầu ngươi, Thẩm phu nhân, ngươi bỏ qua cho Thập Bát Nương của chúng ta đi..” Tào thị khóc, ánh mắt rã rời.

Chẳng lẽ thật là không muốn gả? Thẩm Tam phu nhân rốt cục lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Theo bà ta, này nhà Tào thị cự hôn, không hướng đến oán hận nhà bọn họ nhiều năm không qua lại, thậm chí trong lòng cũng hiểu là Thẩm gia bọn họ không tính toán nhận thức cửa hôn sự này, trong nỗi thất vọng đột nhiên thấy bọn họ tới cửa, tự nhiên sẽ không dễ dàng để bọn họ nguyện ý, cho nên mới ra về dẫn đo làm khó một phen.

Dĩ nhiên, cũng vì quyết định cuối cùng không phải con trai trưởng nên trong lòng bất mãn, nhưng bất mãn thì thế nào, sau khi bàn bạc, Tào thị cũng sẽ không có lý do gì từ chối cửa hôn phối này.

Chỉ cần dán lên cái danh vị Thẩm phủ này, vậy có nghĩa là vinh hoa phú quý, nhà cao cửa rộng.

Dĩ nhiên nhà bọn họ bây giờ có tiền, nhưng trở thành vợ nhà đại phú hộ nhà cao cửa rộng tôi tớ thành đàn, vẫn là ước mơ của bao nhiêu nữ tử.

Nhà quyền thế, cầm y ngọc thực, sống an nhàn sung sướng, chẳng lẽ còn có nữ tử cự tuyệt? Chẳng lẽ mẫu tử bọn họ không suy nghĩ được bình thường

như người khác?

Nhưng, vị phụ nhân nhu nhược trước mắt này, cứ một mực không đáp ứng, chỉ cần là họ Thẩm, nhất quyết không chịu. . .

Thần sắc Thẩm Tam phu nhân biến ảo, ánh mắt lóe lên không ngừng.

Hoặc là đã đoán được bản thân mình coi trọng tiền của bọn họ?

Vậy thì thế nào? Có thể để bà ta xem trọng, tiếp nạp vào cửa, cũng đủ để bọn họ cảm tạ ân đức.

“Tào thị” Thẩm Tam phu nhân chợt hắt Tào thị ra, không chút nào che giấu tức giận trong mắt, tỏ ra mãnh liệt, “Người cũng thật can đảm dám uy hiếp bốn mạng phu nhân ta, ta muốn hưởng Hoàng hậu nương nương tổ cáo nhà ngươi, tước đi học tịch của các ngươi, ta cũng muốn nhìn một chút, kẻ bất tuân thủ bội ước, bất nhân bất nghĩa, vô liêm sỉ các ngươi còn mặt mũi nào sống tiếp tại Kiến Khang.”

Một tiếng quát tháo chói tai, khiến cho Tào thị ngây ngẩn cả người, bà lui về sau mấy bước, đụng vào cạnh bàn, ngực kịch liệt đập phồng, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Tước thân phận, đoạt học tịch. .

“Tào thị, Cố Hải nhà ngươi mới được thuận lợi về con đường học tập, đang khôi danh Kiến Khang, ngươi nghĩ xem hân có một mẫu thân bội bạc thì như thế nào? Ngươi nghĩ hân có một muội muội thoái hôn không lấy chồng thì sao? Ngươi nghĩ hân bị người đời cười nhạo sẽ ra sao?” Thẩm Tam phu nhân lạnh giọng nói.

“Địa vị Thẩm phủ chúng ta như thế, ăn nói khép nép đến nghị hôn, lại bị ngươi lạnh nhạt cự tuyệt, ngươi xem thế diện Thẩm phủ chúng ta còn đâu?” Thẩm Tam phu nhân ngẩng đầu lên, từ trên cao cao tại thượng nhìn xuống Tào thị, “Ngươi hôm nay đập đổ thế diện Thẩm phủ, cự tuyệt hôn ước với Thẩm phủ, ta cũng muốn xem xem, các ngươi còn có thể cười đâu, gã chồng đến cái nhà tốt lành gì.”

Đây là uy hiếp, nhưng uy hiếp rất chân thật, đối với Thẩm gia mà nói, quyền sinh sát không có, nhưng hủy diệt danh dự một nhà cô nhi quả phụ nho nhỏ các nàng cũng thật sự quá dễ dàng d.l3qd0n, chỉ cần một câu nói của bọn họ, thì các nhà muốn đến cầu hôn còn phải đắn đo nhiều.

Nói không chừng, sẽ có rất nhiều chỉ trích, lâu dài, kết quả nhất định, tiền căn cũng không ai truy cứu, danh tiếng cả nhà bọn họ coi như không thể cứu vãn được nữa.

Thẩm Tam phu nhân Tào thị một thân đầy bụi đất, trong lòng lại dâng lên hận ý, không nghĩ đến chuyện đơn giản như vậy, còn khiến bà ta phải sử dụng chiêu này, nói ra những lời đó.

“Tào thị, chuyện hôn sự của nữ nhi chính là chuyện vui, ngươi cần gì phải như vậy? Chúng ta ngồi xuống đây hảo hảo. .” Bà ta hạ giọng nói.

Lời còn chưa dứt, chỉ thấy Tào thị lao đảo tiến lên, xông đến bà ta.

“Chính là ta chết, cũng không để cho các ngươi làm hại Thập Bát Nương.” Bà khàn giọng kêu, hai tay nắm vai Thẩm Tam phu nhân, “..Nếu muốn hại Thập Bát Nương, ngươi giết ta trước đi, giết Hải ca trước..”

Thẩm Tam phu nhân thất kinh, Tào thị này điên rồi, trong nháy mắt bà ta bị một phụ nhân gầy yếu thấp hơn mình một cái đầu lay động đến choáng váng, trâm cài trên đầu tán loạn, khuôn mặt đánh mất vẻ nghiêm nghị.

“Người đâu, người đâu, điên rồi, điên rồi.” Bà ta vừa sợ vừa tức.

Các vú già canh cửa giật mình, vội xông tới bắt lấy Tào thị đang sống chết kéo Thẩm Tam phu nhân, xoẹt một tiếng, tay áo Thẩm Tam phu nhân bị xé toạt một bên.

“Đánh cho ta.” Thẩm Tam phu nhân gầm lên giận dữ, chỉ vào Tào thị đang bị kéo ra.

Lập tức có hai ba bà vú lưng hùm vai gấu kéo tay áo xông về phía Tào thị.

“Lớn mặt!” Một tiếng quát chói tai từ ngoài cửa truyền đến.

Thâm âm phá lệ bén nhọn này, như muốn thủng màng nhĩ mọi người bên trong, làm cho động tác cũng dừng lại theo.

Cố Thập Bát Nương nhanh chóng đi vào, về mặt trấn định, sẵn giọng.

“Các ngươi đều đi chết hết đi, ta nuôi các ngươi ăn không ngồi rồi hay sao?” hai lông mày nàng dựng thẳng hết lớn, ánh mắt quét qua các vú già đứng ngây ngơ giữa phòng.

Tiểu thư chính là dám dùng bạc giết chết người, bọn chủ tớ trong cửa rốt cục lấy lại tinh thần, vị quan gia phu nhân trước mặt tuy lợi hại, cũng là người ngoài, không quyết định được sinh tử của bọn họ.

Vú già Cố gia kéo nhau lên, dìu Tào thị đứng dậy, nhặt ghế trong đại sảnh lên.

“Ngươi.” Thẩm Tam phu nhân nhìn thiếu nữ một thân lệ khí sai chân bước đến, căn bản không thể tin được với vị thiếu nữ nhu nhược đã gặp ở thiên viện là cùng một người.

“Vị phu nhân này là mệnh quan triều đình?”

“Hay là lấy được phê chuẩn của sai dịch vào trạch nhà người khác?”

“Hay là muốn đến nhà ta làm kẻ trộm giết người cướp của?”

“Chỗ này của ta không chứa kẻ vi pháp loạn kỉ.”

Nhìn thiếu nữ từng bước từng bước tiến đến gần, lại lớn tiếng ép hỏi, làm Thẩm Tam phu nhân không khỏi lui về phía sau.

“..Ngươi thân là một ngũ phẩm mệnh phụ, xông vào nhà người khác, mở miệng đánh giết, cùng kẻ trộm giết người cướp của có gì khác biệt?”

“Ngươi có điều gì mà xứng danh mệnh phụ của mệnh phụ triều đình? Thẩm Tam lão gia bệnh lâu nằm trên giường, ngươi thân là thê tử, không ở bên cạnh trông nom, ngược lại chạy đến nhà người khác, nói năng lỗ mãng, lấy quyền thế uy hiếp người khác..”

“Ngươi muốn tổ nhà ta sao, ngươi không tuân thủ lễ nghi, không đức tòng phu, ý mạnh hiếp yếu, quát tháo đối chọi, ta còn muốn đi quan phủ tố cáo ngươi ngươi không thấu đáo tam tòng tứ đức, không tuân thủ tam cương ngũ bất nhân bất nghĩa, bất lễ bất trí, đoạt phong hào của ngươi, tước đi thân phận mệnh phụ phu nhân của ngươi.”

Ông một tiếng, Thẩm Tam phu nhân không khỏi lui về sau từng bước, trong nháy mắt bà ta không thể nói tiếng nào, chỉ ngo ngắc nhìn thiếu nữ gần trong gang tấc.

Người ta nói nữ tử này phi dương bạt hổ, nói chuyện lưu loát, đối trắng thay đen, bà ta còn không tin...

Nha đầu này dung mạo không tính là xuất chúng, hơn nữa trên mặt lại là vẻ trang nghiêm không hợp tuổi, cũng không có nửa điểm tươi mát làm người ta vui mắt thích ý như những thiếu nữ cùng độ tuổi.

Chẳng qua, trên khóe mắt nữ tử hung hãn đó lại ngấn nước...

“Hảo.” Thẩm Tam phu nhân lấy lại tinh thần, đẩy vú già đỡ hai bên tay ra, nhìn Cố Thập Bát Nương, quát lên, “Ta chờ ngươi đi tố.”

Dứt lời vung ống tay áo bước ra ngoài, đám vú già của bà ta nhanh chóng đi ra, đại sảnh náo nhiệt nháy mắt khôi phục yên tĩnh.

Lúc Thẩm Tam phu nhân đi qua sát bên người, Cố Thập Bát Nương nhắm mắt lại, từng giọt lệ rơi xuống.

Tại sao có thể như vậy...

Bà ấy không phải như vậy... Bà ấy hiểu rõ mình nhất...

Bà sẽ quát những kẻ cười nhạo xuất thân mình là người ở, là đứa mồ côi..

Bà ấy nói không coi trọng bản thân, bà ấy là người tốt nhất...

Mới vừa rồi bên ngoài đại sảnh, ý tứ khinh miệt trong lời nói nhắc nhở nương là ảo giác của mình sao?

Đối mặt với Tào thị không chút nào che giấu ý tứ cao cao tại thượng, lại thẹn quá hóa giận hung hăng uy hiếp...

Rõ ràng bọn họ ở trong mắt bà ấy, chính là như con kiến hôi, con kiến hôi nào có quyền phản kháng, bà ấy cũng sẽ không chớp mắt mà tùy ý đánh giết..

Bà ấy không phải, không là người hòa ái đoan trang như Bồ Tát..Không phải người thương mình như cha như mẹ kia...

Là người thay đổi...hay là chính mắt mình bị mù?

“Bà ta xem trọng tiền của ngươi.” Lời của Thẩm An Lâm đột nhiên vang lên bên tai.

Vạn nhất nàng không còn tiền, bà ấy coi nàng là cái gì?

“Thập Bát Nương.” Một đôi tay ôm lấy nàng, Tào thị có chút bối rối lau nước mắt trên mặt nàng, chính bà cũng giàn dụa nước mắt, “Đừng sợ, đừng sợ, dù có chết, nương cũng sẽ không đáp ứng.. Nương không sợ, ca ca ngươi cũng sẽ không sợ, coi như là không quan không tước, bỏ xú, chúng ta cũng sẽ không khóc, chỉ cần ngươi còn sống, chúng ta ở cùng với nhau, là tốt rồi...Ngươi đừng sợ, ca ca ngươi nếu ở đây, nhất định cũng sẽ làm như vậy.”

Nàng biết, nàng biết, Cố Thập Bát Nương đưa tay ôm lấy Tào thị, đầu dựa vào trước người bà.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 131: Cân nhắc

“Người nói xem bà ta sẽ thật sự đi tố chúng ta sao?” Chờ đám người Thẩm Tam phu nhân vừa đi, mẫu tử bọn họ cũng đã bình tâm lại, Tào thị rốt cục không nhịn được hỏi.

Bà nhìn Cố Thập Bát Nương thần sắc âm trầm, vị Thẩm Tam phu nhân này quả thật bất đồng so với nữ nhi miêu tả, khí thế bén nhọn như thế, nhất định là cái mẹ chồng hà khắc đến nỗi nói cũng phải cân trọng, thế nào nữ nhi lại nói...

“Bà ấy sẽ không.” Cố Thập Bát Nương đáp, đưa chén trà lên môi uống một ngụm.

Làm như nàng hiểu rõ là Thẩm Tam phu nhân sẽ không làm như vậy, nhưng nàng cũng hiểu thêm phần nào về bà ta.

Trên cõi đời này không ai vô duyên vô cớ đối xử tốt với người, trừ người thân, mà hiển nhiên Thẩm Tam phu nhân sẽ không coi nàng là người thân.

Ý nghĩ như vậy xuất hiện, nháy mắt trong đầu chợt thanh minh vô cùng.

Nàng nghĩ đến rất nhiều chuyện, những chuyện liên quan đến Thẩm Tam phu nhân trong trí nhớ thay nhau hiện lên, lời nói ôn hòa kia, gò má từ ái, cùng với những thuyết giáo nhẹ nhàng, lần này nhìn lại, lại có một cảm giác thật khác biệt.

Cái loại cảm giác thân thiết đó dường như chỉ là cố ý làm ra vẻ như vậy, bất kể nàng hỏi tưởng thế nào, đều không thể thuyết phục bản thân mình nhìn ra một tia đã từng cho là ôn tình.

Là nàng thay đổi, hôm nay nàng đã hoàn toàn thay đổi, cho nên sự việc trong mắt cũng có những cảm nhận khác đi hay sao?

Mới vừa rồi nàng trở về sớm hơn mọi ngày, nhìn thấy Thẩm Tam phu nhân tâm tình kích động không thể áp chế, nhưng nhìn ra đối phương lại giả bất thiện, bởi vì ôn tình lưu lại của kiếp trước khiến cho nàng không cách nào đối diện với xung đột của hai người, nên đứng ngoài cửa không vào, vì vậy mới chứng kiến một màn như vậy. thấy trong trí nhớ của mình thật ra chưa từng có Thẩm Tam phu nhân.

Cố Thập Bát Nương nhắm mắt lại, hít sâu một hơi

Được rồi, chuyện đến bước này, đã hoàn toàn không thể huyền hoặc bản thân là Thẩm Tam phu nhân thật lòng yêu mến nàng, cho nên thúc đẩy hôn ước này.

Đối với Cố Thập Bát Nương mà nói, hành động lừa dối mình của người khác là không thể chấp nhận được, một khi tâm hồn đã tin tưởng, sau một khắc chắc chắn vạn kiếp bất phục.

Nếu đúng như lời Thẩm An Lâm, bà ấy vì tiền, vậy theo một góc độ khác, một đời kia Cố Thập Bát Nương nàng không có tiền, tại sao Thẩm Tam phu nhân lại đối với nàng như vậy?

Nhớ lại Thẩm Tam phu nhân vừa rồi bộc lộ ra vẻ cao cao tại thượng cùng với sự khinh bỉ, khi đó Cố Thập Bát Nương không có bất kỳ ưu thế nào, bất lợi ngược lại là một đồng lớn.

“Bất lợi” Cố Thập Bát Nương đặt chén trà xuống, ánh mắt sáng lên.

“Thập Bát Nương” Tào thị vội hỏi han nàng.

Mới vừa rồi nhìn thấy nữ nhi suy nghĩ điều gì, thần sắc u sầu, chỉ nói với bà là lo lắng chuyện vừa rồi.

“Đừng sợ, thoát hôn cũng không phải là đại sự gì, chuyện thường xảy ra, cũng không phải chuyện li kì gì, huống chi là lỗi do bọn họ thất lễ trước, nếu bị thẩm vấn ở công đường, nương cũng không sợ...” Tào thị vuốt ve mái tóc Cố Thập Bát Nương nhẹ giọng nói.

Bà vừa nói chuyện, chợt xoay người đi vào nội đường, Cố Thập Bát Nương tò mò không biết bà định làm gì, nhanh chóng đuổi theo.

“Cái này...” Tào thị lấy một tờ giấy từ đáy rương ra, tờ giấy đã ố vàng với những vết mực loang lổ.

“Đây chính là ước định do Thẩm Tam lão gia năm đó cùng phụ thân viết?” Cố Thập Bát Nương đưa tay nhận lấy.

Thấy chữ viết ngoáy một cách hỗn loạn hiển nhiên không phải lễ thư chính thức, cũng không có nói tới ngày sinh tháng đẻ gì cả, mà chỉ nói là ước định với con gái thân gia, ở dưới còn có một bài phú nhỏ, đại ý là ước mơ lần sau thi đỗ đạt hãnh diện, mặc dù có chứa chút khí chưa, nhưng cũng không mất đi hăng hái của thiếu niên...

“Đây là lúc bọn hấn say rượu viết ra..” khoe môi Tào thị cong cong, tựa như nhìn thấy trượng phu say khướt giờ lễ thư lên cười to, vui vẻ rất nhanh tàn đi, chỉ còn lại vẻ khổ sở trên khuôn mặt.

Cố Thập Bát Nương đốt một ngọn nến trên bàn.

“Không môn đăng hộ đối...” nàng lẩm bẩm nói.

Kết hôn đã biết chính mình không thân phận địa vị, lại là một nữ tử mồ côi không cha không mẹ vô huynh vô đệ, đối với vị Thẩm An Lâm là con trai trưởng trong một tộc lớn như vậy mà nói, ý vị thế nào?

“Buồn cười... Si nhục...” Cố Thập Bát Nương gơ tay lên, một chút lửa bắt lên, trong nháy mắt tờ giấy mỏng hóa thành tro bụi

Nhìn thấy biểu hiện hôm nay của Thẩm Tam phu nhân, bà ta sẽ đồng ý làm chuyện khiến người khác chê cười, bị người ta rêu rao si nhục hay sao?

Trong phòng một trận trầm mặc, mẫu tử hai người nhìn đồng tro tàn có chút suy nghĩ, một cơn gió thổi nhẹ qua, làm bụi tro bay tứ tán đi.

“Cho nên nương yên tâm, bà ta sẽ không đi tố chuyện chúng ta..” Cố Thập Bát Nương nhàn nhạt, “Bà ấy là một người rất sĩ diện..”

Vừa nói vừa đỡ Tào thị ngồi xún, “Hôn sự lần này không thành, nếu như người ngoài biết chúng ta thoái hôn không chấp nhận, người nói xem ai mất mặt hơn ai?”

Phải nói bọn họ từ chối hôn sự này, chỉ sợ còn không có ai tin.

“Cho nên, bà ấy sẽ không làm chuyện đó đâu.” Cố Thập Bát Nương cười nói, “Bà ta bắt quá thẹn quá hóa giận tất sẽ nói như vậy, cũng không có gì, chẳng qua cùng lắm thì tung ít tin đồn ô miệt chúng ta... Ta cũng không quan tâm, chẳng qua chỉ sợ hôn sự của ca ca bị ảnh hưởng...”

Trên mặt nàng hiện lên mấy phần sầu lo.

“Thập Bát Nương” Tào thị nhỏ nhẹ nói, “Không gì quan trọng hơn mạng sống..”

Trong số mệnh lúc này bà cùng Cố Hải đã không còn trên đời, chứ đừng nói gì đến việc cưới gả..

“Vâng ạ.” Cố Thập Bát Nương cười gật đầu, ánh mắt bất ngờ sáng lên, “Bất quá nếu bà ta dám dựa vào quan hệ trong quan trường làm khó ca ca, ta nhất định không để bà ta yên ổn.”

Nàng nắm chặt hai bàn tay, “Trọc đầu không sợ bị nắm tóc – vua cũng phải thua kẻ liều, ta thử đại náo xem, ai sợ ai.”

Thối lui về sau không phải là không thể, nhưng con đường Cố Thập Bát Nương đã muốn nắm chặt, nếu ai khiêu chiến ranh giới cuối cùng của nàng, đừng trách nàng cá chết lưới rách.

Nàng không có quyền thế thông thiên cũng không có quý nhân để dựa vào, cái nàng có duy nhất chính là ý chí thấy chết không sờn.

Ngoài cửa Cố gia, xe ngựa Thẩm Tam phu nhân vội vàng chạy ra, Thẩm Tam phu nhân bên trong xe ngựa hào hoa bây giờ áo quần tán loạn, sắc mặt tái xanh, ngón tay trên đầu gối siết lại vì hơi dùng sức mấy đầu ngón tay trắng bệch.

“Cái tiện phụ này, cái tiện phụ này.” Bà ta nghiêng răng nặng ra những lời này.

“Phu nhân.” Một phụ nhân mặt tròn nhanh chóng bước lại, “Nhất định phải đi tố bọn họ một chuyện, viết thư tín cho Lão Công tước ở kinh thành, để hấn xuất thủ xử lý nhĩ tử bọn họ..”

Lời phụ nhân còn chưa dứt, một bàn tay nặng nề rơi trên mặt phụ nhân ngã chổng vó trên xe, quên cả đau, cả người quỳ rạp xuống, run rẩy.

“Ngươi còn chê ta không đủ mất mặt sao? Ngươi cho rằng để mọi người đều biết nhà bọn hấn cự tuyệt hôn sự với chúng ta là chuyện huyền diệu hay sao?” Thẩm Tam phu nhân nhìn chằm chằm phụ nhân kia, cắn răng nghiêng lợi nói, “Ngu xuẩn, cút xa ta ra một chút!”

Phụ nhân hoảng loạn, không kịp kêu xe dừng lại, nhất màn xe nhảy ra ngoài, xe ngựa phóng nhanh, phụ nhân cũng lăn quay trên đường.

Phu xe dường như không nhìn thấy, thần sắc không đổi, roi trên tay giục ngựa không ngừng.

Đội bọn họ đã đi qua, xe ngựa phía sau mới dám dừng lại, bầu ngực già trên mặt có chút hã hê cười kéo phụ nhân kia lên, phụ nhân kia ngã rách cả xiêm áo, che khuôn mặt sưng đỏ xấu hổ mặc cho bọn họ cười nhạo chui vào trong xe ngựa, đoàn người biến mất trong ngõ hẻm Cố gia.

Hai ngày sau, bên trong Thẩm gia.

“Phu nhân, không tìm được hôn thư..”

Bên trong đại sảnh mấy bà vú cúi đầu quỳ trước mặt Thẩm Tam phu nhân.

Đã khôi phục lại bình tĩnh, Thẩm Tam phu nhân nhìn không ra vui buồn, chẳng qua là đặt chén trà xuống có chút nặng nề, đứng dậy đi vào bên trong.

“Lão gia....Lão gia...” Thẩm Tam phu nhân nhẹ giọng gọi.

Thẩm Tam lão gia đang mơ mơ màng màng trên giường ngủ, qua hồi lâu dường như tỉnh lại như không.

“Hôn thư ở đâu? Hôn thư với Cố gia..” Thẩm Tam phu nhân vội hỏi.

“..ùm..” Thẩm Tam lão gia đang mê mê nghiêng đầu sang, “...Nào có....Hôn thư cái gì...Không có...đừng mơ tưởng..”

Thẩm Tam phu nhân thở dài một hơi, không cam lòng ngồi xún bên mép giường, vuốt tay Thẩm Tam lão gia.

“..Người không phải từng nói, nhậu say, cùng hấn viết ra hôn ước,..còn có thơ..” Bà ta nhẹ giọng nói vào tai Thẩm Tam lão gia.

Thẩm Tam lão gia tựa hồ nhớ lại điều gì, trên mặt hiện lên một tia cười yếu ớt.

“..Lục ca khinh bãi xuyên Sở Thành../Ngư ca diêu hô tổng giang phong...hảo thơ” hấn lẩm bầm nói.

“Lão gia nhớ ra rồi? Để ở đâu đây?” Sắc mặt Thẩm Tam phu nhân hiện lên vẻ vui mừng.

“Đốt..” Thẩm Tam lão gia lẩm bầm nói, chợt ngoe đầu, chợt nước mắt chảy xuống bên mặt, “..Văn nương..Văn nương..Ta có lỗi với người..”

Sắc mặt Thẩm Tam phu nhân trầm xuống, bà từ từ ngồi thẳng người, nghe tiếng nước mắt của Thẩm Tam lão gia nước mắt mơ hồ kêu Văn nương rồi lại lấm vào giấc ngủ, bên trong phòng tĩnh lặng.

Thẩm Tam phu nhân chỉ cảm thấy bàn tay mình đang nắm lấy lạnh như băng, tầm mắt của bà rơi vào góc giường, trên bàn nhỏ đó có bày một hòm nữ trang màu đen, bên trên hoa văn có khắc hai chữ Văn nương rõ ràng đập vào mắt bà.

Bà chợt đứng lên, bước lên mấy bước nữa chộp lấy cái hộp kia, giờ tay muốn đem nó đập xuống đất.

“Phu nhân..” Một lão phụ không biết từ đâu nhanh chóng chạy đến, định lấy cánh tay bà, nhìn bà ta lắc đầu.

“Phu nhân, không thể, lão gia chưa...Lâm thiếu gia cũng còn không có...” Lão phụ thấp giọng nói, “..Không phải là lúc này...”

Sắc mặt Thẩm Tam phu nhân biến ảo, từ từ để tay xuống, đem hộp nữ trang đặt vào chỗ cũ, còn đưa tay vuốt nhẹ, tựa như muốn lau đi bụi bám trên đó.

“Ta đi đến hôm nay mất trọn mười lăm năm..” Bà ta lẩm bầm, “..Mười lăm năm, bất quá cũng là một cái chớp mắt..”

“..Dạ, phu nhân..” Lão phụ vịn tay bà, “..Lâm thiếu gia đã đi thượng kinh nhập quân..lão nô nhận được tin tức từ phía bắc, trận đại chiến này ngày càng kịch liệt..”

“Không phải đã nói muốn nghị hòa sao..” Thẩm Tam phu nhân chậm rãi xoay người bước ra, “..Lại đánh tiếp, lại muốn chết rất nhiều người...A di đà Phật..”

Thanh âm của bà ta mang theo ưu sầu thương xót, nhưng trong mắt lại là một mảnh lạnh như băng.

“Bất quá chuyện của tiện phụ kia cũng không thể để như vậy.” Bà cắn răng nói, “Đã nhiều năm như vậy, ta còn chưa bao giờ bị chọc tức như vậy.”

“Dạ, phu nhân yên tâm” Lão phụ ngẩng đầu, khẽ mỉm cười, “Chỉ cần mẫu tử các nàng còn ở Kiến Khang một ngày, liền đừng mơ tưởng có thể hạo hạo lập gia đình.”

Thời gian thấm thoát thoi đưa, bên Thẩm Tam phu nhân cũng ngoài dự liệu của Cố Thập Bát Nương, cũng không có động tĩnh gì, tựa hồ chưa từng có chuyện gì phát sinh qua, Cố Thập Bát Nương do dự, còn cho người thăm dò Thẩm An Lâm, đối với việc hấn đột nhiên nói chuyện cùng nàng hôm đó, nàng muốn hỏi thêm vài câu, nhưng người trở về báo lại với nàng, Thẩm An Lâm đã quay trở lại quân đội.

“Lúc này?” Cố Thập Bát Nương sừng sốt, tính toán trong đầu, cùng với trí nhớ trao đổi nhau.

Nàng cùng Thẩm An Lâm sang năm thành thân, lúc thành thân, Thẩm An Lâm chinh chiến bên ngoài, vậy coi như, đây cũng chính là thời điểm hấn lên đường?

Nàng chợt rùng mình một cái, nói cách khác, lúc từ giả Thẩm An Lâm, hấn lại trở thành..người quê..

Đây là chuyện của vận mệnh, không liên quan đến nàng, huống chi hấn chẳng qua chỉ mất cái chân, vẫn may mắn hơn mình mất đi cả tính mạng.

Nhìn những cánh chim yến quanh quẩn trên bầu trời, Cố Thập Bát Nương khoát tay, để cho gã sai vặt lui ra, cũng không đi Thẩm gia hỏi thăm bất kỳ chuyện gì nữa.

Đào mất đã gần cuối tháng sáu, đặt thư từ kinh thành gửi về xuống bàn, Cố Thập Bát Nương xoa nhẹ cánh tay sưng ê ẩm, đi ra phòng chế dược.

Cố Hải ở thư viện Văn Mộng cũng đã ổn định, mà Cố Ngư cũng không có động tác gì, chẳng qua là hăng hái đi học, chờ đợi kì thi hội quyết định tương lai tương sáng trước mặt, tất cả mọi người đều để xuống các ý niệm khác, chỉ có giao tranh, chờ đợi vận mệnh lựa chọn.

Linh Bảo thì ở một tiệm thuốc, buổi tối rửa dược liệu kiếm tiền, ban ngày bôn tẩu khắp nơi tìm kiếm Linh Nguyên, nhưng vẫn không có tin tức.

Một tiếng ho khan cắt đứt dòng suy nghĩ Cố Thập Bát Nương, nàng xoay người, nhìn thấy Lưu Công đã trở lại từ lúc nào, đang bước nhanh vào phòng. Hắn ho khan đến đỏ hồng cả mặt.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Tri ân

“Sư phụ..” Cố Thập Bát Nương bật thốt.

Lưu Công che miệng, cố kìm chế cơn ho khan, trợn mắt nhìn nàng.

“Lão bá.” Cố Thập Bát Nương đổi giọng bước nhanh đến trước mặt hắn, “Người trở lại thật đúng lúc, để Bành tiên sinh bắt mạch cho người...”

Qua cơn ho han, Lưu Công hướng Cố Thập Bát Nương khoát tay.

“Chớ đùa ta, ta còn cần hắn bắt mạch..” Lưu Công nói, “Bà tập ta giao người đã làm xong rồi à? Cả ngày rảnh rỗi quan tâm..”

“Bành tiên sinh là thần y..” Cố Thập Bát Nương không để ý hắn nói sang chuyện khác, nói tiếp.

“Hoa Đà mới là..” Lưu Công thuận miệng nói, nhưng lời thốt ra một nửa chợt dừng lại, nhìn sắc mặt kiên trì của Cố Thập Bát Nương, liền hắc hắc cười, “Ta nói nha đầu người, bệnh của ta chính ta tự mình biết..Như vậy đi, người làm thuốc viên tan đờm đến đây.”

“Ăn cái này là được?” Cố Thập Bát Nương đối với y lí cũng không hiểu biết lắm, hồ nghi hỏi.

“Ừm.” Lưu Công gật đầu, giục nàng đi nhanh.

Cố Thập Bát Nương đáp dạ, bỗng xoay người lại.

“Đúng rồi, mùng một đầu tháng bảy người không có việc đi ra ngoài đúng không?” Nàng hỏi.

“Có việc gì?” Lưu Công vuốt ngực một cái, hỏi.

“Có chuyện vui, ta mở tiệc ở Bạch Hạc lâu, muốn mời người đến cùng tham dự..” Cố Thập Bát Nương cười nói.

“Chuyện vui gì? Ca ca người đậu Tiến sĩ?” Lưu Công tò mò nói, một mặt lại lắc đầu, “Không đúng, còn chưa có thi đâu.. Nếu không phải thì nha đầu người định làm gì người ta à?”

Cố Thập Bát Nương chỉ cười, nói hần nhất định phải đến.

“Được rồi, ăn không ngồi rồi, ta còn có thể không đi..” Lưu Công hắc hắc nói.

Cố Thập Bát Nương lúc này mới cười xoay người đi, cước bộ nhẹ nhàng.

Nha đầu này rất ít cười, nếu là cười cũng chỉ là giả trang, Lưu Công xoa mái tóc tán loạn, như có điều suy nghĩ nhìn người thiếu nữ đang lựa dược liệu vào phòng bảo chế, mặc dù thời gian ở cùng nàng không dài, nhưng hắn biết rõ thời điểm đáng giá để nha đầu này nở nụ cười thật lòng không nhiều lắm.

Nha đầu này... Lưu Công thở dài, xoay người bước vào trong.

Cùng lúc đó, tất cả tiệm thuốc ở Kiến Khang và cả kinh đô đều nhận được thiệp mời của Cố Thập Bát Nương, bất kể lớn bé, việc này khiến cho nhiều người giật mình, cũng rất lo lắng, nhất là mọi người đã từng tham dự sự kiện thuốc tại Bảo Hòa đường.

Sau sự kiện kia, Bảo Hòa đường thối lui khỏi dược giới ở Kiến Khang, những địa phương khác buôn bán cũng bị tổn thất ớn, hơn nữa một tên dược sư gọi là Đồng lão gia, cũng không biết vì sao? Mai danh ẩn tích, đây hết thảy cùng vị Cố nương tử không khỏi liên quan.

Trên thiệp cũng không viết gì, mọi người hỏi thăm nhau, cũng không hỏi ra đầu mối gì, chỉ đành thấp thòm chờ đợi mùng một tháng bảy đến.

Một trận mưa đêm qua đi, vạn vật rơi vào tĩnh lặng. Tào thị bưng một chén canh đến trước cửa phòng Cổ Thập Bát Nương, thấy trong phòng vẫn có ánh đèn trước sau như một, bên cửa sổ thấp thoáng hình bóng một thân hình nhỏ bé gầy yếu.

“Thập Bát Nương.” Tào thị đẩy cửa đi vào.

“Nương, sao người còn chưa ngủ?” Cổ Thập Bát Nương vội đứng dậy cười nói, một mặt đưa hai tay nhận chén canh.

Tào thị nhìn khuôn mặt đơn bạc của nữ nhi, chạm vào đôi tay thô ráp của nàng, nội tâm ngũ vị tạp trần.

“Thập bát nương, người nghỉ xong?” Bà thờ dài nói.

Cổ Thập Bát Nương cười một tiếng, bưng chén canh đặt lên môi uống một hơi.

Thấy nữ nhi chỉ cười không nói, với trước kia quả thật khác nhau một trời một vực, không giống trước đây cũng không giống các thiếu nữ cùng tuổi, trong cơ thể này thật sự là một linh hồn 20 tuổi.

Linh hồn mất đi mẫu thân và ca ca, đơn độc sống mười năm, trải qua sinh li tử biệt, linh hồn này đã đủ kiên cường sáng suốt.

Thấy việc con mình làm rất tự hào với mọi người, là một chuyện cao hứng, nhưng nhớ đến thay đổi này từ đâu mà có, Tào thị lại cảm thấy tâm đau như bị kim đâm.

Nếu như trượng phu còn sống, nếu như gia thế không tàn héo, có lẽ nữ nhi cũng sẽ không lựa chọn những quyết định này?

Nước mắt Tào thị thay nhau rơi xuống.

“Nương, có việc gì khó nói sao?” Cổ Thập Bát Nương hỏi.

“Ta là cao hứng.” Tào thị lau nước mắt, cố giấu đi sự chua xót, vượt những sợi tóc đen nhánh như mặt nước đang thả xuống trước mặt nữ nhi, dưới ánh đèn, nữ nhi mắt ngọc mây ngài, không tính là sắc sỡ lóa mắt, nhưng thanh tú động lòng người...

“Nương, ta muốn nói, là thân phận sĩ tộc, muốn tìm nhà chồng tốt phải có nhân duyên tốt, hạnh phúc không thật sự được định ra như vậy.” đối với tâm sự của Tào thị, Cổ Thập Bát Nương rõ như lòng bàn tay, nàng nói. “Huống chi, cái gì gọi là nhân duyên tốt? Chẳng lẽ phải gả cho nhà quyền thế phú quý mới là hảo nhân duyên sao?”

Vừa nói vừa tự giễu cười một tiếng: “Nói như vậy, ta cũng coi như là người hạnh phúc...”

Tào thị rơi lệ, thương tiếc vuốt đôi tay của nàng, một đời kia thân phận sĩ tộc không mang đến cho nàng bất kì lợi ích nào, chỉ mang đến bi thương cừu hận khắc cốt ghi tâm.

“Nương.” Cổ Thập Bát Nương chần chừ một lát, hỏi, “Người có cảm thấy có nữ nhi như ta rất mất mặt...”

Lời nàng còn chưa dứt, đã bị Tào thị che miệng.

“Nương nhất định có phúc khí khổ tu mấy đời, mới có một nữ nhi như người.” Tào thị dịu dàng nói.

Cổ Thập Bát Nương cười một tiếng, nỗi lo lắng giấu dưới đáy lòng chợt tan đi.

“Đây là tin ca ca người vừa gửi về.” Tào thị lấy ra một tờ giấy mỏng.

“Lại gửi thư về?” Cổ Thập Bát Nương cả kinh, mấy ngày trước mới nhận được thư, nay lại gửi về, chẳng lẽ có việc gì?

“Thập Bát Nương... Là ta cho người báo với ca ca người.” Tào thị nói, “Đây là đại hỷ sự của người, cũng là đại hỷ sự nhà chúng ta, bỏ lỡ, ca ca người chần chừ tiếc lắm đấy...”

Cổ Thập Bát Nương hơi ngần ra, bởi vì sợ ảnh hưởng đến tâm trạng Cổ Hải, nàng cũng chưa nói cho hắn biết việc này, trong tiềm thức cũng không phải là sợ hắn phản đối.

Nương mặc dù nói như vậy, nhưng Cổ Thập Bát Nương hiểu, bà nhất định sợ nhi tử phản đối nên viết thư thuyết phục.

Ca ca sẽ nói thế nào? Cổ Thập Bát Nương cảm thấy tờ giấy mỏng trên tay có chút nặng nề, hành vi của mình thật có chút khác người. Nhưng mà không thể không làm.

Nàng hít sâu một hơi, mở tờ giấy mỏng ra, đây không phải là lá thư nghiêm chỉnh, nhìn giống như là bản nháp để luyện chữ.

Tờ giấy mỏng hé ra, bên trên chỉ có hai dòng chữ hán huyên một chút.

“Tâm đầu cảm ân huyết, nhất tích nhiễm thiên địa.” (mị không hiểu lắm nên giữ nguyên bản hán việt)

Cố Thập Bát Nương chỉ cảm thấy hốc mắt nóng lên, một giọt lệ rơi xuống.

Mòng một tháng bảy, bầu trời trong xanh, Cố Thập Bát Nương đỡ Lưu Công xuống xe, Lưu Công mặt mũi không được tự nhiên.

“Tôi đây ăn cơm, còn phải thay quần áo.” Hắn lầm bầm trong miệng, nhắm mắt, trên người mặc một bộ quần áo mùa hè mới, tay thỉnh thoảng còn giật giật vài cái.

“Bao bố của ta đâu...” Hắn vội vàng quay đầu lại tìm.

“Ồ chỗ này đây..” Bành Nhất Châm cười ha ha, cung kính đem bao tổ đưa đến.

Lưu Công bắt được, lúc này mới cảm thấy an lòng mấy phần, hừ một tiếng, tự mình sai bước đi vào trong.

Trong đại sảnh đã ngồi đầy người, lễ hộp ở Bạch Hạc Lâu để chặt kín cả cửa, thấy họ đi vào, tất cả mọi người ríu rít đứng dậy vãn an.

“Người là kẻ bịp bợm mất mặt” Lưu Công hiển nhiên không ngờ tiếc lớn như vậy, nhất thời tối mặt, giờ tay hướng Cố Thập Bát Nương, “Đã nói bao nhiêu lần, được sự chúng ta chính là làm thuốc, không theo người giao thiệp này nọ..”

Vừa nói mặt hận không thể rèn sắt thành thép, làm phiền nhiều người, hạ thấp giọng nghiêng răng nghiêng lợi, “Người nha đầu này, ngốc muốn chết, không chừng lúc nào bị người lừa cuỗm hết tiền của người..”

Nghe hắn chỉ trích không chút khách khí, Cố Thập Bát Nương chỉ cười.

“Sự phụ, người đối với ta thật tốt.” Nàng đột nhiên ngắt lời Lưu Công đang thao thao bất tuyệt.

Thâm âm mang theo giọng mũi, như từ đáy lòng dâng lên.

Lưu Công không khỏi ngẩng lên, một tia ám áp chợt từ trong đáy lòng khô quạnh dâng lên.

Nha đầu này tuy không thông minh hơn người, nhưng biết đối nhân xử thế rất sắc bén, có thể từ trong lời nói của người khác mà nhìn ra tâm ý của họ, nói một phát trúng tim đen.

Nhiều lời hơn nữa cũng chê không hết chỗ, Lưu Công quay đầu thờ dài.

“Cố nương tử, Cố nương tử..” Tín Triều Lăng ngồi ở vị trí bên trái nhìn thấy Cố Thập Bát Nương đến, nhanh chóng giờ tay chào hỏi.

Cố Thập Bát Nương thấy được, hướng hắn cười một tiếng, ánh mắt lại rơi vào Tín Triều Dương đang ngồi uống trà, gật đầu một cái.

Tín Triều Dương đặt chén trà, hai tay chấp lại hướng nàng làm dấu chúc mừng.

Cố Thập Bát Nương cười một tiếng, ném lại cho hắn một ánh mắt ý người thật thông minh.

Tín Triều Dương lần nữa chấp tay, làm ra vẻ khiêm tốn.

“Ca, người đây là ý gì?” Tín Triều Lăng không hiểu hỏi, một mặt học dấu tay Tín Triều Dương, hướng nhìn Cố Thập Bát Nương đã đi xa, nụ cười trên môi không tán đi, “Cái này, thế nào lại khiến Cố nương tử vui vẻ như vậy?”

Trong lòng ra chủ ý, phải nhớ kĩ, lấy lòng thần tài gia.

Tín Triều Dương cười không đáp, “Ngồi xuống, chớ hò hét, một lát người sẽ biết.”

Thấy Cố Thập Bát Nương dẫn mình lên một vị trí cao nhất ngay chính giữa, Lưu Công hừ một tiếng.

“Đừng mơ tưởng khiến ta ngồi ở đó.” Hắn vung tay áo, liền ngồi xuống một bên.

Chỗ này là của đám người Hoàng hội trưởng, thấy hắn ngồi xuống, lập tức tránh ra nhường ghế, Cố Thập Bát Nương cũng không cưỡng cầu, mặc hắn ngồi xuống.

Cố Thập Bát Nương nhìn xung quanh đại sảnh một lượt, thật ra thì nàng cũng không biết mình phát ra bao nhiêu thiệp mời, cũng không biết là ai có tham dự ai không, nhưng tràng diện này như vậy cũng là đủ rồi.

“Đa tạ chư vị đã tiếp nhận lời mời đến đây.” Nàng nhìn bốn phía, hắng giọng nói, một mặt hơi thi lễ.

Đại sảnh vang lên âm thanh hoàn lễ.

“Hôm nay mời mọi người đến đây, là chứng kiến một việc trọng đại.” Sau khi tiếng hỗn loạn lắng đi, Cố Thập Bát Nương nói tiếp.

Người trong đại sảnh ghé đầu lắng tai, không biết là việc quan trọng gì.

Cố nương tử ca ca trúng Giải Nguyên, cái này đã ăn mừng rồi? Chẳng lẽ tiểu nương tử này lập gia đình?

Vậy cũng được tính là đại sự, bất quá cũng không cần phô trương như vậy nha?

Nhìn trận cảnh này, trong lòng Lưu Công hơi giật mình, ý niệm đã bị ném ra chột xông lên, nhất thời lòng bàn tay có ít mồ hôi chảy ra.

“Thế nào còn không mang thức ăn lên.” Hắc nhắc đưa lên, thấp giọng nói thảm một câu, dường như là vậy mới có thể hóa giải cảm xúc đang dâng lên.

“Đến đây.” Cố Thập Bát Nương giờ tay lên.

Nhưng không có thức ăn lên, mà một nhóm sai vặt tay cầm lư hương nối đuôi nhau mà lên, đặt phía trước sảnh.

Hai bài vị, một Thần Nông, một Kỳ Bá (là chuyên gia về châm cứu), đây tổ sư được giới bọn hắc.

Người không thấy rõ rồi rít đứng lên, hỏi người hàng trước, truyền tai nhau rất nhanh, trong đại sảnh vang lên tiếng ồn ào.

Đến lúc này mọi người trên căn bản đã đoán được.

“Thập Bát Nương ta nhờ công ơn Lưu Công chỉ điểm, nhưng tư chất đần độn, vẫn không dám xưng sư, hôm nay, ngay trước đồng nghiệp được giới Kiến Khang, Thập Bát Nương ở chỗ này làm đại lễ bái sư, nhận làm học trò..” Cố Thập Bát Nương nói xong, cúi người xuống trước mặt Lưu Công thi lễ, “Mong rằng sư phụ không chê đệ tử đần độn, chấp nhận cho đệ tử nhập môn.”

Mặc dù đoán được, nhưng nghe nàng chính miệng nói ra, mọi người khó nén được khiếp sợ.

Cố Thập Bát Nương không phải đồ đệ Lưu Công, mọi người cũng đã biết, bọn họ đều biết chuyện là hai người bọn họ tình cờ biết nhau, Cố Thập Bát Nương vì nhà nghèo phải cầu sinh mua thuốc, được Lưu Công chỉ điểm, không hơn. Cố gia vốn là nhà quan lại, Cố Thập Bát Nương vì bản khốn mà xuất đầu lộ diện kiếm sống, nhưng nàng như cũ vẫn là thân tiểu thư quan gia, huống chi hôm nay ca ca còn là trung học nhất nhì giải nguyên, một cước chính là bước vào sĩ đồ. Lúc đó Cố Thập Bát Nương không bán thuốc cũng sinh kế không lo.

Không nghĩ tới nàng không những không tôn trọng quy tắc khuê các, ngược lại còn muốn làm đại lễ bái sư.

Nếu như nói chỉ điểm một phần cũng không có gì quá, nhưng nếu là lạy tổ bái sư, trải qua đại lễ bái sư, vậy có nghĩa là thoát khỏi viên chứa, bước vào nhóm thợ thủ công. Nếu đã là thợ thủ công, thì cả đời này cũng không thể vứt bỏ thủ nghệ tổ sư gia đã truyền xuống, kiếm được bao nhiêu tiền không liên quan, đối với một cô nương mà nói, ý nghĩa chính là vĩnh viễn gắn với nghề thủ công, còn phải truyền đạt cho đồ đệ, để không bị người truyền thừa trách phạt.

Tập tục thời đại này, chỉ có gia đình nghèo khổ mới cho phép nữ tử xuất đầu lộ diện, sợ rằng không có người quyền thế nào cho phép nữ nhi của mình làm những việc như vậy.

Sĩ nông công thương, cấp bậc thâm nghiêm, đây chính là như vậy.

Trong sảnh an tĩnh lại, tất cả tầm mắt đều hướng về Cố Thập Bát Nương, khiếp sợ không thể tin.

Lưu Công nhìn Cố Thập Bát Nương đang thấp gối thi lễ, thần sắc biến ảo không ngừng, tay hắc không tự chủ nắm chặt đôi đũa.

“Thập Bát Nương, ngươi có biết ngươi đang làm cái gì không?” Tựa hồ qua hồi lâu, hắc trầm giọng nói.

“Ta tự nhiên biết.” Cố Thập Bát Nương cười một tiếng, “Ta cũng chuẩn bị thật lâu.”

Lưu Công nhìn nàng, thờ dài một tiếng.

“Nha đầu, ta biết tâm ý của ngươi, ta xin nhận tấm lòng.” Hắc nói, một mặt giờ tay lên, ý bảo Cố Thập Bát Nương đứng dậy.

Cố Thập Bát Nương không đứng dậy theo hắc, ngược lại vén áo quỳ xuống.

“Không, tâm ý của người so với ta còn nhiều hơn, nếu như không báo đáp, không đáng sống tiếp.” Nàng ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói.

Không có Lưu Công, nàng sẽ không đi được đến bước đường này, thời khắc từng bước hoảng sợ, nếu như không có cơ duyên này, chỉ sợ các nàng đã sớm bước vào quỹ đạo cũ của vận mệnh.

Không có Lưu Công, cả nhà bọn họ lúc này đã từ già trẻ thế trở về với bụi đất, ơn tựa thái sơn, mọi người đều biết danh phận sư đồ là tình huống quan trọng đối với người thợ nghiệp, nàng như thế nào thần nhiên hưởng thụ?

Ban đầu nói bái sư, bởi vì mình mưu mẹo để cho Lưu Công khó khăn, cho nên hắc mới tận tâm chỉ điểm, cùng với lúc hiện thân làm chứng cho lúc bị chất vấn, nói vậy hắc chính xác coi nàng làm đồ đệ mà tận tình chỉ dạy, nhưng vì cố kỵ xuất thân của nàng, không đành lòng khiến nàng từ hàng sĩ vào hàng thương nên không nói.

Nàng Cố Thập Bát Nương chi thù nhỏ cũng phải trả, ân nghĩa nhỏ như giọt nước cũng phải báo, huống chi đại ân ngập trời như vậy.

“Có lẽ với ngài chi là cái nhấc tay vô ý, nhưng đối với Thập Bát Nương mà nói, không khác nào thần phạt cứu ta sống lại lần hai, tri ân bất báo, vong vi sinh linh.” Cố Thập Bát Nương nhìn hần nói.

“Thập Bát Nương không có gì hơn, thiên tư dần dần, xin được nhập môn, không phải vì cầu xin sư phụ thụ nghiệp, mà muốn làm tròn trách nhiệm đệ tử... Ta Cố Thập Bát Nương... đòi... từng ân cừ không phân biệt được, có mắt không trông... May mắn trời phù hộ kì ngộ này, nếu như không thể khoái ý ân cừ(*), thiên lí bất dung.”

(*)có oán báo oán, có ân báo ân.

Nàng dập đầu lạy, mấy câu cuối cùng nói mơ hồ không rõ, Lưu Công cũng không chú ý nghe được nữa.

Mệnh gì? Kỳ ngộ? Chính là gặp gỡ mình sao?

Nhớ tới đã gặp tiểu cô nương này thế nào, khóe miệng Lưu Công không khỏi hiện lên nụ cười, đích xác rất kỳ lạ.

“Ngươi... Thật không có sư phụ khác?” Hần không nhịn được hỏi.

Sư môn không thể vào hai lần, nếu như đã bái sư, nếu như không có sự đồng ý của sư phụ, tuyệt đối không thể lạy người khác nữa.

Xem ra cái nghi vấn này vẫn còn trong lòng Lưu Công, Cố Thập Bát Nương không nhịn được cười, trịnh trọng gật đầu.

“Ngươi thật là nghĩ kĩ rồi? Thập Bát Nương.” Lưu Công nhìn nàng, thở dài, “Vào giới chúng ta, cũng sẽ không được nở mày nở mặt nữa, lão nhi ta năm nay đã tám mươi tám tuổi, Thập Bát Nương, đường tương lai của ngươi còn rất dài.”

Có lẽ có thể kiếm rất nhiều tiền, có lẽ sẽ được nhiều hâm mộ, nhưng cấp bậc sâm ngâm, thân nữ tử, tiền đồ sau này có thể sẽ như sông trôi đi.

“Sư phụ, Thập Bát Nương là loại người ham danh lợi đó sao.” Cố Thập Bát Nương nhẹ cười một tiếng.

Không tệ, thân phận đồ đệ Lưu Công, là kỳ ngộ cũng là thử thách, khi ở trên đỉnh núi cao mọi người nghĩ rằng có thể nhìn cảnh đẹp, nhưng sương núi lại không cho phép chính là như vậy.

Những thứ này đều không nằm trong suy nghĩ của nàng, nàng phải làm việc này, bởi vì việc này đáng giá hơn hết thảy.

Thợ thủ công thì thế nào? Hôm nay cho dù Cố Thập Bát Nương biến thành tên ẩn mị, nàng tin tưởng nàng cũng có thể sống tốt, ta có thể làm tất cả từ đôi tay ta, chỉ cần có lòng tin như vậy, bất kể đối mặt với hoàn cảnh nào, đều có thể vững vàng không ngã.

“Kính xin sư phụ không chê bai đệ tử dần dần.” Nàng lại khấu đầu một lần nữa.

Lưu Công nhìn nàng, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn không nhìn ra vui buồn.

“Hào.” Hần đứng lên, cất bước đến vị trí chính giữa, hát nhẹ áo lên, ngồi xuống.

Tới lúc này không khí trong đại sảnh thật sôi trào.

Cố Thập Bát Nương đứng dậy đi chậm qua theo, trịnh trọng quỳ xuống.

“Hồi sư tổ, nay Cố Thị Tương ở Kiến Khang, bái làm môn hạ Lưu Bất Tài, thụ nghiệp học thuốc, từ nay về sau, đối với thầy như cha, phải biết cung kính. Người được dạy bảo, khắc ghi trọn đời. Viết ra bản tâm, tuyệt không dối ý. Nói suông không bằng giấy chữ cẩn trọng, trân trọng tuyên bố.”

Người đọc thiếp bái sư chính là vị y sĩ tại phủ nha Kiến Khang được Cố Thập Bát Nương mời đến, lão giả đầu đầy tóc trắng tinh thần kích động, cầm thiếp bái sư trong tay không ngừng run run.

Đây được coi là đại sự trong được giới, cũng là chuyện là xưa nay chưa từng có, từ xưa đến nay người ta thường hướng tới chỗ cao, dĩ nhiên không ít nhà thi sĩ cho con em theo học kỹ nghệ (ý là mấy môn kỹ thuật nha), hoặc kinh doanh hay hành y, nhưng đại đa số đều là nam tử, thật đúng là không có nữ tử nào dám làm việc này.

Lúc còn sống có thể chứng kiến chuyện lớn như vậy, lão giả kích động không thôi.

Tuyên bố xong, Cố Thập Bát Nương lễ bái ba lượt, rồi kí tên đóng thủ ấn vào bái thiếp, gã sai vặt dâng trà lên, Cố Thập Bát Nương thổi một lượt, Lưu Công nhận lấy.

Cả sảnh đường mọi người về mặt khác nhau theo dõi, Cố Thập Bát Nương nghiêm túc, Lưu Công chỉ cảm thấy hốc mắt khô héo bao nhiêu năm chợt nóng lên.

Hần làm sao lại không muốn thu cái đồ đệ, một thân tuyệt kỹ ai lại không muốn tài nghệ mình được truyền thừa?

Hắn đòi này không có lúc nào là không tìm kiếm một đồ đệ để truyền thừa tài nghệ, sử dụng mọi thủ đoạn khảo sát, cuối cùng đều là công dã tràng, thiếu chút nữa bỏ mạng.

Từ đó về sau hắn nản lòng thoái chí mai danh ẩn tích không phí thời gian tìm đồ đệ nữa, hắn cho rằng thủ nghệ Lưu gia đến lứa của hắn liền dừng lại, tiểu cô nương này lúc mới gặp gỡ để cho hắn vui mừng, để hắn khó hiểu rồi từ biệt, đến lúc hắn hiểu rõ lại rất thất vọng, nhưng lúc thất vọng lại vui mừng.

Nàng bị tai tiếng bủa vây, lại nghèo túng thiếu tiền, lại có thể không bị hấp dẫn dụ dỗ, cũng không sợ uy hiếp, làm việc trấn định, nói thông minh xảo trá, rồi lại thân nhiên phôi sạch, nói hiền lành lương thiện, rồi lại sẵn giọng hận tuyệt.

Vốn là vì thực hiện lời hứa cho nên mới đem sách tặng nàng, nhưng đứng ở Bảo Hòa đường thấy tình cảnh như vậy, hắn động tâm, có thể đem tài nghệ truyền thụ cho người này, dù không có danh sư đồ, có gì phải sợ?

Hắn thật không nghĩ đến, tiểu cô nương này sẽ bá sư thật, còn làm lễ bá sư trịnh trọng như vậy, chiêu cáo thiên hạ bá sư.

Hắn giờ chén trà lên uống cạn, che giấu giọt lệ đang muốn rơi xuống.

Cố Thập Bát Nương khẩu đầu ba lượt.

“Lạy tổ sư gia, dâng hương.” Y sĩ cất cao giọng.

Đề Lưu Công hướng dẫn Cố Thập Bát Nương dâng hương thi lễ trước bài vị tổ sư Thần Nông và Kỳ Bá, nghi lễ bá sư liền kết thúc.

“Thập Bát Nương.” Lưu Công đưa tay ngăn mọi người ủa ra, nhìn về phía Cố Thập Bát Nương “Lấy sách đến.”

Cố Thập Bát Nương sững sốt, phản ứng kịp chợt nhận ra hắn nói chính là cuốn Lưu Công mười bảy pháp bảo chế, lập tức không dám chậm trễ, lập tức để cho gã sai vặt phi ngựa lấy đến.

Thấy gã sai vặt cầm quyển sách trên tay đi vào, những người khác không sao, nhưng ánh mắt Hoàng Hội trường không khỏi hí một cái.

Hắn không khỏi thở dài quả nhiên đúng là quyển sách này, ban đầu Đồng lão gia đã đoán đúng, nhưng không đoán được kết cục, không nghĩ đến cục diện bọn họ thiết kế tốt như vậy lại không có tác dụng với tiểu cô nương này.

Bất quá, cũng thật may là không có tác dụng, bằng không, hắn hiện tại chỉ sợ thảm hại giống Bảo Hòa đường.

Trong lúc đang suy nghĩ, Lưu Công đã nhận lấy sách.

“Thập Bát Nương, sách này ngươi đã thuộc lòng?” Hắn hỏi.

Đọc lâu lâu, Cố Thập Bát Nương gật đầu.

“Lấy chậu than đến.” Hắn nói

Mọi người không biết dụng ý của hắn, chỉ cho rằng đây là nghi thức bá sư đặc biệt của Lưu gia, sau khi chậu than được mang đến, Lưu Công giờ tay lên ném quyển sách vào, sách lập tức bị ngọn lửa nuốt hết.

Trong đại sảnh một trận kinh hô còn có người hét lên, đây là bản tuyệt thế độc quyền là bí mật bất truyền a.

“Sau khi ngươi xuất sư, tự mình viết một cuốn, sau này thu đồ đệ, sẽ phải hủy đi, phương pháp Lưu Công, đi cùng sách, lại thoát sách mà đi, ngươi hiểu không?” Lưu Công nhìn Cố Thập Bát Nương, trầm giọng nói. (ta không hiểu TT.TT “Đắc chỉ dữ thư, hựu thoát chỉ dữ thư”)

Lưu Công phương pháp nguyên lai là truyền xuống như vậy, Cố Thập Bát Nương không khỏi cắn chặt môi dưới, từ một khắc kia, tài nghệ Lưu Công hoặc thành hay bại liền tùy thuộc trên một người, là áp lực cũng là động lực.

“Đệ tử hiểu.” Cố Thập Bát Nương khẩu đầu nói.

Trên mặt Lưu Công mới hiện lên tia vui mừng, cả người dường như có chút mệt mỏi, giờ tay lên ý bảo nàng đứng dậy.

Nghi thức bá sư chính thức kết thúc, trong đại sảnh vang lên tiếng chúc mừng, tất cả mọi người về mặt tươi cười.

“Thiếu gia” chương quý Đại Hữu Sinh hay tin kinh động luồng cuồng, lôi kéo ống tay áo Tín Triều Dương, “Thiếu gia, chúng ta..chúng ta...một năm”

Một năm, Lưu Công đồ chế thuốc, chính xác thân phận đệ tử Lưu công chế thuốc, một năm chuyên hường.

Tầm mắt Tín Triều Dương vẫn rơi ở giữa sân, với sự tiết chế của hắn, cũng khó nén nổi một tia chấn động trên mặt.

Đây là trời cao giúp Đại Hữu Sinh chúng ta là trời cao giúp Tín Triều Dương ta.

“Cái gì? Có Thập Bát Nương bái sư gia nhập thợ thủ công kinh doanh?”

Tin tức rất nhanh truyền đến Cố gia, một đám nữ tử trong đó có Cố Lạc Nhi khiếp sợ tròn tròn mắt, tay chân đứng hình thật lâu.

“Điên rồi..” Cố Tịch Nhi che mặt kinh ngạc.

Phải nói trước kia nàng bái sư đi làm thợ thủ công, các nàng cũng không kinh ngạc như vậy, dù sao gia cảnh khốn khó không cách nào mà sống, nhưng hôm nay không giống vậy, Cố Hải đạt Giải Nguyên, mà bọn họ có hiệu thuốc, có cửa hàng hương liệu, nhưng vì sao tiền đồ vô lượng ăn uống không lo, tự nhiên lúc này lại bái sư học đồ làm gì?

Trừ điên rồi, cũng không cách nào giải thích.

Đúng là một nữ tử điên cuồng, mọi người hai mặt nhìn nhau, thấy được vẻ sợ hãi trong mắt đối phương.

Mà Thẩm Tam phu nhân đang muốn ra cửa đi gặp mặt mấy vị quý phụ, khiếp sợ ngã lên ghế.

“Cá này tiểu tiện phụ thật là... tiện phụ” Bà ta nặng nề mắng.

Từ một nữ nhi thế gia đi làm thợ thủ công, cần bao nhiêu dũng khí, hoặc nói là, bao nhiêu ngu đần.

Xem ra nữ tử này chính xác không định kết thân cùng nhà bọn họ, cũng không có ý định tìm một người trong sạch môn đăng hộ đối.

Chẳng lẽ chỉ vì trốn tránh hôn ước cùng Thẩm gia bọn họ?

“Nha đầu Cố gia này, rốt cục là hạng người gì, nàng điên rồi phải không?” Thẩm Tam phu nhân tự lẩm bẩm.

“Phu nhân, chúng ta còn đi ra ngoài không?” Một phụ nhân theo hầu cẩn thận hỏi.

Bà đang muốn đi gặp mấy quý phụ nói một chút chuyện nha đầu này, hơn nữa muốn nói chống lại hai nữ tử nhi nữ của Tào thị, không nghĩ đến truyền đến tin này của Cố Thập Bát Nương.

“Không, không cần đi nữa.” Bà khoát tay, mang theo vài phần mệt mỏi tựa lưng vào ghế ngồi.

Lời tác giả: Số chữ càng nhiều càng nhiều điểm, hiện tại mới viết xong, thứ bảy chủ nhật xét, không biết cập nhật bao lâu, mọi người chờ chờ.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Tiền lộ

Nữ tử sĩ tộc dần thân vào làm thợ thủ công, đang là tâm điểm tại Kiến Khang, nhất là khi nữ tử này lại là muội muội của tân giải nguyên Cố Hải, càng khiến cho người khác chú ý.

Ngần ngừ mấy tháng, Cố gia hai lần làm thành Kiến Khang kinh ngạc, vô số ánh mắt hướng vào ngõ hẻm Cố gia.

“Đem nàng trừ ra khỏi tộc phổ.” Có người giận dữ nói.

“Buồn cười, bắt quá là đi làm thợ thủ công, sĩ công nông thương, vậy con em trong tộc chúng ta buôn bán chẳng phải đều bị đuổi hay sao?” Cũng có người chê cười nói.

“Tộc trưởng, gọi nàng tới.” Có người cẩn thận đề nghị.

Cố Trường Xuân sắc mặt tái xanh nhìn người nọ một cái.

“Gọi nàng tới thì thế nào?”

Mắng nàng? Còn không biết là ai mắng ai, chỉ trích nàng? Không chừng người nào chỉ trích người nào... Gọi nàng đến chẳng khác nào tự rước nhục vào thân à.

Nghĩ đến nha đầu kia nhanh mồm nhanh miệng, tất cả mọi người lắc đầu một cái.

“Mặc kệ ý nó đi.” Cố Trường Xuân khoát khoát tay, trầm giọng nói.

Kinh thành, bên ngoài Vân Mộng thư viện, kì thi hội sắp đến, không khí yên ả nay có chút khẩn trương.

“Thiếu gia..”

Một gã sai vặt cầm một phong thư bước nhanh vào thư phòng.

Xem xong thư, thần sắc Cố Ngự cũng không có thay đổi chút nào, ngòi bút bên dưới vẫn tùy ý như phong.

Ngoài cửa có tiếng cười nói của đám học sinh, Cố Hải một thân trường bào xanh thẫm đang trò chuyện vui vẻ cùng mấy người nữa.

“Ngậm chí” Cố Ngự mỉm cười bước đến.

Cố Ngự và Cố Hải là đường huynh đệ, học sinh ở đây đều biết, nhưng bầu không khí giữa hai người có chút cổ quái, những ngày gần gũi tại Vân Mộng thư viện, Cố Ngự tài hoa hơn người mọi người cũng biết, mà Cố Hải lại bình bình không có gì là đặc biệt lắm, nghĩ đến hai người một người là thủ khoa thành Kiến Khang, một người là vị trí thứ hai, trong này tự nhiên không ai có ý định nói, nhưng mọi người cũng thoải mái với nhau.

Con em đồng tông cùng tộc không hòa thuận, bất kể ai đúng ai sai, nếu như biểu hiện quá rõ ràng, khó tránh bị người lên án thất đức, bởi vậy chuyện Vân Mộng thư viện, Cố Hải cho là Cố Ngự hèn hạ, Cố Ngự cho là Cố Hải giấu diếm, nhưng trên mặt vẫn như cũ làm ra vẻ hòa thuận.

“Tồn chi.” Cố Hải mỉm cười gật đầu.

“Chúc mừng người sau này tiền tài rộng rãi vào ăn ra uống không cần phải lo.” Cố Ngự gấp chiết phiến, thấp giọng cười nói.

Cố Hải mỉm cười không nói.

“Trung lai lại có thêm muội phụ, kia lại càng như núi vàng núi bạc trong tầm tay.” Cố Ngự cười nói tiếp, phiến chiến vỗ vỗ nhẹ vai hắn một cái.

Sắc mặt Cố Hải đến đây mới có chút thay đổi nhỏ.

“Bất quá, vậy thì như thế nào.” Cố Ngự thu hồi chiết phiến, nhẹ nhàng phát phơ trước người, nhìn Cố Hải, khóe miệng hắn cong lên một nụ cười. “Chuyện lợi lớn như thế, chỉ có người ngu mới bỏ qua, Thập Bát Nương, cũng là người thông minh.”

“Ngự huynh.” Cố Hải thu nụ cười, nhìn hắn.

Sự xung hô giữa bọn họ có thể nói là khá phức tạp, Ngự huynh cũng là lần đầu tiên.

Cố Ngự lay động phiến chiến cười nhạt không nói.

“Thập Bát Nương làm vậy là vì báo ơn, mà không phải vì lợi ích.” Cố Hải trầm giọng nói, “Quy củ sư môn, không bái sư không nhận đồ đệ, không cho truyền thụ tài nghệ, nhưng Lưu Công lão nhân gia ông ấy đã phá lệnh, đã coi Thập Bát Nương như sư đồ mà đối đãi, nhưng vì Thập Bát Nương lo lắng không chỉ chuyện thu đồ đệ, mà ân đức như thế, không báo đáp chính là bất nhân bất nghĩa.”

Cố Ngự chẳng qua cười một tiếng, “Nói dễ nghe như vậy, chứ không phải bởi vì người này là Lưu Công, mà không phải là Công khác sao.”

“Ngươi.” Sắc mặt Cố Hải hiện lên tức giận.

“Ta nói không đúng sao.” Cố Ngự nhẹ giọng cười một tiếng, ánh mắt hướng về phía ngọn cây đang lay động. “Trục lợi mà đi, đừng nói là bái sư, chính là nhận cha lại có ngại gì?”

Lòng ngực Cố Hải phập phồng, hai bàn tay nắm chặt, trợn mắt nhìn hắn một khắc.

“Ngươi thật là..” Cố Hải thở hắt ra một hơi, vẻ mặt mang theo vài phần ý vị không nói nên lời nhìn Cố Ngự, “Vì sao luôn là ý nghĩ bất công, chuyện vốn rất đơn giản, ngươi lại luôn..”

Hắn cười khổ một tiếng, “Đây chẳng lẽ nói duyên cớ chính là vì ngươi quá thông minh?”

“Bất công?” Khóe miệng Cố Ngự nhếch lên một tia cười nhạt, “Là ngươi tự xưng là quân tử mà thôi.”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, như có tia lửa điện chạm vào.

“Hải ca” mấy vị học sinh ở một bên không biết đang nói chuyện phiếm gì, một người trong đó kêu bọn họ.

Hai người chuyển dời tầm mắt, sắc mặt khôi phục như thường, hướng đám người đi đến.

“Lần này triều đình sơ nghị các ngươi thấy thế nào?” Một vị học sinh mặt trắng mày đen nói.

“Đương nhiên là chiến.” Một vị học sinh khác đứng kế bên kích động phát tay áo nói, “Diệp tướng quân dụng binh như thần thể như trẻ che, Đại Chu ta có thể chiếm lại vùng đất đã mất..”

“Cái rắm.” Một người khác nói lại, “Người sống ở biên cảnh không phải nguoi, ra chiến trường đánh giặc cũng không phải nguoi, nguoi ở nơi này quyết tử thì tướng công cùng mọi người thành đồng xương khô, nguoi cũng không phải biến thành xương khô, nói hay thật.”

“Nguoi đây là sợ chết.”

Không khí nhất thời nòng nặc mùi thuốc súng.

“Tồn chi, nguoi thấy thế nào?” Vị học sinh mặt trắng khôi xương đề tài ngăn hai đại học sinh mặt đỏ tới mang tai, nhìn về phía Cổ Ngư hỏi.

Thời gian này, Diệp tướng quân liên tiếp truyền về tin chiến thắng, triều đình vì vấn đề chiến sự tranh luận ngày càng kịch liệt.

Phái chủ chiến là do Thảm quốc công cầm đầu, yêu cầu lấy lại phần đất đã mất, chủ hòa do Chu tể tướng đại nhân đứng đầu, yêu cầu nhân cơ hội thương lượng yêu cầu chung sống hòa bình, song phương nhất thời cãi nhau từ trên triều đến ra đường, khiến cho hoàng đế một thân bệnh vừa khỏi lại bệnh trở lại.

Thân là học sinh kinh thành, tự nhiên cũng khó có thể tránh khỏi, nhất phái của mình ủng hộ, cũng là tranh khí thế ngất trời.

“Ta là một học sinh, chưa tiếp xúc với triều chính, không biết đại cục toàn sự cũng không dám vọng nghị triều chính, hoàng đế bệ hạ thánh minh tự có quyết định.” Cổ Ngư chẳng qua cười một tiếng nói.

Hắn đây cũng là ở giữa hai phe phái.

Trên mặt mọi người hiện lên một tia khinh thường, hướng ánh mắt về phía Cổ Hải.

“Ngậm chi, nguoi thử nói xem?”

“Đương nhiên là chiến.” Cổ Hải không chút do dự đáp, trên mặt một mảng dửng dưng, “Lúc này tình thế thật tốt, chính là thời điểm để giành lại lãnh thổ bị chiếm, chính là thời điểm rửa nhục dương oai, ta ở hậu phương, tự nhiên cũng muốn khích lệ tinh thần, cùng chống lại quân thù mới phải.”

Lời nói này lập trường rõ ràng, bất quá, nhất thời khiến các vị học sinh phái chủ chiến kích động không thôi, phái cầu hòa lại kêu la không ngừng, âm thanh cãi vã loạn thành một đoàn.

“Ngưng.” Thanh âm uy nghiêm truyền đến, mấy vị học sinh nhất thời ngưng lại, nhìn vị bạch y tiên sinh đứng đó không xa, nhanh chóng thi lễ ngừng tranh luận tán nhau đi.

Cổ Ngư đi theo sau đám nguoi, bước chậm tay khẽ lay động chiết phiến, cái gì phái chủ chiến chủ hòa, người thắng làm vua thua làm giặc mà thôi.

Thư viện Văn Mộng được xây dựng theo địa thế, mọi người bước lên mười bậc thang, đang đi xuyên qua rừng núi, gió núi thoang thoang thổi qua, mang theo hương vị mát mẻ, mọi người bỏ qua giằng co tranh luận vừa rồi, lại bắt đầu cười đùa đàm luận, suy đoán khảo đề năm nay.

“Các nguoi nhìn.” Chợt có người chỉ vào phía chân núi nói.

Mọi người nhìn theo tay hắn, thấy một đội ngũ đang xuyên qua sơn đạo đi ra bên ngoài, Lý Kiến Chu cầm đầu các vị tiên sinh mờ hồ đưa tiễn ở phía sau.

Trong kinh, con em quyền quý đông đảo, nhưng có thể khiến Lý Kiến Chu đích thân đưa tiễn thì thật hiếm thấy, mọi người trong lòng hiếu kỳ, cũng dừng chân lại, bởi vì khoảng cách quá xa, nhìn không rõ lắm, chỉ thấy bảy tám thân hình cao lớn của bọn họ vệ đang hộ tống một vị cầm y thiếu niên, nhìn bóng lưng đáng đáp khí độ bất phàm.

Mọi người suy đoán, đây có thể con em vương hầu, có thể nói là trọng thần thân thích.

Cổ Ngư nhìn đội ngũ như vậy đi xa, trong mắt lóe lên một tia nhiệt liệt, bất kể là người nào, nhưng nhất định là cái con em quyền quý, đây chính là xuất thân.

Xuất thân thì thế nào? Trăm năm trước, nhất tộc của đương kim thánh thượng cũng chỉ là một nhà làm nông trồng cây cỏ.

Cổ Hải ở một bên không hứng thú với những chuyện như vậy, hắn hơi nhíu mày, trong lòng thủy chung phản phát câu nói vừa rồi của Cổ Ngư, dĩ nhiên đối với quyết định của mọi người, hắn tự nhiên đồng ý, nhưng hôn sự tương lai của mọi người ấy..

Trong lòng hắn có chút chua xót, Cổ Ngư đáng chết này mỗi lần nói chuyện đều thành công khiến hắn khó chịu.

Nghĩ đến đây, không khỏi hướng Cổ Ngư trừng mắt, theo tầm mắt của hắn, nhìn xuống chân núi, chợt sừng sốt.

“Đi nhanh đi, kéo trẻ giờ lên lớp.” Có người nói.

Các vị học sinh rồi rít bước nhanh đi, lại thấy Cổ Hải xoay người, chạy về phía chân núi.

“Hắn định làm gì vậy?” Mọi người kinh ngạc gọi mấy tiếng đều không có kết quả, nhìn nhau khó hiểu.

Cố Ngự nhìn hần xông đến đội ngũ đã đi xa chân núi, không khỏi nhếch môi cười một tiếng.

“Truy vân trục nguyệt.” Cố Ngự cười nói.

Mọi người cười cũng lười để ý, xoay người đi tiếp, Cố Ngự đi vài bước, không nhận được quay đầu lại, thấy Cố Hải đã đuổi kịp gót chân của đội người kia, chân mày Cố Ngự cau lại, trong lòng vừa động, chẳng lẽ...

“Đứng lại.”

Cố Hải đuổi theo đến cửa, vừa mới đứng ở cuối đội, liền thấy vài luồng khí bén nhọn đập vào mặt, bốn vị hộ vệ cuối cùng chột xoay người, cảnh giác nhìn về phía hần, giờ tay lên quát.

Những người này mang theo trên người sát lục chỉ hỉ, trong lòng Cố Hải cả kinh, những người này là trong quân đội.

Triều Đại Chu cấp bậc rõ ràng, quy cách nghiêm định, các phái khác tuyệt không phong Vương, công hầu dù công lao huân thiên, cũng không được dùng người trong quân đội làm hộ vệ, chỉ có Vương tộc hoàng gia mới có ưu đãi như thế.

Đương kim thánh thượng không có con, tự nhiên cũng không có hoàng tử xuất hành, nhưng mà tôn tộc hoàng thất cũng là khai chi tán diệp tốt, mặc dù đa số là phong phần bên ngoài, nhưng những năm này bởi vì thánh thượng không có con, ngôi vị hoàng đế này trong tương lai không thể không rơi vào trong những vị Vương tộc này, nghe nói Thái Hoàng Thái Hậu đã cho gọi bốn năm vị Quận vương vào cung.

Nhưng bởi vì ngôi vị hoàng đế là chuyện trọng đại, học sinh không dám đem ra thảo luận giống như các vấn đề khác của triều đình, cho nên Cố Hải đến từ Kiến Khang, cũng chỉ biết như vậy là nhiều.

Trong lòng Cố Hải suy đoán nhất định là con em Vương tộc, xuyên thấu qua đội hộ vệ cảnh giác, thấy một bóng dáng cao gầy ngồi trên xe ngựa, màn xe rũ xuống, che đi dung mạo của hần.

Là hần, Cố Hải cả kinh, chột nhớ tới lần đó tại thư viện Vân Mộng chính là gặp đội người này.

Ánh mắt Cố Hải có chút kinh ngạc, người từng sờ tại chỗ.

“Ngươi lui về phía sau.” Một vị hộ vệ đứng trước mặt Cố Hải lạnh giọng quát một lần nữa.

Cố Hải lấy lại tinh thần, tầm mắt chuyển từ cỗ xe ngựa sang kẻ bên, nơi đó có một nam tử đang đứng, chính là người hôm đó dẫn hần vào học viện.

Lúc này nam tử kia không còn mặc trang phục của thư viện, mặc một trường bào mộc mạc, trên đầu quấn khăn, thần sắc lạnh nhạt, cất bước muốn lên ngựa.

“Tiên sinh.” Cố Hải không nhận được, gọi.

Thanh âm này khiến nam tử quay đầu lại, thấy Cố Hải, cặp mắt khẽ híp một cái.

Ở trên núi thấy ông, Cố Hải không nhận được chạy xuống, muốn nói với ông mấy câu, cũng muốn biết được người nào đã giúp đỡ mình, nhưng nhìn trận thế này, không biết phải mở lời như thế nào, nhanh chóng cúi đầu thờ dài cùng thi lễ.

Nam tử kia sững sốt, hiểu hần muốn bày tỏ lòng biết ơn, khóe miệng hiện lên một tia cười, chần chờ một khắc, nhìn vào bên trong xe.

Người trong xe thấp giọng nói câu gì đó, thấy nam tử mỉm cười hướng mình đi đến.

Cố Hải vội vàng nói tạ ơn lần nữa.

“Không cần đa lễ.” Nam tử mỉm cười nói, đưa tay đỡ hần, “Ngậm chi có chuyện gì cần nói sao?”

Cố Hải cảm thấy dù mình có hỏi chỉ sợ cũng không có kết quả, lần nữa thi lễ nói tạ ơn, “Không có, nhìn thấy tiên sinh, chỉ muốn đặc biệt tới nói cảm tạ, lần trước vội vã nên thất lễ, mong tiên sinh lượng thứ.”

Nam tử cười, “Không cần khách sáo.”

Bọn họ nói chuyện, nhưng cả đội ngũ cũng dừng lại theo, tựa hồ đang đợi hần, không khí này trở nên phá lệ quý dị, Cố Hải không tự chủ đồ mở hôi trên trán, nhận ra cách đó có một xe ngựa hào hoa không xa, một đạo tầm mắt dừng trên người mình, tầm mắt ở trong bóng tối, mang theo thăm thị.

“Tất nhiên muốn tạ ơn, tiểu sinh không dám quên ơn tiên sinh đã cất nhắc cho tiểu sinh cơ hội, chẳng biết có cơ hội hướng ân công mình nói lời cảm tạ?” Cố Hải thủ dò xét nói.

Người nọ nhìn Cố Hải ý vị thâm trường cười một tiếng, “Việc này, có lẽ sẽ có cơ hội.”

Dứt lời, chấp tay từ biệt, xoay người đi, Cố Hải cuối đầu cung tiễn, nghe tiếng xe ngựa cộp cộp đi xa, cái loại áp lực uy nghiêm đó cũng tự nhiên biến

mất.

Có lẽ sẽ có cơ hội, một câu đơn giản như vậy nhưng lại biểu thị hai ý tứ.

Một chính là thật sự có người giúp mình, hai là người này giúp mình cũng không phải là do ân tình hậu cảm gì, hoặc nói cách khác chẳng qua là hứng thú nhất thời, có cơ hội gặp mặt hay không, lại coi tương lai tạo hóa thế nào.

Nếu như thành rồng, thì có cơ hội gặp, nếu như thành sâu bọ, thì như bèo nước gặp nhau rồi thôi, không cần nghĩ cũng không cần nhớ.

Người này.. Sẽ là ai? Chẳng lẽ là người ngồi trong xe ngựa? Không thể nào đâu.

Có lẽ nên viết thư cho muội muội nói một chút, xem muội muội có ấn tượng gì về người này hay không?

Ý niệm vừa đến, Cố Hải liền tự giấu, làm sao có thể, trong ấn tượng của muội muội, ở một thời điểm hần đã không còn ở trên cõi đời, thôi, hoi chỉ khiến muội muội thêm lo lắng, hết thảy chờ sau thi sẽ rõ.

Đối với việc là nguyên nhân khiến Kiến Khang ồn ào, Cố Thập Bát Nương lại không bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại ngày qua ngày lại vô cùng nhẹ nhàng.

Người Cố gia cũng không đến trêu chọc, mà bên Thẩm Tam phu nhân cũng không có tin tức, thậm chí cũng không có lời đồn hủy hoại thanh danh của nàng.

Bất quá, cũng không cần tung lời đồn làm gì, việc làm của mình còn hiệu quả hơn so với Thẩm Tam phu nhân.

Kể từ sau khi bãi sự, Cố Thập Bát Nương được Lư Công ưu ái hết sức, cảm thấy hần như đang nhồi vịt ăn, tựa hồ hận một đêm không thể đem tất cả tài nghệ lẫn bí truyền đưa hết cho nàng.

“Sư phụ, thì ra trước kia người giấu diếm, căn bản không có ý định hảo hảo dạy ta.” Cố Thập Bát Nương cố ý cười nói.

Lư Công hừ một tiếng, cây gỗ không chậm trễ khê lên tay nàng.

Cố Thập Bát Nương thần sắc bất động, trên tay thậm chí còn không có dấu, thật nhanh làm cho ngọn lửa trên lò nhỏ lại.

Chợt không nghe tiếng Lư Công nữa, nàng không khỏi ngẩng đầu nhìn, dưới ánh sáng ngọn lửa, nhìn thấy vẻ mặt Lư Công có chút buồn bã.

“Thập Bát Nương.” Hần thờ dài, phiền muộn không nói hết.

Chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt như thế của hần, Cố Thập Bát Nương không khỏi ngừng tay một lát, có một loại bất an này sinh ở trong lòng.

“Hoài bích kì tội, con đường tương lai của ngươi không dễ đi, sư phụ không yên lòng.” Lư Công chậm rãi nói.

Cố Thập Bát Nương cả kinh, nhìn hần, không nói gì.

“Ta có thể cho ngươi nổi danh, nhưng không thể truyền thụ cho ngươi hết tài nghệ thật sự, để ngươi đứng ở đỉnh cao giới được, lại không thể bảo hộ cho ngươi, Thập Bát Nương, con đường tương lai, chỉ có thể dựa vào chính bản thân ngươi, chim non rời tổ, ngươi phải chịu khổ rồi.” Lư Công nhìn nàng, trong mắt chứa đầy thương tiếc lẫn áy náy, “Mệnh ta không còn lâu nữa.”

Bộp một tiếng, chén thuốc trong tay Cố Thập Bát Nương rơi xuống, vụn thuốc vụn vải khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Giao phó

“Có việc gì hốt hoảng như vậy.” Lư Công hừ một tiếng, nhìn về phía nàng “Ngươi thật là muốn ăn đòn.”

Tuy là lời nói như vậy, nhưng thật sự đối mặt với cái chết, nghĩ đến sau này sẽ không còn được gặp lại người này, loại cảm giác đó thật khó nói.

Đáng sợ nhất, loại cảm giác này Cố Thập Bát Nương đã trải qua hai lần, nàng vốn cho là sẽ không phải gặp nó nữa.

Mặc dù đã sớm đoán ra thân thể Lư Công có bệnh, nhưng căn bản không nghĩ đến mệnh hần đã không còn kéo dài lâu hơn được nữa.

“Bệnh gì? Sư phụ đã tìm người xem chưa?” thanh âm Cố Thập Bát Nương trầm thấp nói, “Tìm Bành tiên sinh xem một chút, hần là thần y, hần nhất định

có thể...”

Đây cũng không phải lần đầu tiên nghe nàng gọi Bành Nhất Châm là thần y, Luru Công không khỏi có chút kì quặc, nhắc tới Bành Nhất Châm tư chất của hắn cũng không tệ lắm, cũng có chút bản lĩnh thật sự, nhưng trước mắt mà nói, thật không nhìn ra đáng về thần y gì cả.

“Chữa bệnh không trị được mệnh.” Luru Công cười, “Bệnh của chính mình ta tự biết..” Hắn trầm mặc một khắc, “Thật ra thì ta cũng không hẳn là mắc bệnh, mà là trúng độc, có thể kéo dài đến bây giờ, còn có thể nhận đồ đệ như ngươi, đã là trời cao ưu ái..”

Từ một dược sư như Luru Công nói ra từ độc không thể giải, lại khiến người ta lâm một mảng khó hiểu.

Tiểu cô nương trước mặt vẫn giữ vững tư thế ngồi trên băng ghế, cúi đầu, tóc mái hất xuống che khuất đi khuôn mặt nàng.

Không có những phản ứng kinh ngạc, khóc thét hoặc điên cuồng.

Nàng chỉ ngồi ở đó, trầm mặc đến nỗi khiến người ta hít thở không thông.

“Ngươi là một dược sư làm sao có thể trúng độc, chẳng lẽ lúc học cây thảo của Thần Nông mà trúng độc..” Ánh mắt Luru Công rơi vào ngọn lửa trên lò, “Làm dược sư như ta mức này, chỉ sợ thuốc độc dược không chạm đến ta, nhưng mà lòng người độc thì khó phòng như thạch tín..”

Hắn chỉ nói bấy nhiêu, Cố Thập Bát Nương cũng không hỏi thêm, mỗi người đều có một bí mật không muốn người khác biết, âm thầm gặm nhấm vết thương của chính mình.

“Trong khoảng thời gian này ta sẽ đem sở học cả đời truyền thụ cho ngươi, về phần ngươi có thể lĩnh hội bao nhiêu, liền chỉ có thể do số phận của ngươi.” Luru Công nói, “Thập Bát Nương, ngươi có sợ hay không?”

Có sợ lòng người hiểm ác hay không, có sợ thế đạo khó khăn hay không, có sợ giới thuốc dược sư khiêu chiến hay không, có sợ tài nghệ không bằng người bị chê cười hay không, có sợ từ trên trời rơi xuống vực sâu hay không, có sợ từ người nịnh hót đến kẻ chà đạp đến người không.

Cố Thập Bát Nương ha ha cười, ngẩng đầu lên.

“Sư phụ, đồ nhi bái sư là vì người.” Nàng mỉm cười nói, “Vì tài nghệ người truyền thụ, ta chỉ sợ duy nhất chính là cô phụ kì vọng của người, về phần người ngoài..”

Nàng đứng dậy, nhẹ nhàng phát ổng tay áo, “Người không chạm đến ta, thì cùng chung sống hòa bình, người muốn khi dễ ta..”

Nàng hừ một tiếng, trên mặt hiện lên một nụ cười lạnh lẽo.

Nàng Cố Thập Bát Nương đời này, không vì tiền cũng không vì danh, mà chính vì mệnh, nàng kháng mệnh mà sống tựa như một đầu thú bị ai giầy dụa thoát khỏi gông xiềng, phạm có người nào có ý định không tốt tiến đến đây, nàng tất không khách khí cắn xé, trừ mẫu thân cùng ca ca, bất kể là ai, chỉ sợ mới một khắc cười nói tươi tắn, lại một khắc hướng dao về phía nàng.

Luru Công nhìn tiểu cô nương trước mặt, tuổi nhỏ thân hình yếu ớt, nhưng giờ khắc này lại phát ra một cỗ lực lượng đáng sợ, một loại âm ngoan ý chí, khiến người ta tim đập nhanh.

Hắn đột nhiên nhớ tới, Chu chương quỹ là kẻ đã khiến hắn cùng Cố Thập Bát Nương gặp gỡ, đã bị tiểu cô nương trên mặt tràn đầy nụ cười bất động thanh sắc một chiêu đánh gục như thế nào, Bảo Hòa đường có ơn tri ngộ lại bị nàng không khách khí trở tay một chương tổn thương nặng nề thế nào..

Kiên quyết như vậy, chính là sống hơn nửa đời người như hắn cũng chưa có được, nếu ban đầu như vậy, chắc bây giờ hắn cũng không thành ra thế này..

Nghĩ đến đây, tâm tình nặng trĩu của Luru Công chợt thả lỏng.

“Người ta thường không để tâm lại đạt được, ta không vì danh lợi, tài nghệ, chính là chuyên tâm tu luyện, người ta dùng cách thức thổi phồng cũng được, có gì làm khó dễ được ta?” Cố Thập Bát Nương hít sâu một hơi, nghiêm nghị nói.

Luru Công nhìn nàng, gật đầu một cái, trong lòng vui mừng.

“Mấy tháng này, ngươi sẽ phải vất vả một chút.” Hắn vừa nói vừa chậm rãi đứng dậy.

“Vâng” Cố Thập Bát Nương đáp.

Luru Công chấp hai tay sau lưng, đi đến trước cửa chợt dừng chân.

“Hài tử, thiên hạ không có bữa tiệc nào không có hồi kết, nếu đã thông suốt, đừng quá khổ sở..” Hắn nói, “Muốn khóc thì cứ hãy khóc, đừng kìm nén, khóc ra được là tốt, nhưng chỉ khóc một lần là đủ, chúng ta không còn bao nhiêu thời gian..”

Cất bước ra khỏi, hắn theo bản năng bước nhanh chân, nhưng sau lưng tiếng khóc đè nén nhỏ đến nỗi dường như không thể nghe vẫn như dây tơ quấn quanh tới đây, mang theo bi thương ừn ừ kéo đến, một loại bi thương bất lực tuyệt vọng nhìn thân nhân rời đi.

Lúc này bên ngoài Trịnh Châu phủ xa xôi, hoàn toàn không giàu có bình yên như Giang Nam, xung quanh tràn ngập không khí khói lửa chiến tranh.

Thình thoảng có người cưỡi ngựa chạy ra vào, truyền tin tức. Một con khoái mã xông vào trong thành, xuyên qua nhiều đội binh tướng, đi tới trước một trại lính.

“Thư nhà của Thẩm giáo úy Thẩm An Lâm ở Kiến Khang.” Thủ vệ võ trang đầy đủ ngăn trước người hấn, người trên ngựa giơ một phong thư lên hô.

Thủ vệ nghe vậy tránh ra một con đường, một người một ngựa về phong trần một mõi nhanh chóng tiến vào.

Trong doanh tướng Thẩm An Lâm một thân nhung trang xem xong thư, thật lâu không nói gì.

Tổng cộng có hai phong thư đưa đến, một tờ là của Thẩm phủ, còn một là người hấn an bài ở Kiến Khang đưa tới, hai phong thư người viết không giống nhau, nhưng nội dung lại như nhau cùng nhắc đến một chuyện.

“Bái sư gia nhập thợ thủ công.” Ngón tay thô ráp của hấn nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, âm thanh đơn điệu.

Không có ai so với con em thế gia như hấn có thể hiểu việc này có bao nhiêu ý vị, bao nhiêu nữ tử vọng tộc sa sút, tình nguyện cắt tóc làm ni cũng sẽ không khom lưng rửa tay lo liệu kiếm sống.

Mặc dù Cố Hải sau này chắc sẽ đi vào con đường làm quan, Cố Thập Bát Nương bây giờ cũng không thể thay đổi được thân phận đại biến của mình trong mắt người đời, nàng bái tổ sư gia, liên vĩnh viễn là người trong giới được sư, người được truyền thừa tài nghệ, cả đời phải làm việc không chút ngơi nghỉ, cũng đồng nghĩa không thể mơ ước cùng con em sĩ tộc kết thân, không có đại hộ nhà cao cửa rộng nào sẽ cho phép vợ mình xuất đầu lộ diện đi làm thợ thủ công.

Là bởi vì Thẩm Tam phu nhân ép nên mới đến bước này sao?

Theo bản năng Thẩm An Lâm cảm thấy dường như không phải vậy, mà đây nhất định có diệu dụng khác nữa.

Thợ thủ công, vậy thì thế nào? Thẩm An Lâm mím chặt môi, bàn tay cầm phong thư lên, một tay rút kiếm, xoẹt một tiếng, thư bị xé thành những mảnh vụn rơi xuống.

Cồi đời này chính là cá lớn nuốt cá bé, ở trước mặt cường địch, không có gì không thể thay đổi những thứ quy củ trời buộc con người kia, những quy củ chẳng qua là cường giả dùng để đối phó kẻ yếu hơn mình.

Chỉ cần hấn có địa vị chí cao vô thượng, phiền vân phúc vũ(*) cũng không ai chỉ trích.

(*): mây mưa thất thường, sớm nắng chiều mưa, ở đây có thể hiểu là muốn làm gì làm không cần quy củ gì cả đó.

“Hào, Thập Bát Nương, người làm đúng, trước hết chết một lần rồi lại hồi sinh! Ý của anh là lùi một bước tiến ba bước nhé, chứ anh không biết chị trùng sinh đâu)” Hấn thu kiếm lại tra vào vỏ, ánh mắt lóe sáng, “Người tin ta, chờ ta.”

Nghĩ xong, tùy ý viết xuống giấy mấy chữ tiêu sái bốn chữ không phụ khanh ý.

“Đưa đến Kiến Khang.” Hấn thu bút thổi nhẹ, kêu người đưa tin, “Đưa cho Cố Thập Bát Nương tại Thuận Hòa đường ở Kiến Khang.”

Người đưa tin cũng không hỏi nhiều, nhận lấy phong thư cho vào áo khom người cáo lui.

Chuyện Lưu Công, theo lời của hấn dặn dò, Cố Thập Bát Nương cũng không nói cho ai biết, giao phó cho Tào thị, sau đó dẫn mấy nha hoàn đến Thuận Hòa đường, cũng ngưng buôn bán thuốc với bên ngoài, Lưu Công nói đúng, nàng không có thời gian để bị thương.

Bởi vì Thuận Hòa đường chỉ đang cung cấp thuốc cho Đại Hữu Sinh, nên quyết định này cũng không khiến mọi người chú ý lắm, chỉ bất quá có hăm mợ lẫn ghen tỵ với Đại Hữu Sinh nhiều mấy phần, còn đối với Đại Hữu Sinh, Cố Thập Bát Nương có lý do hợp lý đầy đủ.

“Dù sao tài nghệ chưa tinh thông, sư phụ sẽ nghiêm gia huấn đạo ta, cho nên tạm thời không thể cung cấp thuốc.” Nàng mỉm cười nói.

Tín Triều Dương nhận lấy mẻ trái cây mát lạnh từ tay thị nữ mang đến, đưa cho nàng một chùm nho mọng nước.

“Cố nương tử ném thử một chút.” Hấn cười nói, không có hỏi gì với câu nói của nàng.

Mà Cố Thập Bát Nương cũng chỉ báo cho hấn một tiếng, cũng không có ý đến để hấn cò kè mặc cả, vì vậy cũng mỉm cười nhận lấy, che miệng ăn một quả.

“Um...thật ngon.” Nàng cười nói cảm tạ.

Hai người nói chuyện phiếm trong giới được trong thành, Cố Thập Bát Nương còn cố ý thỉnh giáo tài nghệ thổi huân của hấn.

“Cố nương tử học?” Tín Triều Dương có chút bất ngờ, cười hỏi.

“Gọi ta Thập Bát Nương được rồi.” Cổ Thập Bát Nương nói, một mặt gạt đầu, “Học được một chút, chẳng qua là ta hơi đần độn..”

Nàng còn chưa dứt lời, Tín Triều Dương liền phản phó một thị nữ lấy huân tới.

Thị nữ nhanh chóng mang đến hai chiếc.

“Mời Thập Bát Nương.” Tín Triều Dương đưa cho nàng.

Cổ Thập Bát Nương vừa rồi là thuận miệng nói, nhưng nếu Tín Triều Dương có lòng dạy, cũng không từ chối, dù sao nàng cũng thật rất muốn học, nổi tịch mịch trong cô độc, cái này là niềm an ủi của nàng.

“Vây thì bêu xấu, Đại thiếu gia chớ có cười.” Nàng đưa tay nhận lấy, cười nói.

“Ta làm sao sẽ cười người?” Tín Triều Dương lắc đầu cười yếu ớt.

Cổ Thập Bát Nương không khách khí nữa, lựa một khúc mình thích nhất mà thổi.

“Đây là học Khúc nương tử trong thành?” Một khúc kết thúc, Tín Triều Dương hỏi.

Cổ Thập Bát Nương gạt đầu, chỉ cần nghe một đoạn hẳn đã biết thầy của mình, có thể thấy là đã đạt thành tựu thâm hậu.

Tín Triều Dương cũng không nhiều lời, lấy huân thổi biểu diễn lại khúc Cổ Thập Bát Nương vừa thổi.

Cổ Thập Bát Nương cái hiểu cái không, sắc mặt không khí mang áy náy cười một tiếng, nàng chưa từng tiếp xúc qua nhạc khí, ngày học lại ít, gần đây có Khúc nương tử chỉ dạy, cũng đỡ mới lạ hơn.

Tín Triều Lăng mang theo một gã sai vặt theo chỉ dẫn của thị nữ đến đây, thấy một cảnh sắc cực kì xinh đẹp, bên cạnh mặt hồ trong suốt khóm trúc xanh xanh, bạch y nam tử nho nhã, hơi nghiêng người, một tay cầm thân huân một tay lướt những ngón phía trên, mà nữ tử trước mặt hẳn sắc mặt sáng ngời, hai mắt hữu thần, một mặt nghe một mặt nhẹ nhàng gạt đầu, tay nàng cũng cầm một chiếc huân, cử động theo Tín Triều Dương.

“Đại thiếu gia đang dạy Cổ nương tử thổi huân?” Một thị nữ xinh đẹp nháy mắt, trên mặt tràn đầy hâm mộ nói.

Tín Triều Lăng vuốt vuốt mặt, đại ca cầm kì thi họa mọi thứ đều tinh thông, thành tựu rất cao, nhưng lại vô cùng khiêm tốn, chưa bao giờ so sánh cùng người khác cũng như không bình phẩm hay chỉ giáo, sở học của hắn hết thầy đích xác chỉ vì khiến bản thân vui vẻ, đã từng có hiệu thuốc lớn đã hợp tác với bọn họ lâu năm, nữ tử kia nghe nói tài nghệ Tín Triều Dương, nhiều lần xin hắn chỉ giáo, cuối cùng cũng không được.

“Xem ra thuốc đó không đem lại lợi ích bằng của Cổ nương tử..” Tín Triều Lăng khó có lúc đầu óc nhanh nhạy như vậy, nghĩ ra một đáp án thâm sâu hợp lí.

Hắn do dự một chút, nghĩ mình có nên rời đi không, vừa xoay người Tín Triều Dương bên kia đã nhìn thấy.

“Chuyện gì vậy?” hỏi.

“Có người gửi thư cho Cổ nương tử, muốn đưa tận tay.” Tín Triều Lăng vội vàng nói, một mặt dẫn gã sai vặt bước nhanh qua.

“Thư của ta?” Cổ Thập Bát Nương để huân xuống, trên mặt mang theo chút khản trương, theo định kì, kì thi hội trên kinh thành đã kết thúc, nói vậy chính là có kết quả..

Tín Triều Dương cũng nghĩ đến điều này, đã chuẩn bị hai lời an ủi trong mọi trường hợp, chỉ đợi nhìn thấy sắc mặt Cổ Thập Bát Nương, nhưng lúc nàng xem thư, thần sắc rất cô quái, tựa như giận như vui, lại như bi như hận..

“Buồn cười.” Cổ Thập Bát Nương vò nát thư, nói “Người đi đi.”

Gã sai vặt sững sốt, liếc nhìn vị Cổ nương tử trước mặt, kỉ luật trong quân đội đã tạo cho hắn thói quen phục tùng, cũng không nhiều lời, xoay người đi.

Tín Triều Dương tự nhiên sẽ không mở miệng hỏi, mà Tín Triều Lăng lại không nhịn được tò mò, bị Tín Triều Dương trợn mắt nhìn một cái mới kiềm chế không lên tiếng.

Cổ Thập Bát Nương hoàn toàn không có tâm trạng, cảm ơn hai vị tiếp đãi, cáo từ, ngồi trên xe ngựa, không cần che đậy cảm xúc, sắc mặt nàng càng thêm khó coi.

“Thật là buồn cười.” Nàng tức giận nói.

Xe ngựa vừa đến nhà, đã thấy Tào thị mang theo mấy bà vú ra cửa, sắc mặt kích động.

“Nương, người phải đi ra ngoài?” Cổ Thập Bát Nương xuống xe hỏi.

Tào thị thấy nàng lập tức chạy đến “Ta đang muốn tìm người..”

Ánh mắt bà kích động, đỏ ngầu, nhất thời không nhìn ra vui buồn.

“Sao vậy?” Cố Thập Bát Nương cả kinh, vội hỏi, mấy ngày này nàng ít về nhà, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

“Ca ca nguoi thi trúng rồi.” Tào thị sung sướng kéo tay Cố Thập Bát Nương nức nở nói.

Thi trúng? Cố Thập Bát Nương sùng sốt, chột vui mừng như điên.

“Chúc mừng phu nhân, chúc mừng tiểu thư.” Mấy bà vú nhanh miệng chúc tụng.

“Tên thứ bao nhiêu?” Cố Thập Bát Nương kìm nén kích động hỏi.

“Một trăm năm mươi ọ.” Một gã sai vặt vội đáp, trên mặt đầy vẻ phong trần mệt mỏi.

Thi hội trước lấy ba trăm tiến sĩ, có thể đứng vị trí một trăm năm mươi, có thể coi là không tệ.

“Bảng vừa xuống, thiếu gia đã cho tiểu nhân lập tức phi ngựa không ngừng trở về báo tin mừng.” Gã sai vặt cười nói, lại khom người chúc mừng.

“Thường, toàn bộ trong nhà đều thường, vì thiếu gia ăn mừng.” Cố Thập Bát Nương lớn tiếng cười nói.

Lập tức đưa đến càng nhiều tiếng chúc tụng lớn hơn.

Mà lúc này nghe trong ngõ hẻm có tiếng động lớn nháo, cũng không nhận được phái người đến dò xét, mặc dù những việc Cố Thập Bát Nương làm, khiến mọi người không tự chủ xa cách bọn họ, nhưng dù sao bên này cũng có Cố Hải tiền đồ rộng mở, người dò xét tin tức quả thật không ít.

Nghe nói Cố Hải thi trúng, mọi người đến xem ngày càng nhiều, trong ngõ hẻm đầy âm thanh vui vẻ, đây đối với Cố gia mà nói, chính xác là chuyện vui.

Có người phân phó gã sai vặt nhanh chóng mua pháo, lời còn chưa dứt, nghe cách đó không xa có tiếng pháo truyền đến.

Cố Thập Bát Nương trên mặt tràn đầy nụ cười, chột nhớ đến điều gì, vội gọi gã sai vặt đến hỏi, “Đứng đầu là tên ai?”

“À tiểu nhân quên nói.” Gã sai vặt vỗ đầu một cái, ngượng ngùng cười nói, “Là Cố Ngự thiếu gia.”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: Dạ khúc

Trong lòng Cố Thập Bát Nương chấn động “Cố Ngự!”, xem ra số mạng vẫn dựa theo quỹ tích của nó mà đi.

Bất quá, Cố Thập Bát Nương nàng chỉ để ý vận mệnh người nhà, về phần người khác, cũng không có ý định đi thay đổi.

Lần trước thi Hương Cố Hải thay thế Cố Ngự trở thành thủ khoa, còn lần này thủ khoa thi Hội lại thuộc về trên người Cố Ngự, vận mệnh này rốt cục có thể thay đổi được hay là không đây.

Hay nói cách khác, hết thảy đều có biến số, còn phải trông chờ tạo hóa thế nào?

Pháo không biết được ai đốt lên, nhận được tin tức mấy vị quan phủ cũng đến chúc mừng, trong nháy mắt trong ngõ hẻm Cố gia trở nên tấp nập người.

Thần sắc Cố Thập Bát Nương biến ảo, ánh mắt có chút mê man, đặt mình ở ngoài sự náo nhiệt.

“Thập Bát Nương.” Nhận thấy nàng khác thường, Tào thị đưa tay ôm hai vai của nàng, nhỏ giọng hỏi han, “Thế nào? Mệt mỏi sao?”

Mấy ngày nay nữ nhi bận rộn, mỗi lần bà đi Thuận Hòa đường thăm, đều thấy nữ nhi vất vả, trong hậu viện từng loại thuốc đều được chất thành đống như núi.

“Không sao ạ.” Cố Thập Bát Nương cười với bà một tiếng, thấy bên kia Tam nãi nãi Hoàng Thế Anh đang được mọi người hộ tống đến chỗ tộc trưởng, liền đẩy đẩy Tào thị, “Nương, chúng ta cũng đi thôi.”

Một nhà vừa có một Giải Nguyên, lại có một Hội Nguyên, đây là đại hỷ sự chưa từng có tại Kiến Khang, cũng là cả chuyện vui của cả Cố thị gia, không thể không ăn mừng một phen.

Yến tiệc được cử hành ba ngày, cơ hồ mấy nhà quyền quý tại Kiến Khang đều tham gia, dĩ nhiên tiêu điểm vẫn rơi vào trên người Cố Ngưng, dù sao Hội Nguyên so với Giải Nguyên phần lượng cũng nặng hơn nhiều.

Thi đình sang năm mới cử hành, hơn nữa so sánh với thi hương thi hội, thi đình chính là quyết định hạng, loại hạng này trên căn bản sẽ không có biến đổi gì, trừ phi có hành động đại nghịch bất đạo, vậy thì ba trăm người vào sĩ là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Đây cũng chính là nói, Cố thị gia tộc bọn họ sẽ có Trạng Nguyên đầu tiên.

Phần lớn mọi người trong Cố thị đều hướng vào Cố Ngưng, khiến cho mũi mũi của vị Tiến sĩ thứ một trăm năm mươi bị lạnh nhạt rất nhiều.

Đối với việc này Cố Thập Bát Nương cũng không để ý, nàng vốn không có thời gian tham gia, hơn nữa cũng không hi vọng Tào thị tham gia, Cố Hải không có ở nhà, mẫu tử các nàng kín cổng cao tường, mời mọi người trong Thuận Hòa đường, cùng với các nha hoàn bà vú, cũng tự mời mấy vị nhạc công ăn mừng một phen.

Lúc màn đêm buông xuống dày đặc, vườn hoa nhỏ vẫn náo nhiệt như cũ, mấy nha hoàn khó nén hưng phấn vây quanh Tào thị liú riu.

“Không biết thiếu gia có trở lại hay không?” Các nàng thay nhau chia thức ăn, rót rượu, lại bỏ thêm táo tử, phục vụ Tào thị vô cùng chu đáo.

Bởi vì gã sai vặt từ Yết bang trực tiếp trở về, trừ thứ hạng ra thì không biết thêm gì cả.

“Nhất định là muốn trở về cuối năm.” Cố Thập Bát Nương cười nói.

“Thiếu gia lần này trở về mừng năm mới có thể tính chuyện thành thân rồi.”

“Không phải nói, đại đẳng khoa rồi tiểu đẳng khoa..”

Bọn nha hoàn tươi tắn nói đùa thành một đoàn, Tào thị là người hiền hòa, Cố Thập Bát Nương không câu nệ tiểu tiết, vì vậy mọi người cũng không ngại ngừng tùy ý nói đùa.

“Nếu thiếu gia thành thân đầu năm, kia sang năm phu nhân có thể ôm cháu rồi..” Mấy bà vú cũng trêu đùa theo.

Niềm vui dâng trào nháy mắt khiến Tào thị rung rung, đậu tiến sĩ dễ dàng sao? Không dễ dàng, đừng thấy Cố Hải lần này thuận lợi thi một đường mà qua, xem biết bao người phí công vô ích, ví dụ biết bao người đến nỗi tóc hai màu, cuối cùng bỏ mạng cũng là vô vọng.

Tỷ như trưởng phu của bà, Cố Nhạc Vân, hao hết tâm huyết một đời ở nơi khảo thí, đợi biết bao lâu mới cầu được một cửa quan chức, cũng không có phúc hưởng thụ.

Mà Cố Hải năm nay vẫn chưa đến mười bảy tuổi.

Nước mắt Tào thị rốt cục rơi xuống, “Tốt, tốt..” Bà đưa tay lau lệ, thuận miệng nói.

“Phu nhân, đây là chuyện vui.” Mấy bà vú vội vàng cười dỗ dành Tào thị, tiểu nha hoàn cơ trí lại rót rượu mang đến.

Tào thị vốn là không uống rượu, nhưng hôm nay là ngày vui, bà đưa tay nhận lấy, khẽ nếm thử một chút, ngẩng đầu thì thấy nữ nhi ngồi đối diện nghiêng đầu dặn dò hai gã sai vặt cùng nha hoàn điều gì.

Dưới ánh sáng ngọn đèn dầu, sắc mặt nữ nhi trong trẻo nhưng lạnh lùng như tượng, vui vẻ giữa chân mày cũng không tăng thêm bao nhiêu tươi vui trong mắt nàng, ánh mắt nàng như giếng cạn sâu không thấy đáy.

Nước mắt Tào thị đã chảy, đây hết thảy là nữ nhi mang đến, mà nữ nhi có thể mang lại hết thảy điều này, chính là từ điện Diêm là bỏ ra ngoài.

“Thập Bát Nương..” Tào thị đặt ly rượu xuống, đi tới ôm lấy nữ nhi khóc lớn.

Cố Thập Bát Nương đang phân phó việc cho gã sai vặt cùng nha hoàn để lên kinh thành, thỉnh linh bị Tào thị ôm lấy khóc lớn, chợt hết hồn.

“Con của ta, vất vả cho người, nương thật đau lòng..” Tào thị ôm nàng, nước mắt rơi.

Khô sao? Tự nhiên đã lâu không có khô, ít nhất là không giống lúc mới trùng sinh, là bởi vì khi đó mê mang một mảng không biết tiền đồ tương lai như thế nào; hôm nay ý nàng đã kiên định, mục tiêu rõ ràng, mặc dù cuộc sống cũng không như ý người, nhưng miễn nàng còn có thể nắm giữ, hơn nữa chuyện Lưu Công, nàng cũng hơi suy nghĩ nhiều, ban đêm ngược lại ngã đầu lại ngủ không mộng mị đến sáng.

“Nương.” Cố Thập Bát Nương bật cười, đưa tay vuốt lưng Tào thị an ủi, “Ta rất khỏe, ta thật không vất vả.”

Một mặt nhìn về phía mấy bà vú về mặt hốt hoảng, ánh mắt ý hỏi đã mấy ly rượu.

Các vú già đưa lên một bàn tay.

Cố Thập Bát Nương cười tươi hơn, Tào thị chưa từng uống rượu, lần này bắt tri bắt giác uống đến năm chén, say thế này là phải.

“..Người phải gả nhà người tốt, gả nhà người tốt..” Tào thị ghen ngào lắm lắm.

“Hào, ta nhất định gả cho nhà người tốt, cha mẹ chồng thương ta, phu quân yêu quý ta..” Cố Thập Bát Nương nói theo lời bà d.Đ4n.B.qu9.d0n, một mặt bảo mấy bà vú đỡ Tào thị, “Nương, người đi nghỉ ngơi đi, bồi dưỡng tinh thần, chọn vợ tốt cho ca ca, ca ca chưa lập gia đình, ta sao lại có thể lập gia đình?”

Tào thị lau lệ đáp lời, được mấy bà vú già đỡ đi.

Hơn một nửa nha hoàn cùng bà vú theo Tào thị rời đi, bữa tiệc ở vườn hoa nhỏ lập tức vắng lặng, sắp đến Trung thu, ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, tiếng ve nỉ non dưới trời thu,

Một tiểu nha hoàn lấy thêm áo choàng cho Cố Thập Bát Nương .

“Các người đã nhớ kĩ ta nói?” Nàng lấy lại tinh thần, nhìn hai gã sai vặt cùng nha hoàn trước mắt.

“Nhớ kĩ, thưa tiểu thư!” Bốn người đồng thanh đáp.

“Vậy các người đi đi, sáng sớm ngày mai lên đường.” Cố Thập Bát Nương nói.

Bốn người tuân lệnh lui xuống.

Hoa và cây cảnh trong vườn càng trở nên vắng vẻ, gió đêm thổi qua, mang theo một chút hơi lạnh, tiểu nha đầu không khỏi rung mình một cái, nhưng nhìn Cố Thập Bát Nương ngồi an tĩnh trước bàn d.đ.L3.qyd0n, từ từ uống rượu, cũng không có một người dám đứng ra khuyên.

Tiểu thư nhà các nàng nói một không hai, nàng muốn làm gì thì chính là cái đó, bọn hạ nhân chỉ cần tuân mệnh thực hiện là được.

Cố Thập Bát Nương uống xong ly rượu, lại gọi người đem huân đến, dưới ánh trăng dần vắng lên tiếng nhạc thanh thoát nhẹ nhàng, có hồ ngay lúc đó, bên ngoài bức tường cao kia, cũng có một tiếng nhạc hòa thanh vang lên, bất quá không phải là huân, mà là một âm thanh rất lạ.

Kiếp trước Cố Thập Bát Nương không có tiếp xúc qua những thứ nhạc khí này, có biết thì chỉ biết cầm tranh, tiêu linh tinh; nghe âm thanh này lại kì quái rất đặc biệt.

Nhưng, cùng hòa thanh với huân cũng cực kì tuyệt vời.

Một khúc kết thúc, trên mặt Cố Thập Bát Nương hiện lên nụ cười, giờ tay gọi đám nha hoàn đang đứng tĩnh lặng bên kia.

Tiểu nha hoàn trên mặt có chút khó hiểu, nhưng cũng vâng lời đi theo, Cố Thập Bát Nương ra lệnh đem thức ăn cùng rượu mới lên, chỉ thấy một nha hoàn khác dẫn một nhân vật khoác trên mình một bộ áo tơ lụa màu xanh nhạt sải bước mà đến, chính là Tín Triều Dương, sau lưng hắn là hai thị nữ xinh đẹp cầm đàn tranh cùng tiêu trên tay đi vào.

“Thập Bát Nương tử đại hi.” Hắn đưa tay thi lễ, trong tay áo giấu một cây sáo màu tím làm người khác chú ý.

“Đại thiếu gia lời lẽ phong nhã thật khiến người ta vui vẻ.” Cố Thập Bát Nương phì cười.

“Bình thường, bình thường mà thôi.” Tín Triều Dương cười nói, một mặt tự nhiên ngồi xuống, “Bất quá tiểu nương tử yên tâm, vàng thật bạc trắng lễ nghĩa đã tặng đủ số.”

Cố Thập Bát Nương cười ha ha, ý bảo tiểu nha hoàn rót rượu, Tín Triều Dương cũng không khách khí, bung ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Tiểu nha hoàn lại châm đầy lần nữa, Tín Triều Dương bung ly rượu lên, nhìn về phía Cố Thập Bát Nương.

“Thư cho ta không bồi, ta đã uống mấy chén, uống nữa sẽ say mất.” Cố Thập Bát Nương cười yếu ớt nói.

Bên dưới đèn lồng lay động, trên mặt thiếu nữ quả nhiên hiện lên một tia đồ ửng nhà nhạt, từ lúc nhận thức đến nay lần đầu nhìn một tia sáng kì dị trong mắt nàng cơ hồ lóe lên.

Từ lúc biết nàng đến bây giờ, tiểu nương tử này luôn để lại ấn tượng cho hắn luôn luôn là đậm định vô ba (bình tĩnh trước mọi tình huống, không dao động), Tín Triều Dương không nhận được có chút ngạc nhiên, nếu như tiểu nương tử này uống say, có phải hay không sẽ lộ ra tính cách đích thực không muốn người biết?

Nhưng nếu vậy thì cơ hội này không phải dễ dàng, Tín Triều Dương cười một tiếng, tự mình uống một hơi cạn sạch.

“Mới vừa rồi thổi chính là cây sáo sao?” CTTB chống cằm, nhìn cây sáo hơi ngắn hắn đặt trên bàn.

Tín Triều Dương cầm lên biểu diễn cho nàng xem một cái.

“Như huân như trĩ, thiên chi dữ dân(*)”. Hắn cười nói

(*): cái này mị đã giải nghĩa một lần rồi đó. “Trời xanh dẫn dắt chúng dân, Như là tấu khúc nhạc huân, nhạc tri” tri là sáo đó.

Cố Thập Bát Nương giật mình, không khỏi đưa tay cầm lấy, cẩn thận nhìn ngắm trước mắt, “Thì ra chính là nói cái này.”

“Dân gian không còn thấy nhiều, thường chỉ còn lại nhã nhạc trong cung.” Tín Triều Dương nói.

Cố Thập Bát Nương cười một tiếng, “Nói như thế, đại thiếu gia cũng là một nhân vật.” (ý bác tác giả là người cũng đáng gờm lắm :>)

Tín Triều Dương cười không đáp, đưa tay nhận lại, “Hôm nay là ngày tốt, Thập Bát Nương từ lại có chuyện vui, Triều Dương biểu xấu.”

Dứt lời để sao lên môi bắt đầu thổi, hai thị nữ sau lưng đã ngồi xuống đất, cùng khảy đàn tấu tiêu, so sánh với huân âm ban đầu, càng thêm hoa mỹ.

Ánh trắng như tơ lụa, trúc phượng chấp chôn, đèn lồng như trong họa, thiếu niên nho nhã, thị nữ mềm mại, âm sắc cùng hòa điệu với nhau động lòng người, tình cảnh này như trong tranh vẽ tuyệt mỹ.

Nha hoàn rót rượu đứng một bên lắng tai nghe, chứng kiến trong mắt, nhất thời cũng ngây dại, tựa hồ không biết bầu rượu đang nghiêng trên tay.

Kết thúc một khúc, trong sân một mảng tĩnh lặng.

Tín Triều Dương ngẩng đầu nhìn lại, thấy Cố Thập Bát Nương vẫn ngồi chống cằm như cũ, hai mắt khép hờ, sắc mặt lạnh lùng trong trẻo như ánh trăng, chẳng qua là một giọt lệ chảy dọc theo gò má rơi xuống.

“Ta Cố Thập Bát Nương nằm mơ cũng không nghĩ tới, có thể có được cuộc sống thế này..” nàng lẩm bẩm nói, thanh âm thấp đến nỗi không thể nghe.

Nàng tựa hồ thấy dưới ánh trăng, mình đã từng hèn mọn như chuột, hoảng loạn, ngẩng đầu ngưỡng mộ mọi người bên cạnh, ngày ngày gồng mình cẩn thận, e sợ một câu nói một vẻ mặt không đúng, rước lấy sự xem thường phi nhỏ.

Chưa từng nghĩ đến, sẽ có một ngày như thế, nhiều người như vậy đối với mình một mực cung kính cẩn trọng, cho đến bây giờ cũng không dám tin có một ngày như vậy, lang quân đại danh鼎鼎 sẽ vì nàng phong nhã như thế.

Đây hết thầy cũng bởi vì cái gì?

Nàng chợt vỗ tay lên mặt bàn, che mặt cười to, chẳng qua tiếng cười kia lại toát lên một nỗi đau thương tận xương tủy.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Âm tư

Tiếng cười dứt, thần sắc Tín Triều Dương không thay đổi, hạ mắt tự mình rót rượu.

“Hảo, đa tạ khúc nhạc của Đại thiếu gia.” Cố Thập Bát Nương khôi phục vẻ mặt như thường, đứng dậy thi lễ.

Theo lễ thường mà nói, kế tiếp nàng cũng nên bung rượu lên uống một chén, nhưng không nghĩ đến chỉ có thi lễ.

Nói không uống rượu sẽ không uống, nữ tử này ngay cả lúc tinh thần tan rã một khắc vẫn như cũ cẩn thận như vậy.

“Thập Bát Nương từ khách khí.” Tín Triều Dương giờ ly rượu lên hoàn lễ, một mình uống một hơi cạn sạch, “Đêm đã khuya, xin phép cáo từ.”

Dứt lời đứng dậy.

Cố Thập Bát Nương cũng không giữ lại, cười gật đầu, “Ta tiễn Đại thiếu gia.”

Tín Triều Dương cười một tiếng nghiêng người, mời nàng đi trước, mình chậm rãi cất bước phía sau, hai người thị nữ chia làm hai bên, cũng đi chậm theo.

“Một năm này ta sẽ tĩnh tâm nghiên tu tài nghệ sư phụ truyền thụ, bất quá, ta đáp ứng chuyên cung thuốc cho các người sẽ không thay đổi.” Cố Thập Bát Nương cười nói.

“Ta tự nhiên tin Thập Bát Nương từ.” Tín Triều Dương ở phía sau cười đáp, chuyển đề tài, “Hôm nay Lưu Công đã tái hiện ở giới dược, tin tức đã truyền khắp thiên hạ, người xin thuốc chen chúc không ngớt, không biết Thập Bát Nương từ một tháng có thể xuất ra bao nhiêu thuốc?”

Hắn suy tính cực kì cẩn thận, một năm cung một phần thuốc cũng là chuyên cung, cung một trăm phần cũng là chuyên cung.

Cố Thập Bát Nương nghiêng đầu liếc nhìn hắn một cái, hơi trầm tư một khắc.

“Một tháng ra một loại, một loại mười phần.” nàng nói.

“Chỉ sợ có quan to, quý nhân đặc biệt cầu xin thuốc nào đó..” Tín Triều Dương theo sát hỏi, một mặt bất đắc dĩ cười nói, “Mọi người nhìn ta cảm y ngọc thực phú quý vô cùng, thật ra chẳng qua là phú, còn chữ quý không đứng cạnh bên..”

Mà những chữ phú này từ thương nhân cũng chính là phải xào chấy trong làm ăn, thiên thời địa lợi nhân hòa thiếu một thứ cũng không được, mà trong đó nhân hòa không thể thiếu một dạng, chính là tạo mối quan hệ tốt với quan phủ địa phương, chỉ có như vậy mới có thể bình an buôn bán lâu dài, nếu quan hệ tứ phương tốt, đối với nhà lớn cũng tốt, nhưng nếu như một khi đắc tội một quan lại quyền thế, huyện lệnh phá gia, thứ sử diệt môn, đảo mắt có thể khiến một thương nhân giàu có núi vàng biển bạc thành tro bụi.

Cố Thập Bát Nương hiểu ý của hắn, trầm mặc không nói.

“Thật là rất kính nể hiểu biết của Thập Bát Nương tử.” Tín Triều Dương chợt cảm thán một câu.

Cố Thập Bát Nương cười, liếc nhìn cây sáo trong tay hắn, “Hào, chính là nể mặt cây sáo này, ta đáp ứng ngươi, mỗi tháng được cầu nhiều nhất một loại thuốc đặc biệt.”

Tín Triều Dương cười vang, nói đa tạ.

“Nhưng mà, đối với đan dược cầu, ta muốn chín phần tiền.” Cố Thập Bát Nương cười nói, “Về phần ta giúp ngươi giải vây như vậy là tốt, cũng không cần đa tạ.”

Ngươi bị nhà quý nhân quan to theo đòi thuốc là chuyện bất đắc dĩ, nàng kia đáp ứng chính là giải vây cho Đại Hữu Sinh bọn họ, cái này đủ cho bọn họ cảm tạ ân đức, về phần giá tiền, cũng không cần tính toán chi li như vậy chứ.

“Ngày lành mỹ cảnh như thế, cực kì phong nhã, lại phải nói những chuyện này, thật là..” Tín Triều Dương lắc đầu thở dài, như mang theo một tia tiếc hận bất đắc dĩ cười.

“Không nói chuyện này, ta và ngươi đâu có cơ duyên cùng nhau thưởng thức ngày lành mỹ cảnh.” Cố Thập Bát Nương nhàn nhạt nói.

Nàng dừng chân trước cửa, hơi nghiêng người tránh ra.

Tín Triều Dương hơi dừng lại ở trước người nàng, ánh mắt quét qua khuôn mặt nàng.

“Thập Bát Nương tử xin dừng bước.” Hắn chấp tay cười nói.

“Đại thiếu gia đi thông thả.” Cố Thập Bát Nương hoàn lễ cười.

Nhìn xe ngựa lẩn vào trong bóng tối, Cố Thập Bát Nương hơi dừng một lát, phân phó người đóng cửa.

“Tiểu thư.” Bọn nha hoàn kinh diễm chưa lấy lại tinh thần từ Tín Triều Dương, ánh mắt lóe lóe, “Công tử này đối với tiểu thư thật là tốt.”

Đêm khuya đến bãi phóng, lấy nhạc đến chúc mừng, mẩu chót là về ngoài hào, lại là cái công tử nhà giàu có, thử hỏi trên đời này bất kì nữ tử thanh xuân không cảm thấy tim đập thành thịch.

Tiểu thư tuổi đã không nhỏ, những cô nương nhà khác ở tuổi này đều đã nghị hôn, hơn nữa công tử trước mắt này cũng thật thích hợp.

Bọn nha hoàn mang theo vẻ mặt hưng phấn nhìn về phía Cố Thập Bát Nương.

Bước trên con đường cỏ cây trùng điệp dưới chân, Cố Thập Bát Nương nhìn về mặt của những cô nương mười bốn mười lăm tuổi này, không khỏi buồn cười.

“Hắn dĩ nhiên muốn đối xử tốt với ta..” nàng cười nói.

Mặc dù người ngoài đồn thổi tiểu thư là một nữ tử hung thần ác sát, nhưng những nha hoàn thường đi bên cạnh nàng cũng biết, thật ra thì tiểu thư rất hiền hòa, cũng không giống như các vị thiên kim tiểu thư các bắt bẻ tiểu tiết.

Đàm luận về nam nhân, đối với các tiểu thư khuê các mà nói, đó là một hành vi xấu, nhưng tiểu thư cũng không có trách cứ, mà còn tham gia vào, điều này làm bọn nha hoàn rất cao hứng.

“Tiểu thư,..” Một nha hoàn to gan, lại bị mấy người khác nháy mắt dìm đẩy, lắp bắp hỏi, “Tiểu thư cảm thấy công tử kia thế nào?”

Thật ra ý mọi người chính là gả cho hắn thế nào, bất quá lời nói như vậy dù sao một nữ tử chưa chồng cũng không nên nói ra.

Cố Thập Bát Nương cười ha ha, nhìn những nha đầu nhà mình đều đến tuổi xuân tâm nhộn nhạo.

“Hắn đối tốt với ta, bởi vì ta đáng giá để hắn tốt với ta.” Nàng lắc đầu một cái, mỉm cười nói, vừa nói lại như vừa thờ dài, “Nhưng nếu như có một ngày ta không còn đáng giá? Hay nói cách khác, chính là có một ngày, một nữ tử khác đáng giá hơn.”

Hôm nay Cổ Thập Bát Nương đã hiểu, cuộc đời này chính là cá lớn nuốt cá bé, nếu như không muốn bị đối đãi như con kiến hôi, sẽ phải khiến mình trở nên có giá trị, đáng giá khiến người ta phải ngược mắt nhìn, đáng giá khiến người khác kính sợ, dĩ nhiên đây cũng sẽ là mục tiêu tiến về phía trước của nàng, không giống như trước đây, cho rằng chỉ cần hèn mọn lấy lòng người khác là có thể nhận được tấm lòng đối đãi nâng đỡ chân thành.

Nhưng, quy tắc này cũng sẽ ngoại lệ với một số người, chính là người thân.

Bất kể nàng vinh hoa phú quý hay là đê tiện hèn mọn, người thân của nàng sẽ đối xử với nàng trước sau như một, người thân này chỉ có thể là nương và ca ca.

Về phần phu quân, trên đời này có lẽ có phu quân như vậy, đối đãi với thê tử mình như người thân ruột thịt, bất quá, nàng Cổ Thập Bát Nương kiếp trước vô duyên vô phúc, kiếp này, chỉ sợ càng thêm vô phận.

Nàng sẽ cố gắng trở nên có giá trị khiến ai cũng phải coi trọng, nhưng con đường tương lai thành bại không biết, nàng không muốn tại thời điểm mình trượt chân, lại bị người đâm một đao đoạt mệnh.

Bọn nha hoàn hai mặt nhìn nhau, không hiểu những lời này của tiểu thư là có ý gì, muốn hỏi thêm nữa, nhưng thấy vẻ mặt tiểu thư dưới ánh trăng trong trẻo lạnh lùng. Không có vui vẻ trên mặt, ánh mắt ngưng thần, mọi người thức thời nhanh chóng im lặng, an tĩnh một đường đi theo nàng.

Xe ngựa trên đường phố bị bóng đêm che phủ, Tín Triều Dương ngồi trong xe thờ dài thật thấp.

“Thiếu gia, Cổ nương tử thật là công phu sư tử ngoạn, ta còn tưởng nàng coi thường cái này..” Một nam tử trung niên vóc người nhỏ nhắn ngồi bên kia vuốt râu nói.

Mục đích bọn họ đến đây cũng không phải là muốn xác định số thuốc Cổ nương tử cung cấp mỗi tháng, mà là chuyện xin thuốc Tín Triều Dương tựa như vô ý nói ra kia, chỉ cần Cổ nương tử đáp ứng chuyện này, đối với Đại Hữu Sinh mà nói, mới có địa vị siêu nhiên cao nhân trong giới dược, dĩ nhiên, có địa vị, tiền tự nhiên cũng cuộn cuộn mà đến.

Không nghĩ đến tiểu nương tử này vừa mở miệng đã muốn lấy đi tất cả lợi của việc buôn bán này.

Tín Triều Dương vẻ mặt nhàn nhạt, ngón tay thon dài vuốt ve thân cây sáo, “Nga? Chẳng lẽ Lục gia cho là chuyện này ta đi chính là dùng mỹ nhân kế?”

Hình dung cử chỉ xuất chúng của đại thiếu gia nhà mình, nhắc đến nữ tử trên đời không động tâm, thật đúng là khó mà tin được, Lục gia không khỏi ho khan một cái.

“Nào có nào có, thiếu gia nói đùa..” Hắn cười nói, mang theo vài phần bị nói trúng tim đen, vội nói sang chuyện khác, “Tiểu nương tử này, tuổi còn nhỏ, lại cũng là một tiểu hồ ly, xem ra không chỉ có tài nghệ mà đối nhân xử thế cũng được Lưu Công chân truyền..”

Tiểu nương tử cũng thật là biết sát phong cảnh, ngày lành cảnh đẹp như thế, an tâm ngắm mỹ nam nhã nhạc là được, lại còn bắn khoản tiền.

Tín Triều Dương như có điều suy nghĩ không trả lời.

Tiểu nương tử quả nhiên trong tiếng đàn của mình phô ra chuyện che giấu, nhưng việc này cũng không khiến hắn cảm thấy nhẹ nhõm, ngược lại trong lòng có chút khó sở.

“Mỹ nhân kế..” Hắn lẩm bẩm nói, cười tự giễu một tiếng, “Trong mắt của nàng dù có là mỹ nhân cũng chỉ là xương cốt hồng nhan mà thôi..”

Đại thiếu gia cơ hồ có chút.. Lục gia hơi hí hóp mắt, đối với phát hiện của mình có chút kinh ngạc.

“Bất quá.” Hắn ho khan một tiếng, như muốn xua đi ý niệm quỷ dị trong đầu, “Cổ nương tử muốn độc lòng tu luyện một năm, trước mắt vẫn là chúng ta chiếm ưu thế, nhưng một năm sau, ngày Cổ nương tử đại triển tài nghệ, cũng chính là lúc khế ước không còn hiệu lực..”

Khi đó, danh tiếng của Cổ nương tử ngày càng vang dội, mà Đại Hữu Sinh bọn họ cũng không còn đoạt được tiền cơ nữa..

“Thật đáng tiếc..” Lục gia than thở, mang theo nồng nặc mùi vị không cam lòng, “Nếu vĩnh viễn như vậy mới thật tốt..”

Độc chiếm một dược sư, một đại dược sư.

Nhịp tim Tín Triều Dương không khỏi lệch nhịp, các hiệu thuốc ở kinh thành đều có dược sư của họ, nhưng đều có khế ước gia hạn, nhưng những đại dược sư thành danh, cũng tự nhiên không cam lòng bị người nắm trong tay.

Các hiệu thuốc sử dụng vô số chiêu trò lôi kéo các đại dược sư, phổ biến nhất vẫn là kết hôn.

Hiệu thuốc Sơn Đông của Hành lão đại vinh không suy, chính là nhờ có cây dược sư Đỗ Hành Cửu nhà nhạc phụ, Nhị Hợp đường ở kinh thành cũng đem ba nữ nhi trong nhà gả cho đại dược sư Tống Đức Sinh..

Nhưng những người gả qua đều đã mất, hợp tác có thể giữ vững qua thế hệ đó, nhưng lửa sau đại được sự truyền nghề, quan hệ cũng không còn như thế hệ trước nữa, nhiều nhất là qua ba bốn đời, sau thì người thân cũng không còn hiệu nghiệm, hưởng chỉ, coi như là gả qua làm thiếp, những vị được sự hậu bồi đều là của nhà kia, không có quan hệ cùng hiệu thuốc đó.

Nhưng bây giờ đại được sự là nữ tử, nữ được sự không thể cưới, mà chỉ có thể gả qua, hơn nữa sau khi gả qua, sẽ là người nhà đó..

Tín Triều Dương chợt cùng Lục gia mắt đối mắt, đều phát hiện trong mắt đối phương lóe lóe sáng.

“Thiếu gia” Cổ hòng Lục gia hơi khô khốc, khó nén kích động, “Cố nương tử nay là thân thương nhân, không thể kết hôn cùng con em sĩ tộc...”

Ngon đèn lồng phía trước xe ngựa, đứng đưa trên bước đường, phía trước xa xa bóng đêm mờ mịt, Tín Triều Dương ngồi thẳng thân hình, nửa người đầu trong bóng tối.

“Lục gia, người lập tức đem tài liệu nam tử trong tộc có độ tuổi thích hợp thu thập đến...” Thanh âm của hắn nhàn nhạt không nghe ra tâm tình, “Ta trình lên gia gia cùng phụ thân lựa chọn.”

Lục gia nuốt nước bọt, liếc nhìn đại thiếu gia của mình, nhỏ giọng đáp ứng.

Một tháng nữa rất nhanh trôi qua, nháy mắt đã tới tháng chín gió thu xào xạc, núi rừng bên ngoài thay nhau đổi màu áo đỏ, vô cùng diễm lệ.

Thi hội yết bảng, khoa cử Tiến sĩ mới cũng đã trở nên im ắng so với ban đầu náo nhiệt rất nhiều, không ngoài dự liệu, lần này lấy ba trăm sĩ tử, thư viện Văn Mộng chiếm gần một trăm danh ngạch, lại vì năm sau mới thi Đình, hơn nữa không khí cuộc thi cũng hòa hoãn rất nhiều, nhiều sĩ tử cũng trở về thăm người thân, hoặc cùng bằng hữu tìm nơi giải tỏa những tháng ngày học tập gian khổ, thư viện vốn dĩ náo nhiệt cũng an tĩnh hơn rất nhiều.

Cố Hải nhìn bọn sai vặt đem quà tặng từ kinh thành chất lên xe.

“Chậm nhất là giữa tháng mười về đến nhà, không được khiến phu nhân và tiểu thư lo lắng.” nhìn xe ngựa chuẩn bị lên đường, Cố Hải nói lại lần nữa.

“Vâng ạ, thiếu gia bảo trọng.” Mấy gã sai vặt cùng nha hoàn vội vàng khom người thi lễ.

Cố Hải gật đầu một cái, lúc này mới phát tay ý bảo bọn họ lên đường.

“Thiếu gia, đợi chút.” Phía xa truyền đến một giọng nữ thanh thúy, Linh Bảo ôm một bọc quần áo thở hổn hển chạy tới.

Mấy ngày nay đáng về Linh Bảo trở lại gầy yếu nhỏ bé như lúc mới gặp gỡ, sắc mặt bởi vì vội vàng chạy đến có chút phiếm hồng, Cố Hải không khỏi dâng lên mấy phần thương tiếc.

Linh Bảo đưa bọc quần áo cho bọn nha hoàn, vuốt ngực vừa thở vừa nói, “Đây là... mấy... đôi giày... làm cho phu nhân và tiểu thư..”

“Không phải đã nói không được tặng quà rồi sao?” Cố Hải lắc đầu nói.

“Đây là tâm ý Linh Bảo.” Linh Bảo trả lời.

Nhìn xe ngựa lên đường rồi đi, Cố Hải cũng không trở lại thư viện.

“Vẫn chưa có tin tức Linh Nguyên?” Hắn hỏi.

Thần sắc Linh Bảo ảm đạm, lắc lắc đầu.

Bán mình làm nô, thay tên đổi họ, sinh tử không khỏi trong tay người khác, lại có thể bán trao tay, vô số kiểu, ở kinh thành lớn như vậy tìm cái tội tởm thật không dễ dàng.

“Thiếu gia khi nào thì trở về?” Không muốn để tâm trạng buồn của mình ảnh hưởng đến tâm tình thiếu gia, Linh Bảo vội nói sang chuyện khác, “Phu nhân và tiểu thư nhất định rất vui mừng.”

“Chưa đến nửa tháng sẽ đi, còn có chút việc muốn thỉnh giáo tiên sinh.” Cố Hải mỉm cười nói, chần chờ một lát, “Linh Bảo, không bằng người cùng ta trở về, người tìm kiếm không có đầu mối, chỉ tìm lung tung như vậy cũng không phải là biện pháp tốt.”

“Đa tạ thiếu gia, Linh Bảo không tìm được ca ca không trở về” Linh Bảo lắc đầu.

Đôi là mình hay Thập Bát Nương, cũng nhất định làm như vậy, nên Cố Hải cũng không cưỡng cầu.

Đang nói chuyện, thấy Cố Ngự được bảy tám cái sĩ tử hộ tống đi ra, sau lưng là mấy gã sai vặt, mũ nón đã được đổi mới chỉnh tề.

Xem bộ dáng là hôm nay phải ra khỏi cửa, Cố Hải nhích người né sang một bên.

Cố Ngự một thân cẩm trường bào, khoác hắc bào, vẫn ngọc quan, thần thái trên mặt sáng láng.

Lần này trở thành hội nguyên, tự nhiên cũng nhận được vô số người bái phỏng cùng mời tiệc, nhưng Cố Ngự cũng khiêm tốn lạ thường, trừ hương thân đồng học tại Kiến Khang, thấy cũng không có mấy ai, cũng từ chối khéo mấy lời mời, vẫn như cũ an tĩnh tại thư viện, an tĩnh đi học.

Không biết lần này là tiệc gì có thể khiến hấn xuất đầu lộ diện.

Thấy Cố Hải, mọi người dừng bước, các vị này đều là sĩ tử đồng môn, không có thứ hạng nổi bật, nhưng lại cùng khoa cùng lứa, tương lai trong quan trường cũng muốn hỗ trợ lẫn nhau, vì vậy cũng mỉm cười chào hỏi.

“Mọi người hẹn nhau đến bái tạ chủ khảo Lý đại nhân, Ngâm chi cùng đi.” Cố người nói.

Cố Hải thật là không có đi qua, nghe vậy cũng động tâm, nhìn lại Cố Ngự, có chút chần chừ.

Chần chừ của hấn không thoát khỏi tầm mắt Cố Ngự, trên mặt Cố Ngự mang theo tia cười giễu cợt.

“Thế nào? Không muốn..hay là không dám?” Hấn cười hỏi.

Lời này mọi người nghe cũng không có ý gì, nhưng trong lòng huynh đệ hai người bọn hấn hiểu.

Lần này Cố Ngự trúng tên đầu, Cố Hải phát hiện thái độ của hấn có biến hóa rất lớn, dĩ nhiên vẫn như cũ không có hiền hòa hơn mấy, chẳng qua là ánh mắt ghen ghét ít đi, lại nhiều thêm một phần giễu cợt khinh thường.

Không phải cười mình đứng thứ hạng thấp hơn sao, Cố Hải bật cười, đối với Cố Hải mà nói, có thể đứng trong danh sách ba trăm người cũng đã rất thỏa mãn, mặc dù mình là mình là thủ khoa thi Hương tại Kiến Khang, nhưng nhân ngoại hữu nhân sơn ngoại hữu sơn, Đại Chu rộng lớn, nhân tài mệnh mông, hấn cũng nhận ra mình dĩ nhiên không phải thiên hạ tài hoa xuất chúng, mỗi người cũng muốn mình có thứ hạng tốt, vì vậy hấn cũng có thất vọng nho nhỏ, cùng một ít ghen tỵ với Cố Ngự, nhưng cũng không hơn.

“Tự nhiên muốn đi.” Cố Hải cười nói, vừa đứng trên người mặc bộ đồ nói, ăn mặc chỉnh tề, phân phó gã sai vặt đi cùng.

Hôm nay danh tiếng Cố Ngự lan truyền xa, thân là đồng tộc cũng nhiều gò bó hơn, hấn làm việc so với trước kia càng thêm cẩn trọng, tuyệt đối không dám biểu cảm gây khó dễ trên mặt.

Còn nữa, chuyện bái phỏng Lý đại nhân là nhất định rồi.

Lại dặn dò Linh Bảo mấy câu, Cố Hải liền sai bước cùng đám người đi vào trong thành.

Chủ khảo Lý đại nhân là Đại học sĩ, phủ đệ của hấn giống như phủ của quan lại cấp cao, ở bên ngoài Chu Tước túc an thành, bốn phía là phủ đệ của các trọng thần, chỗ tốt thì được hiển chương thân phận, mà chuyện xấu chính như có gió thổi cỏ lay cũng không thoát khỏi tầm mắt kẻ khác.

Đoàn người Cố Ngự cười ngửa đi đến trước cửa phủ Lý đại nhân, đã có một người đến trước.

Nhìn bốn năm tên hộ vệ xuống ngựa, một nam nhân thân hình cao lớn bước xuống xe ngựa đồ thảm, mặc dù không vấn phục quan, nhưng khí chất trên người không lẫn vào đâu, mọi người đang dừng lại chột hai ba người giữa bọn họ mặt biến sắc.

“Là nội các Hồ đại nhân.”

“Là cái loại nhu nhược.”

“Cầu tặc.”

“Lý đại nhân làm sao tiếp hấn, Lý đại nhân cương trực ngay thẳng nhìn rõ mọi việc, tuyệt không gặp tiểu nhân bực này.”

Mấy người thân sắc giận dữ nói.

Trước đây chủ khảo đứng bên phía nghị hòa trong triều, hôm nay tình hình lại chuyển biến đột ngột, mấy vị giám sự không biết từ nơi nào tấu lên Diệp tướng quân mưu đồ cấu kết tặc Kim đại nghịch bắt đạo có chứng cứ xác đáng, hoàng thượng tức giận, phái người áp giải Diệp tướng quân hồi kinh nhốt vào đại lao.

Thiên hạ một mảng xôn xao, trong lúc nhất thời triều đình như thế nước với lửa, đọc nhiều sách vở thông hiểu cổ kim các vị từ môn cũng tự nhiên không cam lòng yếu thế rồi rít to rõ lập trường, cho rằng đây là thủ đoạn của phái cầu hòa, các loại nghị luận đủ kiểu khắp nơi.

“Xuyt, không được ồn ào lớn tiếng.” Cố Ngự vội vàng hướng mọi người thấp giọng nói, một mặt mang theo bất đắc dĩ nhìn về mấy người kia phe chủ chiến., uyển chuyển nhắc nhở, “Đại sự trong triều chúng ta không nên chi trích, hôm nay chủ đích là bái kiến chủ khảo đại nhân, làm tròn trách nhiệm đệ tử, còn chuyện khác không cần để tâm.”

Mà lúc này, đại môn đang đóng chặt của Lý gia mở ra, một lão giả cùng hạ nhân trong nhà chậm rãi ra ngoài, đứng trước người nọ hơi chấp tay.

Lần này, mấy người vốn nghe lời Cố Ngự nói định im lặng không lên tiếng chột ồn ào bực tức.

“Lý đại nhân vậy mà tự mình đến đón Hồ đại nhân.”

Cố Hải này giờ không nói gì, thần sắc âm trầm, nhìn Lý đại nhân cùng Hồ đại nhân vào cửa, rút cục vung tay áo.

“Diệp tướng quân bị tiểu nhân bậc này vu hãm nhốt trong đại lao, ta tuyệt đối không cùng đồng lõa.” Dứt lời quay đầu ngựa đi.

Hắn đi rồi, mấy vị sĩ tử khác cũng gặng dừ quay ngựa đi, trong nháy mắt chỉ còn sót lại Cố Ngư cùng hai người khác.

“Này..” hai người nhìn về phía Cố Ngư, tựa hồ chờ hắn quyết định đi hay là ở lại.

Trên mặt Cố Ngư hiện lên tia cười, nhìn bóng dáng đám người Cố Hải đi xa, nhũn mày một cái.

“Buồn cười” hắn thấp giọng nói nhỏ đến mức không nghe rõ.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Bái kiến

Người gác cổng mang thiệp vào, không lâu lắm, đã có người mời bọn họ vào.

“Tôn chi, chúng ta như vậy có thích hợp không?” Một người trong đó nghĩ đến vị nội các Hồ đại nhân cũng đang ở đây, bây giờ mọi người đang bàn tán xôn xao, trong lòng thủy chung có chút thấp thòm.

“Bái phỏng chủ khảo đại nhân có gì không thích hợp?” Cố Ngư ánh mắt nhìn thẳng, đoạn chính đi theo gã sai vặt áo xanh, nhỏ giọng đáp.

Tới trước phòng khách, liền nghe tiếng cười vang.

“Đến đây, đến đây, hôm nay lão phu có duyên, được gặp gỡ mấy vị nhân tài của chúng ta”

Vị đứng lên trước kia hắn là Hồ đại nhân.

Đây là lần đầu tiên bọn họ được tiếp xúc với đại quan nội các, nhất thời trên mặt khó nén mấy phản kích động, vội vàng cùng nhau cúi lạy thi lễ.

“Đây là Hội Nguyên năm nay, Cố Ngư Cố Tôn chi Kiến Khang.” Trên mặt Lý đại nhân đầy nụ cười giới thiệu Cố Ngư.

Hồ đại nhân nhìn về phía Cố Ngư, kinh ngạc tuổi hắn còn nhỏ, liên tục gật đầu.

“Tôn chi là theo học Lý đại sư?” Hắn hỏi.

Cố Ngư gật đầu nói dạ, một mặt đáp lời, “Đệ tử tháng ba từ Kiến Khang đến, tháng tư bái lạy làm môn hạ Lý đại sư.”

Môn hạ chính là đệ tử, lúc hắn nói câu này, hơi có vẻ làm chuyện vô ích.

Nhưng cặp mắt Hồ đại nhân khẽ hí một cái, khóe miệng hiện lên một nụ cười.

Ảnh hưởng của dư luận từ trước đến nay là không thể coi thường, nhất là dư luận trong sĩ lâm, thanh thế của người lớn chính là đại biểu cho ý của vạn dân thiên hạ, mà vị này là Lý đại nho, chính là đầu tàu của bọn sĩ lâm.

Bởi vì có khách, ba người bọn họ chỉ ngồi một lát, liền đứng dậy cái từ, Lý đại nhân cũng không khách sáo giữ lại dùng cơm.

Đội ba người rời đi, hai vị đại nhân lần nữa trở về chỗ ngồi của mình dùng trà, nhưng cũng không ai nói thêm gì, không khí trong nhà có chút quái dị.

“Như vậy đi, ta cũng cáo từ.” Hồ đại nhân đứng lên nói.

Lý đại nhân cũng không giữ hắn lại, đứng dậy tiễn khách.

“Lời nói của ta, đại nhân cần cân nhắc kỹ đi.” Hồ đại nhân lại cười nói.

Lý đại nhân chỉ cười không đáp, tiễn hắn ra cửa.

“Mới vừa rời ở ngoài cửa, thấy tới bảy người, cuối cùng chỉ có ba người tiến vào, xem ra lão phu liên lụy Lý đại nhân.” Hồ đại nhân trước lúc lên kiệu,

như nhớ ra điều gì, mang theo một tia cười nói.

Thần sắc Lý đại nhân có chút cứng nhắc, vẫn về rầu cũng không nói gì, nhìn cổ kiệu đi xa, xoay người đi vào cửa.

“Lão gia, chính xác là đến bảy người, sau bốn người kia quay đầu đi. Tiểu nhân cũng không biết bọn họ là mấy vị kia..” Người gác cổng cung kính nói.

“Không sao.” Lý đại nhân khoát tay, ý bảo người gác cổng lui ra.

Ba trăm sĩ tử đều là từ tay hán định ra, tên đã sớm nằm lòng, hôm nay đã qua một tháng, người nào có đến hay không, trong lòng cũng rõ ràng.

Đoàn người Cổ Ngự ra khỏi phủ đệ Lý đại nhân, hai người trong đó vẫn mang vẻ mặt kích động như cũ, nhìn qua Cổ Ngự thần sắc an nhiên.

“Tôn chi tài cao, lần này chắc hẳn đậu Trạng nguyên, tương lai vào làm tướng làm các..” Một người suy đoán mẩu chốt trong đó, không khỏi mang theo vài phần hâm mộ, nếu vào các, cũng là đồng liêu, cũng không có gì kích động, “Không giống chúng ta, bị rơi ra ngoài.. Lần này bước vào thi đình được diện kiến thiên nhan có phải là lần đầu cũng như lần cuối..”

Cổ Ngự lắc đầu một cái, không biết là không đồng ý với kiến giải của bọn họ hay là khiêm tốn, “Thi đình còn chưa đến, không thể đoán bừa hạng, hết thảy đều có sự phán quyết của Thiên tử, ta cùng các ngươi chính là an tâm dốc lòng cầu học mới phải.”

Nhìn xem, hiện tại đã có tư thái quý phái của đại thần nội các, hai người liếc mắt nhìn nhau, le lưỡi một cái.

Hai người cười nói, chợt thấy Cổ Ngự phía trước ghim ngựa lại, phi thân xuống ngựa.

“Tôn chi, ngươi định làm gì vậy?” Bọn họ hỏi.

“Xuống ngựa.” Cổ Ngự giải thích, một mặt tay chỉ lên phía trước, “Không nhìn thấy đã đến chỗ nào.”

Hai người lúc này mới nhìn sang, thấy phía trước một tòa phủ đệ sừng sững khí thế uy nghiêm, một đoạn đường này đều là phủ đệ của các đại thần, nhưng có thể nói tòa phủ này lại khiến người khác người khác đặc biệt chú ý.

Phủ đệ cực kì rộng lớn, bạch ngọc đài, đại môn đồ thảm, ngay cả hai thạch sư an trí ở cửa liếc nhìn cũng khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Hai vị học sinh kia nhìn thấy một cái, lập tức không nói lời nào vội xuống ngựa.

Ba người cúi đầu im hơi lặng tiếng cẩn thận rẽ sang hướng khác mà đi, vừa đi vừa không nhịn được lặng lẽ quay đầu lại xem.

Giữa ban ngày, bốn phía đóng chặt cửa, nhìn qua thật vắng lặng, trên lầu tòa phủ treo hai đèn lồng lớn bên trên có mấy chữ Thượng thư Chu phủ lay động theo gió.

Cổ Ngự chợt cảm thấy trong lòng như sóng cuộn trào dâng ào ạt, hẳn không khỏi siết chặt dây cương.

Đây là phủ đệ của vị quan lớn nhất triều Đại Chu, đây là chỗ ở của trọng thần quyền thế ngất trời, đây chính là vị trí hào kiệt phiên vân phúc vũ dưới một người trên vạn người, ngoại trừ hoàng đế, võ quan xuống ngựa, văn quan hạ kiệu, chính là nơi ở của đương kim Trạng Nguyên đời thứ ba của triều Đại Chu, Tể tướng Chu Xuân Minh.

Một người như thế, buồn cười chính là một đám học sinh không tự lượng sức mình, tự xưng là văn nhân thanh cao, nể nang chữ người ta là gian tặc họa quốc, vu hãm trung lương, kỳ tội khả tru(*), cũng không biết trong mắt người ta, bất quá chỉ là chuột nhắt chơi đùa mà thôi, chỉ cần hần muốn, một ngón tay cũng đủ nghiền chết các ngươi.

Cổ Hải quả nhiên không có đi bái hạ Lý đại nhân, chẳng qua là gửi thiệp cảm tạ, lại còn kèm theo một bức phụ thư, liệt kê tội ác của đại Kim ngọc xuôi phía nam, cùng với chiến tích của Diệp tướng quân bao năm qua, không cần nói cũng đủ rõ ý nghĩ của hắn.

Sau khi Lý đại nhân nhận được, cũng không có bất kỳ sự hồi đáp nào, giống như đá chìm xuống biển, bùn thả vào sông.

“Ngươi ám đầu rồi sao?” Sau khi Cổ Ngự đỡ biết được đỡ khóc đỡ cười, “Ngươi biết mình đang làm gì không?”

“Ta có đạo lý của ta cầu học làm quan vào sĩ là vì điều gì.” Cổ Hải trầm giọng đáp, thần sắc thản nhiên.

Cổ Ngự cười một tiếng, hẳn mém đã quên, tên tiểu tử này còn có biệt hiệu là ngọc mộc đầu, ngọc đầu dĩ nhiên ngu ngốc, còn phải thêm chữ ngọc phía trước, có thể thấy được trình độ tính tình ra sao.

Kể từ khi vào học trong tộc, sau khi triển lộ tài hoa, hắn cơ hồ quên chuyện này, cái biệt hiệu này cũng không ai gọi nữa, có câu nói, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, hẳn mặc dù chăm chỉ học, bài vở cùng trình độ cao hơn, nhưng Cổ Hải vẫn là Cổ Hải, vẫn không thay đổi.

Người khác như thế nào Cổ Ngự đều không để trong lòng, huống chi, người trước mắt lại là Cổ Hải.

Mặc dù mình thi lần đầu đã đoạt giải nhất, nhưng còn có thi đình, nguyên bản là chuyện ván đã đóng thuyền, nhưng nhìn thần thái thiếu niên trước mắt, hai mắt hẳn không khỏi lóe lên điều gì đó.

“Ngươi chừng nào về nhà?” Hần chuyển đề tài, nhàn nhạt hỏi.

“Thế nào, tòn chi muốn đồng hành cùng ta?” Cố Hải cười hỏi.

“Không phải, ngươi chừng nào lên đường, ta dời ngày đi.” Cố Ngư cũng cười nói.

Hai người nói lời này bất quá cũng chỉ tránh đề tài đó mà thôi, mà đáp án thật ra cũng không cần phải nói, cười nhạt nhẽo với nhau vài tiếng.

“Tòn chi.” Có người trên mặt đầy nụ cười giờ một tấm thiệp đến, “Trăm hoa yên thủ phủ đại nhân.”

Sau khi trúng trạng phải dạo một lượt phố, đây là lễ thường, nhưng sau khi thi Hội kết thúc, còn có lễ thường bất thành văn, chính là thủ phủ đa số đại học sĩ nội các trong triều mời các vị sĩ tử trong ba trăm người đi dự tiệc, thứ nhất là chúc mừng thứ hai là chỉ giáo đạo làm quan trước khi bắt đầu.

Vì yến hội này có cử hành hay không, còn phụ thuộc vào tâm tình của Hoàng đế cùng mấy vị thủ phủ đại nhân thế nào, nên được gọi là bất thành văn. Theo lịch từ triều Đại Chu, tổng cộng chỉ mới tổ chức thi có năm lần, dù sao những sĩ tử này sau khi đỗ được thi đình đều trở thành môn đồ của Hoàng đế, dạy cũng là do Hoàng đế đích thân đến, vì vậy mặc dù Hoàng đế thăm cho phép, nhưng chân chính thi hành, mấy vị thủ phủ cũng phải rất cẩn trọng, tính toán tâm tính khó dò của thiên tử.

Lần này trước khi thi mọi người cũng suy đoán, có thể tổ chức trăm hoa yến này không, nhưng theo biến hóa của thế cục, tất cả mọi người cho rằng không thể có, không nghĩ đến đang ở lúc ngôn luận đang đến đỉnh điểm thủ phủ đại nhân sẽ tiến hành mở yến, hần không sợ ở trên yến hội một vị nội các kích động ném giày đập hần, hoặc là chửi mắng to tiếng, vì việc này chỉ khiến thêm mất mặt, coi như giết học sinh kia cũng không thoát khỏi tiếng nhơ.

“Bất quá, cũng không phải tất cả đều được tham gia.” Học sinh giờ thiệp nói, một mặt liếc nhìn Cố Hải.

Cố Hải lập tức hiểu, lần này mình bị đá ra ngoài.

“Là tên do chủ khảo định, xét thấy nhiều năm nay chinh chiến liên tục, vạn dân đói khổ, không nên phô trương. . .” Nói một phen giải thích, người nọ nói tiếp, “..Cho nên lấy mười tên đầu, mười tên giữa, và mười tên cuối làm đại diện.”

Mặc dù là thủ phủ cử hành, nhưng dù sao cũng có sự tham gia của các quan viên đại học sĩ, trừ khi là yến tiệc cấp cao do hoàng đế ban thưởng, còn không thì cũng hướng tới những sĩ tử trung lập này.

Trên mặt Cố Hải khó nén thất vọng, tên một trăm năm mươi như hần lại không có trong nhóm đó.

Quyết định này nghe qua rất hợp lý, cũng không nhìn ra chính là nhằm vào những học sinh có ngôn luận bất thiện.

“Mọi việc đều do vận khí, Ngậm chi, đừng quá để ý.” Cố Ngư lại cười nỉ.

Cố Hải không lòng dạ ở lại nhìn cười nhạo trên mặt Cố Ngư, xoay người cáo từ.

Vì sự kiện này, Cố Hải định trở về trước kì hẹn, vừa nghĩ đến việc được về nhà, tâm tình buồn bực gần đây khá hơn nhiều.

“Tiểu thư thích gì?” Đứng ở tiệm nữ trang lớn nhất Kinh thành, Linh Bảo chỉ cảm thấy hoa cả mắt rất là chóng mặt.

“Không biết vị tiểu thư kia bao nhiêu tuổi?” Một bên gia hỏa ân cần cười hỏi.

Kể từ sau khi Cố Hải lấy ra một thỏi vàng, tên gia hỏa không dám khinh bỉ Linh Bảo trong bộ quần áo đơn bạc.

“Hoa trăm này là kiểu đáng đang được lưu hành trong cung nhiều nhất, được mấy vị tiểu thư rất ưa chuộng.” Tiểu gia hỏa cầm đến một chiếc hộp nhỏ giới thiệu.

Trăm hoa ngọc vàng, đúc kết tinh xảo, rất là mỹ lệ.

Linh Bảo nghiêng đầu nhìn Cố Hải, Cố Hải lắc đầu cười.

“Qua bên cửa hiệu sách coi một chút.” Hần cười nói, tự mình đi lên phía trước.

Đứng nha, tiểu thư thích xem sách, không thích ăn mặc chưng diện lắm, Linh Bảo cũng vội vàng đi qua.

Lựa được bảy tám cuốn sách thuốc dây cộm, Linh Bảo cười tí mắt, “Tiểu thư nhất định thích quà tặng của thiếu gia.”

Cố Hải cười, nghĩ bụng đây là quà tặng gì, còn là tiền của Thập Bát Nương.

“Linh Bảo thích gì?” Cố Hải hỏi, nhìn bộ quần áo đơn bạc của Linh Bảo, khí trời lại lạnh, còn mặc đơn độc một manh áo, lộ ra một đoạn cổ tay, bàn tay nhỏ bé thô ráp.

Mấy ngày nay nàng từ chối sự giúp đỡ của mình và Thập Bát Nương, dựa vào việc rửa được liệu ở hiệu thuốc kiếm sống, tiền kiếm được ngoại trừ dùng

để no bụng, còn bao nhiêu lại đổ vào việc tìm kiếm Linh Nguyên.

“Cảm ơn thiếu gia.” Linh Bảo lắc đầu cự tuyệt.

Cố Hải thở dài, tình hình như vậy, còn không thích hợp bằng cho nàng ít tiền.

Gia hỏa đem bộ sách gói lại, tự mình dẫn bọn hắn ra xe ngựa, Cố Hải mới nói lời tạm biệt cùng Linh Bảo, chỉ thấy một chu y (áo đỏ í) hộ vệ đến trước mặt, cung kính đưa lên một tấm thiệp.

“Mời Cố thiếu gia đến dự tiệc.” Hắn cúi đầu nói.

Không tự giới thiệu, mở miệng nói một câu không đầu không đuôi, khiến Cố Hải không khỏi kinh ngạc, đưa mắt nhìn thiệp mời màu vàng, chân mày càng thêm giương cao.

Đây là .. Trâm hoa yến tiệc.

“Chủ .. nhân nhà ngươi là ai?” Cố Hải hỏi.

“Thiếu gia đi ắt biết, đến lúc đó công tử nhà ta thật hân hạnh gặp Cố thiếu gia.” Hộ vệ cúi đầu nói, dứt lời thi lễ xong cất bước đi.

Cố Hải cảm thiệp mời của người kia trong tay, trong lòng chợt giật mình, nói như vậy mình có tư cách gặp hắn.

Rất cục cựa cũng gặp được người kia, tâm Cố Hải căng thẳng nhảy loạn, có thể lấy được số người tham gia yến hội đã được xác định, lai lịch người này nhất định không nhỏ.

Rất cuộc là thần thánh phương nào, có quen biết với mình sao?

Trâm hoa yến cũng không nằm ở phủ của thủ phủ đại nhân, mà là ở phủ đệ cũ của một thân vương ở phía tây, nơi này đã được triều đình thu về.

Sáng sớm, mấy vị sĩ tử được mời đến trang phục mới mẻ chỉnh tề, tinh thần kích động đứng trước cửa.

Cố Ngự đứng ở nhóm đầu, vẫn là thần thái vô ba sáng láng, thi hội là một ngưỡng cửa, qua được cửa ải này, mới có cơ hội một bước lên mây..

Những người đã từng chà đạp hắn, những kẻ khui nhục hắn trong quá khứ, sau đó phải quỳ gối trước mặt hắn, ngẩng đầu ngưỡng mộ nhìn hắn, thế còn chưa đủ, hắn còn phải đập bọn họ một cách nặng nề, đem những kẻ kinh bạc hắn từng bước từng bước trả lại...

Sau lưng chợt có tiếng ồn ào, hắn không khỏi quay đầu nhìn lại, nhất thời kinh ngạc biến sắc.

“Ngươi, ngươi sao lại đến đây?” Hắn thất thanh hỏi.

Cố Hải bước đến gần, nhìn hắn, trên mặt đầy vẻ u mê làm cho người ta một đánh một quyền.

Cố Ngự tức muốn hộc máu.

Cố Hải hướng hắn hi hi cười, giờ lên thiệp mời trong tay, “Cũng có thể nói ta có vận khí tốt.”

Không đợi nói xong, đại môn đã mở ra, một vị đại học sĩ khoát áo bào bạch ngọc xuất hiện trước mặt mọi người.

“Chư vị công tử, xin mời”

Mọi người cùng hoàn lễ, duy trì vẻ trang nghiêm chỉnh tề nối đuôi nhau đi vào.

“Tồn chi, mời.” Cố Hải cười nói, cũng không đợi Cố Ngự đi, tự mình đi trước, trong mắt hắn khó nén tò mò, cước bộ vội vã.

Cố Ngự nhìn hắn bước qua người mình, môi mím chặt, thật sự là vận khí sao? Tại sao lại có vận khí như vậy? Trong mắt Cố Ngự chợt lóe lên tia rét lạnh, sao hắn lại có vận khí tốt như vậy? Vậy hắn không nên ở thi đình lại có vận khí như thế...

“Tồn chi.” Có người ở phía sau nhỏ giọng nhắc nhở.

Cố Ngự lấy lại tinh thần, thu liễm vẻ mặt theo dòng người tiến vào.

Bữa tiệc cũng không khác gì các loại tiệc khác, chẳng qua là nhiều người trò chuyện hơn, mười mấy đại học sĩ, ước chừng nói một canh giờ, những sĩ tử này đứng đến chân mỏi rã, nhưng thiên tử trọng thần còn chưa đến, bọn họ ai dám ngồi.

Bất quá, trong sân cũng không có xuất hiện bất kì hành động hay lời lẽ nào luống cuống, tin đồn thổi bên ngoài như vậy.. nhưng những vị đại học sĩ thủy hỏa bất dung lại cười cười nói nói, căn bản không nhìn ra huyền não lật bàn trước mặt hoàng đế là thế nào.

Mà vị thủ phủ đại nhân căn bản không xuất hiện, như vậy coi như xong, đại học sĩ chủ trì mời mọi người ngồi, một đám sĩ tử vừa an tọa, liền nghe thanh

âm của thái giám

“Văn Quận Vương đến...”

Một tiếng này làm mấy vị sĩ tử cả kinh đứng hết dậy, cùng nhau hướng lên trên đài.

Chu Long Khánh đại đế từng có một người con, nhưng năm đó bất hạnh một đạo sấm chớp trên trời bất ngờ đánh xuống Hoàng thành khiến hoàng tử giật mình mà chết (V bố tay bác tác giả), sau lần đó Long Khánh đế không có con cháu ra đời, vì vậy không thể chọn người thừa kế từ tông tộc, đã có liên tiếp mấy vị thân vương được mời vào cung, mà vị Văn Quận vương này là một trong số đó, là con trai của Duyệt Châu Tử vương, Phong Văn Quận vương.

Mặc dù đối với sóng ngầm bên trong gia tộc hoàng gia mọi người không rõ ràng lắm, nhưng cũng biết đối với Đại Chu không có hoàng đế mà nói, địa vị Quận vương là vô cùng cao quý, hơn nữa khả năng trở thành hoàng đế lại vô cùng lớn.

Không nghĩ đến một vị Quận vương sẽ đi đến yến hội này, không kém gì hoàng đế đích thân tới, có vài sĩ tử hai chân run lên, không biết vì kích động hay một mối.

Tầm mắt Cố Hải như những học sinh khác, không nháy mắt hướng lên đài phía trước, chỉ thấy phía sau đám cung nữ hộ tống, thủ phụ đại nhân tự mình đi xuống, một vị nam tử trẻ tuổi thân hình cao gầy bước ra, người này mặc trường bào màu đỏ tía, chân bước thong dong, các vị đại học sĩ đã sớm đứng dậy thi lễ, hần đi đến trước đài, xoay người lại.

Đội một khắc người kia xoay lại, Cố Hải chỉ cảm thấy đầu óc ông một tiếng.

“Là hần là hần.” Sắc mặt Cố Hải kinh ngạc, hơi há mồm luống cuống, nhìn thiếu niên quận vương trước mắt chỉ có một ý niệm này.

Thái Văn Thái Văn trong học đường Tiên nhân huyện nho nhỏ, học sinh Thái Văn mẹ góa con cô.

Mà cùng lúc đó, Cố Ngư vẫn chăm chú nhìn Cố Hải mắt sáng lên, nhìn quận vương trên đài, thần sắc mang theo một tia bùng tình.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Quen biết

Văn quận vương quả nhiên đại diện hoàng đế tới, hần nói mấy lời đệm lời ít ý nhiều bảo mọi người cứ thoải mái, vị thủ phụ Chu đại nhân ở giữa tâm điểm của bão táp không lên tiếng, bữa tiệc chính thức khai mạc.

Sau khi ngồi xuống, Cố Hải cũng không nhìn lần nữa, cúi đầu phân cao thấp với bàn thức ăn.

Người trong hoàng tộc thân phận cao quý, rất ít khi lộ diện, những sĩ tử khác sẽ không bỏ qua cơ hội này, đương nhiên phần lớn ánh mắt nhiệt liệt hướng lên trên đài, có người mượn hướng các vị quan nhân nói lời đa tạ, thuận tiện quan sát một trong số các vị được đề cử ngôi vị hoàng đế.

Hần chừng mười bảy mười tám tuổi, vừa nhìn là đã biết người xuất thân phú quý, da dẻ nhẵn nhụi trắng nõn, khí chất thanh lịch, phát ra uy nghiêm.

“Không biết vị Quận vương này là ở phái nào...” Có người không nhịn được thấp giọng nói, ánh mắt quét qua trên người thủ phụ Chu đại nhân cùng Cao đại nhân đang ngồi bên Văn quận vương.

Thủ phụ Chu đại nhân tuổi chừng bốn mấy năm mươi, thân hình hơi mập, tướng mạo cũng tầm tầm, dù sao có thể trúng Trạng nguyên vóc người cũng sẽ không quá kém, thần thái của hần bình thản, toát ra loại khí thế tựa như mọi sự trong thiên hạ đều nằm trong tay ta.

Vị đại nhân này theo hoàng đế vào sinh ra tử, tình cảm không giống bình thường.

Đại học sĩ Cao đại nhân tuổi chừng sáu mươi, râu tóc bạc trắng, mặt hơi ngăm đen lồng ngực nảy nở, nụ cười luôn trực diện trên mặt, nhìn ra rất dễ gây thiện cảm.

Vị đại nhân này năm đó Đại Kim tấn công phía nam, vì bảo vệ hoàng đế thoát thân, một nhà đều chết dưới vỏ Đại Kim.

Hai người này gần đây lại như nước với lửa, từng nói lời có người không có ta, lúc này lại ngồi chung một chỗ, còn mời rượu lẫn nhau, để cho đám sĩ tử trong lòng than khổ sở không dứt, mới nếm thử được phức tạp của lòng người chốn quan trường sâu không lường được.

“Uống rượu của người” Có người thấp giọng quát lên, “Không muốn sống chẳng.”

Có người lập tức kéo hần chó có to tiếng cũng có người mặt tỏ vẻ khinh thường.

“Quận vương đương nhiên là thuộc phe Thánh thượng.” Cổ Ngư lẩm bẩm.

Cổ Hải cảm giác tầm mắt của hắn hướng về phía mình.

“Ngươi xem có đúng không, Ngâm chi?” Cổ Ngư nghiêng người qua thấp giọng nói

“Thiên đạo đại công, Thánh thượng tự có quyết định.” Cổ Hải buông đầu xuống, quay đầu nhìn về phía hắn, thần sắc nghiêm túc, “Ngươi cũng không cần ở chỗ này làm bộ nói với ta, ta cũng không quản ngươi có tâm tư gì, ta có thể nói với ngươi, ta tin tưởng Diệp tướng quân là oan uổng, cũng tin tưởng ta không thể thắng chánh.”

Hắn nói lời này thanh âm vừa phải, mấy sĩ tử xung quanh cũng nghe, dừng đầu nhìn về phía hắn.

Lần này người khôn khéo đều đem những lời nói thường ngày cũng thái độ về hai phe của mình gác sang một bên, trước mặt những người này đều có những ý niệm trong lòng mình, nhưng đến bây giờ cũng không có nói ra, cũng không tỏ thái độ nghiêng về phương nào.

Huống chi, lúc này ở nơi đây tuyệt đối không phải là thời điểm tỏ rõ lập trường, hai vị đại nhân thủy hỏa bất dung trên đài không thấy nhưng vẫn có thể bị những kẻ khác đồn thổi, bọn chúng đối với hai người bọn họ như đối với cha sinh mẹ đẻ.

Tiểu tử này, quả thật khác loại.

Có tiếng cười thật thấp vang lên, Cổ Hải cảm thân chân có người đụng phải, hắn vừa cúi đầu nhìn, không biết là người nào đem hải của mình đá đến chỗ hắn.

“Tráng sĩ, ta nguyện dâng một chiếc hải.” Đối diện là một sĩ tử, tề mi lộng nhãn cười nhẹ nói. (“giày” trong tiếng Trung đọc lên giống như tiếng thờ dài, hàm ý đau khổ, chia lìa- ý là bảo anh về đi hay sao á :>)

Lời này lập tức hòa tan không khí ngưng trọng vừa rồi, tiếng phì cười liên tiếp vang lên.

Trên mặt Cổ Hải cũng không có vẻ gì kích động vì bị làm nhục, dĩ nhiên cũng không đập bàn, ngược lại cười một tiếng.

“Quân tử có việc nên làm có việc không nên làm, ngũ huynh, làm như ta ngu ngốc?” Hắn nhàn nhạt nói, dứt lời, hung hăng giẫm lên chân sĩ tử đó.

Sĩ tử kia bị đau, muốn gào lên thành tiếng, âm thanh muốn ra khỏi họng chợt nhớ lại mình đang ở chỗ nào, phải cố gắng đem thanh âm nuốt ngược trở vào

Sĩ tử bốn phía nghẹn cười đến đau bụng.

Cổ Ngư cũng cười, liếc nhìn Cổ Hải, không nói gì thêm.

Động tĩnh bên này cũng không tránh khỏi ánh mắt các vị đại nhân trên đài, mặc dù không rõ mọi người bên này nói gì, nhưng nhìn vẻ mặt cũng biết chẳng hẳn là đề tài nóng bỏng hiện nay, trong lòng chư vị đại nhân không khỏi cười thầm.

Bữa tiệc tiến hành một lúc mọi người đứng lên, vui vẻ đưa tiễn Văn Quận vương.

Cổ Hải vẫn cúi đầu như cũ, chợt nghe có tiếng bước chân vang lên, sĩ tử bên cạnh rồi rít lui về sau.

Văn Quận Vương được nhóm quan viên hộ tống mà đến, sau đó dừng lại trước người Cổ Hải.

Trong lòng Cổ Hải hơi giật mình.

“Văn chương của ngươi làm không tệ, chẳng qua có đôi chỗ thật bình thường, chưa đủ thể hiện tài trí sắc xảo, cần cố gắng hơn nữa.” Thanh âm vừa quen thuộc vừa xa lạ truyền đến.

Bốn phía một mảnh tĩnh lặng, Cổ Hải mặc dù cúi đầu nhưng vẫn cảm giác được vô số ánh mắt kinh ngạc dò xem hắn.

“Học sinh đã biết, đa tạ Quận vương chỉ giáo.” Hắn cung kính khom người thi lễ.

Một góc vạt áo vàng đính hoa lan lướt qua, người đi rồi.

“Cổ Hải, ngươi nhận thức Văn Quận vương?”

Đám người chợt bao vây xung quanh Cổ Hải, mặt kinh ngạc rồi rít hỏi.

Ngay cả những vị đại nhân ở đó cũng để lộ vẻ mặt tò mò, như có điều suy nghĩ nhìn vị sĩ tử không tính là xuất chúng này.

Cổ Ngư đứng bên ngoài đám người, thần sắc lạnh nhạt, hai vị đại nhân cách đó không xa trò chuyện với nhau dứt quãng truyền vào tai hắn.

“...Người này là Kiến Khang tới...”

“...Tiên nhân huyện...”

“...Quận vương từng đi học bên ngoài...”

“Đã như vậy, đại nhân yên tâm.”

Cố Ngự hơi vòng ra phía sau, nhìn thấy hai vị quan viên nhỏ nhả đang trò chuyện cùng nhau, thấy hần nhìn qua đây, một trong hai người khẽ gật đầu cười một tiếng.

“Hò đại nhân.” Cố Ngự nhanh chóng bước đến, khom người thi lễ.

“Không cần đa lễ.” Hò đại nhân gật đầu cười nói, một mặt hướng vị quan nhân kẻ bên giới thiệu. “Đây chính là người đang giữ chức Hội nguyên năm nay, Cố Ngự Cố Tồn chi.”

Hần ta ngừng một chút, lại bổ sung, “Tồn chi cùng cống sĩ một trăm năm mươi Cố Hải Cố Ngâm chi là đường huynh đệ.”

“Vậy sao?” Vị quan nhân kia hứng thú, đôi mắt tí hí sáng lên, đem tầm mắt có chút kiên căng nhắm ngay Cố Ngự.

Cố Ngự giương mắt nhìn, thấy người này tuổi chừng bốn mươi, mặt mũi trắng trẻo ngũ quan đoan chính, chẳng qua là có một đôi mắt xéch, phá hỏng hảo cảm toàn thân, hần hơi nâng cằm lên, tầm mắt người nọ từ cao nhìn xuống, mang theo sự kiên ngạo.

Cố Ngự ánh mắt sắc bén, nhìn một cái đã nhận ra vị này cùng thủ phụ Chu đại nhân có mấy phần quen mặt, hơn nữa đại nhân này đến dự tiệc, không nhận biết được tất cả các vị sĩ tử cũng coi như chấp nhận được, nhưng không nhận biết Hội nguyên đứng đầu bảng thì hơi không phải, không phải người này tin tức không nhạy thì chính là quyền cao chức trọng khinh thường biết.

Xét khuôn mặt người này, Cố Ngự cho rằng là đệ đệ.

“Huynh đệ hai người cùng đầu cống sĩ, thật là một câu chuyện được người ca tụng.” Người này mở miệng cười nói, hai mắt bởi vì cười lại càng hẹp hơn, tăng thêm mấy phần âm nhu.

“Đại nhân tán thưởng, học sinh không dám.” Cố Ngự vội vàng khom người thi lễ.

Thanh âm của hần trong trẻo, tư thái thanh nhã lịch sự, cũng không giống như những người khác sợ hãi khi lần đầu gặp trọng thần thiên tử cùng với không tự chủ a dua nịnh hót, mặc dù mọi người cũng thích nghe lời ca tụng của tiểu nhân, nhưng nội tâm vẫn xem thường bọn tiểu nhân, quả thật rất mâu thuẫn.

“Tồn chi tuổi trẻ tài cao, đáng vẽ lại khí phách, ta thấy rất có đáng đáp Trạng nguyên.” Người này cười nói.

Cố Ngự chỉ cảm thấy hai tai giật thót.

Nếu như là quan viên khác nói những lời này, Cố Ngự nhất định cho rằng đó là kẻ điên, Trạng Nguyên là do hoàng đế quyết định, thử hỏi thiên hạ này ai dám quyết định thay hoàng đế?

“Đa tạ đại nhân khen ngợi.” Cố Ngự lần nữa khom người thi lễ.

Hò đại nhân cùng quan viên kia liếc mắt nhìn nhau ý nghĩ tiểu tử này quả thật là gan không nhỏ, nếu là sĩ tử khác nghe những lời này, đảm bảo bị dọa đến mức nửa câu cũng không thốt nên lời, mà tên tiểu tử này vẫn bình tĩnh ứng đối.

Hò đại nhân ha ha cười, “Hoài ân huynh, người cũng đừng phô trương sở học xem tướng của mình, người trẻ tuổi tin là thật, vạn nhất...Người sẽ phải phụ trách đây nha...”

Một cuộc nói chuyện lấy lời đùa giỡn chấm dứt, tất cả mọi người đều cười.

“Thiên tử thánh minh, chi sĩ có tài sẽ không bị mai một.” Người này vuốt râu cười nói.

Ngoài cửa náo nhiệt trở lại, thủ phụ đại nhân cùng mấy vị quan viên trở lại sau khi cung tiễn Văn Quận vương rời đi.

“Gia huynh tới, ta qua đó trò chuyện” Người này cười nói, sải bước đi ra.

Hò đại nhân vỗ vai Cố Ngự, ý vị thâm trường cười một tiếng, bước đi theo sau.

Gió thu thổi qua, Cố Ngự chỉ cảm thấy sau lưng một mảnh lạnh lẽo, mới phát hiện ra bên trong y phục ướt đầm mồ hôi.

Gia huynh...

Quả nhiên không sai, người này chính là đường đệ của thủ phụ Chu đại nhân, quan Thông phong chính tì, Thông chính sử kiêm Hình Bộ thị lang - Chu Xuân Dương.

Người này cũng chính là chủ thẩm vụ án Diệp Chân tướng quân mưu nghịch tạo phản, nghe nói người này trước đó từng là một huyện nha phụ trách văn thư, dưới ngòi bút đổi trắng thay đen một nét quyết định sống chết, hôm nay cộng thêm Kỳ huynh quyền thế, lại càng khiến già oán trẻ than.

Bất quá nhìn hán ta hình như vừa lòng với ứng đối của mình, tâm tình Cố Ngự dần bình tĩnh lại, thay vào đó là một loại cảm giác kích động từ trước đến nay chưa từng có.

Trên quan trường, phong vân biến chuyển khó lường, nhất ngôn bất sát, sáng nay có thể là một người chức vị vọng trọng người người tôn kính, ngày mai liền trở thành tội nhân bị tước đoạt hết thảy.

Bất quá, tìm kiếm phú quý trong hiểm nguy, người thắng làm vua, kẻ thua làm giặc.

Hắn nhìn qua phía bên kia, Cố Hải vẫn bị nhiều người vây quanh, có dò xét cũng không nhận được gì thêm, Cố Hải thần sắc nhàn nhạt, mang theo nụ cười vừa vận.

Nói như vậy hán cùng Văn Quận vương quen biết nhau ở Tiên Nhân huyện, hơn nữa tiểu tử này lúc đó cũng không biết người này chính là Văn Quận vương, vốn là hai người như bèo nước gặp nhau cũng không hẹn ngày tái ngộ, nhưng sau khi đến kinh thành, lại ngoài ý muốn gặp lại Văn Quận vương... Tình cờ, nếu đoán không lầm, lần đó vào được thư viện Vân Mộng...

Quả nhiên là vận khí tốt.

Trên mặt Cố Ngự thoáng qua một tia ghen tỵ, nhưng rất nhanh biến mất thay vào đó là một nụ cười bên khóe miệng, tầm mắt chuyển đến bên người vị thủ phụ đại nhân, dựa vào vận khí mà lên, nhưng nếu hán là người bị ông trời lãng quên, vậy cũng chỉ có thể dựa vào chính mình, đi chém giết tranh đoạt.

Cuối tháng chín, mặt sông lần lần gợn sóng, thuyền bè lớn nhỏ tấp nập ngược xuôi thay phiên nhau qua lại.

Thuyền đi ngược dòng nước, mới mấy ngày đầu mới mẻ sau lại trở nên nhàm chán, khiến cho hai gã sai vặt ở khoang thuyền buồn bức không chịu được, trước mắt Cố Hải cũng không cần bọn họ phục vụ, liền đuổi bọn họ ra ngoài đánh tôm cá chơi.

Nước sông cuộn cuộn cuốn thủy vật, có thể vớt mới là lạ.

Tiểu nha đầu hâm một bình trà nóng, đẩy cửa mang vào trong khoang thuyền, thấy thiếu gia nhà mình trên tay cầm cuốn sách, nhưng ánh mắt lại hướng ra cửa sổ nhìn dòng nước chảy suy nghĩ điều gì.

Kể từ sau Trâm hoa yến, Cố Hải được quan tâm tập nập như trảy hội, các vị học sinh cùng các vị quan thần hồi lớn không ngừng đưa thiệp mời đến, để Cố Hải không thể nói trước hành trình, thừa dịp đêm khuya vắng người, một chủ cùng ba người hầu lên ra khỏi kinh thành trốn lên thuyền.

Cố Ngự đã trở về nhà trước hán, hai người họ rốt cục vẫn làm như lời đã nói, tránh đồng hành cùng nhau, như vậy cũng tốt, cũng không có những câu nói phiền lòng, tiết kiệm khí lực.

Tiểu nha hoàn đặt bình trà rón rén bước ra ngoài.

Cố Hải dường như không phát hiện d.đ4n.L3.Đôn, trong lòng của hán đang mãi suy nghĩ chuyện Thái Văn, Văn Quận vương.

Sau khi biết được tin tức hoàng thất chiêu tổng cộng bốn vị Quận vương vào kinh, lớn nhất là hai mươi tuổi, nhỏ nhất là mười sáu tuổi, mà Văn Quận vương ở giữa, còn có ưu thế chính là đời thứ bảy đích tôn của Thái tổ, có thể nói là người có đủ tư cách làm hoàng đế nhất.

Mà người này lại từng là đồng môn của mình..Cũng thật là xuất quỷ nhập thần..

Cố Hải chợt nghĩ đến con bò cạp kia, tựa hồ như chạm phải điều kiên kỵ, suy nghĩ đến đó đều tự ngưng lại.

“Còn mấy ngày nữa là về đến nhà?” Hán đặt cuốn sách xuống, vừa cầm bình trà lên vừa hỏi.

“Còn ba ngày.” Tiếng trả lời thanh thúy của tiểu nha đầu, cười hi hi đẩy cửa đi vào, giành lấy bình trà trong tay Cố Hải, “Thiếu gia, để nô tỳ.”

Bất tri bất giác đã xa nhà sáu tháng, đây là lần đầu hán xa nhà lâu như vậy, mặc dù trong thư muội muội nói ở nhà hết thảy đều ổn, nhưng Cố Hải thủy chung vẫn không yên tâm.

“Thiếu gia, người không biết đâu, rất nhiều người mai muốn muốn phá hư cửa rồi..” Tiểu nha đầu riu rít nói chuyện trong nhà.

Nàng đến kinh thành sau khi được tin Cố Hải đậu cống sĩ, vẫn chưa có cơ hội trò chuyện cùng thiếu gia, mà dọc đường trở về này bù lại được nói đến thoải mái.

Cố Hải cười, “Không thể nào, tiểu thư nhà chúng ta nhất định sẽ phân phó đóng một cái cửa lớn thật vững..”

“Hả, thiếu gia, làm sao người biết?” Tiểu nha đầu tròn to mắt, mang theo vẻ sùng kính nhìn Cố Hải, thiếu gia là sao Văn Khúc hạ phạm, nhất định là có thể bầm quẻ...

Cố Hải cười ha ha, “Vây kia phải có bao nhiêu sao Văn Khúc hạ phàm mới đủ..” Một mặt đưa tay điểm cái trán tiểu nha đầu.

Mặt tiểu nha đầu đỏ lên, nhìn thiếu gia cầm sách lên lại, không khỏi ngẩn ra, tính tình thiếu gia thật tốt, cũng không biết tiểu thư nhà nào có phúc khí..

Ba ngày sau, thuyền cập bến giữa trời mưa phùn mùa thu d.đ4n.L3.Đ0n, trên bến tàu rộn ràng, Cố Hải liếc mắt một cái liền nhìn thấy mẫu tử hai người đứng che dù.

“Ca ca” Cố Thập Bát Nương cũng nhìn thấy, lập tức giơ tay hô.

Tào thị nhìn theo tay nàng, tức khắc khóc không thành tiếng.

Bởi vì Cố Ngư về trước, nghênh đón Hội nguyên phó trương hết sức hào hoa, tựa như toàn bộ dân chúng Kiến Khang đều nhiệt tình; Cố Hải về, rất yên tĩnh, thậm chí ngay cả tộc Cố gia không có một người.

“Bọn họ không đến hỏi, muội tự nhiên cũng sẽ không đi nói.” Cố Thập Bát Nương cười nói, quan sát Cố Hải.

Tào thị lôi kéo cánh tay nhi tử, vừa vuốt khuôn mặt gầy gầy của nhi tử, vừa rơi lệ.

“Nương, có sĩ tử nào sau khi thi không gầy đi một vòng, ca ca đã là không tệ rồi.” Cố Thập Bát Nương an ủi Tào thị.

Vui mừng sau khi trở về nhà thế nào không cần phải bàn, đúng như lời Cố Thập Bát Nương nói, khoa cử này là một cuộc khảo nghiệm nghiêm khắc đối với tinh thần lẫn thể trạng của sĩ tử, hơn nữa đi tàu xe mệt nhọc về, về đến nhà trong lòng lại có cảm giác yên bình trước nay chưa từng có, Cố Hải ngã đầu ngủ là một ngày một đêm.

Tào thị không thể thiếu một phen khóc lóc, các loại canh bổ thay phiên nhau đưa đến bồi bổ.

Sau khi đi bái tạ các vị tiên sinh trong tộc, Cố Hải hơi say liền trở về nhà, đúng lúc gặp được Cố Thập Bát Nương đang định đi ra ngoài.

“Ca ca nguoi về rồi? Uống rượu sao?” Nàng cười nói, dùng chân lại.

“Đi tiệm thuốc à?” Cố hải hỏi, đưa tay buộc lại dây áo khoác cho muội muội.

Trừ ngày đón mình về kia, muội muội mỗi ngày đều kiên trì đến tiệm thuốc, sáng sớm đến tối mới về, mặc dù vẫn cười cười nói nói, nhưng nỗi buồn khổ giữa hai chân mày không thoát khỏi mắt Cố Hải.

“Có gì giấu ca sao?” Cố Hải nói.

Cố Thập Bát Nương cúi đầu, thở dài, ngẩng đầu lên lại, hai tròng mắt nhiễm đỏ.

“Sư phụ, lão nhân gia, ông ấy đi rồi..” Nàng thấp giọng nói, thanh âm hơi nghẹn lại.

“Đi ra ngoài nữa sao?” Cố Hải hỏi lại, nhưng trong lòng dâng lên một loại dự cảm không tốt.

Nước mắt Cố Thập Bát Nương rớt cục rơi xuống d.đ4n.L3.Đ0n, nàng vội đưa khăn tay lên lau, hơi nghiêng đầu nói, “Bên ngoài là nói như vậy..”

Cố Hải chỉ cảm thấy tim như bị cự thạch đè lên, ý kia chính là..

Cố Thập Bát Nương không kìm nén được nữa lệ như suối trào, làm nàng ở trong phòng bảo chế lâu, Lưu Công không từ mà biệt, chỉ để lại một phong thư không cho phép nàng đi tìm.

Lão nhân này cứ đi như vậy, cũng giống như lúc đến, nhưng lần này Cố Thập Bát Nương biết, thời điểm mình bị người khác nghi ngờ, thời điểm gặp khó khăn về vấn đề thuốc, hẳn không bao giờ... giống như thần binh thần tướng trên trời xuất hiện, đem mình bảo hộ phía sau, từ giờ khắc này, Lưu Công hoàn toàn biến mất trên nhân gian này.(Tự nhiên edit khúc này mị khóc các nàng ạ, theo truyện tự nhiên cũng yêu ghét các nhân vật theo mạch truyện :’)

“Ta lại không thể tần hiếu chăm sóc người thân trước lúc lâm chung... Để hài cốt ông ấy lưu lạc..” Cố Thập Bát Nương ôm lấy Cố Hải, nức nở nói.

“Đại ân lớn như thế...Không thể báo đáp..” Thanh âm Cố Hải cũng có chút nghẹn ngào, vuốt tóc muội muội, “Thập Bát Nương, muội nhất định không được cô phụ ý muốn của lão nhân gia...đây là việc hồi báo duy nhất chúng ta có thể làm..”

Cố Thập Bát Nương dựa vào trước ngực Cố Hải, gật gật đầu.

Huynh muội hai người ngồi trong tiểu đình, Cố Thập Bát Nương lau nước mắt, cười nói, “Ca ca trở lại, còn chưa nghe ca kể chuyện kinh thành mới mẻ..”

Cố Hải có ý chuyển sang đề tài khác, nói chút chuyện vụn vặt, trong đó có chuyện tại sao mình vào được thư viện Vân Mộng cùng với chuyện Thái Văn.

Cố Thập Bát Nương khiếp sợ không thôi, hai người đưa mắt nhìn nhau, đồng thời nhớ đến chuyện con bò cạp d.đ4n.L3.Đ0n, nhưng bởi vì liên quan đến hoàng thất, bọn họ ngậm miệng không nói một lời.

“Muội muội, Diệp Chân tướng quân sao lại ..” Cố Hải chợt hỏi.

Cố Thập Bát Nương thờ dài gật đầu một cái, cúi đầu nói, “...Muru nghịch tạo phản..Cả nhà chém đầu..”

Cố Hải siết chặt hai tay, “Không thể nào..Không thể nào..”

Còn có Thiên lý hay không, còn có công đạo hay không

“Ca ca, ca đừng nhúng tay vào chuyện này, không phải mấy người là có thể thay đổi..” Cố Thập Bát Nương cả kinh, vội vàng nói, “Ta mặc dù là phụ nhân bên trong không hiểu thế sự, nhưng cũng biết bởi vì vụ án của Diệp Chân nhiều người bị liên lụy...Ca ca, ca ngàn vạn lần không nên..”

“Muội muội, số mạng có thể thay đổi đúng không?” Cố Hải ngẩng đầu nghiêm nghị hỏi.

Cố Thập Bát Nương sững sờ.

“Muội muội, theo như số mệnh, ta và nương đã chết đúng không? Nhưng chúng ta vẫn còn sống..Như vậy Diệp Chân tướng quân tại sao không thể..” Cố Hải trầm giọng nói, trong mắt sáng lên.

Số mạng có thể thay đổi? Hay vẫn không thể? Trong đầu Cố Thập Bát Nương nhất thời ong ong, cảm thấy ca ca nói rất đúng, lại cảm thấy có gì đó không đúng, nàng không khỏi kinh ngạc ngồi nhìn Cố Hải.

“Ca ca, chúng ta chỉ là con kiến hôi..” Nàng lẩm bẩm nói, “..Nhưng..Diệp Chân tướng quân bất đồng..Nếu như...Nếu như vận mạng của hắn cũng thay đổi..”

Vậy thì có rất nhiều chuyện cũng thay đổi, mà những chuyện này, cũng là những chuyện rất lớn.

“Ca ca, sau này oan khiên của Diệp Chân tướng quân được rửa sạch..không bao lâu...chỉ cần..chỉ cần Triết hoàng tử đăng vị..” Cố Thập Bát Nương lục lại kí ức quốc gia đại sự có hạn của nàng, nói lấp bắp.

Nếu như Diệp Chân tướng quân không chết, vậy thì Triết hoàng tử cần gì rửa oan cho hắn? Không rửa oan, Triết hoàng tử có thể đăng vị hay không?

Cái ý niệm này hiện lên trong đầu chợt xuất hiện thêm những lời từ sâu thẳm, đăng vị chính là Triết hoàng tử? Triết hoàng tử? Văn Quận vương.

Cố Thập Bát Nương chợt hoảng hồn, nàng đứng dậy.

“Ca ca, ca nói, ca nói Thái Văn là Văn Quận vương?” Nàng hỏi, thanh âm hơi run rẩy.

“Đúng vậy, là con của Tú Vương..” Cố Hải đáp, có chút khó hiểu nhìn về phía àng, đoán được điều gì, mặc dù muội muội là phụ nhân trong nhà, nhưng đối với việc đại sự như thay đổi hoàng đế không phải không biết, hắn thấp giọng cười nói, “Cuối cùng đăng vị không phải là hắn đi.”

Này cũng không phải lắm, nhiều Quận vương như vậy, ai dám nói Văn Quận vương tất thắng.

“Việc này không có gì, ta cũng không tính đầu phục thế lực của ai..” hắn nhẹ giọng nói, cố gắng trấn an Cố Thập Bát Nương

Nhưng Cố Thập Bát Nương nghĩ đến cái gì, lắc đầu, bùm miệng, đôi mắt vốn không gọn sáng nhưng lại lộ ra vẻ hoảng sợ.

“Không, không phải, cõi đời này không có Văn Quận vương, Văn Quận vương vào năm thứ năm Kiến Nguyên bởi vì bệnh mà chết..” Nàng hướng Cố Hải lẩm bẩm nói.

“Cái gì?” Cố Hải cả kinh đứng lên.

Năm thứ năm Kiến Nguyên? Không phải là năm ngoái sao...

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Suy đoán

Kiếp trước Cố Thập Bát Nương chỉ là một phụ nhân trong nhà, cũng như những phụ nhân khác thì trừ cha mẹ chồng và trượng phu thì không biết gì, nhưng đúng như Cố Hải nói, chuyện đại sự chấn động cả nước thì nàng vẫn biết, dù sao quốc tang, tân hoàng lên ngôi, khoa thi, Trạng nguyên vân vân thì nhà nhà cũng phải tham dự theo nghi thức.

Vốn là chuyện con của thân vương chết không nằm trong phạm vi đại sự mà Cố Thập Bát Nương biết, nhưng trùng hợp chính là Văn Quận vương trừ

thân phận là nhi tử của Tú vương mà còn một thân phận khác.

“Hắn chính là ca ca Triết Quận vương.” Thần sắc Cố Thập Bát Nương biến hóa không ngừng, hai tay nắm chặt cổ áo mình.

Tú vương hoặc những vương gia khác có bao nhiêu nhi tử, tên gọi là gì, việc này đối với học sinh nhà nghèo nho nhỏ như Cố Hải không thể nào biết.

“...Sau khi Triết Quận vương được phong hoàng tử, Thẩm Lão Công tước chính là người ủng hộ Triết Hoàng tử, trong nhà phải người đi tặng lễ vật, ca cũng biết, việc Triết Quận vương trở thành hoàng tử, đối với Thẩm gia mà nói có ý nghĩa như thế nào...” Cố Thập Bát Nương ổn định tâm tình, chậm rãi nói.

Cố Hải gật đầu một cái, ở kinh thành một chuyến ngắn ngủi, khiến cho hắn rung động mạnh mẽ vượt qua mười sáu năm cộng lại, lần đầu tiên tiếp xúc quan trường Đại Chu, cũng lần đầu cảm nhận được huyền diệu mà trong sách vở trên trường lớp không thể có được.

“...Lúc đó tất cả mọi người rất cao hứng.” Cố Thập Bát Nương cố gắng nhớ lại những lời nói mà nàng cố gắng quên từng chút từng chút một, “...Thẩm An Lâm.” Khóe miệng nàng hiện lên một tia cười, “Phá lệ uống rượu, lần đầu tiên nói cùng ta nhiều hơn hai câu...”

Cố Hải nhìn muội muội, có chút khản trương, chợt muốn bảo muội muội không cần phải nói thêm nữa.

Cố Thập Bát Nương phát hiện tâm tư của hắn, khoát tay một cái ý bảo mình không sao.

“...Đây là lần đầu tiên thái độ của hắn đối với muội tốt như vậy, kể từ khi tàn tật trở về nhà, cũng là lần đầu tiên tinh thần vui vẻ như vậy...” Nàng vừa nói chuyện vui vẻ kia lại như có chút tự giễu, “Bất quá, bây giờ muội nghĩ lại, chỉ là vì khi đó muội vừa vặn đứng trước người hắn mà thôi, đôi lại lúc đó là người khác hoặc là không có ai đi chẳng nữa, ta nghĩ chỉ có cây cột thối thì hắn cũng sẽ cười lên, sẽ nói nhiều thêm vài câu, độc thoại một mình mà thôi, khi đó ta bị phụ bạc cũng nhiều nên thụ sủng nhục khinh, nên nhớ rõ những lời này...”

“Hắn nói cái gì?” Cố Hải hỏi, muốn nhanh biết kết quả, đồng thời cũng muốn nhanh chóng kết thúc đề tài này.

Người kia đã không còn quan hệ gì với bọn họ, hắn không muốn khiến cho muội muội phải lặp đi lặp lại nghĩ về người đó, tái diễn một lần là một lần thương tâm phần hận, chỉ có quên lãng, muội muội mới có thể vui vẻ.

“Hắn nói Triết Quận vương rất tốt... Nhưng ca ca Văn Quận vương của hắn tốt hơn, nếu như không phải do Văn Quận vương bạo bệnh mất sớm, mất đi tư cách lựa chọn, hoàng tử này đã sớm được định ra, cũng không huyền ảo lớn như thế này, kéo dài thời gian lâu như vậy, hoàng đế cuối cùng bệnh càng nặng hơn mà chết...” Cố Thập Bát Nương chậm rãi nói, ngữ điệu của nàng có chút lạ, tựa như bắt chước giọng điệu Thẩm An Lâm lúc ấy, “Sau đó, ca cũng biết, ta khi đó còn là kẻ ngốc, cũng không biết nói chuyện, lại còn kích động khản trương, không suy nghĩ nói ra cửa miệng, Văn Quận vương phúc mỏng, thiếu gia đừng khổ sở...”

Cố Hải nghe vậy không khỏi cười cười, muội muội nói chuyện quả nhiên...

“Thật ra ý ta sợ hắn vừa nói lại vừa không vui, lại có ý nghĩ vụt qua là đòi người ai cũng sẽ khổ sở, huống chi hắn thường buồn bực không vui... tiếp...” Cố Thập Bát Nương cũng cười, vẻ mặt so với lúc này nhẹ nhàng hơn nhiều, “Tiếp là ngoài ý muốn, hắn cũng không có mất hứng, ngược lại cười lớn hơn, nói phúc mỏng sao...”

Cố Hải nhìn nụ cười trên mặt muội muội, hơi nghiêng đầu gật gù, hắn đột nhiên phảng phất như thấy Thẩm An Lâm đang làm động tác này trước mặt mình.

“Đúng vậy... Người thắng làm vua người thua làm giặc... Lịch sử cũng từ người thắng viết nên, viết như thế nào chính là thế ấy...” Cố Thập Bát Nương nói.

Lời này nói xong, bên trong tiểu đình một trận trầm mặc, hiển nhiên hôm nay những lời nói của Cố Thập Bát Nương đối với Cố Hải bao hàm những ý tứ chứ không còn là những mặt chữ đơn giản.

Một cơn gió thu thổi qua, lá cây rơi xuống vương trên vai hai người.

Cố Thập Bát Nương đưa tay phất lá trên đầu Cố Hải.

“Như vậy, hắn hiện tại không chết, là chuyện gì đã xảy ra?” Cố Hải thấp giọng nói.

“Muội nghĩ có hai trường hợp.” Cố Thập Bát Nương đã hoàn toàn tỉnh táo lại, “Thứ nhất hắn sống lại, giống như ta...”

Lời này nếu như là trước kia, môn sinh học Khổng Tử như Cố Hải nhất định không tin, nhưng có muội muội là ví dụ vô cùng xác thực trước mắt, hắn không thể không tin.

“Nói cách khác một khác hắn bạo bệnh chết đi.” Cố Hải nói nhỏ, hơi nhấn mạnh hai chữ bạo bệnh, “Giống như muội muội, trở lại trước lúc bạo bệnh, phải làm lại hết thầy...”

“Có thể.” Cố Thập Bát Nương cười khổ một tiếng, “Đây cũng chỉ là suy đoán...”

Cố Hải im lặng, bọn họ cũng không thể chạy đến túm lấy Văn Quận vương hỏi người có phải là trùng sinh hay không?(tưởng tượng đến túm Văn ca chắc

buồn cười lắm.”>)

“Vậy còn trường hợp thứ hai?” Cô Hải nói tiếp.

“Thứ hai chính là số mệnh đã thay đổi.” Cô Thập Bát Nương đáp.

“Bởi vì sao?” Cô Hải cười lên, “Muội trùng sinh, ta cũng nương không chết, cho nên hấn cũng không?” Vừa nói xong lại lắc đầu một cái, “Thập Bát Nương, chúng ta là người nào chứ...”

Cô Thập Bát Nương cũng im lặng.

Bọn họ là người nào, từ một khắc trùng sinh kia, vì để tránh số phận lặp lại, nàng phải cố gắng bao nhiêu, đối mặt với biết bao nguy cơ, mới miễn cưỡng đi được đến hôm nay, có thể thay đổi số mạng một Quận vương sao?

Huynh muội hai người nhìn nhau cười khổ một tiếng.

“Nhưng mà, cũng có khả năng, hấn cũng một dạng giống chúng ta.” Cô Thập Bát Nương kiên định nói, “Hấn là hấn, chúng ta là chúng ta, không liên quan đến nhau.”

Cô Hải gật đầu, “Đúng vậy, chúng ta còn có cuộc sống của chúng ta.”

Dường như không muốn tiếp tục đề tài này, Cô Thập Bát Nương lại nói đến chuyện Diệp Chân tướng quân.

“Ca ca, đại sự trong triều đình ta không hiểu, nhưng ca cũng biết, chúng ta là ai, Diệp Chân tướng quân là ai, cùng những vị đại nhân trong triều là loại người như thế nào, chuyện này không phải chỉ cần ca thì có thể thay đổi.” Nàng nghiêm nghị nói.

Thần sắc Cô Hải có chút thất vọng, thờ dãi, không nói thêm gì.

“Ca ca, an tâm đi học, tương lai làm quan tốt, vì dân vì nước.” Cô Thập Bát Nương thấy hấn không nhắc lại, thở phào nhẹ nhõm, cầm chiếc ô để một bên lên, “Muội đến tiệm thuốc.”

Cô Hải cười gật đầu một cái, dặn nàng đừng vất vả quá, nhìn muội muội che dù đi ra.

Cuối thu bắt đầu vào đông, khí trời Kiến Khang cũng trở lạnh rất nhiều, mưa tuyết cũng nhiều hơn.

Sáng sớm tuyết phủ khắp một vùng, một gã sai vặt đội mũ đứng loay hoay trước cửa Thuận Hòa đường, thấy Cô Thập Bát Nương khoát áo choàng màu nâu nhạt bước ra, nhanh chóng đi lên phía trước.

“Ngươi làm gì vậy?” Tiểu nha đầu cầm dù nheo đuôi mắt lập tức quát lên.

Gã sai vặt đứng lại bên ngoài cửa, lấy một phong thư từ bên trong người ra.

“Cổ nương tử, xin nhận thư đi.” Hấn thấp giọng nói, cũng không nhiều lời, đưa thư qua.

Trên mặt Cô Thập Bát Nương không nhìn ra biểu cảm, lướt qua bên người hấn

Thấy xe ngựa ù ù đi, mặt gã sai vặt rầu rĩ đứng thẳng người, nhìn thư trong tay, lắc đầu một cái, xoay người định đi.

“Ai, ai.” Có người bên trong cửa gọi hấn.

Gã sai vặt cảnh giác nhìn sang, thấy một nam tử trung niên cao lớn thô kệch, hướng mình nhảy mắt ra hiệu.

Đối với tình huống này hấn rất quen thuộc, biết được người này chính là vị đại phu chuẩn bệnh tại đây, họ Bành.

“Ngươi từ đâu đến đây?” Bành Nhất Châm cười híp mắt nói.

Gã sai vặt hừ một tiếng, không thèm để ý đến lời của hấn bước nhanh chân lẫn vào đám người.

Bành Nhất Châm đòi không được bề mặt, sờ sờ mũi.

“Lại có hiệu thuốc đến tìm Cổ nương tử?” Một tiểu gia hỏa sau lưng hấn đảo mắt ngoác ra.

Mấy ngày nay, thư ngoài sáng trong tối nhiều đến mức đếm không xuể, ngoài bản địa còn có ngoại địa, hứa hẹn đủ loại tốt đẹp hòng hi vọng Cổ nương tử có thể dời đến chỗ bọn họ, bao ăn ở tiêu xài thỏa thích.

Cô Thập Bát Nương một mực từ chối, mỗi ngày chỉ dốc lòng học tập nghiên cứu tay nghề.

“Cái này...Không giống.” Bành Nhất Châm thần bí nói.

“Không giống thế nào ạ?” Tiểu gia hỏa không hiểu hỏi.

Bành Nhất Châm cười hắc hắc, nhưng không trả lời hắn.

“Vậy tiên sinh cảm thấy giống gì?” Tiểu hóa kẻ hỏi cách khác.

“Ta xem giống như là đậu khấu Đinh Hương.” Bành Nhất Châm cười mang theo ý đùa giỡn nói.

“Đậu khấu Đinh Hương?” Tiểu gia hỏa lại càng không hiểu thế nào, “Có nghĩa là gì?”

“Đậu khấu không cần hận trong lòng, đinh hương không nở trong mưa buồn..(không hiểu mọi người ời.) Bành Nhất Châm cười ha ha lắc người đi ra ngoài, một mặt kêu lên, “Đồng nhi, khăn trương, khăn trương.”

Đồng nhi của Bành Nhất Châm lập tức cõng cái hòm thuốc đi theo.

“Sur phụ, hôm nay cầu y chuẩn có ba nhà, đi nhà nào trước?” Học đồ mười một mười hai tuổi, lau nước mũi hỏi.

“Nhà nào có tiền?” Bành Nhất Châm hỏi hắn.

“Thành Đông Vương đại hộ” Tiểu đồ đệ đáp.

“Như thế nhanh đi qua đó, cứu phú tế bần.” Bành Nhất Châm ngồi lên xe ngựa quát một roi nói.

Con ngựa bị giật mình nhanh chóng lao đi, tiểu đồ đệ của hắn xem chút không kịp ngồi vừa nhảy lên phía sau xe vừa oai oái kêu sur phụ chờ ta một chút.

Lúc này, bên ngoài thành Trịnh Châu phía trước các cửa hiệu vẫn còn trắng một mảng, tuyết vẫn còn rơi nhiều, so với mấy tháng trước, nơi này càng thêm điêu linh, người thì hiếm thấy, thỉnh thoảng chỉ có kỵ binh vội vã lướt qua.

Trên sườn núi nhấp nhô, có ba bốn người bước đi chậm rãi, tất cả đều mặc quân phục là khải giáp(áo giáp), chẳng qua là trên mặt ngoại trừ sắt khí tỏa ra còn có thêm mấy phần hiu quạnh, mọi nghi ngờ trong lòng đến giờ vẫn không ai nói ra, chỉ có xào xạc tiếng đạp tuyết dưới chân.

“Chiến thắng Hoàng Long phủ, vừa thống khoái ăn mừng cùng anh em, danh tiếng Diệp Suất vẫn còn đó, mà nay lại...” Chợt một người tay nắm thành quyền nghẹn ngào nói.

Lời này phá vỡ không khí tiêu điều, ba người cùng ngẩng đầu lên, trên mặt bị gió rét buốt như cát da thịt cũng không nén được bi phẫn.

“Thảm giáo úy, tin tức quả thật chính xác?” Bọn họ nhìn về phía người đầu tiên nói chuyện, cổ họng nghẹn hỏi.

Thảm An Lâm ngẩng đầu lên, hai mắt lạnh lẽo có chút đỏ, hắn chậm rãi gật đầu.

“Quốc công gia không cứu được hắn sao? Quốc công gia cũng không cứu được sao..” Ba người không nhịn được hét lên tiếng bi ai, “Ông trời không có mắt Ông trời không có mắt..”

“Ta mặc kệ, ta muốn giết bằng được, mạng này của lão tử là Diệp Suất cho, đi cướp pháp trường..” Một đại hán mở tung khố giáp, lộ ra vết thương trái rộng trên người, tuyết rơi lên hóa thành nước.

Lời này khiến cho ba người cũng kích động giận dữ muốn làm theo.

“Dừng tay” Thảm An Lâm quát lên.

Ở trong mắt mọi người, mặc dù hắn đã mấy lần chinh chiến, nhưng tuổi chỉ mới hai mươi, cùng với danh Thảm thị, khiến cho những kẻ đồng liêu có chút khinh thị, không nghĩ đến tiểu tử mao đầu này dám quát lớn như vậy, ba người cũng đờ đờ sất khí, trong lòng ẩn khúc đối với những trọng thần ở kinh thành kia như chậu than bị hắt nước, lửa giận trong lòng phát tiết lên người Thảm An Lâm

“Chư vị quên lời dặn dò của Diệp Suất sao?” Thảm An Lâm không có khiếp đảm chút nào, nhướn mày trầm giọng nói, một mặt ngón tay quơ lên, “Còn có vạn người không rút về Trung Nguyên, hôm nay Diệp Suất không có ở đây, các ngươi lại muốn đi, còn có ai một lòng che chở vạn thiên dân chúng, các ngươi muốn nhìn bọn họ chết thảm dưới móng sắt tặc Kim tra thủ hay sao?”

Lời này khiến cho trong mắt mọi người tỉnh táo lại, ba người liếc mắt nhìn nhau, bất lực thờ dài.

“Trong kinh thành có thể có biện pháp khác, chỉ cần có người đứng ra, chỉ cần có thể kéo dài hết năm, Diệp Suất có hi vọng qua cửa ải này.” Thảm An Lâm nhỏ giọng nói.

“Chúng ta cứ nhẫn như vậy, Diệp Suất cứ nhẫn như vậy, trừ nhẫn ra, không còn biện pháp khác hay sao?” Có người kích động không kìm nén được đâm ra một quyền.

“Ở thời điểm thua kém người, thì phải nhẫn, nếu không bằng lòng, còn khiến liên lụy đến tính mạng bản thân, mạng không còn, có thể làm gì nữa đây..”

Thẩm An Lâm nói, lời này từ miệng hắn nói ra, lại có ý vị khác biệt.

Việc này cũng giống như việc dụng binh trên chiến trường, định mệnh ta yếu, không thể không tránh việc đối kháng trực tiếp, mà phải đợi thời cơ, chỉ cần thời cơ đến, một kích tất trúng, không chút lưu tình.

Mọi người sao lại không hiểu đạo lý này, chẳng qua khi chuyện này đến với mình, chữ nhẫn kia quả thật khó sở.

“Đúng rồi, Thẩm giáo úy, Triệu đại nhân đã an bài binh lực, cho người thù nơi nào?” Có người giọng cười hỏi.

Khóe môi Thẩm An Lâm hiện lên nụ cười quái dị, tầm mắt hướng thành trì mờ mịt cách đó không xa.

“Trịnh Châu.” Hắn nhàn nhạt nói.

Ba người kinh ngạc biến sắc.

Hôm nay đại quân áp giải Diệp Suất hồi kinh, sĩ khí tuyệt dốc, Đại Kim binh bại biết tin chắc chắn sẽ xuôi nam trở lại, lúc này thực lực hai bên đã hoàn toàn khác nhau, lúc này nói là công phòng, bất quá chỉ là ở lại giữ, Diệp Suất mặc dù không có ở đây, ngoại trừ trong quân có kẻ gây bất trắc, lệnh của Diệp Suất trước khi đi ra lệnh cho vạn dân nam thiên tương hán vẫn được duy trì như cũ, nhưng Trịnh Châu to như vậy thì thất thủ chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Mà tặc Kim khi điểm phách lối thủ đoạn tàn nhẫn, Trịnh Châu là một địa phương nguy hiểm.

“Chúng ta đều phải tương trợ một khu vực..” Sắc mặt ba người trịnh trọng, nhìn về phía Thẩm An Lâm có chút kính nể “Không nghĩ đến nghĩa tị hôn của Triệu đại nhân lại làm như thế.”

Triệu đại nhân là tân Tiết độ sứ trấn võ thắng định, phụ trách trấn an đại quân đồng thời rút lui về bảo toàn lực lượng, đồng thời cũng là cứ cữu ở nhà ngoại Thẩm An Lâm.

“Đây là chi chức của ta, không liên quan đến thân sơ.” Thẩm An Lâm chính dung nói.

“Thẩm giáo úy bảo trọng.” Ba người ôm quyền nói.

Tuyết rơi ngày càng dày đặc, khắp nơi chìm trong sương mù, ba người đã rời đi, Thẩm An Lâm một thân một mình đứng nơi đó.

Hai thân binh cầm dù chạy đến, khuyên hắn trở về.

“Tiểu Trác còn chưa trở lại?” Hắn hỏi.

Thân binh lắc đầu, một mặt nói, “Đại nhân chờ thư nhà? Thư của lão gia hôm qua đã đến.

Thẩm An Lâm không nói gì, cười cười, lắc đầu một cái, trở lại thì thế nào, trước sau như một, đem thư còn nguyên mạng về mà thôi.

Cô nương kia, thật là một loại đặc biệt, này có phải chỉ vì nhà nàng bản nên ngại thoái hôn mà ngao khí quyết tiết đến vậy?

Lúc trở lại doanh trại, chậu than ấm áp nhanh chóng làm tan tuyết trên người hắn, chưa kịp thay xiêm áo, tầm mắt Thẩm An Lâm rơi trên án thư, nơi đó có một lá thư viết chưa xong, nói là thư, bất quá cũng chỉ hai câu.

“Trận đánh này sinh tử không biết..” Hắn kinh ngạc nhất thời, chợt đưa tay ném vào chậu than, một làn khói xanh bốc lên.

“Chuẩn bị ngựa trang nhỏ trại.” Hắn xoay người, cao giọng truyền lệnh, thân binh tuân lệnh, bước ra cửa, liền tiếp hai ba hào thanh vang lên tràn ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Đồng tình

Tào thị đến Hưng Long tự dâng hương vào ngày mười lăm mỗi tháng định kì, cũng là ngày duy nhất Cố Thập Bát Nương vào nơi này.

“Thập Bát Nương, người đi phòng khách nghỉ ngơi chút đi.” Tào thị bước từ chánh điện ra nói.

Quy củ của Tào thị mỗi lần đến đây phải đi lạy ở tất cả các Phật điện trước sau, cũng vì trong lòng mẫu tử bọn họ đều có lí do không thể nói ra, nên mỗi lần như vậy Cố Thập Bát Nương cũng không phụng bồi.

Đối với Tào thị mà nói, mỗi lần nữ nhi có thể đi cùng, cũng đã rất thỏa mãn.

“Ta đến Trúc Hiên lâu ngồi một chút, cũng có hẹn cùng người khác, nương tự mình đi được phải không?” Cố Thập Bát Nương đáp.

Tào thị gật đầu một cái, dặn dò nàng nhớ chuẩn bị thêm áo kéo bị cảm lạnh xong liền dẫn vú già đi.

Cố Thập Bát Nương đến trước Trúc Hiên lâu, thấy Tín Triều Lăng mặc miên bào ra đón.

“Thế nào lại làm phiền tân lang ra đón.” Cố Thập Bát Nương cười nói, một mặt khê thi lễ.

Tín Triều Lăng thảng trước vừa mới thành thân, cưới Tam tiểu thư ở hiệu thuốc Hòa Hưng tại Hành Châu.

“Chuyện nhỏ chuyện nhỏ thôi.” Tín Triều Lăng nhú mặt nói.

Cố Thập Bát Nương cười, nghe nói vị Tam tiểu thư ở Hành Châu này hơi có chút nam tính, bắt quá, không chỉ tính tình cứng nhắc, mà bộ dáng cũng hơi cao lớn, cho nên kéo dài thành gái lơ mới xuất giá.

Phải nói đáng đáp Tín Triều Lăng cũng không tệ, hơn nữa luôn tự xưng là công tử hào hoa phong lưu hơn nười, phàm hoa tục thảo không thể lọt vào mắt hần, cuối cùng Lăng thiếu gia danh tiếng lẫy lừng lại cưới phải nương tử thế này, thật là chuyện buồn cười, cũng là ủy khuất với hần.

Cố Thập Bát Nương còn nghe mọi người ở hiệu thuốc bàn tán sau lưng nói rằng do Đại Hữu Sinh nhìn trúng một lượng lớn Sơn Sam thượng hạng của Hòa Hưng, tiếc rằng hiệu thuốc Hòa Hưng tuy nhỏ nhưng tính tình lại lớn, không chịu bán, Đại Hữu Sinh không biết tại sao biết được tâm bệnh của lão bán, chính là vị Tam tiểu thư không ai muốn cưới này, cho nên mới dẫn đến cửa hôn sự này.

Nói như vậy, giá trị của Tín Triều Lăng cũng chỉ ngang bằng một đám Sơn Sam, Cố Thập Bát Nương cũng cảm thấy vài phần đồng cảm với hần.

“Dù sao ở nhà ta cũng chỉ có điểm này có thể dùng.” Tín Triều Lăng nhếch miệng cười một tiếng nói, hiển nhiên cũng biết chuyện Lăng đại thiếu gia bán mình đã trở thành chuyện cười cho mọi người khắp trong thành, dù có đàn độn hần cũng hiểu được ánh mắt Cố Thập Bát Nương.

Cố Thập Bát Nương im lặng, nếu hần có thể rời đi thì tốt.

“Hữu dụng dù sao vẫn hơn vô dụng mà.” Nàng cười cười nói.

Tín Triều Lăng cũng cười: “Bên ngoài lạnh lắm, Cố nương tử vào trong hần nói, ca ca và thúc thúc của ta cũng đã chuẩn bị trà ngon.”

Vừa nói vừa nghiêng người tránh qua, ý tứ mình không cùng đi vào.

Là không có tư cách vào mới đứng, người khác ngồi trong phòng ấm, hần lại phải đứng dưới gió đông lạnh, nói sao cũng là cái thiếu gia, nhưng thật ra một chút địa vị cũng không có, Cố Thập Bát Nương đồng tình nhìn hần một cái, “Vậy người bạn việc gì thì đi đi.”

“Không vội không vội.” Tín Triều Lăng xoa xoa hai tay cười nói, “Tiện nội đi thấp hương, đoán chừng cũng đã xong, ta đón nàng trở về.”

Cố Thập Bát Nương gật đầu một cái, lúc này mới cùng tiểu nha đầu bước lên bậc tam cấp mà đi.

Nhìn tiểu cô nương khoát ngân bào biến mất ở trước mặt, Tín Triều Lăng đứng tại chỗ không biết ngăn ngại điều gì.

Gã sai vật một bên không nhìn được, nhẹ nhàng giẫm chân, nhỏ giọng nhắc nhở hần, “Thiếu gia, chúng ta mau đi thôi.”

“Đi đâu?” Tín Triều Lăng lấy lại tinh thần tròn mắt nhìn gã sai vật.

Gã sai vật nhanh miệng đáp, “Người không đi đón thiếu phu nhân à, hương đoán chừng cũng đã thấp xong, người không đi, thiếu phu nhân không chừng lên xe ngựa...”

Hần còn chưa dứt lời, liền bị Tín Triều Lăng đập một cước.

“Đi cái đầu người, ta mới ăn no không buồn tìm cái ghê tởm.” Tín Triều Lăng tròn mắt quát lên, chửi bậy hai câu, “Đi chuẩn bị xe, ra cửa hiệu lão kim đặt một bộ trang sức cho tiểu di nương.”

Gã sai vật ôm cái mông đáp lời vội vàng chạy đi, một mặt oán giận, cái này không phải người nói sao, thế nào lại trách lên đầu ta, người trở mặt cũng nhanh thật.

Tín Triều Lăng hừ một tiếng, quay người bước đi, tà áo làm lay động bụi tam hoàng rực rỡ tại khúc quanh.

Trong Trúc Hiên lâu, Cố Thập Bát Nương cùng Tín Triều Dương và ba vị trưởng bối trong nhà hần làm lễ ra mắt rồi ngồi xuống, bọn họ chúc mừng Cố Hải đậu công sĩ, Cố Thập Bát Nương cũng chúc mừng họ song hỷ lâm môn.

Tin tức Đại Hữu Sinh trong vòng mấy tháng gần gũi, cơ hồ chiếm đoạt hơn một nửa thị trường dược giới tại Kiến Khang, loại tốc độ này quả là trước

nay chưa từng có.

Mấy vị trưởng bối Tín gia nhìn nhau cười, rồi lại hướng Cố Thập Bát Nương chấp tay, “Đây đều nhờ có Cố nương tử chiếu cố.”

Cố Thập Bát Nương thiếu chút nữa cười thành tiếng, cũng nhanh chóng đứng dậy hoàn lễ.

Đám người kia cho rằng nàng là đứa trẻ ba tuổi, khen mấy câu liên tin là thật, một giới được lớn như thế, chẳng lẽ chỉ bằng một được sư liên có thể đánh đầu thắng đó, không gì cần nói?

Nhưng không thể phủ nhận, nàng và sư phụ Lưu Công đứng là cho bọn hắn có được vinh dự, chỉ bằng danh Lưu Công đồ thuốc men chuyên cung, cũng để cho danh tiếng Đại Hữu Sinh nhanh chóng vang xa.

Lời chúc tụng người nào lại không thích nghe, mấy vị thúc thúc của Tín gia làm như thế, cũng phù hợp với lễ thường khiến cho người trò chuyện trong lòng mừng vui vẻ.

“Tên tiểu Lãng không nên thân nhà ta rốt cục thành thân, đa tạ quà tặng của Cố nương tử, thật khách khí rồi.” Một lão giả vuốt râu nói, trên mặt đầy vẻ cảm thán vui mừng.

“Không biết khi nào nhà Cố nương tử song hỷ lâm môn đây?” Một lão giả khác cười tiếp lời.

Có người liền ho khan một tiếng, nào lại hỏi chuyện hôn sự trước mặt một nương tử gia, quá đường đột.

Cố Thập Bát Nương cũng không thêm đề ý, cười nói lại, “Hết thấy tự có gia mẫu làm chủ ạ.”

Lời này cũng đồng thời né đi đề tài, uống trà ba lần, tán gẫu vài câu, mọi người đều là người làm ăn, thời gian là vàng bạc, vì vậy mấy người liếc mắt nhìn nhau, bắt đầu đi thẳng vào vấn đề.

“Đây là tiền công của Cố nương tử.” Một lão giả đem một phong thư mỏng đẩy qua.

Tiền thuốc là tiền thuốc, tiền công là tiền công, hai cái không liên hệ lẫn nhau.

Cố Thập Bát Nương không từ chối, nhận lấy cũng không xem qua, nàng tin tưởng ở vấn đề tiền bạc này bọn họ cũng không phải là nông cạn.

“Khiến cho các vị tốn kém rồi.” Nàng cười nói.

Mọi người khách khí cười.

“Cố nương tử, có một chuyện.” Một lão giả nói, trên mặt mang mấy phần chán chừ.

Lời vừa nói, liền nghe bên ngoài có tiếng bước chân, một nam tử trẻ tuổi mặc một bộ áo vải màu xanh ôm một xấp giấy kích động đến.

Hắn đứng ở bên ngoài, ánh mắt quét qua bên trong, hiển nhiên sững sờ.

“Xuân Phương, có chuyện gì?” Lão giả dừng lời nói lại, ho khan vài tiếng mang theo vài phần uy nghiêm.

Nam tử trẻ tuổi sắc mặt có chút kích động, ánh mắt chỉ hơi quét qua Cố Thập Bát Nương, liền cúi đầu không hề nhìn lần thứ hai.

“..Bá phụ..Ta..Ta cho là Giải Nguyên công cũng ở đây...Cho nên..cho nên mạo muội tới thỉnh giáo..” Hắn thấp giọng nói, vừa nói vừa vội vàng thi lễ xoay người định đi, nhưng không ngờ vừa khom lưng thì sách vở trên tay rơi xuống, mang theo vài phần chật vật.

Tín Triều Dương đã đứng lên, giúp hắn nhặt hai quyển sách lên, nhìn sang Cố Thập Bát Nương cười một tiếng.

“Giải Nguyên công không có đến, nhưng có muội muội hắn ở đây..” Hắn cười nói.

Từ khi bước vào, Tín Triều Dương vẫn yên tĩnh ngồi một bên, an ổn làm tiểu đồng pha trà, nửa câu cũng chưa nói.

Đây là phong phạm của công tử thế gia, mặc dù vậy nhưng trong lòng Cố Thập Bát Nương cùng lão nhân ở đây cũng biết, người trẻ tuổi này đã nắm giữ quyền lớn trong gia tộc, nhưng trường hợp có mấy vị trưởng bối, hắn vẫn thủ lễ văn bối như cũ.

Cố Thập Bát Nương nghe vậy hướng hắn cười, tầm mắt chuyển sang nam tử trẻ tuổi kia, thấy hắn bất quá chỉ mười bảy mười tám tuổi, lớn lên cũng rất tuấn thủ, trên người tỏa ra phong cách người tri thức.

Đại Chu mặc dù cảm thương nhân tham gia khoa thi vào sĩ, nhưng cũng không nghiêm khắc hạn chế con em của thương nhân thi vào sĩ, vì vậy các thương nhân dù có cuộc sống kiếm được núi vàng núi bạc vô cùng sung túc, với thân phận ủy khuất, các gia tộc cũng không tiếc bồi dưỡng con em thành hai loại, một bên thừa kế y bát buôn bán kiếm tiền, một bên khác chính là học cầu vào sĩ, danh lợi song thu, mới thật sự là nhà đại phú.

Không phải ngu ngốc, nam tử trẻ tuổi trước mắt chính là phía con em của Tín gia trên con đường cầu học.

“Ra mắt Cố nương tử ..” nam tử trẻ tuổi vội vàng khom người thi lễ, sách trong tay lại một trận loạn lên.

Cố Thập Bát Nương cũng đứng dậy hoàn lễ.

“Thập Bát Nương, không biết có thể thuận tiện..” Tín Triều Dương cười nói, một mặt chỉ nam tử trẻ tuổi, “Đây là đường đệ Xuân Phương của ta, từ lâu đã ngưỡng mộ Giải Nguyên công, chẳng qua là Giải Nguyên công đã vào kinh học lâu, sau khi trở về lại đóng cửa từ chối tiếp khách, người có thể mở đường, để cho Xuân Phương được mở rộng kiến thức?”

Cố Thập Bát Nương dường như thờ phào nhẹ nhõm, nhìn Tín Triều Dương khoe mắt hơi có ý cười.

“Tuồng ngơoi muốn bào chế thuốc nữa, ta tuyệt đối không đáp ứng.” Nàng cười, “Thì ra là muốn gặp ca ca, chuyện đó không thành vấn đề.”

Tín Triều Dương cùng mấy vị lão giả cũng cười.

“Thì ra Cố nương tử vừa nãy thần sắc thận trọng, hóa ra là đề phòng chúng ta chuyện này..” Lão giả cười nói, nụ cười có chút mất tự nhiên, “Sao lại có thể làm khó Cố nương tử, như thế quá thất tín nghĩa..”

Cố Thập Bát Nương tự tiểu phi tiểu nói: “Sự phụ ta nói, cùng giao thiệp với những người như các vị, nhất định phải cảnh giác trên cảnh giác, bằng không chỉ cần một lời nói sai cũng đồng nghĩa với việc tự bán mình..Ta tuổi còn nhỏ, nói thật, mỗi một lần đến gặp mấy vị trưởng bối, cũng rất khân trọng..”

“Không trách được Cố nương tử chưa bao giờ chịu dự tiệc, nguyên lai là sợ nuốt không trôi thức ăn ở Hồng Môn yến.” Tín Triều Dương cười nói.

“Đúng là như thế.” Cố Thập Bát Nương gật đầu.

Mọi người cùng cười lên.

“Cố nương tử quá lo lắng.” Mấy lão giả lắc đầu cười.

Nam tử trẻ tuổi Tín Xuân Phương vẫn đứng ở ngoài cửa cũng cười theo, hai mắt không khỏi nhìn vị Cố nương tử nhiều một chút, thấy nàng vui vẻ cười nói, trên người toát lên khí thái một thiếu nữ rộng rãi.

“Vây đa tạ Cố nương tử.” Hắn cúi đầu nói cảm ơn.

“Không khách khí, tam nhân hành tất hữu ngã sư(!), ca ca cùng ngơoi tham khảo học tập cũng là chuyện có ích.” Cố Thập Bát Nương cười nói.

(!)tam nhân đồng hành tất hữu ngã sư

(Nghĩa đen) Trong ba người cùng đi, chắc có người là thầy của ta.

(Nghĩa bóng) Nói lên tầm quan trọng của tập thể.

Nam tử trẻ tuổi nói mấy câu không dám không dám, rồi cũng cáo lui không ở lâu.

Nhưng đám người Tín Triều Dương cũng nói lời tạ lỗi vì chuyện của hắn làm phiền cuộc nói chuyện, lại uống tiếp một tuần trà, Cố Thập Bát Nương liền hỏi vị lão giả kia vừa rồi định nói gì.

“Chính là chuyện này, Xuân Phương cũng dụng công học, nhưng lại luôn kém một chút, thi lần thứ hai, vẫn là như cũ..” Lão giả lắc đầu thờ dài nói.

“Đừng nóng lòng, chỉ cần cố gắng sẽ có cơ hội” Cố Thập Bát Nương cũng vội an ủi.

Lão giả liên tục nói đa tạ, thấy chuyện cũng đã nói xong, Cố Thập Bát Nương đứng dậy cáo từ.

Nhìn cô nương bước xuống bậc tam cấp, bụi trúc khô hanh che khuất đi tầm mắt Tín Triều Dương.

“Triều Dương, thật ra thì nói thích hợp nhất, vẫn là ngơoi mới phải..” Một lão giả phía sau thấp giọng nói.

Tín Triều Dương xoay người, ngồi lên trên đệm ấm, tự mình từ từ châm trà, chậm rãi lắc đầu, “Không, ta là người không thích hợp nhất.”

“Vì sao?” Cả ba cùng đồng thanh hỏi.

Đối với chuyện buôn bán bọn họ tinh thông, chuyện hôn sự của nữ nhi cũng không khác làm ăn cho mấy, bất quá quyết định của Tín Triều Dương lần này khiến bọn họ thật khó hiểu.

“Xuân Phương có điểm nào so được với ngơoi, bàn về lớn lên, bàn về gia thế, trừ đọc vài cuốn sách, chính là đi học cũng không so được với ngơoi, nếu như ngơoi được tham gia khảo thí, nhà chúng ta đã sớm được ra khỏi hàn lâm trở thành học sĩ..” Một lão giả nói, “Triều Dương, ngơoi đừng lo Cố gia khinh ngơoi thân phận thương nhân, nhà bọn họ mặc dù có Giải Nguyên, Trạng nguyên thì thế nào? Với gia thế của bọn họ, cũng chỉ chống đỡ chức Hàn Lâm viện uống trà cả đời, hoặc thả ra ngoài làm cái Tri phủ, còn chúng ta mặc dù chỉ là thương nhân, nhưng quan hệ cũng là thông thương bốn phương, có cái con rẻ như ngơoi, đối với con Cố gia, tất như cá gặp nước, đạo lý này bọn họ nghĩ qua là có thể nhận ra, làm sao có thể đề ý Xuân Phương..”

Tín Triều Dương lắc đầu, giơ tay lên ý bảo bọn họ không cần nói nữa.

“Không phải vì điều này.” Hấn lại cười nói, “Mà chính là nàng không tin ta.”

Ba lão già liếc nhìn nhau, có chút ngoài ý muốn, “Cổ nương tử không tin người? Không tin cái gì? Tam môi lục sinh, hôn nhân đại sự chúng ta còn không thể đùa bỡn nàng?”

“Không phải như vậy..” Tín Triều Dương nói, “Nàng có phòng bị đối với ta.”

Trong nụ cười có tia bất đắc dĩ chọt vọt qua, “Tiểu nương tử này rất kỳ quái, kể từ lần đầu tiên ta gặp nàng, nàng cho ta cảm giác chính là...”

Hấn sờ trán, tựa hồ nói ra những lời này thật sự rất trái với lương tâm.

“..Nàng đối với ta rất quen thuộc..” Tín Triều Dương nói, “Đó là lần đầu ta gặp phải người như vậy, bất kể ta có nói gì hay không, nàng chỉ cần ngồi đó, mang theo ánh mắt ta biết trong lòng người muốn điều gì..”

Lời này khiến cho mấy vị lão già ba mặt nhìn nhau.

“Không thể nào, Triều Dương, đây là người quá lo lắng.” Bọn họ nói, đừng nói người ngoài, ngay cả bọn họ nhìn Tín Triều Dương lớn lên, còn không dám nói ai trong số họ có thể nhìn thấu suy nghĩ của hấn.

“Thúc thúc, bá bá, ta có khi nào lo ngại qua?” Thần sắc Tín Triều Dương trịnh trọng mấy phần, nhỏ giọng nói.

Ba vị lão già thu liễm sắc mặt, gạt đầu.

“Cho nên, ta là cái không thích hợp nhất..” Tín Triều Dương cúi đầu chăm trà, hơi nước bốc lên che khuất đi ánh mắt hấn, “..Nếu mở miệng cầu hôn với nhà bọn họ, nhất định sẽ bị từ chối, vậy coi như chúng ta sẽ hoàn toàn mất cơ hội.”

“Nói như vậy, nàng đề phòng người, tự nhiên cũng sẽ đề phòng nhà chúng ta, cũng như Xuân Phương sao?” Một lão già sắc mặt không tốt hỏi.

“Không giống nhau.” Tín Triều Dương ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt tươi cười, “Xuân Phương rất thích hợp, gia cảnh cũng tương tự nhà Cổ nương tử, đối với người có hoàn cảnh giống nhau, trong lòng mọi người không tự nhiên cũng tăng thêm mấy phần hảo cảm, hay nói cách khác chính là đồng bệnh tương liên.

Ba lão già gạt đầu một cái.

“Cũng bởi vì đồng tình, nàng cũng sẽ đồng ý kết hôn với Xuân Phương?” Sắc mặt ba vị khác nhau, lắc đầu, “Vị Cổ nương tử này, tính tình như lời sát nói năng chua ngoa, Kiến Khang không người nào không biết..”

“Không, không.” Tín Triều Dương khoát tay, “Nàng không phải là..” Nói đến đây, hấn đột nhiên không muốn nói tiếp, chăm trà lần nữa, cúi đầu nói, “Bỏ qua việc này, ta cũng không có lựa chọn, Xuân Phương là người ta tỉ mỉ lựa chọn, thật sự cùng nàng rất phù hợp..”

Thanh âm của hấn ngày càng nhỏ, nếu cẩn thận có thể nghe ra trong đó có một tia nhàn nhạt tự vị không rõ.

Đến đây ba vị lão già mới thở phào nhẹ nhõm, xâu chuỗi những lời kia một lần, trên mặt khó nén vui mừng.

“Việc gì cũng đã suy tính xong, chờ Xuân Phương cùng Cổ nương tử thân quen, sau đó cho người đến cửa cầu hôn, đối với một nữ tử mà nói, không phải manh hôn ắt gả (Manh hôn ách giá: đàm hôn nhân mà không rõ diện mạo tính cách của đôi phương), lại là người đọc sách cũng không làm nhục gia môn, cửa hôn sự này khẳng định không thành vấn đề, hướng chỉ nàng chỉ đề phòng chúng ta đòi thêm thuốc, tuyệt đối không nghĩ ra chúng ta hôm nay chỉ là khiến cho nàng cùng Xuân Phương gặp mặt...” Ba người cười nói.

Bọn họ cái gì cũng suy tính, duy nhất không tính đến cô nương này có muốn lập gia đình hay không, bất quá việc này có suy nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra, cõi đời này có thiếu nữ xuân thì nào lại không muốn lập gia đình, tất cả thiếu nữ, bất kể xấu hay đẹp, đều chỉ có một con đường, cùng hướng về một mục tiêu, đó chính là lập gia đình, rất đáng tiếc là, con đường này Cổ Thập Bát Nương đã đi qua, cho nên nàng chuẩn bị đi con đường khác.

Không để tâm đến mấy người đang mừng thầm trong Trúc Hiên lâu, sau khi Cổ Thập Bát Nương đi ra khỏi đó, cảm thấy có chút không đúng.

“Bọn họ nhất định là muốn đòi thuốc độc quyền nào đó, cho nên mới khiến tên thư sinh kia xuất hiện, ta trước tiên đem yêu cầu này phá hỏng, cho nên bọn họ cũng không nhắc lại.” Nàng vừa đi vừa cau mày suy nghĩ, trong đầu tái diễn cảnh tượng vừa rồi một lần nữa, bọn họ kêu mình đến, chắc là mục đích này.

Nàng lắc đầu một cái, không nghĩ nữa, bất kể có chuyện gì, cũng vì lợi ích, nếu như lợi ích này vượt qua kiên nhẫn của nàng, vậy thì một hồi cự tuyệt là được.

Đối với Cổ Thập Bát Nương mà nói, không có gì gọi là tình cảm ở đây, hay nói cách khác, đối với một nhà Tín Triều Dương mà nói, làm gì có tình cảm

“Tội nghiệp Lãng thiếu gia, trị giá rất cực cũng chỉ bằng đám Sơn Sam.” Nàng thờ dài, không tự chủ nghĩ đến thư sinh kia, thoát nhìn địa vị không bằng

Lăng thiếu gia, lại đi thi không đậu, tội nghiệp, không biết tương lai sẽ bị đem đi đổi lấy chỗ tốt gì.

“A đi đả Phật, nữ thí chủ, đã lâu không gặp.” Một tiếng Phật hiệu cắt đứt dòng suy nghĩ của Cố Thập Bát Nương, nàng không khỏi dừng chân lại, nhú mày, nhìn lão hòa thượng không muốn gặp lại đang đứng trước mặt.

“Liễu Nhiên đại sư.” kính sợ khi bị nhìn thấu lai lịch, mặc dù Cố Thập Bát Nương không tình nguyện, nhưng vẫn cúi đầu thi lễ.

Lão hòa thượng nổi tiếng này có rất nhiều tín đồ, vạn nhất hắn nói mình là yêu nghiệt, có thể dẫn đến nhiều phiền toái, bắt quá xem ra trước mắt, thái độ của lão hòa thượng khá hòa nhã.

“Nữ thí chủ mi gian bình thân, như thế rất tốt rất tốt.” Trên mặt Liễu Nhiên đại sư mang nụ cười nói.

Cố Thập Bát Nương cười khan, lấy cơ không muốn để mẫu thân đời lâu để cáo từ.

“Nữ thí chủ, vạn vật thế gian đều có duyên pháp, thuận theo tự nhiên..” Liễu Nhiên đại sư ở phía sau nói.

Những lời thuận theo tự nhiên chính là kiêng kỵ của Cố Thập Bát Nương, đối với nàng mà nói những lời đó chính là nói cả nhà bọn họ là người đáng chết hẳn phải chết, dừng bước xoay người lại, khoát tay áo một cái, tiểu nha đầu hiểu ý, nhanh chóng tránh ra mấy bước.

“Đại sư, nếu vạn vật thế gian đều có duyên pháp, người cần gì tiết lộ thiên cơ? Vì sao không thuận theo tự nhiên?” Nàng thấp giọng nói, mang theo vài phần oán hận nhìn lão hòa thượng, “Còn nữa, có phải người đã nói gì với Cố Ngự hay không

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Vô thường

Một lần kia được vị hòa thượng này gửi thiệp mời nghe giảng Phật pháp, dừng nói Cố Ngự thấy Cố Thập Bát Nương thất kinh, nàng cũng thấy Cố Ngự thất kinh đây, lấy trí thông minh của Cố Ngự, không suy đoán lung tung mới là lạ chứ, trong khi cố thoát khỏi cái chết, Cố Hải vì thế hơn Cố Ngự một bậc trong kì thi hương, những người khác không cảm thấy gì, ngược lại chỉ cho rằng thành tích Cố Ngự cũng không tệ, nhưng đối với Cố Thập Bát Nương khi sống lại mà nói, trong lòng luôn có chút cảm giác khác thường.

Tại sao chỉ kêu một mình Cố Ngự đến nghe kinh? Vận mệnh cả nhà bọn họ thay đổi, số mạng của Cố Ngự cũng thay đổi, mà biến hóa này...

Ánh mắt tràn đầy ghen tỵ của Cố Ngự hiện lên trước mắt nàng, khiến cho hai huynh muội bọn họ ngàn lần cũng không hiểu lý do xuất phát hận thù kia từ đâu.

Nhất định có quan hệ với lão hòa thượng này.

“Nữ thí chủ cảm thấy lão nạp nói không đúng?” Liễu Nhiên đại sư cười nói.

“Dĩ nhiên không đúng, tại sao chúng tôi phải..” Cố Thập Bát Nương lạnh giọng nói, nói đến đây, chợt rét lạnh.

Lão hòa thượng này, muốn chụp lờ của mình.

Cố Thập Bát Nương nhìn về phía Liễu Nhiên đại sư, bất kể lão hòa thượng này có thể nhìn điều gì xảy ra, nhưng chuyện hoang đường này không thể từ miệng mình thừa nhận được.

“..Đại sư cũng nói, vạn vật đều có định số, thuận theo tự nhiên, coi thấu nhưng không thể tiết lộ ra được, chẳng lẽ không đúng sao.” Nàng cười nói.

Liễu Nhiên đại sư chỉ bên cạnh hỏi, “Nữ thí chủ thấy cái gì?”

Mùa đông đến, hoa cỏ trên đất gần nắp một cách lạnh lẽo thê lương, một mảnh khô rét.

“Nữ thí chủ, thiên đạo tuần hoàn, bốn mùa giao nhau, vạn vật đều có định luật, không thể vi phạm.” Hắn chậm rãi nói, một mặt cúi người xuống, tiện tay bứt một nhánh cỏ khô, lộ ra một con bọ cánh cứng sắp chết, niệm một câu Phật hiệu, “Nữ thí chủ cảm thấy con bọ này có đáng thương không?”

Cố Thập Bát Nương không nói gì, nhìn con bọ cánh cứng trên đất, đưa bốn chân giãy giụa.

Lão hòa thượng vươn tay đẩy nhẹ, bọ cánh cứng kia lật người lại, khó khăn bò lẩn vào đám cỏ không thấy đâu nữa.

“Ta đưa tay giúp nó, nó có thể sống, nhưng những ngày trời đông giá rét, vạn vật xơ xác tiêu điều, tránh không khỏi trùng mệnh luân hồi đời này.” Liễu Nhiên đại sư đứng dậy, nhìn Cố Thập Bát Nương cười nói.

“Vậy nên nó chấp nhận đi tìm chết?” Cố Thập Bát Nương lạnh lùng nói

“Tu duy tuy cao cường, chung quy cuối cùng vẫn tiêu vong, biển rộng tuy mênh mông, cũng có lúc sẽ trở nên hoàn toàn khô kiệt, mặt trời dù sáng chói, nhưng chẳng bao lâu cũng phải tắt dần về phía Tây, hết kiếp nghiệp hóa thành tro, cuối cùng cũng trở về với vô thường...” Liễu Nhiên đại sư trầm giọng đáp, “Đơn giản là nên hay không, hết thấy đều vô thường, nữ thí chủ, Phật nói, pháp nhiều cũng bằng không chỉ có buông bỏ mới là thật, đừng tham sân si nữa, kéo...”

Cố Thập Bát Nương chợt cười, tiếng cười ngắt lời của vị hòa thượng.

Trên mặt Liễu Nhiên đại sư cũng không có khó chịu khi bị mạo phạm, chỉ có hiền từ nhìn tiểu cô nương trước mắt.

“Đa tạ đại sư chỉ điểm” Cố Thập Bát Nương ngưng cười, “Tiểu nữ hiểu, nhưng không buông bỏ được.”

“Như vậy, nữ thí chủ chịu khổ rồi.” Liễu Nhiên đại sư thờ dãi nói.

“Phật nói cuộc sống này vốn là bể khổ.” Cố Thập Bát Nương cười nói, thi lễ cáo từ.

Xe ngựa lăn bánh, nhìn nữ nhi như có điều suy nghĩ, tào thị cũng không quấy rầy, đưa tay đặt nhẹ ả lô vào trước người nàng.

“Nương” Cố Thập Bát Nương lấy lại tinh thần nhích lại gần bên người Tào thị, nghe mùi hương ả áp trên người mẫu thân, cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Chỉ cần có thể lưu lại hạnh phúc này, bỏ ra nhiều hơn nữa cũng đáng giá.

“Ca ca ngươi sang năm là mười bảy tuổi rồi, cũng đã đậu cống sĩ, nên bàn chuyện hôn sự đi thôi.” Tào thị ôm bờ vai của nàng, nhớ tới chuyện quan trọng.

Một đời kia ca ca còn chưa kịp đón dâu đã mất, có thể nói là gãy hương khói Cố gia bọn họ.

“Vâng ạ.” Cố Thập Bát Nương ngồi thẳng lại, gật đầu nói.

Vốn là một người đáng chết sống lại cưới vợ, lúc này mới coi như chân chính thay đổi số mệnh.

“Đến lúc đó con giúp nương nhìn một chút.” Tào thị cười nói, nghĩ đến hôn nhân đại sự của nhi tử, trên mặt không khỏi kích động.

Cố Thập Bát Nương gật đầu, cười nói được thôi.

Đang trò chuyện, xe ngựa chợt dừng lại, tiếng động trên đường phố ồn ào hơn so với ngày thường, tiếng khóc mơ hồ xuyên qua màn xe truyền đến.

“Phu nhân, đường trước mặt bị chặn rồi.” Phu xe nói.

Còn chưa vào thẳng chạp trên đường sao lại đông người như vậy, mẫu tử hai người vén màn xe nhìn, thấy phía trước quả nhiên rất nhiều người, quần tình kích động.

“Có chuyện gì vậy?” Tào thị hỏi.

Lời nói vừa thốt ra, chỉ thấy nhiều người hướng qu, trong miệng kêu khó Diệp tướng quân chết Diệp tướng quân chết rồi.

Diệp tướng quân..

Vẫn là chết, Cố Thập Bát Nương ngẩng đầu nhìn lên trời, sắc trời âm u, giống như kiếp trước khi tin tức truyền đến Kiến Khang.

“Thiên nhật chiêu chiêu, Gian thần đương đạo.”(trời cao có mắt, gian thần lộng quyền)

Tiếng khóc tiếng thét rung trời, mà lúc này nhiều binh nha dịch quan cũng đến đây, muốn giải tán đám người, tràng diện nhất thời hỗn loạn.

“Đi đường vòng đi.” Cố Thập Bát Nương buông màn xe xuống.

“Diệp tướng quân.. Cha ngươi đã từng nói là một vị quan tốt, làm sao lại mưu phản?” Tào thị không trải qua chuyện sinh sát nhiều, sắc mặt trắng bệch, môi lâm bầm niệm Phật.

“Ông ấy không có mưu phản..” Cố Thập Bát Nương nhỏ giọng nói.

Nàng còn chưa dứt lời, đã bị Tào thị ngăn lại, ánh mắt hoảng sợ, nhìn nàng lắc đầu.

Đây là phán quyết của triều đình, thánh chỉ của đương kim hoàng đế.

Cố Thập Bát Nương hiểu, không nói thêm gì nữa, tin tức dường như truyền khắp thành Kiến Khang, đi đến đâu cũng thấy người ta tùm ba tùm năm xi

xảo bần tán, có người tỉnh tỉnh kích động nói chuyện lớn tiếng, nhưng không nói quá hai ba câu, cũng sẽ bị người khác né xa ra hoặc là bị người nhà kéo đi.

Vòng một vòng về đến cửa nhà, mới vào đầu ngõ, chỉ thấy bốn năm tên sai vật áo xanh quái gở nói gì mà giết nghịch tặc, ông trời có mắt, cùng những câu linh tinh, còn cầm một xâu pháo trúc chạy qua chạy lại trước cửa nhà mình.

Bọn sai vật cười đùa trước cửa, chợt thấy một chiếc xe ngựa dừng lại, một cô nương bước xuống.

Bọn sai vật kia tự nhiên cũng nhận ra vị Cố Thập Bát Nương đại danh鼎鼎, nhất thời cũng ngừng lại không nói nữa.

“Cút.” Cố Thập Bát Nương lạnh lùng quát bọn họ một tiếng.

Quả nhiên mở miệng là chanh chua, bọn sai vật không khỏi cúi đầu, có mấy đứa to gan hừ một tiếng, đứng ra ngoài cười cợt nói, “Thập bát tiểu thư, đây là trước cửa nhà ngươi không sai, nhưng ngõ hẻm này không phải của các ngươi, phải nhường cho chúng ta mới đúng.”

Hắn còn chưa dứt lời, chỉ thấy vị Thập Bát tiểu thư kia không nhịn được khoát tay áo, phu xe hai bên lập tức cầm roi ngựa xông lại.

“Đánh các ngươi lũ ranh con, dám nói chuyện với tiểu thư chúng ta như vậy.”

Quả nhiên là chó theo chủ, thô bạo vô lễ như vậy, bọn sai vật lập tức ôm đầu tán ra.

“Đứng lại.”

Chạy không đến hai bước, chợt nghe cô nương phía sau kia gọi lại, bọn chúng sững sốt dừng chân quay lại nhìn.

“Trở về nói cho thiếu gia các ngươi biết, tâm ý của hắn, chúng ta nhận được, sắp đến năm mới, nghỉ ngơi nhiều một chút, đừng phí công sức nữa.” Cố Thập Bát Nương nhàn nhạt nói.

Sắc mặt bọn sai vật lộ vẻ hốt hoảng, không dám dừng lại thêm chút nào nữa nhanh chân chạy vội đi.

Tào thị vừa xuống xe nghe được mấy lời của nàng có chút không hiểu, muốn hỏi nhưng thấy thần sắc nữ nhi không tốt, cũng không mở miệng.

“Thiếu gia đâu” Cố Thập Bát Nương vừa vào cửa liền hỏi.

“Ở thư phòng viết chữ.” Bọn nha hoàn đáp.

“Nương, ta đi tìm ca ca.” Cố Thập Bát Nương nói với Tào thị.

“Cho ca ngươi ra ngoài một chút, kéo buồn bực trong lòng.” Tào thị dặn dò.

Cố Thập Bát Nương gật đầu rồi đi.

Cửa thư phòng đóng chặt, hai gã sai vật co rúm đứng xa xa, thấy Cố Thập Bát Nương đến, vội thi lễ.

Cố Thập Bát Nương trực tiếp đẩy cửa bước vào, than đã tắt từ lâu, trong phòng lộ ra mấy phần lạnh lẽo, giấy nằm tán loạn trên mặt đất.

Cố Hải đứng trước bàn đọc sách, múa bút viết nhanh, tựa hồ không phát hiện Cố Thập Bát Nương đi vào, lại một tờ lại một tờ không ngừng rơi xuống.

“Mang chậu than đến đây.” Cố Thập Bát Nương hướng ra ngoài nói.

Gã sai vật đứng ngoài cửa vội vàng lên tiếng đáp rồi nhanh chóng đi.

Chậu than được đem vào, mang theo hơi nóng khiến căn phòng từ từ ấm lên, Cố Thập Bát Nương cũng không làm phiền Cố Hải, Cố Hải cũng không có ngừng tay, huyệt miệng bọn họ dường như không nhìn thấy nhau.

Cố Thập Bát Nương nhặt những tờ giấy đầy trên đất, bỏ từng tờ từng tờ vào chậu than.

Đến khi tờ giấy cuối cùng hóa thành tro bụi, trong phòng đã tràn ngập khói mù mịt, tiếng bước chân vang lên, Cố Hải đi đến bên cửa sổ, mở toang cửa ra, không khí trong trẻo lạnh lùng lập tức ủa vào làm tan đi khói mù bên trong.

“Muội còn nhớ rõ câu thiên nhật chiều chiều là ai từng nói.” Cố hải mở miệng nói, thanh âm khàn khàn.

Cố Thập Bát Nương cười tự giễu, lắc đầu, “Ngoại trừ những ngày không được đeo nữ trang thì muội nhớ, chuyện khác cái gì cũng không nhớ rõ, cũng không ai nói với muội.”

“Là bốn chữ Diệt tướng quân trước khi đi đã dùng máu để viết, Diệt tướng quân chinh chiến cả đời trên lưng ngựa, kết cục của hắn rốt cục là bốn chữ này.” Thanh âm Cố Hải nghẹn ngào, “Đây chính là thiên đạo cương thường? Đây chính là thiên đạo cương thường sao?”

Hắn không nói được nữa, nện một quyền lên trên bàn.

“Đây chính là thiên đạo cương thường.” Cổ Thập Bát Nương đi đến, cầm tay ca ca, “Đợi thêm năm năm nữa, để vương mới đăng vị sẽ cho Diệp tướng quân cái công đạo, ca ca thiên đạo cương thường, thiện ác tất báo, ca ca, muội Cổ Thập Bát Nương bé nhỏ không đáng kể, ôm oan khuất mà chết, trời cao còn cho muội một cơ hội sống lại, tự khắc cũng sẽ cho Diệp tướng quân công đạo.

Nói chuyện một buổi, cảm xúc Cổ Hải rất cực tốt lên nhiều, đưa tay lau tro dính trên mặt Cổ Thập Bát Nương,

“Ca ca, chuyện đã như vậy, người ngàn vạn lần đừng nghĩ nhiều nữa.” Cổ Thập Bát Nương lo lắng nói, “Cũng không nên hành sự thiếu suy nghĩ, ta còn nhớ rõ ngay cả quốc công gia như Thẩm gia cũng bị dính líu, muội không phải muốn ca ca không phân biệt thị phi, nhưng ý muội..”

“Ta biết.” Cổ Hải cười, ngắt lời muội muội, “Ta biết, tiếng động lớn nháo ngoài cửa ta cũng nghe, người nhìn xem, ca ca người cũng không có máu xông lên đầu chạy ra mắng chửi bọn họ, cũng không có cuốn áo quần lên kinh thành tìm Đồ Sát viện mà quỳ..”

“Muội biết ca ca sẽ không bị hai ba câu của Cổ Ngự đầu độc.” Cổ Thập Bát Nương lúc này mới thả lỏng ra cười.

“Tiểu tử kia..” Cổ Hải cũng cười, mang theo mấy phần bất đắc dĩ lắc đầu một cái, “Có lúc ta cảm thấy hắn giống như hải tử giận dữ.”

Mấy ngày này, Cổ Hải đã kể cho Cổ Thập Bát Nương những chuyện phát sinh ở kinh thành, nhất là những lần đôi co với Cổ Ngự.

“Ta nghĩ tới nghĩ lui vẫn thấy hắn dường như ghen tỵ điều gì với ta” Cổ Hải cười nói, “Muội xem, ta có cái gì tốt để ghen tỵ, hắn học giỏi hơn ta, văn từ cũng cao hơn ta, nhân duyên cũng tốt hơn ta, lại có vận may được Tam nãi nãi thưởng thức, thoát ra khỏi hoàn cảnh bần nhơ, nhảy một bước biến thành nhân vật nổi bật trong tộc, ngay cả khi nhập học muộn thì Hương đứng sau ta một bậc, nhưng mười lăm mười sáu tuổi đã trở thành hội nguyên, đây là ngoại lệ thứ hai của triều Đại Chu chúng ta.. Toàn bộ người trong thiên hạ đều phải ghen tỵ với hắn, tại sao hắn còn ganh với ta?”

Cổ Thập Bát Nương trầm mặc một khắc.

“Muội nghĩ có lẽ lão hòa thượng ở Hưng Long tự đã nói cùng hắn điều gì..” Nàng nói.

Cổ Hải sững sốt, “Liễu Nhiên đại sư?”

Cổ Thập Bát Nương gật đầu một cái.

“Coi như Liễu Nhiên đại sư có thể nhìn thấy chuyện của muội..nhưng như thế thì có liên quan gì đến Cổ Ngự, chúng ta là chúng ta...” Cổ Hải cười nói, chợt nói đến một nửa thì ngừng lại, như vừa nghĩ đến gì.

“Giải Nguyên.” Huỳnh muội hai người đồng thanh, đưa mắt nhìn nhau.

Cổ Ngự phải là Giải Nguyên, nhưng bởi vì Cổ Thập Bát Nương trùng sinh, Giải Nguyên biến thành Cổ Hải..

“Đây là do muội sao..?” Cổ Thập Bát Nương lẩm bẩm.

“Không phải đâu.” Cổ Hải chợt nói, vỗ về vai muội muội, “Chuyện này không liên quan đến muội, cũng không liên quan đến chúng ta.”

Cổ Thập Bát Nương ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt có chút không hiểu.

“Thập Bát Nương, Giải Nguyên là do giảm khảo định ra, căn cứ vào từng câu từng chữ, cái này cùng việc sống lại của muội không giống nhau, ta đạt được vì đó là ta nên được, hắn không đạt được chính là thành tích hắn lúc đó chưa đạt được, sao có thể liên quan đến muội chứ, cùng lắm chỉ là ta với hắn.” Cổ Hải nghiêm chỉnh nói, “Thay vì nói mệnh do thiên định, ngược lại bây giờ mệnh do chính chúng ta tự định, nếu như hắn vì những lời nói của lão hòa thượng mà có ý như thế với chúng ta, đó chính là sai lầm của hắn.”

“Đây chính là vô thường sao?” Cổ Thập Bát Nương như có điều suy nghĩ.

“Hay nói, hắn không chỉ trúng hội nguyên, nói không chừng trạng nguyên vẫn là hắn, như thế hắn còn ghen tỵ điều gì với ta?” Cổ Hải cười nói.

Cổ Thập Bát Nương cũng cười, nháy mắt nói: “Hoặc là, hắn ghen tỵ người có một hảo muội muội như ta.”

Nghe được tiếng cười từ thư phòng truyền tới, Tào thị núp ở cây đại thụ sau viện mới thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ ngực.

“Chúng ta trở về thôi.” Bà xoay người.

“Nô tỳ đã nói rồi, phu nhân quá lo lắng, tiểu thư cùng thiếu gia rất hảo” Tiểu nha đầu tinh nghịch cười.

“Đúng rồi, các người đều tốt, nhọc phu nhân ta quan tâm rồi.” Tào thị cười.

Tiểu nha đầu đỡ cánh tay của bà cười hi hi, “Có chuyện lớn hơn muốn phu nhân người quan tâm đây, chúng ta mau đi thôi, Chu đại nương tới rồi, mau trở lại, có phải muốn tiểu thư Lâm gia kia làm con dâu người không..”

Thật ra kể từ khi Cố Hải đậu cống sĩ trở lại, yên tĩnh một thời gian thì mấy phụ nhân cũng bà mai biết tin lại đập phá cửa, lựa tới chọn lui, Tào thị nhìn trũng ba nhà, trong đó có Lâm gia này.

Lâm gia là người Kiến Khang, gia cảnh không lớn, nhà cửa cũng đơn giản, phụ thân là cao thuần Huyện lệnh, trong nhà hai trai ba gái, nói đến nhị tiểu thư, năm nay mười lăm tuổi, nghe nói đoan trang hiền thực, lại là một tay thêu vô cùng tốt.

Bởi vì cùng là người Kiến Khang, còn là Huyện lệnh, mà Tào thị trước đây cũng biết qua nhà bọn họ, bàn về môn đăng hộ đối cũng tốt, là nhà Tào thị hài lòng nhất.

Phụ trách nói chuyện mai mối lần này là Chu đại nương là bà con xa của Cố gia, gả đến Cố gia, bởi vì gia cảnh Tào thị một nhà cũng không tệ lắm, đương nhiên có cũng chỉ là trước kia, bây giờ thông minh cùng Tào thị liên hệ cũng không tệ.

Tào thị đến đại sảnh, thấy Chu đại nương đang trình trọng xem chén trà, một mặt than thở.

Chén trà này là thượng phẩm do Cố Thập Bát Nương đặt người làm tại xưởng dành cho các vị quan, trên sứ trắng ngần khắc thước trước nhành mai, thật là một người biết thưởng thức.

Bởi vì đều là người một nhà, cũng không nói lời khách sáo, Chu đại nương uống mấy ngụm trà, ho khan một tiếng rồi đi thẳng vào vấn đề, nói Lâm gia cũng rất hài lòng.

“Phụ thân hần đã sớm không còn, người ta không chê là tốt rồi.” Tào thị thở phào nhẹ nhõm, lại có chút khổ sở nói.

Cha mẹ song toàn mới là người trong sạch hôn phối, song thân mất sớm, luôn bị coi là mệnh khác.

“Hảo, còn nói cái này, chuyện của đại huynh, ai còn không biết..” Chu đại nương vội vàng giả vờ không vui nói, “Đại tiên đồ của Hải ca hôm nay chính là tốt nhất.”

“Không dám không dám, tương lai được làm cái Huyện lệnh như cha hần, ta cũng mãn nguyện rồi.” Tào thị cười nói.

Chu đại nương cũng cười cười nói nói chúc tụng mấy câu.

“Lâm gia kia có ý?” Tào thị hỏi.

Lại thấy Chu đại nương thần sắc có chút quái dị, nâng chén trà lên uống mấy ngụm, động đậy trên ghế, có chút hơi thấp thỏm, mắt liếc nhìn nha hoàn bốn phía.

Tào thị hiểu ý, “Nói phòng bếp làm thêm vài món, tiếp đãi Chu nương tử.”

Chu đại nương miệng nói không cần không cần, nhưng người thì không có động, nhìn bọn nha hoàn tất cả lui ra.

Bà ta lại uống mấy ngụm trà, hướng bên Tào thị dò xét, mở miệng hỏi “Đại muội tử, không biết Thập Bát Tiểu thư có nhà nào..”

Tào thị ngần ra “Ý của Đại nương là gì? Hải ca còn chưa có thành thân, Thập Bát Nương đương nhiên..”

“Ta nói Đại muội tử..” Chu đại nương cười, “Nhà người khác thì không sai, chẳng qua, Thập Bát Nương nhà chúng ta..”

Sắc mặt Tào thị khẽ nặng trĩu, thân phận Thập Bát Nương thủy chung là bệnh tâm của nàng.

“Thập Bát Nương nhà chúng ta thế nào?” Bà hỏi, trong thâm âm mang theo vài phần không vui.

“Thập Bát Nương thật lợi hại..” Chu đại nương ngượng ngừng cười nói, “Thậm chí mọi người đều nói, nhà chúng ta đương gia nhỏ, chị dâu tương lai có phải hay không phải nhìn sắc mặt tiểu cô tử..”

Bà ta còn chưa dứt lời, sắc mặt Tào thị trở nên vô cùng khó coi, vừa muốn mở miệng nói tiếp, ngoài cửa đã có người nặng nề ho khan một tiếng.

Chu đại nương cả kinh, Tào thị cùng nhìn sang, thấy một thiếu niên lớn lên diện mạo như ngọc từ bên kia bước sang.

“Hải ca đến sao..” Chu đại nương có chút lúng túng, đứng lên nói.

Hải tử nhà này cũng quá không có quy củ, bàn chuyện hôn nhân đại sự, đứa nhỏ này tại sao có thể nghe lén.

Mà Tào thị bên này cũng không có mở miệng nói, quả nhiên đúng như lời mọi người, quả là một loại tính khí tượng đất, có một bà bà như vậy chính xác là không thể tốt hơn, chẳng qua là..

Ánh mắt Chu đại nương chuyển một cái, chỉ thấy một cô nương đứng phía sau Cố Hải, mi thanh mục tú, sắc mặt như nước, cổ tay nàng lúc này bị Cố Hải nắm chặt.

Vừa thấy cô nương này, đầu Chu đại nương toát mồ hôi lạnh, ô, lời nói vừa rồi nhất định đã bị cái sát thần này nghe được, chân nhất thời nhũn ra, hận

không thể lập tức chạy đi, chỉ bị mắng vào thôi đứng không, cũng không đến mức đánh người đầu nhĩ? Không biết có dùng bạc đánh mình hay không, như vậy bà ta có thể nhặt bạc lên mà chạy..

Trong nháy mắt Chu đại nương nhảy ra một đồng suy nghĩ quỷ dị.

“Chúng ta không có nghe lén.” Cổ Hải mở miệng nói, dường như nhìn thấu ý nghĩ của Chu đại nương, “Ta cùng muội muội tới mời nương ăn cơm, đi đến đây mới nghe tiểu nha đầu nói có khách, đang muốn lui ra, liền nghe phải mấy lời không nên nghe..”

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Trả thù

Chu đại nương ngồi trong phòng khách Lâm gia, trái tim vẫn còn đập thình thịch, uống một hơi ba chén trà, mới thở hắt ra.

Về mặt phu nhân Lâm gia bình tĩnh, tư thái đoan trang.

“Bọn họ nói thế nào?” Bà nhẹ giọng hỏi.

Chu đại nương đặt ly trà xuống: “Lại nói thật là nguy hiểm, tôi nói những lời phu nhân đã nói mới dò hỏi được chút ý của Tào thị, lại bị chính chủ vừa vặn nghe được.”

Chân mày Lâm phu nhân hơi nhướn: “Là vị tiểu thư Cổ gia kia?”

“Cũng không phải như vậy.” Chu đại nương vỗ ngực: “Thiếu chút nữa tôi bị hù chết..”

Nhìn bà ta hiện tại bình yên vô sự, giữa chân mày còn mang theo vài phần vui mừng ngồi ở đây, có thể thấy được cũng không bị hù dọa quá đáng, khoe miệng Lâm phu nhân lộ ra mỉm cười.

“Có cái gì mà sợ? Ta cũng không tin vị tiểu thư này thật sự dám vô lễ cuồng vọng đến mức này, nếu như thế, hôn sự này không nói cũng được.” Bà vừa cười nói vừa gẩy gẩy móng tay thật dài của mình.

Chu đại nương cười, gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi cũng tuyệt đối không tin có cô nương nhà nào chưa lấy chồng mà hoang đường thành như vậy...”

“Nàng nói thế nào?” Lâm phu nhân hỏi.

“Nàng không nói gì...” Lúc này Chu đại nương lại nói, trên mặt vẫn còn vẻ ngoài ý muốn: “Tính tình tốt lắm, còn giữ tôi lại dùng cơm...”

“Ý ta hỏi Tào thị.” Bà không kiên nhẫn ngắt lời bà ta.

Nghĩ rằng tiểu thư này cũng không dám nói gì, bà không tin vị tiểu thư này không sợ tiếng xấu bên ngoài, ảnh hưởng đến hôn sự của ca ca nàng, mang cái danh kiêu ngạo làm trò cười cho thành Kiến Khang này.

Chu đại nương cười hi hi: “Tào thị không nói gì, chỉ nói con gái bà ta không phải là người như vậy, nhất là tính tình dịu dàng chăm sóc người nhà...”

Lâm phu nhân cười giễu cợt: “Tính tình dịu dàng? Ý tứ thật hay, có cô nương nào tính tình dịu dàng mà bị nhà Thẩm Tam lão gia từ hôn, còn tranh cãi ầm ĩ không ngừng, khiến Thẩm Tam phu nhân tính tình như Bò Tát cũng tức giận đến bệnh nằm liệt mấy ngày...”

Chu đại nương vội vàng cười theo, luôn miệng nói phải.

Lâm phu nhân nặng nề hừ một tiếng: “Nói đi, ý Tào thị là gì? Hôn sự này muốn hay không muốn?”

“Đương nhiên là muốn.” Mặt mày Chu đại nương hớn hớn: “Lại không có nhà nào so với nhà chúng ta thích hợp hơn, đây không phải, từ nhà bọn họ đi ra, chân tôi không chạm đất đã tới...”

“Phải nói ta cũng không có hài lòng như vậy, tuổi còn trẻ đã là tang phụ, chẳng qua lão gia nhà chúng ta nhớ tới giao tình trước kia...” Lâm phu nhân chậm rãi nói, thân thể dựa nghiêng trên ghế, vuốt ngón tay: “Còn nữa, Cổ công tử đứa nhỏ này thật sự là không tệ, không thể bởi vì có một muội muội phản kinh ly đạo* liền một gậy đánh chết được.”

* phản kinh ly đạo (cái này mình không biết edit thế nào cho hay nên để nguyên hán việt, bạn nào góp ý hay mình sẽ sửa, cảm ơn): phản bội đạo đức, xa rời lẽ thường. (kinh bên trung quốc coi đạo đức pháp luật không thể thay đổi là kinh. Giống như câu thiên kinh địa nghĩa 天經地義 là nói cái đạo thường như trời đất không thể di dịch được.)

“Đúng vậy, Cổ công tử lịch sự thanh cao, lúc nói luôn mỉm cười, vừa nhìn là biết người có tình tình tốt.” Chu đại nương cười nói.

Nhớ lại lúc này, khi Cổ công tử lôi kéo muội muội xuất hiện ở cửa phòng, thật sự bà vẫn sợ hết hồn, tất nhiên không phải là sợ Cổ công tử, mà là sợ Cổ tiểu thư nóng tính trong truyền thuyết đánh mình.

Thật may là Cổ công tử vẫn lôi kéo Cổ tiểu thư, hơn nữa lại nhiều lần ngăn cản Cổ tiểu thư mở miệng nói chuyện, khẳng định trong lòng bất mãn với cô muội muội này, sợ nàng làm hư danh tiếng của mình.

“Chính Cổ công tử thúc giục tôi tới hỏi một chút chúng ta nghĩ thế nào?” Bà cười híp mắt nói, nhích lại gần bên cạnh Lâm phu nhân: “Phu nhân, chúng ta là người một nhà, không nói hai lời, tôi cảm thấy cửa hôn sự này thật sự rất tốt...”

Người trong nhà ít, quan hệ đơn giản, lại có tiền, công tử còn nhỏ tuổi đã trúng công tử, tính tình mẹ chồng đang hoàng thành thật, nếu đi qua, con dâu cũng không cần chịu đựng mẹ chồng, lập tức có thể tự mình quản gia...

Hiển nhiên Lâm phu nhân cũng nghĩ đến việc này, rốt cuộc về mặt luôn bình tĩnh cũng khó nén tia dao động, nữ nhi đích xác phải gả đi, tuy rằng thoát nhìn địa vị bên ngoài không cao, nhưng thực sự bàn đến đúng là so với gả cho con thứ nhà Thẩm Tam lão gia thì tốt hơn nhiều.

Nhà Thẩm Tam lão gia luôn ý có Quốc Công gia, cũng may trong nhà cũng có vài cửa hàng mặt tiền có chút tiếng tăm, nếu không chỉ sợ trong nhà còn không bằng tiểu môn tiểu hộ (nhà nhỏ cửa nhỏ) có tiền như Cổ Gia, vừa nghĩ đến lời đồn được truyền ra trong gia tộc Cổ thị, đó thật sự là hàng rương vàng bạc...

Dĩ nhiên điều kiện đầu tiên là không có cô em chồng kia.

Nghĩ đến đây, thần sắc Lâm phu nhân hơi ngưng trọng, có cô em chồng lợi hại như thế ở đó, nữ nhi của bà gả qua thì tính thế nào?

“Phu nhân, rốt cuộc người nghĩ như thế nào?” Chu đại nương hỏi.

Lâm phu nhân trầm ngâm một chút: “Rất đơn giản, sau khi cô nương nhà chúng ta vào cửa, cô nương nhà bà ta phải gả đi.”

Chu đại nương cười: “Đây coi là gì, cô nương nào không phải xuất môn, lại nói, lễ mừng năm mới năm nay tiểu thư Cổ gia này đã mười lăm tuổi rồi, tuổi cũng không nhỏ rồi...”

Lâm phu nhân tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười), nhớ tới Thẩm Tam phu nhân đã thả lời, lơ đãng nói: “Vây cũng phải nhìn xem có người nào muốn nàng không, đừng phải đồng ý thì tốt, đến lúc đó đồng chọn tây nhật cũng không xác định được nhà chồng tương lai, lại là một cô nương lợi hại, ở nhà nói một không hai, thật sự muốn làm lão cô nương (gái lơ thì), ai dám nói nửa chữ không, khi đó chúng ta thật như người cảm chịu thiệt, nói không nên lời...”

Chu đại nương suy nghĩ, thật đúng là có chuyện như vậy, thật sự thanh danh của cô nương này không lớn, ít nhất trong tộc mọi người đều kính nể viễn chi (tôn kính mà không gần gũi), người ta cưới vợ đều là về nhà giúp chồng dạy con, cần nhất chính là hiền lương thực đức, dịu ngoan khiêm tốn, cưới về một Sát Thần để làm gì, tất nhiên cái Sát Thần này có thể kiếm tiền...

Chu đại nương giật mình, nhớ tới một chuyện quan trọng.

“Hai cửa hàng của Cổ gia đều do tiểu thư này quản lý đấy...” Bà thấp giọng nói.

Lâm phu nhân cả kinh, lập tức nói: “Vây cũng không được, do nàng quản lý không sai, đó cũng là sản nghiệp trong nhà, phụ thân mất, đương nhiên phải do ca ca quản lý...”

Bà nói xong, ngồi thẳng thân mình, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Chu đại nương: “Chuyện này phải hỏi rõ, cô nương nhà họ lúc xuất giá cũng không thể đem tất cả sản nghiệp của gia đình làm của hồi môn chứ.”

Rời Lâm gia, sáng sớm ngày thứ hai, Chu đại nương liền đến nhà Tào thị.

Tiểu nha hoàn dẫn bà đến phòng nhỏ trong nội viện.

Phòng đầy hoa, lò sưởi ngâm dưới đất, giữa hai mặt cửa sổ, màn che bằng ni thật dày rủ xuống, ấm áp như mùa xuân.

Nhớ tới tình trạng vật dụng trong nhà Tào thị trước kia, ngắm lại hoàn cảnh của nhà họ bây giờ, trong lòng Chu đại nương ngũ vị tạp trần, thế nào mà chớp mắt một cái đã như trên trời dưới đất rồi.

“Chu nương tử, nơi này cách Phật đường của phu nhân gần nhất, bà chờ chút, phu nhân vài bước sẽ tới.” Tiểu nha hoàn dâng trà, cười híp mắt nói.

Chu đại nương đang định quay đầu nhìn bên phải là tường hay là cửa sổ, nơi đang bày kệ tử, nghe vậy vội thu hồi tầm mắt, ngồi thẳng trên nhuyễn tháp (giường nhỏ mềm mại) gật đầu một cái.

Tiểu nha hoàn đi ra ngoài, không bao lâu thì dẫn Tào thị đi vào.

Về mặt Tào thị có chút mệt mỏi, trả lời có chút không yên lòng.

“Tỷ có chuyện gì vậy?” Tào thị hỏi.

Chu đại nương sợ run, vẫn còn chuyện muốn nói? Chẳng lẽ đây là muốn tự cao tự đại (ra về ta đây)?

“Đại muội tử, đây là hôn sự của Hải ca nhi.” Bà có chút không vui nói.

Tào thị lúc này mới à một tiếng, mấp máy môi không nói gì nữa, ẩn giữa chân mày mấy phần chán nản ưu thương.

“Đại muội tử, người đừng gấp gáp.” Chu đại nương cho rằng hôm qua mình đã nhìn thấu nguyên nhân, Tào thị lo lắng hôn sự của nhi tử gặp phải phiền toái, vội vàng cười nói.

Không nghe những lời này còn đỡ, đôi mắt Tào thị chột đỏ, quay đầu che dấu.

“Lâm gia nói rồi, nhà họ cũng vừa ý Hải ca nhi, bất luận là nhờ mối quan hệ của thế hệ trước, hay là gia cảnh bây giờ, hai nhà các người đều vô cùng thích hợp...” Chu đại nương tươi cười, nói một tràng, nâng chung trà lên định uống, ánh mắt liếc nhìn xung quanh, không thấy đám nha hoàn: “Chỉ là có một chút...”

“Chuyện gì?” Tào thị nhìn sang, hỏi nhỏ.

“Mau chóng tìm thân gia cho cô nương nhà người, chỉ cần chân trước cưới cô dâu, chân sau gả con gái, cửa hôn sự này chắc thành.” Chu đại nương vừa cười nói vừa nâng ly trà đưa lên miệng: “... Còn nữa, là tỷ tỷ ta phải nhắc nhở người một tiếng, gả nữ nhi hắt nước, nạp phu gia truyền, nơi này người ngoài phải phân rõ...”

(Ý bà này nói Cô tỷ gả đi là người ngoài, Cô ca lấy vợ mới là người nhà...)

“Lời này của tỷ có ý tứ gì?” Tào thị hỏi, khuôn mặt đã đỏ sẫm.

Chu đại nương cúi đầu uống trà nên không thấy, vẫn thuận theo nói: “Chúng ta là người một nhà, ta nói thẳng với người luôn. Đại muội tử à, cô nương nhà người khi gả đi, mang theo vàng bạc thì không nói, nhưng cửa hàng làm ra vàng bạc thì không thể cho...”

“Đủ rồi.” Tào thị vỗ bàn một cái, đứng lên quát lớn.

Chu đại nương bị dọa sợ, ly trà đưa đến miệng cũng run rẩy, nước trà hắt cả lên người, kinh ngạc nhìn Tào thị.

“Đi ra ngoài.” Toàn thân Tào thị phát run, giờ tay chỉ ra ngoài.

Chu đại nương nhất thời giật mình, biết Tào thị mấy chục năm, đây là lần đầu bà ta thấy Tào thị nói chuyện lớn tiếng như vậy.

“Gia đình như vậy mà cũng xưng là người làm quan, dòng dõi thư hương, thật không ngờ lòng dạ bà ta ngông cuồng xằng bậy như vậy, nữ nhi của bà ta là nữ nhi, nữ nhi của ta thì không phải là nữ nhi à, bà ta vỗ ngực suy nghĩ một chút, lương tâm có an ổn không?” Tào thị nói chuyện, đôi mắt nghiêm lệ: “Người còn chưa vào cửa, còn chưa trở thành thân gia đã đối xử với nữ nhi của ta như thế, muốn đuổi nàng ra cửa, muốn hạn chế hồi môn của nàng, tục ngữ nói trường tẩu như mẹ (chị dâu như mẹ), kính lão yêu ấu (kính trọng trưởng bối, yêu thương các cháu)...”

Tào thị càng nói càng kích động, nói không thành tiếng, thân thể thoáng lung lay rồi ngồi xuống.

“Nữ nhi của ta thì sao? Nữ nhi của ta vì cái nhà này mà lao tâm khổ trí làm việc, tạo nên gia nghiệp bây giờ, còn chưa kịp nghỉ ngơi, tại sao người... các người lại có thể như thế...” Bà lâm bầm, dòng lệ rơi xuống như cắt đứt mọi quan hệ.

Chu đại nương lấy lại tinh thần, dậm chân nói: “Ta nói cái gì, ta đây nói đều là những lời chân thật, nếu là người khác, có nói liên tục cũng không nói cho người biết, nói vài lời xã giao khách sáo rồi từ chối khéo léo, các người cũng chẳng hay biết gì, cuối cùng bỏ lỡ... cũng là các người, thật đúng là có lòng tốt lại bị coi là lòng lang đại thú, ta còn không phải vì muốn các người tốt...”

“Người về đi, cửa hôn sự này chúng ta không bàn nữa.” Tào thị vuốt ngực nói.

Sắc mặt Chu đại nương có chút khó coi, chuyện này coi là chuyện gì?

“Đại muội tử, làm mai làm mối, chính là một câu nói, ta nói người nói, có cái gì mọi người nói ra ý của mình, hôm nay chẳng qua mới có mình ta nói, người còn chưa nói, liền cảm khẩu, đây là người không muốn nói, hay là bởi vì có liên quan đến nữ nhi của người, nên người không dám nói? Ta nói đại muội tử à, khó trách bên ngoài người ta nói các người, đây rõ ràng chính là nữ nhi làm đương gia còn gì...” Chu đại nương vừa lau nước trà rơi trên người vừa cười lạnh nói.

Lời bà ta chưa nói xong, liền nghe một âm thanh lộp bộp vang lên, kệ tử trong phòng chột chia làm hai, một căn phòng giống hệt bên này hiện ra trước mắt, đợi đến khi nhìn thấy cảnh tượng bên kia, Chu đại nương hít sâu một hơi, xanh mặt ngã ngồi trên tháp nhuyến.

Kệ tử này vậy mà lại là vách ngăn với một căn phòng khác, lúc này bên kia bày ba cái bàn, trước bàn ngồi không dưới ** thiếu niên, trước mặt bày giấy, trên tay đều cầm bút, từ trên kệ tử ngăn giữa hai căn phòng này rơi xuống một tờ giấy, trên đó viết chữ “Niệm”, ngay giữa phòng bày một lư hương, trong lư hương cắm một cây nhang, đã cháy gần hết.

Nghe nói các sĩ tử đều thích thấp hương làm hạn định để viết chữ làm thơ.

Bây giờ nhang đã sắp cháy hết, nhưng trong phòng sắc mặt các sĩ tử nhìn rất cổ quái, tất cả mọi cánh tay cầm bút đều không hạ xuống, xem ra lực chú ý của mọi người không còn ở chuyện người nào giành được vị trí thứ nhất nữa.

“Thiếu... Thiếu... Thiếu gia...” Chu đại nương lấp bắp nói, nhìn Cố Hải một thân áo mỏng dài như ngày thường, sắc mặt âm trầm đang đứng cạnh kệ tủ.

“Cút ra ngoài.” Cố Hải thân nhiên nói.

Xong rồi, xong rồi, Chu đại nương bùm mặt, xoay người chạy ra ngoài, cuộc nói chuyện này lại bị nhiều sĩ tử trẻ tuổi nghe được, Lâm gia xong rồi, Lâm phu nhân cũng dừng suy đoán Cố gia tiểu thư có muốn hay không nữa, từ hôm nay về sau ở thành Kiến Khang này nữ nhi nhà bà ta nhất định là không ai muốn.

Nhận được tin Lâm phu nhân tức giận gần thổ huyết, đầu tiên là hung hăng mắng chu đại nương một trận, Cố Hải là Giải Nguyên, lại trúng cống sĩ, những thiếu niên tụ tập xung quanh anh ta đều là những người nổi bật ở Kiến Khang, tuy chỉ có bảy tám thiếu niên nhưng sau lưng mỗi người đều là một đại gia tộc, thậm chí Lâm phu nhân có thể tưởng tượng những lời nói của Chu đại nương sẽ lấy tốc độ nào để truyền ra rồi.

Thật ra những lời bà ta nói đều là lời nói thật, cũng là chuyện mà mẫu thân nhà nào làm mai nữ nhi sẽ nghĩ đến, suy nghĩ tính tình của bà bà, cân nhắc tính tình mỗi người trong gia đình, lo lắng nữ nhi của mình bị làm khó dễ, lo lắng bà bà thiên vị, lo lắng nữ nhi bị thua thiệt.

Có điều là mọi người rất ít khi nói thẳng ra như vậy, nói thẳng ra cũng có, chẳng qua là trước mặt nhiều thiếu niên xa lạ như vậy nói ra thì là lần đầu gặp.

Trong lòng nghĩ đến là một chuyện, nói ra lại là chuyện khác, gả nữ nhi là một chuyện, thú thê lại là chuyện khác.

Lâm phu nhân tức giận đập bệ tất cả ly trà bình sứ trước mặt.

Làm sao lại trùng hợp như vậy, hội làm thơ sao lại cố tình tổ chức bên cạnh lúc họ nói chuyện?

Chuyện này rõ ràng do Cố gia cố ý an bài.

Lâm phu nhân kịp phản ứng, cắn nát răng ngà, thật tốt, đầu tiên là cố ý cho sắc mặt tốt, để cho Chu đại nương tới đây ra điều kiện, sau đó cố ý an bài chỗ như vậy, để đoạn hội thoại này công bố cho mọi người, đây là muốn hủy Lâm gia bọn họ, không thù không oán, dụng tâm thật ác độc.

“Các ngươi sắp tâm định làm gì?” Lâm phu nhân đứng trong sân nhà Tào thị, lớn tiếng nói.

“Chúng ta sắp tâm làm gì?” Cố Hải một thân trắng thuần mỉm cười hỏi.

“Đừng cho là ta không biết. Chuyện các ngươi đã làm đều là muốn phá hoại danh tiếng của nhà chúng ta.” Lâm phu nhân quát lớn, hận không thể cào nát mặt thiếu niên trước mặt mình.

“Ta đã đồng ý chuyện gì?” Thiếu niên vẫn mỉm cười như cũ: “Phu nhân, ta đã nói cái gì?”

Ta cái gì cũng chưa làm, cái gì cũng chưa nói, làm hay nói đều là Lâm gia bọn họ.

Lâm phu nhân ý thức điều này, ôm ngực thân thể lay động.

Đây là đang trả thù, không sai, đây là trả thù.

Trả thù bà nói những lời đó với mọi người nhà họ, tất cả đều vì chuyện ấy mà nên.

Lâm phu nhân há mồm thở dốc, bà biết tính cách Tào thị, một người đọc sách như Cố Hải nhất định sẽ không suy nghĩ ra biện pháp vô si thế này, tất cả chuyện này đều do tiểu thư kia, ác danh của tiểu thư kia đã quá rõ ràng, cũng chỉ có những người như nàng ta mới làm được.

“Cố Hải, ta hiểu rõ, nhất định chuyện này không phải là chủ ý của ngươi, mọi người là người không hiểu chuyện, không biết nặng nhẹ, chẳng lẽ ngươi không nghĩ cách văn hồi, ngược lại dung túng, chẳng lẽ thật sự không để ý đến thanh danh nhà các ngươi sao?” Lâm phu nhân hét lớn. Hiện tại có thể phá cục diện bế tắc này chỉ có một mình Cố Hải.

Thiếu niên đứng trên bậc thang, cười khê: “Thanh danh chẳng phải đã bị phá hủy rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Nhất niên

Náo nhiệt tản đi, đại môn Cổ gia từ từ đóng lại, ngăn cách tiếng động ồn ào hết thấy bên ngoài.

“Ca ca, huynh cần gì phải như vậy?” Cổ Thập Bát Nương từ trong phòng đi ra, thờ dài nói.

Cho đến nay nàng lúc nào cũng cảnh giác như mảnh thú, tùy thời giờ nanh múa vuốt bảo vệ hạnh phúc mong manh dễ tan như bọt nước, không có thời gian cũng không có lòng suy nghĩ hành động của mình sẽ thay đổi nhiều qua phản bội, cũng không nghĩ qua người ngoài sẽ đối đãi như thế nào.

Ngoại nhân đối với mình thế nào, Cổ Thập Bát Nương căn bản là thờ ơ, nhưng chuyện Lâm gia đột nhiên làm nàng thức tỉnh, nàng không phải một người, tự chịu trách nhiệm với việc làm của mình, nhưng nàng không phải một người trần trụi không có gánh nặng, phía sau nàng còn có mẫu thân, còn có ca ca, còn có họ Cổ thị này.

Tiền triều có một gian thần họ Tôn, bởi vì làm nhiều chuyện ác khiến vạn dân thóa mạ, đến mức người họ Tôn trong thiên hạ cũng không dám thừa nhận mình họ Tôn, coi đó là sỉ nhục.

Nàng sẽ ảnh hưởng đến danh dự cả nhà sao, ảnh hưởng đến hôn sự ca ca sao?

Lúc này nàng mới nhớ đến ban ngày đi trong ngõ hẻm, những vẻ mặt né tránh kia của người trong tộc, thái độ trốn tránh.

Được người yêu mến là tiêu chuẩn một đời kia nàng theo đuổi đến chết, kết quả không như ý muốn mà lại khiến bản thân thê thảm mà chết, đời này nàng muốn khiến người ta kính sợ, làm cho người khác không dám khi dễ mình, nên trước mắt mà nói, nàng đã làm được bước đầu.

Danh tiếng lợi hại, dọa những người tâm bất chính tránh xa, cũng dọa lui hôn sự ca ca.

Đây chính là vô thường sao? Đây chính là có được mất được? Đây còn là...lỗi.?

Thật ra cách làm của Lâm phu nhân không sai, Cổ Thập Bát Nương cười khổ một tiếng, quan hệ em chồng chị dâu vốn là té nhị, bà ấy là mẫu thân đương nhiên sợ nữ nhi của mình gặp phải tiểu cô tiếng xấu như vậy, việc làm dù hoang đường như thế, cũng là bất đắc dĩ.

“Ta biết ý của muội.” Cổ Hải xoay người, nhìn muội muội cười một tiếng, vẻ mặt thản nhiên, “Trực tiếp cự tuyệt nàng cũng được..”

Hắn đứng trước muội muội, hôm nay vóc dáng so với Cổ Thập Bát Nương lại cao hơn rất nhiều, đứng ngược hướng với ánh nắng, chắn trước người Cổ Thập Bát Nương, bóng che lấp thân hình nàng.

“Ý nghĩ của bà ấy không sai, làm người không ai không có tư tâm, bà muốn bảo hộ nữ nhi chu toàn, như vậy ta cũng muốn bảo hộ muội muội, dĩ nhiên không có sai..” Cổ Hải chậm rãi nói, “Khi đó ta có thể trực tiếp cự tuyệt cửa hôn sự này, nhưng phụ nhân như thế, nếu như làm như vậy vậy, vì bảo hộ danh dự nữ nhi của mình, tất nhiên cũng không thừa nhận chúng ta từ hôn, mà có thể dùng đủ loại lời từ chối hắt nước bẩn lên người chúng ta, từ chối lên người muội, phụ nhân này chính là loại đổi trắng thay đen, ta không chấp nhận được, tại sao, chúng ta lãnh tiếng xấu, còn bà ta nguyên vẹn lui ra?”

Sống mũi Cổ Thập Bát Nương có chút cay cay, nghiêng đầu.

“Đúng vậy, ta biết nữ nhi Lâm gia vô tội, muội muội ta cũng vậy..” Cổ Hải thờ dài, xoay người, “Cho nên nói, ác niệm là đem con dao hai mặt, dả thương người bao nhiêu tất mình cũng chịu bấy nhiêu, Lâm phu nhân cũng vậy, ta cũng vậy, không thể nói ai đúng ai sai, ai thiện ai ác, đều là bất đắc dĩ thôi.”

“Chẳng qua là.. chỉ sợ hôn sự ca ca..” Cổ Thập Bát Nương thờ dài.

“Muội không nên suy nghĩ nhiều” Cổ Hải ngắt lời nàng, không muốn tiếp tục đề tài này, nhìn ngày một chút, “Thời điểm không còn sớm, muội muội không đi tiệm thuốc?”

Cổ Thập Bát Nương gật đầu, “Muội phải đi rồi.”

“Trưa nhớ dùng cơm nhé.” Tào thị từ trong nhà đi ra, vội căn dặn.

Cổ Thập Bát Nương đáp dạ, nói tiếng con đi đây, rồi mang theo tiểu nha đầu bước ra cửa.

Mẫu từ hai người đứng trên bậc thềm đưa mắt nhìn nàng, sau khi cửa đóng lại, hai người đồng thanh thờ dài, giữa hai lông mày lộ vẻ ưu tư.

“Nương, lần này ta..” Cổ Hải nhìn mẫu thân thấp giọng nói.

“Con làm đúng” Tào thị ngắt lời. “Ta biết con là vì Thập Bát Nương.”

“Ta cũng phải muốn nói những lời này, chẳng qua việc làm của Lâm gia lần này, đã thành cây gai ghim trong lòng muội muội, muội ấy sẽ tự trách mình, cũng có thể vì ta, vội vàng gả mình đi ra ngoài..” Cổ Hải khóa chặt chân mày, nắm một quả, cái gai này không những sẽ không vì thời cơ hôn sự này mà mất đi, ngược lại theo thời gian càng lún sâu hơn, cho đến khi tổn thương tận cùng ngũ tạng tâm phế.

Muội muội của hắn đã bị tâm ma cắn nuốt, thương tích khắp người, tại sao còn phải chịu hành hạ như thế nữa.

“Cho nên ta muốn phá hủy thanh danh của ta, ta không thể để muội muội khốn cực một mình, hãy để cho huynh muội chúng ta cùng chịu cái tiếng xấu này, thần thiên cũng tốt, ác ma cũng được, bất ly bất khí.” Cổ Hải mỉm cười nói.

Tào thị không nhận được đưa tay ôm lấy nhi tử khóc lớn thành tiếng.

Tín gia, trong thư phòng Tín Triều Dương âm áp như gió mùa xuân, mùi hoa thanh nhả thoang thoảng, nghe Tín Xuân Phuong tường thuật lại, Tín Triều Lăng từ trên ghế nhảy dựng lên, không kịp lưu luyến bàn tay nhỏ bé nhu thuận của mỹ tỷ bên cạnh, “Không tin được, Lâm gia nói như vậy thật sao?”

Tín Xuân Phuong gật đầu một cái, trên mặt còn lưu lại mấy phần xúc động lẫn phần nộ, hôm nay hần may mắn được Giải Nguyên công mời tham gia thi văn, không ngờ lại nhìn thấy một màn như vậy.

“Ta không tin.. Cổ nương tử như....như...” Tín Triều Lăng lắp bắp nói, muốn tìm ra từ ngữ miêu tả Cổ nương tử, chợt nhận ra trong đầu óc mình ngoại trừ những thứ nhưng kiều diễm như hoa, mỹ thái nhập cốt vân vân quả thật rất không thích hợp, cứ như như nửa ngày, mới vỗ tay một cái nói, “..Như là nghĩa bạc vân thiên ra tay phóng khoáng ung tiền như rác.. Vừa nhìn đã biết là một cái bằng hữu có thể giúp bạn không từ mạng sống... Có một cái tiểu cô tử (em chồng), Lâm gia còn không thấy may mắn thay nữ nhi mà đốt cao hương, ngược lại còn ghét bỏ người ta...Nhắc đến mới thấy lòng dạ phụ nhân có tư tưởng thật là cổ quái.”

Tín Triều Dương bị lời này của hần làm cho buồn cười, nhìn hần một cái, “Lời này lần sau không cho nói.”

Tín Triều Lăng có chút không hiểu, cảm thấy mỹ danh đó của Cổ nương tử được tuyên dương thật to mới đúng, nhưng một cái đạo lý từ nhỏ hần đã biết, chính là lời của đại ca chỉ cần thành thật nghe theo là được.

Hần gật đầu nói ừ, nhưng vẫn cảm thấy có chút bất bình, “Thật là, Cổ nương tử là một người tốt như vậy,,,” Vừa nói vừa đưa tay vỗ Tín Xuân Phuong một cái, “..Một sách, người nói có đúng hay không?”

Tín Xuân Phuong lắc đầu, “Chưa tiếp xúc qua, không dám khẳng định.”

Tín Triều Lăng xuy một tiếng, còn định nói tiếp, Tín Triều Dương đã ngăn hần lại.

“Đệ gần đây không tệ, đây là thư phòng của ta, đệ thích gì cứ tùy ý mang đi chơi đi.” Tín Triều Dương cười nói.

Tín Triều Lăng mừng rỡ, đưa tay kéo mỹ tỷ một bên, “Đệ muốn nàng.”

Tín Triều Dương gật đầu một cái, mỹ tỷ kia nghe vậy nhẹ nhàng thi lễ, ngẩng đầu nhìn Tín Triều Dương, trong mắt lóe lên một tia không nỡ, rồi uyển chuyển đi theo Tín Triều Lăng.

Trong phòng chỉ còn lại hai người Tín Triều Dương và Tín Xuân Phuong, sau một trận yên lặng, Tín Triều Dương thở dài.

“Người có biết gia cảnh trước đây của Cổ giải nguyên đã từng như thế nào không.” Hần thương thức điển hoàng thạch trên tay, làm như mạn bất kinh tâm (thờ ơ) nói một câu.

Tín Xuân Phuong gật đầu nói, “Giải Nguyên năm xưa cha mất sớm, gia cảnh điêu linh..”

Hần vừa nói về mặt có chút buồn bã, chuyện của Cổ Hải đã được mấy vị học sinh lưu truyền với nhau, vô cùng giống với chính mình, từ nhỏ mất cha, gia cảnh khốn đốn, nhờ mẫu cầu sinh, có lẽ cũng vì thế, Giải Nguyên công đối đãi với hần cũng có mấy phần luyến tiếc.

“Vì chống lên gia nghiệp, đỡ mẫu giúp huynh đi học, Cổ nương tử từ thân phận thiên kim tiểu thư bá tử học bào chế thuốc, nắm kỹ thuật thợ thủ công, một tâm lòng tâm huyết vì người thân, hôm nay gia huynh thành đạt, gia nghiệp thịnh vượng, nhưng lại có phụ nhân muốn kì huynh mẫu khí, Phi điều tần, lương cung tàng. Giáo thổ tử, tẩu cầu phan..(*)” Tín Triều Dương chậm rãi nói.

[i](*)Phi điều tần, lương cung tàng”: Trích trong thư Phạm Lãi thời Xuân Thu gửi cho thầy mình là Văn Chung, nguyên văn là: “Phi điều tần, lương cung tàng. Giáo thổ tử, tẩu cầu phan. Việt vương vì nhân trường cảnh điều uest, khả dữ cộng hoạn nạn, bất khả dữ cộng lạc. Tử hà bất khứ?”

Dịch nghĩa:

Chim bay mất hết cả rồi thì cùng tên được cất đi. Thỏ khôn mà chết, chó săn sẽ bị nấu. Việt vương là người cao cổ, miệng chim, chỉ có chung hoạn nạn mà không thể chung vui. Thầy sao còn chưa lui về?

Văn Chung nhận được thư, liền cáo bệnh không vào triều. Có người sàm tấu Văn Chung muốn làm phản. Việt Vương Câu Tiễn nghe lời sàm, liền ép Văn Chung tự sát, dù cho Văn Chung chẳng có tội gì.

Cũng từ đó mà có thành ngữ “Thỏ từ cầu phan”, dùng để ám chỉ thói đời đen bạc, lấy oán trả ân, các vị vua hung bạo bất nhân, khi đã lập quốc thành công rồi thì trở mặt giết hại công thần. [/i]

Thần sắc Tín Xuân Phuong chăm chú, gật đầu, trên mặt tăng thêm mấy phần xúc động cùng phần nộ, “Giải Nguyên tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy, có muội muội như thế, che chở còn không hết..”

“Vậy còn người?” Tín Triều Dương chợt hỏi.

Tín Xuân Phuong hơi sùng sốt, không kịp phản ứng Tín Triều Dương nói gì, nhìn vị chương môn của một nhà Tín gia ngồi trên chiếc ghế bọc da chồn

màu bạc hơi rũ mắt xuống, một màu đen che phủ con người của hắn, chỉ có câu nói nhàn nhạt truyền vào tai.

“VẬY..NGƯỜI ĐỐI VỚI NÀNG...ĐƯỢC KHÔNG.”

Tín Xuân Phương nghe vậy hơi chấn động, lập tức hiểu ra ý tứ của những lời này, mặt trong nháy mắt đỏ lên.

“Ta..ta..” Thanh âm của hắn không khỏi có chút bối rối.

“Không kể đến vì huynh trưởng của nàng liệu còn có gì khác..” tiếng nói của Tín Triều Dương lại vang lên sau đó.

“Ta..ta...ta sẽ, ta sẽ giống như kỳ huynh đưa tay ra bảo hộ nàng.” Tín Xuân Phương cố gắng kìm chế khuôn mặt nóng bừng, cắn răng nói.

Lời này nói xong, trong phòng lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

“Như thế...rất tốt..” Dường như qua thật lâu, giọng nói của Tín Triều Dương mới khẽ vang lên, “...Chờ sang năm, đi bày mồi đi.”

Nói xong, hắn phất nhẹ tay, Tín Xuân Phương hiểu ý, vội cáo lui ra.

Màng dày buông xuống, ngăn cách một khung cảnh đầy thuyết bên ngoài, Tín Xuân Phương bị gió đông mang theo những bông tuyết thổi đến, khiến cho đầu óc chợt thanh tỉnh lại, nhớ lại lời vừa rồi, mặt nhất thời lại đỏ.

Có mỹ tửu thon thả vô cùng xinh đẹp đang cười đùa với nhau đi hướng bên này, thấy hắn ngây ngô đứng giữa hành lang, không khỏi nhìn bằng ánh mắt tò mò.

Tín Xuân Phương lấy lại tinh thần, cảm ô vãi lên, bước đi ra ngoài như chạy trốn.

Năm mới đến rất nhanh, vào buổi tối, bông tuyết bay đầy trời, trên hành lang mỗi nhà đều đốt thêm mấy ngọn đèn lồng màu đỏ, khiến cả thành như một ngọn đèn cùng nhau sáng rực rỡ, vô số tiếng pháo vang lên, cùng theo đó là những lời chúc tụng vui mừng.

Cố Thập Bát Nương đứng ở hành lang ngoài chính đường, nhìn những nha hoàn bà vú đi qua đi lại trên mặt mang theo nét vui mừng, bàn ghế được mấy gã sai vặt mang đến trong sân, bông tuyết bay múa trong sân bị ánh đỏ của đèn lồng nhuộm lên một màu đỏ tươi, khuôn mặt nàng bên dưới cũng bị nhuộm một chút đỏ.

“Lại một năm trôi qua..” Nàng ngẩng đầu nhìn lên trời, “Kiến nguyên năm thứ bảy đã đến..”

Bất kể một năm này trôi qua với bao nhiêu khúc chiết, nhưng nương cùng ca ca đều bình an vượt qua.

“Thập Bát Nương, vào đây thôi.” Tào thị ở bên trong gọi nàng.

Quá ba tuần rượu, trên mặt ba người một nhà cũng thêm mấy phần xuân ý.

“Mọi người nghe xem, về trên ta đối..” Cố Hải quơ chiếc đĩa làm thành bút viết thơ, “...Đại trượng phu sợ gì không vợ..”

Tào thị và Cố Thập Bát Nương không nhịn được cười, mấy bọn nha hoàn phía sau cũng che miệng cười nhỏ theo.

“VẬY MUỘI ĐỐI VỀ DƯỚI..” Cố Thập Bát Nương hơi nghiêng đầu, cười nói, “..Tiểu nữ tử ngại gì không chồng.”

“Hoành phi thôi.” Tào thị bưng ly rượu lên, nhìn hai đứa con hai bên, “Không hơn thua..”

“Ai nha, nương, người cũng thử làm một câu?” Cố Thập Bát Nương cười nói.

“Thế nào, người cho rằng nương người chỉ biết khóc à?” Tào thị nửa đùa nửa thật mắng yêu nữ nhi, lại uống một hơi cạn sạch.

Mọi người trong phòng cùng cười, Cố Thập Bát Nương vội đưa tay giành ly rượu của bà, “Nương, người không được uống nữa, nếu không ngày mai gối tổ sẽ không dậy nổi..”

Mà lúc này bên trong vườn mai Cố tộc, hương thơm quán quanh những bông tuyết, trên bầu trời thỉnh thoảng lại có một chiếc pháo hoa bay lên, khiến những bông mai trên cành lung linh như những đốm lửa nhỏ.

Bên trong chỗ sâu thẳm của vườn mai, một thiếu niên ngồi trên đỉnh núi đá, hắn khoác áo choàng lông cừu, khuôn mặt trong suốt trên nền tuyết xinh đẹp như đoá hoa.

Hắn ngược mặt nhìn lên bầu trời, nhìn những bông tuyết rơi xuống, vỡ tan trên khuôn mặt trắng nõn.

Đóa hoa mai trong tay hắn nở rộ, pháo bông bên cạnh nở rộ trên bầu trời, hắn giơ tay che, lấy bông hoa che một nửa đôi mắt, như muốn ngăn cách ánh sáng này

Hắn che được đôi mắt, nhưng không thể ngăn được tiếng cười theo gió mà đến.

“Tích ngã vãng hĩ, ... dương liễu y y. Kim ngã lai tư, vũ tuyết phi phi.” Thiếu niên chợt cất tiếng ca, thanh âm của hắn trong trẻo lạnh lùng, càng hát giọng hát càng lớn, như muốn xua đi tiếng động ồn ào bốn phía bay, mấy từ trong câu thơ, lại phản phát ngấm xương, cùng với mùi hương hoa mai nhàn nhạt tỏa lên bầu trời, mang theo nỗi cô độc chia lìa không nói hết.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Lại mặt

Tuy rằng sự kiện Diệp tướng quân mưu phản là chuyện lớn, đến tết trong triều đình cũng không bình yên, nhưng tin tức tốt là Đại Kim cũng không nhân cơ hội được voi đòi tiên, mà căn cứ theo hiệp ước lãnh thổ xưa mà cai trị, không có thúc ngựa vùng đao (xâm chiếm) xuống nam.

So với việc thu hồi lại lãnh thổ cũ, hoàng đế luôn ồm ồm đau triền miên lại càng muốn hưởng thụ sự an phận yên tĩnh thế này, do đó mặc dù phải chịu đủ loại tranh luận ồn ào nhức đầu, vẫn giữ được tâm trạng tốt như cũ, kì thi đình vẫn được tổ chức vào đúng ngày mười lăm tháng ba.

Hai cuộc thi trước không hề khẩn trương như vậy, nhưng người nào cũng muốn có thứ hạng tốt hơn, vì vậy vừa mới ra giếng, Cố Hải và Cố Ngự nhân tiện đi theo toàn bộ công sĩ thành Kiến Khang cùng nhau rời nhà lên kinh.

Nhìn toàn bộ công sĩ thành Kiến Khang dưới sự dẫn dắt của quan khảo thí lên thuyền, lần này đi là chờ đợi tin thắng lợi, trên bờ người đưa tiễn không lo lắng giống như những lần trước mà trên mặt đầy ý cười.

Thuyền lớn dần dần đi xa thành một chấm nhỏ, trên bến tàu mọi người từ từ tản đi.

“Trong lai ca ca sẽ giống phụ thân ra làm Huyện lệnh ạ?” Cố Thập Bát Nương vừa đỡ Tào thị xuôi theo dòng người bước chậm ra xe ngựa vừa hỏi nhỏ.

“Theo lý là vậy nhưng mà cũng chưa hẳn... Cũng có khả năng ở lại kinh thành làm quan...” Tào thị cười nói, thật ra bà cũng không rõ lắm: “Đừng lo lắng, trong kinh thành đã có quan lớn sắp xếp, chúng ta không cần quan tâm.”

Quan lớn trong kinh thành, chính là nhi tử của Cố Trường Xuân, phụ thân của Cố Lạc Nhi, từng là Lễ Bộ Thị Lang, năm ngoái nhậm chức Công Bộ Thượng Thư, cuối cùng cũng được xem là từ cấp phó lên cấp trưởng, cũng là vị quan lớn nhất của Cố tộc Kiến Khang ở kinh thành.

Đối với hai tân khoa công sĩ trong nhà, tất nhiên ông muốn chuyên tâm dạy bảo an bài.

Cố Thập Bát Nương gật đầu, mặc dù Cố Trường Xuân đối với nhà mình có chút xa lạ, nhưng chuyện này là chuyện nội bộ, bên ngoài họ chính là người một nhà nhất định phải đồng lòng, năng tin tưởng trong lòng Cố Trường Xuân và Công Bộ Thượng Thư đại nhân hiểu rõ chuyện này hơn ai hết.

Cái gọi là gia tộc chính là nhất vinh câu vinh, nhất bại toàn bộ bại (câu này giống như một người làm quan cả họ được nhờ, một người phạm tội cả họ chịu phạt).

“Trong tháng này Cố Lạc Nhi về lại mặt, mẫu thân nhớ chọn lễ lớn nhất để tiễn nàng đi.” Cố Thập Bát Nương nói.

Năm trước Cố Lạc Nhi đã xuất giá giống như trong trí nhớ của nàng, bởi vì Tuyền Châu xa xôi, mùa đông lạnh giá nghèo khổ, Cố Gia thương tiếc nữ nhi, Bảo Định Hầu đau lòng nhi tử, nên dời ngày lại mặt vào mùa xuân, tính toán lộ trình thì mấy ngày nữa sẽ về tới.

Tào thị gật đầu, cười nói: “Không sai biệt lắm là được, chúng ta không thể vượt quá lễ của nhà nàng được...”

Nếu không thì người khác không nghĩ mình nịnh nọt cũng nghĩ mình khoe khoang.

Chuyện này Tào thị định theo quà cưới lúc Cố Lạc Nhi thành thân là được.

Trong những chuyện thế này nẫu thân hiểu biết hơn mình, Cố Thập Bát Nương không cần nói nhiều nữa.

Đã qua tết nhưng không khí vui mừng trong nhà Cố Trường Xuân vẫn chưa giảm, mỗi ngày thân bằng quyến thuộc (bạn bè người thân) đến đưa lễ mừng nói đùa nhau không dứt, dòng nữ chính của đương triều Công Bộ Thượng Thư, gả cho con trai thứ ba của Bảo Định hầu, mặc dù không phải là con trai trưởng thừa kế tước vị, nhưng đối với Cố Gia mà nói vẫn là cực kì vinh dự, cửa hôn sự này có thể thành tất cả đều nhờ sự giúp đỡ của ngoại tổ phụ của Cố Lạc Nhi.

Trong ánh mắt tha thiết của mọi người xung quanh, cuối cùng xe ngựa của Cố Lạc Nhi chậm rãi chạy vào nhà lớn Cố gia, Cố Lạc Nhi mặc giống như thần tiên phi tử vừa xuống xe dẫn đến vô số ánh mắt hâm mộ, nhìn sang vị tiểu gia Bảo Định Hầu cao lớn tuấn tú càng làm vô số phụ nhân ghen tị.

“Mẫu thân đọc danh sách quà tặng lần này cho con nghe một chút...” Cố phu nhân nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, nhận lấy danh sách trong tay tiểu nha hoàn, nhìn nữ nhi cười nói.

Cố Lạc Nhi đã gỡ trâm cài, cởi áo khoác lông cừu trắng viền tơ vàng, vừa để hai lão ma ma xông hương nghỉ ngơi, vừa nghe mẫu thân nói.

Đến khi nghe thấy ba chữ gia đình Cố Nhạc Vân*, bỗng nhiên nàng ta ngẩng đầu.

* trong bản tiếng trung là 顾乐云家 tác giả nói ba chữ nên mình edit theo ý tác giả.

“Con không muốn nhận lễ của các nàng.” Nàng ta lạnh lùng nói: “Đừng làm dơ bản phòng của con.”

Cố phu nhân là một người tốt tính, nghe vậy chỉ cười, nói được.

“Hôm nay họ cũng tới?” Cố Lạc Nhi lại hỏi.

“Mẫu thân không để ý, tôi chưa?” Cố phu nhân nói, câu sau là hỏi lão ma ma quản sự bên cạnh.

Nhiều người như vậy, lão ma ma làm sao để ý được đây? Nhưng bà biết rõ đáp án tất nhiên là điều tiểu thư muốn, vội vàng cười nói: “Dạ, có đến, tặng lễ rồi đi, khi đó tiểu thư vẫn chưa về tới.”

Cố Lạc Nhi hừ mạnh, nhận lấy khăn tay màu trắng trong tay ma ma, lau tay: “Coi như nàng ta thức thời, biết rõ thân phận hạ tiện của mình, không tới làm ta thêm ghê tởm.”

Cố phu nhân chỉ cười cười, mềm giọng nói: “Con chán ghét nàng, không gặp nàng là được rồi, đừng trêu chọc nàng.”

Từ trêu chọc này một lần nữa khiến Cố Lạc Nhi nghĩ đến lần sỉ nhục đó, trước mặt mọi người bị một tiểu nha đầu mắng chửi thật mất mặt, đây là ác mộng cả đời của Cố Lạc Nhi nàng.

“Con mà phải sợ nàng hay sao? Vậy mà lại còn muốn con trốn tránh nàng?” Cố Lạc Nhi giận dữ, ném khăn vào chậu làm nước bắn tung tóe.

“Con nhìn con xem, cũng đã lập gia đình, làm vợ rồi mà tính tình còn như thế.” Cố phu nhân vẫn cười như cũ: “Ở trước mặt bà bà, chị em dâu của con cũng không dám làm như vậy.”

“Tất nhiên con sẽ không làm.” Cố Lạc Nhi nói.

“Tiểu thư, người như là thần tiên trên trời, Cố thập Bát Nương chỉ là bùn nhão, một ở trên trời một ở dưới đất, tiểu thư muốn trừng trị nàng ta, bất quá chỉ cần gờ tay sai bảo....” Lão ma ma bên cạnh Cố phu nhân cũng nịnh nọt cười nói: “Bất quá chỉ sợ là dơ bản tay tiểu thư...”

Cố Lạc Nhi ngồi xuống, vuốt mái tóc dài đang để xõa, không nói gì cũng không nhìn ra được vui buồn.

“Đúng vậy tiểu thư, người thế này không thể so với chó điên được, người biết Tây thành Lâm gia không?” Một ma ma khác vội nói.

“Chính là Lâm huyện lệnh?” Cố Lạc Nhi hỏi.

“Đúng, đúng... Năm nay nhà họ cũng không đón năm mới ở Kiến Khang, toàn gia đã đến cao thuần đi.” Ma ma cười nói.

“Vậy thì sao?” Cố Lạc Nhi nhún mày, có vẻ không tập trung.

“Chính vì Cố Thập Bát Nương nên nhà họ mới không ở nổi tại thành Kiến Khang cho nên toàn gia mới chuyển đi, nô tì phỏng đoán tạm thời không thể quay trở về.” Ma ma cười nói.

Mọi người trong phòng cũng cười rộ lên, các nàng đều là hạ nhân, khi thấy những phu nhân tiểu thư ngày thường cao cao tại thượng đột nhiên gặp phải biến cố này đều mang theo vài phần hả hê.

Đến lúc này Cố Lạc Nhi mới lộ vẻ xúc động: “Sao?”

Ngay lập tức có người kể lại cặn kẽ câu chuyện cũ.

Cố Lạc Nhi nghe xong trong lòng lại chấn động, cảm giác giống hệt lúc nghe Cố Thập Bát Nương bái một người thợ thủ công làm sư phụ, đến nỗi nàng dường như thấy được Cố Thập Bát Nương đứng trước mặt mình nở nụ cười âm lãnh (âm u lạnh lẽo).

Quả nhiên là chó điên thì không thể trêu chọc...

“Sao còn muốn phụ thân giúp Cố Hải?” Cố Lạc Nhi tức giận nói: “Có tộc nhân thế này, sớm muộn gì cũng liên lụy đến chúng ta, không bằng sớm tống cổ đi xa.”

“Phụ thân con tự có an bài.” Cố phu nhân nhẹ giọng cười nói.

Cố Lạc Nhi ngồi xuống không nói nữa nhưng trong lòng vẫn cảm thấy buồn phiền hoang sợ, khi vừa lên đèn, mọi người tản đi, trượng phu đã hơi say vui về đi vào, người nam tử trẻ tuổi đối với khuê phòng trước kia của thê tử mình vô cùng tò mò, đông xem tây nhìn, hỏi cái này cái kia.

“Một cho chàng là công tử thế gia, giống như thấy được vật hiếm, nói ra không sợ người khác chê cười.” Cổ Lạc Nhi cười trách.

“Ta cũng không phải là cô nương, chưa từng vào khuê phòng của cô nương, tất nhiên thấy lạ vô cùng...” Tam công tử Bảo Định Hầu cười nói, đưa tay ôm tiểu kiều thê vào lòng, Cổ Lạc Nhi mặc cỡ đồ mặt, đẩy hẳn ra, các nha hoàn trong phòng đã sớm cúi đầu lui ra.

“Lẽ vật tổ mẫu và mọi người tặng chàng đã xem chưa?” Cổ Lạc Nhi nhớ tới đại sự vội hỏi.

Chuyện này có quan hệ đến mình, đến sự sinh tồn trong Hầu phủ đầy rẫy các mối quan hệ phức tạp, nàng phải luôn cẩn thận tỉ mỉ, chớ xem thường lễ vật này, quan hệ trong đó lớn vô cùng, vừa phải chu đáo, vừa phải phân rõ trọng yếu, vừa muốn thân thiết nhưng cũng chỉ nịnh nọt...

Công tử trẻ tuổi ôm ôn hương trong ngực, không chút để ý ừ.

Cổ Lạc Nhi biết không thể trong chờ vào nam nhân ghi nhớ chuyện này, cau mày trầm ngâm, chợt nghĩ đến một chuyện, đứng bật dậy.

Công tử trẻ tuổi đã say, mắt chỗ dựa, không khỏi lão đảo ngã xuống, lập tức giận dữ, giơ tay lên định đánh giống như đã từng làm đối với thị thiếp, mới nhớ tới đây là kiều thê mình mới thú, thuận thế đổi đánh thành vỗ nhẹ.

Cổ Lạc Nhi không hề phát hiện trạng thái khác ngày thường, quay đầu, mắt hạnh sáng rõ, nhẹ nhàng cười nói.

“Lần trước thiếp nghe Hồng Hương nói, tổ mẫu đã dùng hết Nhân Tham (nhân sâm) tái tạo hoàn rồi, không bằng chúng ta mang cái này trở về.” Nàng cười nói.

Phụ nhân nhà chúng ta mặc kệ là già trẻ lớn bé đều dùng các loại thuốc thang đan dược để bảo dưỡng hàng ngày, tam công tử Bảo Định Hầu ghét nhất là chuyện này, nằm nghiêng trên giường, không hứng thú lắm nói:

“Ồ Tuyền Châu cũng có, còn không bằng mang chút thổ sản ở nơi này về, ngược lại mọi người lại thấy hiếm lạ.”

Cổ Lạc Nhi hé miệng cười, đến cạnh hắn ngồi xuống nói: “Thuốc này không giống, ở Tuyền Châu không thể mua được đặc chế Nhân Tham tái tạo hoàn của Lưu Công...”

Lời nàng vừa dứt, tam công tử vốn đã nhắm mắt chợt ngồi dậy.

“Nàng nói gì?” Hắn hỏi.

Danh tiếng của dược sư Lưu Công thật quá lớn, trong lòng Cổ Lạc Nhi có phần hài lòng.

“Là Lưu Công, chàng biết Lưu Công sao?” Nàng cười nói.

Tam công tử gật đầu, trên mặt có mấy phần vui mừng: “Ta đương nhiên biết, lúc đầu ta còn cố ý chạy đến Cẩm Châu để mua...” Lúc nói còn lộ ra vẻ mặt đau lòng: “Ta tốn rất nhiều bạc... Một hộp nhỏ xiu Toàn Lộc Hoàn...” Hắn vừa nói vừa cười: “Nhưng mà nãi nãi thích đến phát điên, chắc phải khen ta mấy tháng trời... Cha vui mừng, thưởng cho ta một bao lì xì lớn, tiền mất lại kiếm về được...”

“Vậy thì tốt, lần này chàng muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, đến lúc đó phụ thân đại nhân thưởng chàng càng nhiều.” Cổ Lạc Nhi cười nói.

Tam công tử khó hiểu nhìn kiều thê: “Là sao? Ở thành Kiến Khang có thuốc của Lưu Công?”

“Nhà thiếp có.” Cổ Lạc Nhi lắc đầu cười nói.

“Nhà nàng?” Về mặt tam công tử không tin: “Khi nào thì nhà nàng mang họ Lưu rồi?”

Hắn nói đùa, rồi tự mình cười rộ lên.

“Nhà thiếp không phải họ Lưu nhưng Lưu Công thu một người đồ đệ họ Cổ.” Cổ Lạc Nhi giận trách hắn, chậm rãi nói.

Sáng sớm bên ngoài bao phủ một lớp tuyết trắng lạnh lẽo, dưới sự dẫn dắt của hai nha hoàn, Cổ Thập Bát Nương xuất hiện ở bên ngoài cửa lớn Cổ gia.

“Không biết nữ nhân Cổ Lạc Nhi này lại muốn giờ trò quý gì?” Cổ Thập Bát Nương nắm chặt áo gấm trên người, ngẩng đầu nhìn hoành phi trước cửa.

Nếu đổi lại là nàng trước kia, nàng tuyệt đối sẽ không để ý, nhưng đúng như Cổ Hải suy đoán, cuối cùng sự kiện Lâm gia làm mai cũng lưu lại ám ảnh lớn trong lòng nàng.

Nàng có thể vui vẻ làm việc, không sợ tiếng xấu nhưng không thể không để ý Cổ Hải bị ảnh hưởng...

Nhất là bây giờ Cổ Hải phải ra làm quan, nhà không có phụ thân, mình lại không hiểu chuyện chốn quan trường, ca ca cần gia tộc nâng đỡ, mà vị thân tộc đó lại chính là phụ thân của Cổ Lạc Nhi, về tình về lý mà nói, vào lúc này nàng không thể đánh mất mặt mũi con gái người ta.

“Là Cổ Thập Bát Nương.”

“Vi sao nàng ta lại tới?”

“Đây là đến viện của tiểu thư.”

“Trời ạ, nàng muốn đi viện của tiểu thư.”

Hạ nhân đang làm việc nhìn thấy người đi tới, lập tức kinh ngạc thất sắc, đến mức lui người về sau mấy bước, ánh mắt nhìn nàng giống như nhìn sài lang mãnh thú.

Mặc dù sau lần xung đột kia, Cố Lạc Nhi đã khiến Cố Tịch Nhi ngậm miệng nhưng đối thoại ngày đó vẫn từ từ truyền ra.

Cố Lạc Nhi ở Cố gia mà nói chính là phượng hoàng cao cao tại thượng, lại bị một con gà mái nghèo tung mắng đến á khẩu không nói được thiếu chút nữa té xỉu, quả thực khiến mọi người ngạc nhiên, nhất là Cố Thập Bát Nương đánh đồng Cố Lạc Nhi với nữ tử thanh lâu, đây không thể nghi ngờ là ngày nhục nhã nhất đời nàng ta, mọi người đều tin tưởng Cố Lạc Nhi hận không thể khiến Cố Thập Bát Nương vĩnh viễn biến mất.

Dĩ nhiên, sự kiện kia chỉ là ngoài ý muốn, là Cố Lạc Nhi không kịp phòng bị mới bị đánh tan tác toi bời, đối với họ địa vị của hai người thật sự khác biệt quá xa, nhất là Cố Thập Bát Nương còn bá chủ làm thợ thủ công.

Cho nên chỉ cần họ đối mặt trực diện, cộng thêm oán hận của Cố Lạc Nhi, Cố Thập Bát Nương tuyệt đối sẽ không có trái ngon để ăn.

Mất Cố Thập Bát Nương nhìn thẳng, vững vàng bước chân, tiến vào viện của Cố Lạc Nhi.

Đầu mùa xuân, thời tiết vẫn se lạnh như cũ, nhưng ở chính viện của Cố Lạc Nhi che màn ni màu đỏ vô cùng ấm áp, ngoài cửa ma ma đứng thành hai hàng trên bậc thang, vẻ mặt nghiêm nghị, quần áo đoan trang lộ ra khí thế uy nghiêm của hầu gia vọng tộc (gia đình quyền quý).

Xuyên qua cửa phòng đang mở, có thể thấy Cố Lạc Nhi một thân váy đỏ thắm, ngọc châu trên trâm phượng rủ xuống đang ngồi ngay ngắn giữa ghế. Trong phòng khách ngồi đầy các cô gái trang điểm lộng lẫy xinh đẹp, liếc mắt Cố Thập Bát Nương thấy trong đó có Cố Tịch Nhi lúc du xuân năm ngoái có gặp.

Bất tri bất giác chuyện đó xảy ra cũng sắp được một năm, nhìn Cố Lạc Nhi đã đổi sang kiểu tóc phụ nhân, nhìn những cô gái ngồi trong phòng hiển nhiên cũng có người đã là thê tử người khác, Cố Thập Bát Nương chợt thổn thức.

Trừ những nữ nhân đang ngồi, còn bảy tám thiếu nữ đang đứng, hơn nữa còn nha hoàn ma ma, phòng to như vậy lại trở nên chật chội.

Những người này đều là hạ nhân của Cố gia, trừ những ma ma đứng ngoài cửa là Bảo Định Hầu đem tới.

Mới sáng sớm như vậy, vậy mà có nhiều người như vậy chờ mình, khoe miệng Cố Thập Bát Nương không khỏi mỉm cười, Cố Lạc Nhi là muốn rửa sạch sỉ nhục trước kia ở đây rồi.

“Nàng còn cười.”

“Cười thật quý dị.”

Có người trong nhà thấy vẻ mặt của Cố Thập Bát Nương, không khỏi nhao nhao hô nhỏ.

Cố Lạc Nhi nhìn Cố Thập Bát Nương đang đứng trước cửa, giống như lại thấy đao quang kiếm ảnh nhục mạ kia đến đập vào mặt mình.

Con tiện tì này, hai tay Cố Lạc Nhi đột nhiên dùng sức nắm tay vịn, cổ nắn cảm giác kích động muốn tát cho con tiện tì này một cái ngã xuống đất, dùng chân đạp vào khuôn mặt đáng ghét kia.

“Đã lâu không gặp Cố Thập Bát Nương.” Nàng ta hít hâu một hơi, nhìn Cố Thập Bát Nương đang bước qua cửa lớn, khẽ nâng cằm nói.

Cố Thập Bát Nương dùng chân, ngẩng đầu nhìn nàng ta, nhàn nhạt nói vâng.

Trong phòng mọi người cảm giác hình như tia lửa xẹt qua.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Rửa nhục

Cố Lạc Nhi nhìn Cố Thập Bát Nương, mỉm cười không nói.

“Bái kiến Lạc Nhi đường tỷ.” Cố Thập Bát Nương cúi đầu thi lễ.

Khỏe miệng Cố Lạc Nhi khẽ nhếch.

“Bây giờ Lạc Nhi đường tỷ đã được ngự phong là phu nhân Ngũ Phẩm.” Một giọng nói truyền tới từ bên cạnh.

Cố Thập Bát Nương đang muốn đứng thẳng người, ngược mắt lên nhìn, thấy Cố Tịch Nhi đang dương dương tự đắc*.

* dương dương tự đắc: há hê, đắc ý.

Rõ ràng là đám nữ nhân này muốn nâng quý xuống, giống như lần gặp phu nhân Thục Phuong, rõ ràng người một nhà có thể miễn những lễ tiết này, nhưng mà hết lần này đến lần khác muốn nhục nhã nàng.

“Đều là người một nhà, nói chuyện phẩm cấp làm gì...” Cố Lạc Nhi cười nói.

“Như vậy làm sao được, đây là vinh dự của quan lại hoàng gia, những quý phi nương nương trong cung kia, không phải song thân thấy nữ nhi cũng phải hành đại lễ à, có thể nói người ta không phải là người một nhà à.” Một nữ nhân khác nói.

Tất cả mọi người đều nhìn Cố Thập Bát Nương, trong đôi mắt mơ hồ mang theo sự hưng phấn, cô nương này đã phá vỡ nhận thức từ nhỏ đến bây giờ của họ, tại sao nàng có thể sống tự tin thoải mái như thế? Rõ ràng chỗ nào cũng không bằng bọn họ, tại sao lại có bộ dáng không coi ai ra gì như thế?

Về mặt Cố Lạc Nhi không thay đổi, thu hết ánh mắt của mọi người trong đại sảnh vào đáy mắt, lần trước khi bị Cố Thập Bát Nương chỉ vào mũi mà mắng, đó chính là sỉ nhục cả đời của nàng, hận không thể giết chết con tiện tỳ này, nhưng luật pháp Đại Chu rất nghiêm khắc, ngay cả khi nàng đã gả vào Hầu gia, cũng không thể tùy tiện giết người, cảm giác khi phu nhân Thục Phuong bắt Cố Thập Bát Nương cúi đầu quý lạy rất tốt, nàng quyết định một lần lại một lần tra tấn nàng ta như thế.

Vì thế nàng cầu xin ngoại tổ phụ luôn thương yêu mình, khiến Bảo Định hầu phá lệ xin phong hào Cáo Mệnh trước thời hạn cho mình.

Không phải người kiêu ngạo sao? Không phải người phách lối sao? Ngược lại, ta muốn nhìn người hết lần này đến lần khác mất mặt trước mọi người, để xem người có gì để phách lối.

Nàng đã xuất giá, sẽ phải rời đi Kiến Khang, không thể làm nhục tiện tỳ này mỗi ngày được, nhưng người khác lại có thể, nàng chính là muốn cho mọi người đều biết, tiện tỳ này ở trước mặt Cố Lạc Nhi nàng chính là một con chó.

Như vậy, năm rộng tháng dài, mọi người sẽ chỉ nhớ rõ chuyện này, mà quên đi việc nàng từng bị vũ nhục.

Một con chó thì có tư cách gì vũ nhục người khác.

Tuy đại lễ yết kiến không hợp tình nhưng lại hợp lý, Cố Thập Bát Nương thở dài, quý liền quý thôi.

Nàng cúi đầu định quý xuống.

Ngoài cửa truyền đến một giọng nói ngăn nàng lại.

“Cô gia đến.”

Một tiếng này làm cho các cô nương và tiểu tức phụ ở trong phòng giật nảy mình, muốn tránh đã không còn kịp nữa, giữa lúc kinh ngạc bối rối, tam công tử Bảo Định hầu đã bước dài tiến vào, rõ ràng cũng bị châu ngọc (ý chỉ trang sức của mọi người) đầy phòng làm cho hoảng sợ.

“Chuyện này... Chuyện này...” Hắn ta có chút ngạc nhiên, nhìn Cố Lạc Nhi đã đứng lên đang đi tới.

Cố Lạc Nhi cũng rất bất ngờ: “Sao Tam gia lại tới đây? Không phải định ra ngoài sao?”

“Không phải nàng nói hôm nay đồ đệ của Lưu Công đến đây sao, ta nghĩ nghĩ một chút, thấy tự mình gặp thì tốt hơn.” Tam công tử mỉm cười nói, trong phòng ánh mắt đều giống nhau, đa số các cô nương và tiểu nhân đều cúi thấp đầu, xấu hổ, có một vài ánh mắt len lén nhìn mình, thấy mình nhìn sang cũng hốt hoảng cúi đầu, thẹn thùng nhưng cũng rất động lòng người.

“Mọi người trước ra phía sau ngồi một chút.” Cố Lạc Nhi nói, bây giờ hạ lệnh đuổi khách có chút không thích hợp, đành phải để các nàng đợi một lát.

Các nữ tử lộn xộn đáp ứng, liền di chuyển đến phía sau, cách nơi này một tấm bình phong.

“Vi sao có nhiều nữ tử đến đây như vậy? Chẳng lẽ các nàng đến để tiếp đãi đồ đệ của Lưu Công?” Lúc này Tam công tử mới thấp giọng hỏi, chẳng lẽ người đồ đệ này của Lưu Công cũng là kẻ hoang dâm? Thật không thể tưởng tượng nổi.

“Đồ đệ của Lưu Công là nữ nhân.” Cố Lạc Nhi giận dữ liếc hắn một cái, ánh mắt liếc qua, không thấy bóng dáng Cố Thập Bát Nương đâu.

“Thập Bát Nương.” Nàng ta quay đầu nhìn tấm bình phong rồi gọi.

Nhất định vừa rồi nàng ta theo mọi người ra phía sau, tin rằng nàng ta cũng không dám chuồn mất.

Sau một hồi sột sột soạt soạt, quả nhiên Cố Thập Bát Nương đi ra từ sau tấm bình phong.

Tam công tử Bảo Định Hầu sừng sốt, nhìn lên cô nương cao gầy đang đứng trước mặt mình, kinh ngạc nói: “Người này chính là đồ đệ của Lưu Công?”

“Đến bái kiến tam công tử Bảo Định Hầu.” Cố Lạc Nhi thân nhiên nói, nhìn Cố Thập Bát Nương, xoay người đứng cùng chỗ tam công tử Bảo Định Hầu, chờ Cố Thập Bát Nương hành đại lễ.

Hôm nay không thể trốn khỏi việc quỳ lạy rồi, trong lòng Cố Thập Bát Nương nói thầm, nàng tiến về phía trước mấy bước, nâng váy định quỳ.

Cố Lạc Nhi khẽ nâng đầu, ánh mắt nhìn nàng mang theo vài phần khinh miệt.

“Miễn lễ, miễn lễ.” Tam công tử Bảo Định Hầu sai bước tiến lên, đưa tay vờ đỡ, cười nói: “Vốn là ti muội trong nhà, không cần đa lễ.”

Mặt của Cố Lạc Nhi có chút cứng: “Tam gia, tôn ti khác biệt, người muội muội này của thiếp không giống với những muội muội khác...”

“Là đồ đệ của Lưu Công, ta biết.” Tam công tử Bảo Định Hầu cười nói: “Vậy thì càng không cần phải đa lễ, ta nên xin muội muội giúp đỡ một tay mới đúng.”

Chỉ là một người thợ thủ công mà thôi, Cố Lạc Nhi căn bản không nghĩ đến, trong mắt nàng ta đó chỉ là một thân phận thấp hèn, làm sao trong mắt phu quân lại khác biệt?

Nàng ta hơi ngạc nhiên nhìn về phía Cố Thập Bát Nương, thấy nàng đã đứng thẳng người, trên môi có ý cười, nụ cười này cực kì chói mắt.

“Thôi được rồi, muội muội, mời ngồi.” Cố Lạc Nhi dời tầm mắt, gương mặt khôi phục vẻ lạnh nhạt nói.

Cố Thập Bát Nương nói không dám, cũng không khiêu chiến giới hạn của Cố Lạc Nhi nữa, quả nhiên không ngồi xuống.

Mà tam công tử Bảo Định Hầu thấy nàng không ngồi xuống, cũng đứng cùng nàng, Cố Lạc Nhi đi đến cạnh ghế dựa thấy thế, trái lại cũng không tiện ngồi xuống.

Xuyên qua khe hở nhìn thấy tình huống này, nhiều tiếng thì thầm bàn tán truyền đến sau tấm bình phong.

“Xem ra tam công tử Bảo Định hầu đối xử với Cố Thập Bát Nương rất tốt nha.”

“Đúng vậy, còn gọi muội muội...”

“Chẳng lẽ nhìn nàng có vẻ đáng thương?” Có người nói thầm, giọng nói có phần ghen tức.

Những lời thì thầm chợt ngừng lại, người đang nói chuyện thấy tất cả tầm mắt đều nhìn mình, không khỏi đỏ mặt.

“Nói mê sảng gì vậy?”

“Đúng thế, có tiểu thư Lạc Nhi ở đây, trần châu phi thúy đều thất sắc (nhạt màu).”

“Còn đáng thương, người nghĩ rằng tam công tử Bảo Định hầu chưa từng thấy qua ở chợ à?”

Lời nói làm cho người đó sợ hãi, cúi thấp đầu, cũng không dám nhiều lời nữa, lại nghe trong đại sảnh vang lên tiếng ho nhẹ không vui của Cố Lạc Nhi, mọi người vội vàng yên lặng lại.

Tiếng ho của Cố Lạc Nhi cũng chấm dứt việc tam công tử Bảo Định hầu tò mò hỏi thăm Cố Thập Bát Nương việc này việc nọ.

Rốt cuộc cả ba đều ngồi xuống.

“Thập Bát Nương, chúng ta muốn một trăm hộp Nhân Tham tái tạo hoàn.” Cố Lạc Nhi mở miệng nói.

Tam công tử Bảo Định Hầu mới nâng ly trà lên, uống một ngụm thâm giọng, nghe như vậy thiếu chút nữa phun ra.

Một trăm hộp? Nàng nghĩ đây là đang mua mút trái cây à?

Cố Thập Bát Nương cũng không nói gì, chỉ cười nhạt, lắc đầu một cái: “Xin lỗi, muội không có.”

Cố Lạc Nhi lạnh giọng cười một tiếng: “Thế nào? Sợ chúng ta mua không nổi?”

Thực tế, theo kinh nghiệm từng trải của tam công tử Bảo Định hầu, đối với phủ Bảo Định hầu mà nói, tất nhiên một trăm hộp Nhân Tham tái tạo hoàn đặc chế của Lưu Công cũng không phải là chuyện lớn, dù sao thuốc này có lúc người muốn mua mà mua không được, nhưng đối với vợ chồng son bọn

họ mà nói, chi phí này thật sự hơi lớn.

Thật ra thì bọn họ chỉ cần mang về năm sáu hộp, đưa cho nãi nãi, cầu được niềm vui, nãi nãi nhất định rất thích thuốc này, sau đó tất nhiên sẽ muốn mình đi mua nữa, đến lúc đó, mình sẽ không phải bỏ tiền ra nữa, mà lại có nãi danh (tiếng tốt) hiểu thuận nữa.

Không trách được mọi người hay nói phụ nữ tóc dài kiến thức ngắn*.

* Tóc dài kiến thức ngắn: ý nói phụ nữ có đầu óc hạn hẹp, không biết suy nghĩ.

“Lạc nhi, sao lại nói như thế với muội muội...” Tam công tử Bảo Định hầu cười híp mắt, mở miệng nói.

Lời này khiến thân thể Cố Lạc Nhi cứng đờ một lần nữa, bàn tay vịn trên ghế bất giác nắm thật chặt, nàng nghĩ người phu quân luôn ngạo mạn của mình đối xử với đường muội tao nhã lễ độ là vì mối quan hệ với nàng, nhưng chuyện nàng và cô đường muội này có xích mích lại không thể nói cho chàng biết.

Cố Thập Bát Nương cười cười, đáng về muội không ngại thái độ của đường ti.

“Vây... Mười hộp được không?” Tam công tử Bảo Định hầu thử dò hỏi.

Cố Thập Bát Nương trầm ngâm một lúc, Cố Lạc Nhi thấy thế, chỉ cảm thấy lửa nóng xông lên đầu, hôm nay nàng muốn con tiện tì này mất mặt, sao đột nhiên con tiện tì này lại trở thành thượng khách?

Chỉ là một thợ thủ công thôi, đường đường là tam công tử Bảo Định Hầu lại phải khách khí như vậy? Nói một câu để nó mang đến, dám không mang đến, thì mặc mình xử phạt.

Sau tắm bình phong, âm thanh bàn luận xôn xao truyền đến tai nàng, Cố Lạc Nhi chỉ cảm thấy mặt mình ** nóng rực, không thể nhịn được cắn ghét, vỗ tay vịn nói: “Cố Nương người đừng không biết điều, chúng ta cần thuốc của người, là nể mặt người.”

“Cầm miệng,” Tam công tử Bảo Định hầu cắt đứt nói.

Một câu này nằm ngoài suy nghĩ của mọi người, sau tắm bình phong cũng lâm vào cảnh tĩnh lặng, ngay cả một tiếng thở cũng không có.

“Sao nàng lại nói chuyện như thế?” Tam công tử Bảo Định hầu cũng cảm thấy khi nãy giọng điệu của mình hơi nghiêm khắc, giọng nói hơi mềm mỏng, khẽ nói.

Về mặt Cố Lạc Nhi không thể tin nổi, từ lúc thành hôn đến nay, phu quân luôn luôn tươi cười, ôn tồn nói chuyện với mình, đây là lần đầu tiên chàng quát lớn với mình, hơn nữa lại còn vì con tiện tì này.

Lại nghĩ đến về mặt của mọi người được nàng mời tới đang ở phía sau tắm bình phong, Cố Lạc Nhi suy nghĩ nửa ngất đi, hôm nay nàng bày ra trận chiến này chính là để rửa sạch nỗi nhục trước kia, sỉ nhục chưa rửa sạch, ngược lại càng thêm nhục.

Từ lúc sinh ra đến bây giờ, bị người khác sỉ nhục chỉ có hai lần, mà hai lần đều là vì con tiện tì này.

Nhìn khuôn mặt Cố Lạc Nhi lúc trắng lúc xanh, Cố Thập Bát Nương cười, dời tầm mắt đi chỗ khác.

“Tam công tử, khi nào mọi người khởi hành?” Nàng hỏi.

“Bây giờ sau.” Tam công tử Bảo Định hầu vội đáp, lập tức hiểu ý của Cố Thập Bát Nương, nụ cười trên khuôn mặt càng đậm: “Nếu như muội có khó khăn gì, kéo dài thêm một hai ngày cũng được.”

Cố Thập Bát Nương gật đầu: “Vây muội có thể làm năm hộp.”

Tam công tử Bảo Định hầu mừng rỡ, vỗ tay cười nói cảm ơn: “Vây làm phiền muội muội.”

Cố Thập Bát Nương mỉm cười đáp lễ: “Không dám, không dám.”

Cố Lạc Nhi nhìn hai người nói chuyện hữu lễ hữu tiết (có lễ giáo) thật chói mắt, cả người như rớt vào hầm băng, chuyện gì đang xảy ra vậy? Không phải thợ thủ công rất thấp kém, ai cũng có thể đập một cái, bọn họ phải khom lưng làm người mới đúng chứ, tại sao đối mặt với một công tử hầu môn vọng tộc lại có thể thân nhiên nói không, mà công tử hầu môn vọng tộc đó lại không có cảm giác bị xúc phạm?

Nàng nghĩ sai chỗ nào rồi?

“Chỉ là, kính mong tam công tử đến Kiến Khang Đại Hữu Sinh mua thuốc.” Cố Thập Bát Nương mỉm cười nói: “Muội đã kí hiệp ước chuyên cung cấp được cho họ, nên... Dĩ nhiên đường ti phu muốn, tất nhiên giá cả sẽ rẻ hơn.”

Một tiếng đường ti phu này khiến tam công tử Bảo Định hầu càng thêm vui mừng, mà bên cạnh sắc mặt của Cố Lạc Nhi càng khó coi hơn.

“Vây thì thật đa tạ muội muội.”

Cố Thập Bát Nương đứng dậy, nhìn Cố Lạc Nhi nói: “Đường tì còn có gì dặn dò nữa không?”

Sắc mặt Cố Lạc Nhi trắng bệch, nhìn về mặt bình tĩnh lạnh nhạt của Cố Thập Bát Nương đang đứng trước mặt mình, mặc dù không phải ánh mắt hùng hổ dọa người, không trách mắng như mưa to gió lớn, nhưng giọng điệu chậm rãi nhẹ nhàng thăm hỏi như thế này giống như một quyền mạnh mẽ đánh vào tâm hồn nàng ta, nàng ta ngồi trên ghế lại một lần nữa không thể nói gì.

Cố Thập Bát Nương bước đến gần nàng ta, khẽ nghiêng người, giống như đôi tì muội tốt đang tạm biệt nhau.

“Ta đã nói rồi, dựa vào người khác thì mãi mãi không ổn định, chỉ có thể dựa vào chính mình, mới có thể chống lại ông trời.” Nàng khẽ nói.

Sắc mặt Cố Lạc Nhi tái nhợt, bộ ngực cao vút vì cảm xúc dao động quá mức kịch liệt mà không ngừng rung động.

Chuyện này không thể được, chuyện này không thể được, nó chỉ là một con tiện tì, trước mặt mình nó chỉ có thể quỳ lạy.

Bạn đang đọc truyện *Được Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Y cữu (Như cũ)

“Đây là quà đường tỳ muốn tặng cho thân hữu, ta nhất định làm tì mi, không để cho đường tỳ bị mất thể diện ở nhà chồng” Cố Thập Bát Nương cười nói, vỗ vỗ cánh tay cứng ngắt của Cố Lạc Nhi.

Cố Lạc Nhi đang muốn đứng dậy cho nàng một bạt tai lại nghe những lời như vậy sắc mặt nhất thời trắng bệch.

Cố Thập Bát Nương nhìn nàng một cái, xoay người hướng Bảo Định hầu Tam công tử đang mỉm cười nhìn một màn tỳ muội tình thâm thi lễ, sau đó đi ra ngoài, cước bộ chậm rãi, sống lưng thẳng tắp.

“Nó là cái thợ thủ công, chàng, chàng tại sao lại đối với nó khách khí như thế...” Cố Lạc Nhi nhìn vị hôn phu của mình, thanh âm run run hỏi.

“Nàng ta là đồ đệ Lưu Công, người không phải cái gì cũng biết, những thứ gọi là thợ thủ công hay đại phu, đều có tính khí rất quái, đứng trước cái chết vẫn cứng đầu như không.” Bảo Định hầu Tam công tử nói, lại nhớ đến thể tử của hắn là một nữ tử trong đại gia tộc được nuông chiều từ bé, những đạo lý này tự nhiên không biết, nên cũng tì mi giảng giải cho nàng nghe, “...Người chưa từng nghe qua câu nói này sao, trực thư sinh nên tránh xa con lừa thương gia bướng bỉnh.. Lạc Nhi, chuyện khác không đề cập đến, người chắc hẳn biết Thân y tiền triều Tống Việt Nhân.”

Tống Việt Nhân, là một đại phu họ Tống, vì có y thuật cao siêu, bị quan phủ nhà Tần bắt vào triều phong danh hào Cổ thần y được mọi người truyền đến nay, nhưng không ai biết được tên thật hắn là gì.

Cố Lạc Nhi gật đầu cứng nhắc, chuyện này nàng đã từng nghe qua.

“Lúc ấy hoàng đế đích thân mời hắn vào Thái Y viện, kết quả là tính khí của hắn ở Thái Y viện vô cùng không tốt, trên miệng lúc nào cũng mắng chửi những lời hà khắc, trở mặt âm ỉ với tất cả mọi người, thậm chí còn chỉ trích cả dùng bữa hằng ngày của hoàng đế không, ném một câu dân hoàn chi dân rồi nghiêng ngang mà đi, mặc dù thái độ mạo phạm hoàng đế, hoàng đế không những không tức giận mà ngược lại còn ban cho hắn kim bài có thể hành y trên cả nước, thậm chí còn ưu đãi quan phủ.” Bảo Định hầu Tam công tử cười nói, “...Những thứ thợ thủ công như họ tính khí không tốt, hơn nữa lại mạo phạm thượng giả, cũng không gặp trở ngại, chỉ vì họ là thợ thủ công, không phải quan lại, thân phận dễ tiện vô hại, thượng giả thuận theo bọn họ, ngược lại chiếm được thanh danh khoan hồng độ lượng... Ta nghe nói vị Lưu Công này năm đó rời Cẩm Châu cũng do cự tuyệt chế thuốc nên bị Trữ vương âm thầm trừ đi, trong cơn tức giận hắn đã thề rằng Trữ vương ở Cẩm Châu một ngày, hắn trọn đời không bước nửa bước vào Cẩm Châu, kết quả là dân tình chỉ trích dữ dội khiến Trữ vương mặt mày xám tro, chẳng những bị hoàng đế khiển trách, rốt cuộc còn phải phái người theo lão nhân gia bồi tội mời hắn trở về Cẩm Châu.”

Hắn vừa nói vừa cười ha ha, nghe chuyện xui xẻo của người khác, nhất là xui xẻo còn tệ hơn mình, luôn là chuyện vui vẻ.

“Thật ra thì, đó cũng không phải chỉ có dân tình, mà là những hiệu thuốc ở Cẩm Châu, không có Lưu Công thì buôn bán của bọn họ cũng tuột dốc không phanh, ảnh hưởng đến lợi ích, cho nên mới liên hiệp cho Trữ vương một bài học...” Bảo Định hầu Tam công tử nói nhỏ, “Những đại thương tiền bạc của cái chồng chất là người đầu tiên không tha thứ cho kẻ uy hiếp đến lợi ích của bọn họ, một khi đã nói đến lợi ích, thì không màng lục thân, Trữ vương cũng chỉ biết cảm lạnh mà chịu thiệt...”

Hắn vui vẻ nói, chợt nghe rầm một tiếng liền quay đầu nhìn lại, đã thấy kiều thể của mình đã ngã lăn ra đất.

“Lạc nhi.”

“Tiểu thư.”

“Đường tỳ.”

“Đường muối.”

Bây giờ sau, Cổ Thập Bát Nương theo hẹn mà đem thuốc giao cho Đại Hữu Sinh, Đại Hữu Sinh đã sớm nhận được lời nhắn của Bảo Định hầu Tam công tử.

“Cổ nương tử đừng quá cứng nhắc...” Chương quý Đại Hữu Sinh vừa cười vừa tự tay châm trà cho Cổ Thập Bát Nương, tuy lời nói như vậy, nhưng trên mặt chỗ nào cũng là hi hi.

Theo lý mà nói, Cổ Thập Bát Nương hoàn toàn không cần thiết thông qua bọn họ giao thuốc cho Bảo Định hầu Tam công tử, mặc dù nói là chuyên cung, nhưng cái này là làm thuốc cho người nhà tự nhiên cũng không coi là vi phạm khế ước.

Cổ Thập Bát Nương nhìn hán một cái, cười nói, “Bất hảo tể thực” (không hiểu nên để luôn, đợi ngày bổ sung :v, theo mình có nghĩ là không có chỗ tốt thì người ta đâu có làm ???)

Đại chương quý sừng sốt, chợt cười ha ha, hướng Cổ Thập Bát Nương giơ ngón cái.

“Đến đây.” Hán hướng ra ngoài gọi.

Lập tức một tiểu nhị, cầm một túi tiền bước ra, đặt trước mặt Cổ Thập Bát Nương.

Cổ Thập Bát Nương thấy bên trong phát ra kim quang, biết là dùng vàng là thanh toán, gạt đầu một cái, cũng không khách khí cầm lên cáo từ.

Nhìn tiểu cô nương ngồi lên xe ngựa rồi đi, đại chương quý một mặt an bài người mang lễ hộp đến đại trạch Cổ gia trang Bảo Định hầu Tam công tử, một mặt cảm thán với chương quý khác, “Cổ nương tử là một được sư, làm việc sao cũng giống với người làm ăn chúng ta.”

“Khấp người không phải là mùi thuốc, còn là mùi bạc?” Tên chương quý đứng lên cười nói.

Đại chương quý lắc đầu, “Cũng không phải, không phải, thương nhân trọng lợi khinh biệt, mà Cổ nương tử này làm tốt hơn, chiếm được nhân tình, hơn nữa lợi ích cũng không nhỏ, tiểu cô nương này tuổi còn bé, nhưng làm việc ngược lại rất lão luyện.”

Thật ra hán cũng biết mâu thuẫn giữa Cổ Lạc Nhi và Cổ Thập Bát Nương, nên ra giá cũng cao hơn một phần, như vậy cũng coi là tạo một cái nhân tình...

Phu thê Cổ Lạc Nhi rời đi khi nào, Cổ Thập Bát Nương không biết, cũng không để tâm, nhưng sau khi phu thê họ rời đi, nàng phát giác thái độ tộc nhân đối với nàng có chút thay đổi.

Trước đây hễ gặp nàng trên đường cũng sẽ là nhượng bộ lui binh, nhưng hôm nay lại có người chủ động đến chào hỏi, trong đó còn có vài tiểu cô nương cùng lứa, hơn nữa lại là các cô nương gia thanh cao.

Tựa hồ trong một đêm, Cổ gia tộc chúng phát hiện ra cái tiểu nhân mang tiếng xấu này có thật nhiều lợi ích lớn, ngay cả Bảo Định hầu Tam công tử cũng vì mua một hộp thuốc cũng phải đối với nàng lễ độ ôn hòa tao nhã, có thể tưởng tượng Cổ nương tử này có bao nhiêu sức hút.

Những người trước kia lạnh nhạt xa lánh, thật là heo du mộng tâm (mở lợn che mờ mắt), rất nhiều người hối hận không thôi.

Mặc dù cô nương này làm việc phách lối, nhưng đều có nguyên do, tất cả đều là người khác khiêu khích trước, như vậy không thể kết tội nàng, tiểu cô nương này cũng có mấy phần nể mặt tộc nhân, nếu như là dùng quan hệ để lấy Lưu công bí chế tặng lễ hoặc bán trao tay, chẳng phải thật tiện lợi sao.

Trong lúc nhất thời Tào thị nhận được rất nhiều lời mời hội, lần này không chỉ vì là mẫu thân của Giải Nguyên.

Tuổi cũng quá tuổi, bỗng Tào thị lại náo nhiệt hẳn lên, luôn có người đến báai phòng cả ngày lẫn đêm, Thất đại cô Bát đại di quan hệ xa gần đều tới cửa, có người không biết còn cho rằng này là hi mừng Cổ Hải thi đình trên kinh thành về.

Bởi vì phát hiện thái độ đối với nữ nhi qua lời nói bọn họ tốt hơn rất nhiều, Tào thị thật cao hứng, lại rất dễ mềm lòng, mới mấy ngày đã đáp ứng lời thỉnh cầu ba bốn nhà.

“Tam thúc thẩm muốn mấy bình Kim Ngân hoa lộ..”

“..Tứ lão cữu nói nửa đời uống thuốc ho cũng trị không hết suyễn, con xem có thể làm bảy tám chục tể trúc lịch (nhựa trúc)..”

Cổ Thập Bát Nương bật cười, “Bảy tám chục tể? Hán định ăn thay cơm a?”

Tào thị cũng cảm giác mình đáp ứng lỗ nặng, có chút ngượng ngừng cười, “Ta, ta nghĩ biện pháp cự tuyệt bọn họ..”

Về phần Tào thị từ chối bọn họ, hay là trốn không gặp, Cổ Thập Bát Nương cũng không để ý, Tào thị cũng không nhắc lại, nháy mắt ngày lại ngày trôi qua đã đến tháng ba, thi đình cuối cùng cũng bắt đầu.

Mười lăm tháng ba thi đình, mười tám tháng ba yết bảng, tin tức truyền đến Kiến Khang cũng mất mấy ngày, nhận tin tức trước tiên dĩ nhiên là quan phủ,

nhưng thân gia thí sinh vẫn phải người đến cửa thành chờ như cũ.

Lần này nghĩ rằng kích động, ngược lại yên tĩnh hơn nhiều, bởi vì thi đình chẳng qua là xếp thứ hạng, thành tích xem như là ván đóng thuyền, nên đại đa số ý định quan đồ tương lai cũng đã được an bày sẵn, một chút hoạt động đó chính là đi tạo mối quan hệ.

“Sao còn chưa đến?” Cố Thập Bát Nương đã phái ba đợt gã sai vặt đi ra ngoài, tin tức kết quả chậm chạp chưa đến, khiến nàng cảm thấy sốt ruột cứ đi vòng quanh trong sảnh.

“Thập Bát Nương, không cần gấp gáp, ca ca ngươi nhất định có tên trên bảng.” Tào thị vội vàng trấn an, không hiểu tại sao nữ nhi lại khẩn trương như thế.

Cố Thập Bát Nương gượng cười, nhận lấy chén trà trong tay tiểu nha hoàn uống một ngụm.

“Ta muốn biết ai là Trạng nguyên.” Nàng nói.

Mặc dù thứ hạng căn bản vẫn sẽ giống thi hội, nhưng mười tên phía trên vẫn có biến số rất lớn, Trạng nguyên cuối cùng vẫn là do hoàng đế quyết định, mà khó dò nhất chính là thiên uy.

“Dù sao cũng không phải là ca ca ngươi.” Tào thị cười nói.

Bà vừa dứt lời, liền nghe tiếng pháo tiếng nhạc kèn vang lên, thanh âm này khiến cho mẫu tử hai người hết hồn, thân thể nhất thời cứng lại.

“Trúng trúng.” Đại môn mở ra, một đám sai vặt chạy vào.

Trái tim Cố Thập Bát Nương thiếu chút nhảy ra khỏi cổ họng.

“Người nào... Người nào trúng?” Thanh âm của nàng có chút lạc nhịp.

“Ngư thiếu gia, Ngư thiếu gia đậu Trạng nguyên.” Bọn sai vặt reo lên, câu kế tiếp, “Hải thiếu gia trúng thứ hai gần tên một trăm năm mươi.” Tiếng của hẳn nhanh chóng bị tiếng chiêng trống lấn át đi.

Lòng Cố Thập Bát Nương trầm xuống, một loại tư vị không rõ tràn ra.

Diệp Chân tướng quân như cũ vẫn mặc mưu bị chém, số mạng rét run cả người, khiến cho Cố Ngư không giành chức giải nguyên, hội nguyên, trạng nguyên liên tiếp ba kì thi hương thi hội thi đình, nhưng Trạng nguyên như cũ vẫn rơi vào tay hắn.

Nói cách khác, mặc dù số mạng có lẽ là một ngã ba, nhưng điểm cuối lại chỉ có một, đây cũng chính là lời nói của lão hòa thượng tu di mặc dù cao thâm, chung quy vẫn bị tiêu diệt, biển rộng mặc dù mệnh mông, nhưng có lúc cũng sẽ khô cạn.

Lúc theo Tào thị rời khỏi nhà, bên ngoài người ta đi lại tấp nập, các lão gia quan phủ, Cố thị tông tộc thân bằng quyến hữu, các vị hương thân xem náo nhiệt đầy cả đường đến cả một giọt nước cũng chen không lọt, lúc này Tam nãi nãi bước chân cũng khó nhất gót.

Người trên đường gặp mẫu tử các nàng, lúc này mới nhớ đến tin vui là Cố Hải đứng giáp thứ hai, mặc dù là giáp cuối, nhưng đứng thứ hai giáp cũng coi như hơn thứ ba, dĩ nhiên hạng gì thì ở trước Trạng Nguyên cũng âm thầm thất sắc.

“Chúc mừng, chúc mừng.” Người đi đường hướng mẫu tử Tào thị chúc mừng.

“Đa tạ đa tạ.” Tào thị vội vàng cười nói.

Lúc màn đêm buông xuống, đèn đuốc trong Cố gia vẫn sáng như ban ngày, tiếng pháo reo vui không ngừng, xe ngựa nối đuôi nhau không dứt.

Cố Thập Bát Nương đứng bên ngoài nhìn bầu trời đầy pháo hoa.

“Thập Bát Nương, đang suy nghĩ gì vậy?” Có người bên cạnh hỏi nàng.

“Pháo hoa khi đó giống nhau như đúc.” Cố Thập Bát Nương lẩm bẩm nói, trên mặt mang theo nụ cười có chút thê lương.

Một đời kia, cũng là lúc này, tiện như mình tự nhiên không có cách xuất tịch tham dự yến hội, nàng chỉ dám núp trong hẻm nhỏ bên ngoài đại trạch, cũng ngẩng đầu nhìn bầu trời giăng đầy pháo hoa, trong lòng dâng lên niềm sợ hãi lẫn tràn đầy sùng bái hâm mộ khi thoáng nhìn thiếu niên Trạng Nguyên Lang kinh người năm đó.

Dĩ nhiên khi đó bên người nàng không còn mẫu thân và ca ca, mà Cố Ngư cũng không có nghĩa mẫu Hoàng Thế Anh.

Tiếng pháo nổ tung bùng ập đi tiếng nói của nàng, không ai nghe rõ cũng không có ai thật tâm chú ý nghe, tất cả mọi người cùng mỉm cười, trên mặt đầy vẻ hưng phấn, nghị luận chuyện thiếu niên thân phận đề tiện nhảy một bước hóa thành rồng bay.

Bạn đang đọc truyện *Dược Hương Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

